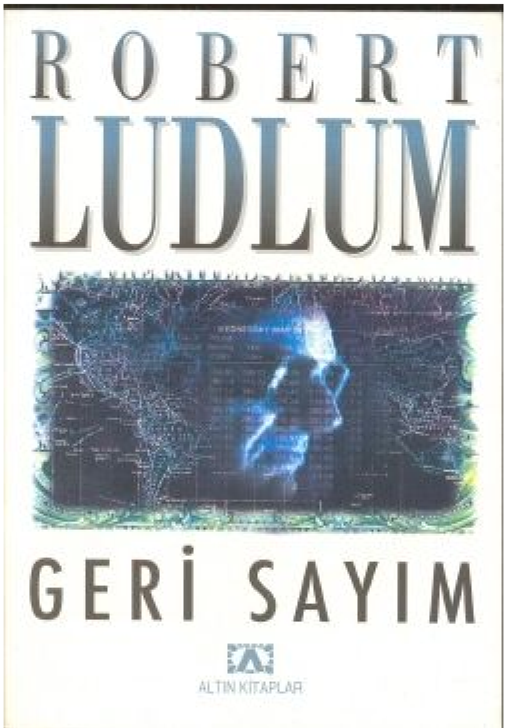
ROBERT LUDLUM

GERİ SAYIM

ALTIN KİTAPLAR

Robert Ludlum _ Geri Sayım

GİRİŞ

Moskova'dan yaklaşık dokuz yüz hava mili uzaklıktaki Chelyabinsk ormanlarında, bir zamanlar Sovyetler Birliği'nin seçkin yöneticilerinin en sevdiği dinlenme köşesi olan bir av kulübesi vardı. Bir dağ gölünün kenarında bulunan kulübe, bütün mevsimler için bir dacha idi. İlkbahar ve yaz aylarında kır çiçekleri festivali, sonbahar ve kış ay-larındaysa avcılar için bir cennetti.

Eski Presidium'un çöküşünden sonraki yıllarda yeni yöneticiler tarafından bozulmadan korundu ve Rusya'nın en saygın bilim adamı; nükleer fizikçi ve her dönemin adamı olan Dimitri Yuri Yurievich için politikadan uzak bir mezar oldu. Çünkü bütün uluslarla paylaşmak istediği dehasına saygı değil, yalnızca öfke duyan katiller tarafından korkunç bir tuzağa düşürülerek zalimce öldürülmüştü. Katillerin nereden geldikleri ve kim oldukları bilinmiyordu ama gerçekten kötü adamlardı.

Yatakta yatan saçları seyrelmiş yaşlı kadının önünde bir pencere vardı ve buradan erken yağan kuzey karı görünüyordu. Camın ötesindeki her şey

kadının saçlarıyla buruşuk yüzü gibi beyaz ve donuktu. Ağaçların dalları karların ağırlığı yüzünden eğilirken etraf gözleri kamaştıran bir beyazlık içindeydi. Yaşlı kadın zorlukla yan sehpadaki pirinç çanı alıp salladı.

Birkaç dakika sonra otuz yaşlarında, kahverengi saçlı ve parlak kahverengi gözlü, sağlıklı bir kadın telaşla odaya girdi. "Evet, büyükanne, senin için ne yapabilirim?"

— 5 —

"Gereğinden fazlasını yaptın zaten, çocuğum."

"Ben çocuk değilim ve senin için yapamayacağım şey yoktur, biliyorsun. Sana çay getireyim mi?"

"Hayır, bana bir rahip çağırabilirsin... hangi mezhepten olduğu önemli değil.

Uzun zamandır bize rahipler için izin yoktu."

"Rahibe değil, doğru dürüst beslenmeye ihtiyacın var, büyükanne."

"Tanrım, tıpkı büyükbaban gibi konuşuyorsun. Her zaman tartışıyor, hep eleştiriyorsun..."

"Hiç de eleştirmiyorum," diye sözünü kesti Anastasia Yuriskaya Sollatov. "Bir serçe kadar yemek yiyorsun!"

"Herhalde, onlar da ağırlıkları kadar yiyorlardır... Neyse, kocan nerede?"

"Ava çıktı. Bu taze karda hayvanları izleyebileceğini söyledi."

"Herhalde kendi ayağını vurur. Ayrıca yiyeceğe de ihtiyacımız yok. Moskova bu konuda çok cömert," dedi yaşlı kadın.

"Öyle olmaları gerektiği için!" diye karşılık verdi Anastasia Solatov.

"Hayır, canım. Tersi olmaya korktukları için."

"Ne söylemeye çalışıyorsun, Maria Yuriskaya?"

"Bana rahibi getir, çocuğum. Seksen beş yaşındayım ve gerçeğin birisine anlatılması gerek. Hemen!" %

Siyah cüppeli, yaşlı Rus Ortodoks rahibi yatağın yanında duruyordu. İşaretler tanıdıktı, çünkü çok sık görmüştü. Yaşlı kadın ölüyordu. Solukları kesikleşiyor, her geçen dakika daha zor soluyordu. "İtirafın mı var, sevgili bayan?" diye sordu monoton bir sesle.

"Benim değil, budala!" diye yanıt verdi Maria Yuriskaya. "Bugüne benzeyen bir gündü... yerde kar vardı, avcılar silahları omuzlarında, her şeye hazırdılar. O, böyle bir günde öldü. Deliler tarafından yoluna sürülen yaralı, çılgın bir ayı tarafından parçalandı."

"Evet evet, acı kaybınızın hikâyesini hepimiz duyduk, Maria."

"Önceleri bunu yapanların Amerikalılar daha sonra kocamın Mos-kovada'ki muhalifleri olduğunu söylediler... hatta kıskanç rakiplerini bile ortaya attılar, ama ikisi de değildi."

"Uzun zaman önceydi, madam. Sakin olun, Tanrı sizi bağrına basacak, rahatlatacak..."

"Guvno, seni aptal! Gerçeğin anlatılması gerek. Daha sonra, dünyanın her yanından gelen telefonlardan, kocamın bana söylediklerini anlatırsam benim, çocuklarımın ve onların çocuklarının ertesi güne çıkmadan hemen öleceğini öğrendim. Yazılı hiçbir şey yoktu, sadece sözcüklerdi."

"Neydi o, Maria?"

"Soluğum tükeniyor, peder, pencere kararıyor."

"Neydi o, çocuğum?"

"Yeryüzündeki bütün savaş taraftarı gruplardan çok daha tehlikeli bir güç."

"Ne gücü, sevgili bayan?"

'A/latarese... büyük şeytan." Yaşlı kadının başı geriye düştü. Ölmüştü.

Elli metre uzunluğundaki kocaman beyaz yat yavaşça seyrederek, dünya zenginleri için bir tatil ve dinlenme cenneti olan Costa del Sol'un kuzey ucundaki Estepona limanına giriyordu.

Vatın konforlu ana kamarasında yaşlı, zayıf bir adam kadife bir koltukta oturmaktaydı. Teknenin sahibi olan yaşlı adam otuz yıllık özel uşağı ve dostu tarafından hayatının en önemli toplantısı için hazırlanıyordu. Doksanın üzerindeydi, ama hayatının çoğu genç ve amansız adamların arenalarında geçtiği için gerçek yaşı gizli tutuluyordu. Artık bunadığı söylentileriyle o haris adamlara neden avantaj verilsindi? Gerçekte birkaç kuşaklık büyük deneyimlere sahipti. Geçirdiği üç estetik ameliyat yüzünü kısmen maskeye benzer bir şekle dönüştürmüştü. Oysa bu sadece yüzeysel bir değişiklikti, mali imparatorluğunu ele geçirmek için fırsat kollayan kişileri aldatmak için yanıltıcı bir görünüştü.

Artık bu, anlamı olmayan bir imparatorluktu. Yedi milyar Amerikan doları değerinde kâğıttan bir heykeldi ve çoktan unutulmuş bir kişinin

yaptığı dalavereler üzerine kurulmuştu. Oç alma hayaliyle başlamış ve kendilerininkinden başka hiçbir görüşe sahip olmayan kişiler tarafından şiddete ve kötülüğe sürüklenmişti.

"Nasıl görünüyorum, Antoine?"

"Harika," diye yanıt verdi uşak adamın yüzüne hafif bir traş losyonu sürerken.

Sonra patronunun ciddi takım elbisesiyle çizgili kravatını örten örtüyü kaldırdı.

"Bu fazla abartılı değil mi?" diye sordu patron şık kıyafetini işaret ederek.

"Hiç de değil. Siz başkansınız, efendim ve onlar bunu bilmeliler. Hiçbir muhalefete tahammülünüz olamaz."

"Ah, eski dostum, muhalefet olmayacak. Çeşitli kurullarıma artık sona hazır olmaları talimatını vermeyi planlıyorum. Zamanları ve enerjilerini, hakkında hiçbir şey bilmedikleri bir işe adamış olanlara cömert ikramiyeler vermek niyetindeyim."

"Talimatlarınızdan hoşlanmayanlar olacaktır, mon ami René."

"İyi! Hilelerimizi unutuyorsun ve sanırım bana bir şey söylemek üzeresin." İki adam alçak sesle gülerlerken yaşlı adam sözüne devam etti. "Gerçeği söylemek gerekirse, Antoine, seni bir yönetim kuruluna koymalıydım. Bugüne kadar bir önerinin yanlış çıktığını hiç hatırlamıyorum."

"Sadece sorduğunuz ve şartları anladığımı sandığım için önermiştim.

Anlamadığım iş alanlarında hiçbir zaman bunu yapmadım."

"Yalnızca insanlar alanında, değil mi?"

"Korumacı olduğumu söyleyelim, René... Gelin, kalkıp tekerlekli sandalyeye geçmenize yardım edeyim..."

"Hayır, Antoine, tekerlekli sandalye yok! Koluma gir de, toplantıya gidelim...

Sahi, talimatlarımdan hoşlanmayanların olacağını söylerken ne demek istiyordun? Haklarını alacaklar. Fazlasıyla rahat edecekler."

"Güvenlik, işde etkin olmakla aynı şey değil, mon ami. İşçiler gerçekten minnettar olacaklar, ama yöneticiler aksini düşünebilirler. Onları güç ve nüfuz alanlarından uzaklaştırıyorsunuz. Dikkatli olun, René, bu toplantıdakilerin birçoğu o grup içinde."

Yatın büyük yemek salonu moda olan bir Paris restoranının alçak tavanlı, küçük bir kopyasıydı. Duvarlara, Sen nehrini, Zafer Anıtı'nı ve çeşitli Paris manzaralarını sergileyen empresyonist tablolar asılmıştı. Yuvarlak maun masada dördü dolu, biri boş beş koltuk vardı. Koltuklarda oturan çok ciddi

giyimli dört adamın önünde Evian su şişeleri ve yanlarında kültablalarıyla Gauloises sigara kutuları duruyordu. Yalnızca iki kültablası kullanılmaktaydı, diğerleri kararlılıkla kenara itilmişti.

Zayıf, yaşlı adam uşağıyla birlikte salona girdi. Masadakiler uşağı bir önceki toplantıdan tanıyorlardı. Selamlaşmalardan sonra eski "başkan" yavaşça ortadaki koltuğa otururken uşağı arkasında, duvarın önünde durdu. Durum itirazsız kabul edildi. İtiraz edemezlerdi, çünkü bu bir gelenekti.

"Evet, bütün avukatlar burada. Paris'den mon avocat, Berlin'den ein Rechtsanwalt, Roma'dan mio awocato ve tabii, Washington D.C.' den şirket avukatımız. Sizi yeniden görmek güzel." Mırıltılı karşılıklar arasında, yaşlı adam devam etti. "İstekli halinizden toplantımızı pek heyecanla karşılamadığınızı görüyorum. Yazık. Çünkü talimatlarım, hoşlansanız da hoşlanmasanız da yerine getirilecek."

"Hoşunuza gidecekse, Herr Mouchistine," dedi Almanya'dan gelen avukat.

"Şifreli talimatlarınızı hepimiz aldık ve kasamıza koyduk. Doğrusu, şaşkınız!

Şaşkınlığımız sadece şirketlerinizi ve onlara ait mal varlıklarını satma niyetinize değil..."

"Mesleki hizmetlerinizin karşılığı olan yüksek ücretlerinizi dışarda tutarak, tabii."

"Cömertliğiniz için çok minnettarız, René, ama bizim endişemiz bu değil," dedi Washington D.C'den gelen avukat. "Sonradan olacakları düşünüyoruz. Bazı piyasalar çökecek, hisse senetleri düşecek ve bazı sorular sorulacak!

İncelemeler yapılabilir... hepimiz tehlikeye gireceğiz."

"Saçma. Hepiniz şirketlerimin tek sahibi René Pierre Mouchisti-ne'nin emirlerini yerini getiriyorsunuz. Bunun tersini yapmanız işinizi kaybetmeniz demektir. Bu kez gerçeği söyleyin, beyler. Gerçeği söylediğiniz zaman, size kimse dokunamaz."

"Ama, monsignore," dedi İtalyan avukat. "Mal varlığınızı piyasa değerinin çok altında satıyorsunuz! Ne amaçla? Her yandaki bağış kurumlarına, lirayı Alman markından ayıramayan önemsiz kişilere, milyon milyon üzerine para havale ediyorsunuz! Kimsiniz siz? Size, bize inanan binlerce insanı mahvedererek dünyayı düzeltmek isteyen bir socialista mısınız?"

"Hiç değil. Hepiniz yıllar önce, siz doğmadan başlayan bir şeyin, Matarese Baronu büyük padrone'nin vizyonunun parçalarısınız."

"Kimin?" diye sordu Fransız avukat.

"Bu adı duyduğumu hayal meyal hatırlıyorum, mein Herr," dedi Alman. "Ama benim için bir anlamı yok."

"Neden olsun?" René Mouchistine omzunun üzerinden uşağı An-toine'a kısa bir bakış fırlattı. "Sizler kaynağın etrafından dışarıya doğru uzayan örümcek ağlarından başka bir şey değilsiniz. Kaynak için çalışan ve onun yaptığı işleri meşrulaştıran kişilersiniz, çünkü siz meşru-sunuz. Oyunda kaybetmiş

insanlara milyonlar verdiğimi söylüyorsunuz... Zenginliğimin nereden geldiğini sanıyorsunuz? Hırs gözümüzü kararttı."

"Bunu yapamazsınız, Mouchistine!" diye bağırdı Amerikalı ayağa fırlayarak.

"Kongreden önce çekileceğim."

"Ya ben! Bundestag inceleme isteyecek!" diye bağırdı Berlin'li avukat.

"Kendimi meclis komisyonuna mahkûm etmeyeceğim!" diye bağırdı Paris'li.

"Sizi ikna etmek için Palermo'daki ortaklarımızı çağıracağım," decji İtalyan avukat. "Yargılama gücünü anlayacaksınız."

"Kendin neden denemiyorsun? Yaşlı bir adamdan korkuyor musun?"

İtalyan öfkeyle ayağa kalkarak elini ceketinin altına götürdü. Ancak yalnızca oraya kadar. Uşak Antoine tarafından susturuculu tabancayla atılan tek bir mermi, yüzünü paramparça etmeye yetmişti. Ro-ma'lı avukat yere yığılırken kanı parke döşemeye yayılıyordu.

"Siz delisiniz!" diye bağırdı Alman. "O size sadece şirketlerinizden birçoğunun Mafya bağlantısı olduğu hakkında bir gazete haberi gösterecekti. Ve bu doğru bir haber. Siz bir canavarsınız!"

"Auschwitz ile Dachau'yu düşününce bunu senden duymak çok komik."

"Ben o zaman doğmamıştım!"

"Tarih oku... Sen ne diyorsun, Antoine?"

"Meşru müdafaa, monsieur. Sûreté'nin kıdemli bir jurnalcisi olarak bunu raporuma koyacağım. Bir silaha uzandı."

"Kahrolası!" diye bağırdı Washington'dan gelen avukat. "Bizi burada oyuna getirdin, kalleş!"

"Hayır. Sadece, emirlerimi yerine getireceğinizden emin olmak istedim."

"Yapamayız! Tanrı aşkına, anlamıyor musun? Bu hepimizin sonu olur..."

"Birinin oldu, ama cesedi yok edebiliriz. Balıklara balık."

"Sen gerçekten delisin!"

"Delirdik. Ama başlangıçta değildik... Dur! Antoine!.. Lombarlar!"

Yatın küçük yuvarlak pencerelerine birden lastik maskeli yüzler doluştu. Hepsi teker teker silahlarıyla camları kırıp rastgele her köşeye, içerdeki her gölgeye ateş etmeye başladılar. Uşak Antoine, Mouc-histine'yi bir dolabın altına çekerken omzu parçalanmıştı. Patronuysa göğsünden yaralıydı. Otuz yıllık dostu ölüyordu.

"René, René!" diye bağırdı Antoine. "Derin soluklar alın, soluk almaya devam edin! Gittiler! Sizi hastaneye götüreceğim!"

"Hayır, Antoine, artık çok geç!" Mouchistine boğulur gibi oldu. "Avukatlar öldü, ben de sonuma üzülmüyorum. Günahlar içinde yaşadım, ama onu reddederek ölüyorum. Belki de bunun bir anlamı vardır."

"Neden söz ediyorsunuz, mon ami, hayatımın en büyük dostu?"

"Beowulf Agate'yi bul."

"Kimi?"

"Washington'a sor. Nerede olduğunu onlar bilirler! Vasili Taleni-ekov öldürüldü, evet, ama Beowulf hayır. Bir yerlerdedir ve gerçeği bir tek o biliyor."

"Ne gerçeği, büyük dostum?"

"Matarese! Geri geldiler. Bu toplantıyı ve şifre anahtarı olmadan çözülemeyecek şifreli talimatları biliyorlardı. Onlardan geriye kim kaldıysa, beni durdurmak zorunda, bu yüzden sen onları durdurmalısın!"

"Nasıl?"

"Bütün yüreğin ve ruhunla onunla savaş! Yakında her yerde olacaktır.

Geleceğini cehennem meleğinin önceden kehanet ettiği bir günahkârdı o, şeytanın uşağı olan insan."

"Anlaşılmaz konuşuyorsunuz. Ben İncil uzmanı değilim!"

"Olmak zorunda değilsin," diye fısıldadı ölmek üzere olan Mouc-histine.

"Fikirler katedrallerden daha büyük anıtlardır. Binlerce yıl, taşlardan daha fazla yaşarlar."

"Ne söylüyorsunuz?"

"Beowulf Agate'yi bul. Anahtar o."

René Mouchistine titreyerek öne doğru sarsıldı, ardından geriye doğru düşerken başı dolaba dayandı. Boğuk bir fısıltı halindeki son sözleri çok açıktı.

"Matarese... insan kılığındaki şeytan." Yaşlı adam sırlarıyla birlikte öldü.

BİRİNCİ BÖLÜM

Altı ay öncesi

Tiren denizi kıyısında bulunan Porto Vecchio limanının yukarsın-daki kayalık Korsika tepelerinde, heybetli bir malikânenin kalıntıları vardı. Yüzyıllara dayanacak şekilde inşa edilmiş taş yapının dışı genel olarak bozulmamıştı, ama iç tarafları onlarca yıl öncesinde yıkılıp tahrip edilmişti. Öğleden sonraydı.

Gökyüzü karanlıktı ve Bonifacio sahilinden yaklaşmakta olan geç kalmış bir kış

fırtınasıyla şiddetli bir yağmur başlamak üzereydi. Birazdan her yer ıslanarak çamura batacak ve büyük evin etrafındaki belli belirsiz patikalar yürünmez hale gelecekti.

'Acele etmemizi öneriyorum, padrone," dedi üstünde başlıklı bir parka olan iriyarı Korsikalı. "Senetosa Havaalanına giden yolların fırtına yokken bile geçişi yoktur," diye ekledi aksanlı bir İngilizceyle. Aralarında bu dilde konuşmaya karar vermişlerdi.

"Senetosa bekleyebilir," diye karşılık verdi yağmurluklu ince uzun adam.

Konuşması Hollanda kökenli olduğunu ele veriyordu. "İşimi bitirinceye kadar her şey bekleyebilir!.. Kuzey arazisinin haritasını ver, lütfen." Korsikalı cebinden birkaç kez katlanmış kalın bir harita çıkarıp verdi. Amsterdam'lı, haritayı çabucak açıp taş bir duvara dayadıktan sonra sinirli hareketlerle incelemeye başladı. Bakışlarını sık sık harita-

dan kaldırarak araziye bakıyordu. O sırada, yağmur çiselemeye başlayıp çabucak sağanağa dönüştü.

"Şurada, padrone," diye bağırdı Bonifacio'lu rehber. Taş duvardaki bir kemer altını işaret ediyordu. Eski bahçe kameriyesinin girişiydi burası. Tuhaf görünüşlü olan kemerin kalınlığı bir metreden fazla, eniyse ancak bir metreydi.

Yan taraflardan sarılmış asmalar girişi engelliyordu. Yine de aniden bastıran yağmura karşı bir barınaktı.

Kırk yaşın biraz üzerindeki padrone koşup küçük barınağa girdi. Haritayı örümceklenmiş yaprakların üstüne koyduktan sonra yağmurluğunun cebinden kırmızı bir ispirtolu kalem çıkarıp geniş bir alanın etrafını çizdi. "Bu bölge,"

dedi taşa vuran yağmurun sesini bastırmak için bağırarak. "Etrafı çevrilmeli, kimsenin hiçbir şekilde girmeyeceği şekilde kapatılmalı! Anlaşıldı mı?"

"Emriniz buysa, tamam. Ancak, padrone, kırk hektarlık bir alandan söz ediyorsunuz."

"Emrediyorum. Yapıldığından emin olmak için temsilcilerim sık sık kontrol edecekler."

"Buna gerek yok, bayım. Yapacağım."

"İyi, güzel, yap."

"Sonra, grande signore?"

"Senetosa'da konuştuğumuz gibi. Her şey iki yüz yıl önce Bas-tia'da yapılan orijinal planlardan olduğu gibi kopya edilecek, tabii çağdaş konforla güncelleştirilerek... İhtiyacın olan her şey gemilerim ve kargo uçaklarımla Marsilya'dan getirilecek. Gizli telefonlarımla fakslarımın numaralarını ve

şifrelerini biliyorsun. İsteklerimi ve emirlerimi yerine getirirsen varlıklı bir adam olarak emekli olabilirsin, geleceğini güven altına alırsın."

"Seçilmiş olmak bir ayrıcalıktır, padrone."

"Ve kesin gizlilik gerektiğini biliyorsun."

"Naturalmente, padrone! Siz hayatını Porto Vecchio'nun muhteşem tepelerinde geçirmek isteyen çok zengin ve ilginç bir Bavye-ra'lısınız. Herkesin bütün bildiği bu!"

"Güzel."

"Ama, grande signore, bir şey var. Köyde durduğumuz zaman eski hanı işleten yaşlı kadın sizi gördü. Dizlerinin üstüne çöküp geri geldiğiniz için Hz. İsa'ya şükretti."

"Ne?"

"Hatırlarsanız, içeceklerimiz gelmekte gecikince mutfağa gitmiştim. Onu orada yüksek sesle dua ederken buldum. Ağlayarak, yüzünüzle gözlerinizden anladığını söylüyordu. 'Mataresa Baronu döndü,' diye tekrarlayıp duruyordu."

Korsikalılar bu adı İtalyancada olduğu gibi, Mataresa olarak söylüyorlardı.

"Döndüğünüz ve dağlara yeniden iyilik ve mutluluk geleceği için Tanrı'ya dua ediyordu."

"Bu olayı hiç duymadın, hatırlamıyorsun, beni anlıyor musun?"

"Tabii, efendim. Hiçbir şey duymadım!"

"İnşaata gelince... altı ayda tamamlanmalı. Hiçbir şey esirgeme, sadece yap."

"Elimden geleni yapacağım."

"Elinden gelen yetmezse emekliliğin olmayacak, zengin ya da yoksul."

"Anladım," dedi Korsikalı yutkunarak.

"Handaki yaşlı kadına gelince..."

"Evet?"

"Onu öldür."

Altı ay, on iki günlük telaşlı bir çalışma sonunda Matarese malikânesi restore edilmişti. Ancak milyonlarca doların sağlayabileceği sonuç olağanüstüydü.

Kocaman bir ziyafet salonu olan büyük malikâne on sekizinci yüzyıl başlarında planlanan orijinal mimarisini koruyordu. Ama üstleri işlemeli, kollu büyük şamdanların yerini avizeler almış, ev baştan sona çeşme suyu, tuvaletler, klima ve tabii elektrik gibi çağdaş konforlarla donatılmıştı.

Bahçeler temizlenmiş, ana evin etrafı çimlendirilerek büyük bir kroket sahası yapılmıştı. Senetosa yolundan eve giden uzun giriş yolu asfaltlanarak ve geceleri çimlerin altına gömülü lambalarla aydınlatılı-

yordu. Girişin mermer basamaklarına yaklaşan araçları iyi giyimli görevliler karşılıyordu. Ne var ki bu görevlilerin profesyonel muhafızlar, çeşitli ülkelerden gelen eski komandolar olduğu ziyaretçilerin bilmediği bir şeydi.

Her birinin avucunda silah, kamera ya da kayıt aygıtlarını üç metre öteden saptayan elektronik tarayıcılar vardı.

Emirler açıktı. Eğer bu aletlerden biriyle gelen olursa durdurulacak ve acımasızca sorgulanacağı sorgulama odasına götürülecekti. Yanıtlar tatmin edici olmazsa, daha uygun yanıtlar sağlamak için tasarlanmış elle ya da elektrikle kullanılan aygıtlar vardı. Matarese bütün güç ve ihtişamıyla geri dönmüştü.

Limuzinler gelmeye başladığında alacakaranlıktı ve Porto Vecchio tepeleri batan güneşin ışıklarıyla yanıyordu. Armani kıyafetli muhafızlar ziyaretçileri ciddiyetle selamlayarak, arabalarından inmelerine yardım ediyor, ellerini belli etmeden üzerlerinde dolaştırıyorlardı. Yedi büyük araba ve yedi konuk vardı; başka gelen olmayacaktı. Yaşları otuzla elli arasında değişen altı adam ve bir kadından ibarettiler. Ortak yanları birer uluslar karışımı olmalarıydı... ve hepsi çok varlıklıydılar. Her biri muhafızlar tarafından Villa Matarese'nin mermer basamaklarından çıkarılarak ziyafet salonuna götürüldüler. Kocaman salonun ortasında uzun bir masa ve üstünde konukların yerlerini gösteren kartlar vardı.

Sağ tarafta dört, sol tarafta üç kişi, aralarında bir buçuk metre uzaklıkla oturacaktı. Masanın başında boş bir koltuk ve önünde küçük bir kürsü vardı.

Üniformalı iki garson kokteyl siparişlerini almak için dolaşmaya başladı.

Herkesin önüne ince kristal kâseler içinde havyarlar konulmuştu. Salonu bir yandan alçak sesli Bach müziği dolduruyordu.

Toplantının nedeni konuklardan hiçbiri tarafından bilinmediği için fısıltılı konuşmalar başladı. Burada da yine ortak bir payda vardı: Hepsi İngilizce ve Fransızca bildikleri için iki dil de kullanılıyordu. Ama iki Amerikalı Fransızcada hızlı ve yeterli olmadıkları için, sonunda İngiliz-cede karar kıldılar. Konuşmalar zamanla önemsizleşerek kim kimi tanıyor, St. Tropez'de ya da Bahamalar'da, Havvaii'de veya Hong Kong'da havalar nasıl konularına döndü. Hiçbiri asıl soruyu sormaya cesaret edemiyordu: Neden buradayız? Altı adam ve kadın korkak in-

sanlardı. Korkmaları için bir neden vardı ve bu neden bugünlerinden çok, geçmişlerinde saklıydı.

Birden müzik durdu. Büyük avizeler loşlaştıktan sonra balkon korkuluklarında^ küçük bir projektör yanarak masanın başındaki kürsüyü aydınlattı. Amsterdam'lı ince uzun adam bir kapıdan çıkıp yavaş adımlarla kürsüye doğru yürüdü. Memnun yüzü ışık altında solgun görünüyordu, ama

gözleri dikkat çekiciydi. Konukları sırayla başını sallayarak selamlarken canlı ve ciddi gözleri kısaca üzerlerinde duruyordu.

"Davetimi kabul ettiğiniz için hepinize teşekkür ederim," diye başladı. Sesi soğuk ve gerisinde bastırılmış bir öfkenin kıvılcımları vardı. "Yolculuklarınızın alıştığınız rahatlıkta geçtiğini umarım." Pek heyecanlı olmasa da olumlu mırıltılar geldi. "Biliyorum," diye devam etti Amsterdam'lı. "İş ve sosyal yaşamlarınızı kesintiye uğrattım, ama başka çarem yoktu."

"Şimdi var," diye konuştu kadın soğuk bir sesle. Otuz yaşlarınday-dı; siyah, pahalı bir elbise giymiş, en az elli bin dolarlık inci bir kolye takmıştı. "Neden burada bulunduğumuzu şimdi anlatın."

"Özür dilerim, madam. Kocanızın ortağıyla Palm Springs'deki Rancho Mirage'de buluşmaya gideceğinizi biliyorum. Sizin paranız olmadan o şantajcı simsarlık şirketi olmayacağından yokluğunuzun dikkat çekmeyeceğinden eminim."

"Hemen özür dilemenizi bekliyorum."

"Lütfen, madam, dilencilerden rahatsız olurum."

"Kendi adıma konuşuyorum," dedi orta yaşlı, saçları dökük Portekizli. "Eğer gelmezsem, ciddi bir sorunla karşılaşacağımı ima ettiğiniz için geldim. Şifreli sözleriniz beni etkiledi."

"Telgrafımda sadece 'Azorlar' sözcüğü vardı. Anlaşılan, bu kadarı yetmiş.

Yönettiğiniz konsorsiyum kokuşmuş durumda. Lizbon'a verdiğiniz rüşvetlerle açıkça suç işliyorsunuz. Azorlar'ı kontrol altına alırsanız, sadece havayolu fiyatlarını değil, aynı zamanda yılda gelen bir milyonun üzerinde turistin vergilerini de kontroi edeceksiniz, iyi düşünülmüş olduğunu söyleyebilirim."

Masanın iki tarafından sesler yükseldi. Bazıları Porto Vecchio'daki gizli malikâneye gelişlerinin nedeni sayılabilecek kuşku götürmez faaliyetlere üstü kapalı olarak değindiler.

"Yeter," dedi Amsterdam'lı sesini yükselterek. "Buraya geliş nedeninizde yanılıyorsunuz. Neden, bana kalan miras... ve siz de mirasçısınız. Biz Matarese'nin torunlarıyız, hepinizin zenginliği o çeşmeden geliyor."

Yedi ziyaretçi şaşırarak birbirlerine bakarlarken konuşulmayan bir şey onları birbirlerine bağlar gibiydi.

"Bu kullandığımız bir ad değil," dedi İngiliz. "Ne karım, ne de çocuklarım hiç duymadılar."

"Bu konuyu neden açtınız?" diye sordu Fransız. "Matarese çoktan bitti... öldü ve unutuldu. Gömülmüş, uzak bir anı."

"Siz öldünüz mü?" diye sordu Hollandalı. "Siz gömüldünüz mü? Hayır.

Zenginlikleriniz sizi parasal nüfuzun zirvesine çıkardı. Hepiniz kendi adınıza ya da dolaylı olarak Matarese felsefesinin özü olan büyük şirketler ve holdingler yönetiyorsunuz. Her biriniz benim tarafımdan Matarese'nin kaderini yerine getirmek için seçildiniz."

"Ne kaderi?" diye sordu Amerikalı adamlardan biri. Ağır bir Güneyli aksanı vardı. "Sen bir çeşit Huey Long musun?"

"Hayır, ama Mississippi nehrindeki kumarhanelerinden gelen kazançlar senin öyle biri olduğunla ilgili bir fikir verebilir."

"Benim işlerim gerektiği kadar temiz, ahbap!"

"Çok hoş..."

"Ne kaderi?" diye araya girdi diğer Amerikalı. "Aileme miras kalan emlak hisselerine ilişkin yasal belgelerde hiçbir zaman Matarese adı ortaya çıkmadı."

"Çıkmış olsaydı şaşırırdım, bayım. Sen Massachusetts, Boston' daki büyük bir bankanın baş avukatısın. Harvard Hukuk Okulu, magna cum laude... hem seçilmiş, hem atanmış eyalet ve federal memurlarıyla anlaşarak para yutan en rüşvetçi kurumun bir parçası."

"Bunu kanıtlayamazsınız."

— 18 —

"Beni kışkırtma, avukat bey... kaybedersin. Sizleri Porto Vecc-hio'ya araştırmalarımın derinliğini göstermek için getirtmedim ama tüm bunların bir bütünün parçaları olduğunu kabul ediyorum... Önce kendimi tanıtayım. Ben Jan van der Meer Matareisen'im. Soyadımın size bir şeyler anlattığından eminim. Ben Matarese Baronu'nun torunuyum; o benim büyükbabamdı.

Bilmiyor olabilirsiniz, Baron'un ilişkileri gibi, bu ilişkilerden olan bütün çocukları da gizli tutuldu. Bununla birlikte, o büyük adam sorumluluklarını hiçbir zaman unutmadı. Soyu İtalya'nın, Fransa'nın, İngiltere'nin, Portekiz'in, Amerika'nın ve açıkça kanıtlayabileceğim gibi Hollanda'nın en iyi ailelerinde devam etti."

Konuklar yine şaşkınlıktan donakaldılar. Bakışları yavaşça masada dolaşmaya başladı. Çok garip bir sır açıklanmak üzereymiş gibi birbirlerine kısa ama dikkatle bakıyorlardı.

"Nereye varmak istiyorsun?" diye sordu Louisiana'dan gelen kaba Amerikalı.

"Anlat, delikanlı."

"Evet," dedi Londra'lı. "Amacın ne?"

"Birçoğunuzun benden ilerde olduğunuza inanıyorum," dedi Jan van der Meer Matareisen hafifçe gülümseyerek.

"Öyleyse anlat, Hollandalı!" dedi Lizbon'lu işadamı.

"İyi, anlatacağım. Benim gibi, siz de o çocukların çocuklarısınız. Aynı soydan geliyoruz. Her biriniz Matarese Baronu'nun kanını taşıyorsunuz."

Masadakiler aynı anda patladılar. "Matarese'yi duymuştuk, ama böyle bir şeyi hayır!", "Bu inanılmaz bir şey!", "Ailem kendiliğinden varlıklı!" ve "Bana bak!

Ben doğal sarışınım, bende Akdenizliliğin izi yok!" gibi itirazlar yükseldi.

Sonunda Jan Matareisen ellerini kaldırdı.

"Saldırılarınıza yanıt verebilirim," dedi sakin bir sesle. "Eğer beni dinlerseniz...

Baron'un zevkleri kendisi gibi ateşli ve değişkendi. Büyükanneleriniz ona bir Arap şeyhine sunulur gibi getirildiler, ama hepsi onu olağanüstü bir adam olarak kabul ettiler. Ne var ki kilisenin gözünde ben, yalnızca ben onun yasal torunuydum. Çünkü büyükannemle evlendi."

"Ya biz neyiz?" diye bağırdı New Orleans'lı. "İki kuşak öncesinden gelen piçler mi?"

"Hiç para sıkıntısı çektin mi, bayım? Öğrenim ya da yatırım için»

"Hayır... çektiğimi söyleyemem."

"Büyükannen de çekmedi ve hâlâ çok güzel bir kadın. Vücudu ve yüzüyle Vogue ve Fanity Fair gibi dergileri süsleyen bir modeldi, öyle değil mi?"

"Sanırım, ama bundan fazla söz etmez."

"Söz etmek zorunda değildi. Hemen bir sigortacıyla evlendi ve adamın başkanı olduğu şirket büyüdü."

"Hepimizin akraba olduğunu ima etmiyor, açıkça söylüyorsunuz!" diye bağırdı Boston'lu avukat. "Elinizdeki kanıtların ne olduğunu öğrenebilir miyim?"

"Bu arazinin kuzeyinde, toprağın iki metre altında gömülü bir kasa ve içinde muşambaya sarılı bir paket vardı. Onu bulmak altı ayımı aldı. Muşambanın içinde Baron'un çocuklarının adları ve yaşadıkları yerler yazılı. Baron başka şeylerde olmasa bile, böyle şeylerde çok titizdi... Evet, Boston'lu konuğum, hepimiz akrabayız. İstesek de istemesek de birbirimize kuzeniz. Hepimiz Matarese'nin vârisleriyiz."

"İnanılmaz," dedi İngiliz soluğunu tutarak.

"Tanrım!" dedi Güneyli aksanıyla konuşan Amerikalı.

"Saçma!" diye bağırdı Los Angeles'li sarışın kadın.

"Bu, çok komik," dedi Roma'lı kardinal.

"Evet," dedi Matareisen. "İnce mizahtan anlayacağınızı tahmin ediyordum. Siz papayı memnun eden hilekâr bir rahipsiniz, ama kardinaller heyetinde nefret edilen birisiniz."

"Kiliseyi 21. yüzyıla taşımalıyız. Mazeret göstermiyorum."

"Ama papalık tarafından kontrol edilen bankalardan büyük paralar kazanıyorsunuz, öyle değil mi?"

"Kişisel kârım yok."

"Benim kaynaklarıma göre, bu kuşku götürür bir konu. Tabii, Co-mo gölü kıyısındaki bir malikâneyi işaret edebilirim."

"Bj yeğenimin."

"İki evliliğinden birincisi sizin tarafınızdan yasalara aykırı olarak iptal edilmişti. Neyse, bunu bırakalım. Kimseyi utandırmak niyetinde değilim.

Ayrıca, biz bir aileyiz... Hepiniz zarar görebilecek pozisyonda ol-

duğunuz için buradasınız, ama en çok zarar görebilecek olan benim. Eğer ben sizin birtakım gizli işlerinizi açığa çıkarabiliyorsam, başkaları da çıkarabilir.

Sadece bir kışkırtma yeter, her şey zaman ve merak meselesi, öyle değil mi?"

"Çok konuşuyor ama bir şey anlatmıyorsun," dedi şaşkın Amerikalı.

"Gündemin ne, arkadaş?"

"'Gündem.' Bu hoşuma gitti. Öğrenim durumuna uyuyor. İş yönetiminde doktora, yanılmıyorsam."

"Yanılmıyorsun. Bana cahil diyebilirsin ve böyle diyerek yanılmış olmazsın, ama aptal değilim. Devam et."

"Çok iyi. Gündem... gündemimiz... Matarese davasını, büyükbabamız Guillaume de Matarese'nin hayalini gerçekleştirmek olacak."

Bütün bakışlar Hollandalının üzerine dikilmişti. Kuşkulara ve çekingenliklere karşın, yedi mirasçının da meraklandığı açıktı. Şık giyinmiş olan kadın mirasçı,

"Bu 'hayal'i siz bizden daha iyi tanıdığınıza göre, daha açık olabilir misiniz?"

diye sordu.

"Hepinizin bildiği gibi, uluslararası sermaye artık bütün dünyaya yayılarak bütünleşti. Amerikan dolarına olanlar Alman markını, İngiliz sterlinini, Japon yenini ve dünyadaki bütün dövizleri etkilediği gibi, her biri birbirini etkiliyor."

"Biliyoruz," dedi Portekizli. "Döviz kurlarındaki kararsızlıklardan çoğumuzun büyük kâr elde ettiğini sanmıyorum."

"Senin de kayıpların oldu, değil mi?"

"Kazançlarımızın yanında küçük kalır. Amerikalı 'kuzenimin' kumarhanelerindeki kazancının, oyuncuların 'kayıplarıyla' karşılaştırıldığında söyleyebileceği kadar."

"İyi anladın, kuzen..."

"Konudan uzaklaştığımızı sanıyorum," diye araya girdi İngiliz. "Gündem neydi, lütfen?"

"Global piyasaları kontrol etmek, uluslararası sermayeyi disiplin etmek...

Matarese Baronu'nun hayali buydu. Parayı onu nasıl kullanacağını bilenlerin eline verip ulusları birbirleriyle kapıştırmak. Dünyada zaten ekonomik bir savaş sürüyor, ama kazananlar kim? Unutmayın, bir ulusun ekonomisi kimin yönetimindeyse, hükümeti de o yönetir."

"Öyle mi dersiniz?.." Portekizli öne doğru eğildi.

"Evet, öyle diyorum," dedi Hollandalı. "Biz bunu yapabiliriz. Hepimizin toplam serveti bir trilyon doların üzerinde. Temsil ettiğimiz güç merkezlerini etkileyecek coğrafi olarak yaygın ve yeterli, çekirdek bir para bu. Bir sermaye piyasasından diğerine birkaç saat içinde yapılacak milyonluk transferlerle bütün dünyaya yayılacak bir güç. Kişisel ve ortak çıkarlarımız için uyum içinde hareket ederek, ekonomik kargaşa yaratabilecek güçteyiz."

"Vahşice," diye bağırdı New Orleans'lı işadamı. "Kaybedemeyiz, çünkü kartlar bizim elimizde!"

"Birkaçı dışında," dedi Matareisen. "Daha önce de söylediğim gibi, amaçlarıma yardım edebilecek zayıflıklar bulduğum için seçildiniz. Yakınlaştığım başkaları da oldu ve belki gereğinden fazla açık verdim. Ricalarıma şiddetle karşı çıktılar, Matarese vârislerinin atabilecekleri her adımı hemen ortaya dökeceklerini söylediler... Üç kişiler, iki adam ve bir kadın; Baron'un gayrimeşru on torunu vardı. Soyuttan özele gidelim. O son derece nüfuzlu olan üç kişi bizi yok etmek istiyor. Bu yüzden, önce biz

onları yok etmeliyiz. Buna hepiniz yardımcı olabilirsiniz... Baylar ve sevgili bayan, biz harekete geçmeden önce onlar ortadan kaldırılmalı. Ama ortada hiçbir iz bırakılmadan ustalıkla öldürülmeliler. Bir başkası daha, kanımızdan olmayan, yaşlı ama çok güçlü bir adam vardı. Yükselmeye başladığımız anda bizi sakatlayabildi. O artık bir engel değilse de diğerleri engel. Yolumuzun üzerinde geriye kalan sadece onlar.

Esasa gelelim mi? Yoksa şu anda çıkıp gitmek isteyen var mı?"

"Bunu yaparsak, içten içe Senetosa yoluna hiçbir zaman varamayacağımızı hissediyorum nedense," dedi kadın düşünceli bir ifadeyle.

"Beni benden daha iyi anlattınız, madam."

"Devam edin, Jan van der Meer Matareisen, hayaller benim işim-dir," dedi kardinal.

"O zaman bunu hayal edin, kardinal," dedi Matareisen. "Bir programımız var, isterseniz buna geriye sayım takvimi deyin. Sadece birkaç ay sonra, yeni yılın başlangıcında, bizim global yönetim hedefimiz, Matarese yönetimi."

İKİNCİ BÖLÜM

New York, The Hamptons, 28 Ağustos

Manhattan'dan Long Island'ın Doğu Yakasına yolculuk uçağın cinsine bağlı olarak bir saatten az sürer. 'The Hamps' sonsuza kadar yazar F. Scott Fitzgerald'ın hayali ülkesi olarak kalacaktır, en azından özel uçakların gelip gittiği belirli bölümleri. Büyük malikâneler, bakımlı çim alanlar, masmavi parlak havuzlar, tenis kortları ve İngiliz tarzı bahçelerle dolu zengin ve lüks bir bölge. Geçmiş yıllardaki dışa kapalılık paranın gücü sayesinde yok oldu. Daha önce dışlanan Yahudiler, İtalyanlar, zenciler ve İspanyollar artık East End'in yeni zenginleridir ve hâlâ şok içindeki beyaz Amerikalılarla barış içinde, hatta şevkle birara-da yaşamaktadırlar.

Para en iyi eşitleyicidir. Çeşitli kulüplerin aidatları akın edenler tarafından düşürülmüştür ve birçok binanın ıslahı için verdikleri cömert bağışlar minnet ve hevesle kabul edilmektedir.

Green Meadow Avcılık Kulübündeki polo maçı bütün hızıyla devam ediyordu.

Sopalar sürekli yön değiştiren beyaz topa vururken atlar ve oyuncular ter içindeydi. Ansızın oyuncuların birinden acı dolu bir çığlık yükseldi. Oyunun kızıştığı bir anda miğferini kaybetmişti. Başı kan içindeydi ve kafatası yarılmışa benziyordu.

Her şey birden durdu ve oyuncular atlarından atlayıp düşen oyuncunun yanına koştular. Aralarında Arjantinli bir doktor vardı. Önündekileri çekip baygın adamın yanında diz çöktü. Sonra başını kaldırıp umutlu yüzlere baktı.

"Ölmüş."

"Nasıl!" diye bağırdı Kızıl Takım'ın kaptanı. Ölen adam onun takı-mındaydı.

"Tahta sopa kafasına çarpmış olabilir... bu hepimizin başına geldi... ama sopa kafatasını kırmaz!"

"Ona vuran sopa tahta değildi," dedi Arjantinli. "Bence, daha ağır bir şey...

demir ya da kurşun olabilir." Büyük ahırın bir bölmesindeydi-ler ve iki üniformalı polisle acil yardım servisi çağrılmıştı. "Otopsi yapılarak özellikle kafatasındaki darbe incelenmeli," diye devam etti doktor. "Bunu raporunuza ekleyin, lütfen."

"Evet, efendim," diye yanıt verdi polislerden biri.

"Ne ima etmeye çalışıyorsun, Luis?" diye sordu oyunculardan biri.

"Çok açık," dedi polis not defterine bir şeyler yazarken. "Bunun bir kaza olmayabileceğini ima ediyor, doğru mu, bayım?"

"Bunu ben söyleyemem, memur bey. Ben doktorum, polis değil. Sadece fikrimi söylüyorum."

"Merhumun adı ne ve yakınlarda karısı ya da akrabaları var mı?" diyerek araya girdi ikinci polis. Arkadaşına bakıp başıyla not defterini işaret etti.

"Giancarlo Tremonte," diye yanıt verdi sarışın bir oyuncu.

"Adını duymuştum," dedi ilk polis.

"Mümkündür," diye devam etti sarışın oyuncu. "Tremonte ailesi Como gölü ve Milano'da çok iyi tanınır. İtalya ve Fransa'da büyük yatırımları var, tabii burada da."

"Hayır. Ben Giancarlo adını demek istemiştim," dedi defteri karalayan polis.

"Sık sık gazetelerde çıkardı," dedi Kızıl Takım'ın kaptanı. "Her zaman saygın gazetelerde olmasa bile kendisi çok itibarlıdır... itibarlıydı."

"Öyleyse, neden gazetelerde sık sık çıkardı?" diye sordu ikinci polis.

"Sanırım çok zengin olduğu, birçok sosyal olaya ve hayır işlerine Katıldığı ve kadınları sevdiği için." Kızıl Takım'ın kaptanı polise delici gözlerle bakıyordu.

"Bunlar üçüncü sınıf gazeteciler için bir haberdir, memur bey, ama bir günah değildir. Ayrıca, ailesini kendi seçmedi."

"Evet... ve bir sorumu yanıtladınız sanırım. Etrafta bir eş yok. Kız arkadaşı varsa bile, buradan kaçmıştır. Üçüncü sınıf gazetecilerden uzak durmak için tabii."

"Benimle tartışmanız yersiz."

"Tartışma aramıyorum, Bay... Bay..."

"Albion, Geoffrey Albion. Yazlık evim Gull körfezi sahilinde. Bildiğime göre, Giancarlo'nun burada bir yakını yok. Buraya, Tremonte ailesinin Amerika'daki yatırımlarını yönetmek için geldiğini biliyorum. VVelIstone malikânesini kiraladığı zaman, onu Green Meadovv'a kabul etmekten tabii sevinç duyduk.

Çok yetenekli bir polo oyuncusuydu. Onu kaldırabilir miyiz, lütfen?"

"Üstünü örteceğiz, ama şeflerimiz ve adli tabip gelinceye kadar burada kalmak zorunda. Yerinden ne kadar az oynatılırsa, o kadar iyi olur."

"Onu sahada, herkesin gözü önünde bırakmamız gerektiğini mi söylemek istiyorsunuz?" dedi Albion tersçe. "Eğer öyleyse, benimle tartışmak zorunda kalacaksınız. Düştüğü yeri iple çevirmeniz zaten yeteri kadar çirkin."

"Biz yalnızca işimizi yapıyoruz, bayım." Birinci polis defterini cebine koydu.

"Sigorta şirketleri böyle olaylarda fazlasıyla zorlayıcı oluyorlar, özellikle yaralanma ya da ölümle sonuçlanan olaylarda. Her şeyi incelemek isterler."

"Bundan söz edince, aklıma geldi," diye ekledi diğer polis. "İki takımın da sopalarını istiyoruz, maçtaki herkesin."

"Hepsi karşı duvarda," dedi sarışın oyuncu. Gösterilen duvardaki renkli askılarda bir düzine polo sopası asılıydı. "Bugünkü oyuncuların sopaları kırmızı bölümde, sol tarafta," diye devam etti. "Seyisler hepsini lıortumla yıkar ve oraya koyar."

"Yıkar mı?.." Birinci polis defterini çıkardı.

"Kirlenir, çamurlanırlar, dostum. Bak, bazıları hâlâ ıslak."

"Evet, görebiliyorum," dedi ikinci polis. "Sadece suyla mı yıkanıyorlar?

Temizleme solüsyonuna filan batırılmıyorlar mı?"

Başka bir oyuncu başını sallayarak lafa karıştı. "Hayır, ama bu iyi bir fikre benziyor."

Polis duvara gidip sopaları incelemeye başladı. "Bir dakika... Bu kırmızı bölümde kaç tane olması gerekiyor?"

"Değişir," diye yanıt verdi Albion. "Sekiz oyuncu vardır, her takıma yedekleriyle birlikte dört sopa verilir. Oynanan maçı o gün oynamayan üyelerden ayıran sarı bir kanca vardır. O işe seyisler bakar."

Polis yuvarlak, küçük ve sarı bir tahta parçasını işaret etti. "Bu kanca mı?"

"Mor değil, değil mi?"

"Hayır, değil, Bay Albion. Bugün maç başladıktan sonra hiç kullanılmadı."

"Neden kullanılsın?"

"Neden olduğunu belki siz sorarsınız. İki sopa eksik."

Monte Carlo'daki ünlü tenis turnuvası düzinelerce tanınmış film ve televizyon oyuncusunu oraya çekmişti. Çoğu, Avrupalı sosyeteyle birlikte ve onlara karşı oynayan Amerikalı ve İnginlerdi. Avrupalılar zengin Yunanlılar, Almanlar, birkaç eski Fransız yazar ve çoktan unutulmuş olmasına rağmen adlarının başına unvanının eklenmesinde ısrar eden İspanyollardan oluşuyordu.

Turnuvayı fazla ciddiye alan yoktu, çünkü gece şenlikleri muhteşemdi, katılanlar göz alıcıydı. Tabii reklam da vardı ve her şeyin Monaco sarayı tarafından desteklendiği büyük eğlencede hayır kurumları da zenginleşiyordu.

Limana tepeden bakan sarayın bahçesinde, yıldızların altında muazzam bir büfe kurulmuştu. Yetenekli bir orkestra, operadan nostaljik popa kadar çeşitli müzikler çalarken uluslararası tanınmış şarkıcılar kalabalığı eğlendiriyor ve spot ışıkları altında ayağa kalkan izleyicilerden coşkun alkışlar yükseliyordu.

"Cyril, ben neden buradayım? Tenis oynamıyorum."

"Çünkü stüdyo şefleri burada! Gidip tatlı sesinle bir şeyler söyle."

"O pis sürtük benim şarkımı çaldı."

"Şarkının telif hakkını almamıştın, sevgilim. 'Smoke Gets in Your Eyes'ı ya da başka bir şey söyle."

"Sözlerinin tümünü bilmiyorum!"

"O zaman mırıldanarak göğüslerini yüzlerine bastır. Çocuklar burada."

Konuşmalar böyle sürüp gidiyordu.

Önemli, önemliye yakın, önemsiz ve hiçbir zaman önemli olamayacak insanlar arasında sessiz, alçakgönüllü, yapmacıksız ve zengin bir adam vardı. Bir araştırmacı, kanser araştırmalarına katılan bir bilgindi ve Monte Carlo'ya sponsor olarak gelmişti. Kimliğini saklamak istemişse de cömertliği Büyük Komite karşısında buna imkân vermediği için İspanyol ailesi adına konuklara kısa bir hoşgeldiniz konuşması yapmayı kabul etmişti.

Adı söylendiğinde bir paravanın arkasında durmuş, podyuma çıkmaya hazırlanıyordu. "Çok sinirliyim," dedi yanında duran sahne görevlisine.

"Kalabalığa karşı konuşmakta pek iyi değilim."

"Kısa kesin ve onlara teşekkür edin, bütün yapmanız gereken bu... Alın, biraz su için, boğazınızı temizler."

"Teşekkürler," dedi Juan Garcia Guaiardo. Suyu içti ve podyuma çıkarken yere düştü. Öldüğünde sahne görevlisi ortadan kaybolmuştu.

Kraliçe tarafından Dame of the Realm unvanı verilmiş olan Alicia Brewster, Londra'nın Belgravia semtindeki aile konağının önünde, Bentley marka arabasından indi. Orta boylu, ince bir kadın olmasına rağmen sert adımları onu daha iri ve güçlü gösteriyordu. Edward tarzındaki evin sütunlu girişinden içeriye doğru ilerlerken sadece iki çocuğu tarafından karşılandı.

Yatılı okullarından çağrılmış olan çocuklar onu geniş holde bekliyorlardı. Uzun boylu, hoş görünüşlü ve atletik bir gençle daha kısa boylu ve aynı derecede çekici daha küçük genç kız endişe, merak hatta korku içindeydiler.

"Sizi eve çağırdığım için özür dilerim," dedi anne çocuklarını şöyle bir kucakladıktan sonra. "Böyle daha iyi olacağını düşündüm."

"O kadar ciddi mi?" diye sordu genç çocuk.

"O kadar ciddi, Roger."

"Bence, çoktan bitmeliydi," dedi kız. "Ondan hiçbir zaman hoşlanmadım, biliyorsun."

"Ah, ben çok hoşlanıyordum, Angela." Alicia Brevvster üzüntülü bir ifadeyle gülümseyerek başını salladı. "Aynı zamanda, evde bir erkeğe ihtiyacınız olduğunu hissediyordum."

"O açıdan pek başarılı değildi, anne," dedi delikanlı.

"İşi zordu. Çünkü babanız oldukça etkileyici biriydi, öyle değil mi? Başarılı, ünlü ve dinamikti."

"Bunda senin de büyük rolün vardı, anne," dedi kız.

"Sandığından çok daha azdı, canım. Daniel kendine özgü bir adamdı. Ben ona, onun bana dayandığından çok daha fazla dayanıyordum. Ölümündeki en üzücü şey çok sıradan bir ölüm olmasıydı. Her zaman böyle düşündüm.

Uykusunda kalp krizinden öldü. Böyle bir şeyin düşüncesi bile onu spor salonuna götürürdü."

Roger atıldı. "Bizim ne yapmamızı istiyorsun, anne?" Acı anıların önünü kesmek ister gibiydi.

"Bilmiyorum. Moral destek istiyorum, sanırım. Zayıf insanların çoğu gibi üvey babanız da hırçın biri..."

"Bunu göstermese iyi eder," dedi Roger. "Sesini bile yükseltirse, boynunu kırarım."

"Rog bunu yapabilir, anne. Sana söylemiyor, ama Midlands okullar arası güreş

şampiyonu."

"Ah, kes, Angie, ortada bir yarışma yoktu."

"Ben fiziksel anlamda demek istemedim," diye araya girdi Alicia. "Gerald öyle birisi değil. Sadece isteri krizleri filan. Tatsız bir durum olacak."

"Öyleyse, bu işi neden avukatına yaptırmıyorsun, anne?"

"Çünkü bazı şeylerin nedenini bilmek zorundayım."

"Neyin?" diye sordu Angela.

"Daha fazla meşgul olması ve öz saygısının artması için onu Vahşi yaşam Birliğinin mali komitesine koydum, daha doğrusu başkan yaptım. Ardından yolsuzluklar ortaya çıkmaya başladı. Hayali kişilere ödemeler gibi şeyler...

Kısacası, Gerald birlikten bir milyon sterlinin üzerinde para çalmış."

'Tanrım!" dedi çocuk heyecanla.

"Peki neden? Seninle evlendikten sonra hiçbir zaman parasız kalmadı! Onunla neden evlendin?"

"Çok çekici ve hayat doluydu... Pek çok bakımdan babanıza benziyordu, ama yüzeyde. Ve kabul edelim ki ben çok kederliydim. Her şeyin yalnızca bir gösteriş olduğunu anlayıncaya kadar onun güçlü bir erkek olduğunu sanıyordum... Şimdi nerede?"

"Yukardaki kütüphanede, anne. Korkarım sarhoş."

"Evet, tahmin ederim. Kimi konularda avukatımı kullandım. Parayı toplayacağım, ama ona karşı bir suçlamada bulunamam... duyulması

derneğe zarar verebilir. Ona bavullarını toplaması ve benimle yüzleş-tikten sonra hemen gitmesi söylendi. Bunu ben istedim. Şimdi yukarıya çıkıyorum."

"Seninle geleceğim."

"Hayır, canım gerek yok. Aşağıya indiği zaman onu arabasına götür.

Direksiyonun arkasına geçemeyecek kadar sarhoşsa, Coleman'ı çağır ve Gerald'ı nereye istiyorsa götürmesini söyle. Sanırım, High Holborn'daki yeni kız arkadaşına gider. Çok samimiler."

Alicia döner merdiveni hızla ve öfkeyle tırmandı. Daniel Brews-ter'in eski kütüphanesinin kapısına varınca hızla açtı.

"Evet, evet!" diye bağırdı sarhoş haldeki Gerald. Deri bir koltuğa yığılmıştı.

Yanındaki sehpada bir şişe viski vardı ve yarı dolu kadehini dudaklarının altında oynatıyordu. "Zengin fahişe dedektif geldi. Her şey için özür dilerim, ama bildiğin gibi yaşlanıyorsun ve artık fazla çekici değilsin."

"Neden, Gerry. İstediğin zaman senden parayı hiç esirgemedim. Bunu neden yaptın?"

"Adımı bile taşımayan zengin bir fahişenin uzantısından başka bir şey olmadan yaşamanın ne olduğunu bilir misin? Hayır, tabii yaşamadın, çünkü o zengin fahişe..."

"Brevvster adını neden sürdürdüğümü sana açıkladım ve sen de kabul ettin,"

dedi Lady Alicia koltuğa doğru yaklaşırken. "Sadece çocukların hatırı için değil, o adla onurlandırıldım. Ayrıca, sana hiçbir zaman haksızlık etmediğimi biliyorsun. Sen hasta bir adamsın, Gerald, ama istersen yine de sana yardım etmeye hazırım. Hata yapıyor olsam da bir zamanlar seninle beraber olmak çok zevkliydi, benim acımla öylesine ilgilendin ki bunu

unutamam. Yardıma ihtiyacım olduğunda sen bana yardım ettin, Gerry şimdi de ben sana yardım edeceğim."

"Azizlere dayanamam. Benim için ne yapabilirsin artık? Hapishanede yıllar geçireceğim, sonra ne olacak?"

"Hayır, geçirmeyeceksin. Parayı yerine koyacağım ve sen de İngiltere'den gideceksin. Yardım alacağın bir yere, Kanada'ya ya da Amerika'ya git, ama bu evde daha fazla kalamazsın. Önerimi kabul et, Gerald, bu sana vereceğim son şey."

Alicia yalvaran gözlerle bakarak kocasının başında duruyordu. Gerald birden koltuktan fırlayıp Alicia'nın eteğini yakalayarak yukarıya kaldırdı. Eliyle ağzını kapatırken pantolonunun cebinden bir şırınga çıkardı ve çorabın üzerinden karısının bacağına batırdı. Kadın yığılıp kalıncaya kadar Gerald elini zalimce onun ağzında tuttu. Alicia ölmüştü.

Katil, sükûnetle masanın üstündeki telefona gidip Fransa'daki şifreli bir numarayı çevirdi. Numara oradan İstanbul'a, sonra İsviçre'ye ve sonunda bilgisayarlarda kaybolarak Hollanda'ya yönlendi. "Evet?" diye yanıt verdi Amsterdam'da telefonu açan adam.

"Halledildi."

"İyi. Şimdi üzgün, acılı koca rolünü oynayarak oradan çık. Jagu-ar'ını kullanmayacaksın. Seni normal bir taksi bekliyor. Arabayı pencereden sarı bir mendil uzatan şoföründen tanıyacaksın."

"Beni koruyacak mısın? Bunun için söz verdin!"

"Ömrünün geri kalanını lüks içinde geçireceksin. Yasalardan uzakta."

'Tanrı biliyor, o kaltakla yaşadıktan sonra bunu hak ettim!"

"Kesinlikle hak ettin. Şimdi acele et."

Lady Alicia'nın ikinci kocası ağlayarak kütüphaneden fırladı. Gözyaşları içinde merdivene atılırken neredeyse bastığı yeri görmüyordu. "Üzgünüm, gerçekten üzgünüm. Ben asla bir şey yapmadım." Hole indiğinde çocukların yanından telaşla geçerek ön kapıya gitti. Kapıyı hızla açıp koşarak dışarıya çıktı.

"Annem ona ayaklanma kanununu okumuş olmalı," dedi Roger Brevvster.

"Annem onu arabaya binerken kontrol etmeni söylemişti. Onu kullanabileceğinden emin olmalısın."

"Boşver, anahtarlar bende. Aşağılık herif gitsin."

Sokakta bir taksi Gerald'ı bekliyor ve pencerede sarı bir mendil sallanıyordu.

Gerald hiddetle soluyarak arka koltuğa atladı. "Çabuk ol! Burada görülmemeliyim!" Sonra birden yanında oturan adamı farketti.

Hiçbir konuşma olmadan sessizce iki el ateş edildi. "Heathrovv'un kuzeyindeki demir işletmelerine sür."

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Virginia, Langley'deki Merkezi Haberalma Örgütünün sınır ötesi strateji salonundaki konferans masasında iki adam karşılıklı oturuyorlardı. Yaşlı olan ClA'nın yardımcı müdürü, daha genç olanıysa deneyimli saha ajanı Cameron Pryce'di. Yeni soğuk savaşın kıdemli bir askeriydi. Moskova, Roma ve Londra'da görevlerde bulunan Pryce, birçok dil biliyordu; Fransızca, İtalyanca, Rusça ve tabii İngilizce. Otuz altı yaşındaydı. Georgetown Üniversitesinden mezundu ve Syracu-se'deki Maxwell Dış Hizmetler Okulunda master yapmıştı.

Princeton Üniversitesinde doktora yapmaya başladığında Langley onu işe aldığı için ikinci yılda okulu bıraktı.

Langley'in onu işe alma nedeni, bir tezinde Sovyetler Birliği'nin çöküşünü dört ay önceden tahmin etmiş olmasıydı. Böyle zekâlar de-ğerlenmeliydi.

"Gizli dosyayı okudun mu?" diye sordu Yardımcı Müdür Frank Shiels. Kısa boylu, şişman analizcinin çıkık bir alnı ve kısık gözleri vardı.

"Evet, okudum, Frank ama not almadım," diye yanıt verdi Pryce. Uzun boylu, ince ve çekici denebilecek keskin yüz hatları vardı. Hafifçe gülümseyerek devam etti. "Tabii, biliyorsun ki duvarlardaki o çirkin reprodüksiyonların arkasından beni izleyen cüceler vardı. Bir kitap yazacağımı mı düşündün?"

"Başkaları düşündü, Cam."

"Snepp, Agee, Borstein ve yöntemlerimizden bazılarını beğenmeyen birkaç kahraman... Benim alanım değil, Frank. Sen okul borçlarımı ödediğin zaman şeytanla sözleşme yaptım."

"Buna güvendik."

"Çok güvenmeyin. Kendim ödeyebilirdim."

"Doçentlik maaşıyla mı? Kampüste bir eş, çocuklar ve beyaz çitler için yer yoktu."

"Bunun da icabına baktın. İlişkilerim kısa ve hareketli oldu, bildiğim kadarıyla çocuklar da yok."

"Bu biyografik saçmalıkları bırakalım," dedi yardımcı müdür. "Dosyadan ne anlam çıkarıyorsun?"

'Ya birbirinden ayrı olaylar ya da çok daha büyük bir şey. Birinden biri, ortası değil."

"Bir tahmin yap."

"Yapamam. Daha önemsiz kişiler yanında uluslararası alanda tanınan çok zengin dört kişi öldürüldü. İzler hiçbir yere varmıyor ve katiller ortadan kayboldu. Görebildiğim bir bağlantı yok, ne ortak kazanç ya da yatırım, ne de görünürde ortak bir sosyal temas... hoş olması da tuhaf kaçardı. Asalet unvanı olan hayırsever bir İngiliz kadın, Madrid'li zengin bir aileden gelen İspanyol bir bilim adamı, Milano'dan İtalyan bir playboy ve pek çok malikânesiyle evi saydığı yüzer bir sarayı olan yaşlı Fransız maliyeci. Ortak tek yan cinayetlerin benzersizliği ve iz olmayışı. Bir de, hepsinin kırk sekiz saatlik bir zaman içinde işlenmiş olması. Ağustosun yirmi sekiziyle yirmi dokuzunda."

"Arada bir bağlantı varsa burada olabilir, değil mi?" | "Bildiklerimin hepsi bu kadar."

"Hayır, daha fazlası var," dedi yardımcı müdür.

"Ne?"

"Dosyadan sildiğimiz bilgi."

"Tanrı aşkına, neden? Gizli dosya olduğunu söylemiştin."

"Dosyalar bazen yanlış ellere geçebilir, değil mi?"

"Uygun kullanılırsa olmaz...Tanrım, sen ciddisin, iş ciddi."

"Çok."

"Öyleyse dürüst davranırılyorsun, Frank. Bütün bilgiler içinde olmadığı halde benden dosyayı değerlendirmemi istedin."

"Doğru yanıtları buldun. İz olmayışını ve süreyi."

"Bunları herkes bulabilirdi."

"Senin kadar çabuk bulamazdı, Cam. Biz başkasını aramıyoruz, seni istiyoruz."

"Yağcılık, prim ve daha yüksek bir yedek bütçeyle beni bağlayacaksınız. Eksik olan bilgi ne?"

"Sözlü geldi, yazılı bir şey yok."

"Çok, çok ciddi bir..."

"Korkarım, öyle... Önce yaşlı bir kadının Moskova'dan bin mil uzakta, birkaç ay önceki doğal ölümüne dönelim. Ölürken yanında bulunan rahip aylarca kendi kendiyle cebelleştikten sonra Rus yetkililere bir mektup göndermiş. Mektupta, bir av sırasında çıldırmış bir ayı tarafından öldürüldüğü bildirilen seçkin Sovyet nükleer fizikçisinin karısının itirafı yazılıymış. Kocasının gerçekte hayvanı vurarak yoluna süren bilinmeyen kişiler tarafından öldürüldüğünü iddia ediyor. Adamlar sonra ortadan kaybolmuşlar."

"Dur bir dakika!" dedi Pryce araya girerek. "O zamanlar henüz çocuktum, ama bu konuyu okuduğumu ya da televizyondan duyduğumu hatırlıyorum. Bir çocuğun aklına perçinlenecek türden bir olaydı. Ünlü bir kişinin kocaman bir ayı tarafından parçalanması. Evet, hatırlıyorum."

"Benim yaşımdaki insanlar çok iyi hatırlar," dedi Shields. "Örgütte çalışmaya henüz başlamıştım, ama burada, Langley'de Yurievich'in nükleer silah üretimini durdurmak istediği hakkında yaygın bir kanı vardı. Ölümüne üzüldük, hatta birkaçımız raporların doğruluğundan kuşkulandık...

Yurievich'in aslında ayı tarafından öldürülmediği, vurulduğu söylentileri vardı... oysa asıl soru Moskova'nın en akıllı fizikçisini neden öldürteceğiydi."

"Yanıt?" diye sordu inceleme görevlisi.

"Bir yanıtımız yoktu. Anlayamıyorduk, bu yüzden Tass'ın beyanını kabul ettik."

"Ya şimdi?"

"Farklı bir denklem. Yaşlı kadın son nefesini verirken kocasının ölümünden, kendi sözcükleriyle 'büyük günahkâr' dediği Matarese adlı bir örgütü suçlamış.

Sende bir şey çağrıştırıyor mu, Cam?"

"Hiçbir şey. Yalnızca, son cinayetlerdeki aynı izlenemezlik modeli, dikkatimi çekiyor,"

"İyi. Duymak istediğim buydu. Şimdi, yatında vurulan Fransız maliyeci René Mouchistine'ye geçelim."

"Çeşitli ülkelerden dört avukatla birlikte vurulan," diye ekledi Pry-ce. "Katiller eldiven kullandığından parmak izi yok ve çok sıradan oldukları için boş mermi kovanlarından bir şey çıkarılamıyor. Toplantı yapılırken mürettebat yattan uzaklaştırılmış, bu yüzden tanık da yok."

"Ne tanık, ne delil, ne de iz."

"Doğru."

"Özür dilerim, yanlış."

"Başka bir sürpriz mi, Frank?"

"Büyük bir hata," diye yanıt verdi yardımcı müdür. "Sonradan, Mouchistine'nin hemen hemen otuz yıllık özel uşağı olan yakın dostu Madrid büyükelçimizi aramış. Bir toplantı yapılmış ve Antoine Lavalle adlı bu adam, Washington'daki büyük haberalma örgütüne iletilmek üzere gizli bir ifade vermiş. Neyse ki, Senato sayesinde bilgi bize geldi."

"Öyle olacağını umardım," dedi Cameron.

"Washington D.C.'den umut yok," dedi Shields. "Ama referans veren bilgisayarlar sayesinde şansımız yardım etti. Matarese adı yeniden ortaya

çıktı.

Mouchistine ölmeden önce Lavalle'ye 'Matarese geri geldi,' demiş. Lavalle patronunun bundan emin olduğunu, çünkü onun ya da onların toplantıyı bildiklerini ve engellemeye geldiklerini anlatmış."

"Neden?"

"Anlaşılan, Mouchistine kendini finans imparatorluğundan tamamen uzaklaştırarak tüm mal varlığını dünyanın her yanındaki hayır kurumlarına bırakmak niyetindeydi. Bu bağışla, temel olarak yönetim ku-

rullarının ve avukatlarının kesin buyruklarıyla yönetilen holdinglerinin verdiği ekonomik güçten elini çekecekti. Lavalle'ye göre, Matarese bunu kabul edemezdi; onu durdurmak zorundaydılar ve bu yüzden öldürdüler."

"Mouchistine'nin ölümünden sonra, uluslararası şirketleri kim yönetiyor?"

"Bu çok karışık. Çözmek için aylar, belki yıllar gerekiyor."

"Mali çöküntülerin bir yerinde Matarese'nin olabileceğini düşünüyorsun, değil mi?"

"Bilmiyoruz, ama öyle sanıyoruz. O kadar belirsiz ki, hiçbir şey bilemiyoruz."

"Benden ne istiyorsunuz?"

"Mouchistine'nin son sözlerini yerine getirmeni. 'Beowulf Agate'yi bul."

"Kimi?"

"'Beowulf Agate.' KGB ile Doğu Alman Stasisi'nin Brandon Scofi-eld'e verdikleri kod adı. Soğuk savaş sırasında bizim en başarılı ajanı-mızdı. Sonunda, nefret ettiği ve kendisinden nefret eden bir adamla ekip kurarak Matarese'yi Korsika'da ortaya çıkarmaları kaderin bir cilvesi olsa gerek."

"Korsika'da mı? Bu çok acımasızca!"

"Kod adı 'Yılan' olan Vasili Taleniekov, adı lekelenmiş bir KGB ha-beralma ajanıydı. Scofield'in karısını öldürttü, Scofield de onun erkek kardeşini.

Birbirlerinin can düşmanıydılar, ama sonra ikisi de birbirlerinden çok daha büyük bir düşmanla karşı karşıya geldiler."

"Matarese?"

"Matarese. Sonunda Taleniekov, Beowulf Agate ile şimdi karısı olan kadının hayatını kurtarmak için kendini feda etti."

"Tanrım. Yunan trajedilerine benziyor."

"Birçok bakımdan öyleydi."

"Evet?"

"Beowulf Agate'yi bulup bütün hikâyeyi öğren. Başlangıç yeri bu; kimse durumu Scofield'den daha iyi bilmiyor."

"Operasyon sonrası rapor vermedi mi?"

"Scofield ortak çalışmaya pek yanaşmazdı. Görevin tamamlandığını ve tarihten öğrenilebilecek bir şey olmadığını söyledi. Önem taşıyan herkes ölmüştü.

Scofield hemen uzaklaşmak istiyordu."

"Çok tuhaf bir davranış."

"Haklı olduğunu düşünüyordu. Bir noktada 'kurtarma ötesi'ne alınmıştı."

"Hedef mi gösterildi?" diye sordu Pryce şaşkınlık içinde. "Kendi teşkilatı tarafından?"

"Her yerdeki personelimiz için tehlikeli sayılıyordu. 'Kurtarma'nın kaldırılması emrini Başkanımız kendi vermek zorunda kaldı."

"Neden?"

"Söyledim, ayaklı bir bomba gibiydi. Düşmana katılmıştı; Taleni-ekov'la birlikte çalışıyorlardı."

"Matarese'den sonra!" diye karşı çıktı Cameron.

"Bunu daha sonra öğrendik, hem de çok geç."

"Başkanımızı tanımaya başlasam iyi olacak... Peki, onu bulmayı deneyeceğim.

Nereden başlayacağım?"

"Karayipler'deki adalardan birinde gizleniyor. Araştırıyoruz, ama şu ana kadar sağlam bir bilgi edinemedik. Elimizdeki bilginin tümünü sana vereceğiz."

"Çok teşekkürler. Orası yığınla adanın olduğu çok büyük bir bölge."

"Unutma, eğer yaşıyorsa, şimdi altmış yaşlarında ve herhalde kimliklerindeki fotoğraflarından çok farklıdır."

"'Beovvulf Agate' ne tuhaf bir ad."

"Bence Taleniekov'un Yılan kod adından daha kötü değil. Sahi, senin Taşkent'teki kodun da 'Kedi' idi."

"Ah, kapa çeneni, Frank."

Deniz uçağı Virgin adalarında, St. Thomas'daki Charlotte Amalie limanının sakin sularına indi. Uçak kıyının sol tarafındaki sahil koruma

istasyonuna yanaştıktan sonra, Cameron Pryce pek sağlam görünmeyen basamaklardan iskeleye indi. Onu beyaz üniformalı, genç istasyon şefi karşıladı. "Charlotte, Ahma-lee'ye hoşgeldiniz," dedi Pryce'nin elini sıkarken,

"Doğru söylenişi böyle."

"Teşekkür ederim, yüzbaşı. Nereden başlayacağım?"

"Önce, tepenin üstündeki Eighteen Sixty-nine House'da rezervasyonunuz var.

Çok iyi bir restorandır, sahibi bir zamanlar sizin operasyonlarınıza katılmıştı, bu yüzden ağzını sıkı tutacak."

"Birzamanlar, bana güven vermiyor..."

"Güvenin, efendim. Vientiane'de AID olarak bulunduğu için örgüt ona ucuz fiyatla bir yığın uçak verdi. Oteli nasıl satın aldığını sanıyorsunuz?"

"Çok iyi. Bana söyleyeceğin başka bir şey var mı?"

"Scofield buradaki tekne kiralama işini yıllar önce kapatıp British Tortola'ya taşındı. Sonra onu da kapadı, ama orada hâlâ bir posta kutusu var."

"Bu da, postayı hâlâ almaya geliyor demektir."

"Ya da anahtarı verip birini gönderiyordur. Her ay gelen emeklilik çeki var ve herhalde gemileri için talepler geliyordur."

"Hâlâ iş yapıyor, öyleyse?"

"Yeni bir ad altında. Tortoia Caribbean adıyla vergi kaçırıyor. Ama fikrimi soracak olursan, bu aptalca bir şey, çünkü yirmi beş yıldan fazladır hiç vergi ödemedi."

"Bazı gizli ajanlar hiçbir zaman değişmiyor. Şimdi nerede?"

"Kim bilir?"

"Gören kimse yok mu?"

"Kayıtlarda yok. Etrafta sorduk, belli etmeden tabii."

"Birisi postasını alıyor olmalı..."

"Bakın, bayım, bu araştırma talebi bize sadece sekiz gün önce geldi," dedi sahil koruma yüzbaşısı. "Tortola'da dostlarımız var, ama hiçbir şey bilmiyorlar.

Tortola, kabaca elli kilometrelik bir adalar bölgesidir ve çoğunluğunu yerlilerin ve İngilizlerin oluşturduğu on bin kadar

nüfusu vardır. Ana postane Road Town'da. Posta düzenli gelmez ve memurlar çoğunlukla uyur. Tropikal iklimi değiştiremem."

"Öfkelenme, sadece soru soruyorum."

"Öfkeli değil, sinirliyim. Size yardım edebilirsem sicilim iyi görünür ve bu lanet olasıca yerden kurtulabilirim. Ama olmuyor. Bütün dikkat ve çabama rağmen, şu alçak Scofield ortadan kayboldu."

"Bir posta kutusu varken kaybolamaz, yüzbaşı. İzlenmesi gerekir."

"Beni bağışlayın, Bay Pryce, ama istasyonu bırakıp Tortola'da kıç sürtmeye iznim yok."

"Bir görevli ve beyefendi gibi konuşuyorsun, delikanlı. Ama bunu yapacak birilerini tutabilirsin."

"Neyle? Buradaki bütçe o kadar kısıtlı ki, kötü tekneler kıyıya yanaşamadıkları zaman gönüllü yardımlara güveniyorum."

"Özür dilerim, unuttum. Bu kararları takım elbiseli bürokratlar alıyor.

Herhalde, St. Thomas'ı Pasifik'te Katolik bir eyalet olarak düşünüyorlar... Sakin ol, yüzbaşı. Sen bana yardım et, ben de sana."

"Nasıl?"

"Kimlik vermeden benim için Tortola'ya bir uçak bileti al."

"Bu çok kolay."

"Bitirmedim. Gözetleme botlarınızdan birini Road Tovvn'a, benim emrime gönder."

"Bu çok zor."

"Ben hallederim. Sicilin de iyi görünür."

"Başıma gelecekler..."

"Beni geri çevirirsen, asıl o zaman başına gelecek var. Hadi, yüzbaşı işe başlayalım. Haberleşmeleri ve diğer şeyleri hemen halledelim."

"Gerçekten ciddisiniz, değil mi?"

"Gerçek benim göbek adım, delikanlı. Bunu unutma, özellikle de şimdi."

"Neyin peşindesiniz?"

"Eski bir hikâyeyi bütün boyutlarıyla bilen birinin, senin tek bilmen gereken bu."

"Bu bana fazla bir şey anlatmıyor."

"Ben de fazlasını bilmiyorum, yüzbaşı. Scofield'i buluncaya kadar bilmeyeceğim. Bana bunun için yardım et."

"Tabii. İsterseniz, sizi ikinci botla Tortola'ya götürebilirim."

"Hayır, teşekkürler. Limanlar gözleniyor ve gümrük işlemleri çok sıkı... şu sözünü ettiğin vergi kaçakları. Bana normal rotalar dışındaki küçük bir havaalanı ya da denize iniş noktası bulabileceğinden eminim."

"Doğrusu bulabilirim. Uyuşturucu kaçakçılarını engellemek için kullanıyoruz."

"Şimdi kullan öyleyse."

Gözetlemenin üçüncü günü, gün batarken Pryce ada sahilindeki iki sağlam palmiyeye asılı hamakta yatıyordu. Üstündeki tropik giysilerle akşamüstü kumsalda gezinen on, on iki erkek turistten ayırt edilemezdi. Onlardan tek farkı "plaj çantası'nın içindekilerdi. Diğerlerinin çantaları güneş yağı, buruşmuş dergiler ve kitaplarla doluyken, Pry-ce'nin çantasında ise, onu St.

Thomas'la ve Tortola limanında demirli sahil koruma botuyla hemen temasa geçirecek şekilde ayarlanmış portatif bir telefon vardı. Telefonla uydu aracılığıyla daha az gizli haberleşmeler de yapılabiliyordu. Bu çok önemli bağa ek olarak, beş şarjörlü kılıflı bir tabanca .45 Star PD otomatik pistol, bir avcı çakısı, bir fener, bir gece dürbünü, Tortola ve yakın adaların haritaları, ilk yardım malzemesi, bir şişe antiseptik ve iki matara vardı. Mataralardan biri kaynak suyuyla, diğeri McKenna burbonuyla doluydu. Deneyimleri ona bunların her birinin umulmadık zamanlarda da işe yaradığını öğretmişti.

Düşmekte olan sıcaklık sayesinde uykuya dalmak üzereyken çantasında çalan telefonun alçak sesi geldi. Yere uzanıp fermuarı açtıktan sonra sanat eserine benzeyen cihazı aldı. "Evet?" dedi alçak sesle.

"Sonunda geldi, mon!" diye karşılık verdi bir ses. Arayan yüzbaşının St.

Thomas'daki gözetleme ekibi için tuttuğu zenci Tortola'lılardan biriydi. Road Tovvn'daki postaneden arıyordu.

"Posta kutusuna mı?"

"İçinde fazla bir şey yoktu, ama kadın hepsini aldı."

"Kadın mı?"

"Beyaz bir kadın, mon. Orta yaşlı, kırk, elli yaşlarında olabilir. Söylemek zor, çünkü güneşten neredeyse bizim kadar kararmış."

"Saçları? Boyu?"

"Yarı kır, yarı kahverengi. Oldukça uzun boylu."

"Karısı. Nereye gitti?"

"Bir cipe bindi, plakası yoktu. Nokta'ya doğru gittiğini sanıyorum."

"Ne noktası?"

"Birçok adı olan bir yol. Bisikletimle onu izleyeceğim. Acele etmeliyim, mon."

"Tanrı aşkına, temasta ol!"

"Sen bota git. Onlara Heavy Rock'un doğusuna doğru gitmelerini söyle, bilirler."

Cameron Pryce kanal değiştirip sahil koruma botunun kaptanıyla konuştu.

"İskeleye yanaşın, bota bineceğim. Heavy Rock denen bir yer biliyor musunuz?"

"Ya da 'Lotsa Rock' veya 'Big Stone Point' ya da 'Black Rock An-gel' mı?.. Tabii, Tortola'da nerede yaşadığına bağlı. Geceleri kontra-bandistaların en sevdiği karaya çıkma noktasıdır. Yaşlı yerliler orada obeah büyüsü olduğunu söylerler, voodoo gibi bir şey."

"Oraya gidiyoruz."

Bot sahili yavaşça dönerken ufukta batan turuncu güneşin yarattığı uzun gölgeler Karayip sularına düşüyordu. "İşte orada, bayım," dedi deniz

subayı. St.

Thomas'daki istasyon şefinden daha da genç bir teğmendi. "'Big Stone Mother'

orası." Denizden dışarıya doğru çıkıntı yapan dik bir kayayı işaret ediyordu.

"Bir başka ad daha mı, teğmen? 'Big Stone Mother'?"

"Bu adı biz verdik. Çok sığlık olduğu için buraya gelmek hoşumuza gitmez."

"O zaman, kıyıdan uzak dur. Eğer bir tekne gelirse, onu görebilelim."

"Kuzeybatı sancak tarafında bir sigara gemisi var!" diyen ani bir ses geldi dahili telefon sisteminden.

"Kahrolası!" dedi genç kaptan öfkeyle.

"O da ne?" diye sordu Pryce. "Sigara mı?"

"Sigara gemisi, bayım. Onlar kadar hızlı değiliz."

"Lütfen hızlan, yüzbaşı."

"Ben de bundan söz ediyorum, yani hızdan. Sigara teknesi uyuşturucuların en sevdiği teknedir. Denizde her şeyi geçebilir. Onlar olduğunda uçak çağırmamızın nedeni budur. Ne var ki denizde ya da havada, bütün ekipmanlarımıza rağmen karanlıktan sonra yetersiz kalıyoruz. Sigaracılar çok küçük ve hızlılar."

"Ben de çok basit olacağını sanmıştım."

"Komik, efendim. Hedefiniz en düşük hızda bile olsa, onu kaybedeceğiz. Ne durdurabilir, ne de borda edebiliriz."

"Durdurmak ya da borda etmek istemiyorum, yüzbaşı."

"O zaman, neden burada olduğumuzu sorabilir miyim, bayım?"

"Hedefin nereye gittiğini saptamak istiyorum. Bunu yapabilirsiniz, değil mi?"

"Herhalde. Büyük bir kara parçası ya da ada olabilir. Ancak bunlardan öyle çok var ki. Adam birine doğru gitse ve radarla tespit etsek bile, sonra başka birine yöneliyor."

"Kadın, yüzbaşı, kadın."

"Ya? Vay be, bu hiç aklıma gelmemişti."

"Radarını ayarla, şansımı deneyeceğim."

Sözkonusu küçük ada haritalarda Outer Brass 26 adıyla gösteriliyordu. Issız, ormanlık ve ikamete uygun olmadığı düşünülen bir adaydı. Okyanusun dibinden yükselen sadece sekiz kilometre karelik volkanik bir kayadan oluşuyordu. Üstündeki birçok tepe tropik güneşten ve öğleden sonra yağmurlarından yararlanan yeşilliklerle kaplıydı. İspanyol Karayipler'i zincirinden sayılmasına rağmen, yakın geçmişe kadar hiç sahip çıkılmamıştı.

Yasadışı çocuklar denizinde, hiç kimsenin umursamadığı bir öksüz gibiydi.

Cameron Pryce, sahil korumanın verdiği dalgıç giysisiyle botun ortasında ayakta duruyordu. Denize inen merdivenin altında, onu kıyıya götürecek üç beygirlik küçük, sessiz motoru olan lastik bir bot sal

vardı. Pryce sol elinde gerekli eşyalarla dolu su geçirme? bir torba tutuyordu.

"Sizi burada bırakmak beni huzursuz ediyor, bayım," dedi genç kaptan.

"Huzursuz olma, yüzbaşı. Buraya bunun için geldim. Ayrıca, istediğim zaman size ulaşabilirim, öyle değil mi?"

"Tabii. İstediğiniz gibi, burada, kıyıdan beş mil kadar açıkta bekleyeceğiz, görüşten uzakta."

"Gün ışığında, güneşin vurduğu yerde kalın. Eski kovboy kızılderi-li filmlerinde olduğu gibi."

"Evet, bayım bunu dövüş stratejileri kurslarında görmüştük. İyi şanslar, Bay Pryce. Her ne yapıyorsanız, iyi avlar."

"İkisine de biraz ihtiyacım var." CIA görevlisi suda sallanmakta olan bota indi.

Pryce lastik botu kıyıya doğru sürerken tam güçle çalışmayan motor mırıltılar çıkarıyordu. Pryce ay ışığında küçük bir mağara gibi görünen yeri seçti; yüksek palmiyelerin olduğu ağaçlık bir yerdi. Bottan atlayıp onu kayalarla kumsalın arasına çektikten sonra bir palmiye kütüğüne bağladı. Çantasını alıp omzuna taktı; av zamanı gelmişti ve içinde şans umudu vardı.

ilk olarak ne arayacağını biliyordu: ışık. Ateş ya da bataryayla çalışan bir ışık olmalıydı. Çünkü iki kişi için ıssız bir adada ışıksız yaşamak sadece rahatsız edici değil, aynı zamanda tehlikeliydi. Pryce sağ taraftan başlayarak kayalık sahilde dikkatle yürürken sürekli olarak sol taraftaki sık yeşilliklere bakıyordu.

Işık ya da hayat belirtisi yoktu. Hemen hemen yirmi dakika kadar, karanlıktan başka bir şeyle karşılaşmadan ağır adımlarla yürüdü. Sonunda gördü. Ama gördüğü ışık ya da hayat kıpırtısı değil, sadece ayın metalik yansımalarıydı; yerde birçok kısa kazıklar ve tepelerinde gökyüzüne doğru çevrilmiş aynalar vardı. Pryce yaklaşıp çantasından feneri çıkarınca kazıklara bağlı, sağa ve sola uzanan telleri gördü. Düzinelerle vardı. Bunlar kayalık sahilde yarım daire çizen fotosellerdi. Şafaktan öğleden sonraya kadar güneş ışınlarını topluyorlardı. Biraz daha araştırınca, torpikal ormanın içi-

ne doğru giden kalın bir kablo buldu. Kabloyu izlemeye koyulduğunda arkasından gelen sert bir ses duydu. İngilizce konuşuyordu.

"Birini mi arıyorsun?" diye sordu boğuk bir ses. "Eğer arıyorsan, bunu amatörce yapıyorsun."

"Bay Scofield, aradığımı sanıyorum."

"Afrika'da bulunmadığımıza ve sen Henry Stanley olmadığına göre, doğru tahmin ediyor olabilirsin. Ellerini başının üzerine koyup dosdoğru yürü. Bu bizim kablo patikamız, ışığını yak, çünkü kabloyu ko-parırsan kafanı dağıtırım.

Onu biraraya getirmek çok zamanımı aldı."

"Kötü bir niyetle gelmedim, Bay Scofield, yerinizi açığa çıkarmak niyetinde değilim," dedi Pryce dikkatle yürürken. "Yalnızca sizin verebileceğinizi sandığımız bilgileri istiyoruz."

"Eve varıncaya kadar bekleyelim, Bay Cameron Pryce."

"Kim olduğumu biliyorsunuz?"

"Tabii. Senin en iyisi olduğunu söylüyorlar, benden daha iyi... İndir ellerini.

Palmiye yaprakları yüzüne çarpıyor."

"Teşekkür ederim."

"Bir şey değil." Scofield birden bağırmaya başladı. "Tamam. Işıkları yak, Antonia. Bizi bulacak kadar akıllıymış, bir şişe şarap aç."

Ormanın içindeki açıklık birden iki projektörle aydınlanınca, tropikal ağaçlardan yapılmış tek katlı büyük bir kulübeyle sağ tarafta doğal bir lagün göründü.

"Tanrım, çok güzel!" diye bağırdı Pryce.

"Burayı bulmak uzun zamanımızı aldı, ama inşa etmek daha da uzun sürdü."

"Kendiniz mi inşa ettiniz?"

"Hayır. Projesini karım yaptı. St. Kitts ile diğer adalardan işçiler "getirdim.

Onlara paralarının yarısını peşin ödediğim için, hiçbiri Tortola dışına çıkınca gözlerinin bağlanmasına kızmad,. Dikkatli olma meselesi, genç adam."

"Genç ama fazla genç değil," dedi Cameron şaşkınlık içinde.

"Nereden geldiğine bağlı, dostum," dedi Scofield ışığa doğru yürüyerek. İnce yüzünü kısa, beyaz sakalları ve kır saçları çevreliyordu,

tel çerçeveli gözlüğünün arkasındaki gözleriyse parlak ve gençti. "Burayı seviyoruz."

"Çok yalnızsınız..."

"Pek değil. Toni'yle ben sık sık Tortola'ya gider, oradan uçağa atlayıp Rico'ya, Miami'ye, hatta New York'a uçarız. Eğer kafanın içinde bir beyin varsa, benim de senin gibi yarım düzine pasaportum olduğunu anlaman gerekirdi."

"Kafamda beyin yok," dedi Pryce.

"Bir tane al. Bir gün sahip olduğun tek şeyin o olduğunu anlayabilirsin. İhtiyat bütçesinden birkaç bin dolar kendine ayırdıktan sonra. Ve tabii yabancı bankalara yatırarak."

"Siz öyle mi yaptınız?"

"Emeklilik ödeneklerimizin bize ne getirdiği hakkında bir fikrin var mı? Belki Newark'da bir daire. Bununla yetinemezdim. Daha fazlasını hak ettim."

"Matarese?" dedi Cameron alçak sesle. "Geri döndü."

"Bu yörünge dışı, Pryce. Washington'daki eski bir dost bana telefon edip senin beni aradığını duyduğunu söyledi... Evet, benim de se-ninkilere

benzer telefonlarım, kaynaklarım ve güvenlik sistemim var. Beni yeniden o cehenneme sürükleyemeyeceksiniz."

"Sizi hiçbir yere sürüklemek istemiyoruz, bayım, sadece bildiğiniz gerçeği öğrenmek istiyoruz."

Scofield yanıt vermeden kulübenin kapısındaki basamaklara gitti. "İçeriye gel ve üstündekileri çıkar. Örümcek Adam'a benziyorsun."

"Çantamda giysilerim var."

"Ben de böyle bir çanta taşırdım. İçinde şortlar, bir kravat, hafif bir ceket, iki tabanca, belki biraz çamaşır ve av bıçağı olurdu. Ayrıca viski, onsuz olmaz."

"Bende burbon var..."

"Demek, D.C.'deki çocuklar haklı. Çeşitli olanaklara sahipsiniz."

Aslında orta ölçüde bir eve benzeyen kulübenin içi neredeyse tamamen beyazdı ve birçok abajurun ışığında iyice beyaz görünüyordu. Beyaz duvarlar, beyaz eşyalar, diğer odalara giden beyaz koridorlar

hep güneş ışıklarını itmek içindi. Ve beyaz bir koltuğun yanında, ayakta duran Scofield'in karısıydı. Road Town'daki Tortola'lı tarafından söylendiği gibi kadın uzun boylu, dolgun vücutlu ve yarı kır saçlıydı Yüzü ince ama hatları güçlüydü; o güzel başın içinde çalışan bir beyin vardı.

"Tebrikler, Bay Pryce," dedi kadın biraz aksanlı bir İngilizceyle. "Bizi bulabileceğinizi sanmıyordum, ama yine de gelişinize hazırdık. Sana bir dolar borçluyum, Bray."

"Onu hiç görmeyeceğime yeni bir bahse girerim."

"Sizi bulmak o kadar zor değil, Bayan Scofield."

"Posta kutusundan tabii," diye söze karıştı eski gizli ajan. "Büyük bir risk ama gerekli. Hâlâ denize açılıyor ve hâlâ kiralama işi yapıyoruz, bu bizim için birkaç dolar kazanmanın ve topluma karışmanın bir yolu...Toplumsallaşmaya karşı değiliz, biliyorsun. İnsanların çoğundan hoşlanırız."

"Eviniz ve yaşam biçiminiz bunu kanıtlamıyor, bayım."

"Her şey göründüğü gibi olmayabilir, değil mi, genç adam? Biz münzevi değiliz, burada olmamızın çok pratik bir nedeni var. Sen buna bir örneksin."

"Anlayamadım."

"Kocamı eski mesleğine çekmek için kaç kişinin uğraştığını biliyor musun?"

diye atıldı Antonia Scofield. Washington'dan başka, İngiliz MI-5 ve MI-6, Fransız Deuxième, İtalyan Servizio Segreto'su ve NATO istihbarat teşkilatındakiler. Kocam sürekli reddedip durdu, ama onlar hiçbir zaman vazgeçmediler."

"Kocanız çok akıllı bir adam olarak kabul ediliyor..."

"Öyleydi...belki!" diye bağırdı Scofield. "Ancak artık verecek bir şeyim yok. Her şeyin üzerinden neredeyse yirmi beş yıl geçti. Bütün dünya değişti ve ben ona en ufak bir ilgi duymuyorum. Evet, beni bulabildin; eğer rollerimizi değiştirseydik, seni bulmam senin beni bulmandan daha fazla zaman almazdı.

Ne var ki adı bilinmeyen küçük bir ada ve saçma bir adla kullanılan posta kutusu gibi küçük bir engelin

meraklıları durdurabilmesine şaşırırsın. Bunun nedenini bilmek ister misin?"

"Evet, isterim."

"Başka yüzlerce sorunları varken uğraşmak istemiyorlar, bu kadar basit.

Üstlerine, beni bulmanın imkânsız olduğunu söylemeleri çok daha kolay. Uçak biletleri ve deneyimli personel için gereken parayı düşün; işler karışmaya başlayınca vazgeçiyorlar. Bu kadar kolay."

"Ama sizi aramaya geliyor olduğumun haberini aldığınızı söylediniz. Engeller koyabilir, posta kutusunu kullanmayabilirdiniz. Yapmadınız. Kendinizi korumadınız."

"Çok uyanıksın, delikanlı."

"Bunu söylemeniz komik. St. Thomas'daki yüzbaşıya ben de böyle söylemiştim."

"Herhalde senin yarı yaşındadır, senin benim yarı yaşımda olduğun gibi... Evet, ne olmuş?"

"Bir şey olduğu yok, ama neden yapmadınız? Neden kendinizi korumadınız?"

Karısına bakarak, "Bu ortak bir karardı," diye yanıt verdi Scofield. "Gerçeği söylemek gerekirse, daha çok onun kararıydı. Harekete geçmenden önceki sabrını görmek istedik. Bir saat bir gün olur, bir gün bir ay; hepimiz aynı yollardan geçtik. Çok iyiydin; sahilde gerçekten uyuyordun. Çok iyi bir eğitim!"

"Soruma yanıt vermediniz, bayım."

"Evet, vermedim, çünkü neden geldiğini biliyorum. Tek bir neden var, bunu sen de söyledin. Matarese."

"Söyle ona, Bray, bildiğin her şeyi anlat," dedi Antonia Scofield. "Taleniekov'a bunu borçlusun, Vasili'ye ikimiz de borçluyuz."

"Biliyorum, canım, ama önce bir içki içelim mi? Ben şarapla yetineceğim, aslında brandiyi tercih ederdim."

"İstersen, ikisini de içebilirsin, sevgilim."

"Onu bunca yıl yanımda neden tuttuğumu anlıyor musun? İnsana çeyrek yüzyıl boyunca 'sevgilim' diyen kadın yanında tutacağın kadındır."

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"Tam anlatabilmek için yüzyılın başına, belki de daha öncesine dönmek zorundayız," diye başladı Scofield iskemlede sallanırken. Issız olduğu düşünülen Outer Brass 26 adlı adadaki kulübenin mumla aydınlatılmış

verandasında oturuyorlardı. "Kayıtlar kaybolduğu ya da yok edildiği için, tarihler tam doğru değil, ama Matarese Baron'u Guil-laume'nin 1830 civarında doğduğu tahmin ediliyor. Aile, Korsika standartlarına göre varlıklıymış ama daha çok toprak olarak. Baronluk ve topraklar kuşkulu olmakla birlikte Napolyon'un armağanıydı."

"Neden?" Üstünde bir şortla tişörtten başka bir şey olmayan Pry-ce, saçı ve sakalı kırlaşmış eski ajanın tel çerçeveli gözlüklerinin arkasındaki pırıltılı gözlere bakarken büyülenmiş gibiydi. "Tapu ya da miras belgeleri olmalı."

^Dediğim gibi, ilk kayıtlar kayıp ama yenileri bulunup kaydedildi. Bunların sahte olduğunu, genç Guillaume tarafından düzenlendiğini ve Matarese'nin hiçbir zaman I. Bonapart'ı tanımadığını iddia edenler var... ne III., ne de II.

Bonapart'ı tabii. Ancak, bu kuşkular güçlenmeye başladığı sıralarda aile sorgulanamayacak kadar güçlenmişti."

"Nasıl?"

"Guillaume bir finans dehasıydı ve tıpkı kendi gibiler nasılsa, o da yasalar çerçevesinde kalarak ne zaman ve nasıl kaçamaklar yapacağını biliyordu. Otuz yaşına gelmeden Korsika'daki en zengin ve en güçlü arazi sahibi oldu. Adayı tam anlamıyla aile yönetiyordu ve Fransız hükümeti bu durum karşısında bir şey yapamıyordu. Artık adada

Matarese Kanunları geçerliydi ve büyük limanlardan irat, gelişen tarım sanayicileriyle turizmcilerden haraç ve rüşvet alıyorlardı. Çünkü tüm

işadamları Matarese'nin rıhtım tesislerini ve yollarını kullanmak zorundaydılar. Guillaume'nin ilk Corso olduğu söyleniyordu. Bu, Kara El'in, Mafya'nın Korsika'daki karşılığıdır. Guillaume sonraki Baha'ları yarattı.

Baha'ların uyguladığı yöntem vahşi bir şiddet olmakla birlikte bu en az seviyede tutuldu ve en etkin biçimde kullanıldı. Baron adayı gem vurulmamış

cezayla değil, korkuyla yönetti."

"Paris onu engelleyemedi mi ya da ortadan kaldıramadı mı?" diye sordu Pryce.

"Daha kötüsünü yaptılar. Baron'un iki oğlunu yok ettiler. İkisi de vahşice öldürüldükten sonra Guillaume bir daha hiçbir zaman aynı olmadı. Bundan kısa bir süre sonra Guillaume hayalini ortaya koydu. Rothschildler'in hiçbir zaman hayal edemeyeceği uluslararası bir kartel hayal ediyordu. Rothschildler bütün Avrupa'da bankacılıkla uğraşan köklü bir aileyken Guillaume ters yöne gitti. Kendi uydusu olacak güçlü adamlar ve kadınları işe aldı. Bunlar bir zamanlar -miras yoluyla ya da kazanarak- büyük servetlere sahip olmuş

kişilerdi ve Guillaume gibi öç alma hevesleri vardı. Bu ilk üyeler dikkatlerden ve toplumun gözünden uzak durarak zenginliklerini uzaktan idare etmeyi tercih ediyorlardı. Kendilerine avukatlar ve sözcüler tuttular ve I. Napolyon Bo-napart'ın bir taktiğini kullanmaya başladılar. 'Bana yeteri kadar madalya verin, size her savaşı kazandırayım. 'Bu ilk Matarese'ler unvanlar, büyük işyerleri ve çok yüksek maaşlar verdiler. Hepsinin tek bir amacı vardı: mümkün olduğu kadar tanınmadan işlerini sürdürmek. Anlayacağın, dünya çapında bir finans şebekesi planının ancak anahtar oyuncuları kesinlikle temiz olurlar. Pis işlerden ne kadar uzak kalırlarsa hayalin o kadar çabuk gerçekleşeceğini Guillaume anlamıştı."

"Ne yazık ki, bu bana verilen bilgilerle uyuşmuyor," dedi Pryce. "Açıkçası, tam tersi."

"Ya, sahi mi?"

"Evet, efendim. Matarese üzerinde ilgimizi yeniden yoğunlaştıran iki kaynak onu bir bela olarak tanımladı. Birincisi ona büyük günahkâr, ikincisi ise insan kılığındaki şeytan dedi. Bu ifadeler ölmek üzere olan

akıllı iki yaşlı kişi tarafından yapıldığı için sözlerini mahkemeler bile geçerli saydı. Siz ise başka bir şey anlatıyorsunuz."

"Hem haklı, hem haksızsın," dedi Scofield. "Ben Guillaume'nin vizyonunu onun anladığı şekilde tanımladım ve bunda yanlışım yok. o bir aziz değildi.

Bütün kontrol elinde olsun istiyordu, ama dehasının bir bölümü pratik ve filozofça zorunlulukları kabul ediyordu..."

"Tuhaf bir ifade," dedi Pryce.

"Ama çok doğru," diye karşılık verdi eski istihbarat ajanı. "Düşünecek olursan Matarese, zamanından neredeyse bir yüzyıl ilerdeydi. Dünya Bankası ya da Uluslararası Para Fonu veya neredeyse Üçlü Komisyon adı verilecek bir kuruluş

oluşturmak istiyordu. Bunu yapmak için meşru ve tertemiz müritleri vardı."

"Aldığım bilgiler doğru olduğuna göre, o zaman onları değiştirecek bir şeyler oldu."

"Gerçekten bir şey oldu, işte bu noktada haklısın. Matarese'ler ca-navarlaştı."

"Ne oldu?"

"Guillaume öldü. Bazıları onun seksen yaşlarındayken kendinden elli yaş genç bir kadınla sevişirken öldüğünü söylüyor. Diğerleriyse durumu farklı biliyor.

Vârisleri arı sürüsü gibi bal kovanına üşüştü. Avrupa ve Amerika'ya dalbudak saran Matarese'ler arasında para ve gizli bilgiler haftalık olarak dolaşmaya başladı. Görünmez bir ahtapot gibi sessizce çalışıyor, ulusal ve uluslararası endüstrileri kirli işlerini ve haksız kazançlarını açığa çıkarmakla tehdid ediyorlardı."

"Başlangıçta, iş dünyasının bir çeşit polisi gibi miydi... hem ulusal, hem uluslararası?"

"Bu duyduğum en iyi tanım. Uyguladığı yasaları çiğnemeyi rüşvetçi bir polisten daha iyi kim bilebilir? Gücü vârisler ele geçirdi. Dallar arasındaki gizli bilgi artık bir tehdid olarak kullanılmıyor, aksine satılıyordu. Kazançlar büyüdükçe Guillaume'nin vârisleri bunlardan pay istiyorlardı. Her tarafı kaplayarak bir yeraltı mezhebi oluşturdular... gerçek bir mezhepten söz ediyorum. Cosa Nostra gibi, toplumun her katmanından yeni üyeler törenlerle yemin ederek mezhebe katılıyordu.

Üsttekiler kendi sınıflarını gösteren küçük, mavi trampetler takıyorlardı."

"Çılgınlık gibi geliyor."

"Çılgınlıktı, ama etkindi. Bir kez kendini kanıtladı mı, Matarese 0lan birisi hayatı boyunca garanti altında oluyordu... paraca güvende oluyor, yasalardan korunuyor, normal hayatın baskılarından kurtuluyordu... ama üstlerinin errfirlerinin hiçbirine sorgulamadan uyduğu sürece."

"Ve bir emri sorgulamak finito demekti," dedi Pryce.

"Bu herkesçe biliniyordu."

"Anladığıma göre, aslında bir Mafya ya da Corso örgütünü tanımlıyorsunuz."

"Ne yazık ki yine yanılıyorsun, Bay Pryce."

"Hiç ummadığım bir konukseverlikle evinizde brandinizi içiyor olduğuma göre, neden çoğu kişinin yaptığı gibi bana Cameron ya da Cam

demiyorsunuz."

"Karımdan duyduğun gibi ben de 'Bray'im. Küçük kız kardeşim dört yaşına kadar Brandon diyemediği için beni Bray diye çağırırdı ve öyle de kaldı."

"Benim erkek kardeşim de Cameron diyemezdi. 'Cramroom' gibi bir şeyler söylerdi. Sonunda 'Cam' olarak kaldı."

"Bray ve Cam," dedi Scofield. "Kulağa bir hukuk şirketi gibi geliyor."

"Nasıl bir birliktelik olursa olsun hoşuma giderdi, hayır onur duyardım.

Hizmet raporunuzu okudum."

"Üstlerimi ve analizcileri iyi göstermek için çoğu abartıldı. Benimle benzeşmen mesleğine bir yarar getirmez. İşin içindekilerin birçoğu beni kararsız, hatta dönek olarak düşünürlerdi."

"Bunu geçelim. Neden yine yanılıyorum?"

"Çünkü Matarese hiçbir zaman katilleri işe almadı; hiç kimse basamakları yaptığı 'vuruşların' sayısına dayanarak çıkmadı. Ah, eğer emredilirse öldürürlerdi, ama kasap çengelleri, tabancalar, zincirler ve cesetler yoktu. Eğer Matarese meclisi vahşet isterse, izlenemeyen te-

röristlere gizlice para ödenerek bu işler yaptırılıyordu. Ama kendi adamlarını hiçbir zaman böyle işlere karıştırmadı. Onlar yöneticiydiler»

"Haris, vahşi domuzlar gibi."

"Bazıları." Scofield brandisini yudumlarken güldü. "Seçiciydiler normal insanların üzerindeydiler. Genellikle bu taraftaki ve Avru-pa'daki en iyi üniversitelerden mezundular. En iyi ve en parlak işadamları, devlet adamları oldular. Zamanı gelince büyük başarı kazanacaklarına inanıyorlardı; Matarese kestirme bir yol gibi görünüyordu. Ancak bir kez içine girince kancaya takılıyorlar ve kestirme, içinden kaçamayacakları bir dünya oluyordu."

"Ya sorumluluk? Ya doğru ve yanlış? Bu en iyi ve en akıllılardan oluşan ordunun hiçbir ahlak anlayışı olmadığını mı söylüyorsun?"

"Birkaçında olduğundan eminim, Bay Pryce... Cameron," dedi An-tonia Scofield. Mum ışıklarıyla aydınlatılmış verandaya açılan beyaz kemerin altındaydı. "Ve aynı derece emin olduğum bir şey daha var. Eğer bu türden düşüncelerini açığa vururlarsa onlara ve ailelerine korkunç şeyler oluyordu...

en başta ölümcül kazalar."

"Bu zalimlik."

"Matarese'yi yeniden türetmenin yolu buydu," diye ekledi Brandon. "Ahlak çaresizlikle yer değiştirdi. Anlayacağın, her şey azar azar geliyor ve bunu anladıkları zaman da çıkış yolu kalmamış oluyordu. Çok pahalı yaşamlar sürüyorlardı, yine de çoluk çocukları ve pahalı zevkleriyle şaşırtıcı derecede normal yaşamları vardı. Anlayabiliyor musun, Cam?"

"Ürkütücü bir açıklıkla... Vasili Taleniekov'la nasıl biraraya gelip Matarese'nin peşine düştüğünüzü biraz biliyorum, ama verdiğin rapor pek açık değil. Biraz anlatabilir misin?"

"Tabii anlatacak," dedi Scofield'in karısı. "Değil mi, sevgilim?"

"Yine harekete geçti," dedi Scofield sıcak bir ifadeyle Antonia'ya bakarak.

"Raporum tamamlanmadı, çünkü soğuk savaş hâlâ çok kızgındı ve Sovyet düşmanımız Vasili yi en kötülerden biri olarak karalamak isteyen soytarılar vardı. Ben bu işde yer almayacaktım."

"Bizim yaşayabilmemiz için o kendi ölümünü seçti, Cameron," de-jj Antonia kocasının yanındaki beyaz koltuğa doğru yürürken. "Korkunç acılar içinde kendini düşmanın üzerine atarak bizim kaçmamıza ¡ftıkân verdi. Onun fedakârlığı olmasaydı, ikimiz de vurulup ölürdük."

"Baş düşmanlık müttefikliğe, hatta hayatınız için hayat verecek kadar büyük bir dostluğa mı dönüştü?"

"O kadar değil, ama bunu yıllarca düşündüm. Birbirimize yaptıklarımızı hiçbir zaman unutmadık ve sanırım o kendi suçunun daha büyük olduğuna karar verdi. Karımı öldürdü, ben de onun erkek kardeşini... Her şey geçmişte kaldı; bunu kimse değiştiremez."

"Bu bana anlatıldı," dedi Pryce. "Ayrıca, senin 'kurtarma ötesi'ne koyulduğun söylenmişti. Bundan söz etmek ister misiniz?"

"Bunda konuşacak ne var?" diye yanıt verdi Scofield alçak sesle. "Öyle oldu."

"Bunda konuşacak ne mi var?" diye şaşkınlıkla tekrarladı CIA görevlisi. "Tanrı aşkına, kendi örgütün, kendi üstlerin idamını emretti!"

"Komik, ben onları hiçbir zaman 'üstlerim' olarak düşünmedim. Çoğu zaman tersini düşündüm."

"Ne demek istediğimi biliyorsun..."

"Biliyorum, gerçekten," diye sözünü kesti Bray. "Birisi toplamayı yaptı, ama yanlış topladı. Kim olduğunu bildiğim için onu öldürmeye karar verdim. Ama kesinlikle yakalanacağımı anladım, o buna değmezdi. Bunun yerine, öfkelenmeyi bırakıp sakinleştim. Kartlarımı açtığım zaman oldukça kârlı olduğum ortaya çıktı."

"Taleneikov'a dönelim," dedi Cameron. "Nasıl başladınız?"

"Akıllısın, Cam. Anahtarlar her zaman başlangıçtadır, ilk kapı açık olmalıdır. O

kapı olmadan diğerlerine ulaşamazsın."

"Kapıları olan bir labirent mi?"

"Sayamayacağın kadar çok. Başlangıç... delilikti, ama vardı ve Taleniekov'la ben içinde yakalanıp kalmıştık. İki olağandışı cinayet, iki suikast

vardı. Bizim tarafımızda Ortak Şefler'in başkanı General Ant-hony Blackburn, Sovyetler'in yanında büyük nükleer fizikçileri Dimitri Vurievich bulunuyordu."

"Yardımcı Müdür Shields bunu anlatınca hatırladım. Ünlü bir RUs bilim adamı çıldırmış bir ayı tarafından parçalanmıştı."

"En beğenilen görüş budur, evet. Yurievich'in önüne adamlar tarafından vurulmuş yaralı bir ayı çıkmış. Dünyada, sakatlanmış, burun deliklerini kendi kanının kokusu dolduran bir ayıdan daha yırtıcı hiçbir şey yoktur. Kokusunu aldığı avcıları kendisi ölünceye kadar parçalar...Dur bir dakika. Frank Shields mi? Yaşlı buldog suratlı, çizgi gözlü. Hâlâ oralarda mı?"

"Size büyük saygı duyuyor..."

"Belki geçmişi düşününce, ama şu anda değil. Frank bir şekilcidir, benim gibi adamlara hiçbir zaman katlanamazdı. Bununla birlikte, analizciler kendilerini aykırı alternatiflerle gizlerler."

"İki suikastı anlatıyordun," diye anımsattı Pryce.

"Konu dışına çıktım, Cameron. Günahın bayağılığı cümlesini hiç duymuş

muydun?"

"Tabii."

"Bu sence ne anlama geliyor?"

"Sanırım, korkunç şeyler sıklaşınca olağanlaşıyor."

"Çok iyi. Taleniekov'la bana olan da buydu. Kara operasyonlarla ilgili kanılara göre, Vasili ile ben bu türden cinayetlerin baş aktörleriydik. Oysa gerçekte, birbirimize yaptıklarımız dışında, yirmi yıldan fazla bir zaman içinde sadece on dört suikastten sorumluyduk; o sekiz, bense altı. Ama Çakal Carlos gibi efsane katillerin cinayetleri hızla bü-yüyordu. Korkunç şeylerdi."

"Sanırım, nereye varacağını anladım," dedi Pryce. "İki taraf da birbirinin baş

suikastçisi sandığı kişileri -seninle Taleniekov'u- suçlamaya başladı."

"Kesinlikle öyle, ama o suikastlerle ikimizin de bir ilgisi yoktu. Bununla birlikte, her şey sanki kartvizitlerimizi bırakmışız gibi düzenlenmişti."

"Peki, biraraya nasıl geldiniz? Telefonu kaldırıp birbirinizi aramadınız, herhalde."

"Bu komik olurdu. 'Alo, KGB santralı mı? Ben Beowulf Agate. Ünlü Yoldaş

Albay Taleniekov'a -kod adı Yılan- arayıp hatta benim olduğumu söylerseniz, benimle sohbet etmeyi kabul edeceğinden eminim. ikimiz de yanlış nedenlerle bertaraf edilmek üzereyiz. Aptalca, değil mi?'"

"'Beowulf Agate' adından esinlenilmiş," dedi Pryce.

"Evet, her zaman oldukça hayali olduğunu düşündüm," dedi Sco-fleld.

"Bildiğin gibi, bazen insanların ilk iki adını kullanıp soyadını önemsemezler."

"Brandon Alan... Beowulf Agate. Haklısın. Ama KGB'ye telefon etmediğine göre, onunla nasıl buluştunuz?"

"İkimiz de, diğerinin ateş edeceğini düşünerek büyük bir dikkatle. Ölümcül satranç oyunumuzda ilk hareketi Vasili yaptı. Sovyetler Birli-ği'nden çıkmak zorundaydı, çünkü bir idam mangasının hedefiydi ve ikinci olarak da bir zamanlar çok güçlü olan bir KGB yöneticisi ölürken ona Matarese'den söz etmişti..."

"Bağlantıyı anlayamıyorum," diye sözünü kesti Pryce.

"Düşün. Beş saniyen var."

"Tanrım," dedi Cameron gözlerini kısarak. "Matarese? İki adamı onlar mı öldürdü? Yurievich ile Blackburn'u?"

"Parayla ajan Pryce."

"Neden?'

"Çünkü kolları iki tarafın da savaş odalarına kadar uzanıyordu ve iki taraftakiler bu cinayetlerin harika bir fikir olduğunu düşünüyorlardı. Ama iş iz bırakılmadan halledilmeliydi. Matarese, Washington ile Moskova'da çok az kişinin bilgisiyle suikastleri yaptı ve Vasili'yle beni işaret eden inandırıcı izler bıraktı."

"Bu kadar basit mi? Ama yine de neden?"

"Çünkü bunu yıllardır yapıyorlardı. İki süper gücü de düşmanlarının yeni imha silahları hakkında bilgiyle besleyerek onları daha fazla üretmeye zorluyordu.

Bu sırada, Matarese milyar kazanıyordu."

"Demek, ilk hareketi Taleneikov yaptı."

"Bana Brüksel'den bir mesaj gönderdi. 'Ya birbirimizi öldüreceğiz ya da konuşacağız.' Buraya geldi ve birbirimizi öldürmeye çok yaklaştığımız bir dizi randevudan sonra konuştuk."

"Bir dakika," diye sözünü kesti Cameron sağ elini kaldırarak. "Dediğim gibi, Yurievich'in ölümünü hatırlıyorum, çünkü oldukça dehşet vericiydi, ama general Blackburn'un ölümünü hatırlamıyorum; belki çok küçüktüm. Ortak Şefler'in başkanı on, on iki yaşlarında bir çocuk için fazla bir anlam taşımaz."

"İki katı yaşta olsaydın, yine hatırlamazdın," diye yanıt verdi Scofi-eld.

"Anthony Blackburn'un evinin kütüphanesinde İncil okurken kalp krizinden öldüğü bildirildi. Gerçeği düşünecek olursan bu çok hoş bir üslup. Aslında,

çok garip bir seks ilişkisi içindeyken New York'lu bir fahişe tarafından öldürülmüştü."

"Neden bir hedefti? Sadece Ortak Şefler'in başkanı olduğu için mi?"

"Blackburn sadece başkan değil, aynı zamanda parlak bir taktik-çiydi. Sovyetler adamı bizden daha iyi tanıyordu. Onu Kore'de ve Vietnam'da araştırdılar.

Blackburn'un asıl amacının denge kurmak olduğunu biliyorlardı."

"Peki, anlıyorum. Taleniekov ile konuştunuz. Bu sizi Matarese'ye nasıl götürdü?"

"Krupskova... ya da buna benzer adlı eski bir KGB yöneticisi vurulmuştu. Yarası ağırdı ve Vasili'yi çağırdı. Ona, Yurievich ile Blackburn cinayetleri hakkındaki raporları incelediğini söylemiş. Vardığı sonuç, cinayetlerin kökü Korsika'da olan Matarese adlı gizli bir örgütün işi olduğuydu. Vasili'ye onların her yere yayıldıklarını ve yüksek devlet görevlilerine şantaj yaparak özgür dünyayla Doğu Bloku ülkelerinde olağanüstü güç kazandıklarını anlatmış."

"Bu Krupskova da onlarla mı çalışıyordu?" diye sordu Pryce.

"Hepimiz öyle olduğuna inanıyorduk. İşaretler gönderiliyor, tarlalarda ya da ormanlarda gözlerden uzak buluşmalar ayarlanıyordu. Karanlıkta, karanlık adamlar diğer karanlık adamlarla buluşuyorlar ve çok pis pazarlıklar yapılıyordu... 'onu ya da şunu öldür, para vereceğiz."1

'Yakayı nasıl sıyırabildiler?"

"İki tarafın da," diye yanıtladı Scofield. "Maşaları vardı. Onlar işlerini yapıyorlar ve müşterilerinin izlerini örtüyorlardı."

"Ödemelerin kayıtları olması gerekir. Parayı nasıl alıyorlardı?"

"Kayıt dışıydı. Ulusal güvenlik nedenleriyle inceleme dışı gizli operasyonlardı.

Bir şey yasal olarak ya da ahlaka uygun şekilde halledile-mediği zaman rüşvete böyle denir. Sovyetler'in bu alanda daha az sorunları vardı tabii, ama biz de fazla geride değildik. Açıkçası, hükümetlerimiz savaşta değilse de biz savaştaydık. İki taraf için de çok kanlı bir savaştı ve ezilenler bizdik."

"Çok öfkelisin, değil mi?"

"Tabii, öfkeli," dedi Antonia Scofield oturduğu yerden. "Kocamla Vasili Taleniekov gibi adamlar kendilerini öldüreceklerini bildikleri adamlar ve kadınları öldürmek zorunda kalan katillerdi! Ne amaçla? Süper güçler geçit törenleri ve bandolarla biraraya gelip yumuşamadan söz ederlerken Brandon Scofield ile Vasili Taleniekov gibi ajanlara öldürmeyi sürdürme emri veriliyordu. Bunda mantık nerede, Came-ron Pryce?"

"Bir yanıtım yok, Bayan Scofield... Antonia. O farklı bir zamandı."

"Senin zamanın ne, Cam?" diye sordu Beovvulf Agate. "Senin aldığın emirler ne? Kimin peşindesin?"

"Teröristlerin, sanırım. Daha tehlikeliler arasında bu Matarese var, çünkü yeni bir çeşit terör olduğunu düşünüyorum."

"Çok haklısın, genç adam," dedi Scofield. "Toplu katliamlar yapmıyor ya da binaları havaya uçurmuyor olabilirler... çünkü, böyle şeyler için para ödüyorlar veya bilinmeyen, programlanmış psikopatlarla işlerini hallediyorlar. Ama eğer stratejileri bu olursa her şeyi kendileri yapabilirler ve yapacaklardır."

"Ne için strateji?"

"Kendisine haksız finans gücü yaratmaya yönelik kötü niyetli bir uluslararası kartel için."

"Bu amaca ulaşmak için rekabeti engellemek, bütün rakipleri etkisizleştirmek gerekirdi."

"Şimdi anladın. Kapitalizm vahşileşip raydan çıkarılacak. Bütün düğmelere tek bir yerden basılarak günün fiyatları belirlenecek. Kendi ortaklarıyla sahte bir rekabet yaratılacak. Sonra ne olacak, Ajan Cameron Pryce?"

"Ne demek istediğini anlamıyorum..."

"Sonra ne olacak diyorum. Dünyanın önde gelen finans merkezleri tek bir otoritenin himayesine girecek. Ardından ne gelecek?"

"Hükümetler," dedi Cam alçak sesle ve yeniden gözlerini kıstı. "Paranın en büyük kaynağı kimde olursa, politika onun elinde olacak."

"Sınıf başkanına git, delikanlı!" diye bağırdı Scofield sonra boş brandi kadehini kaldırıp utangaççа karısına baktı. "Belki bir tane daha, sevgilim?"

"Şişeyi getireceğim," dedi Antonia ayağa kalkarken. "Aylarca uslu bir adam oldun."

"İsteyerek değil! Miami'deki o pis doktorlar yüzünden."

"Peki bu olabilir mi?" diye devam etti CIA ajanı düşünceli bir ifadeyle.

"Gerçekten olabilir mi?"

"Tarihte ikimizin de sayamayacağı kadar çok örnekleri var, Cameron.

Hisselerini satın alarak şirketleri yutan birleşmeler hep oldu. Dünya çapında monopoller kuruldu. Bunun temelleri prenslerinin hakkını çiğneyen Mısır firavunlarına ve Sezar'ların her şeyi yönetebilmesi için senatolar kuran Romalılara kadar gider. Yeni bir şey değil ki bu, sadece modernleştirildi, bilgisayarlar kullanılmaya başlandı. Her şeyi isteyen alçaklar durduruluncaya kadar istediklerini elde edecekler."

"Onları kim durduracak?"

"Ben değil. Tanrı biliyor, artık umurumda değil. Belki insanlar uyanıp finans gücünün korkunç örgütleri tarafından sonunda özgürlüklerinin yok edileceğini görebilirler. Matarese'nin gittiği yer bu. Sonuç polis devletler olacak... her yerde. Başka türlü hayatta kalamazlar."

"Bunun olabileceğini gerçekten düşünüyor musun?"

"Ne çeşit bir başlangıç hareketi yapacaklarına ve yönetim kurullarında kimlerin olduğuna bağlı. Doğrusu, evet, olabilir. Düşünürsen, yönetim kurulu terörizminden, uluslararası hilekârlıktan ve antitröst ya-

salarının çiğnenmesinden söz ediyoruz. General Motors, Ford, Chrysler, BMW, Toyota, Porsche ve diğer iki, üç üreticinin biraraya gelerek dünya otomobil endüstrisini yönetmeleri gibi bir şey. O kadar zor bir şey değil."

"Ve buna ulaştıktan sonra hükümetlerin peşine düşecekler," dedi Pryce.

"Ah, bazıları yaptı bile, otuz yıl önce yaptıkları gibi. İçlerinden biri neredeyse Amerika Birleşik Devletleri başkanı oluyordu. İçişleri Bakanlığını ve Savunma Bakanlığını yönetmeye çok yaklaştılar. Beyaz Saray ile Senato'da nüfuzları var.

Artık açıkça uluslararası olduklarına göre, İngiltere Dışişleri Bakanlığını, Fransa'da Quai d'Orsay'i, Roma, Ottawa ve Bonn'u da kontrol ediyorlardır. Ne kötü bir resim, değil mi? Birkaç yıl içinde politikacıları ceplerine aldıkları zaman, hepimiz mutlu bir şekilde çaldıkları davullara ayak uyduruyor olacağız.

Davullar sustuğunda her şeyi anlayacağız, ama o zaman da bir çözüm olmadığını göreceğiz. Onlar bize ne satmak isterlerse onu alacak, vermek istediklerini kabul edeceğiz, bize inanmamızı söyledikleri şeylere inanacağız..."

"'Yönetim kurulu terörizmi', ne korkunç bir terim."

"Ve öldürücü, Cam. Çünkü, bir kez kendilerini sağlama aldıktan sonra, her yerde kuracakları monopollerle, dev şirket evlilikleriyle ve holdinglerle hiçbir karşı koyma kabul etmeyecekler."

"Anlaşılan, şu anda da kabul etmiyorlar," dedi Pryce. Ardından Scofield'e dört cinayeti anlattı: Fransız maliyeci, İspanyol doktor, İngiliz kadın ve Long Island'daki İtalyan polo oyuncusu.

"Fransızın Matarese ile bağlantısı olduğunu biliyoruz," diye devam etti Pryce.

"Kendi sözleriyle kaydı var. Frank Shieids'in aldığı son bilgilere göre, diğerlerinin parasal geçmişleri şaşırtıcı boşluklarla dolu."

"'Kısık Göz, bu konuda doğru söylüyor," dedi Beowulf Agate. "Boşlukların olduğu yerde her zaman çok kurnaz olmuştur. Örnekler arar ve bulamadığı zaman başka şeye yönelir."

"Buradaki başka şey Matarese. Cinayetler kırk sekiz saatlik bir süre içinde işlendi, katiller ortadan kayboldu, iz yok..."

"Bu tutarlı," diye sözünü kesti Scofield.

"Zenginliklerinin kaynağı neden o kadar karışık?" diye devam etti Cameron.

"'Özelliksiz' demişti Frank. Sanırım, belirsiz demek istedi."

"Bundan eminim." Eski ajan yeniden güldü. Kendi kendine güler gibiydi.

"Portföylerini, özellikle gelir kaynaklarında kuşkulu yanlar varsa, paylaşmaya hevesli kaç tane milyoner tanıdın?"

"O kadar çok milyoner tanımıyorum."

"Şimdi beni tanıyorsun."

"Sen..."

"Konu için yeterli olacak kadar, tamam mı, başka söz yok. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Anlamamayı tercih ederdim, ama hizmet raporunun ışığında, bunun bir ayrılma primi olduğunu düşünüyorum... Nereden başlıyoruz? Ben nereden başlayacağım?"

"Kendin söyledin, parayı izleyerek," diye yanıt verdi Scofield. "Frank iyidir, ama o bir analizci. Sayılarla uğraşır, bilgisayar çizelgeleri, grafikleri ve dosyalarla çalışır. Bunlar sorumlu, sorumsuz ve genellikle izi bulunmaz yazarlar tarafından yazılır. Sen insanlarla çalış, elektronik makinelerin ürünleriyle değil."

"Bunu daha önce yaptım," dedi Pryce, "Ve buna çok inanıyorum. Yeni teknoloji sınırları aşarak gözleyebilir, dinleyebilir, ne var ki, yüzleşmemiz gereken insanlarla konuşamaz. Bunun yerini alacak bir şey yok. Ama parayı izlemeye nereden başlayacağım?"

"Bence," dedi Beovvulf Agate düşünceli bir ifadeyle. "Katilleri bulamayacağına göre, kurbanlarla başla. Aileleri, avukatları, bankacıları, hatta belki yakın dostları ve komşularıyla görüş. Onlar hakkında herhangi bir şey anlatabilecek herkesle. Çok sıkıcı, ama labirente açılan bir başka kapı bulabilirsin."

"Neden benimle konuşsunlar?"

"Bu kolay. Örgütün bağlantıları var, Frank'ın bağlantıları var. Sana kimlik kartları verirler. Sen iyi bir adamsın; onların sevdikleri kişileri kimin öldürdüğünü bulmaya çalışıyorsun ve haberalma kurumları sana açık yol verdiler."

"'Açık yol' mu? Ne demek bu?"

"Kendimize ait bir dil uyduruyoruz. Soru sorma yetkisine sahip olduğun anlamına geliyor."

"Ne yetkisi?"

"Kim umursar? Kimlik kartların var."

"O kadar basit olamaz..."

"Basitlik etkilemenin ana sütüdür, genç Cameron. Bunu sana anımsatmak zorunda kaldığım için özür dilerim."

"Hem anladım, hem anlamadım."

"O zaman, biraz daha düşün."

Birden Antonia Scofield telaşla geldi. "Bray!" diye bağırdı. "Işıkları söndürmek için verandaya çıktığımda ufukta ateş vardı, patlamalar oluyor sanırım."

"Mumları söndür!" dedi Scofield. "Sen, Pryce, benimle gel!" Be-ovvulf Agate önde olmak üzere, iki adam hızla sık yeşilliklerin arasına daldılar. Evden çıkarlarken Scofield'in masanın üstündeki dört köşe deri bir şeye uzandığını görünce Pryce de çantasını almayı akıl etmişti. Yeşillikler arasından geçerek Karayip güneşini toplayan fotosellerin olduğu sahile vardılar.

"Yere çök!" dedi yaşlı adam deri çantayı açıp içinden gece dürbününü çıkarırken. Pryce de çantasından dürbününü çıkardıktan sonra, birlikte ufku taradılar. Uzaklarda bir aydınlık vardı ve düzensiz aralıklarla ışık patlamaları oluyordu. "Ne anlam veriyorsun?" diye sordu Scofield.

"Bir dakika sonra söyleyeceğim," diye yanıt verdi Cameron çanta-sındaki telefona uzanırken. "Ama şu anda midemin ortasında keskin bir acı duyuyorum."

"Oyuk gibi bir şey, değil mi?"

"Çok derin bir oyuk, Bay Scofield."

"Bunu ben de yaşadım ve bu hiç değişmez."

"Ah, Tanrım!" dedi Pryce. "Hiçbir şey yok. Kimse yanıt vermiyor!"

"Teknen mi?"

— 61 —

"Sahil koruma botu. Denizde infilak etti. O çocuklar... henüz çocuktular. Hepsi öldü."

"Buraya gelebilirler..."

"Kim?"

"Botu kim batırdıysa," diye yanıtladı Scofield sakin bir ifadeyle. "Çok küçük bir takımadalar grubundayız, altı ya da yedi minik ada var, ama buraya gelebilirler."

"Kim onlar? Uyuşturucu korsanları mı?"

"Öyle olsa, çok şanslı olurduk, delikanlı. O çocuklar için büyük üzüntü duyuyorum."

"Ne demek istiyorsun? Benim peşimde olduklarını mı ima ediyorsun? Eğer öyleyse, saçma! Denize lombar tarafından atladım... bot batıya doğru seyrediyordu... ve büyük bir bulut kapatıncaya kadar bekledim. Kimse beni görmüş olamaz, buradaki birisi dışında... senin dışında."

"Hayır, Cameron Pryce, senin peşinde değiller; seni izlediler, ama senin peşinde değiller. Hiçbir zaman yapılamayacağına inandığım bir şeyi yapmayı başardın: Beni cehenneme geri çektin. Haritaları var. Bu gece değilse bile, er ya da geç gelecekler."

"Özür dilerim! Her hareketi seni düşünerek yapmaya çalıştım!"

"Kendini suçlama. Deneyimli olmana rağmen, onlara karşı hazırlıklı değilsin, çok az insan hazırlıklıdır. Ama bu gece gelirlerse, hazırlıklı olan birinin onlara bir sürprizi var."

"Ne?"

"Sonra anlatırım. Sen burada kal, beş dakikaya kadar geri döneceğim." Eski gizli ajan ayağa kalktı.

"Kim onlar?" diye sordu Pryce.

"Söylememe gerek var mı?" diye yanıt verdi Scofield. "Matarese, genç adam."

BEŞİNCİ BÖLÜM

Gece dürbünüyle denize bakan Cameron öfkeyle karışık bir acı duyuyor, ama kendini sıkı bir kontrol altında tutuyordu. Karanlıkta titreşen ışık azalarak sonunda kayboldu. Ateş deniz tarafından yutul-muştu. Pryce ay ışığını örten bulutun her hareketiyle dürbünü yavaşça sağa, sola, yangının olduğu yere doğru çevirerek denizi taradı. Sonra, karanlıkta usulca yaklaşan bir tekne olup olmadığını görmek için aşağıya doğru çevirdi.

Oradaydı! O anda ay ışıklarıyla aydınlanan küçük, siyah bir gölge vardı. Rotası doğruca Outer Brass 26'ya doğruydu. Scofield neredeydi?

Bunu düşünürken yeşilliklerin hışırdadığını duydu. Beovvulf Agate arkasında Antonia ile birlikte palmiye ağaçlarının arasından geliyordu. İkisi de ağır bir şeyler taşıyorlardı. Scofield'in taşıdığı bir roketatardı. Karısı tarafından yarı sürüklenerek taşınan büyük branda torbanın içindeyse cephane olduğu anlaşılıyordu.

"Yeni bir şey var mı?" diye sordu Bray torbayı Antonia'dan alırken. Roketatarı denizden yukarı uzanan kayaların üstüne koydu.

"Bir başka tekne var. Seçilemeyecek kadar uzakta, ama buraya doğru geliyor gibi."

"İki yanında minik adacıklar var. Gelen her kimse önce en yakındaki adacığa yönelebilir."

"Fazla teselli edici değil..."

— 63 —

"Bu yeterli olabilir," dedi Scofield, Pryce'nin sözünü keserek. "qq. vertesinde ne çeşit ekipmanlar olduğunu görmek istiyorum."

"Ne farkeder?"

"Onu vurup vurmayacağımı anlayacağım. Uzun menzilli anten, uydu çanakları, radar sistemleri... ah, bunlar çok farkeder, inan."

"Sahilden uzakta demir alırsa onu yok etmek zorunda kalacaksın."

"Aman Tanrım, bana başka bir fikir verdin!" diye bağırdı yaşlı adam karısına dönerek.

"Eğer düşündüğüm gibiyse, sen çılgınsın," dedi Antonia Scofield kocasının arkasında yere çömelirken.

"Hiç değil," diye karşılık verdi Beovvulf Agate. "Avantaj bizim, bütün avantajlar! Şu anda bile oldukça küçük bir tekne olduğunu görebiliyoruz. Kaç mürettebatı olabilir? Dört mü, beş mi, altı mı?"

"Tanrı sana akıl versin, canım," diye karşılık verdi Antonia isteksizce. "Eve gidip ek silahlar getireceğim." Ayağa kalkıp sık yeşilliklere doğru koştu.

"Toni bana kızınca 'sevgilim' yerine 'canım' der hep," dedi Scofield sırıtarak.

"Bu, haklı olduğumu bildiği, ama itiraf etmek istemediği anlamına gelir."

"Ben de neden söz ettiğinizi anlamadığımı itiraf edeceğim! İkinizin de."

"Bazen anlamakta yavaş kaldığını düşünüyorum, Cam."

"Söyle! Neden söz ediyorsunuz?"

"O teknenin güvertesine çıkarsak, çok hoş olmaz mı? Onu ele geçirsek? Çok şey öğrenebiliriz, değil mi? Onları orada haklayıp kontrolü ele geçirirsek şartları tersine çeviririz. Hedef onlar olur."

"Hey, Tanrım, ne demek istediğini anlıyorum!" dedi Pryce heyecanla. "Karayla haberleşiyor olmalılar. Kim gelirse yakalar, teknelerine yönelmiş roketatarı gösteririz ve düşmanca tek bir hareket karşısında tekneyi yok edeceğimizi söyleriz."

"Esası bu."

"Bayan Scofield bize ne getirecek?"

»Üç tane MAC-On sanırım. Daha uzun ve daha düz menzilleri var. /ynı zamanda çok özel ve susturuculu makineler; yüksek ateş sesi duyulmuyor. Eğer vurmak zorunda kalırsak, yerimizi belli etmemek ¡çın kaçabiliriz."

"Bayan Scofield böyle şeylerden anlar mı?"

"Seninle benim kadar. Benim bıraktığım dünyaya benden daha fazla ayak uydurur. Ne kadar uzun süre kaçak yaşadığımızı unutamıyor... hâlâ kaçak olduğumuza inanıyor. İkimizden birinin... ya da Tale-niekov'un... tehlikede olduğunu bilse, bir destroyeri bile havaya uçu-rabilirdi."

"Hatırı sayılır bir kadın."

"Öyle," dedi Beovvulf Agate alçak sesle. "Onsuz ne Vasili, ne de ben hayatta kalamazdık... İşte geliyor."

"Kendim için Uzi'ye karar verdim," dedi Antonia soluk soluğa palmiyelerin arasından çıkarken. Silahları yere attı. "Hafif ve yakın menzilde en iyisi." Sonra omzundaki branda torbayı indirdi. "MAC'Iar için altmışar tane top getirdim; kırmızı çizgili keselerde, benimkiler mavi kesede... Şimdi ne yapıyoruz, sevgilim?"

"Ah, yumuşuyor!" dedi Scofield. "Ajaccio ya da Bonifacio'da olduğu gibi değil mi, Toni?"

"Bu beni tiksindiriyor, alçak."

"Görüyor musun, Cam, fırsattan yararlanıyor. Doğru değil mi, yaşlı kız?"

"Yaşlılığı kabul edebilirim. Ölümü hayır."

"Torbanda fener var mı, Pryce?"

"Tabii."

"Çıkarıp yak ve teknenin etrafında dolaştır. Tekneye tutmadan etrafında zigzaglar çiz. Kurbanlarımız kaçmasın."

"Ne yaptığını biliyorsundur umarım," dedi Cameron.

"Doğrusunu istersen, oğlum, hem biliyor, hem bilmiyorum. Sadece bir kestirme olabileceğini biliyorum. Aradığımız bu, değil mi?"

"Bu tartışma götürmez," dedi Pryce güçlü feneri yakıp karanlık 9ökyüzüne tutarak. Fenerle daireler çizerken, sonunda ışık birden yaklaşmaya başlayan uzaktaki gölgenin üzerine düştü.

"Rota değiştirdi!" dedi Scofieid. "Brass 24'e doğru gidiyordu, döndü! İyi iş, genç adam."

"Şimdi ne olacak?" diye sordu Cameron.

"Bir filika gönderecekler," dedi Antonia. "Ben sahilin sağ tarafına gidiyorum, sen de sola git, Cam."

"Sonra ne olacak?" diye sordu Pryce.

"Ne sonra olduğunu göreceğiz," diye yanıtladı Scofieid. Roketatar kayaların arasında duruyordu. "Ben aynı zamanda tekneyi hedefleyeceğim. Teknede kim kalırsa güvertede olacak. O zaman durumu anlayacağız."

"Sanırım, onlarda da sende olanlar var," dedi Cameron. "Yetmiş beş

milimetrelik ya da öyle bir şey. Adanı havaya uçurabilirler!"

"Eğer varsa ve görürsem, hepsini denizde havaya uçururum."

Küçük gemi Outer Brass 26'ya doğru ilerlemeye devam ediyordu. Yüz metre kadar yaklaştığında, pruvasında ağır kalibreli bir top olduğu seçilebildi. Bir sahil koruma botunu havaya uçurmaya yetecek kadar güçlüydü. Ama güvertedeki adamlar -üç kişiydiler- motorlu lastik bir botu denize indirmekle meşguldü. Kaptan demir atmaları için emirler vererek köprüden çıktı. Sonra dürbününü gözlerine tutarak belinde tabancasıyla orada durdu.

"Bu yüzü tanıyorum!" diye bağırdı Pryce. "İsveçli, Stockholm'ün terörist listesinde. Palme suikastinin zanlılarından biri."

"Kendine bir ev bulmuş," dedi Scofieid. "Gemiye çıkmayı şimdi gerçekten istiyorum."

"Dikkatli ol, canım."

"Hâlâ kızgın. Olacağım canım, sen sağ tarafa git. Yalnız Tanrı aşkına, gizlen ve küçük ormanımızı kullan. Onun da bizimki gibi gece gözlüğü olduğunu unutma."

"Gidiyorum."

"Sen de Pryce, sol tarafa git. Alçakları çapraz ateşe alacağız. Ama ateş etmek zorunda kalırsan ilk atışları başlarının üzerine yap. Esir istiyoruz, ceset değil."

"Anlıyorum, efendim."

"'Efendim' saçmalığını kes. Ben senin öğretmenin değilim."

Lastik bot sahile girip Scofield ile roketatara yüz metre kadar yaklaştı. Sağ

taraftaki at nalı şeklindeki kumsalda, Antonia ormanın gölgeleri arasında, elinde Uzi'yle duruyordu. Sol tarafta ise, Pryce büyük bir volkanik kayanın arkasında çömelmiş, MAC-10'u ateşlemek üzere hazır tutuyordu. Bottaki üç adamdan biri baş taraftan aşağıya atladı; sol elinde silah, sağ elinde bir ip vardı.

Sonra ikinci adam atladı, iki eliyle birden büyük bir otomatik tüfeği sıkıca tutuyordu. Sonuncusu motoru durdurduktan sonra diğerlerine katıldı, o da silahlıydı. Ortak ateş güçleri oldukça fazlaydı.

Ay ışığının kısa aydınlatmaları sırasında sıradan balıkçılar gibi görünüyorlardı.

İkisinin uzamış sakallarından, denizde sıcak su ziyan etmekten ve traş bıçağı kullanmaktan hoşlanmadıkları anlaşılıyordu, üçüncüsü traşlıydı. Motoru kullanan diğerlerinden daha genç görünüyordu. Otuz yaşlarında olabilirdi; iriyarı, kaba arkadaşları ise elliye yakındılar. Yine üçüncü adamın kıyafeti normaldi; beyaz blucini, mavi keten ceketi ve siperli gemici kasketi arkadaşlarının eski püskü ve kirli pantolonlarıyla gömleklerine zıt bir görüntü teşkil ediyordu. Hepsinin boynunda deri kayışlarla asılı fenerler vardı.

"Sen, Jack," diye bağırdı genç adam önündekine. "Botu sahile çek ve etrafı kolla!" Antonia'nın olduğu tarafı işaret ediyordu. "Sen, Harry, sahilin diğer tarafını kontrol et." Orada Pryce vardı. "Burada birileri var, o ışık kendi kendine ortaya çıkmadı! Ekibin başı İngilizce konuşuyordu, ama ana dili değildi. Orta Avrupa aksanı vardı. Slovak ya da Baltıklı olabilirdi.

"Bilmem, kaptan," diye bağırdı Harry. Aksanı kesinlikle Avustralya Ingilizcesiydi. "Bu bölgeler çok tuhaftır, her yerde yansımalar olur."

"Ama gördüğümüzü gördük. Devam et!"

Jack denilen adam, "Eğer gördüğümüzü sandığımız şeyi gördüy-sek," dedi Londra aksanıyla. "Cümbüş yapmıyorlardı, değil mi?"

"Gidip bak, gidip bak!"

"Çılgın vahşiler tarafından başım kesilsin diye para almıyorum."

"Değerinden çok daha fazla para alıyorsun, Harry, şimdi acele et!" O anda, Scofield gizlendiği yerden görmeyi umduğu şeyi gördü. Araş tırma ekibinin başı, ceketinin cebinden bir telsiz çıkarıp konuşmaya başladı. "Sahilde hiç kimse yok, ağaçlarla çalıların arkasında bir ışık görünmüyor. Araştıracağız, telsizi açık bırakın."

Diğerlerine göre iyi giyimli şef, boynundaki deri kayışı çıkarıp feneri sol eline aldıktan sonra, ışığı yakıp etrafta dolaştırmaya başladı. Işık başına gelirken Scofield kayalarla gizli roketatarın arkasına eğildi. Ara sıra çıkan ay ışığı dışında ortalık yeniden kararınca Beovvulf Agate kayanın üzerinden baktı. Ve tehlikeyi hemen gördü.

Şef bir şey görmüştü ve Bray ne olduğunu çok iyi biliyordu: foto-selleri besleyen güneş panoları. Adamlar sessizce ilerlemeye başladılar.

Sahilin sağ tarafındaki kumsalda Jack dikkatle yürürken fenerinin ışığı her yöne doğru hareket ediyordu. Antonia'ya iyice yaklaştığı sırada, Antonia çalıların arasından fırlayarak Uzi'sinin kısa namlusunu adamın sırtına dayadı.

"En ufacık bir ses çıkarırsan, balıklarla uyursun," diye fısıldadı. "At tabancanı!"

Sol tarafta, Avustralyalı elinde feneriyle yaklaşırken Pryce bekliyordu. Yakına geldiğinde Cameron kayanın etrafından dönerek öne fırladı. Adamın üç adım arkasındaydı.

"Sesini çıkarırsan, kendini kanguru cehenneminde bulursun, arkadaş," dedi alçak ama sert bir sesle.

"A/e..."

"Sana bir kez söyledim!" diye sözünü kesti Pryce öfkeyle. "Bir daha söylemeyeceğim. Bunun yerine, sahilde kanlı bir ceset olacaksın."

"Benim için canını sıkma, arkadaş! Gemiye böyle pislikler için gelmedim."

"Neden geldin... arkadaş?'

"Maaş...Para için. Piç herifler iki ayda kazanacağım parayı bir haftada veriyorlar!"

"Neden evinden o kadar uzaktasın?"

— 68 —

"Onlar için batı eyaletlerinde çalışıyordum... Perth'in yukarsında, Hint Okyanusu hizmetinde. İyi bir tayfayım ve benim için ahlak önemli değil, ne demek istediğimi anlıyorsan. Nasılsa, hepimiz aynı cehenneme gideceğiz."

"Kimler için çalıştığını biliyor musun?"

"En ufak bir bilgim yok. Hiç sormadım ve aldırmadım. Kaçakçı olduklarını tahmin ediyorum; uyuşturucu, herhalde. Durban ile Port Eli-zabeth'e giden tankerler ve yük gemileriyle buluşuyorduk."

"Çok güzel bir adamsın."

"Çocuklarım da öyle olduğumu düşünürler. Eve ekmek götürüyorum."

"Başını dik tut, Avustralyalı, öyle daha az acıtır."

"A/e?.."

Cameron, MAC-10'unu indirip kolları yukarda duran adama doğru hızla yürüdü. Sonra sert ve deneyimli ellerini Avustralyalının ensesinin iki yanına indirdi. Adamın şahdamarları hasar görmüştü ve en az iki saat baygın kalacaktı.

Birden küçük kumsaldaki karanlığın içinden bir ses yükseldi. "Jack, Harry, buldum! Sayamayacağım kadar çok var. Düzinelerce küçük panolar bir ana kabloya bağlanıyor! Buradalar, onları bulduk, bu onların elektrik kaynakları."

Elinde otomatik tüfeğiyle karanlık kayaların arkasından kalkarak, "Ben de seni buldum," dedi Scofield. "Sinirlenip alnına bir kurşun sıkmamdan önce elindeki AK-Kırk-yediyi atmanı tavsiye ederim. O silahları sevmem; insanları öldürürler."

"Tanrım, sensin!"

"Ne dedin?"

"Beowulf Agate, kod adın."

"Bunu bu ışıkta rahatça söyleyebiliyor musun?"

"Sesini banttan dinledim."

"Beni bulmak için neden bu kadar hevesliydin? Beni bulmak o kadar zor değildi."

"Yakın zamana kadar önemli bir nedenimiz yoktu. Beowulf unutul muş bir anı, ortadan kaybolmuş bir adamdı."

"Ve şimdi yeniden ortaya çıktım?"

"Nedeni sen de benim kadar iyi biliyorsun. Chelyabinsk'deki yaşlı kadın ve o yattaki René Mouchistine."

"O insanları duydum."

"Örgütün yeni Beowulf Agate'si, yani Cameron Pryce başka hangi sebeple peşine düşsündü?"

"Bir fikrim yok. Sen söyle."

"O bir uzman ve senin yıllar öncesinden bildiğin adlar var."

"Vardıysa da unuttum. O dünya beni artık ilgilendirmiyor. Sahi, Pryce'yi nasıl tanıyabilirdin? Dört-Sıfır bir araştırmaydı, çok gizli."

"Bizim yöntemlerimiz de çok gizli ve kusursuzdur. Şirket'inkiler-den daha kusursuz."

"'Bizim' dediğin Matarese'nin tabii."

"Bunu sana Ajan Pryce'nin anlattığı belli."

"Aslında anlatmasına gerek yoktu, eğer bilmek istersen."

"Sahi mi?"

"Bu, sizin ve benim kaynaklarımın aynı kaynak olduğu anlamına geliyor. İlginç, değil mi?"

"Aynı zamanda önemsiz, Bay Scofield. Unuttuğun adlarla onların temsil ettikleri şirketler... Tabii bunların artık önemsiz olduğunu biliyorsun. Hepsi değilse bile insanların çoğu öldü, şirketler başkaları tarafından yutuldu.

Anlamsız."

"Ah, yine de bazıları aklıma geliyor, ama çok eskilerde kaldılar, değil mi?

Bakalım, hatırlayabilecek miyim... Leningrad'ta Voroshin vardı, ondan Essen'deki Verachten doğdu, öyle değil mi? İkisinin de sahibi kendi devletleriydi ama onlar başka birisine... bir şeye... borçluydular. Amerika, Massachusetts'de Boston kentindeki bir şeye, öyle değil mi?"

"Bu kadarı yeter, Bay Scofield."

"Neşemi kaçırma. Hafızam harekete geçti... bu yıllardır olmamıştı. Ayrıca, İngiliz Waverly Endüstri vardı; o da kesinlikle Boston'a bağlıy-

. ve Scozzi-Paravacini, yoksa Paravacini-Scozzi miydi? Milano'daydı, değil mi?

Her neyse, o da emirleri Boston'dan alıyordu..."

"Amacına ulaştın..."

"Bazı liderlerin zamansız ve acı ölümlerini saymadan olmaz. Akıllı Guillaumo Scozzi, çekici Odile Verachten ve inatçı David Waverly. Onların nedense, Shepherd Boy'dan... sanırım adı öyleydi... hoşlanmadıklarını hep hissettim."

"Küller, Scofield. Tekrar ediyorum, anlamsız! Üstelik bu uzun zaman önce ölmüş ve unutulmuş birinin lakabından başka bir şey değil."

"Lakap mı? Takma ad, değil mi?"

"Cahil bir adam değilsin."

"Shepherd Boy... Gizli, karanlık dünyanızın bir parçası, yıllarca önceden gelen bir efsane. Sonunda yok ettiği insanların hakkında yazılar yazdığı bir efsane.

Bulunup biraraya getirilse, o yazılar dünya fi-nans tarihini değiştirirdi, değil mi?.. Belki de gelecek için bir proje olurdu."

"Son kez söylüyorum!" Ekibin başı boğulur gibi konuşuyordu. "Bunlar anlamsız saçmalıklar!"

"Öyleyse, neden buraya geldin?" diye sordu Bray. "Neden beni bulmayı o kadar çok istedin?"

"Biz emirleri yerine getiririz."

"Ah, bu cümle hoşuma gitti! Çok şey açıklıyor, değil mi? Değil mi?"

"Konuşmalarını hep soruyla bitiriyorsun."

"Her şeyi öğrenmenin tek yolu bu, öyle değil mi?"

"Açık olacağım, Bay Scofield..."

"Açık değildim mi, demek istiyorsun?" diye sözünü kesti Beowulf Agate.

"Lütfen kes şunu!"

"Özür dilerim, devam et."

"Senin hizmetten ayrıldığın zamandan farklı bir çağ yaşıyoruz, bayım..."

— 71 —

"Çok yaşlı olduğumu, dünyadan habersiz olduğumu mu söyiQ yorsun?" diye sözünü kesti Bray yine.

"Sadece teknolojik bakımdan," diye yanıtladı Orta Avrupalı sinirlenerek. "Bilgi bankaları inanamayacağın kadar ilerledi. Aygıtlar saatte binlerce dokümanı tarayıp saklayabiliyor, araştırma derinliği olağanüstü bir noktada."

"Eğer o adlardan bazılarını ilgili taraflara anlattıysam, şimdi... yeni adlara, yeni şirketlere... uzanılabilir, bunu mu demek istiyorsun? O zaman, Boston birliğinin bütün tarihi yeniden yazılmak zorunda kalırdı."

"Benim söylediğim başka, Bay Scofield," dedi davetsiz misafir dişlerinin arasından. Bunak bir gerizekâlıyla konuşuyormuş gibi davranıyordu. "Eğer yeniden ortadan kaybolursan, milyonlarca dolar ödemeye hazırız. Güney Amerika'ya, Güney Pasifik adalarına, nereye istersen gidebilirsin. Kendin ve karın için en alasından bir malikâne, bir çiftlik alabilirsin."

"Gerçekte hiçbir zaman evlenmedik. Sadece birbirimize bağlılığımız..."

"Beni ilgilendirmez. Sadece, harika bir alternatif öneriyorum."

"O zaman, neden buraya gelip bizi topa tutmadın. Beni öldürebilirdin ve böylece sorunun çözülürdü."

"Ajan Pryce'nin peşinde olduğunu hatırlatırım. Bu kabul edilemez karışıklıklar yaratırdı. Sahi, o nerede?"

t

"Bayan Scofield ona lagünümüzü gösteriyor; ay ışığında çok güzel olur...

Demek, çözümü sadece sonuçları için reddediyorsunuz?"

"Yıllar önce senin yapacağın gibi. Beovvulf Agate çok gizli, kara operasyonlarda çalışan görevlilerin en pragmatik olanıydı."

"Bu tam olarak doğru değil. O gerektiğinde öldürürdü... fark bura-' da. İnanç ya da varsayımların bununla bir ilgisi yok."

"Yeter. Yanıtın nedir? Hayatını büyük bir lüks içinde mi geçirmek istersin, yoksa bu küçücük ada kulübesinde kalmak mı? Ve orada ölmek mi?"

"Tanrım, böyle bir karar!" dedi Scofield MAC-10 otomatik tüfeğini kayaların üstüne indirirken. Sol eli düşünceli bir ifadeyle gözlerine git-

İl ama bakışlarını adamdan ayırmadı. "Bu karım için harika bir şey... 3rna ben sürekli olarak düşünüyor olacağım..." Beowulf Agate hafifçe 3yrık parmaklarının arasından davetsiz misafiri gözlüyordu... Adamın 5ağ eli ceketine doğru indi... Birden, ceketini açıp kemerindeki taban-caya uzandı.

Ateş edemeden önce, Bray silahını kaldırıp tek bir el ateş etti. Matarese kumun üstüne yığılırken göğsünden kan akıyordu.

"Neydi o?" diye bir ses duyuldu; ölen adamın telsizinden geliyordu. "Bir şey duydum. Neydi o?"

Scofield hemen cesedin yanına gitti ve onu çalıların arasına çekerek ortadan kaldırdıktan sonra, ceketinin cebindeki küçük telsizi alıp düğmesini kapadı.

Sonra gölgelerin arasına saklanıp alçak sesle seslendi. "Sessizliğinizden, görevlerinizi tamamladığınızı anlıyorum, gizli güvercinlerim. Büyük bir dikkatle, lütfen Noel Baba'ya dönün."

"Benim adamım uyuyor!" dedi Pryce palmiyelerin arasından çıkarak. "İki saat uyuyacak."

"Burada da, elleriyle dizlerinin üstünde bir tane var," diye ekledi Antonia.

Esiriyle birlikte yeşilliklerin arasından sürünerek çıkıyordu. "Diğeri nerede?"

"O çok kabaydı; beni öldürmeye çalıştı. Ormanımızda, günahının cezasını çekiyor."

"Şimdi ne yapacağız, kocacığım?"

"Dünyanın en basit şeyini, yaşlı kız," diye yanıtladı Scofield gece dürbünüyle bakarak. "O balıkçı gemisinin kaptanının bağırsaklarını çalıştıracağız... Cam, çantanda ip var mı?"

"Hayır, yok."

"Bu pek hoş değil. Tişörtünü çıkarıp şeritler halinde yırt ve To-ni'nin esirinin elleriyle ayaklarını bağla. Kalanını da piçin ağzına tıka. Sence sakıncası yoksa, biraz anestezi yardımcı olur."

"Benim için bir zevk olur." Pryce doksan saniyeden fazla sürmeyecek işine başladı.

"Ya ben, Bray?"

"Bir dakika bekle, canım," diye yanıtladı Scofield. Hâlâ dürbünle bakıyordu.

"İşte! Aşağıya iniyor, herhalde telsize gidiyor. Kıyıya bakmıyor ve anlaşılan gemide başka kimse yok."

"Öyleyse?"

"Eve koşup birkaç işaret fişeği al, dört ya da beş tane yeter. Son ra doğudaki patikaya gidip altmış, yetmiş metre kadar ilerde birini pat lat."

"Tanrım, neden? Burada olduğumuzu anlayacak!"

"Zaten biliyor, sevgilim. Onu şaşırtmak zorundayız."

"Nasıl?"

"Sonra hemen eve koşup oradan batıdaki patikaya git, lagünü geçtikten sonra bir fişek daha patlat. Birincisini, diyelim sekiz dakika, ikincisini on bir dakika sonra patlat. Hatırlıyor musun?"

"Ne demek istediğini anlamaya başlıyorum... İtalya, Liverno'daki gibi."

"Orada işe yaramıştı, değil mi?"

"Evet, yaramıştı, sevgilim. Gidiyorum." Antonia çalıların arasında kayboldu.

"Liverno'da olmadığım için... aslında bulundum, ama siz ikiniz oradayken değil," dedi Cameron. "Orada ne yaptığınızı bana anlatabilir misin? Ve bu sırada, benim ne yapmam gerekiyor?"

"Yüzebilir misin?"

"Evet. Derin dalmada profesyonel ruhsatım var."

"Övülmeye değer, ama burada ne tüp, ne de senin Örümcek Adam kıyafetini giymen için zaman var. Demek istediğim, sadece yüzebilir misin?"

"Tabii."

"Su altında ne kadar yüzebilirsin? Paletsiz?"

"En az on beş, on altı metre."

"Bu yeter. Oraya git, geminin altına dal ve diğer tarafından çık. Güverteye tırman ve birazdan şaşıracak olan o piç herifi yakala. Bıçağın var mı?"

"Sorman gereksiz."

"Kaptanımız hâlâ aşağıdayken yola koyul."

Pryce çantasından kayışlı av çakısını çıkarıp beline bağladıktan sonra kıyıya doğru koştu. Suya girip uzun kulaçlarla iki yüz metre iler-

deki gemiye doğru yüzmeye başladı. Açık gözlerini geminin güvertesinden hiç ayırmıyordu. Kaptan alt kamaradan çıktığı anda Cameron -uya daldı.

Karanlıkta soluk almak için kısaca yüzeye çıkıp yeniden dalarak gemiye yaklaştı. Sonra altına dalıp sancak tarafından yüzeye çıktı.

Elini sudan çıkarıp su geçirmez saatine baktı. Gemiye varması [yaklaşık altı dakika sürmüştü; ilk fişek iki dakikadan daha az bir zaman sonra patlayacaktı.

Yavaşça geminin başına doğru yüzdü. İlk fişek gökyüzünün doğusunu aydınlatırken kaptan kesinlikle geminin doğuya bakan kıç tarafına doğru koşacaktı. Güverteye görünmeden çıkmanın en iyi ve tek fırsatı o andı. Tek silahının çakı olduğunu ve kaptanın mermileriyle bıçağın denk olmadığını biliyordu.

Ve fişek patladı! Karanlık gökyüzü geminin sol tarafına doğru parlak bir ışıkla aydınlandı. Çizgi halindeki ışık yukarıya doğru titreşerek ilerledi, sonra doruğa vardığında yeniden patlayarak kısa bir an öylece kaldı ve ileri, geri giderek yavaşça ormana düştü.

"Mikhail, Mikhail!" diye çığlık attı kaptan güvertede koşarak. Telsizine konuşuyordu. "Neydi o?.. Mikhail, bana yanıt ver! Neredesin?" Pryce kollarını uzatarak sudan fırladı; yandaki bir kaburgaya erişmişti, küçük bir çıkıntıydı, ama yeterliydi. Parmaklarıyla tahtayı yakalayıp kendini yukarıya çekti. Önce sağ kolunu atıp eliyle borda tirizini buldu, gerisi onun gücüne kalmıştı.

Parmaklığın üstünden sürünerek güverteye inip olduğu yere çöktü. Derin soluklar alırken göğsü inip kalkıyordu. Bir, iki dakika sonra ciğerleri yeniden havayla dolunca kalp atışları sakinleşti. Bu sırada, İsveçli terörist kaptan yanıt vermeyen telsize bağırmaya devam ediyordu. "Mikhail, eğer

beni duyabiliyorsan, ateş etmeye başlayacağım! Hemen gemiye dönmeniz için bu bir işaret! Siz olsanız da, olmasanız da buradan gidiyorum!"

Matarese'lerin birbirleri için duydukları endişe ve bağlılık bu kadar, diye düşündü Cameron. Şefleri kendi postunu kurtarmak için adamlarını ölümcül bir bilinmezliğe terkedecekti. Pryce buna neden Şaşırdığını merak etti. Scofield her şeyi anlatmıştı.

— 75 —

İkinci patlama da oldu. Sağ taraf adeta yangına döndü, ışık bu kez daha yoğun ve parlaktı... yoksa birden bir bulut ay ışığını mı örtmüştü? Top büyük bir gürültüyle patlarken Cam ayağa fırladı. Outer Brass 26'nın yeşillikleri ortasına bir delik açılmış olmalıydı. Güverte kamarasının duvarı boyunca yürürken ay ışığı yeniden çıktı. Artık sinir krizi geçirmekte olan kaptan gece dürbününü gözünde tutarak geminin kıç tarafına koştu.

Teşekkür ederim, diye düşündü Pryce, yavaşça ve sessizce adamın arkasına doğru yürüyordu. Kolay olduğu zaman çok kolaydı. Sıktığı sol yumruğuyla İsveçlinin belkemiğinin altına vururken sağ eliyle belindeki tabancalığı açıp

.357 otomatiği çekti. Kaptan acıyla bağırarak güverteye düştü. "Hadi, Bay Viking, o kadar acımaz, sadece omurgan biraz zedelendi. Avustralyalı Harry'ye göre sen onlardan daha iyi durumdasın. O, kendisinin, Londra'lı Jack'in ve süslü Mikhail'in aç vahşilere kurban eti olacaklarına inanıyor... Ayağa kalk, seni alçak herif! Sahil koruma botunu havaya uçurarak o gençlerin hepsini öldürdün! Eğer işe yarayacağını düşünmeseydim, boğazına bir mermi sıkmaktan mutluluk duyardım. Kalk, seni pislik!"

"Kimsin sen?" diye sordu kaptan acıyla doğrulurken. "Gemiye nasıl bindin?"

"Meraklan bakalım. Belki de o gençlerin hayatının bedelini sana ödetmeye gelmiş bir intikam meleği olabilirim. Kesin olan bir şey var, Stockholm'e gidiyorsun."

"Hayır!"

"Ah, evet. Orada başka türlü düşünecek birçok arkadaşım var... Telsizin, lütfen."

"Asla!" Kaptan ellerini kanca gibi yaparak ileriye doğru atıldı. Cameron geriye doğru sıçrayıp sağ ayağını teröristin kasığına indirdi. İsveçli inleyerek ve testislerini tutarak yeniden yere düştü.

"İnsanlara acı vermekten hoşlanıyorsun, ama acı duymak hoşuna gitmiyor, değil mi? Bu beni neden şaşırtmıyor?" Pryce yere diz çöküp kaptanın ceketinin cebindeki telsizi aldı. Ayağa kalkıp ay ışığında düğ-

yeleri inceledikten sonra birine basıp konuşmaya başladı. "Scofield orada mısın, yoksa bağırayım mı?"

"Ah, buradayım, delikanlı ve nefis bir manzaranın seslerini dinledim. Senin salyangoz telsizini açık bırakmış. Sanırım, sinirli ya da şaşkındı."

"Anlaşıldı, bayım. Buraya gelmenizi ve birlikte etrafa bakmamızı öneriyorum."

"Benim de bunu düşündüğüme inanabilir misin?"

"Tahmin edebiliyorum."

Antonia ile Scofield, yanlarında sıkıca bağlı iki tutsaklarıyla birlikte geminin yanına geldiler. "Züppe Mikhail'i ne yaptınız?" diye seslendi Pryce.

'Tamamen ortadan kayboldu, genç dostum," diye yanıtladı Be-owulf Agate.

"Biraz geç kalmamızın nedeni bu."

"Neden söz ediyorsun? Eğer burada bir telsiz varsa, koordinatlarımızı biliyorlardır. Cesedi bulacaklar."

"Mümkün değil, Cam," dedi Scofield. "Cepleriyle boğazını ağırlıkla doldurup onu teknemizin durduğu Kanlı Köpekbalıkları koyundan denize attık. Dediğim gibi, bu yüzden biraz geciktik."

"Ne?"

"Azıcık beyni olan hiç kimse orada yüzmez. İnan bana, o tamamen bir tarih oldu, Tanrı o azgın balıklardan razı olsun."

Alt kamara bilgisayar ekipmanlarıyla doluydu. "Bunlardan bir şey anlıyorsam, ne olayım," dedi Scofield.

"Benim için de tamamen anlaşılmaz," diye ekledi Antonia. "Bunları çalıştırabilmek için uzman olmak gerek."

"Pek değil," dedi Pryce bir makinenin önüne otururken. "İnsanı istediği fonksiyona adım adım götüren temel girişler var."

"Lütfen tercüme eder misin?" diye sordu yaşlı adam.

"Çok uzun sürer ve korkunç sıkılırsınız," diye karşılık verdi CIA aja nı. "Bu makine hâlâ açık hatta. Demek ki, yakında kullanılmış ve ço^ kısa bir süre sonra yeniden kullanılacağı düşünülmüş."

"Bu iyi mi?"

"İyiden daha iyi. Geri çağırarak ne gönderilmiş olduğunu görebiliriz." Pryce harflere ve rakamlara basmaya başlayınca siyah ekranda hemen parlak yeşil sözcükler belirdi.

"Geri çağırma için doğru şifreyi girin."

"Lanet olsun!" diye fısıldadı Cameron yerinden kalkarken. Hızla kamaranın basamaklarına doğru gitti. "Hemen geliyorum," diye ekledi. "Kaptanımızı aşağıya getireceğim. Ya bu makineyi bize açar ya da köpekbalıkları cennetindeki züppe Mikhail'e katılır!"

Kısa basamakları koşarak çıktıktan sonra azalan ay ışığında güverteye baktı.

Gördüğü şey onu adeta felç etti... Bu imkânsızdı. Kaptan ortada yoktu; onu bir takoza bağlamıştı, ama orada yoktu. Onun yerine, iki arkadaşı kanlı bir yığın halindeydiler. Londralı'nın öldüğü belliydi, Avustralyalı henüz yaşıyordu, ama kafatası parçalanmış, gözleri şaşılaşmıştı.

"Ne oldu?" diye bağırdı Pryce. Avustralyalının kanlı omuzlarından tutmuştu.

"Allahın belası piç herif!" diye fısıldadı ağır yaralı adam. "Kıvranarak iplerden kurtuldu ve bizi kurtaracağını söyledi. Ama bunun yerine, bir vinç kolu alıp bize vurdu. Öyle hızlı vurdu ki... ne olduğunu anlayamadık. Cehennemde ona göstereceğim!" Avustralyalı son nefesini verirken başı düştü.

Cameron filika küpeştesine baktı; motorlu can salı yoktu. Civardaki beş, altı küçük adadan herhangi birine doğru gidiyor olabilirdi. İzleme imkânı yoktu.

Cam yeniden alt kamaraya indi. "Alçak herif kaçmış. Diğer ikisini öldürdükten sonra can salını almış," diye bağırdı. "Bilgisayara giremeyeceğim."

"Ama telefon hâlâ orada, genç dostum," dedi Scofield. "Yüksek teknoloji ürünü değil, ama evi arayıp telesekretere ulaştım."

"Sen iğrenç, yüksek teknoloji dünyasında sade bir dehasın," dedi pryce rahatlayarak ve hemen bilgisayarın yanındaki telefona gitti. Onu uydu trafiğinden atlatarak Virginia, Langley'in şifreli numarasını çevirdi. Şirketin en gizli projelerinin yürütüldüğü Operasyon Kurulu ile konuşacaktı.

"Evet," dedi hattaki ses.

"Ben Kedi, Karayipler, Müdür Yardımcısı Frank Shields ile görüşmek zorundayım. Bu, Dört-Sıfır bir önceliktir."

"Müdür Shields saatler önce çıktı, efendim."

"O zaman, beni evine bağlayın."

"Bunu yapmak için ek bilgiye ihtiyacım var..."

"Beowulf Agate adını deneyin!" diye sözünü kesti Cam sertçe.

"Kim, bayım?"

"Onun ben olduğunu sanıyordum," diye söze karıştı Scofield.

"Ödünç kullanıyorum, sakıncası var mı?"

"Sanırım yok."

"Beowulf Agate," diye tekrarladı Pryce sinirli bir sesle. On iki saniye sonra hatta Frank Shields'in sesi duyuldu.

"Uzun zaman oldu, Brandon, yirmi yıldan fazla."

"Brandon değil, benim. Kedi ve Karayipler'den robotun bir şey anlamadı, ben de bu adı ödünç aldım. Sahibi itiraz etmedi."

"Onu buldun mu?"

"Çok daha fazlasını, Frank, ama şimdi sana ayrıntıları anlatmanın zamanı değil.

Hemen bilgiye ihtiyacım var. Senin Koca Göz hâlâ çalışıyor mu?"

"'Koca Göz ve kardeşleri çalışmayı hiçbir zaman bırakmazlar, çoğu kez neredeyse yirmi dört saat. Neye ihtiyacın var?"

"Buradan bir yerle haberleşme ya da haberleşmeler yapıldı; son bir saatlik süre içinde, bilgisayarla ya da uydu aracılığıyla. Bilgileri geri alabilir misin?"

"Tabii. Ne kadar bilgi istiyorsun, on, yirmi bin sayfa mı?"

"Komik adam. Haritaları inceledim. Haberleşme ya da haberleşmeler şu ortalama koordinatlardan yapılmış: Altmış beş derece batı

boylam; on sekiz derece, yirmi dakika kuzey enlem; zamanı gece ya rısıyla sabaha karşı iki arasında."

"Bu, bölgeyi bir hayli daraltıyor. Porto Rico'daki Mayagüez istasyonu.

Aradığımız ne?"

"Sanırım, başlangıç olarak Beowulf Agate. Scofield'e peşinde oldukları söylendi."

"Matarese mi?"

"Artık gezegeni kirletemeyen bir pisliğe göre, kesinlikle öyle."

"Sıkı çalışmışsın."

"Onlar da. Beni izlediler..."

"Nasıl olabilir? Her şey gizli tutuldu!"

"Çünkü içlerinden biri ya da daha fazlası bordromuzda bulunuyor."

"Aman Tanrım!"

"Bunun sırası değil. İşe başla."

"Numaran ne?"

"Bir gemideyim ve numara silinmiş. Ama burada bir bilgisayar var."

"Ekipman hattını gizli işleme al. Eğer bir şey bulabilirlerse, Maya-güez'in doğrudan seninle temasa geçmesini sağlayacağım. Hatta bulamasalar bile.

Onlara, aramaları için birkaç ipucu daha vereceğim."

"Bir şeyler bul, Frank," dedi Pryce bilgisayara dönüp Shields'in ihtiyacı olan bilgileri girerken. "Genç adamlardan oluşan bütün bir mürettebat o

alçaklar tarafından öldürüldü." Cameron telefonu kapatıp derin bir soluk alarak arkasına yaslandı.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu Antonia.

"Bekleyeceğiz, kızım," dedi Bray. "Gerekirse, güneş doğuncaya kadar bekleyeceğiz. Mayagüez büyük bir ozon trafiğini taramak zorunda, eğer bir şey bulabil irse."

"Doğru koordinatlarla verilen iki saatlik bir zaman dilimi zorluğu azaltacak,"

dedi Pryce. "Bunu Shields bile kabul etti."

"Frank'in etkileyici yeni bir rütbesi olabilir," diye mırıldandı Scofi-eld. "Ama o hâlâ bir analizci. O, Washington D.C.'de rahat içindeyken, sen savaş

alanındasın."

"Sen gerçekten kuşkucu birisin."

"Diğerlerinden daha uzun yaşadığım için, başka türlü olamazdım."

"Bekleyelim o zaman." Dakikalar geçip giderken gözler bilgisayar ekranındaydı.

Neredeyse bir saat sonra ekranda parlak harflerle mesaj belirdi.

"Gizli sinyalli kaynak modu. Kesinti mümkün değil. 'Beovvulf Aga-te' ve D.C.'den gelen ek bilgiye dayanarak aşağıdaki bilgiyi doğruluyoruz. Tahmini koordinatlardan gönderilen iki mesaj uyabilir. Tamamı aşağıda verilen iki telefon konuşması. Fransızca yapılmış: 'Pahalı şahin Buenos Aires'e gidiyor.'

İkincisi: 'Deniz gözlemcileri tarafsız bölgede işbirliği yapıyor. İngiliz Tortola'nın güneybatısındaki adalar.' Mesajın sonu. Alıcı hâlâ izliyor.

Avrupa-Akdeniz istasyonları varış noktasını daraltıyor."

"Tanrım!" diye bağırdı Brandon Scofield. "Ne akıllılar, değil mi?"

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu karısı.

"Şifrelemeyi öğrendiler."

"Bu çok açık bence," dedi Cameron.

"Ne?" diye sordu Antonia.

"'Pahalı şahin Buenos Aires'e gidiyor,'" diye yanıt verdi Scofield. Tercüme edilirse, pahalı şahin -avcı- yeni dostumuz Pryce. Buenos Aires ise B.A., kuşkusuz Beovvulf Agate, yani ben."

"Ah, ne demek istediğini anlıyorum," diyen Antonia, siyah ekrandaki yeşil yazılara bakarak, "Ya gerisi?" diye sordu.

"Buna ben yanıt vereceğim," dedi Cameron öfkeyle. "Deniz gözlemcileri işbirliği yapıyor... ama bertaraf edildiler. Sahil koruma botunu havaya uçurdular. Kahrolasıcalar!"

"İkinci mesaj, 'İngiliz Tortola'nın güneybatısındaki adalar,' diyor," dedi Scofield hemen söze karışarak. "Özel bir ada değil. Brass'ların dışında, güneyimizde ve güneybatımızda en az yirmi ada var. Yirmi altıya yönelelim, ekipmanımı kullanacağım... birer içki de içebiliriz, çok gerekli."

"Bilgisayarın yok," diye karşı çıktı Pryce.

"İhtiyacım yok, dostum. Bir telefonum var, şu mobil bağlantı Comsat'lardan.

Bana pahalıya malolduysa da Hong Kong'da bir dos tun varsa, onu hemen bulabiliyorsun."

Birden gökyüzünün derinliklerinden bir gürleme duyuldu ama fırtına değildi.

Başka bir şeydi.

"Bu da ne?" dedi Cam.

"Güverteye!" diye bağırdı Scofield. Karısının elini tutup onu basamaklara doğru çekerken Pryce'nin omuzuna vurdu. "Çıkalım buradan!"

"Ne... neden?"

"Çünkü bu herhalde onuncu yarma harekâtı, gerizekâlı!" diye bağırdı emekli ajan. "Bizi arıyorlar. Bu gemiyi görürlerse, işimiz bitti! Yürüyün, ikiniz de. Yan tarafa!"

Üçü de gemiden atlayıp hızla yüzmeye başladıklarında bir jet uçağı alçalarak geminin üstüne bomba atmaya başladı. Birkaç dakika sonra gemi battı.

"Toni, Toni, neredesin?"

"Buradayım, sevgilim!" diye seslendi Antonia uzaktan.

"Pryce?.. Burada mısın, yaşıyor musun, Pryce?"

"Tabii yaşıyorum," diye yanıt verdi Cameron. "Ve öyle kalmak niyetindeyim!"

"Adamıza doğru yüz," diye emretti Scofield. "Konuşmak zorundayız."

"Konuşacak ne var?" diye sordu Pryce karanlık evin verandasında kurulanırken.

"Hayatı mahvettiler, delikanlı. Mutluluğumuzu, özgürlüğümüzü aldılar."

"Bunun için bir şey yapamam," dedi Cam. İki adam çıplak halde kurulanıyorlardı. "Sana söyledim, nerede olduğunuzu gizlemek için elimden geleni yaptım."

"Ama bu yetmedi, değil mi?"

"Beni suçlama. Bulunmanın pek de zor olmadığını kendin itiraf etkenin için öyle olsa da onlar için değildi. Bu hiç hesaba katmadığım bir şeydi, ama katmalıydım. Onca yıl sonra, Örgüt'te hâlâ bir köstebekleri var. Yüksek rütbeli bir piç. Bir fikrin var mıydı?"

"Hayır, yok. Frank'e söylediklerimi duydun, birisi bordromuzda."

"Sana ve ona inanıyorum. Şu haberi yaymalısın: Beowulf Agate geri döndü.

Bırak, Beowulf Agate ile Vasili Taleniekov'un geri döndüğüne inansınlar.

Matarese tarihe karışıncaya kadar araştırmayı bırakmayacağız."

"Ya ben, Scofield?"

"Sen bizim uygulayıcımızsın, uzantımızsın."

"Bizim?.. Taleniekov öldü. Yok!"

"Benim için ölmedi, Cameron Pryce. Hiçbir zaman ölmeyecek."

ALTINCI BÖLÜM

?

Verandada, karanlıkta oturuyorlardı. Tek ışıkları en kısıkta yanan bir fenerden geliyor ve sadece Scofield'in portatif telefonunun üstündeki rakamları aydınlatıyordu. Scofield doğrudan Langley'in gizli operasyonlar bölümüne bağlı özel numarayı çevirmişti. "Diğer telefonu al," dedi Bray, Pryce masada elyordamıyla cihazı ararken.

"Evet?" dedi hattaki ses yarı fısıltıyla.

"Yine Boewulf Agate," dedi Scofield. "Beni Shields'e bağlayın."

"Bir dakika, efendim." Hat bir an kapanır gibi olduktan sonra ses geri geldi. "Ne yazık ki, siz Boewulf Agate değilsiniz. Ses kaydınız uymuyor."

"Ses kaydı mı?.. Tanrı aşkına, Cam, telefonu alıp şu bekçiye benim Beowulf Agate olduğumu söyle, senin değil!"

"Buldum, yerdeymiş," dedi Pryce telefonu alıp hatta girerek. "Dinle beni gece bekçisi, ses kaydı bir şey ifade etmez, önemli olan şifre ve tek kişiden fazlasında olabilir. Şimdi, harekete geç!"

"Cameron?" dedi tetikte bekleyen Frank Shields.

"Merhaba, Kısık Göz," diyerek araya Scofield girdi.

"Brandon, sensin!"

"Nasıl tahmin ettin?"

"Kaçınılmaz hakaretinden. Nasılsın, Bray?"

"Sen cehennemden hayatıma geri gelmeden önce çok daha iyiydim!"

"Zorunluyduk, eski dost. Pryce'nin anlattığından eminim. Sahi, 0nun hakkında ne düşünüyorsun?"

"Diğer telefonda olduğu için ne kadar ahmak olduğunu sana anlatamam."

"Diğer telefondayım," dedi Cameron. Alçak sesle konuşurken bitkinliği belliydi. "Sana durumu çabucak anlatayım, Frank." Olayları ve ardından adaya gelen araştırma ekibini, gemiyi, mürettebatın öldürülmesini ve geminin kaptanının ortadan kayboluşunu çabucak anlattı. "Kaptan yakınlardaki birilerine ulaşmış olmalı, çünkü bir jet gelip gemiyi bombaladı. Neyse ki, eski iş

arkadaşın gürültüyü önceden duydu. Eğer duymasaydı, şimdi seninle konuşuyor olmayacaktım, ama bunu nasıl yaptığını hâlâ bilmiyorum." "O, Matarese'yi tanır, Cam."

"Gerçekten tanırım, Kısık Göz," diyerek tekrar araya girdi Scofield. "Ancak, katil kaptanımız kimseye ulaşmak zorunda değildi. Gemi ilk mesajından izlenerek bulundu. Çarklar harekete geçirildi. İlk yok edilecek şey gemi ve mürettebatıydı. Matarese hiçbir zaman işi yarıda kesmez, yarım kalmış iş

ihtimali bile olamaz."

"İşte sana yanıt, Pryce," dedi Shields, İngiliz Virgin adalarının iki bin mil kuzeyinden.

"Uçak nereden geldi?" dedi Cameron patlayarak. "Askeri ve silahlı bir avcı uçağıydı, bu da bir hava üssünden geldiğini gösterir! Tanrım, Hava Kuvvetlerine mi sızdılar? Örgüt'le fazla sorunlarının olmadığı belli."

"Bunun üzerinde çalışıyoruz," dedi Shields alçak sesle ve durak-sayarak.

"Yanılıyor olabilirsin, Cam," dedi Scofield. "Patlamalar bizi kör etti; karanlıkta canımızı kurtarmak için yüzüyorduk. Ne gördüğümüzden emin değiliz."

"Cesaret sayesinde," diye söze karıştı Antonia. "Ben ikinizden de daha ilerdeydim. Pilot yaptığı işi incelemek için dönerken onu görmeye çalıştım."

"Ateş açacağını düşünerek suya daldım," dedi Pryce.

"Ben de," dedi Scofield.

"Ne yazık ki, bu düşünce benim aklıma gelmedi..."

"Ne gördün, sevgilim?.. Onu duyabiliyor musun, Frank?"

"Çok iyi," diye yanıtladı Shields, Langley'den.

"Kesinlikle bir jetti, ama tanıdığım jetlerden değildi ve markası yok gibiydi.

Kanatları tuhaftı, alt taraflarında büyük çıkıntılar vardı."

"Harrier," dedi Cameron. "Beton bir alandan ya da küçük bir bahçeden kalkabilirler."

"Onlar için kolay bir alışveriş," diye ekledi Beovvulf Agate. "Her yerde, stratejik olarak yerleştirilmiş düzinelercesine sahipler."

"Birkaç dakika önceki ifadene dönelim," dedi Shields. "Geminin izlenerek bulunduğunu söylemiştin. Harrier'in daha önceden orada olduğunu mu söylemek istiyordun?"

"Bundan bir an bile kuşku duymadım. Siz üst kattaki adamlar, Pryce'yi peşimden göndermeye ne zaman karar verdiniz?"

"Altı ya da yedi gün önce. Sahil koruma istasyonu St. Thomas'da kimsenin bakmadığı bir posta kutusundan başka bir şey bulamayınca karar verdik."

"•Küçük bir Harrier'i getirmek için yeterli zaman. Ayrıca, Kısık Göz, alçakgönüllülükle söylüyorum, anlaşılan çok değerli biriyim, öyle değil mi?"

"Sen bir... neyse." Shields sustu, solukları duyuluyordu. "Avru-pa-Akdeniz istasyonlarımızdan aktarmalarda gelişme var."

"Neymiş o?" diye sordu Scofield. "Yeni bir şey mi?"

"Aslında, değil, Brandon. Onu sen de birçok kez kullandın... ama değişik adla, çünkü uydu haberleşmeleri telsiz ve telefon trafiğini olduğu kadar bilgisayarları da kapsıyor. Hatırlıyor musun, diyelim Prag'dan Londra'daki bir numarayı arayacağın zaman Paris'te bir numara arardın?"

"Tabii. KGB ile Stasi'yi sık sık delirtirdik. Bir keresinde neredeyse bir bale stüdyosunu vuruyorlardı, çünkü orasının bizim MI-5 noktamız olduğunu sanıyorlardı, ama dönen tütüler arasında ateş etmeye cesaret edemediler!"

"Aynı şey, sadece teknolojik bakımdan daha gelişti."

"Gerçekten... Dur, ne demek istediğini anlıyorum! Biz telefon seğirtme derdik, sen aktarmalar diyorsun."

"Çünkü biz ileri, geri gidiyoruz. Sadece göndermiyoruz, artık çoklu rölelerle alıcıları da izleyebiliyoruz."

"Bu dikkat çekici bir şey, Kısık Göz."

"Ders bitti, Frank," dedi Pryce. "Meraklı arkadaşın ne öğrenmek isterse, ben öğretirim. Mesaj neydi?"

"Çok ilginç, Cam. İlk konuşma Paris'e, oradan Roma'ya, sonra Kahire'ye ardından Atina'ya, oradan İstanbul'a yöneldikten sonra sonunda İtalya, Lombardy'deki Como gölüne yöneldi. O istasyondan ikiye ayrılıp..."

"Ayrık varış noktaları!" dedi Pryce öfkeyle. "Hatları ayırıyorlar."

"Üçe ayırıyorlar, ama en güçlü sinyal Hollanda'daki Groningen'e gidip orada kalıyor. Uzmanlarımız son bacağın özel bir hatla Ut-recht'e, Amsterdam'a ya da Eindhoven'e gönderildiğine inanıyorlar."

"Üçü de oldukça büyük kentler, Frank."

"Evet, biliyoruz. Nereden başlamak istersin? Ajanlarımıza sana her yardımı yapmalarını söyleyeceğim."

"Başlamayacak," diye bağırdı Scofield telefona. "Ben söylediğim zaman başlayacak!"

"Haydi, Bray," dedi Frank Shields sakin bir sesle. "Eğer hayatım buna bağlı olmasaydı, seni sahaya çekmezdim. Diğer şeylerden başka, bunu yaparsam kırk yıllık karım beni bırakırdı. Sana hayrandır, bunu biliyorsun."

"Janie'ye sevgilerimi söyle, her zaman senden daha akıllı ve çok daha ilginçtir.

Ancak beni geri istiyorsan, adi herif, her şey benim şartlarımla olacak."

"Savaş alanında olmaz!"

"Bunu kabul ediyorum, Kısık Göz. Keskin nişan alırım, ama bir zamanlar yaptığım gibi çitlerin üzerinden atlayamam."

"O zaman ne istiyorsun?"

"Operasyonu yönetmek."

"Ne?"

"Matarese'nin içine sızmış tek kişi benim, hepsi cehennemi boy|a dıklarında ben oradaydım. Müritlerini ortaya çıkaran, nasıl düşündüklerini, sapıklıklarını, amaçlarının ne kadar fanatik olduğunu öğrenen ben ve Taleniekov olduk.

Bütün dünyayı peşlerinden sürüklemek için güzel fikirlerle dolmuşlardı. Beni reddedemezsin, Frank, sana izin vermeyeceğim! Bana ihtiyacın var!"

"Tekrar ediyorum, savaş alanında olmaz," dedi ClA'nin müdür yardımcısı.

"Olmamayı tercih ederdim... yaşımın getirdiği engelleri biliyorum. Ama sana açık yol bırakmayacağım."

"'Açık yol' nedir?"

"Buradaki görevline açıkladım. Kendi dilimizi kurarız, Frank, bunu biliyorsun."

"Ne yazık ki, bilmiyorum, Bray. Ne demek istiyorsun?"

"Çocuğun başı belaya girerse, araya girme hakkım olacak."

"Kabul edilemez. Senin 'bela' kavramın başkaları için çok farklı bir anlam taşıyabilir."

"Öldürüldü diyelim?"

"Ah." Shields yine duraksadı. "Bunu düşünmemiştim."

"Ama düşünülmeli, öyle değil mi?"

"Kes!" diye bağırdı Cameron Pryce. "Ben kendimi korurum, Frank!"

"Kahramanlık yapmaya çalışma, delikanlı," dedi Scofield yakındaki telefondan.

"Kahramanlar sonunda birçok madalya alsalar da bunlar genellikle tabutlarının içine konur."

"Tamam, Brandon, nasıl istersen," dedi Shields, Langley'den.

"Antonia ile ben, eğer yok edilmezse, bu yere geri dönmek niyetindeyiz, ama bu sırada, senin oraya da gelmek zorundayız sanırım."

"Nasıl istersen. O bölümde bütçemiz serbest."

"Tanrım, Matarese gibi konuşuyorsun! Bana iki milyon dolar ve Güney Pasifik'de bir yer teklif ettiler."

"Biz o kadar ileriye gidemeyiz, ama sana bazı çekici imkânlar vereceğiz- Tabii, güvenlik de."

"Öyleyse işe başlayalım, Kısık Göz. Zaman çok önemli."

"Lanet olsun!" diye bağırdı Cameron Pryce telefonu ağzına iyice yaklaştırarak.

"Senin eski dostun olmayabilirim, Kısık Göz, ama bu hâlâ benim operasyonum!

Onu ben buldum ve dışarda kalmayacağım."

"Tabii, kalmayacaksın, genç adam," dedi Brandon Alan Scofield. Bir daha hiçbir zaman denemeyeceğim ve kesinlikle yapılması gereken her şeyi sen yapacaksın. Gördüğün gibi, bu denklemde ikinizin ve VVashington'daki hiç

kimsenin anlamadığı bir faktör var. Shepherd Boy bu dünyadan ayrıldı, ama hükümdarlık başkasına geçti. Anahtar o."

"Shepherd Boy mu? Sen neden söz ediyorsun?"

"Eğer zamanı geldiğini düşünürsem, sana anlatacağım."

Amsterdam, Keizersgracht kıyısındaki taş ev, liman kentinin yüzyılın başındaki en varlıklı yıllarından kalan bir ihtişam anıtı gibiydi. Varlıklı bir ailede kuşaktan kuşağa geçerek gelen Victoria tarzı mobilyalar sağlam ama zevkliydi.

Yüksek tavanlı odaların duvarları paha biçilmez Flaman ve Fransız goblenleriyle doluydu. Yüksek pencerelerdeki kadife perdeler kenara çekilmişti ve tüllerin arasından içeriye güneş sızıyordu. Binanın arka duvarındaki pirinç parmaklıklı küçük asansör beş kişiyi taşıyabilecek kapasitedeydi. Ama dördüncü ve son kata çıkabilmek için panoda özel bir şifre girmek gerekiyordu. Şifre her gün değiştirilmekteydi ve yanlış şifre girmek asansörün hemen durmasına ve pirinç parmaklığın kilitlenmesine yol açıyordu. Doğru şifreyi bilmeyen her kim dördüncü kata çıkmaya kalkışırsa asansörde kapana sıkışıyor ve şartlara göre muamele görüyordu.

Her katın genel bir fonksiyonu vardı. Birinci kat esas olarak büyük bir salondu.

İçindeki Steinvvay piyanoyla öğleden sonra çayları, kokteyl partiler, küçük resitaller ve konferanslar düzenlemeye uygundu. Merdivenle kolayca ulaşılabilen ikinci katta on altı kişinin rahatça ağır-lanabileceği muhteşem bir yemek salonu, bir kütüphane ve çalışma odasıyla arka tarafta kocaman bir mutfak vardı. Üçüncü kat temel olarak yatak odalarından oluşuyordu. Ana bir yatak odasıyla banyo ve içinde her tür konforun olduğu üç konuk odası vardı. Merdiven üçüncü katta bitiyordu; parmaklığın koridora doğru dönüşünden bir başka kat daha olduğunu anlamak mümkün değildi.

Asansörün şifresine sahip biri dördüncü kata çıktığında gördükleri karşısında şaşırırdı. Askeri bir karargâh salonunda bulunabilecek her şey vardı. Ön duvar arkadan aydınlatılmış dünya haritalarıyla kaplıydı ve minik lambalar belli aralıklarla yanıp sönüyordu. Haritalara karşı iki yanda üçer

tane beyaz bilgisayar vardı ve ortadaki koridor kocaman, yüksek, taht gibi bir masaya uzanıyordu.

Bu teknolojik serginin ötesinde, aşağıdaki katların aksine, pencere olmaması çok tuhaftı. Dışardan pencereler vardı, ama içerde yoktu. Üçüncü katta birden sona eren merdiven gibi, dördüncü katın pencereleri kapatılmıştı. İçerdeki tek ışık haritalar dünyasından ve bilgisayarlardaki halojen lambalardan geliyordu.

Bu kasvetli atmosferi iyice vurgulayan son şey ise, bilgisayarları çalıştıran altı adamın genellikle bu işi yapan genç ve hevesli insanların görünüşünden çok uzak olmalarıydı. Hepsi orta yaşlı, ne zayıf ne şişman, sert yüzlü ve ciddi adamlardı.

Hollanda'nın da dahil olduğu Greenwich saat kuşağı haritası üstündeki mavi saatlerden birinin gösterdiği gibi, Amsterdam'da akşamüstü olmuştu. Altı beyaz bilgisayar sessizce çalışırken operatörlerin parmakları süratle klavyeler üstünde dolaşıyordu. Bakışları ekranlarla yanıp sönen ışıklar arasında gidip gelerek alınan ve gönderilen bilgileri inceliyorlardı.

Yandaki geniş kapıda Jan van der Meer Matareisen belirdi. Hızlı adımlarla yüksek masaya gidip oturduktan sonra bilgisayarına döndü. Birçok tuşa basarak ekranı incelemeye başladı. Birden sinirli ve metalik bir tonla seslendi.

"Beş Numara, Karayipler'den en son haber ne?" diye sordu Hollandaca. "Hiçbir şey yok, alabildiğim bir şey kesinlikle yok!"

"Transfer etmek üzereydim, meneer," diye yanıtladı Beş Numaralı istasyondaki saçları dökük adam. Sinirliydi. "Mesaj aceleyle ve eksik geldiği için çok karışıktı, şifre çözmek oldukça zor oluyor."

"Neydi o? Çabuk!"

"Pilotumuz, Guantanamo dışında AVVACS radarına yakalandığından emin.

Kaçmak için bütün haberleşmeleri kesip güneye doğru yöneldi."

"Hedef?"

"Bilinmiyor, efendim. Güven içinde olduğunda 'aykırı' bir temas yapacağını ima etti."

"Aykırı," diye söze girdi Altıncı İstasyon. Matareisen'e sağdan en yakını oydu.

"Onun şubelerimizden birine ulaşıp bizimle temasa geçireceği anlamına geliyor herhalde."

"İhtimaller ne?"

"En yakını Colombia'daki Barranquilla," diye yanıt verdi İkinci İstasyon tuşlara basarken. "Ya da Nikaragua, belki de tehlikeli olmasına karşın Bahama'lar.

Nassau, VVashington'la işbirliği yapıyor."

"Bir dakika, meneer!" diye bağırdı Beş Numara. "Bir mesaj var. Caracas'dan."

"İyi uçuşlar, iyi düşünce," dedi Matarese lideri. "Venezuela'da kendimizi sağlama alıyoruz." Gerçekten sağlamdayız, diye düşündü. Büyük petrol şirketlerinin yönetim kurullarına girdiler. "Mesaj lütfen."

"Şifreyi çözüyorum, efendim."

"Çabuk ol!"

"İşte. 'Argonot ile Neptün, vârisler yok. Rapor arkadan gelecek.'"

"Mükemmel, mükemmel!" diye bağırdı Matareisen ayağa kalkarken. "Not alın, pilotumuzu ödüllendirmeliyiz. Gemiyi batırdı ve içinde canlı kimse kalmadı...

Ben de kendi raporumu yazmalıyım." Bu sözü söyledikten sonra, sağ duvardaki kapıya doğru yürüdü. Avucunu bir oyuğa bastırdı; küçük bir ses çıkınca tokmağı tutup yasak kapıyı açtı ve sonra çabucak kapadı.

Altı operatör de rahatlayarak bir ağızdan iç çektiler. "Orada ne olduğunu bir gün öğrenebilecek miyiz, sizce?" diye fısıldadı İstasyon Üç gülümseyerek.

"Onun açıklamalarını kabul etmek için bize oldukça iyi para öde niyor," diye karşılık verdi Bir, o da fısıldayarak. "Oranın bizimkilerden daha üstün ekipmanların bulunduğu özel merkezi olduğunu söylüyor."

"Ama kimseye yanıt vermediği açık," dedi İki. "Kime rapor veriyor olabilir?"

"Kim bilir?" diye devam etti Üç. "Eğer bu bir haberleşme merkeziy-se yirmi, otuz makine olması gerekir. Buradan biraz daha dar olabilir, ama burası kadar uzun olmak zorunda."

"Kafanızı yormayın, arkadaşlar," dedi İstasyon Bir. "Öncesinden daha zenginiz; kurallara inanmalı ve kabul etmeliyiz. Ben hiçbir zaman eski işime dönmek istemem, maaşı Heer van der Meer'in cömertliğiyle karşılaştırılamaz."

"Ben de istemem," dedi Dört. "Birçok elmas borsasında ortaklıklarım var. Bu firmaya girmeden önce yanına bile yaklaşamazdım."

"O zaman, tekrarlıyorum," dedi Bir. "Kafanızı yormayın. Sahip olduklarımızı kabul edip bununla yetinelim. Hiçbirimiz çok genç değiliz, birkaç yıl sonra hepimiz milyoner olarak emekliye ayrılacağız."

"Sana tamamen katılıyorum," dedi İstasyon Beş neşeyle. "Bir dakika! Yeni bir mesaj. İstanbul üzerinden." Bütün bakışlar bilgisayar ekranına döndü.

"Oku," dedi Dört. "Van der Meer'i rahatsız etmeyelim."

"Kartal'dan geliyor..."

"Orası Washington," diye sözünü kesti Altı. "Langley'deki bağlantımız."

"Oku!"

"Şifresini çözmem için bana birkaç dakika verin; fazla uzun değil," Geçen doksan yedi saniye içinde bütün uzmanların bakışları İstasyon Beş'in üzerindeydi. Adam sonunda konuştu. "Sahte adları çıkararak şifreyi ters çevirdim. Şöyle diyor: 'Beowulf Agate yaşıyor. O ve şahin... yani Cameron Pryce... Yardımcı Müdür Shields ile temasta. Beowulf ile karısı Örgüt'ün koruması altında A.B.D.'ye gidiyorlar. Kurt, operasyonun kumandasını ele alıyor."

"Gidip Van der Meer'e haber ver," dedi Dört.

"Oradayken bunu yapmamalıyız..."

"Yap!"

"Sen neden yapmıyorsun?"

"Yapacağım... Belki döner diye birkaç dakika bekleyeceğim."

Jan van der Meer Matareisen kendi özel dairesinin kalın kapısını kapadıktan sonra kapatılmamış pencerelerden giren günün son ışıklarına doğru yürüdü.

Kocaman daire oldukça konforluydu. Burada beton duvarın ötesindeki teknolojiden eser yoktu; aksine, lüks bir oturma odası içinde brokar koltuklar, köşeli bir kanepe ve yine paha biçilmez goblenler vardı. Ayrıca, büyük bir televizyon ve ses düzeniyle birlikte en pahalı viskiler ve brandilerle dolu aynalı bir barın olduğu kocaman bir eğlence köşesi vardı. En güzel şeyleri isteyen birisi için yaşanacak bir yerdi.

Van der Meer altın çerçeveli aynanın önünde durdu. "Bay Guide-rone, size yine harika haberler getirdim." İngilizce konuşuyordu.

"On beş dakika önce bilmediğin haberler mi?" diyen gevrek bir ses duyuldu.

Konuşma yine İngilizceydi ve Amerikan aksanlıydı. Tahsilli ve varlıklı bir kişinin konuşmasına benziyordu.

"Şimdi geldi."

"Ne kadar önemli?"

"Beowulf Agate."

"Akıllı dünya domuzu," dedi görünmeyen Guiderone adlı adamın sesi. Hafifçe güldü. "Birazdan çıkacağım, telefondayım... New York, Belmont Park'dan beslenen uyduyu aç. Oradan büyük haberler duymak istiyorum. Birinci ve üçüncü koşularda atlarım var."

Matareisen denileni yaptı. Çok büyük ekranı start kapılarından koşarak çıkan safkan atlarla sırtlarında gergin haldeki jokeyleri doldurdu. Ve Julian Guiderone bir kapıdan çıkarak geldi. Orta boylu, biçimli bir adamdı. İtalyan ipeğinden desenli bir spor gömlekle gri spor pantolon giymişti ve ayaklarında Gucci marka ayakkabılar vardı. Yaşını ilk ba-

kışta tahmin etmek zorsa da genç olmadığı kesindi. Kır saçları asıl rengi olan açık sarıya boyanmıştı, ama yaşı hakkında insanı yanıltan en önemli şey keskin yüz hatlarıydı. Yakışıklı, hatta belki de çok kusursuz ve simetrik bir yüzdü.

Teni tropik güneşte yanmış kuzeyli turistler gibi hafifçe bronzdu. Bu özelliğiyle dikkat çektiği için, sol bacağında hemen farkedilmeyen hafif bir aksama vardı.

"Aklıma gelmişken, dostum," dedi. "Üç gün daha burada kalıp geldiğim gibi sabah saat dörtte gideceğim. Gidişim için alarmları durdur."

"Yakında yine gelecek misiniz?"

"Sadece sen uygun bulursan. Senin kendi programın var tabii ve işler sonuna yaklaşıyor, öyle değil mi?"

"Sizi hiçbir şeyin rahatsız etmesine izin vermeyeceğim, Bay Gu-iderone."

"Böyle düşünme, Van der Meer. Komutada sen varsın, bu senin gösterin. İki yıl sonra yetmiş yaşında olacağım; idareyi genç kanlar almalı. Ben sadece bir danışmanım."

"Öğütleri ve rehberliği hazine değerinde olan bir danışman," dedi Matareisen hemen. "Ben yalnızca acemi bir gençken de siz vardınız. Benim hiçbir zaman bilmeyeceğim şeyler biliyorsunuz."

"Ama Van der Meer, sen benim artık yapamayacağım şeyleri yapabilirsin.

Mesleki tavrına ve fazla etkileyici olmayan cüssene göre, ellerinle ayaklarının birer öldürücü silah gibi olduğu söylendi bana. Kendinden çok daha iri adamları birkaç saniye içinde öldürebilirmişsin. Eski günlerde, Matterhorn ile Eiger'e tırmanırdım, ama artık kayabileceğimden bile kuşkuluyum."

"Sahip olduğum fiziksel ve akılsal yetenekler sizin deneyimlerinizin bilgeliğiyle karşılaştırılamaz."

"Sanmam, ama övgüyü kabul ediyorum..."

"Bana şu Scofield'i, yani 'Beovvulf Agate'yi anlatın," dedi Matareisen kibarca.

"Emirlerinize hiç sorgusuz uydum, ama söylemem gerekirse bir risk de aldım.

Doğal olarak merak ediyorum. Ona 'Dünya Polisi' dediniz. Neden?"

"Çünkü domuzlarla yaşadı, domuzlarla iş gördü, onu öldürmeye çalışan kendi Amerikalı domuzlarıyla. 'Devlete karşı hıyanetten idam' onların yasal hareket tarzlarıydı."

"Merakım şimdi iyice arttı. Amerikalılar onu mu istiyorlardı?"

"Bunu anladığı zaman, o emri verenlerden öç alacağına şartları tersine çevirdi ve hiç ulaşılamaz oldu."

"Efendim?"

"Bütün diğer domuzlara 25 yıl şantaj yaptı."

"Nasıl?"

"Onlara, devletin en önemli bölümlerini tamamen ele geçirdiğimiz ve kendi adamımızı Birleşik Devletler Başkanı yapmak üzere olduğumuz hakkında elinde belgeli kanıtı olduğunu söyledi. Tamamen doğruydu. Beovvulf Agate ile Yılan olmasaydı, çağdaş dünya tarihinin en büyük darbesini yapacaktık."

"Yılan?"

"Taleniekov adlı bir Sovyet haberalma ajanı... Bilmen gereken bu kadar, Van der Meer. Yılan eşine az rastlanır bir şekilde öldü, şimdiyse Beovvulf Agate'nin kendi adamları tarafından verilen idam emrini biz yerine getirmeliyiz."

"Getirdik. Haberim buydu. Alpha gemisi havaya uçuruldu. Scofi-eld'in gemide olduğu kesinleşti. O öldü, Bay Guiderone."

"Van der Meer!" dedi Matarese başkanının danışmanı heyecanla. "Üstünlüğü kesinlikle hak ediyorsun! Bunu Bahreyn konseyinde beyan edeceğim. Eğer Scofield herhangi bir belge bıraktıysa, buna karşı hazırlıklıyız. Gözden düşmüş, ölü bir adamın anlamsız saçmalıkları ve bunu halledebiliriz. Yine söylüyorum, çok iyi iş yaptın, Matareisen! Artık bir sonraki aşamaya geçebilirsin. Nasıl gidiyor? Gerçekte neredesin?"

"Bütün Avrupa'da, Akdeniz'de ve Amerika Birleşik Devletleri'nde harekete geçmeye hazırız. Kendi adamlarımızı yerleştirdiğimiz şirket kurullarıyla gizli pazarlıklar yaptık... temel anlamda rakipsiziz; çoğunluk bizde."

"Sağlam bir strateji," dedi Guiderone. "Oya ihtiyacınız var."

"Oyumuz var. Şimdiden sahip olduğumuz hisse senetleriyle şir ketleri yutacağız. Ayrıca, kontrolumuzda olan bankalar aracılığıyla kredileri keserek yaratacağımız iflaslarla da aynını yapacağız. Doğal ola-rak, her yerde sayısız şirket birleşmeleri olacak. Aynı zamanda, fiyatları şişirip sonra düşürerek döviz piyasalarını dalgalandırırken bu sırada yeni şirketlerimizi maliyet ve verimlilik bakımından küçülteceğiz."

"Bravo," diye mırıldandı danışman karşısındaki genç adama hayranlıkla bakarak. "Kaos."

"Kısa bir zaman içinde bastıracak," dedi Matareisen. "Önce, sadece binlerce insan işini kaybedecek, sonra milyonlarca..."

"Her yerde," diye sözünü kesti Guiderone. "Bölgesel durgunluklardan sonra asıl krizler başlayarak ekonomik ve sosyal hayatı durduracak. Sonra?"

"Sonra mı? Bankalar. Avrupa'da üç yüz, İngiltere'de on altı bankanın kontrolünü ele geçireceğiz ya da çoğunluğa yakın hisseye sahip olacağız. İsrail ve Arap kuruluşlarında, muhaliflerine destek vererek bazı ilerlemeler elde ettik, ama kontrol değil baskıyla yetinmek zorundayız, özellikle Suudi Arabistan ve Birleşik Emirlikler'de. Hepsi aile kontrolü altında şirketler."

"Ya Amerika'da?"

"Olağanüstü bir ataktayız. Adamlarımızdan biri, Boston'lu tanınmış bir avukat

-sizin memleketinizden- New York ve Los Angeles'in en büyük dört bankasıyla bir Avrupa holdingini birleştiriyor. Şubeleri aracılığıyla Amerika ve Avrupa'da sekiz binden fazla faiz kuruluşunu kontrol edeceğiz."

"'Faiz verme' gizli fonksiyon, değil mi?"

"Tabii."

"Sonra?"

"En önemlisi, Bay Guiderone. Sekiz bin şube düzenli olarak büyük kentlerdeki on binden fazla büyük şirkete krediler veriyor."

"O kredileri kesme tehdidi, yine doğru mu tahmin ettim, Matareisen?"

"Hayır, değil."

"Değil mi?"

"Tehdit olmayacak, sadece yönetim kararı. Bütün krediler sona erdirilecek-Los Angeles'deki stüdyolar kapanacak, film ve televizyon yapımları duracak.

Chicago'da et paketleme tesisleri, spor tesisleri ve emlak şirketleri nakit para bulamayarak zorda kalacak. En büyük darbeyi New York alacak. Kredilerle yaşayan bütün giyim endüstrisi yıkılacak. New Jersey yakınlarında bulunan kumarhanelerdeki yatırımlarıyla birlikte yeni otel sahipleri iflas edecek.

Tesisleri kredilerle besleniyor. Kredileri kesince yok olacaklar."

"Büyük karışıklık olacak! Birçok kentte protestolar yapılacak... büyük çılgınlık!"

"Tahminime göre, altı ay sonra hükümetler krizlerle karşı karşıya gelecekler, işsizlikle başedemeyecekler. Parlamentolar, kongreler, federasyonlar hepsi felaketle karşılaşacaklar. Global piyasalar çökecek, her yerde insanlar daha iyi koşullar isteyerek çığlıklar atacak."

"Ve bizim adamlarımız hazır olacak... her yerde?"

'Tabii. Bu onların olduğu gibi, hükümetlerinin de yararına olacak. Çünkü onlar olmadan ayakta kalamayacaklar."

"Sen gerçekten bir dâhisin, Van der Meer! Her şeyi çok çabuk ve ustalıkla yaptın."

"Aslında o kadar zor değil, meneer. Dünyadaki servet sahipleri daha fazla zenginlik isterken, aşağıdakiler iş sağlamak için o servetlerden yararlanmak istiyor. İnsanın tek yapması gereken taraflardan birini ya da en iyisi ikisini birden etkileyerek her birini diğeri tarafından ?Amerikalıların dediği gibi-

'sağıldıklarına' inandırmak. Becerisi olmayan Eski Sovyetler Birliği bunu işçilere uyguladı. Genellikle sosyal anlaşma bilincine sahip olmayan ekonomi muhafazakârları ise girişimcilere uyguladılar. Bizde her ikisi de var."

"Öyleyse, kontrol bizde," dedi Guiderone. "Matarese Baronu'nun hayali, vizyonu buydu. Tek yol bu. Hükümetler dışında... -aslında o bunu hayal bile etmedi- sadece uluslararası finansı kontrol etmeyi hayal etti."

"O başka bir zamanda yaşadı ve zaman değişti. Biz hükümetleri de kontrol etmeliyiz. Sonraki Matarese'ler bunu anladı tabii... Tanrım Amerika Birleşik Devletleri Başkanı! Siz bunu yapabilir miydiniz?"

"Yapılacaktı," dedi Guiderone kendinden geçmiş gibi alçak bir sesle konuşarak.

"O durdurulamazdı... ve bizimdi. Tanrım, o bizimdi!" Yaşlı adam pencerelerden giren son gün ışıklarına doğru dönerek soğuk ve nefret dolu bir sesle devam etti. "Önü dünyanın en büyük domuzu tarafından kesilinceye kadar öyleydi."

"Bir gün, sizin için uygun olduğunda bu hikâyeyi dinlemek isterim."

"Hiçbir zaman anlatılamaz, genç dostum, sana bile ve benim gözümde daha yüksek hiçbir şey yok. Senin hikâye dediğin şey eğer gün ışığına çıkarsa, yönetilmesi gerekenler hiçbir hükümete güvenmezler. Sana şunu söyleyeceğim, Van der Meer, rotandan ayrılma. Doğru yoldasın."

"Sözlerinize değer veriyorum, Bay Guiderone."

"Vermelisin," dedi yaşlı adam Matareisen'e dönerek. "Çünkü sen Matarese Baronu'nun torunuysan, ben de Shepherd Boy'un oğluyum."

Van der Meer Matareisen yıldırıma tutulmuş gibi beyninde bir şimşek çaktı.

"Çok şaşırdım!" Şoktan gözleri irileşmişti. "Onun öldürüldüğü söyleniyordu..."

"'Öldürüldü', ama ölmedi," diye fısıldadı Guiderone kendi kendine konuşur gibi. Gözleri keyiften dans eder gibiydi. "Ama bu senin mezara götüreceğin bir sır."

"Tabii, tabii! Yine de, Konsey -Bahreyn'deki- biliyor olmalı."

"Ah, o! Doğrusu, abarttım. Bahreyn'e sık sık giderim, ama gerçekte konsey benim, diğerleri haris insan mankenleridir. Bunu kabul et, Van der Meer, sana tavsiye ediyorum." Duvardaki dahili konuşma sisteminde bir vızıltı oldu.

Guiderone şaşırarak Matareisen'e baktı. "Buradayken hiçbir zaman rahatsız edilmediğini sanıyordum!"

"Acil bir durum olmalı. Yanımda olduğunuzu kimse bilmiyor... burası benim özel dairem, ses geçirmez. Duvarlarla döşemeler bir metre kalınlığında. Ne olduğunu anlamıyorum..."

"Yanıt ver, budala!"

"Evet, tabii." Van der Meer kâbustan uyanır gibi duvardaki telefona gidip alıcıyı kaldırdı. "Size söylemiştim, hiçbir zaman..." Sözünün kesildiği belliydi, dinlerken yüzü soldu. Telefonu kapatıp Juilan Guide-rone'ye baktı.

"VVashington'daki Kartal'dan haber var," diye başladı çok alçak bir sesle.

"Evet, Langley'den. Neymiş?"

"Scofield bombalardan kurtulmuş. Karısı ve Cameron Pryce ile Amerika'ya gidiyormuş."

"Öldür onu, hepsini öldür!" diye emretti Shepherd Boy'un oğlu dişlerini sıkarak. "Eğer gemiden kurtulduysa, çıldırmış bir ayı gibi peşimize düşecektir...

tıpkı başlangıçta olduğu gibi. Susturulmalı; Ameri-ka'daki bütün adamlarımızı yardıma çağır. Beni yeniden durdurmadan onu öldür!"

"Ben?.." Matareisen'in şaşkınlığı artık müthiş bir korkuyla birleşmişti. Bu, Guiderone'ye bakarken gözlerinden anlaşılıyordu. "O sizdiniz, siz bizim son silahımızdınız. Amerika Birleşik Devletleri Başkanı olacaktınız!"

"Bu kaçınılmaz bir sonuçtu, hiçbir şey beni durduramazdı... dünya domuzu dışında."

"Böylesine bir gizle ve birçok pasaportla her yere seyahat etmenizin nedeni bu."

"Seninle açık konuşacağım, Van der Meer. Sorumluluklarımıza karşı farklı yaklaşımlarımız var. Hiç kimse neredeyse otuz yıl önce öldüğü açıklanan bir adamı aramıyor, ama o adam, o hayal her yerde bulunan ordusunu cesaretlendirmek için canlılığını sürdürüyor. Mezarından kalkıp onları ileriye sürüyor. Canlı, soluk alan bir insan ve hissedebilecekleri, dokunabilecekleri, duyabilecekleri bir yeryüzü tanrısı."

"Ortaya çıkma korkusu olmadan," dedi Hollandalı sözünü keserek. Amerikalı Guiderone'yi yeni bir eleştirel bakışla inceliyordu.

"Peki ya sen," dedi Shepherd Boy'un oğlu. "Karanlıkta çalışıyorsun, hiçbir zaman görünmüyor, dokunulmuyor, duyulmuyorsun. Se-

nin askerlerin nerede? Onları tanımıyorsun, sadece onlara emirler ve riyorsun."

"Ben içerden çalışırım, dışarda değil," diye karşı çıktı Matareisen

"Ne demek bu?"

"Ben formüller yaratırım, kendimi teşhir etmem. Ben film yıldızı değilim, yıldızların arkasındaki beyinim. Tek bildikleri bu."

"Neden? Dağıttığın para için mi?"

"Bu yeterli. Ben olmadan, onlar bir hiç!"

"Düşünmeni rica ediyorum, akıllı genç dostum. Bir hayvanı çok fazla beslersen saldırganlaşır, bu doğa kanunudur. Onu okşarsan, dokunulma, hissetme ve bir sesi dinleme ihtiyacı duyar."

"Siz işleri kendi tarzınızda yapıyorsunuz, Bay Guiderone. Ben de kendi tarzımda yapacağım."

"Çarpışmamamız için dua ediyorum, Van der Meer."

YEOİIVCİ BÖLÜM

Chesapeake körfezi kıyılarındaki güvenlikli ev Maryland'ın doğu yakasındaki en varlıklı ailelerden birinin eski malikânesiydi. İç Gelirler Servisinin yasal olmadığı bildirilen kaçaklardan oluşan ödenmemiş vergi borçlarını silmesi için yapılan anlaşma sonucunda yıllığı bir dolara haberalma servisine kiralanmıştı.

Sonuçta, kazanan hükümet olmuştu. Çünkü böylesine güzel bir yerde, böyle bir ev satın almak, yasal olarak kiralamak, hatta yeniden yapmak çok daha pahalıya malo-lurdu.

Ahırlarla tarlaların ötesi bataklık araziydi ve başıboş akarsuların yatağıydı, iç savaş öncesi yapılmış malikânenin önündeki çok büyük bahçenin aşağısında bir kayıkhaneyle uzun bir iskele vardı. Körfez suları deniz sakinken durgun, değilken tehlikeli olurdu. Kazıklara bağlı bir sandalla motorlu bir tekne vardı.

İkisi de körfezde dört yüz metre açıkta demirli duran on iki metrelik bir yata ulaşmak için kullanılıyorlardı. Ayrıca, kayıkhanede saatte kırk mil hız yapan bir sürat teknesi vardı.

Yardımcı Müdür Frank Shields, Pryce, Scofield ve Antonia'yı Glen Burnie'deki havaalanına getiren donanma jetini karşıladığı zaman, 'Gemi orada, canınız isterse dolaşabilirsiniz," demişti.

"Çok güzel!" demişti Bray heyecanla. "Yalnız denize açılmak iyi bir fikir mi?"

"Tabii değil, ama bunun gibi bütün malikânelerin tekneleri var dolaşmaya çıkmazsanız tuhaf olur."

"Tekne yerinden hiç ayrılmazsa da tuhaf olur," dedi Cameron Pry.

ce.

"Bunu biliyoruz," dedi şefi. "Bu yüzden, bazı şartlarda kısa gezintiler için kullanılabilir."

"O şartlar ne, Bay Shields?" diye sordu Antonia.

"Bir saat öncesinden devriyelere haber verilerek tam rotanız bildirilecek. Aynı zamanda yanınızda iki de muhafız olmalı ve herkes koruyucu elbise giymeli."

"Her şeyi düşünüyorsun, Kısık Göz."

"Rahat etmenizi istiyoruz, Brandon," dedi Shields, Scofield'den takma adını duyunca kısık gözleri daha çok kısılıyordu.

"Kuzeyi kaplayan Okefenokee arazisini, Örgüt'ün gorillerini, ordu komando birliğini ve güvenlik sistemini düşünecek olursak, kim bize yaklaşabilir?"

"Kimseye güvenmiyoruz."

"Güvenlikten söz etmişken," diye devam etti Scofield. "Matare-se'nin köstebeği ya da köstebekleri hakkında bir ilerleme var mı?"

"Yok. Güvenimizin sınırlı olması bu yüzden."

Yaşama bölümleri, devriye listeleri ve Langley'le haberleşmeler Shields'in kendisi tarafından düzenlenmişti. Gereken yazışmalar kopya ve alıcılarına göre numaralanmak zorundaydı. Cıva kaplı kâğıtlar bilinen hiçbir çoğaltma

makinesiyle kopyalanamıyor, kopyalarda yazılar düz çizgiler halinde çıkıyordu.

Eğer elektrikli kamera merceği kullanılırsa, bu çizgiler sarıya dönüyor ve belgenin fotoğrafının çekildiği anlaşılıyordu.

Dahası, devriye listeleri olan kişilerin tümüne bu listeleri yanlarında tutmaları ve gerektiğinde hemen teslim etmeleri emredilmişti. Ayrıca hiç kimse, hiçbir nedenle oradan ayrılmayacaktı. Yönetim personeli dışında herkesin bekâr olması buna bir neden olarak gösteriliyordu. Son olarak, bütün telefon konuşmaları banda alınacaktı.

Ç Frank Shields hiçbir şeyin değiştirilmesine izin vermiyordu. Ör-güt'ün en üst güvenlik düzeyindeki Matarese köstebeği ya da köstebeklerini ortaya çıkarmakta bir ilerleme elde edilememişti. En üst kademeden en alttaki memurlara ve bakım işçilerine kadar personel tüm ayrıntılarıyla inceleniyordu.

Çeklerin kopyaları çıkarılıyor, banka hesapları, yaşam tarzları, hatta göze çarpan tuhaf alışkanlıklar inceleniyordu.

Bütün bu uygulamaların en çıldırtıcı tarafı araştırma işini yapan birkaç seçilmiş

kişinin bunu neden yapıyor olduklarını bilmemeleriydi. Ortada soğuk savaş

yoktu, Rus düşman yoktu, özel olarak hedeflenmiş bir terörist örgüt yoktu ve inandırıcı açıklamalar da yoktu... yalnızca her şeyi inceleme emri vardı. Ne içindi? Bize bir ipucu verin!

Sapkınlıklar! Tuhaf davranışlar, özellikle iyi öğrenim görmüş personel arasında. Kazançları aşan eğlenceler ya da hobiler; gelirlerini aşan kulüpler ya da dernekler; sahip oldukları arabalar; karılarının ya da sevgililerinin taktıkları mücevherler ve bunların parasını nasıl ödedikleri? Eğer pahalı özel okullarda okuyan çocukları varsa, ücretlerini kim ödüyordu? Her şey inceleniyordu.

"Bize bir ara ver," dedi araştırmacılardan biri. "Üst kattaki soytarıların yarısından söz ediyorsun! Bazıları karılarını aldatıyor, yeni olan ne? Diğerleri okullara, emlaka ve arabalara büyük para harcıyorlar, çünkü Langley kimlik kartlarını gösteriyorlar... o plastik kartların gizli ikna güçleri var. Birçoğu çok içiyor ve açıkçası ben de çok içiyor olabilirim, ama kendimizi tehlikeye atacak kadar değil. Amaç ne ya da kim? Bize bir ad, bir hedef, herhangi bir şey ver."

"Bunu yapamam," dedi Yardımcı Müdür Shields araştırma biriminin şefine.

"Sana şunu söyleyeceğim, Frank. Eğer sen değil, başkası olsaydı, DCI'ye gidip deli olduğunuzu söylerdim."

"Sana katılırdı herhalde, ama o da emirlerime uymanı söylerdi."

"En az üç ya da dört yüz temiz insanı lekelediğinin farkındasın, değil mi?"

"Elimden bir şey gelmez."

"Pis iş, Frank."

"Onlar da pis ve buradalar. Her kimse, gelişmiş bilgisayarıyla eli mizdeki en gizli belgelere doğrudan ya da dolaylı olarak..."

"Bu durumda, belki yüz elli kişiye inebiliriz," dedi araştırmacı alaycı bir ifadeyle. "Tabii, 'dolaylı' sözcüğünü çok ciddiye almıyorsan Tanrı aşkına, oradan başladık! Müdüriyete otuz metre uzaklıkta olup kemiklerindeki iliğin röntgenini çekmediğimiz tek bir kişi yok."

"O zaman, bir adım ileriye giderek MRI'yi dene, çünkü içimizde-ler."

Araştırma birimindeki üç adam şaşırdı; yardımcı müdürün akıl sağlığından ciddi biçimde kuşku duyuyorlardı. Daha önce de paranoya görmüşlerdi ve çok iyi hatırlıyorlardı. Klasik ve belgelenmiş bir J. Edgar Hoover olayı vardı. Daha sonra, kendi haberalma örgütünü kurma çalışmalarına giren Casey adındaki DCI'yi görmüşlerdi. Kurmak istediği örgüt hiç kimseye karşı sorumlu olmayacaktı; ne Langley' e, ne Başkan'a, ne de Kongre'ye. Bunların delilikleri resmi kayıtlara geçmişti, ama Frank Shields deli değildi. Maryland'ın doğu sahilindeki malikânede geçirdikleri ilk gece bunu kanıtlamıştı.

Cameron Pryce başını yastıkta çevirirken birden gözlen açıldı. Kendisini neyin uyandırdığını bilmiyordu. Sonra belli belirsiz hatırlamaya başladı... Bir ses, bir gıcırtı ve kısa bir ışık parlaması olmuştu. Neydi o, neredeydi?

Balkona açılan camlı kapılar mıydı? Odası üç katlı evin ikinci ka-tındaydı ve Scofield ile Antonia'nın odaları hemen onun üzerindeydi. Bir şey olmuştu, gözkapaklarının ardında bir ışık patlamıştı; belki koydaki bir teknenin projektörüydü. Belki de değildi. Esneyerek kollarını gerdi. Pencerenin ötesindeki deniz, bulutla örtülü ayın donuk ışığı, hepsi yirmi dört saat önce Outer Brass 26'daki şartları anımsatıyordu.

Bir bakıma komik olduğunu düşündü, rahat yastığına tekrar gömülürken. Bir gizli ajanın hayatı, hayatta kalmak için hünerlerini sergilediği olaylar sıradan birine sürekli bir macera gibi gelirdi. Filmler, televizyon ve romanlar tarafından yanlış şekilde resmedildiği için bu gerçek olarak kabul edilmiştir.

Küçük bir kısmı doğruydu: Ajanlar işlerini

yapmak için, özellikle de işin olumsuzlukları açısından eğitilirler, ama böyle olaylar çok azdır ve yaşandığı zaman da aşırı stres, endişe ve Korku dolu olur.

Birisi bir zamanlar denizde derin dalmanın hedefinin hayatta kalmak olduğunu söylemişti. Cam deneyimli bir dalgıç olarak, Costa Bra-va sahilinde bir köpekbalığı sürüsüne yakalanıncaya kadar bu söze gülmüştü.

Bir gizli ajanın hayatı emir altındayken böyle olaylardan kaçınmasına bağlıydı.

Ve emirler çok fazla film seyretmiş ya da çok roman okumuş bir kaynak tarafından üretilirse dikkate alınmayabilirdi. Eğer sonucunda çok önemli bir şey kazandıracaksa ve riskler makulse, kabul edilirdi. İş diğer bütün işler gibi bir işti. Ancak bu işde diğer işlerde olmayan bir şey, can korkusu vardı. Cam Pryce bir analizcinin mesleğinde ilerlemesi için ölecek değildi.

Yeniden bir ses duydu. Camlı kapıların ardında bir gıcırtı vardı. Düş

görmüyordu, gıcırtı vardı. Ama nasıl olurdu? Korumalar arazide, bahçede ve terasların aşağısında devriye geziyorlardı; onlara hiçbir şey, hiç kimse yaklaşamazdı. Yatak örtüsünün üstünde duran feneriy-le otomatik tabancasını alıp yavaşça ayağa kalktı ve balkona açılan kapıya doğru yaklaştı. Sessizce sol kanadı açıp önce aşağıya doğru baktı.

Tanrım! Yerde yüzükoyun yatan hareketsiz bedenleri görmek için fenere ihtiyacı yoktu. Kafaları kesilmiş boyunlardan kanlar akıyordu! Pryce feneri yakıp ışığı yukarı tuttu.

Dalgıç elbiseli karanlık bir gölge evin taş duvarını tırmanıyordu, ellerinde ve dizlerinde emici vantuzlar vardı. Scofield'in balkonuna vardığı sırada Pryce'nin fenerini gördü. Sağ elindeki vantuzu fırlatıp elini beline götürdü ve tabancasını çekerek ateş etmeye başladı. Cameron kendini odaya atarken mermilerin çoğu sıyırıp gitti. Bazıları da balkonun demir parmaklığından sekerek odanın içine giriyor ve duvara saplanıyordu. Pryce beklerken kısa bir sakinlik oldu. Katil silahına yeni bir şarjör takıyordu. Tam sırasıydı. Cam balkona fırlayıp yukardaki gölge-

ye üst üste ateş etmeye başladı. Adam o anda dizleri ve sol elindeki vantuzlarla duvara yapışmış iğrenç bir ceset olmuştu.

Ceset aşağıya indirilmiş, iki muhafızın kalıntıları götürülmüştü. Katilin üzerinde kimlik yoktu.

"Parmak izlerini alacağız," dedi asker kıyafetli bir devriye. "Piç herifin kim olduğunu bulacağız."

"Zahmet etme, genç adam," diye karşılık verdi Brandon Scofield. "Parmaklarına bakarsanız, uçlarının pürüzsüz olduğunu göreceksiniz. Yakılmıştır, herhalde asitle."

"Şaka yapıyorsunuz!"

"Şakanın sırası değil. Çalışma yöntemleri böyle. En iyi parayı ödersen, en iyisini alırsın, izlenilmezlik dahil."

"Ama dişleri var..."

"Değişiklikler yapılmış olduğunu sanıyorum. Kaplamalar ve köprülerden bir sonuç elde edemeyiz. Müfettişin de benimle aynı fikirde olacağından eminim."

"Sizinle aynı fikirde? Siz kimsiniz?" diye sordu ordu görevlisi.

"Korumanız gereken kişi, albay. Ama işinizi pek yapamadınız, değil mi?"

"Anlamıyorum. Alçak herif bizi nasıl geçebildi?"

"Üstün bir eğitimle sanırım. Şansımız var ki, yine üstün eğitimli Ajan Pryce'nin uykusu hafifmiş. Ancak, bu da onun eğitiminin bir parçası, öyle değil mi?"

Projektörlerin ışığında cesedin etrafını çevirmiş muhafızlara doğru yürürken,

"Yavaş ol," dedi Cameron. "Şanslıyız ama adam sandığın kadar eğitimli değildi.

Sarhoş bir tayfayı bile uyandıracak kadar gürültü yaptı."

"Teşekkürler, arkadaş," dedi albay alçak sesle.

"Boşver," dedi Pryce. "Ama sorduğun soru yerinde. Hepinizi nasıl geçti, özellikle de bataklığı? Tek geçiş yolu orasıydı."

Ş "Altı metrede bir devriyemiz vardı," dedi bir muhafız. "Ayrıca, projektörler ve kıyıyı çeviren dikenli telleri de sayabiliriz. Bana göre, geçiş ^lu yoktu."

"Diğer tek giriş yolu sokak," dedi bir kadın görevli. Otuz yaşların-daydı ve koyu renk blucinle siyah bir deri ceket giymişti. Diğer ordu görevlileri gibi başında rütbesinin işlenmiş olduğu bir kep vardı. "Elektrikli ana kapıya ek olarak," diye devam etti. "Kapıdan elli metre önde iki muhafızın beklediği bir kulübe ve çelik bir bariyer kurduk."

"İki yanında ne var?" diye sordu Cameron.

"Bataklığın en geçilemez bölümü," diye yanıtladı kadın. "Yol, çimento tabakalarıyla sıkıştırılmış dolma toprağın üstüne yapıldı. Uçak pisti gibi."

"Çimento tabakaları?"

"Beton diyelim isterseniz. Yolun şekline uymak için yüksek yoğunlukta çimento blokları döşendi."

"Çimentonun, betonun ne olduğunu biliyorum, Bayan..."

"Yarbay Montrose, Bay Pryce."

"Ah, adımı biliyor musunuz?"

"Gerektiği için, efendim. İşimiz bu tesisi korumak ve..." Kadın birden sustu.

"Anlıyorum," dedi Cameron hemen.

"Yarbay Montrose komutada benden sonra geliyor," diye söze karıştı albay.

"Bir komanda birliğinde mi?" diye kuşkuyla sordu Pryce.

"Eğitimimiz dahilinde komando taktikleri öğreniriz, ama biz komando değiliz,"

dedi yarbay kepini çıkarıp sarı saçlarını savurarak. "Biz SYG'yiz."

"Kim?"

"Seri Yayılma Gücü," diye yanıt verdi Scofield. "Bunu ben bile biliyorum, delikanlı."

"Bu kadar bilgi sahibi olman beni sevindiriyor, Antonia nerede?"

"Örgütün adamlarından birini alıp ava çıktı."

"Ne için?" diye sordu Montrose dikkat kesilerek.

"Bilmiyorum. Karım bağımsız bir kadındır."

"Ben de öyle, Bay Scofield! Yanında adamlarımızdan biri olmadık ça kişisel araştırmalar yapılamaz!"

"Yapılabildiği belli, bayan... yarbay. Karım araziyi iyice inceledi Daha önce de böyle şeyler yapmak zorunda kalmıştı."

"Geçmişinizi biliyor ve takdir ediyorum, bayım, ama bütün personel refakatlerinden ben sorumluyum."

"Haydi, yarbay," dedi Cam. "Bizim Örgüt'ün adamları üniforma giymeyebilirler, ama çok beceriklidirler. Biliyorum, çünkü ben de onlardan biriyim."

"Bu beni ilgilendirmez, Bay Pryce. Askeri eskortlar bize verilmiş bir öncelik."

"Ne yaygaracı, değil mi?" diye mırıldandı Bray.

"Şirret deyin isterseniz, Bay Scofield. Onu da kabul ederim."

"Sen dedin, bayan."

"Yeter!" diye bağırdı Cameron. "İşbirliği yapmamız gerekiyor, yarışmamız değil."

"Ben sadece özel eğitimimizi ve ateş gücümüzü anlatmaya çalışıyordum."

"Ben olsam bunu yapmazdım, Yarbay Montrose," dedi Pryce başını yavaşça sallayıp yerdeki cesede bakarak.

"Hâlâ anlamıyorum!" diye bağırdı SYG albayı. "Bunu nasıl yaptılar?"

"Evet, evlat," dedi Scofield. "Adamın yüksekten korkmadığını biliyoruz. Bu, derinlikten de korkmadığı anlamına gelir."

"Ne demek bu?" diye sordu Pryce.

"Bilmiyorum, ama birçok psikoloğun iddiası böyle. Paraşütle gösteri yapan birisi genellikle su altında da kendini çok rahat hissedermiş. Yerçekiminin ters etkileriyle ilgili bir şey. Bir yerde okumuştum."

"Çok teşekkürler, Bray. Öyleyse, önerin nedir?"

"Deniz kenarını incelemek diyebilirim."

'Tekrar tekrar incelendi," dedi Montrose sert bir sesle. "İlk aklımıza gelen buydu, iskelenin iki yanında neredeyse bir kilometrelik bir

glanda devriyelerimiz olduğu gibi, karada da lazer ışıklar var. O bölümlere kimse giremez."

"Ve bir katil bunu tahmin eder, değil mi?" diye sordu Scofield.

"Belki," diye karşılık verdi yarbay.

"Son birkaç saat içinde bir sızma olduğunu gösteren işaretler var mı?" diye bastırdı Brandon.

"Aslında var, hepsi olumsuz," diye yanıtladı kadın. "Çayırda kamp yapan komşu malikânelerin çocukları, partilerden dönen birkaç sarhoş ve araziye izinsiz giren iki balıkçı, hepsi durduruldu."

"Diğer devriyelere haber verdiniz mi?"

"Tabii. Desteğe ihtiyacımız olabilirdi."

"O zaman, bir noktada yoğunlaşmalara ara verilirdi, değil mi? İstemeden ya da belki... isteyerek."

"Bu çok genel bir varsayım ve açıkçası tamamen imkânsız."

"Tamamen mi, Yarbay Montrose?" dedi Brandon Scofield. "Tamamen değil."

"Ne demeye çalışıyorsunuz?"

"Bir şey demiyorum, bayan. Olanların resmini çizmeye çalışıyorum."

Birden parlak projektör ışıklarının ötesinden Antonia'nın sesi duyuldu.

"Bulduk onları, sevgilim." Scofield'in karısıyla CIA görevlisi telaşla ışıkların arasından muhafız çemberine doğru koştular. Beraberlerinde getirdiklerini yere attılar: ağır bir skuba tankı, bir sualtı hava maskesi, bir sualtı feneri, su geçirmez bir telsiz ve bir çift palet. "Ana kapının aşağısındaki bataklığın kenarında, çamurların arasındaydılar," dedi Antonia. "İçeri girebilmenin tek yolu orasıydı."

"Bunu nasıl biliyorsunuz?" diye sordu Montrose. "Nasıl biliyordunuz?"

"Deniz tarafı kapalıydı, sızılamazdı. Bataklıkta devriye vardı, ama yine de açıktı ve tek gereken şaşırtmacaydı."

"Ne?"

"Tıpkı Taleniekov'un bize anlattığı gibi, Sivastapol'dan çıkarken olduğu gibi değil mi, sevgilim?" dedi Scofield memnun bir ifadeyle.

"Hafızan çok güçlü, canım."

"Neden 'canım'? Ne yanlış yaptım?"

"Onu düşünmedin. Vasili, Çanakkale Boğazı'ndan geçerken ne yapmıştı?"

"Şaşırtmaca, tabii. Sahte bir tekneyi yakalatarak. Sovyet devriyeleri tekneyi buldukları zaman çıldırdıiar, çünkü boştu!"

"Evet, Bray. Şimdi bunu karaya uygula."

"Tabii! Malum şeyi uzağa çevir, sonra birkaç saniye sonra çalıştır!"

"Telsizi, sevgilim."

"Bravo, aşkım!"

"Neden söz ediyorsunuz?" diye sordu Yarbay Montrose.

"Bu araziye giren sarhoşları bulmanızı öneriyorum," dedi Cameron Pryce. "Ve belki de iki balıkçıyı."

"Neden?"

"Çünkü birinde ya da ikisinde veya belki hepsinde yerdekinin frekansında olan el telsizleri vardı. Cesedin yanındaki telsizin."

Adı Leslie Montrose'ydi, A.B.D. ordusunda yarbaydı ve bir generalin kızıydı.

West Point'den mezundu ve sert askeri görünüşüne karşın hoş bir kadındı ya da, Cameron öyle düşündü. Kendisi, Montrose ve onun şefi Albay Everett Bracket mutfak masasında oturmuş, kahve içerek geceki olayları analiz ediyorlardı. Yarbay Montrose'nin geçmişi albay tarafından anlatılmışsa da

Bracket'in onu komutada kendinden sonra gelen ikinci kişi olarak kabul edemediği belliydi.

"Beni yanlış anlama, Pryce, kadın olduğu için değil," demişti Bracket, Montrose ordu birliğine emirler vermek için dışarı çıktığında. "Ondan hoşlanırım...

karım da hoşlanır... ama SYG'de bir kadının olmaması gerektiğini düşünüyorum."

"Karın ne düşünüyor?"

"Tamamen aynı fikirde değil. On yedi yaşındaki kızım daha da kötü. Oysa işler sertleştiği zaman çarpışmada yoklardı. Ben vardım, ka-

K

¿ma göre bir yer değil! Tutsaklar alınır, savaşın gerçek yüzü bu ve ka-nmla kızımı o şartlarda düşünmekten kendimi alamıyorum."

"Birçok adam seninle aynı fikirde, albay."

"Sen değil misin?"

"Tabii, aynı fikirdeyim, ama kendi ülkemizde hiçbir zaman saldırıya uğramadık. İsrailliler uğradı ve onların ordusunda çok sayıda kadın var.

Arapların da. Kadınlar aktif ve yedek savaş güçlerinde yer alıyorlar, hatta terörist kadrolarda daha öndeler. Eğer California ya da Long Island sahillerimiz saldırıya uğrasaydı, ikimiz de farklı düşünebilirdik."

"Sanmıyorum," dedi Bracket kararlı bir ifadeyle.

"Belki kadınlar fikrini değiştirir. Ayrıca, hepimizi buzul çağından geçiren kadınlar, anneler oldu. Hayvanlar âleminde, yavrularını korumakta en hırçın olan dişilerdir."

"Aman sen de çok tuhafsın! Böyle şeyleri nasıl düşünüyorsun?"

"Temel antropoloji, albay... Söylesene, yarbayın seninle aynı kepi takıyor, ama nişanı değişik. Bu nasıl oluyor?"

"Biz izin verdiğimiz için."

"Anlamadım. Bir Yankee oyuncusu başına Boston Red Sox kepi takmaz."

"Kocasının bölüğü. Kocasının bölüğüydü."

"Efendim?"

"Kocası Hava Kuvvetlerinde savaş pilotuydu. Basra üzerindeki Çöl Fırtınası'nda düşürüldü. Paraşütle indiğini söylediler, ama çarpışmalar kesildikten sonra ondan hiçbir haber alınamadı."

"İki yıl önceydi," dedi Pryce düşünceli bir ifadeyle. "Ve karısı orduda kaldı."

"Evet, öyle oldu ve bunu sağlayabilmek için oldukça saldırgan davrandı.

Karımla ben onu fikrinden vazgeçirmeye çalıştık... yeni bir hayat kurmasını söyledik. Aldığı eğitimle onu hemen işe alacak düzinelerle şirket var. Yönetim eğitimi var, bilgisayarda uzman. Ayrıca, çabucak yükselen bir memur olduğu gerçeği var."

"Bana tuhaf görünüyor," dedi Cameron. "Özel sektörde çok daha fazla kazanabilirdi."

"On, belki yirmi misli. Üstelik sivillerin olduğu bir yerde çalışırdı ve herhalde daha zengin bir çevresi olurdu. Onlarla kaynaşırdı, ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Teklifleri geri mi çevirdi?"

"Hepsini. Belki çocuk yüzünden."

"Çocuk mu?"

"Jim'le ikisinin West Point'den mezun olduktan tam yirmi gün sonra bir oğulları oldu. Buna her zaman çok gülerdi. Oğlan şimdi on dört ya da on beş

yaşında. Babasına tapardı. Tahminimize göre, Montrose ordudan ayrılırsa oğlunun kendisine güceneceğini sandı."

"Burada olduğuna göre, çocuk nerede?"

"New York'da bir hazırlık okulunda... Jim yoksul değildi, Montrose de. Ve çocuk 'Annen görevde' cümlesinin anlamını biliyor."

"Normal bir asker çocuğu."

"Sanırım. Benim çocuklarım bunu anlamıyorlar, ama o anlıyor sanırım."

"Sen ölü bir kahraman değilsin," dedi Pryce. "O yüzden sana tapmaları gerekmiyor."

"Teşekkürler, casus. Ama haklısın."

"Ordudan beğendiği biri hiç olmadı mı? Hâlâ genç bir kadın."

"Karımla ikimizin denemediğimizi mi sanıyorsun? Sıraya dizdiğimiz adamları görseydin... Kibarca el sıkışıp iyi akşamlar der ve gider, hiç kimseye harekete geçme şansı tanımaz... Eğer bir şey düşünüyorsan, Bay Gizli Ajan, unut.

Erkeklerden kesinlikle muaf."

"Bir şey düşünmüyorum, albay. Sadece, ilişkide olduğum personeli tanımak zorundayım. İşim için."

"Bütün personelin dosyası sende var, tam olarak yirmi yedi."

"Bağışla, ama Karayipler'de sekiz günü uyumadan geçirdim. Dosyalara bakamadım."

"Hepsi de çok işine yarayacak."

"Eminim."

Kapı açılıp Albay Montrose içeriye girince Pryce ile albayın konuşması kesildi.

"Her şey yolunda, deniz kenarına ek devriyeler koydum," dedi Montrose.

"Neden?" diye sordu Cameron.

"Çünkü akla yatkın çıkış yolu orasıydı, katilin demek istiyorum."

"Çıkış yolu? Kaçış yolu demek istiyorsun sanırım."

"Tabii. Bataklık çok iyi gözleniyor."

"Aynı fikirde değilim. Sahilin projektörlerle aydınlatıldığını ve arazinin elektrikli çitle çevrili olduğunu söyledin. Bir saldırganın bunu bilmeyeceğine gerçekten inanıyor musun?"

"Amacın ne, Bay Pryce?" diye sordu Leslie Montrose öfkelenerek. "Başka kaçış

yolu neresi olabilirdi?"

"Giriş yolu, yarbay. Scofield'in karısının dalgıç takımlarını bulmasına bakma.

Kuzeye ve güneye giden en yakın yolun batısına bir devriye göndermeni öneririm. Aracı mümkün olduğu kadar sessiz kullanıp orada kimin beklediğini görün. Tabii farlar yanmıyor olacak."

"Bu çok komik! Katil dışarıya çıkamaz. Öldü."

"Kesinlikle, Yarbay Montrose," dedi Cameron. "Ama burada telsizli bir hain olup olmadığını bilmiyoruz..."

"İmkânsız!" diye bağırdı Bracket.

"Olmadığını umuyorum," diye devam etti Pryce. "Eğer yoksa, ka.tili bekleyen onun öldüğünü bilmiyor olacak... Dediğimi yap, Yarbay Montrose, bu bir emirdir."

Neredeyse bir saat olmuştu. Bracket başını kollarına dayamış masada uyuyordu. Zor uyanık duran Cameron ise sık sık mutfak lavabosuna gidip ensesiyle yüzünü soğuk suyla yıkıyordu. Kapı yavaşça açıldı ve Yarbay Leslie Montrose içeriye girdi. O da karşısındaki adam kadar bitkindi.

"Araba oradaydı," dedi alçak sesle. "Ancak, olmamasını dilerdim."

"Neden?" diye sordu Pryce ayağa kalkarken. "Adamlarımdan birini öldürdüler..."

"Ah, Tanrım, hayır!" Cam'ın sesi Bracket'i sıçratarak uyandırdı. "Evet. Beni öldüreceklerdi, ama onbaşım beni yoldan iterek kendini öne attı ve bunu yaparken mermilere hedef oldu. Henüz bir çocuktu, birliğin en genç askeriydi.

Benim için canını verdi." "Üzüldüm, çok üzüldüm!"

"Kim bu insanlar, Bay Pryce?" diye sordu Leslie Montrose kendini kaybederek.

"Bazıları onlara şeytan diyor," diye yanıtladı Cam alçak sesle. Ağlayan Montrose'nin yanına gidip çekinerek omuzlarını tuttu.

"Durdurulmalılar!" diye bağırdı Montrose bir anda başını dikleştire-rek.

Yanaklarından akan gözyaşına rağmen gözlerinde öfke vardı.

"Biliyorum." Pryce onu bırakıp uzaklaşırken Albay Bracket şaşkınlık içinde iskemlesine çöktü.

"THE INTERNATIONAL HERALD TRİBÜNE

(Ön Sayfa)

UÇAK DEVLERİNDEN ŞAŞIRTICI HAREKÂT

PARİS, 30 EYLÜL ? Londra ve Paris'ten yapılan ortak açıklamaya göre, British Aeronauticals ile Fransız Compagnie du Ciel'in tek bir şirket olarak birleşmesi Avrupa ve Amerika Birleşik Devletleri uçak endüstrilerinde şok yarattı. Sınırsız kaynakları, sağlam özel ve devlet anlaşmaları, üretici yan kuruluşları ve ekonomik iş gücü piyasalarına ulaşım imkânlarıyla birlikte bu iki devin birleşmesi dünyanın en büyük ve en güçlü uçak üreticisini oluşturuyor.

Atlantik'in iki yanındaki mali analizciler, yeni adı Sky VJaverly olan şirketin uçak endüstrisinin granit sütunu olacağı sonucuna vardı-

lar. Londorı Times'ın köşe yazarı Clive Lawes'irı deyişiyle, 'Davulun tokmağı onlarda olacak, diğerleri onların temposuyla adım atacaklar. '

Waverly adı Waverly Industries'i ilk kuran Sir David VVaverly'nin onuruna verildi. Şirket çeyrek yüzyıl önce Anglo-Amerikan hisseleriyle yutulmuştu.

Birleşmenin doğrulanmayan ayrıntıları, hisse senedi transferleri ve yönetim kurulunda tasarlanan değişiklikler dahil olmak üzere sekizinci sayfada yer alıyor. Geniş iş gücü kaynaklarının birleştirilmesi ve yönetim personelinde çifteliğin giderilmesi inceleniyor. Bu durum ellili yıllardaki bir Amerikan filminde geçen cümleyi anımsatıyor: Kemerlerinizi bağlayın, önümüzde engebeli bir yol var."

r

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Maryland'ın doğu sahilinde saat öğlene yaklaşmıştı. Sonbahar güneşi doruğa doğru yükselirken ışıkları Chesapeake körfezinin sularında

parlıyordu. Pryce sahile yüksekten bakan verandada oturan Scofield ile Antonia'ya katıldı.

Malikânede kalanlar için bir kahvaltı büfesi kurulmuştu. Diğer personelse büyük konuk evinde kalıyordu.

"Otur, Cameron," dedi Scofield'in karısı. "Sana kahve koyabilir miyim?"

"Hayır, teşekkürler," diye yanıt verdi Pryce kibarca, sonra da büfeye doğru döndü. "Ben alırım."

"Kötü adam," diyerek homurdandı Bray. "Ona kötü alışkanlıklar edindirme."

"İçten değilsin," dedi Cameron uykulu bir sesle. "İçten olman için çok erken."

"Hiç de geç değil," diye karşı çıktı Scofield. "Saat neredeyse on oldu. Diğerleri nerede?"

"Bilmiyorum. Onların kim olduklarını bile bilmiyorum."

"İkisi albay, biri dün gece... bu sabah Antonia'yla giden CIA görevlisi, biri de Frank Shields'in bana hastalıkmışım gibi bakan adamı."

"Frank kuşkusuz seni ona anlatmıştır." Pryce fincanını doldurduktan sonra masaya oturdu.

"Albay Bracket ve Yarbay Montrose, Shields'in adamı Eugene Denny ile batı tarafındaki odalarda kalıyorlar," dedi Antonia. "Ve senin

deyişinle, sevgilim, 'benimki' de bizim katta, koridorun sonunda kalıyor. Sen uyurken buluşmak için ikimiz de fazla yürümek zorunda kalkıyoruz."

"Hah!" diye bağırdı Bray sırıtarak. "Kaçamaklar gençken güzeldir."

"Bunun için yumurtalarını yiyebilirsin, canım."

"Yumurta istemiyorum. Yumurtanın benim için iyi olmadığını söyleyip duruyorsun."

"Bu yiyecekleri kim hazırladı?" diye araya girdi Pryce.

"Neden, zehirli olduklarını mı düşünüyorsun?"

"Özel olarak değil, ama geometrik olarak ihtimal dahilinde."

"Komiksin, delikanlı."

"Ben anlatayım," dedi Antonia bilgiççe. "Bütün yemekler Lang-ley'deki mutfakta hazırlanıyor, sımsıkı mühürlenerek sarıldıktan sonra etiketleniyor ve sabah akşam saat altıda helikopterle buraya gönderiliyor."

"Sesi duydum," dedi Cam. "Ama hava gözetimi ya da ziyaretçiler sandım...

Nasıl öğrendin, Toni? Demek istediğim yemekleri, insanların nerede uyuduklarını..."

"Sorular sorarak."

"Bunda çok iyisin."

"Bray öğretti. İnsan pasif durumdayken, hep sorular sorar... masumca, gerçekten merak ediyormuş gibi. Bray kadınların bunda erkeklerden daha iyi olduklarını söyledi, ben de öyle oldum."

"Ne kadar cesur. Bu aynı zamanda senin vurulma ihtimalinin daha yüksek olduğu anlamına gelir."

Scofield kıkırdadı. "Çiğnemeden önce düşünmelisin," dedikten sonra birden ciddileşti. "Dün gece SYG onbaşısının başına gelenleri duyduk. Alçaklar!"

"Kimden duydunuz?"

"Albay Bracket'ten. Denny'ye haberi vermeye geldi. Büyük bir şaşkınlıktan sonra çeşitli suçlamalar oldu. Toni ile ben de ister istemez kavgaya katıldık."

"Ne suçlaması?"

"Saçmalık."

"Hayır, hiç değil."

"Boşver, Cam," dedi Antonia. "Bay Denny siz Amerikalıların dediği gibi, 'çizgiyi aştı.'"

"Ne dedi?"

"Montrose'nin arabayla tesisten kimden yetki alarak çıktığını öğrenmek istiyordu," diye yanıtladı Scofield. "Bracket ona, Montrose'nin SYG biriminin ikinci komutanı olarak yetki almaya ihtiyacı olmadığını söyledi."

"Aslında, kendi yetkisini kullandığını söylüyordu," diye ekledi Antonia.

"Albayın."

"Doğru değil," dedi Pryce. "Deneyimli bir saha görevlisi olarak ona emri ben kendi yetkimle verdim. Üzücü, ama haklı olduğum ortaya çıktı... Denny ne yapıyor? Kendini ne sanıyor?"

"Ben Yardımcı Müdür Shields'in tesisteki irtibat görevlisiyim ve onun yokluğunda burada olan her şeyin bütün sorumluluğu bende." Bu sözcükleri söyleyen kapıda duran orta boylu, ince ve saçları dökük bir adamdı. Genç yüzü ve yumuşak ses tonu kel kafasıyla tezat oluşturuyordu. "O sorumlulukla birlikte," diye devam etti. "Yetkiye de sahibim."

"Sen sadece çizgiyi aşmakla kalmadın, Denny," dedi Cameron ayağa kalkarken.

"Haddini de fazlasıyla aştın! Beni dinle, sosisli sandviç. Dün gece ölü bir katil duvardan yerdeki enseleri kesilmiş iki muhafızın yanına düşerken sesini dahi duymadım. Orada olduğunu bile hatırlamıyorum!"

"Oradaydım, Bay Pryce, ama uzun kalmadım, çünkü o andaki koşullara ekleyebileceğim hiçbir şey yoktu. Aksine, hemen Müdür Shi-elds'i arama gereğini duydum. Telefonda uzun süre konuşarak olası sızmalar üzerinde durduk, buna helikopter mürettebatları da dahil... Öğleyin burada olacak."

"Helikopter muhafızlarını mı araştırıyorsunuz?" diye sordu Brandon.

"Evet, bayım."

"Hangi yetkiyle SYG'nin ya da benim kararımı sorguluyorsun?" "Bunun ortada olduğunu sanıyorum. Bir adam öldürüldü." "Böyle şeyler olur, Bay Denny.

Bundan nefret ediyorum, sen de ediyorsun... hepimiz ediyoruz, ama..."

"Bak, Pryce, belki gereksiz yere öfkelendim..."

"Doğru!" dedi Cameron.

"Ancak, olayları kontrol etmek, işlerin düzgün yürüdüğünden emin olmak için buradayım ve olay daha ilk gecede meydana geldi. Budala ve beceriksiz görünüyorum."

"Olacakları önleyemezdin, bunu ikimiz de biliyoruz," dedi Pryce sakinleşerek.

Denny'ye masaya oturması için işaret etti.

"Belki iki muhafızın ölümü ve katilin teşebbüsü değilse bile anlatılan nedenle tesisten birilerinin çıkmasını engellerdim. Keşke bilseydim."

"Öyle mi?" Cam'ın öfkesi tekrar kabarıyordu. "Neden?"

"Çünkü daha iyi bir yol vardı... Birinin gerçekten katili Chesapeake yolunda beklediğini varsayıp..."

"Çocuğun ailesini ziyaret etmek ister misin?"

"Eski bir hipotezi kullanarak..."

"Senden daha komik konuşuyor," diye sözünü kesti Scofield.

"Shields de komik konuşur, ama ben bu soytarıların yanında uzun zaman kaldığım için anlıyorum," diye karşılık verdi Cam. "Ne yapardın, Sayın Analizci... analizcisin, değil mi?"

"Evet, giriş yolunun kuzeyine kamufle edilmiş bir aracın içinde silahlı personel gönderirdim. Dışardan bir saldırı yapabilirlerdi."

"Ne personeli?" Pryce hâlâ ayaktaydı ve artık bağırıyordu. "Hangi araç?"

Cameron'un ağzından birkaç küfür sözcüğü çıkmıştı ki, kendini tuttu.

"Ben alışkınım, Cameron," dedi Antonia sessiz bir öfkeyle. "Ve inanıyorum ki, şu anda çok uygun olurdu... Bay Denny neden bizim onlardan haberimiz yoktu?"

"Tanrı aşkına, fırsat olmadı! İlk gece ne olabilirdi?"

"Beklediğin zaman olur," diye karşılık verdi Scofield. Sesine birden sert bir ton gelmişti. "Ama senin suçun değil, Shields'in suçu... ve bunu ilk kez yapmıyor.

Sahaya ilk talimatlar verilerek hepimize sahip olduğumuz bütün şıklar bildirilecek... bu ilk sırada. Sürprizler, bilmediğimiz alternatifler, atlamalar yok, anladın mı, delikanlı?"

"O senaryoda değişiklikler olabilir, efendim."

"Bana birini ver, seni orospu çocuğu!"

"Bray," diyerek araya girdi Antonia elini kocasının koluna koyarak.

"Hayır. Yanıtını duymak istiyorum! Devam et, analizci!"

"Bildiğinizi sanıyorum, Bay Scofield," dedi Denny yumuşak, donuk ses tonuyla.

"Müdür Yardımcısı Shields ile uzun süre birlikte oldunuz."

"L-Faktörü, değil mi?"

"Evet," diye yanıtladı Denny çok alçak bir sesle.

"O da ne?" diye sordu Pryce şaşırarak.

"L-Faktörü, büyük İncil bilgini Aziz Shields'e göre Kutsal Kitap'tır. L harfi Eski Ahit'in üçüncü kitabındaki gibi Leviticus'u gösteriyor. Hatırladığım bu kadar."

"Neden söz ediyorsun, kocacığım?"

"Shields insanlara ait sorunların ya da bilinmezlerin çoğunun yanıtının İncil'de bulunduğuna inanır. Bunların dinsel görüşler olması gerekmiyor, pek çok şey hikâyeler ve efsanelerin yorumlarında saklı olabilir."

"Frank dinci bir fanatik mi?" Cameron şaşırmıştı.

"Bilmiyorum, ona sormalısın. Ama İncil'i bilir."

"Bu L-Faktörü, Leviticus, nedir bunlar?" diye üsteledi Pryce.

"Kısacası, başpapaza güvenme demektir. Hain olabilir."

"Yine mi?" Cameron yavaşça yerine otururken emekli ajana bir deliye bakar gibi bakıyordu.

"Hiçbir zaman tam anladığımdan emin değilim, ama Leviticus'un Levi'nin ya da Aaron'un oğullarıyla sınırlı olduğunu sanıyorum. Tapınağın yöneticisi onlardı ve herkese emirler veriyorlardı. Sonra, bu dışarıya kapalı kutsal birliğe dahil olmayan birkaç haris erkek kardeş

sahte soy evrakları düzenleyerek birliğe sızdılar. Sonuç olarak, halk gerinde gerçek bir siyasal güce sahip oldular."

"Sen deli misin?" Pryce'nin gözleri irileşmişti. "Bunlar gerçek olmayan İncil sözleri!"

"Hayır," diye söze karıştı Eugene Denny. "Bay Scofield tamamını değilse bile temel gerçekleri biliyor."

"Boş lafı bırak," dedi Pryce. "Neden söz ediyor."

"Leviticus'da birkaç Levi erkeği, Levi'nin oğulları, Aaron'un mirasçıları Jerusalem Tapınağının başpapazları oldular. Bütün güç merkezlerinde olduğu gibi o zaman da fesat vardı -sonraki standartlara göre çok az olduğunu eklemeliyim- ama katı sistemi değiştirmek isteyenlerin fesatları sık sık haklı çıkıyordu. Sonunda, Kutsal Kitap'larda anlatılan hikâyeye göre, bir Musevi partizan Jerusalem Tapınağının lideri oldu, ancak daha sonra bir hain olduğu ve Aaron'un oğlu olmadığı ortaya çıktı."

"Ders için teşekkürler, vaiz," dedi Cameron sinirli bir sesle. "Ama bütün bunlar ne anlama geliyor?"

"Anlamı şu," diye yanıt verdi Scofield öfkesi yüzeye çıkmaya başlarken. "Müdür Yardımcısı Shields bana güvenebileceğinden emin değil."

"Ne?" Pryce öfkeyle Shields'in irtibat görevlisine döndü.

"Görüyorsun, delikanlı," diye devam etti Bray. "Kısık Göz'ün kutsal hayal gücünde, burası Chesapeake Tapınağı. Ve siz iki budalanın sandığının aksine, bu operasyonda ikinizin de iktidar gücü yok. Yalnızca benim var. Shields'le anlaşmamız böyle... sorup öğren, Bay Denny."

"Anlaşmanızdan haberim var, Bay Scofield ve karışmak haddim değil."

"Tabii değil. Sen Frankie'nin dalkavuğusun. Ve bahse girerim, burayı karımla birlikte havaya uçurmam ihtimaline karşı, 'kamufle edilmiş silahlı personel'inle temastasın!"

"Sen ne diyorsun, Bray?" dedi Antonia.

"Ve yine bahse girerim ki," diye devam etti Scofield. "Eğer kapı dan dışarı çıkarsam, hemen sana haber vermeleri için kapıdakilere talimat verildi. Oysa çıkabilirim, çünkü burada kesin yetkiye sahibim."

"Saçmalıyorsun, canım..."

"Saçmalamıyorum! L-Faktörü, Leviticus saçmalıkları. Tapınağın başpapazı benim, ama bir hain olabilirim. Öyle değil mi, analizci?"

"Başka düşünceler de vardı," diye yanıtladı Denny alçak sesle.

"Vardıysa, neden bize -bana- söylenmedi? Sana bırakmayacağım kararlar vermek zorunda kalabileceğim düşünülerek bana en başında haber verilmesi gerekirdi!.. Ah, hayır, bu, Kısık Göz'ün tersine oyunlarından biri, lanet olsun!"

"Tesise ani ve büyük bir saldırı olması ihtimali vardı..."

"Ve bunu iki, üç 'silahlı personel' durduracaktı?" diyerek sözünü kesti öfke içindeki Beovvulf Agate. "Sörf tahtasında İsa, sen beni ne sanıyorsun?"

"Buna yanıt veremem, efendim. Ben sadece emirleri yerine getiriyorum."

"Biliyorsun, evlat, son otuz saattir bunu ikinci kez duyuyorum.

Köpekbalıklarına meze olan o orospu çocuğuna söylediğimi sana da söyleyeceğim."

"Hey, yavaş ol, Bray," dedi Pryce. "Frank belki de haklıydı... ikinci kısım için.

Bir saldırının gerçekleşebileceği konusunda demek istiyorum."

"Eğer gerçekten öyle düşünüyorduysa, orada küçük bir birlik bulunurdu ve bunu ilk bilen ben olurdum. Hayır, Kısık Göz benim beklenmedik bir hareket yapmamı bekliyordu. Tanrım, çok alçak bir dâhi!"

"Nasıl bir umulmadık hareket yapacaktın?" diye bağırdı Cameron.

"Gerçekten anlamıyorum, sevgilim..."

"Bu yüksek teknoloji çağında, buradan birisiyle telsiz ya da telefonla haberleşmeye imkân yok, çünkü bütün haberleşmeler dedektör-den geçiyor.

Tek yolu gizli temas. O alçak iki muhafızı öldürüp beni yok etmeye teşebbüs ettikten sonra -onu ikiye biçtiğin için sana teşekkürler, Cam-seninle aynı sonuca vardım. Toni'nin uyumasını bekle-

dikten sonra kendi yolumdan dışarıya çıkıyordum, ama kapıdan ya da bir aracın içinde değil."

"Bunu daha önce yapmıştı, beyler," dedi Antonia kocasının kolunu sıkarak.

"Avrupa'da canımızı kurtarmak için kaçtığımız günlerde, sabahları uyandığımda Brandon'la Taleniekov'u kahve içerken bulurdum. Bizi dehşete düşüren sorunlar, hedef alan adam ya da adamlar artık bir tehdit değildi.

Diyeceklerini demişlerdi, o kadar."

"O tür şeyleri dün gece olanlarla eşit mi görüyorsun?" diye sordu Pryce, Scofield'e.

• "Bir bakıma, öyle," dedi emekli ajan. "Ancak, Frank benim amacımı tersine anladı. Kısık Göz'e söylediğim gibi ortadan kaybolmam için bana milyonlar teklif eden Matarese ile gizli bir anlaşma yapmak için gitmiyordum. Piçleri öldürecektim ya da sabredebilirsem canlı yakalayacaktım."

"Öyleyse, neden ona dâhi diyorsun?" diye sordu öfkeli ve aklı karışmış olan Cameron.

"Çünkü benzer şartlarda, ikisinden birini yapardım. Frank düşüncelerini her zaman gizler."

"Ama seni bir dönek, bir hain olarak düşünmesi," dedi Pryce heyecanla. "Onu haklamana yeterdi!"

"Hayır, asla," dedi Scofield. "Öğleyin buraya geldiğinde, ona çekip gitmesini söyleyeceğim, ama o kadar."

"Neden?"

"Seni otuz yıl öncesine götüreyim. Prag'da gizli ajandım ve kont-rolumda, Moskova'yla en iyi gizli bağlantım diye düşündüğüm gerçekten akıllı bir adam vardı. Onunla Moldau ırmağı kenarında buluşmayı planlamıştık, ama evden çıkmadan birkaç dakika önce Washington, Langley'den, Frank Shields'den acil bir mesaj geldi. Şifreyi çözdüm, şöyle diyordu: 'Bir yem gönder, bizimkileri değil, bir uyuşturucu satıcısını. Sen uzakta kal.' Mermilerle kalbura dönen o kokain satıcısının yerinde ben olacaktım. Frank Shields ajanı ters tuzağa çekerek foyasını meydana çıkarmıştı. Benim o değerli bağlantım KGB'nin bir kasabıydı."

"Şimdi aynı tuzağa seni çekiyor," dedi Pryce. "Bunu kabul edebilir misin?"

"Neden olmasın? Düşüncelerini hep gizli tutar ve haklı olabilir Devletime onca yıl yaptığım hizmetin mükâfatı bir tekneyle emekli maaşı. Matarese'nin teklifi beni ayartabilirdi."

"Ama o seni tanıyor!"

"Kimse kimseyi tanımaz, ancak kendini tanır, Cam. Bir insanı belki tanıyabiliriz ama beynine giremeyiz. Gerçekte benim ya da Toni'nin kim olduğunu nasıl bilebilirsin?"

"Tanrı aşkına, saatlerce birçok şey hakkında konuştuk. Sana güveniyorum."

"Gençsin, yeni dostum. Yalnız dikkat et, güven iyimserlik üzerine kurulu bir gölgedjr. Gölgelere üç boyut veremezsin, ne kadar uğraşırsan uğraş."

"Bir yerden başlamak zorundasın," dedi Pryce bakışlarını Scofield' den hiç ayırmadan. "Şu Leviticus saçmalığı, o hain olabilen başpapaz... bütün

bunların sonucu ne?"

"Dünyamıza hoşgeldin, Cameron. Zaten orada olduğunu düşünüyor olabilirsin, ama cehennemimize henüz intikal etmeye başladın. Bu, Bay Denny'nin bildiği cehennem değil, çünkü o da Kısık Göz gibi bilgisayarlı bir masanın arkasında oturup soyut kararlar verjr. Kararlarında bazen doğru, çoğunlukla hatalıdırlar, ama bilgisayarlarının yapamadığı bir şey insan yüzleşmeleridir. Ne de olsa makine makineyle konuşamaz."

"Bunu daha önce konuştuğumuzu sanıyorum," dedi Pryce. "Ben dün geceden söz ediyorum, hiçbir zaman unutmayacağım geceden. Biz neredeyiz?"

"Evet, ilk ders şu: Çizgiler halinde değil... hiçbir şey düz bir çizgide değildir.

İkincisi: Geometrik olmak zorundadır... hatlar her yöne doğru uzanır ve sen olasılıkları aşağıya çekerek azaltmak zorundasın."

"Dün geceden söz ediyorum... bu sabahtan!"

"Ah, şu. Bunu söyleyemem. Kısık Göz bir saat sonra burada olacak, ona sorarız."

"Ben söyleyebilirim," dedi Denny. "Müdür Shields bütün tesisi gizlice Kuzey Carolina'ya taşıyor."

"Bunu yapmayacak!" diye bağırdı Scofield. "Ama efendim, burası öğrenildi..."

"Çok haklısın, keşke bütün gazetelere ilan verebilsek... hayır, bu herhalde yanlış olurdu, gizli kalsın. Bilmemesi gereken herkes bizi bulacak."

"Gerçekten efendim, müdür yardımcısı toplanmaya başlamamızda ısrarlı..."

"O zaman, bana gönder de emirlerini iptal edeyim! Siz gerizekâlı-ların bilmediği bir şey var; arılar bal kovanına üşüşür. Eski bir Korsika

deyişidir."

"THE WALL STREET JOURNAL

(Ön Sayfa)

DÜNYA ÇAPINDA ÜÇ BÜYÜK BANKA BİRLİK KURUYOR

NEW YORK, 1 EKİM - Finans kurumlarındaki yeni hareketlenmelere uç bir kanıt olarak, dünyanın en büyük üç bankası birleşti. Çok tanınmış üç banka şunlar: New York'daki Universal Merchants, Los Angeles'deki Bank of the Pacific ve Madrid'deki Banco Iberico. Sonuncusu, Akdeniz'deki büyük yatırımlarıyla İspanya ve Portekiz'in en zengin kurumu.

Uluslararası yasaların bileşiminden oluşan bir ajanda kullanarak, ayrı nüfuz merkezlerindeki verimliliği en üste çıkarmak için yatay bir sorumluluk düzeni oluşturdular. Dünya çapında acil haberleşme imkânı veren en yeni teknolojiler yepyeni bir bankacılık sistemi yaratacak. Tanınmış bankacı, finans dünyasının deneyimli bir bireyi ve adı Universal Pacific Iberia olacak yeni holdingin sözcüsü Benjamin Wahlburg'a göre, bu 'Yeni bir Rönesans'. 'Nakit parasız toplum çağına yaklaşıyoruz,' diye devam ediyor Bay Wahlburg

sözlerine. 'Şirketlere ve kişilere ait varlıklar plastik kartlar tarafından doğrulandığı zaman, satınalmalar, borçlar elektronik olarak ödenecek. Biz, Universal Pacific Iberia olarak, bu ekonomik Rönesans'ın en ön sırasında yer almak niyetindeyiz ve bunun geliştirmek için büyük kaynak yatırımları yapıyoruz.'

Yeni finans holdingi UPI'nin sahip olduğu binlerce şubeyle Amerika Birleşik Devletleri, Pacific, Güney Avrupa ve Cebelita-rık'dan İstanbul'a kadar Akdeniz'de en büyük lider kuruluş olacağı tahmin ediliyor.

Uluslararası piyasa gözlemcilerinden bazılarını kaygılandıran yönetimler sorusu var. Bay Wahlburg'u telefonla aradığımızda bize şöyle söyledi:

'Yönetimler gelişmeye esas olacak. Hiçbir sorumlu ekonomist bunun aksini düşünemez.'"

Alçalan helikopter Chesapeake tesisinin yuvarlak pistine indi. Müdür Yardımcısı Frank Shields güneş ışıklarına karşı kısık gözlerini iyice yumarak beyaz metal kapıdan çıkarken, Brandon Scofield'in sözlü saldırısına uğradı. Ne var ki, eski haberalma ajanının söylediklerinin çoğu dönen pervanenin sesinde boğuluyordu. İki adam helikopterin gürültüsünden uzaklaşıp Pryce'nin yanına geldiklerinde Scofield soluk soluğa kalmıştı.

"Ne yaptığımı tahmin ettiğine göre, bu seni neden şaşırttı ve öfkelendirdi?"

diye sordu yardımcı müdür.

"Bu senin bugüne kadar sorduğun en aptal soru, Kısık Göz!" diye gürledi Scofield. "Neden?"

"Kendini tekrarlamayı kes!"

"Hey, o kötü alışkanlık sende vardır, Brandon bende değil. Ve şöyle düşün.

Senin de rahatça anladığın gibi L-Faktörü'nü kullandım ve sen sınıfı geçtin.

Temizsin ve ben gözden kaçırdığım bir şey olup olmadığını merak etmek zorunda değilim."

"Matarese'nin bana yaptığı teklif yüzünden, değil mi? Milyonlar ve istediğim bir yerde çiftlik..."

"Evet," dedi Shields sözünü keserek. "Kabul etmediğimi nasıl biliyorsun?"

"Çünkü bunu hiçbir zaman Denny'ye söylemezdin." "Çekilmez birisin!"

"Belki, ama Prag'ı unutma. Sahi, Denny nerede?" "Seninle işimi bitirinceye kadar ona uzak durmasını emrettim. Çünkü anlaştığımız gibi operasyonu ben yönetiyorum. Hâlâ yetki benim elimde, değil mi?"

"Benimle işin bitti mi, Brandon?" diye sordu yardımcı müdür onun sorusuna yanıt vermeden.

"Hayır! Burayı kapatıp Kuzey Carolina'ya taşınma fikrin nakavt! Burada kalıyoruz."

"Sen delisin. Matarese nerede olduğumuzu, nerede olduğunu biliyor. Gemiden kurtulduğunu anladılar ve buraya gelip bize katılmakla düelloyu kabul etmiş

oldun. Seni öldürünceye kadar durmayacaklar."

"Söyle, Kısık Göz beni neden öldürmek istiyorlar?"

"Biz seni neden bulmak istiyorsak, o yüzden. O beton kafanın içinde olanlar yüzünden. Yıllar önceki ilk raporun pek aydınlatıcı değildi, ama senin kendi sözcüklerinle Matarese'yi bizim taraftaki herkesten daha iyi tanıyorsun."

"Bildiğim her şeyi size anlatmamı ne engelleyecek?"

"Hiçbir şey, ama yasalar var, hükümetin içinde ve dışında güçlü ve tahminen çok zengin, çok nüfuzlu insanlarla karşı karşıyayız."

"Başka ne var?"

"Ölmüş ve itibarını yitirmiş bir gizli ajandan daktiloyla yazılmış yeminli ifadeler... Yanlış bilgi vermek, bilgi saklamak ve şeflerine sürekli yalan söylemek dahil, iğrenç bir sicil. Mahkemelere ve kongreye sunduğun bu çeşit bir dosyaydı, değil miydi?"

"O dosyayı yırt, yak! O eskidendi ve şu andaki şartlarla bir ilgisi yok."

"Çok uzun zaman uzak kaldın, artık doksanlı yıllardayız. Dosyalar artık klasörlere yerleştirilmiyor, bilgisayarlarda saklanıyor ve haberal-mada şifreyi bilen herkes onlara ulaşabilir. Şimdiden birkaçının ulaştığından emin olabilirsin."

"Soğuk cesedimin sorguya çekilemeyeceğini ve geriye sadece yaptığım faaliyetlerin bir kaydının kaldığını söylüyorsun."

"Kesinlikle bunu söylüyorum. Matarese öğütücüleri için çürümüş bir et olurdun." Shields sustuktan sonra Scofield ile Pryce'ye helikopterle mürettebattan uzaklaşmalarını işaret etti. "Beni dinle, Brandon," diye devam etti mürettebatın duyamayacağı kadar uzaklaştıktan sonra. "Cameron'un seni sorguya çektiğini biliyorum, ben de çekeceğim. Ancak, daha ileri gitmeden önce, sana bir itirafta bulunmak zorundayım. Aramızda hiçbir sır kalmamalı."

"Kısık Göz'ün bir itirafı mı var?" dedi Bray alay ederek. "Bizim gibi tarih öncesi dinazorların konuşmaya değer sırları kaldığını sanmazdım."

"Ben ciddiyim, Brandon. Bu, ne kadar ileriye gittiğimi açıklayacak ve bazı kuşkuların varsa seni biraz rahatlatacak."

"Sabırsızlanıyorum."

"Yıllar önce gittiğinde yanıtlanmadan kalmış birçok soru, açıklamayı reddettiğin şeyler vardı..."

"Çok iyi bir nedenim vardı," diyerek sözünü kesti Scofield sert bir ifadeyle.

"Sorgulamayı yapan soytarılar bütün karışıklığı Taleniekov'un üzerine yıkmaya çalışıyorlardı. 'Düşman' ve 'komünist piç' sözcüklerini beni çıldırtana kadar tekrarladılar. Bütün bir kötülük imparatorluğu için tek başına Vasili'yi lekelemek istiyorlardı. Oysa bunun gerçekle hiç ilgisi yoktu."

"Bunu yalnızca aceleci olanlar yaptı, Brandon. Bizler öyle şeyler söylemedik ve onlara inanmadık."

"Yangını söndürebilirdiniz! Onlara, Taleniekov'un idam cezası aldığı için Moskova'dan çıkmak zorunda olduğunu söylediğim zaman, 'düzmece', 'çift taraflı ajan' ve ne olduğunu bilmedikleri başka aptalca klişeler söyleyip durdular."

"Ama bütün gerçeği anlatsaydın, Taleniekov süper güçleri nükleer savaşın eşiğine getiren bir deli olarak tarihe gömülecekti."

"Ne demek istediğini anlamıyorum, Kısık Göz," dedi Scofield.

f "Tabii anlıyorsun. Amerika Birleşik Devletleri'nin, Naziler dışında "nyanın bildiği en korkunç örgütünün vârisi olan bir Başkan seçmek üzere olduğunu gösteren herhangi bir resmi kayıt gösteremezdin. Çünkü o bir Komünist Hitler değil, görünmeyen, hakkında yalnızca mahzenlerde fısıltıyla konuşulan bir adamdı. Shepherd Boy'un oğluydu."

I "Ne..." Brandon boğulur gibi bir ses çıkararak Pryce'ye döndü. Pryce şaşkınlık içinde başını salladı. "Sen nereden biliyorsun?" dedi Scofield, Shields'e.

"Shepherd Boy'un oğlundan hiçbir zaman söz etmedim. O öldü, bütün çete öldü! Ve evet, sessiz kalmamın nedenlerinden biri Taleniekov'du, ama ister inan ister inanma, başka bir nedeni daha vardı. Ülkemiz, bütün devlet sistemimiz çağdaş dünyaya alay konusu olacaktı. Bunu nasıl öğrendin?"

"Leviticus Faktörü, eski dostum. Bir keresinde sana L-Faktörü hakkında söylediklerimi hatırlıyor musun?"

"Evet, hatırlıyorum. 'Başpapaza bak ve cüppesinin altında bir hain olup olmadığını düşün,' demiştin. Yine de, nasıl öğrendin?"

"Bu konuşmaya denizde devam edeceğiz. Burada, farklı biçimde bir hain var ve ben elektronik gözetlemeye bel bağlamayacağım... Helikopterde gördüğün o birlik bir antiterörist uzmanlar ekibidir. Ne kadar iyi gizlenirse gizlensin bütün dinleme cihazlarını bulacak şekilde eğitim gördüler ve gerekli cihazlara sahipler."

"Şunu söyleyebilirim, Kısık Göz. Onca yıldan sonra, bir iki savaş numarası öğrenmişsin."

"Beğenin beni derinden etkiledi."

"THE ALBANY TIMES-UNION

(Ticaret Bölümü, Sayfa 2)

[YAKINDA OLACAĞI BEKLENEN ŞİRKET BİRLEŞMESİ

ALBANY, 2 Ekim - Giderek artan enerji ihtiyacı ve beraberinde artan maliyetler Toronto'dan Miami'ye kadar elektrik şirketleri-

nin faaliyetlerini birleştirmeleri konusunda ciddi tartışmalar yarattı Fırlayan elektrik maliyetleri karşısında bir tüketici ayaklanması olduğu zaman bu ilk toplantının gerçekleşeceğinin haberleri etrafta dolaşmaya başlamıştı. Birçok endüstri ve çok sayıda araştırma merkezi emlak piyasasındaki daha ileri bir kriz durumunda eyaletten ayrılma tehditinde bulundu. Tahminlere göre, bunu üniversiteler izleyebilir. Sonuç olarak geriye güçten düşmüş bir Massachu-setts ile ıssız bir getto haline dönüşen Boston kalabilir.

Standard L. ve P. 'den Jamieson Fowler'e sorulduğunda kısaca şöyle dedi:

'Enerji para gerektiriyor ve durum iyiye değil, kötüye doğru gidiyor. Bir çözüm var mı? Tabii, yolun sonuna geldik ve çözüm nükleer enerjide. Ancak hiç kimse bu tesisleri bölgesinin yüz mil yakınında istemiyor. Öyleyse, nereye gideceğiz?

Bu kadar büyük çölleri olan bir eyalet olduğunu sanmıyorum. Şimdi, eğer büyük elektrik şebekelerini tek bir otoritede, bir konsorsiyumda birleştirebilirsek yalnızca çifte masrafların kısılmasıyla bile maliyetler hızla düşer.'"

Southern Utilities'in Başkanı Bruce Ebersole de Bay Fovvler'in düşüncesine katılıyor. 'Hissedarlarımız mutlu olacaklar ve halka daha iyi hizmet verilecek.

Çünkü her yerdeki ekipmanlarımızı iyileştireceğiz. Hepimiz daha aydınlık günler bekleyebiliriz... o kocaman kombine makinelerden elektrik

ampullerine kadar.'"

Kaybedilecek on binlerce iş konusunda ise Ebersole şöyle şöyledi: 'Eğ itile bilen iyeniden eğiteceğimizi tahmin ediyorum.'"

Karanlık kayıkhanenin içindeki karaltı, kapının arasından dışarıya bakarken, Christ-Craft yavaşça körfezin ortasına doğru ilerliyordu. İçindeki üç kişi konuşmaya dalmışlardı ve dümendeki Scofield konuşurken sürekli olarak diğerlerine dönüyordu.

Yarbay Leslie Montrose küçük bir cep telefonu çıkarıp bazı numaralar çevirdikten sonra kulağına götürdü.

"Çember Vecchio," dedi hattaki erkek sesi. "Devam et."

"Üç büyük konu gözlem dışı toplantıda. Durum açıklığa kavuşuncaya kadar bir harekette bulunmayın."

"Teşekkür ederim. Bilgi Londra'daki adamlarımıza iletilecek. Yeni ekipmanın sabah altı uçağında olacak. Nakledilmeye hazır. Oğlundan bir paket var."

DOKUZUNCU BÖLÜM

Christ-Craft, Chesapeake körfezinin sakin dalgalarında aşağı yukarı inip çıkarak ilerlerken motoru durdu.

"Hâlâ anlamıyorum, Frank," dedi Scofield dümenden dönüp Shi-elds'e bakarak.

"O kısa ifadelerimde Shepherd Boy ya da Shepherd Boy'un oğlundan hiç söz etmedim. Onlar öldüler, bütün çete öldü!"

"Boston'un dışındaki Appleton Hail malikânesinde katliam sonrasında bulduğumuz notlarda yazıyordu. Sayfalar yakılmıştı, ama laboratuvarlarımızda incelendikleri zaman 'Sheph-Boy' adı ya da

kısaltılmışı sık sık ortaya çıktı. Ardından Interpol'ün Korsika şubesi Guiderone adını ortaya çıkarınca, Shepherd Boy'un o olduğu tahmin edildi."

"Peki bu sizi nereye götürdü."

"Beni mantıklı bir araştırmaya götürdü. Sayfalardan birinde, belli belirsiz okunan, çok resmi ve iki kez tekrarlanan 'o oğuldur' cümlesi vardı. Diğerinde,

'itaat etmeliyiz,' sözü geçiyordu... Sana yaklaşıyor muyum, Brandon?"

"Evet," diye yanıt verdi Scofield alçak sesle. "Taleniekov ile benim izlediğimiz şey buydu. Peki sen nasıl anladın?"

"Aylarca, hatta yıllarca hiçbirimiz bir şey çıkaramadık. Sonunda ben anladım."

"Tanrı aşkına, nasıl?"

"Leviticus Faktörü... başpapaz bir haindi."

"Yine mi?"

"O gün öğleden sonra öldürülenler arasında, Appleton Hall'daki toplantının onur konuğu vardı. Appleton hanedanının gerçek soyunandı ve malikânenin yeni sahipleri tarafından getirilmişti."

"Kim olduklarını biliyordun öyleyse," dedi Scofield.

"Yaklaşıyordum. Onur konuğu, Senatör Dördüncü Joshua Apple-ton'du ve Amerika Birleşik Devletleri'nin sonraki başkanı olması bekleniyordu. Bundan kimsenin kuşkusu yoktu. Politika alanında çok sevilen birisiydi. Özgür dünyanın güçlü bir lideri olacaktı."

"Sonra?"

"Aslında değerli senatör Appleton'un kendi değil, başka birisiydi. Shepherd Boy'un oğlu Julian Guiderone idi. Matarese Baronu Guilla-ume'nin oğlu."

"Bunu biliyorum, ama sen nasıl ortaya çıkardın?"

"Senin gibi, Brandon. Seni adım adım geriye götüreyim, aynı adımları senin de attığından eminim."

"Çok etkilendim," dedi Scofield. "Toni'nin de burada olmasını isterdim."

"O nerede?" diye sordu Pryce küpeşteye yaslanarak.

"Sorular sormaya gitti," diye yanıt verdi Bray. "Devam et, Frank, nasıl bir yol izledin?"

"Önce, sen olsan istediğin yere varmak için bazı sahte kimlikleri biraraya getirirdin diye düşündüm... esası buydu. Öğrendiğime göre, yaratıcılığını kullanmıştın. Kimlik kartın senin Senatör Appleton'un resmi 'yardımcısı'

olduğunu gösteriyordu. Sonra, birçok şey senin açından karanlıkta olduğu için, Appleton'un Louisburg Square'deki yaşlı ve akıl hastası annesini görmeye gittin."

"Kadın yirmi beş yıldan uzun bir süredir alkolikti," diye ekledi Scofield.

"Evet, biliyorum," dedi Shields. "Senden yirmi bir ay sonra onu gördüğümde aynı durumdaydı."

"O kadar uzun mu sürdü?"

"Sen hiç yardımcı olmamıştın... Önce seni hatırlamadı, ama gitmek üzereyken şansım yardım etti. Kadın birden sanki sislerin arasın-

dan şarkı söyler gibi konuşmaya başladı. 'Hiç değilse sen Josh'un es ki odasını görmek istemedin,' dedi. Bu benim ilk isabetimdi, çünkü daha önce gelen ziyaretçinin sen olduğunu anladım."

"Sen de aynı şeyi yaptın."

"Kesinlikle ve bu beni ikinci isabete götürdü. Özellikle, kadın Jos-hua'nın benden önce gelene odaya girme izni verdiğinden beri oraya girmediğini söylediği zaman."

"Appleton'un öldüğünü sanıyordum," diye söze karıştı Pryce.

"Gerçek Appleton ölmüştü."

"İkinci isabet neydi?" diye sordu Scofield. "Oda işe yaramaz anılarla dolu sahte bir türbeden başka bir şey değildi. Fotoğraflar, okul flamaları ve yelkencilik kupaları vardı. Sahteydi, çünkü Appleton, Louisburg Square'de hiçbir zaman yaşamamıştı. Kore Savaşından birkaç yarayla döndü ve hastaneden çıktıktan sonra aile malikânesine gitti."

"Önüme geçme, Brandon, bunlar yolun bir kısmı. Ama fotoğraflardan söz ettin. Odaya girdiğimiz anda, yaşlı kadın duvara doğru atılarak fotoğraflardan birinin kayıp olduğunu söyledi. 'Josh'un en sevdiği resimdi,' diye bağırıyordu."

"Evet, Kısık Göz, yeni bir iz bulmuştun, değil mi? Zavallı yaşlı kadını sorgulayarak kayıp olan fotoğrafın Appleton ile en yakın arkadaşının olduğunu öğrendin. Bir yelkenlinin önünde duran uzun boylu, yapılı gençlerdi. İkisi de yakışıklıydı ve iki kuzen gibiydiler."

"Bayan Appleton'a göre daha yakındılar. Kardeş gibiydiler. Biri savaşa gitti ve diğeri bunu reddederek İsviçre'ye gitti." Shields cebinden küçük bir not defteri çıkardı; eskilikten buruşmuş, sararmıştı. "Bunu bir dosya dolabından aldım.

Konuşurken olayları ve adları doğru hatırladığımdan emin olmak istiyordum.

Nerede kalmıştık?"

"Bir fotoğrafta..." dedi Cameron. "O fotoğrafta."

"Ah, evet," dedi yardımcı müdür not defterinin sayfalarını çevirerek. "Kore'den sonraydı; Appleton hukuktayken Massachusetts Turn-pike'de büyük bir çatışmaya girmişti. Neredeyse ölüyordu, vücudunda birçok kırıkla birlikte iç kanaması da vardı ve yüzü korkunç bir şekle

girmişti. Aile her yerden uzmanlar getirdi; durum umutsuz görünüyordu, ama anlaşılan öyle olmamış. Senin sonraki atağın çok açıktı, Bran-don.

Massachusetts General Hastanesine gidip doğruca kayıt ve faturalama bölümüne çıktın. Şimdi emekli olmasına karşın, görevli kadın seni çok iyi anımsıyor."

"Başını zora mı sokmuşum?"

"Hayır, ama Senatör Appleton'un yardımcısı olarak, çok kısa bir süre sonra başkan olacak kişiden kadına özel bir teşekkür notu sözü verdin. Ama kadın böyle bir notu hiçbir zaman almadı ve seni bu yüzden hatırlıyor."

"Lanet olsun, yazacak zamanım olmadı," dedi Bray. "Devam et, çok iyi anlatıyorsun."

"Hastanenin kayıt ve fatura bölümü sana fazla bir şey anlatmadı anlattıkları ıvır zıvır şeylerdi- sen daha fazlasını istiyordun. İsimler gibi. Bu yüzden, kadın seni personel bölümüne gönderdi. Bölüm çoktan bilgisayara geçtiğinden kayıtlar uzun yıllar öncesine kadar gidiyordu."

"Bilgisayarda zenci bir çocuk vardı, o olmasaydı hiçbir şey yapamazdım," diye söze karıştı Scofield. "Teknik okulda öğrenciydi ve okul masraflarını çıkarabilmek için çalışıyordu. Tuhaf, ama adını hatırlayamıyorum."

"Hatırlamalıydın. Adı Dr. Amos Lafollet ve şimdi nükleer tıbbın önde gelen bir otoritesi. Sonunda onun izini bulabildiğimde seni görürsem, ilk kitabında sana yaptığı ithafı beğenip beğenmediğini sormamı söylemişti."

"Kitap yazdığını bilmiyordum."

"Gidip kitabını satın aldım; nükleer tıp üzerine standart bir çalışmaydı. İthafı duymak ister misin? Burada."

"Tabii."

"'Çok az şey isteyen, ama çok fazla vererek bir gencin bu kitap dahil pek çok başarısına imkân sağlayan cömert yabancıya.'...Bu sözleri kendi annesinden bile duyamayan bir yabancı için hiç de fena değil."

— 135 —

"Annem benim ya bir gangster ya da profesyonel kumarbaz o|a cağımı düşünüyordu. Boston'a dönelim."

"Tabii," dedi Shields not defterine dönerek. "O zamanlar hastanenin bilgisayarlarında çalışan genç bir öğrenci olan Dr. Lafollet, App|e. ton'a bakan kayıtlı iki doktorun değiştirildiğini anladı. Değiştirilen doktorlardan birinin ölmüş, diğerinin adının kayıtlardan silinmiş olması onu şaşırttı."

"Hemşireleri unutma, Frank," dedi Scofield. "Onlar benim için önemli isabetlerdi."

"Gerçekten öyleydi," dedi yardımcı müdür.

"Hemşirelere ne oldu?" diye sordu Pryce.

"Tahmin edildiğine göre, Appleton ailesinin emirleriyle hastane personelinin yerine üç özel hemşire getirilmişti. Değiştirilenlerin hepsi Joshua Appleton hastaneden çıkarılıp aile malikânesine götürülmeden dört gün önce garip bir tekne kazasında öldü. Ev o sırada satılıyordu. Çok yaşlı ve varlıklı biri olan Guiderone adında bir bankere. Appleton'ların dostu olan adam onların paralarının giderek azaldığını biliyordu."

"Her şeyi açıkça söyle, Kısık Göz. Shepherd Boy'u ve Nicholas Guiderone'yi."

"O zamanlar gerçek yanıtları bilmiyordun, Brandon, ama gizli entrikanın modelini anlıyordun. Elindeki tek önemli şey, biri ölmüş, diğeri emekli olmaya zorlanmış iki asıl doktorun adlarıydı. Emekli olanın adı Dr.

Nathaniel Cravvford'du. On beş yıl kadar önce öldü, ama ben onu ölümünden yıllarca önce buldum. O da seni ve hayatını altüst eden telefonunu hatırlıyordu. Bunun kâbuslarını geri getirdiğini söyledi."

"O kâbusları hiç yaşamamalıydı. Teşhisi doğruydu, ama oyuna getirilmişti.

Hastası Dördüncü Joshua Appleton tahmin ettiği gibi hastanede öldü."

"Yeni getirilen iki doktorun ve belki de özel hemşirelerin yanında," diye ekledi Shields. "Sonucu bilemiyorum, ama genç Amos Lafollet'i VVashington'a gidip eski iki röntgen filmini getirmeye o zaman ikna ettiğini tahmin ediyorum."

Bray, "Her şey o kadar hızlı oluyordu ki, sonucu hatırlayamıyorum," derken Chris-Craft'ı yumuşak rüzgâra doğru çeviriyordu. "Tale-niekov ile Toni tutsaktılar; plan yapacak zaman yoktu. Yarı kör uçuyordum ve duramazdım."

s "Yine de röntgenlerin ne kadar korkunç görünürse görünsün, kuşkulanmaya başladığın şeyi kanıtlayabileceğini biliyordun."

"Evet," dedi Scofield düşünceli bir ifadeyle. Denize bakarken başka kimsenin göremeyeceği şeyleri görüyor, hissedemeyeceği şeyleri hissediyordu. "Çok uzun zaman önce ve değişik yerlerde çekilmiş diş filmleriydi, kurcalanmış ya da değiştirilmiş olamazlardı."

"Ancak, sende tek bir set vardı ve onları bir başkasıyla karşılaştırmak zorundaydın, öyle değil mi, Brandon?"

"Evet," dedi Bray yeniden Shields'e dönerek. "O noktaya kadar geldiğine göre, kim olduğu hakkında bir fikrin vardı tabii."

"Elbette, ama ikinci set sende olduğu için bir şey kanıtlamamın imkânı yoktu.

Benim gibi sen de her şeyi Louisburg Square'deki o odada gördün; Appleton ile en yakın arkadaşı birlikte Andover Acade-mi'ye gittiler. Oraya gidip dişçiyi buldun -yakın arkadaşlar, özellikle genç çocuklar evlerinden

uzaktayken kesinlikle aynı dişçiye giderler-ve iki çocuğun röntgen filmlerini sana vermesi için dişçiyi ikna ettin."

"Ve gerçeği öğrendin," dedi Scofield başını sallayarak. "İyi iş, Frank, içten söylüyorum."

"Bu senin, Antonia ile Taleniekov'u kurtarmak için pazarlık şansındı."

"Ne pazarlığı?" diye sordu Cameron Pryce.

"Röntgen filmleri o gün Appleton Hall'daki onur konuğunun Senatör Joshua Appleton olmadığını kanıtladı. Onun sınıf arkadaşı ve yakın dostu Julian Guiderone idi. Shepherd Boy'un kısa bir süre sonra Beyaz Saray'a yerleşecek olan oğluydu."

"Tanrım!" diye bağırdı Cameron. "Yalan söylemiyordun, değil mi, Bray?"

"Bunu Kısık Göz'den duyunca kabul edeceğini, ama benden olursa etmeyeceğini mi söylemek istiyorsun, delikanlı?"

"Frank'in senin ilgilenmediğin boşlukları doldurduğunu kabul et melisin."

"Hepsini değil," dedi Scofield, Shields'e yukardan bakarak "Crawford sana getirilen doktorların kim olduğunu açıkladı mı?"

"Açıkladı ve adını da verdi. İsviçre'nin en önde gelen bir plastik cerrahıydı.

Kliniğine yalnızca çok zengin insanlar geliyordu. Arabası kontrolden çıkınca Villefranche'de bir uçurumdan yuvarlanarak öldüğüne inanır miydin?

Avrupa'ya gitmek için Boston'dan ayrıldıktan üç gün sonra."

"Matarese'nin neden üç gün beklediğini anlamıyorum."

"Ve Kore Savaşına gitmemek için ülkeyi terkederek İsviçre'ye kaçan Julian Guiderone'nin, Col du Pillon köyü yakınlarında kayak yaparken bir kazada

öldüğü ve Alpler'e olan sevgisi yüzünden oraya gömüldüğü sanılıyordu."

"Evet, yirmi yıl önceki gazetelerin mikrofilmlerinde okudum. O tabutta kimin yattığını ya da sadece boş mu olduğunu merak ediyorum."

"Mezarı kazmanın bir anlamı yok... eğer varsa."

"Bütün bunları kurcalamanın da bir anlamı yok, Frank. Guidero-ne'ler öldü.

Shepherd Boy ile oğlu öldü. Matarese hiyerarşisini başka yerde aramalıyız."

"Bu doğru olmayabilir, Brandon," dedi Shields. "Verdiğin ifadede, o gün Appleton Hall'da Senatör Appleton'un öldüğünü söylemiştin, Guiderone'nin değil..."

"Ben öldürdüm!" diye bağırdı Bray. "Alçağı ben vurdum. Kırık pencereden, kendi silahımla!"

"Haberler o şekilde değildi.."

"Belki saçmaladım, bilmiyorum. Beni kurtarma ötesine almıştınız, manevra imkânı vermeyecektim!"

"Ne olursa olsun, onun kocaman şöminenin içindeki alevlerin arasına düştüğünü söyledin..."

"Kesinlikle öyle oldu!"

"Birkaç dakika sonra polis olay yerine geldi, Brandon. Şöminede ceset yoktu.

Daha çok sürüklenme izleri vardı. Etrafta yanık kumaş parçaları bulundu.

Alevlerin üzerine basılmıştı. Adli laboratuvarlarımız gibi ben de Julian Guiderone'nin kurtulduğu düşüncesindeyim."

"Olamaz!.. Kurtulduysa bile -ki bu imkânsız- nasıl kaçabildi?"

"Sen ve Antonia nasıl kaçtınız? Çok büyük karışıklık vardı. Silah sesleriyle kanalizasyonlardaki patlamalar yüzünden her şey keşmekeş içindeydi. Bütün polisleri ve muhafızları sorguya çektim. SWAT ekibinden biri Bay ve Bayan Vickery adında bir adamla kadının arabayla panik içinde ana kapıya ulaştıklarını hatırlıyordu. Konuk olduklarını söylemişler. Yine kendi sözlerine göre, bir dolaba gizlenmişler ve ateşin yatıştığı bir anda arka kapıdan arabalarına kaçmışlar."

"Ne var bunda?"

"Kız kardeşinin soyadı Vickery, Brandon."

"Çok dikkatlisin, Kısık Göz."

"Övgünü kabul ediyorum, ama konu bu değil. Bir başka araba daha vardı, benzer hikâye. Özel bir cankurtaran içinde, hastaneye hiç varmayan bir konuk... Kısacası Julian Guiderone, Shepherd Boy'un oğlu kesinlikle yaşıyor ve yeryüzünde öldürmek istediği birisi varsa kesinlikle sensin. Beovvulf Agate."

"Çok ilginç, Frank. Onunla yaşıtız. Başka zamanlardan kalma iki yaşlı adam, ikisi de kendilerinden esirgenen şeye özlem duyuyor. O güç istiyor ve ben buna imkân vermeyeceğim, ben kendi huzurumu istiyorum, o da bana izin vermeyecek." Scofield susup Cameron Pry-ce'ye baktı. "Sanırım, sonunda ikimiz de kendi komutanlarımıza güveneceğiz. Ben kendi komutanıma tam güven duyuyorum."

"Ne yaptığını biliyor olduğunu umarım," dedi Cam. "Benim tek söyleyeceğim, elimden geleni yapacağımdır."

"Ah, daha iyisini yapacaksın, evlat."

— 139 —

"LOS ANGELES TIMES

(Ön Sayfa)

AVRUPALI VE AMERİKALI EĞLENCE SEKTÖRÜ YATIRIMCILARINDAN

ŞAŞIRTICI BİRLEŞME

LOS ANGELES, 9 EKİM - Yüksek teknolojinin sağladığı hızlı haberleşme sayesinde daha küçük bir dünyada yaşıyoruz. Nerede duracağını hiç kimse bilmiyor, ama mevcut dört büyük film stüdyosu yayın istasyonları ve yardımcı kablolu yayınlarıyla birlikte bugün Continent-Celestial ile birleştiklerini açıkladılar. Haber ve eğlence programlarında daha güçlü bir kaynak yaratmak amacı taşıyan birleşmeyi aktörler, yazarlar, yapımcılar ve yönetmenler birlikleri üyelerine daha çok iş imkânı sağlayacağı için olumlu karşıladılar.

Birlikler üyelerinin çok dil konuşan oyuncular olacaklarını söylediler. Bu mega-birleşmeden doğacak yararlı sonuçlar ortada, ama açık olmayan böyle bir birleşmenin gidebileceği yönler."

Devamı 2. sayfada

Julian Guiderone, Amsterdam'dan Virginia Langley'e son kez telefon açtığında sabah saat dörde on vardı. "Toplam S'de miyiz?"

"Toplam," diye yanıt verdi ClA'dan gelen ses. "Gizli sinyal cihazı benim, müdürlüğün izniyle."

"İyi. Birkaç dakika sonra buradan ayrılacağım, sonraki temas Kahire."

"Bahreyn değil mi?"

"En az üç hafta değil. Araplarımızla yapılacak işlerim var... onların-kilerle değil."

"İyi şanslar," dedi Langley'den gelen ses. "Hepimiz size inanıyoruz."

"İnanmalısınız. Amsterdam'a da inanmalısınız. İlerliyor." "İnanacağız," diye yanıt verdi köstebek.

Dört gün, üç gece sonra Cameron Pryce kahvaltı büfesinde Sco-field'le beraberdi. "Bu bizi bir yere götürmüyor!" diye fısıldadı.

"Sen bir yere gider görünüyorsun," dedi Bray koyu kahverengi bir puro yakarken. "Bayan komandomuzla demek istiyorum."

"Sana gerçeği söyleyeyim, denemiyorum bile."

"Ona çok dikkat ediyorsun..."

"Yanlış," dedi Pryce, Scofield'in sözünü keserek. "O dikkat ediyor. Kapıdan çıksam, birden karşıma çıkıyor. Helikopterle kimin geleceğini görmek için piste gitsem arkamda oluyor."

"Belki sana karşı bir şeyler duyuyordur, delikanlı. Toni senin tam olgunluk çağında olduğunu söylüyor."

"Kavun gibi mi? Antonia'dan beklemezdim."

"Hayır, zaman olarak. Bir düzene gireceğin dönemdesin. Belki bayan yarbayın dikkatini çekiyorsundur. İşi dışında."

"Üzgünüm," dedi Cam. "Ama gözle görülür düşmanlıklardan başka hiçbir işaret yok. Sanki beni gözetliyor, kim olduğumdan emin değilmiş gibi. Bu bir anlama gelmez."

"Tabii gelir," dedi Scofield purosunun dumanını üfleyip sırıtarak. "Bu onun son isteğiyle uyuşuyor. Albay Bracket, Shields'e söylemişti. Kadın senin tam dosyanı istiyor. Tabii, senin haberin olmadan."

"Anlamadım."

"Ya seninle evlenmek istiyor, delikanlı ya da tepedeki sızıntının sen olduğunu düşünüyor."

"Ben ikincisi olduğuna inanıyorum. Kadının askeri hormonları bir generali alteder."

Birden, yemek yiyenlerin mırıltılı sesleri arasında büyük verandadan korkunç bir çığlık duyuldu. Frank Shields'in irtibat görevlisi Euge-ne Denny boğazını tutarak iskemlesinden fırladı. Bedeni kıvrılarak yere yığılırken bacakları spazmlar halinde tekmeler atıyordu. Sadece birkaç saniye sonra birlikte kahvaltı ettiği Albay Everett Bracket de aynı şeyi yaptı; sağ eliyle boynunu tutarken sol eliyle sıkıca masayı kavradı. Sonunda, masadaki tabakları devirerek yere düştü.

Pryce ile Scofield iskemleler ve masaların arasından geçerek yerdeki adamların yanına koşarlarken mutfakta görevli ordu devriyesi de yanlarına geldi.

Cameron eğilip Bracket'le Denny'nin boyunlarına dokundu.

"Tanrım," diye bağırdı doğrulurken. "Zehir olmalı."

Genç ve şaşkın bir SYG askeri çömelip tabakları incelemeye başladı. "Onlara dokunma, evlat!" dedi Scofield hemen.

Cam ile Bray yerdeki kırık tabaklara ve etraflarına saçılmış yiyeceklere baktılar.

İki adam da yumurta yemişlerdi.

"Yumurta sevdiğini kim biliyor?" diye sordu Pryce.

"Herhalde burada çalışanların hepsi. Toni yumurta yememi istemediği için ben de çoğu kez onu dinliyordum. Çünkü iki ay önce Mi-ami'deki gerizekâlı doktorlar kolesterolümün üç yüzün üzerine çıktığını söylediler."

"Bu sabah yumurta ısmarladın mı?"

"Ismarlamak mı? Bu bir büfe, farketmedin mi? Masadaki metal servis kabında sosisli, yanındakinde de haşlanmış yumurta var."

"Ama bugün yumurta yemedin, değil mi?"

"Dün yemiştim."

"Mutfağı mühürleyin," diye emretti Pryce, SYG askerine.

"Mühürlemek mi? Her şey, yumurtalar dahil mühürlü geldi ve buradaki görevli her kimse, nasıl yapılacağı konusundaki kuralları uygular."

"Kurallar mı?"

"Talimatlar, efendim. Oysa onlara ihtiyacımız yok. Yumurtayla ne yapabilirsiniz ki?"

"İnsanları öldürebilirsin, dostum," dedi Scofield. "Mutfağı mühürle."

İki karton yumurtadan biri hâlâ malikânenin buzdolabındaydı. Yumurtalar dışında, biraz süt, birkaç paket peynir ve açılmamış meşrubat vardı.

"Buna ne anlam veriyorsun?" diye sordu Cam. "Belki yumurtalar değildi."

Bray, "Belki," diye yanıtlarken SYG görevlisine döndü. "Söyle, asker şu talimatlar nedir? Yumurtalar için?"

"Birinci ocağın sol tarafındaki duvarda asılı, ama ben onları ABC gibi sıralayabilirim... Altısını bir çanakta biraz sütle çırptıktan sonra bir tavada tereyağında karıştır... bu çırpılmış yumurta sevenler için. Sonra diğer altı yumurtayı masanın üstündeki sıcak su dolu kabın içine kır ve ara sıra bak."

"Bak mı?"

"Kahvaltıya gelen kişi sayısına göre ara sıra kontrol et demek. Eğer çok katılaşmışlarsa onları alıp başka yumurta kır."

"Bunu sık sık yapıyor musun, asker?"

"Pek sayılmaz, efendim. Yumurtayı o şekilde isteyenler genellikle buraya erken gelirler. Tanrım, ne oldu anlamıyorum!"

"Tabii hiç kimseye bir şey söylemeyeceğini anlıyorsun, değil mi?" dedi Scofield anlamlı bir ifadeyle.

"Evet, ama bu çok saçma... Üzgünüm, ama gerçekten çok saçma. Çünkü haber bütün tesise yayılacaktır, bunu durduramazsınız!"

"Biliyorum, evlat, ben yalnızca haberi tesisin dışında kimin öğreneceğini bilmek istiyorum. Bu yüzden susmayı deneyelim."

"Hâlâ anlamıyorum, efendim."

"Anlamak zorunda değilsin. Şimdi şu yumurta kartonunu lavaboya getir ve ılık suyla biraz sıvı sabun karıştır."

Bray yumurtaları salladıktan sonra sabunlu suyun içine batırıp ışığa tuttu.

Hepsinin kabuğunun tepesinde minik kabarcıklar görünüyordu, delik çıplak gözle görülmeyecek kadar küçüktü.

"Olur şey değil," dedi Pryce yumurtalardan birini incelerken.

"Yeseydin ölürdün," dedi Scofield. "Bu cinayet yöntemi 15. yüzyıl ortalarında Borgia'lar tarafından geliştirildi, ancak çok daha ilkeldi. Kadınların şapka iğnelerini kullanarak kabukları delerler ve zehiri içeri akıtırlardı. Ayrıca, domatese, kabağa, eriğe ve birkaç gün suda bırakılmış üzüme de enjekte ederlerdi."

"Ne büyük uygarlık," diye alay etti Cameron.

"Bu yumurtalar en modern, en ince şırıngalarla delindi. Aynı yön_ tem bizim daha küçük büyücüler tarafından da uygulandı; taze yumurtalara kırılmamaları için anında katılaştıran bir madde enjekte edildi. Ne hoş, değil mi?"

"Hiç değil," dedi Pryce. "Operasyonun başında sen olduğuna göre, şimdi ne yapmak istiyorsun?"

"Açık. Langley'deki mutfağı karantinaya alıp orada çalışan herkesi gözetim altına almak."

Chesapeake tesisindeki bilgisayardan bilgi geliyordu: Sözkonusu ürünler Maryland, Rockport'daki Rockland Çiftliklerinden satın alındı. Satın alma sözleşmesi şirket standartlarında tam bir soruşturma yapıldıktan sonra Merkezi Haberalma Örgütü tarafından gerçekleştirildi.

Langley mutfaklarındaki CIA personelinin çoğu geçmiş araştırmasına tabi uzun süreli çalışanlardır. Tekrar edilen değerlendirmeler yeni bir şey getirmedi.

Yoğun inceleme devam edecek.

THE BALTİMORE SUN

(Ticaret Bölümü, Sayfa 3)

ROCKLAND ÇİFTLİKLERİ SATILDI

ROCKPORT, 10 EKİM - Ülkenin önde gelen ve doğu Amerika'nın en büyük kümes hayvanları üreticisi olan Rockland Çiftlikleri, dünya çapında faaliyet gösteren sebze dağıtımcılık şirketi Atlantic Crown Limited tarafından satın alındı. ACL sözcüsü Jeremy Carlton'un yayınladığı basın açıklaması aşağıda.

'Rockland Çiftliklerinin bünyesine katılmasıyla Atlantic Crown, piyasalarını büyük çapta genişleterek birçok ülkedeki müşterileri-

ne daha iyi hizmet verecektir. Orta Amerika'dan yaptığı sebze ihracına kümes hayvanlarını katmak Atlantic Crown'in uzun zamandır hayaliydi. Fast-food zincirlerinin dünya çapında yayılması bunu gerekli kılmaktadır. Uluslararası ağlarımızla ürünlerimizi dünyanın her yerine hızla nakledebileceğiz.

'Bu açıklamayla, Rockland Çiftliklerinin eski sahipleri Bledso ailesine, pazarlıklarda gösterdikleri işbirliği ve Atlantic Crown't seçmedeki dirayetleri için teşekkürlerimizi ifade etmeyi bir fırsat biliyoruz. Ailenin yerleşmiş

geleneğini ayakta tutmak için çaba göstereceğiz. '

Bu basın açıklaması satış şartlarını açıklamıyor, zaten iki şirket de özel mülkiyet oldukları için hukuk açısından buna zorunlu değiller. Ancak yine de, Rockland Çiftliklerinin 'bünyesine katılması' Atlantic Crown'ın gıda işleme ve ihraç endüstrisinde -belki de dünya da- en kârlı grup olacağı ve yapılan anlaşmanın şartlarının her iki taraf için de epeyce kârlı olduğu çok açık."

Maryland, Rockport'un dış mahallelerindeki kocaman evin loş çalışma odası büyük çiftlik sahiplerinin, işlerinin kokusundan uzaktaki birkaç milyonluk evlerinden farklı değildi. Soğuk sonbahar rüzgârları henüz başlamasına karşın, şömine gürül gürül yanıyor, alevlerin gölgesi duvarlarda dans ediyordu. Her halinden öfkeli olduğu anlaşılan bir adam, tekerlekli koltukta oturan yaşlı bir adama doğru yaklaştı.

"Bunu nasıl yaptın büyükbaba? Ben Atlantic Crown'i yıllardır geri çeviriyordum! Çok harisler. Görünürdeki bütün işleme tesislerini satın alarak sonunda hepsine sahip olacaklar ve böylece piyasalara hükmedebilecekler!"

"Bu şirketin sahibi sen değil, benim," dedi yaşlı adam hırıltılı bir sesle ve hemen ağzına bir oksijen maskesi götürdü. "Ben öldüğümde istediğini yapabilirsin, ama o zamana kadar her şey benim."

"Ama neden..."

"Hepiniz iyi para aldınız, öyle değil mi?"

"Bunun konuyla ilgisi olmadığını biliyorsun. Onlar bizim gibi ¡n sanlar değiller.

Onlar kan emicidirler!"

"Hepsi doğru, oğlum. Ancak, elli yıldan uzun bir süre önce, şimdi Atlantic Crown olarak bilinen şirketin arkasında, paranın yardım ettiği genç bir hayalperest vardı. O para faizcilerden geliyor olabilirdi. Acemi bir tarım uzmanı onlar olmadan yirmi bin hektardan daha büyük ve verimli bir araziyi nasıl satın alabildi dersin? Tanrı tarafından, asıl hayalperest onlardı, ben değildim."

"Onları reddedemediğini mi söylüyorsun?"

"Hiç kimse edemez."

Kansas, Wichita'daki ACL binasındaki Atlantic Crown yönetim kurulu odasında, iki adamdan başka kimse yoktu. Masanın başında, çizgili takım elbise giymiş bir adam konuşuyordu.

"Bir sonraki atılım et endüstrisi," dedi. "Amsterdam'ın emri."

"Yeni sermayeye ihtiyacımız var," dedi ikinci yönetici. Üzerine lacivert spor bir ceket giymişti.

"Bizde var," diye yanıt verdi Atlantic Crown'in başkanı. "Sahi, Chesapeake tesisindeki yumurtalarla ilgili küçük sorun halledildi mi?"

"Son incelemeleri yapan adamlarımız işi sağlama bağladı. Helikoptere yüklenecek mühürlü sandıklara kadar."

"Bu iyi. Her konuda çok dikkatli olmalıyız."

ONUNCU BOLUM

Kaynayan Kahire sokakları kızgın öğle güneşinin altında koşuşan binlerce insanın ter kokusuyla sarılmış gibiydi. Trafik yoğundu; öfkeyle çalınan kornalar arasında, çeşitli dil ve ağızlarda ardı arkası kesilmeyen kavga sesleri yükseliyordu. Arap kıyafetleriyle batılı tarzı takımlar, ceketler ve blucinler biraradaydı, Müslüman başörtüleri yanında çeşitli şapka ve kepler takılmıştı.

Doğu ile Batı'nın karışımı başka bir âlemse de Kahire bir Arap ülkesi ve Arap kentiydi. Masallar kenti Kahire hayalle gerçeğin ayırt edilemediği, bir zıtlıklar diyarı olarak farklı bir yerdi.

Araplar gibi giyinmiş ve koyu renkli büyük bir gözlük takmış olan Julian Guiderone, kalabalık Al Barrani Bulvarında, varacağı yeri gösterecek olan tabelayı arayarak yürüyordu. İşte, oradaydı! Bir kuyumcu vitrininde, üstünde mavi çiçek olan küçük bir bayrak asılıydı. Shep-herd Boy'un oğlu vitrinin önünde durup bir sigara yaktı; bu ona gizlice yolun aşağısına ve yukarsına bakma fırsatı verdi. Gözleriyle kendisini takip eden bir adam ya da kadın olup olmadığını kontrol ediyordu. Böyle bir şey birazdan mağazanın ikinci katında yapılacak olan toplantı için tehlikeydi. Hiç kimse, katılımcılar dışındaki hiç kimse, başlamak üzere olan o toplantının amacını bilemezdi. En ufacık bir söylenti bile dolaşsa bu felaket olabilirdi.

Guiderone durumdan tatmin olarak sigarasını söndürdükten sonra içeriye girdi ve hemen üç parmağını göğsüne doğru kaldırdı. Tezgâhın arkasındaki adam başını iki kez sağ tarafındaki kadife perdeye doğru salladı. Julian başını hafifçe eğerek karşılık verdikten sonra gizli

bir merdiveni örten perdenin arasından geçti. Sakat ayağının hızını engellemesine her zamanki gibi sinirlenerek dar merdiveni çıktı. Tepeye vardığında ikinci kattaki üç kapıya baktı; pirinç bir kapı tokmağında mavi noktayı görünce merdiven korkuluğunun etrafından dönüp kapıya gitti. Az bir süre durduktan sonra ellerini kıyafetinin altına sokarak iki silahını kontrol etti.

Sağ tarafında .25 kalibrelik küçük bir otomatikle sol tarafında elbombası gibi bir mermi vardı. Bir duvara fırlatıldığı zaman patlayarak soluma yoluyla öldüren bir gaz çıkıyordu.

Guiderone pirinç tokmağı çevirerek kapıyı açtıktan sonra eşikte durup odayı inceledi. Bir masanın etrafında Bedevi kıyafetinde dört adam oturuyordu.

Hepsinin başında çöl örtüleri vardı. Bunlar normalinde kum fırtınalarına karşı koruyucu olarak kullanılırdı, orada ise kimlik gizliyordu. Julian'ın öyle

bir hileye ihtiyacı yoktu. Oradaki herkesin Shepherd Boy'un oğlunun yüzünü görmelerini, çünkü itaatsizlik ederlerse o yüzün son nefeslerini alıncaya kadar peşlerini bırakmayacağını ve her an gelebileceğini bilmelerini istiyordu.

"Günaydın, beyler yoksa öğleden sonra mı oldu?" dedi içeriye girip kapıya en yakın iskemleye otururken. "Hepinizin toplantı yerimizi güvenlik açısından iyice kontrol ettiğinize güveniyorum."

"Sadece odayı değil, iskemlelerimizle bu masayı da," diye yanıt verdi Guiderone'nin karşısında oturan Arap. Kıyafetinin üstündeki altın işleme onun kabile reisi olduğunu gösteriyordu. "Duvarlar adamlarımız tarafından incelenerek dinleme cihazı olup olmadığı kontrol edii-di."

"Ya sizler? Çöl kıyafetleri birçok şey gizleyebilir, öyle değil mi?"

"Bugün bile," dedi Julian'ın sol tarafında oturan Arap. "Aynı çöl kuralları geçerli. Bir hainin cezası hâlâ hançerle boyun vurmadır, üstelik, can çekişecek.

Hiçbirimiz diğerini idam etmekten kaçınmaz, bunu hepimiz biliyoruz."

"Kısa ve öz. Evet, devam edelim. Hiçbir şey yazılı olamayacağına göre, gruplarınızın lideri olarak bana vereceğiniz sözlü raporlar olduğunu sanıyorum, doğru mu?"

"Doğru," diye yanıtladı toplantının üçüncü kişisi, masanın diğer ucunda oturuyordu. "Temel olarak aynı bilgileri taşıdığı için tekrar gibi görünebilir..."

Julian'ın karşısında, sağda oturan adam, "O zaman, kısaca ifade etmek için,"

diye sözünü kesti. "Neden genel bilgileri ortaya koyup sonra her birimiz coğrafi özelliklerle devam etmiyoruz? Hepimizin başına ödül konduğu için hiçbirimiz burada gereğinden fazla kalmak istemiyoruz."

"Mükemmel bir fikir," dedi Shepherd Boy'un oğlu. "Ama yine de hepinize bir şey için teşekkür etmeme izin verin. Dilimi çoğu vatandaşımdan çok

daha iyi konuşuyorsunuz."

"Siz genel olarak bilgisiz kişilerden oluşan çok dilli bir toplumsunuz," dedi masanın başındaki kabile şefi. "Biz farklıyız, çok farklı. Örneğin ben, Cambridge'de hukuk ve uluslararası hukuk bilimi okudum... birçok müslüman kardeşim gibi."

"Ben Chicago Tıp Okulundan mezun, Stanford'da çalışan bir doktorum... diğer pek çok müslüman gibi," diye ekledi kabile şefinin yanında oturan.

"Ben de Heidelberg'de doktora yaptıktan sonra, Almanya'daki bir üniversitede Ortaçağ kürsüsünde yıllarca profesörlük yaptım," dedi sabırsız üye.

"Benim kimliğim daha az etkileyici," dedi dördüncü üye. "Ancak belki daha pragmatik. Ben elektrik mühendisiyim ve hem devletlerle, hem de özel sektörle çalışan şirketlerde büyük projeler üzerinde çalıştım. Bir gün geri dönüp kendi ülkemizde çalışmak için dua ediyorum."

"Çok etkileyici," diye mırıldandı Guiderone dört Arabın koyu renkli gözlerini inceleyerek. "Sizler Ortadoğu'nun seçkin insanlarısınız, oysa size terörist diyorlar."

"Diğerleri ise 'özgürlük savaşçıları' demeyi tercih ediyor," diye düzeltti kabile şefi. "Hagganah ile Stern Grup'un Batı'da bizden daha fazla savunucuları var, ama biz müttefikimiz olması gerektiği halde ortak düşmanlarımızla sürekli anlaşmalar yapan insanlar yüzünden yaptığımız işe devam ediyoruz. Bu, insanı isyan ettiriyor."

"Biz darbeyi vurduktan sonra böyle anlaşmalara girerken daha iyi düşünecekler," dedi huzursuz adam. "Evet, neden işe dönmüyoruz?"

"Çok iyi," dedi Shepherd Boy'un oğlu. "Öyleyse, hepinizle ilgili genel bilgilerle başlayalım."

"Memnuniyetle, efendim," dedi eski bilgin sabırsızlıkla. "Özellikle siz bizim en cömert velinimetimiz olduğunuz için... Birliklerimiz Ye-men'den Bekaa vadisine kadar yirmi dört mevkide eğitiliyor. Hepsi düşmanlar ve casusların dikkatinden uzak çöllerde ve liman bölgelerinde bulunuyorlar. Ekiplerimiz en deneyimli askeri personelimizin; ha-beralma, sızma ve sabotaj uzmanlarının liderliği altında. Vurma zamanı geldiğinde, hep birlikte harekete geçeceğiz.

Dünyanın hiçbir zaman unutamayacağı bir yangın felaketi olacak, tarihten hiçbir zaman silinmeyecek."

"Cesur sözler, dostum," dedi Guiderone başını yavaşça sallayarak. "Şimdi özel durumlara gelelim. Karşınızda oturanla başlayalım mı?"

"Büyük bir memnuniyetle, efendim," diye karşılık verdi Chicago'da öğrenim görmüş olan doktor. "Birliklerimin hedefleri Kuveyt, Irak ve İran'a çevrili.

Tarafsızlığımız bizim evrenselliğimizin bir işareti. On bin petrol kuyusu tutuşturularak Kuveyt küçük bir cehenneme çevrilecek."

"Benim ekiplerim Suudi Arabistan'da Ad-Dawadimi'den Ash Shad'raya ve Unayzah'ın kuzeyindeki petrol kuyularına kadar en büyük etki alanlarında yoğunlaşıyorlar," dedi elektrik mühendisi. "Bunlardan başka İran ve Umman körfezlerindeki petrol tankerlerine, Al Khi-ran'dan Matrah'a ve Muscat'a kadar olan yakıt yükleme limanlarındaki..."

"Buna Birleşik Emirlikler de dahil, değil mi?"

"Tabii, hepsi, sultanlar hiçbir şey bilmiyor."

"Ben de doğudaki limanları halledeceğim," diye ekledi Ortaçağ kürsüsü profesörü. Çöl peçesinin altındaki gözleri parlıyordu. "Ban-dar-e Deylam'dan Hürmüz boğazında Bandar-e Abbas'a ineceğim. Kuyular ortadan kaldırılırken limanlarda da milyonlarca ton petrol yok edilecek."

"Ben de," dedi masanın diğer başındaki Bedevi şeyhi, "israil'den yüklenen gemileri hedef aldım. Tüilkarm, Tel Aviv ve Rafah limanlarında yüzlerce gemi yükleriyle birlikte -ürün, makine ve yasa dışı silahlar-aynı anda havaya uçurulacak. Paralı siyonistler kasalarını doldurmak için bütün antlaşmaları çiğneyecekler. Biz buna bir son vereceğiz ve Kudüs ile Tel Aviv'deki bankaların hızla kaosa düşmelerini seyredeceğiz."

"Bunu yapabileceğinizden emin misiniz?" diye sordu Guiderone.

"Adımın sizin de çok iyi bildiğiniz gibi Al Khabor Hassin olduğu kadar. Ayrıca Hassinitlerin koruyucusu olduğumu da biliyorsunuz. Bizim gücümüzü hiçbir zaman küçümsemeyin."

"Bu, çok etkileyici göründüğü kadar aydınlatıcı da oldu," dedi Juli-an alçak sesle ve eli kendiliğinden kaftanının altına doğru kaydı. "Kendini katiller kabilesinin de koruyucusu gibi hissediyor musun?"

'Tabii! Bu benim İsrail üzerindeki zaferim olacak!"

"Ve bunu senden başka hiç kimse yapamaz, öyle mi?"

"Birliklerim yerlerinde bekliyor. Deniz, haftalarca gece yüzü görmeyecek!

Körfezlerden Kahire'ye kadar her yerde alevler karayı sabah güneşi gibi aydınlatacak. Ortadoğu'nun her yerinde zafer bizim olacak."

"Kimin zaferi, Al Khabor Hassin?"

"Bizim. Hepimizin. Ve benim, her şeyden önce benim. Çünkü lider benim!"

"Ben de öyle düşünüyorum," dedi Shepherd Boy'un oğlu, sonra otomatik tabancasını masanın altına doğru indirip iki kez ateş etti. Al Khabor Hassin hemen öldü. Alnındaki iki delikten kanlar akarak yere düştü. Masadaki diğer üç adam gerginlik ve şaşkınlık içinde, kara gözleriyle Guiderone'ye bakıyorlardı.

"Hepimizi mahvedecekti," dedi Julian. "Çünkü kendini düşünüyordu. Başkaları tarafından değil, kendi kendini lider ilan eden birine hiçbir zaman güvenmeyin. Manyak benliği önp fırlıyor ve onu kontrol edemiyor."

"Adamı ne yapacağız?" diye sordu mühendis.

"Onu çölüne götürüp bırakın, leş kargaları karar versin."

"Sonra?" dedi doktor.

"Yardımcısını bulup bana gönderin. Onu tartacağım ve eğer uygunsa, aşırı gergin olan Al Khabor Hassin'in kalp krizi geçirdiğini söyleyeceğim. Zor olmayacak."

"Başka hiçbir şeyin değişmediğine inanıyorum," dedi Ortaçağ profesörü.

"Hiçbir şey," diye karşılık verdi Guiderone. "Al Khabor doğru söylüyordu.

Yangın sırasında Akdeniz'de hiçbir yer haftalarca gece görmeyecek. Korku ve dehşet kol gezecek. Kuzey denizinde de aynı şey olacak. İskoçya'da, Norveç'de ve Danimarka'da düzinelerle petrol donanımı havaya uçurulacak. Alevler söndüğünde bildiğimiz çağdaş dünya bir kaos içinde olacak. Herkes bizim mantıklı ve iyileştirici yönetimimize girecek. Her şeyden önce biz yardım severiz."

"Bunu ne zaman gerçekleştirmeyi planlıyorsun?" diye sordu terörist bilgin.

"Yeni yılın ilk gününde," diye yanıt verdi Guiderone. "Bu gece geri-sayım başlıyor."

Cameron Pryce, Scofield'in odasının kapısına vurdu. Sabahın beş buçuğuydu.

Esnemesini bastıran Antonia pijamalıydı ve bunun için özür diledi.

"Bornozumu giyip asık suratlıya senin geldiğini söyleyeyim. Kahve de koysam iyi olacak, Bray kahvesiz bir canavara benzer."

"Gerek yok, Toni..."

"Tabii var," dedi Antonia onun sözünü keserek. "Senin için olmasa bile onun için. Gerekmeseydi bu saatte buraya gelmezdin."

"Öyle."

"İçeriye gir, ama ben onu uyandırırken kulaklarını tıka." Pryce, An-tonia'nın peşinden küçük mutfak bölümüne yürüdü.

"Bray o kadar belalı mıdır?"

"Homurdanan bir canavar düşün. Tropik saatlere alışkın. On, on buçukta gün ağarıyor."

"İngilizceyi çok iyi konuşuyorsun."

"Suçu Bray'de ara. Birlikte yaşamaya karar verdiğimizde düzinelerle pratik plakları, sonra da bantlar aldı. Harward'da okumuş olmasına rağmen şimdi benim dil bilgimin kendisinden daha iyi olduğunu söylüyor. Açıkçası, haklı."

Antonia kahve hazırlarken Cameron küçük masaya oturdu. "İstersen yanıt vermeyebilirim, ama bir şey soracağım. 'Birlikte yaşamaya' nasıl karar verdiniz?"

"Aşk diyebilirim," diye yanıt veren Antonia dönüp Pryce'ye baktı. "Aşk kesinlikle vardı, hem fiziksel hem duygusal olarak, ama daha fazlası, çok daha fazlası vardı. Brandon Scofield şefleri ve düşmanları tarafından öldürülmek istenen karışıklık içinde bir adamdı. O ve Taleni-ekov ölüme karşı gelebilmek için uzlaşabilirlerdi. Ne var ki ikisi de yapmadı, çünkü Matarese gerçeğini öğrenmişlerdi. Özel hayatta ve hükümetin içindeki birçok insan onları izlemeye korkuyordu, çünkü pek çok kişi baştan çıkarılmıştı... Bray ile Vasili onlara aldırmadılar ve hiçbir zaman durmadılar. Taleniekov öldükten sonra biz kaçabildik. Devasa görünüme rağmen gösterişsiz ve düşünen bir adamla baş

başa kaldım. Şiddet gerekmedikçe birçok bakımdan yumuşak bir adamdı ve benim için hayatını vermeye hazırdı. O adamı nasıl sevmezdim, nasıl yüceltmezdim?"

"Bana, yüceltilmek isteyen bir adam gibi gelmiyor. Bunu reddediyor gibi."

"Tabii öyle. Çünkü bu ona kötü günleri anımsatıyor. Eşitliği silahın sağladığı günleri... öldüreceksin, çünkü öldürmezsen, senden birisi öldürülecek."

"O günler geçmişte kaldı, Toni. Soğuk savaş bitti. Artık yok."

"Bray kâbuslarında hâlâ görüyor. Genç-yaşlı birçok kişinin canını aldı. Bu onu hiçbir zaman rahat bırakmıyor."

"Eğer öldürmeseydi, bizimkiler öldürülecekti. Bunu biliyor."

"Sanırım. Onu her zaman üzen genç fanatikler oldu. Yaptıkları delice işlerden sorumlu olamayacak kadar genç ve zayıftılar."

"Onlar katildi, Antonia."

"Çocuktular, Cameron."

"Bray'in sorunlarını çözebilecek durumda değilim ve aslında buraya bunun için gelmedim."

"Elbette. Bu saatte buraya niçin geldin?"

"Neden canavarı kaldırmıyorsun? Tekrarlamak zorunda kalmayayım. Doğrusu, uzun kalmak istemiyorum, çünkü birinin teleskobu altında olabilirim."

"Sahi mi?" dedi Toni dikkatle Cam'ın gözlerine bakarak.

"Sahi," diye yanıt verdi Pryce alçak sesle.

Beş dakika sonra, Scofield darmadağınık bir halde Antonia'nın peşinde mutfağa geldi. İkisinin de üstünde bornoz vardı... Toni'ninki beyaz kadifeydi, Brandon'unki ise temiz ama birçok yerinden yırtılmıştı. "Eğer iyi bir otele gitmiş olsaydık," dedi Scofield. "Bir bornoz çalabilirdim... Ne oldu, evlat? Uslu ol, yoksa seni rapor ederim... kahve nerede?"

"Otur, sevgilim getiriyorum."

"Konuş, Cam. Stockholm'de genç bir hanımın doğru anahtarla yanlış odaya girdiği kötü bir geceden beri bu saatte isteyerek hiç kalkmadım."

"Övünme," dedi Antonia masaya iki fincan kahve koyarken.

Pryce, "Sana yok mu?" diye sordu Antonia'ya.

"Ben çay severim..."

"Ben de çok meraklıyım," dedi Bray onun sözünü keserek. "Konuş, delikanlı."

"Yarbay Montrose'nin beni izlediğini sana söylediğimi hatırlıyor musun?"

"Tabii, sana yakınlık duyduğunu söylediğimi de hatırlıyorum."

"Ben de öyle olmadığını söylemiştim. İnan bana değil, işaretleri anlarım. Geçen hafta Bracket ölüp güvenlik amirliğine Montrose geçtiğinde durumu tersine çevirmenin zamanının geldiğini düşündüm. Çok fazla sorumluluk almıştı ve dikkati dağınık olmalıydı. Ayrıca, çok başarılı ve Pentagon'dan iyi not almak istiyor."

"Ve onu izlemeye başladın, öyle mi?" Brandon öne doğru eğilirken gözleri birden parlamaya başladı.

"Evet, dikkatle ve çoğunlukla gece geç saatlerde. İki kez, ilkinde sabahın üçünde, ikincisinde ertesi gece dördü çeyrek geçe odasından çıkıp kayıkhaneye gitti. Tavanda, Chris-Craft'ın üzerinde bir tane tel kafesli

lamba var; ikisinde de lambayı yaktı. Sağ taraftaki küçük pencereden içeriye baktım. İki keresinde de hücreli telefonunu çıkarıp bir yeri aradı."

"Bu çok aptalca," dedi Scofield. "O frekanslar telsiz tarayıcısı olan herhangi biri tarafından dinlenebilir! Onlar ancak son çare olarak kullanılır."

"Ben de öyle düşündüm," dedi Pryce. "Ayrıca, o telefonların yalnızca onda, Bracket'de, sende ve bende olduğunu biliyordum."

"Öyle," dedi Bray. "Diğer bütün telefonlar Frank Shields'in izniyle izleniyor.

Kimi aradığını merak ediyorum."

"Bu nedenle, CIA üst görevlisi olarak yetkimi kullanıp dergi ve gazete alma bahanesiyle öğleden sonra Easton'a gittim."

"Neden bana o ekonomi dergilerini aldın? Öyle şeylerden hoşlanmadığımı bilirsin."

"Seks ya da mizah dergilerinden yoktu. Neyse, zaten kasabaya gitme nedenim bu değildi. Bir telefondan Frank'ı arayıp ona Montrose'nin hücreli telefonundan aranan numaraları bulup bulamayacağını sordum. Bütün aramaların fatura edildiğini söyledi. Sonra gidip bir dakika içinde geri döndü."

"Ne buldu?" diye sordu Scofield sabırsızlıkla. "Kimi aramış?"

"Tuhaf. Hiç kimseyi."

"Ama onu gördün," dedi Toni.

"Kesinlikle gördüğümden eminim. Shields bana yine beklememi söyleyerek gitti ve geri döndüğünde bazı şaşırtıcı bilgiler getirdi. Montrose'nin telefonundan aranmış bir yer yoktu, ama Albay Bracket'in telefonundan aranmış üç yer vardı."

"O telefonların hepsi birbirine benzer," dedi Bray. "Değiş tokuş etmiş olmalı."

"Ama niçin?" diye sordu Antonia.

"Anlaşılan, kendini gizlemek için, aşkım. Ancak, Bracket'in öldürüleceğini hesaba katmadı. Bracket'in telefonu, daha doğrusu ondaki telefon cesetle birlikte Langley'e gitti, değil mi?"

"Bir başka sürpriz daha," dedi Cameron. "Gitmemiş. Bracket ile Denny'nin cesetlerinin yanına ilk biz gittiğimiz için, Frank telefonu ikimizden birinin aldığını düşünmüş."

"Ama biz almadık. Bunu düşünmedim bile."

"Ben de."

"Ortada kayıp bir telefon var. Bırakalım, öyle kalsın."

"Frank da öyle düşünüyor. Artık konuşmaları izliyorlar."

"Peki, telefonlar kime edilmiş? Montrose'nin ettiği telefonlar?"

"Üç numaralı sürpriz."

"Ne?"

"Beyaz Saray'a. Beyaz Saray'ı arıyormuş."

Yirmi dakikalık aralarla Amsterdam'ın Schiphol Havaalanına yedi özel uçak indi. Sahipleri uçaklardan indikten sonra, iriyarı korumalarla kendilerini bekleyen limuzinlere götürüldüler. Arabalar kentin en zengin semtlerinden geçen Keizersgracht kanalı üzerindeki dört katlı, güzel bir eve doğru yola koyuldu. Sonunda, Matarese Baronu'nun soyundan gelen yedi kişi teker teker evin ikinci katındaki kocaman yemek salonuna girdiler.

Ortam Porto Vecchio'daki malikânenin büyük salonuna çok benziyordu. Pırıl pırıl cilalanmış uzun masanın etrafındaki iskemleler birbirinden uzağa yerleştirilmişti. Tek eksik kristal havyar kâseleriydi, onların yerine küçük

not defterleriyle yanlarına gümüş tükenmezkalemler konmuştu. Tabii ki alınacak notlar masada kalacak ve toplantıdan sonra yakılacaktı.

Baron'un soyundan gelen insanlar yerlerine oturduktan sonra, Jan van der Meer Matareisen odaya girip masanın başındaki yerine

oturdu. "İkinci toplantımızda biraz daha yakınlık olduğunu görmek beni sevindirdi." Bir an sustu. "Öyle olmalı. Hepiniz çok iyi iş yaptınız."

"Dostum, hepimizin çok büyük kârlar kazandığını tahmin ediyorum," dedi İngiliz. "Yatırımlarımız çatıyı aştı."

"Son birleşmelerle," dedi California'dan gelen sarışın kadın. "Komisyonculuk şirketim seksenli yıllardan bu yana görmediği genişliğe ulaştı. Müthiş bir şey."

"Yalnız, kâğıt üzerinde," dedi Matarese. "Ne zaman satacağını sana söyleyeceğiz. Hemen sat, çünkü bir çöküş olacak."

"Bunu düşünmek zor, dostum," diye söze karıştı New Orle-ans'dan gelen Amerikalı. "Emlaklarımla kumarhanelerim fırtına gibi. Herkes girmek istiyor."

"Bütün o birleşmeler ve küçülmelerden sonra bankamız daha iyi durumda,"

diye ekledi Boston'daki bankadan gelen avukat. "Ulusal, hatta uluslararası bir ekonomik güç oluyoruz. Kimse bizi durduramaz."

"Ama durmalısınız," dedi Jan van der Meer. "Bu, daha büyük bir planın bir parçası ve sapmalar olamaz. Büyük varlıklarınızı kime satacağınızı size söyleyeceğiz; çoğunluğu en yüksek fiyatı verene satılmayacak."

"Vatikan Hazinesine zorla kabul ettireceğinizi mi sanıyorsunuz?" diye sordu kardinal.

"Kesinlikle, kardinal. Çünkü siz önce Matarese'nin özüsünüz, sonra bir rahipsiniz."

"Bu günah işlemek olur," dedi kardinal alçak sesle ve dikkatle Ma-tareisen'e baktı.

"Gerçek, rahip, sadece gerçek. Yoksa Vatikan Hazinesinin sizin suçlarınızı, dedikleri gibi kovada yalnızca bir damla olan Como gölündeki güzel malikâneyi öğrenmelerini mi istersiniz?"

"Nedir o 'en yüksek fiyatı verene satılmayacak' saçmalığı? Bizi ge-rizekâlı yerine mi koyuyorsunuz?" diye sordu Portekizli.

"Hepiniz, büyük kârlar elde edeceksiniz, belki umduğunuz rakamlarda değil, ama bu gerekli."

"Halkalar içinde konuşuyorsunuz."

"Ama biz bir halkayız, öyle değil mi? Matarese halkası."

"Lütfen açık olun. Ne diyorsunuz?"

"Tam deyişiyle, hisselerinizi en az deneyimli, en az donanımlı alıcılara satacaksınız," diye bağırdı Paris'ten gelen vâris. "Saçmalıyorsunuz! Öyle insanlar neden bunlarla ilgilensin?"

"Ego," diye yanıtladı Amsterdam'lı lider. "Öyle insanlar göz diktikleri şey için para öderler, ama yönetemezler. Uluslararası finans işleri böyle örneklerle dolu; ilk akla gelen Tokyo devleri. Los Angeles'deki film endüstrisini istediler ve büyük paralar verdiler. Sonunda, stüdyolar tarafından yutuldular, çünkü onları yönetecek bilgi ve becerileri yoktu."

"Bana saçma geliyor!" dedi New Orleans'lı işadamı.

"Hayır, haklı," dedi kardinal bakışlarını Hollandalıdan ayırmadan. "Çöküşe büyük katkısı olur. Çare ve değişiklik aramaya başlayan kitleleri çileden çıkararak sistemi işlemez duruma getirir."

"Çok iyi, rahip. Stratejiyi iyi anladınız."

"Gerçeği, Hollandalı, sadece gerçeği. Yoksa güvenilirlik mi demeliyim?"

"İkisi birbirinin yerini alabilir, öyle değil mi?"

"Eninde sonunda. Durum anlaşıldı. Evet, tohumlar ekildiğine göre, haşatı ne zaman yapıyoruz?"

"Her şey her yerde birbirine göre ayarlanmalı. Bir olay diğerini izleyecek, bir hareket diğerine yol açacak, ama görünürde her şey birbirleriyle ilgisiz olacak...

biri dışında. Amerika ve Avrupa ekonomileri bir felakete girecek ve hiçbir yüksek teknoloji durumu düzeltemeye-cek, çünkü gelişmeler iş gücünü büyük ölçüde azaltacak. Teknoloji iş yaratmaz, yok eder."

"Teorik olarak," dedi İngiliz kaşlarını çatarak. "Sizin... çözümünüz nedir, eğer varsa? Halkla ilişkiler için?"

'Yardım amacıyla birleşme. Yatırımları besleyebilenler, besleye-meyenlerin yerine geçirildikten sonra tam yetki verilecek. Zenginlere, eğitimlilere ve hırslı kişilere çekici gelecek bir sistem. Daha az güç ve yetenekleri olanlar içinse, alt yapıya destek vermeye isteyerek, hatta

heyecanla katıldıkları sürece kazançların kontrol edildiği bir sistem olacak."

"Sonra?" dedi Boston'lu. "Haftada dört gün çalışma, her eve gözleme sistemli bir televizyon mu?"

"Gelişmiş teknolojinin imkânları var, öyle değil mi? Ama böyle fikirler uzak gelecekte olacak. Önce, mali kargaşadan kendi gündemimizle çıkmalıyız."

"Bu beni başta sorduğum soruya götürüyor," dedi kardinal. "Haşatı ne zaman yapacağız?"

"Üç aydan daha kısa bir zamanda, en son gelişme raporlarına bağlı olarak. Ve hasat, bütün kısıtlayıcı kolları açıkça anlaşılıncaya kadar zaman alacak.

Seksen gün diyelim. Bütün dünyada seksen gün."

"Pryce!" diye bağırdı Scofield, yaşlı bacaklarının elverdiği kadar hızla kayıkhanenin yukarsında koşarken. Cameron arkasına döndü; tesisin içinde görünüşte amaçsızca dolaşıyorsa da aslında gezintisi amaçsız değildi. Gizli bir yerden çıkabilecek birini, üzerinde kayıp bir hücreli telefon taşıyan birini arıyordu.

"Hey, yavaş ol," dedi Pryce, Scofield soluk soluğa yaklaşırken. "Kısa mesafe koşusuna pek hazır değilsin."

"Senin kadar hazırım, çocuk!"

"O zaman, neden buradayım?"

"Ah, kes," diyen Bray derin soluklar alıp yüzündeki terleri sildi. "Dinle, Easton'dan getirdiğin o dergiler... onlara bakmaya başladım."

"Komik kitaplar getirmediğim için özür diledim..."

"Bu ne kadar zamandır sürüyor?"

"Ne kadar zamandır ne sürüyor?"

"Bu birleşmeler, hisse satışları, diğer şirketleri yutan şirketler ve biraraya getirilen imkânlar?"

"Yirmi, otuz yıl diyebilirim, belki daha uzun zamandır."

"Hayır, gerizekâlı, şimdilerde demek istiyorum! Geçen haftalar ya da belki aylar içinde?"

"Bir fikrim yok," diye yanıt verdi Cam. "Bu türden şey benim içjn fazla önem taşımaz."

"Olmalı! Bu tam Matarese işi!"

"Ne?"

"Tarz, strateji! Korsika, Roma, Paris, Londra, Amsterdam... ve evet, yeniden!

Taleniekov'la benim Massachusetts, Boston'a kadar izlediğimiz yol.

Adalardayken sana önerdiğim gibi kurbanların, ailelerin, dostların, avukatların peşine düşerek öğrenebileceğin..."

"Bunun üzerinde çalışıyorum. Long Island'da öldürülen italyan polo oyuncusu, Monaco'da zehirlenen İspanyol bilgin ve ikinci kocasına tarafından Londra'da öldürülen hayırsever kadın hakkında bana bilgi sağlayacak iki araştırmacı veriyor Frank Shields. Birkaç gün içinde burada hiçbir şey olmazsa, İngiltere'ye gitmem için Frank bana askeri bir araç gönderecek."

"O zaman sana başka bir öneride bulunacağım," dedi Scofield. "Hepsini bırakıp buradaki, gözünün önündeki şeyin peşine düş!"

"Efendim?"

"O dergilerdeki yöneticilere, para babalarına ve kazançlarına bak. Bunu yaparken, araştırmacıları o şirketlere gönder, adları orada. Ve başka gazete haberleri, başka adlar ve izler olduğundan eminim!"

"Sen ciddisin, değil mi?"

"Çok ciddiyim. VVaverly adını gördüğüm zaman uyandım! Kokusunu, kokularını alabiliyorum ve leş kokusu çok güçlü, sana söyleyeyim."

"Eğer haklıysan -haklısın demiyorum- ama haklıysan, bu çok zaman kazandırabilir."

"Her zaman kestirme yollar ararız, öyle değil mi?"

"Eğer gerçekseler, öyle."

"Gerçekler, Cam. Bunda yanılıyor olamam. Sen daha adını yazmasını bilmezken ben oradaydım, demek istediğimi anlıyorsan."

"Frank'ı Langley'den arayıp tepkisini öğreneceğim."

"Hayır," diye karşı çıktı Brandon. "Onu güvenli hattımızdan ben arayacağım.

Sende güvenlik sorunu var ve bu operasyonu hâlâ ben yönetiyorum."

"Bunun benim yerine getireceğim bir fonksiyon olduğunu sanıyordum," dedi Pryce. "Yapmak istemediğin ya da yapamadığın bütün o işler gibi."

"Ufak kusurlara bakma. Aslında, bundan iyi bir şey çıkıyor," dedi Scofield, sonra Cameron'un kolunu tutup onu eve, dinlenmeyen bir telefona doğru itti.

"Avrupa'da telaş içinde koşuşturmak yerine, gözümü senin üzerinde tutabilecek ve sâna rehberlik yapabileceğim."

"Bunun yerine Daffy Duck'ı isteyebilir miyim? O bana daha iyi öneriler yapardı.

Ve Tanrı biliyor, onunla birlikte yaşamak daha kolay olurdu."

Chesapeake körfezinde batan güneşin altında yürürlerken, iki adamın da bilmediği bir şey vardı: Maryland, Havre de Grace'nin dışında, haritalarda olmayan bir uçak pistinde bir Black Hawh SOA helikopter güneye doğru uçuşa hazırlanıyordu. Üstünde, Langley'den kuzeye doğru uçan helikopterlerde olan aynı işaretler vardı. Ama içinde, Chesapeake sahilindeki tesis için normal sayılabilecek malzemeler yerine, altı tane yüksek etkili bomba vardı.

Amsterdam'daki adam tarafından verilmiş bir emir yerine getirilecekti.

F: /11

ON BİRİMCİ BÖLÜM

"Her şey tamam mı, Kısık... özür dilerim, kayıtta olduğumuzu unuttum...

Yardımcı müdür Shields, Spartacus'den sonra en büyük analizci?"

"Tamam," dedi Langley'den arayan Frank Shields. Sesi alçak ve gergindi. "Stres altındayken yaptığın münasebetsizlikler her zaman hoş karşılanır, Bray.

Komutan Pryce ile konuşabilir miyim, lütfen?"

"O sana bir şey söyleyemez, Frank. İşe henüz başlıyor." Scofield yatakta doğrulup pencerenin yanında duran Cameron'a baktı. "Sana gerçeği söyleyeyim," diye devam etti Bray. "Kuşkuları var, ama benim yok."

"Ona bir şeyler söyleyeceğim, Brandon. Öldürülen o üç kişi hakkında bütün istedikleri saat altıdaki helikopterde olacak."

"Ne kadarı tamam?"

"Çoğu. Zaman elveraiğfrıce bulabildiğimiz her şey, üç balmumu topu halinde.

Aileler, dostlar, komşular, iş arkadaşları, mal varlıkları ve borçlar. Çoğunu Interpol ile Londra'daki dostlarımız sayesinde bulduk."

"Eminim, sana minnettar olduğunu söyleyecektir, ama şu anda onu boşver.

Araştırmacılarına sana verdiğim şey üzerinde yoğunlaşmalarını söyle."

"Komutan Pryce, lütfen?" diye tekrarladı.Shields. Scofield telefonu ona doğru uzatınca Cam gelip aldı.

"Evet, Frank?"

"Demin Brandon'a da söyledim, istediğin bilgileri alacaksın. Saat altıdaki helikopterde, senin için işaretli."

"Bray'ın konuşmasından anlamıştım. Teşekkürler, bu gece onları inceleyeceğim. Yarbay Montrose'nin Beyaz Saray'daki bağlantısı hakkında bir haber var mı?"

"Bir bağlantısı olmadığını söylüyorlar. Onun kim olduğunu bile bilmediklerini söylüyorlar."

"Yalan söylüyorlar."

"O telefon santralı insanı yalnızca belli kişilerin numarasına bağlıyor. Üzerinde çalışıyoruz... Bray'in o şirket birleşmeleri hakkındaki teorisine ne anlam veriyorsun?"

"Bak, Frank, Bray'in düşüncelerinde bazı sağlam noktalar olduğunu inkâr edemem, ama antitröst yasalarıyla komisyonları düşünürsek kuşkulu birleşmeler olsaydı, yakalanmazlar mıydı?"

"Yakalanmaları gerekmez," diye yanıt verdi Shields. "Büyük para-babalarının ekipler halinde avukatları var ve bizim bir ayda göremeyeceğimizi onlar bir saatte görürler. Hangi düğmeye basmak gerektiğini, kimi satın almak gerektiğini, bir şirket fıskiyesini nereye tahsis edeceklerini bilirler.

Abartıyorum, tabii. Kuşkusuz söylediğim kadar değildir, ama belki de inanmak istediğimden fazladır."

"Hey, bir tartışmada iki tarafı da tutmayı öğrenmişsin," dedi Pryce.

"Buna aynı zamanda hak gözetmeye çalışmak denir. Kuşkularımızı bizim yaşlı vatandaşa anlatalım mı?"

"Yaşlı mı? Siz ikiniz yaşıt değil misiniz?"

"Aslında, ben bir buçuk yaş daha büyüksem de sen ona söyleme. Bana Kısık Göz demediği eski günlerde 'Çocuk,' derdi. Bu ona kendini daha bilge hissettiriyor... ve her zaman öyle olduğunu sen de anladın."

"O zaman, onunla gidelim. Avrupa dosyaları hâlâ duruyor ve belki de onları kullanacağız. Sonra konuşuruz, Yardımcı Müdür Spartacus ya da Bray seni nasıl çağırıyorsa." Cameron telefonu Scofield'e geri verdi. "Senin kum bahçende oynayacağız, Bray, hiç değilse bir süre."

"Eğer yanılıyorsam, hatalıyken her zaman yaptığım gibi özür dilerim. Ama son olarak ne zaman özür dilemek zorunda kaldığımı hatırlayamıyorum, demek çok sık yanılmıyorum."

Merkezi Haberalmanın Black Hawk helikopteri kuzey rotasında Chesapeake'e doğru uçarken uçuş komutanı pilota döndü. "Hey, Jim-bo, bu hava koridorunun sınırlı olması gerekmiyor mu?"

"Çok haklısın. Sabahın ve akşamın altısıyla sınırlı. Emir bütün kamu ve özel alanlara sıkı uyarılarla bildirildi. Çok gizli bir konumdayız, teğmen. Bu sana kendini çok önemli hissettirmiyor mu?"

"Şu anda birisinin emre uymadığını hissediyorum."

"Ne demek istiyorsun?"

"Radar ekranına bak. Bize yaklaşan bir uçak var. Batıya doğru iki bin dokuz yüz, üç bin metreden daha uzakta olamaz."

"Ekrana bakmaya gerek yok, onu görebiliyorum. Neredeyiz? Langley'i arayacağım."

"Koordinatlar deniz üzerinde on iki ve on sekiz, Taylors adalarının batısında.

İniş için kuzeye doğru yönelme zamanı."

"Bu bizden biri," dedi pilot heyecanla helikopterin sağ penceresinden bakarken. "Bir SOA... Doğruca bize doğru geliyor. Şu anda yan dönüyor...

işaretler... Tanrım... İdareyi al... kaçacağım!"

Bunlar konuşulan son sözler oldu. Helikopteri parçalayan bir patlama oldu.

Araçtan arta kalan ateş halindeki bir top dönerek aşağıdaki denize düştü ve hızla sulara gömülüp kayboldu.

Langley'deki radar izleme operatörü kaşlarını çatarak üst, sağdaki ekrana baktı.

Birçok düğmeye basarak şekilleri büyüttükten sonra şefine seslendi. "Bruce, neler oluyor?"

"Neyle ilgili?" diye sordu orta yaşlı, gözlüklü bir adam. Büyük, antiseptik odanın ortasındaki bir masada oturuyordu.

"Sessiz At'ı kaybettim."

"Chesapeake seferi mi?" Operatör işine devam ederken şef ayağa fırladı.

"Tamam!" dedi operatör. "Geri geldi. Bir elektrik sorunu olmalı. Özür dilerim."

"Bir daha olursa, kurdeşen dökeceğim. Herhalde elektrik faturamızı ödemedik."

Birkaç dakika sonra, heyecan içindeki insanlar Taylor adalarındaki Prince Fredericks, Tilghman ve Choptank ırmağı polis karakollarına telefonlar etmeye başladılar. Gelen toplam yetmiş sekiz telefon, akşamın erken saatlerinde gökyüzünde görülen bir ateş topuyla ilgiliydi ve bir çeşit patlama olduğunu haber veriyordu. Büyük, küçük havaalanlarına yapılan soruşturmalardan bir şey çıkmadığı gibi, öyle bir olay da doğrulanmadı. Prince Fredericks polisi bir askeri tesis olan Andrews Hava Üssünü aradığında, basın sözcüsü görevli kibar ve üzüntülü konuştu, ama hiçbir soruya açık bir yanıt vermedi. Yakındaki ya da o andaki atmosferik bir olaydan haberi yoktu ve doğal olarak olasılığı tekzip edecek durumda değildi. Sürekli yapılan askeri araştırmalarla Amerikalı vergi mükellefleri güvenli uçuşlar ve hava tahminleri için iyi hizmet alıyorlardı.

Prince Fredericks'deki polis şefi telefonu kapayıp yardımcısına döndü. "Belki o alçaktan uçan parlak hava balonlarından biriydi. Diğerlerine ilet ve işimize dönelim... eğer varsa."

Bir sandal, motoru alçak sesle çalışarak Choptank ırmağından çıkmış, Chesapeake körfezine doğru ağır ağır ilerliyordu. İçinde kirli tulumlu, orta yaşlı iki balıkçı vardı. Biri kıç tarafta, diğeri sandalın odasındaydı ve oltalarını iki taraftan denize atmışlar, aç akşam balıklarını bekliyorlardı. Sonra, ırmağın kenarındaki piknik alanına, mangalları yakıp kocalarının akşam yemeğini getirmesini bekleyen karılarının yanına döneceklerdi. Bunu yıllardır haftada iki kez yapıyorlardı. Adamlar aynı garajda çalışan oto tamircisiydiler ve karıları kardeşti. İyi bir ya-

şamları vardı. Çok çalışıyorlardı, çünkü Chesapeake'li zenginler pahalı arabalarıyla onlara sürekli iş sağlıyorlardı. Ama en güzeli, karıları gevezelik ederlerken onların körfezin balıklarını azalttıkları o pikniklerdi.

"Al," dedi dümendeki adam. "Şuraya bak!"

"Nereye?"

"Yan tarafıma."

"Neye, Sam?" diye sordu Al arkasına dönerek.

"Orada yüzen şu yuvarlak şeye."

"Evet, görüyorum. Solda bir tane daha var."

"Evet, onu da görüyorum. Oraya gideceğim." Sandal sağa doğru ilerleyerek yuvarlak şeylere yaklaştı. "Olur şey değil!" diye bağırdı Sam. "Deniz cankurtaranları."

"Sen o taraftakini al, sonra dön, ben de diğerini alayım." İki topu da sandala aldılar.

"Vay!" diye bağırdı Sam. "Bunlar gerçek A.B.D. Hava Kuvvetleri malı. Teki yüz dolar etmeli, belki de iki yüz!"

"Hatta üç yüz, Sam. On dolara yapıyorlar ve askerler onları üç yüze, belki de dört yüze alıyorlar. O tuvalet klozetleriyle somun anahtarlarını duydun, değil mi?"

"Tabii duydum."

"Vergilerimizin o kadar yüksek olması bu yüzden, öyle değil mi?"

"Doğru, öyleyse, biz de biraz kendimizi düşünelim. Onları saklayacağız, tamam mı?"

"Neden olmasın? Onca yıl hiçbir zaman cankurtaranımız olmadı." Al kendi beyaz topunu solan gün ışığına doğru tuttu.

"Hiçbir zaman ihtiyacımız olmadı," dedi Sam. "Bu eski şey çimentodan bir sandal kadar güvenli."

"Çimento sandal batar, dostum."

"O zaman, bunları saklayacağız. Irmaktan çıkarken bir helikopter sesi duydum.

Bunları onlar mı düşürdü, dersin?"

"Bak," dedi Al karşı koyar gibi. "Asker çocuklar bunlar gibi şeyleri atmak için eğitilirler. Çünkü o zaman daha fazla satın alırlar, çatlak tu-

valetlerle somunlar gibi. Bunun sistemin bir parçası olduğunu bir yerde okumuştum."

"Lanet olsun, ben bir vatanseverim. Anzio'daydım, sen de Pasi-fic'de adını kimsenin telaffuz edemeyeceği bir yerdeydin."

"Eniwetok, dostum. Berbat bir yerdi."

"Öyleyse, bunları saklıyoruz, tamam mı?"

"Neden olmasın?"

"İyi. Şimdi, bira bitmeden önce, biraz daha balık tutalım," dedi Sam.

Kimse ne olduğunu bilmiyor ve anlamıyordu, her şey deliceydi. Langley helikopteri piste alçalırken yer mürettebatı hazırdı. Helikopter birden sola doğru savrulurken açık depo kapısından otomatik silahlar ateş etmeye başladı.

Aşağıdaki askerler ölür ya da ağır yaralanırlarken helikopter birden sağa doğru yön değiştirerek yeni bir hedef arıyor gibi tesisin üzerine doğru uçtu. Kocaman bina, bahçeyle kayıkhaneye bakan malikâne hızla görüş alanına girdi.

Helikopter son yıkımını gerçekleştirmek için alçalmaya başladı.

Silahların patlamasıyla şaşıran Scofield ile Pryce patlama sesleri ve insan çığlıklarının geldiği güney tarafındaki pencerelere koştular.

"Tanrım!" diye bağırdı Brandon. "Peşimize düştüler!"

"Ortalık çok kalabalık," dedi Cam. "Tanrım! Bak! Bu Sessiz At! Ne demek oluyor?.."

"Bahse girmek ister misin, oğul?" diye karşılık verdi Scofield. "Sessiz At'ın taklidi! Bize doğru geliyor. Çıkalım buradan!" Bray kapıya doğru atıldı.

"Hayır!" diye bağırdı Pryce. "Kuzeydeki balkonlar!"

"Ne?"

"İki yağmur oluğu var. Helikopterin ne taşıdığını bilmiyoruz. Bunu yapabilir misin?"

"Hadi, beni dene. Toni'yi bulmak zorundayım!" İki adam koşarak odayı geçtiler ve camlı kapıları açıp demir parmaklıklı küçük balkona çıktılar. Helikopter yukarda sağır edici bir sesle gürüldeyerek kuzeye doğru yöneldi.

"Bombalar!" diye bağırdı Pryce. "Bombalarla dolu!"

"Burayı havaya uçurmak için geri dönecek..."

"Eğer kendisi de parçalanmak istemiyorsa daha yükseğe çıkmak zorunda. Hadi, gidelim!" İkisi de uzanıp balkondan yarı sarkarak yağmur oluklarını tuttular.

Helikopter bombalama için güvenli bir yüksekliğe ulaşırken, onlar panik içindeki örümcekler gibi ellerini boruların üstünde kaydırarak bir iki dakika içinde hızla yere indiler. "Yerde, mümkün olduğu kadar temele yakın kal," dedi Cameron. "Yükünü boşaltmak için en az iki, üç geçiş yapacak."

"Bunaklığımla bunu ben bile tahmin edebilirim," dedi Scofield. "İlk geçişini yaparken buradan uzaklaşabiliriz... Toni'yi bulmak zorundayım."

"Nereye gittiğini biliyor musun?"

"Kayıkhane hakkında bir şeyler söylemişti..."

"Neden olmasın?" dedi Pryce onun sözünü keserek. "Eğer durum gittikçe daha kötüleşirse, körfeze doğru zigzaglar çizebiliriz."

"Gramerin kusursuz," diye mırıldandı Bray. "İşte, geliyor!" Bunun ardından, tam bir dehşet başladı. Evin üst katları tamamen yıkılarak geriye yalnızca alevler, duman ve yıkıntılar kaldı.

"Gidelim," diye tekrarladı Cameron. "Kayıkhaneye! En az kırk saniyemiz var, çünkü ikinci geçişi güneyden olacak."

İki gölge bayır aşağı koşarlarken taklit Sessiz At dehşet saçmaya devam ediyordu. Korkunç patlamalar ortalığı sarsıyor, alevlerin dumanları dalgalar halinde gökyüzüne doğru kıvrılıyordu. Scofield ile Pryce soluk soluğa kayıkhanenin duvarına yaslanıp yıkımı seyrettiler. "Duydun mu?" diye sordu Brandon.

"Duydum ve..." diye yanıt verdi Cam. "O alçağın silahımın önünde olmasını isterdim, hem de yüzüne yakın mesafede."

"Hayır, evlat, diğer sesi!"

"Neden söz ediyorsun?"

"Otomatik silah sesleri. Bizim çocuklar yeniden gruplaştılar ve o helikopterin peşinden gidiyorlar!"

"Bunu o ölenlere söyle."

"Söyleyebilmeyi dilerdim," dedi Scofield kırışık yüzü üzüntülü bir ifadeye bürünürken. "Toni!" diye bağırdı birden. "Hadi, içeriye girelim ve orada olup olmadığına bakalım!"

Toni oradaydı ve kayıkhanenin meyilli çatısı altındaki manzara iki adamı çok şaşırttı. Chris-Craft'ın suda sallandığı kızağın karşısında, Antonia elindeki otomatik silahı Yarbay Leslie Montrose'ye doğru tutuyordu. Montrose'nin elinde bir telefon vardı. Ama telefon Merkezi Ha-beralma Örgütünün verdiklerinden değildi.

"Yarbayın iki kez kayıkhaneden telefon ettiği hakkındaki sözlerin üzerine, onu kendi gözetimim altına almaya karar verdim, Bay Pryce." Kadının sözleri dışardan gelen bir dizi sağır edici patlama sesiyle yarıda kesildi.

"Evin kalanı da gitti, yarbay," dedi Cameron alçak ve buz gibi bir sesle.

"Darbeyi buradan mı yönetiyorsun? Ve başka kaç kişi öldürüldü, seni kaltak!"

"Size her şey açıklanacak... eğer gerekirse," dedi Montrose sakin ve soğuk bir sesle.

"Açıklansa iyi olur!" diye patladı Scofield belinden tabancasını çekerken.

"Yoksa, o güzel yüzünü paramparça ederim. Düşman için çalışıyorsun!"

"Öyle görünüyorsa," dedi Montrose. "Öyle istendiği içindir."

"Beyaz Saray'ı arıyordun!" diye bağırdı Pryce. "Bağlantın kim, köstebek kim?

Bin Altı Yüz'deki kim?"

"Tanıdığınız biri değil."

"Hemen öğrensem iyi olur, yoksa buradaki dostuma alnına bir kurşun sıkmasını söyleyeceğim."

"Sanırım, söylersin..."

"Çok haklısın, söylerim! Süprüntünün tekisin. Konuş kaltak!"

"Anlaşılan, başka çarem yok."

"Yok."

"Senin sözcüklerinle, bağlantım Başkan'a yakın, gizli faaliyetlerde yetkili bir kişi. Ben bir hizmeti yerine getirme görevindeyim... görevin-deyim."

"Ne görevi? Ne hizmeti?"

"Senin sözcüklerinle düşman oğlumu kaçırdı. Connecticut'daki okulundan alındı. Eğer istediklerini yapmazsam, onu öldürecekler."

Son bir patlamayla kayıkhane sarsıldı. Üç pencere patlayarak cam kırıkları Chris-Craft'ın üzerine saçıldı. Kalıntıların arasında açıkça görülebilen, parçalanmış bir pencere pervazına takılmış helyum dolu kırmızı bir balondu.

Bir mucize olarak kurtulmuş, uzun bir ipin ucunda sallanıyordu. Bu, katil helikopteri hedefine yönelten işaretti. Tesiste birisi Beovvulf Agate'yi izlemişti ve saldırının hemen öncesinde onun nerede olduğunu çok iyi biliyordu.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Cesetlerle yaralılar bir saat içinde tesisten uçakla taşınmıştı ve federal yetkililer birkaç şaşkın ve neler olduğunu anlamayan yerel polisi uzakta tutuyorlardı.

Gürültüden korkan, ama yasaklandığı için tesisi göremeyen uzak komşular açıklama istiyorlardı. Onlara aceleyle uyuşturucu yasağına ilişkin "gizlilik"

hikâyeleri anlatılmıştı. Başarılı "operas-yon"un tamamen bitirildiği temin edilmesine rağmen, dört malikâne emlak piyasasına çıkmıştı bile.

Radar izleme bantlarına göre sahte Sessiz At'ın Delawere Bet-hany Beach üzerinden doğuya doğru yönelerek Atlantik'e çıktığı ve orada ekrandan kaybolduğu tahmin ediliyordu. Taylor adalarının güney doğusundaki Nanticoke'de bulunan Patuxent ırmağı Donanma Üssünden bunu destekleyen bilgiler geldi. Kendi gözleme ekranlarında kimliği belirlenemeyen bir uçağın hızla açık denize doğru geçtiği görülmüş, ama orada kaybolmuştu.

Profesyoneller de aynı fikirdeydiler, çünkü terörist faaliyetlerde bu bilinen bir stratejiydi. Katil helikopter Atlantik'te bir randevu noktasına gitmiş ve mürettebatı orada boşaltılarak bir tekneye bindirilmişti. Ayrıca, helikopter boşaltılmadan, önceden ayarlanan bir patlayıcının harekete geçirildiği tahmin ediliyordu; helikopter birkaç dakika sonra infilak ederek kalıntıları denizin dibine gömülmüştü. Matarese her şeyde çok dikkatliydi.

Frank Shields, Scofield ile birlikte bir zamanlar sakin ve çok güzel olan tesisi dolaşıyordu. Her yerde acı katliam manzaraları, evlerin dumanlar tüten kalıntıları vardı. Parçalanmış kapılar, pencereler, duvarlar ve sütunlar için için yanan harabelere dönmüş, parçalar iki futbol sahası büyüklüğünde bir alana yayılmıştı.

"İki düşman arasındaki bir çarpışma alanının savaş sonrası gibi," dedi Bray ciddi bir ifadeyle. "Ancak, bu kez biz çarpışmada olduğumuzu bile bilmiyorduk... Tanrım, benim suçumdu! Durdurabilirdim... kendimi hiçbir

zaman bağışlamayacağım." Scofield sesi duyduğu acı yüzünden alçalarak kesildi.

"Sanmıyorum, durduramazdın, Brandon..."

"Hadi, Frank! Buradan gitmemizi istediğini söyledin, ama ben hayır dedim.

Ben emir vermekten vazgeçmem gerektiğini anlamayan inatçı, dikbaşlı, yaşlı bir budalayım! Bu işlerden yetki kullanamayacak kadar uzak kaldım."

"Seni teselli etmeye ya da bütün sorumluluktan kurtarmaya çalışmıyorum,"

dedi Shields. "Sadece, durduramazdın diyorum."

"Bunu nasıl söyleyebilirsin?"

"Çünkü nerede olursanız olun, bu gerçekleşecekti... kalbura çevrildik, Bray, büro şifreleri ve bölümlere verilen gizli talimatlar dahil, ajansın iç kayıtlarına kadar."

"Nasıl biliyorsun?"

"Acil durum sinyali geldiği ve burada olanları öğrendiğimiz zaman dış

güvenliği aradım ve hayrete düştüm. Hava desteklerimiz, gökyüzü mevzi devriyelerimiz ne cehennemdeydi? Sabah ve akşam saat altıda hep koridorun parametrelerinde olurlardı."

"Peki, neredeydiler?" diye sordu Scofield öfkeyle. "Helikopter geldiği zaman onları her seferinde duyardık. Sabahları Toni'yi uyandırırlardı. Neredeydiler?"

"X-Güvenlik bana onların standart acil durum şifresiyle bir emir aldıklarını söyledi. Sessiz At'ın refakatçi askerlerine helikopter tamiri nedeniyle çekilmeleri söylenmiş."

"Ne? Emri kim vermiş?"

"Kesinlikle ben vermedim, Brandon."

"Senin bürondan mı? Kim?"

"Anlamıyorsun. Herkes olabilir, ama buna nasıl cesaret etti?"

"Personelini didikle!" diye bağırdı öfke içindeki Bray. "Bütün hepsini işkenceye çek! Silahları da onlar sağlamış ve o bombaları kendileri atmış olabilirler. Sekiz kişi öldü ve belki dördü daha kurtulamayacak. Bir şey yap, Frank! Ben yapamam, ama sen yapabilirsin... lanet olsun, bu senin işin!"

"Evet, benim işim ve bildiğim gibi yapacağım, çünkü hem yetkiye, hem de sorumluluğa sahibim. Ve benim kararlarım dikbaşlılığa ya da bir şeye kendi damgamı vurma arzusuna dayanmıyor."

"Ya?.." Scofield durdu, uzanıp Shields'in kolunu tuttu. "Pekâlâ, Kısık Göz, bunu hak ettim."

"Evet, sanırım ettin."

"Çok öfkeliyim."

"Ben de öyle, Brandon," dedi yardımcı müdür kısık gözlerinde ciddi bir ifadeyle. "Ama önerdiğin gibi, Örgüt'te bir ayaklanma düşmanlarımızı daha fazla yeraltına iterken onlara güçlenebilecekleri bir atmosfer yaratır. Çekişme çok iyi bir şaşırtmaca olabilir."

"Ah, evet," dedi Bray, Shields'in kolunu bırakıp yürümeye devam ederken.

"Senin bir analizci olmanın ve benim olmamamın nedeni bu, sanırım... Yalnız anlamadığım şey, eğer öldürmek istedikleri bensem, neden birisi alnıma bir kurşun sıkmadı? En az risk ve en yüksek yüzdeyle basit, temiz ve kolay bir cinayet olurdu. Tanrı biliyor, burada da köstebeğimiz var. O kırmızı balon oraya Noel Baba'nın cinleri tarafından koyulmadı."

"Hayır, ama bu soruna yanıt veriyor. O her kimse senin, Anto-nia'nın ve Pryce'nin -eğer olduysa- ara sıra tesis gözcüsünün gözetiminden kaçtığınızı biliyor olmalıydı."

"Bu doğru mu?"

"Kesinlikle. Aklımıza gelebilecek her ihtimali düşünmeye çalıştık. Bütün bu çaba, malzeme ve tabii para yatırımını sizin buradan çıkarılmanız için yapmadık."

"Bunu nasıl farketmedim? Toni ile Cameron nasıl farketmedi? Hiçbirimiz amatör değiliz."

"Çoğunlukla uzaktan yapıldı. Bir çavuş bir onbaşıyı telsiziyle arayıp 'Bomba -bu sendin- Altıncı Bölgeden çıkıyor, onu Yedi'de bulun,' diyebilirdi. Tesisi bölgelere ayırmıştık... gerisini biliyorsun."

"Araç değiştiriyor," dedi Scofield. "Kahverengi bir araba Sekizinci Bulvardan sapıyor, Kırk Sekizinci Caddede izleyin."

"Tam öyle. Bu taktik hiçbir zaman etkinliğini kaybetmedi."

"Eski taktikler her zaman en iyisidir, Frank... Biz neden söz ediyoruz?

Boğazımıza kadar pisliğe batmış durumdayız ama iki çaylak gibi konuşuyoruz!"

"Öyle konuşuyoruz, çünkü düşünebiliyoruz, Brandon. Elimizde kalan tek şey bu."

"Düşünmeyi bırakıp işe başlasak daha iyi olacak, Çocuk."

"Bak, Bray, 'Kısık Göz'e katlanabilirim, ama 'Çocuk'a katlanamam. Ayrıca Pryce'ye söylediğim gibi, ben senden daha yaşlıyım."

"Öyle mi?"

"On sekiz ay, on bir gün... Düşünmemeyi tercih ettiğine göre, 'iş' için aklında ne var?"

"Önce," dedi Scofield. "Elimizdeki parçaları biraraya getirelim. Dış yolda vurulan onbaşı, Toni ile beni öldürmek için duvara tırmanan katil, bombalı saldırı ve bir köstebek ya da köstebekler tarafından buraya koyulan hedef işareti. Ve en sonunda, Montrose denen kadının Beyaz Saray'la olan bağlantısı var. Bütün bunlar biraraya gelince ne anlam çıkıyor?"

"Yeniden düşünmeye başladın," dedi üzgün ve aklı karışmış olan Shields. "Ama Montrose paniğe kapıldıysa da temiz. Görevini nasıl yapabildiğini bile anlamıyorum. Oğlunun başına gelebilecekleri düşünmek onu çılgına çevirmiş

olmalı."

"Bin Altı Yüz'e nasıl karışmış?"

"Albay Bracket ile. O ve karısı Montrose'nin yakın arkadaşlarıydı. Kaçırılma gerçekleştikten sonra ve Matarese sandığımız kişiler tarafından durum ona bildirildiğinde kendini kaybetmek üzereydi. Başvura-

cağı hiçbir yer yoktu, bürokrasiye kesinlikle başvuramazdı. Şu anda kendisi de büyük bir üzüntü içinde olan Bayan Bracket'e göre, Montrose, Everett'e bir asker ve rehber olarak güvenirmiş."

"Bu makul geliyor," dedi Bray başını sallayarak. Black Hawk helikopterlerinin indiği pistin etrafında dolaşıyorlardı. "Ona güveniyordu, çünkü o bir dost, West Point'den bir sınıf arkadaşı ve dert ortağıydı. Ama ya Beyaz Saray?"

"Bracket üniversitede Yale'e gönderilmiş ve sınıf arkadaşlarından biri Thomas Cranston imiş..."

"O adı biliyorum," dedi Scofield, Shields'in sözünü keserek. "Bizden biriydi, değil mi?"

"Sonuna kadar ve çok iyiydi. Doğal yeteneklerine ek olarak müthiş bir satıcıydı.

Eğer Langley'de kalsaydı, müdürlüğe güreşirdi ve ben onu desteklerdim."

"Kısık Göz, o iş senin olabilirdi! O zayıf vücudunda normal, kıskanç ve nefret dolu kemik hiç yok mu?"

"Yeterli olmadığımı bilirken ve yaptığım işten memnunken, hayır. Cranston uluslararası akademisyenlerin kurduğu o bilgi tanklarından birine gitmek için Örgüt'ten ayrıldı. Oradan politikaya sıçramak kolaydı. Şimdi, Başkan'ın ulusal güvenlikte başyardımcısı."

"Demek, Bracket, Montrose'yi ona gönderdi."

"Evet, bu mantıklı görünüyor ve olanların ışığında doğruydu. Bizim uzmanlığımız ve nüfuzumuz var, ama tehlikeliyiz. Bize gelseydi, oğlu öldürülebilirdi."

"Peki, Thomas Cranston ne yapabilirdi?"

"Bilmiyorum, ama her neyse, çok kötü bir arka kanal olacak."

"Kime?"

"Bilmiyorum."

"O zaman, bulmalıyız."

"Ondan bir toplantı yapmayı talep ettim. Belki, Bin Altı Yüz'ün bilmemizi istemediği bir şey öğrenebiliriz."

"Aynı tarafta değil miyiz?"

"Onlarla bazen anlaştığımızı sanıp karşı çalıştığımız olur."

"Saçma!"

"Kuşkusuz, ama durum böyle."

"Tamam, tamam. Tabii, o toplantıda ben de olmak istiyorum. Pry-ce ile Antonia da. Biz uzmanız, unutma?"

"Siz de olacaksınız," dedi Shields. "Ama Yarbay Montrose olmayacak. Cranston onun endişelenmesinden korkuyor."

"Bu anlaşılır bir şey... Şimdi, bütün bu şirket birleşmeleri ve benim görüşüme göre, piyasa yığılmalarına gelelim. Burada yardımcı olabilirim. Bilgisayar değil, seni de Matarese'nin adlarını, ilişkilerini, dostlarını ve yuttukları ya da yok ettikleri düşmanlarını hatırlıyorum. Sadece operasyon yöntemlerine ve şirketlere ait geçmiş bilgilere ihtiyacım var, bu çok önemli. Matarese'nin en büyük zayıflığı kendi aralarında iş yapmaları; yıllardan beri her zaman şantaja başvururlar ya da gönüllü yardım alırlar. Bu bir yöntem, tamamen gizli, ama ana hatları ortada ve ben onları biliyorum."

"Araştırmacılarımız istediğin şeyler üzerinde çalışıyorlar. Hepsini birkaç gün sonra alacaksın. Kuzey Carolina'ya gönderilecek."

"Başka bir tesis mi?"

"Hayır, Great Smokies dağlarında, bir düzine pahalı dağ evinden oluşan bir tatil yeri. Vergi ödeyenlerin zararına çok rahat edeceksin."

"Şuna bak!" diye bağırdı Scofield pistteki bir metal parçayı göstererek. Gidip parçayı aldı. "Bu, bizi bombalayan Black Havvk'dan," dedi tırnağını parçanın yüzeyine sürterek.

"Nasıl anladın?" diye sordu ClA'nın müdür yardımcısı.

"İkinci ya da üçüncü geçişinde devriyelerimiz ateş edince gövdesinden küçük bir bölüm parçalandı."

"Evet?"

"Boya yeni sayılır. Bunu Sikorsky'ye gönder. Belki bundan yola çıkarak asıl helikopteri bulabilirler."

"Seni anladığımdan emin değilim, Brandon."

"Belki yanıtın bir parçası olabilir."

"Ne?"

— 176 —

"Bizi bombalayan Black Hawk, Matarese tarafından yapılmış bir taklitti.

Sikorsky'den, geçen altı hafta içinde bir MH-Altmış K özel operasyon helikopterini kimin kiraladığını ya da satın aldığını öğren."

"O dünyayı geride bıraktığını sanıyordum."

"Antonia sorular sordu. RDF askerlerinden biri onu tanımış."

Cameron Pryce ile Antonia Scofield ölü ve yaralıların özel eşyalarını toplamışlardı. Tatsız görev bittikten sonra, Yarbay Leslie Montrose ile birlikte pistteki Brandon ile Frank Shields'in yanına gittiler.

"Kuzey Carolina'ya kadar dört tane F-On Altı'nın refaketinde gideceğiz, ikisi önde, ikisi arkada," dedi yardımcı müdür bavullarını helikoptere yüklerlerken.

Black Hawk yerden havalanırken Shields pilotla uçuş görevlisinin yanındaydı.

Scofield karısının yanında, Pryce de Montrose ile oturuyorlardı. Pryce ile Montrose için uçuşun ilk dakikaları tuhaf geçiyordu, çünkü ikisi de ne söyleyeceklerini bilmiyorlardı. Sonunda Cameron konuştu.

"Üzgünüm, gerçekten... her şey için."

"Ben de," diye karşılık verdi Montrose soğuk bir sesle. "Bay Scofi-eld'in beni öldürmesine izin verecek miydin?"

"Bu zor bir soru. Hava saldırısından senin sorumlu olduğunu sanıyordum... o anda herhalde izin verirdim. Birçok adam öldürüldü ve yaralandı. Tepkim çok sert oldu."

"Benimki de öyle olurdu. Bunu anlayabiliyorum."

"Neden bize durumunu anlatmadın?"

"Anlatmamam söylenmişti, emredilmişti."

"Kim tarafından? Thomas Cranston adında bir adam mı?"

"Öğrendiğinizi biliyorum. Evet, Tom Cranston, Başkan'ın verdiği yetkiyle."

"Niçin?"

"Çünkü Cranston, ClA'nın tesisi iyi koruyabildiğine inanmıyordu. Haklı olduğu ortaya çıktı, öyle değil mi?"

"Şu anda helikopterde olan iyi bir dostum bunun için acı çekiyor. Büyük acı içinde."

"Onlar her yerdeler, Bay Pryce, bunlar her kimse her yerdeler! Ve biz onları göremiyoruz."

"Kim olduklarını bilmiyorsun, değil mi?"

"Sadece Kahire, Paris ve İstanbul gibi yerlerden gelen korkunç telefonlarda söyledikleri gibi oğluma ne olacağını biliyorum! Benim yerimde olsan sen ne yapardın?"

"Kesinlikle senin yaptığını, bayan. Mümkünse, en tepeye giderdim, sızıntı olabilecek yerlere değil."

"Cranston bana Haberalma Örgütünün üzerinde ya da aşağısında, kimsenin yapamayacağı tehdidler yapan kanallar olduğunu söyledi. Ben bir anneyim, oğlumu geri istiyorum! Babası ülkesi için öldü ve geriye kalan tek şeyse oğlum.

Onu alamazsam ölmeye hazırım. Ben bir askerim, riskleri biliyorum ve hakkımı almak için sonuna kadar gideceğim. Bu nedenle, Tanrı'ya şükür, en üste kadar çıkabildim. Kusurları olan bir örgütün bir parçasısın, Bay Pryce ve oğlumu geri almak için etrafınızda döneceğim. Kocamla ben yeteri kadar verdik!"

"Bir öneride bulunabilir miyim?" diye soran Pryce kadının heyecanını yatıştırmaya çalışıyordu.

"Öneriyi yapan kişinin benim tarafımda olduğuna inandığım sürece her şeyi dinlerim."

"Senin tarafındayım, yarbay. Frank Shields ile Scofield de öyle."

"Olduğunuzdan eminim, olabileceğiniz kadar."

"Ne demek istediğini anlamıyorum."

"Yapacak işleriniz var ve kendi başınızı... kibarca söylemek gerekirse kendi onurunuzu kurtarmak zorundasınız. Benim yapacağım tek iş var, oğlumun sağsalim dönmesi."

"Aksini iddia etmiyorum," dedi Cameron alçak sesle. "Ama bana tesisteki sorumluluklarını çok iyi yerine getirdin gibi geliyor. Öncelikli işin bu değildi."

"Tom Cranston, Ev Bracket'e, arada bir bağlantı olabileceğini, beni bu yüzden göreve aldıklarını söylemiş."

"Bağlantı olabilirmiş? Bütün bildiğin bu mu?"

"Görevimiz sen ve özellikle Bay Scofield'i hedef alan bir terörist örgütün varlığının ötesinde bir şeyler bilmemizi gerektirmiyor."

"Buna inandın mı?" diye sordu Pryce öfkeyle. "Üslubumu bağışla, ama bu tamamen palavra, daha kibarcası safsata."

"O palavraya ya da safsataya inandım, çünkü emir komuta zincirine inanıyorum. Kusurlu yanları olsa da yanlıştan çok doğrusu var. Acemi ya da deneyimsiz kişilerin ellerindeki bilgi çok tehlikeli olabilir."

"Bana bir örnek ver."

"Eski bir İkinci Dünya Savaşı posterindeki yazı buna iyi bir örnek. 'Gevşek ağızlar gemi batırır.'"

"O gemilerin kaptanları bile mi?"

"Bilmeleri gerekirse, bilirler."

"Bir geminin kaptanının haberi yoksa, başka bir gemiyle çarpışabileceğim hiç aklına getirmedin mi?"

"Böyle olasılıklar her zaman vardır... Demek istediğin nedir, Bay Pryce?"

"Sen büyük bir oyuncusun, yarbay ama filmin bütününü bilmiyorsun, bilmeliydin. Everett Bracket'in ölümünden sonra bilmek isteyeceğini sanırdım.

O senin dostundu, hem de yakın dostun. Senin yerinde olsaydım, çok üzülür ve çok öfkelenirdim."

"Kendime göre üzülüyorum, Bay Pryce. Bir koca kaybettiğimi unutuyor musun? Öfkeye gelince, inan bana çok öfkeliyim... Önerin neydi? Bir önerin olduğunu söylemiştin."

"Az önceki sözlerinden sonra yapacağım öneriyi kabul edeceğini sanıyorum."

"Efendim?"

"Çok beğendiğin emir komuta zinciri... Ben, Scofield ve Cranston arasında bir toplantı ayarlandı. Bunu Shields istedi. Ancak, sen orada olmayacaksın."

"Ya?" Leslie'nin bakışlarında kuşku ve bezginlik vardı.

"Ben olman gerektiğini düşünüyorum," diye devam etti Cameron. "Bazen, bilme gereği kuralını ellerin nerede olduğunu bilemeyecek ka-

dar ileriye götürüyoruz. Sözüme inan. O toplantıda senin de olman gerekir."

"Bu konuda yapabileceğim fazla bir şey yok," dedi Montrose iğneleyici bir ifadeyle. "Müsteşar Cranston bir karar verdi. Bunun birtakım nedenleri olduğundan eminim."

"Aptalca nedenler. Senin kişisel bağlılığınla ilgili. Dayanamayıp çökeceğini düşünüyor."

"Buna kızarım."

"Ben de. Daha çok kızdığım ise, senin yapabileceğin katkıları engelliyor olması."

"Bunu nasıl yapabilirim?"

"Telefonlarda sana neler söylendiğine bağlı. Konuşmalardan banda alabildiklerin var mı?"

"Hayır. Benimle konuşanlar -her defasında farklı adamlardı- kayıt yapıldığını gösterebilen aygıtları bulunduğunu ve yapılırsa cezasının ağır olacağını söylediler. Ama bütün konuşmalar silinmemek üzere aklıma kazındı, ayrıca evimde bir kasada duran defterde yazılı."

"O defter ya da kopyası Cranston'da var mı?"

"Hayır, ona sadece özet olarak verdim."

"Bununla yetindi mi?"

"Evet."

"Sadece aptal değil, gerizekâlı," dedi Pryce.

"Bence, çok akıllı ve ilgili bir adam."

"Olabilir, ama aynı zamanda gerizekâlı. Hem, bunu nasıl söyleyebilirsin?

Sonuçta doğrudan doğruya oğlunu etkileyebilecek önemli bir toplantıya seni katmıyor."

"Tekrar ediyorum," diye yanıt verdi yarbay. "Nedenleri vardı. Belki haklı; ne kadar tarafsız olabilirim?"

"Kontrolünün dikkat çekici olduğunu söyleyebilirim. Senin durumunda bir anne olmak nasıldır bilemeyebilirim, ama anneme, babama ve kardeşlerime nereye gittiğimi neden hiçbir zaman söylemediğimi biliyorum... O toplantıya katılmak istemez misin?"

"Bütün kalbimle..."

"O zaman, katılacaksın," dedi Cameron onun sözünü keserek. "Ve seni oraya götürmek için biraz şantaja başvurmak zorunda kalacağım."

"Beni şaşırttın. Şantaj mı?"

"Evet. Shields'i, Scofield ile benim sen olmadan toplantıya katılmayı reddedeceğimizi söyleyerek tehdit edeceğim. Böylelikle o da Cranston'u doğru yola getirir."

"Bunu neden kabul etsin?"

"Birincisi, ikisinin de bize ihtiyacı var ve daha önemlisi, Cranston o not defterini istemedi, özetlerle yetindi. Bu tek başına Frank ile Scofi-eld'i harekete geçirecek."

"Özetler yeterli değil mi?"

"Asla."

"Neden? Önemli bilgiler taşıyordu. Bunun dışında ne olabilir ki?"

"Sözcük kullanımı, referanslar, tuhaf deyimler, sonuç çıkaracak herhangi bir şey," diye yanıtladı Pryce. "Anladığıma göre, Cranston, Kissinger gibi çok büyük bir jeopolitik stratejici, ama sahada hiçbir zaman olmadı. Ormanlar ve bir de ağaçlar vardır. Cranston yeşilliği planlamakta müthiş olabilir, ama gerçek bir ağaçla içinde bir ton patlayıcı olan plastik bir sahne dekoru arasındaki farkı bilmiyor... Toplantıya katılacaksın, bayan... özür dilerim, yarbay."

Askeri helikopter iki yolcusu, Müsteşar Thomas Cranston ve Merkezi Haberalma Örgütü Müdür Yardımcısı Frank Shields ile Andrews Hava Kuvvetleri Üssünden saat beşte havalandı. Varacağı yer Kuzey Carolina, Cherokee'deki bir özel havaalanıydı. Alan Great Smoky dağlarındaki Peregrine View adlı bir dinlenme tesisinin yedi mil güneyin-deydi. Toplantıya iki saat kalmıştı.

"Bu yeri nasıl buldunuz?" diye sordu müsteşar.

"Yalnızca çok zenginlerin gidebileceği kadar pahalı bir golf ve dinlenme sitesi, gelgelelim, çok zenginler genellikle o yüksekliğe çıkama-

yacak kadar yaşlı oluyorlar," diye yanıt verdi Frank Shields gülerek. "İnşaatçılar batınca, yarı fiyatına biz aldık."

"Bence, Kongre sizin bütçeniz hakkındaki kaygılarını yeniden gözden geçirmeli. Hepiniz çok akıllı işadamları oldunuz."

"Kelepir malı görünce tanırız, Bay Müsteşar."

"Nasıl bir yer?"

"Çok şık ve gözlerden uzak. Bakımında çok az kişi çalışıyor, ama burayı en yüksek güvenliği sağlayan bir yer olarak kullanıyoruz. Eski günlerde, Sovyet'lerden kaçan birçok kişi orada golf oynamayı öğrendi."

"Tam bir kapitalist oyunu..."

"Birçoğu KGB'nin masraf paralarını VVashington'un en sevilen restoranlarına yatırdıkları gibi buna da alıştı."

"Evet, o masraf raporlarının kopyalarını gördüğümü hatırlıyorum. Eski günlerde... Nerede toplanıyoruz?"

"Dört numaralı evde. Bizi oraya bir golf arabası götürecek. Dağ yolundan çeyrek mil yukarda."

"Oksijen maskesine ihtiyacım olacak mı?"

"Senin yaşında, hayır. Benim yaşımda olabilir."

Apalaş'ların Great Smoky dağları eteklerindeki evin güzel döşenmiş oturma odasında, rahat koltuklarda oturuyorlardı. Scofield karısının yanındaydı, Pryce ile Yarbay Montrose de onların solunda oturuyorlardı. Montrose sivil giyinmişti, üstünde koyu renk plili bir etekle beyaz ipek bluz vardı.

Karşılarında, yardımcı müdürle Müsteşar Cranston oturuyordu.

Thomas Cranston orta boylu, hafif şişman bir adamdı. Sert hatlı yüzüyle bilgili ama septik Ortaçağ hocalarının havasını taşıyordu. Gözlük camlarının irileştirdiği gözlerinde merakla konuşmaya başladı.

"Tesisteki arkadaşların bana bağırmayı kestikten sonra, yöntemle-rimdeki yanlışlığı açıkladılar. Yeniden özür dilerim."

"Tom, ben böyle bir şeyin olmasını istememiştim..."

"Sen istemediysen ben istedim ve istiyorum, küçük kız!" diyerek araya girdi Scofield öfkeyle.

"Benim adım Leslie Montrose ve Amerika Birleşik Devletler ordusunda bir yarbayım, 'küçük kız' değil."

"Bir haberalma görevlisi de değilsin. Tanrım, o telefon kon «aşmalarının tam kayıtlarına ya da tamına yakınına sahipsin, ama bu soytarı özetlerle mi yetiniyor?"

"Hatırlatmama izin verin, Bay Scofield," dedi Montrose askeri bir otoriteyle.

"Müsteşar Cranston, Amerika Birleşik Devletleri Başkanı'nın yardımcısıdır."

"Bir müsteşar olduğundan eminim, ama ben olsam onu kedime bile müsteşar yapmazdım!"

"Yeter, Brandon." Shields oturduğu yerden kalktı.

"Tamam, Bray," dedi Pryce öne doğru eğilerek.

"Amacını anlattın," dedi Antonia.

"Hey, durun," dedi Cranston hafifçe gülümseyerek. "Ajan Scofield bana kızmakta çok haklı. Bütün bilgiyi almadığım gibi ne düşman hattında oldum, ne de olanlar konusunda tavsiyede bulunacak kadar uzmanım. Benim işim farklı ve bunun size kısa zamanda pek yardımı olacağını sanmıyorum."

"Sen de uzun zamanda dene," dedi Bray fısıltıyla.

"Leslie'nin -yarbayın- notlarını inceledikten sonra çok fonksiyonlu bir bilgisayara geçirdim. Benim eski ve çok daha bilgili olan arkadaşım Frank neyi inceleyeceğimi, Leslie'nin izniyle defteri almamı ve ondan bir sonuç çıkarmam gerektiğini söyledi."

"Anlat," dedi Scofield alaycı bir ifadeyle. "Neye vardın?"

"Kes, Brandon," dedi Shields yerine otururken.

"Elimde değil, Kısık Göz. Beni ölüme mahkûm edenler bu adamlardı."

"O berbat karar verildiğinde çocuk yaşlardaydım, Bay Scofield. Ve kaydı okusaydım kesinlikle karşı çıkardım. Buna inanıp inanmamak sizin elinizde."

"İnandırıcı olduğunu söyleyebilirim," diye karşılık verdi Bray. "Ve nedenini bilmesem de sana inanıyorum. Ne sonuç çıkardın?"

"Yarbay Montrose'ye oğlunu kaçıranlardan gelen telefonların hepsinde iki ifade vardı. Bunlarda küçük farklılıklar olsa da aynı ağdalı ifade kullanmıştı."

"Daha açık söyle," dedi Scofield.

"Yarbay..."

"Leslie yeterli, Tom," diye sözünü kesti Montrose. "Bizim dost olduğumuzu biliyorlar ve şu anda askeri unvanlar biraz cesaret kırıcı geliyor. Oldukça soğuk, değil mi?"

"Bunu hiçbirimiz duymadığımıza yemin ederiz," dedi Pryce utangaçça gülen yarbaya kibarca gülümseyerek. "Lütfen devam edin, Bay Müsteşar."

"Pekâlâ... Leslie'yi oğlu için toplam yedi kez aradılar. İki kez Hollanda'dan...

VVormerveer ve Hilverstum; Amsterdam olduğunu tahmin ediyoruz... diğerleri Paris, Kahire, İstanbul ve buradan, yani Chicago ve Kansas, Sedgvvick'ten.

Tehdidlerinin temelinde dünyada yaygın bir örgüt oldukları var. Bunlar kimdi ve nereden geliyorlardı? Niyetleri korkutmak mıydı? Hemen yerine getirilmesini istedikleri talimatları vermek için her aradıklarında Leslie tesisdeydi. Talimatlar yerine getirilmezse oğlunun öldürüleceği söyleniyordu...

yavaş yavaş..."

"Tanrım," diye fısıldadı Antonia, Montrose'ye bakarak.

"Kullanılan ifadeler neydi?" diye sordu Shields. "Dikkatini çeken ifadeler?"

"Birincisi bütün talimatlarda vardı. Her defasında talimatlar 'tamı tamına'

uygulanacak deniyordu. İkincisi, misilleme tehdidinde geçen bir ihtardaydı."

"Misilleme sözcüğü durumu anlatmaya yetmez, Tom," dedi Leslie. "Anlatmak istedikleri işkence ve oğlumun ölümüydü."

"Evet." Cranston, Montrose'ye bakmaktan kaçınarak sustu. "Hollanda'da VVormerveer'den gelen ilk telefondan başlayarak söylenenler böyleydi..."

"Neden Amsterdam olduğunu düşünüyorsunuz," diye sordu Sco-field.

"Buna daha sonra geleceğim."

"VVormerveer'den gelen telefonda söylenenler lütfen," diye üsteledi Frank Shields.

"Hollanda'da biri tarafından tuhaf bir Amerikan deyimiyle 'Serinkanlı ol,'

dendi."

"Afrika Amerikancası demek daha doğru," diye ekledi Pryce. "Kökeninden çok farklı anlamda. Özür dilerim, devam edin."

"Hilversum'dan yine bir Hollandalı, 'Serinkanlı olmayı unutma,' dedi. Paris ve Kahire'den gelen telefonlarda da, 'Soğukkanlı ol,' sözleri tekrarlandı; sonra İstanbul'dan, 'Soğukkanlı kalmak zorundasın,' dendi... Dikkat çekici bir dil aktarımı, değil mi?

"Kimin söylediğine bağlı," diye karşılık verdi Beovvulf Agate. "Başka?"

"Buradan, Chicago ile Kansas, Sedgvvick'den gelen telefonlarda, sükûnetini kaybetme,' ve 'Sükûnet, yarbay, yoksa beşik düşer, dendi."

Montrose gözlerini yumarken bir damla gözyaşı belirdi. Ama derin bir soluk aldıktan sonra oturduğu yerde dikleşti.

"Elimizdekilerin özeti bu demek," dedi Scofield sert bir sesle ve üzüntüyle Leslie'ye baktı. Sonra Beyaz Saray müsteşarına döndü. "Özetleri çok seviyorsun, özetlemeyi de."

"Talimatlar nereden geldiklerine bakılmaksızın kullanılmak üzere yazıya döküldü. Leslie seslerle aksanların değişik olduğunu söyledi ki, bu normal.

Normal olmayan, 'büyük bir dikkatle' ve çeşitli şekillerde 'serinkanlı'

deyimlerinin sürekli kullanılması."

"Sanırım, bunda hepimiz aynı fikirdeyiz, Tom," dedi Shields. "Senin görüşün ne?"

"'Serinkanlı' sözcüğünün Amerikan kökenli olduğu konusunda da aynı fikirde misiniz?"

"Tabii," diye söze karıştı sabırsız Brandon. "Ne olacak?"

"Amerikalı kulağına hitap eden, ana dilde..."

"Öyle görünüyor," dedi Pryce. "Başka ne ima ediyorsunuz?"

"Açık," diye yanıtladı Cranston. "Talimatlar bir Amerikalı tarafından yazılmış, Matarese'nin üst kademelerinden biri tarafından."

Yarbay Montrose koltuğundan hızla fırladı. "Kim?" diye sordu.

"Onların adı, Leslie," dedi devlet müsteşarı. "Oğlunu kaçıranların adı Matarese.

Senin için bir dosya hazırladım. Kayıtlarımızdaki her şey asıl olarak Bay Scofield, Matarese'nin bildiği adıyla Beovvulf Agate tarafından sağlandı."

Montrose başını Bray'e doğru çevirip konuşmaya hazırlanırken Frank Shiels araya girdi. "Nereye gidiyor olduğunu biliyorum, Tom. Üst düzeylere."

"O düzeyin altında bulunan hiç kimsenin bilgiye ulaşmasına izin verilmezdi."

"Eğer Brandon haklıysa, o emirleri yazan buradaki Matarese grubunda.

Herhalde onların emriyle hareket eden bir şirket ya da holdingdeki bir kişi...

Chicago dışında, diğer telefon nereden gelmişti?"

"Kansas, Sedvvick'den."

"Bray için bilgi toplayan araştırma birimini Illinois ile Kansas üzerinde yoğunlaştıracağım." CiA yardımcı müdürü yerinden kalkıp telefona gitti.

"Bir yere varmayabilir ama bu bir başlangıç, Frank," dedi Cranston başını sallayarak.

"Birisi bana neler olduğunu anlatacak mı?" diye bağırdı Montrose ayağa kalkarak. "Ve şu Matarese nedir?"

"Dosyayı oku, yarbay," dedi Scofield. "Sen bitirdiğin zaman, Toni ile ben önemli olduğunu düşündüğümüz bazı noktalar ekleyeceğiz."

"Teşekkür ederim, ama bunun oğlumla ne ilgisi var?"

"Pek çok ilgisi var," dedi Beovvulf Agate.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Great Smoky dağlarındaki Peregrine View diye bilinen tatil merkezi Chesapeake tesisinden görünüş olarak farklı olduğu gibi, güvenlik personeli de SYG ve CIA devriyelerinden farklıydı. Onlar yerine, Bosna'dan yeni dönmüş

olan gizli Gamma Birliğinin Özel Güçleri vardı. Askerlere konukların rapor vermek İçin geri getirilmiş seçkin elçilik görevlileri olduğu ve önemli

görevlerde bulundukları için dış müdahalelere karşı korunmaları söylenmişti.

Bu kadarı yeterliydi; onlar profesyonel asker olduklarından söylenmeyeni anlamaya alışkındılar. Gamma operasyonlarının özelliği buydu: dolaylı ve karışık emirler.

O bölgedeki her şey çok farklı olduğu ve Chesapeake tesisindeki herkes gittiği için tüm ihtiyaçlar Cherokee kasabasından getiriliyordu. Günde iki kez gelen helikopterlerin sesi hoş bir rahatlıktı. Küçük uçaklar düzenli olarak Cherokee'ye gidip Scofield'in istediği malzemeleri dağdaki komplekse taşıyorlardı. Bunlar arasında, mali raporlardan her çeşit yazışmaya, yönetici konuşmalarından iç memolara kadar her çeşit evrak vardı. Birkaç gün sonra, Brandon ile Antonia'nın 6 numaralı evlerinin oturma odası karton kutularla doldu. Onun yanındaki 5 ve 7 numaralı evlerde ise Pryce ile Yarbay Montrose kalıyorlardı.

Frank Shields ile Thomas Cranston, Langley ve Beyaz Saray'daki görevlerine dönmüşlerdi, ama dinlenemeyen telefonlar ve gizli hatları olan faks makineleriyle sürekli temastaydılar, iş yorucuydu. Dördü de saatlerce, sırtları ağrıyıp gözleri yoruluncaya kadar evrakların üzerinde

çalışıyorlardı. En kötüsü mali raporlardı. Rakamlarla dolu sütunların eklerinde proje taslakları, mal varlığı analizleri ya da tablolar vardı. Örneğin, M-113

Projesi kısaca, "Aşağı değerde," diye açıklanıyor ve, "Açıklama için raporun 17.

bölümüne bakınız ve sonra 28 ve 36. bölümlerle karşılaştırınız," diye devam ediyordu. Durumu daha zorlaştırmak için kullanılan dil, ileri ekonomi ders kitaplarındaki gibiydi ve meslek dışı kişiler için anlaşılması zordu. Ama Brandon Scofield için tüm bunlar bir tek şeyi ifade ediyordu. Bu anlaşılması güç eklemeler şaşırtmak için yapılmıştı.

"M-Yüz On Üçden hiçbir şey anlaşılmıyor!" diye bağırdı öfke içindeki Bray.

"Gerçi anlaşılması da gerekmiyor."

"Onlara bakamadım," dedi Cameron. "Ama ne demek istiyorsun?"

"Maltuzcu ekonomi yasalarını yenen serbest piyasa kuralları."

"Ne?" diye sordu Leslie.

"Rekabet," diye yanıtladı Scofield. "Bir teklif resmen yapılıncaya kadar, karşı grubun bunu öğrenmeye hakkı yoktur."

"Bunun Maltuzcu yasalarla ne ilgisi var?"

"Demir, bronz ve altın meselesi delikanlı. Demir bronz olmak ister, bronz altın olmayı tercih eder, altınsa hepsini birden ister. Altının kim olduğunu tahmin edersin?"

"Matarese," dedi Pryce.

"Tanrım, katandaki delik kapanıyor... Şunu kafana yaz. Matarese olması mümkün."

Elinde bir kalem ve kâğıtla oturan Antonia, "Şirket hangisi?" diye sordu.

"Dünya çapında bir holding. Atlantic Crown, merkezi Kansas, Wichita'da."

"Bir şirket raporundan daha fazlasına ihtiyacımız var, Bray," dedi Cameron.

"Bu yalnızca başlangıç, evlat. Modeli anladıktan sonra -eğer anlarsak- neyin peşinde olduğumuzu da biliriz. Bunu sana anlatmak zorunda kalmama şaşırdım."

"Bağışla, sevgilim," dedi Antonia öne doğru eğilerek. "Ama biraz ara vermemiz gerektiğini düşünüyorum. Saatlerdir bunun üzerinde çalışıyoruz ve ben dikkatimi kaybetmeye başladım."

"Durmak istemiyorum," diyen Leslie elinde bir deste kâğıtla oturuyordu. "Ama bu teklifi kabul ediyorum. Sürekli olarak okumak zorundayım, sözcükler ancak o zaman bir şey ifade ediyor."

"Olabilir," dedi Scofield esneyerek. "Bir içki içebilirim."

"Biraz uyuyabilirsin, sevgilim. Gel, seni yukarı çıkarayım."

"Şuna bakın," dedi Bray, Pryce ile Montrose'ye göz kırparak. "Beni yatak odasına götürmek için nasıl da sabırsızlanıyor."

"Genellikle tersi olur, öyle değil mi?" dedi Leslie.

"Bu bir hayal, canım," diye karşılık verdi Antonia.

"Etrafımı kendini beğenmişler sarmış." Scofield iskemlesinden kalkıp bir kez daha esnedikten sonra Toni ile birlikte merdivene doğru yürüdü.

"Belki de onu korkutuyorum," dedi Antonia kalçalarını kıvırarak.

"Pişman olabilirsin, aşkım." Yaşlı çift basamakları çıkmaya başladı.

"Çok sevimliler," dedi Montrose.

"Kadını sev, adamdan nefret et," dedi Cameron alçak sesle.

"Bence hiç de öyle demiyorsun."

"Evet, demiyorum," diye itiraf etti Pryce. "Beyninin iki hücresinde benim bütün beynimde olandan daha fazlası var. Çok azımızın gidebileceği yerde bulundu."

"Aynı zamanda çok tedirgin bir adam."

"Kontrol edemediği olaylarda öyle," diye ekledi Cam. "Olmadık yerde suç bulur."

"Bu her birimizin anlayışına bağlı, değil mi? Bazı inançlara göre, suç hepimizde yaradılıştan var."

"Buna katılmıyorum, yarbay. Kuşku, evet, ama kontrol edebileceğin bir şeyden suçlu olmadıkça, suç yoktur."

"Bu çok filozofça, Bay Pryce..."

"Cam ya da Cameron, unuttun mu?" diye sözünü kesti Pryce. "Bunda anlaşmıştık... Leslie."

"Bazen unutmayı tercih ediyorum."

"Neden?"

"Açıkçası, rahatsızım. Çok hoş bir adamsın, Cam, ama aklımda başka şeyler var... tek bir şey daha doğrusu."

"Oğlun, tabii."

'Tabii."

"O benim de aklımda, inan."

Montrose ona baktı. "İnanıyorum." Sonunda göz göze geldiler. "Aynı olamaz ama, değil mi?"

"Tabii değil," dedi Pryce. "Ancak, bu endişemi azaltmaz. Ne yapıyoruz?"

"Biraz yürüyüp temiz hava almak istiyorum. Brandon'un küçük puroları hoş

koksa da, fazla geliyor."

"Ona kesmesini ya da azaltmasını söyle."

"Ah, hayır. O da benim gibi takıntılı, eğer sigara içmek ona yardımcı oluyorsa, içsin."

"Senin sigara içmediğini sanıyorum," dedi Pryce ayağa kalkarlarken.

"Yanılıyorsun. Jim ile sigarayı bırakmıştık. Birbirimizi kontrol ediyorduk, o öldükten sonra ne yazık ki yeniden başladım. Ama fazla değil ve başkalarının önünde içmiyorum. Ne kadar aptalca olsa da, sinirleri yatıştırmaya yarıyor."

"Hadi, yürüyüşe çıkalım." Kapıya doğru yürüdüler.

"Yine unuttum," dedi Leslie, Cameron çelik kaplı kapıyı açarken. "Biz nazik kadınların yürüyüşe yalnız çıkmaması gerekiyor. Ya senin gibi güçlü kuvvetli bir adamla ya da daha iyisi Gamma devriyelerinden biriyle çıkmalıyız."

"Bence, siz iki nazik kadın tek atışla bizi kuyruklarımızdan duvara mıhlarsınız."

"Ne kadar da nazik bir konuşma tarzı."

"Yürü, keskin nişancı."

Montrose kısaca güldü, ama bu hoş ve içten gelen bir gülüştü.

Dağ yolunda çimento kaplı bir çatala geldiler. Sol taraftan ortası fıskiyeli bir havuza iniliyordu. Sağ taraftaki patika dik bir yokuşla büyük bir ormana doğru çıkıyordu.

"Gençlik çeşmesine mi, yoksa ormana mı?" diye sordu Pryce.

"Ah, ormana, tabii. O pis suyun gençliğimize, gençliğimizden anımsadıklarımıza yapabileceği bir şey yok."

"Hey, ikimizin de gençliği o kadar geride değil. Ben tekerlekli sandalyeyi bıraktım ve senin saçlarında hiç kır görmüyorum."

"Var, inan bana. Yeteri kadar yakından bakmadın."

"O yoldan çıkmayacağım..."

"Teşekkür ederim," diyen Leslie sağa sapıp hemen yürümeye başladı. "Tom Cranston hakkındaki düşünceni değiştirdin mi?"

"Tamamen değil," diye yanıtladı Cameron ona yetişerek. "Çok çabuk ve çaresizce özür diliyor. O kadar akıllı bir adam için bu normal değil. Ona güvendiğimden pek emin değilim."

"Saçma!" dedi Montrose. "Hatalı olduğunu anlayıp bunu kabul edecek kadar akıllı. Tesisteki hücreli telefon için yaptığı gibi."

"Hangi telefon?"

"Bana helikopterle gönderdiği telefon, görünüşte oğlumdan gelen bir paketti.

İçinde elyazısı bir not vardı ve sonradan yakmam emrediliyordu. Kelimesi kelimesine şöyleydi: 'Tanrım, Örgüt'ün sendeki telefonları izleyebileceğini unuttum! Bunu kullan, özür dilerim."

"Ama telefonu Bracket'le değiş tokuş ettin."

"Lanet olsun, ettim!"

"Frank, onun telefonundan Beyaz Saray'ın arandığını buldu, senin telefonlarından değil."

"O zaman, Chesapeake'e gelişimizin başında olmuştur. Everett kutuyu açıp telefonların pillerini kontrol ettikten sonra birini bana verdi."

"Hangisinin kayıtlı olduğunu bilmiyor muydu?"

"Buna aldırdığını sanmıyorum. Ev, küçük detaylara aldırmazdı. Neyse, değişen ne?"

"Çıkmaz sokaklar."

"Ne?"

"Bu operasyonda yeteri kadar çıkmaz sokak var," dedi Pryce. "Sahte çıkmaz sokaklara ihtiyacımız yok. Ama tesisten kalan bir tane gerçek çıkmaz sokak var. Bracket'in telefonunu kim aldı? Telefon ortada yok."

"Chesapeake körfezinin dibinde olduğundan eminim," diye yanıt verdi Leslie.

"Onu kim çaldıysa hemen yok etmiş olmalı. İzi sürülebildi, hatta gözlenebildi, unuttun mu?"

"Ama her şeyden önce neden çalındı?"

"Eğer dışarıya çıkarılabilseydi, yeniden programlanıp satılabilirdi ya da köstebeğe telefonu çalması söylendi, ama o korktu ve telefonu denize attı, çünkü herkes tesisten çıktıktan sonra bile gözetim altındaydı."

"Eğer buysa, eğer şuysa, belki... Çıkmaz sokaklar," dedi Cam yeniden.

"Konuyu biraz değiştirelim istersen. Bay Scofield'in bir şey yakaladığını sanıyor musun?"

"O holding hakkında mı?"

"Atlantic Crown," dedi Montrose. "Onları televizyon reklamlarında her zaman görebilirsin. Genellikle kaliteli ve iyi programlarda."

"Hiçbir şey satmaz görünüyorlar," dedi Pryce. "Yalnızca bilimsel ilerlemeler, hatırladığıma göre. Yine de soruna yanıt vermek için şöyle diyebilirim, eğer Bray bir koku aldıysa, genellikle bir şey vardır."

Birden arkalarından biri bağırdı; bir Gamma devriyesi koşarak patikayı çıkıyordu. "Üç ve Dört numaralı konuklar! Bir numaralı konuk sizi telefonla arıyor!"

'Tanrım, çantamı evde bıraktım."

"Ben de telefonumu masanın üstünde bıraktım."

"Adam çok öfkeli, arkadaşlar," dedi kamuflaj kıyafetli asker soluk soluğa yanlarına yaklaşırken. "Sizi... kampta bekliyor, öyle dedi."

"Geçmişten kalan bir deyim," diye açıkladı Cameron

"Ne demek olduğunu biliyorum efendim, ama burası bir çarpış-ma-saldırı alanı değil." "Ona göre öyle." "Gidelim!" dedi Leslie.

Scofield yanmayan şöminenin önünde ileri geri yürüyerek dolaşırken, Antonia bir koltukta oturmuş sabırla elindeki tek sayfalık faksı okuyordu.

"Telefon taşımamızın asıl nedeni," dedi Brandon, Pryce ile Mont-rose kapıdan içeri girerlerken. "Acil haberleşmeler içindir, yoksa yanılıyor muyum?"

"Yanılmıyorsun, biz suçluyuz," diye yanıtladı Cameron. "Şimdi bunu bırak da, güzel bir yürüyüşü neden bozduğunu söyle bize."

"Özür dilerim, Brandon, sadece düşüncesizlik ettik," dedi Montrose.

"Umarım, her şeyde böyle değilsinizdir..."

"Kırıcı oluyorsun!" diye karşı çıktı Leslie.

"Kes, canım," dedi Antonia, Scofield'e bakarak. "Ve devam et."

"Tamam, tamam... Geçen hafta tesiste size, uzak bağlantıları bırakıp dikkatinizi burada olanlara vermenizi söylemiştim, doğru mu?"

"Öyle söylemiştin, ama ben aynı fikirde olduğumu hiç söylemedim."

"Peki, geri alıyorum ya da albayın dediği gibi, emri kaldırıyorum."

"Neden?"

"Londra MI-5, öldürülen kadının katil kocasının kilitli bir çekmecesinde bazı notlar bulmuş. Güvenlik nedeniyle notları faksla göndermeyi

reddediyorlar, ama gönderdikleri faks çok ilginç, iştah kabartıcı... Onu Cam'e ver, Toni." Toni sayfayı verince Cam notu okudu.

"Öldürülen Lady Alicla Brevvster'in kayıp kocası Gerald Henshavv'ın kilitli bir çekmecesinde bulunan notlar onun ortakları hakkında çapraşık kayıtlar tuttuğunu gösteriyor. Lady Alicia'nın şimdi

yalnız ve acılı oğluyla kızına göre, Henshaw sık sık sarhoş oluyor, sarhoşken karmakarışık ve birbirine zıt sözler ediyormuş. Bize yardımcı olmak için buraya deneyimli bir saha komutanıyla, gençler üzerinde uzman bir Amerikalı psikolog göndermenizi öneriyoruz. Konuyu Londra çevrelerinden gizli tutmak için bu gerekli."

Pryce faksı Leslie'ye verdi. Lesiie okuduktan sonra, basit bir yorum yaptı.

"Onların psikoloğa değil, bir anneye ihtiyaçları var. O da benim."

OIV DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Diplomatik A.B.D uçağı Heathrow Havaalanına indikten sonra, Pryce ile Montrose'nin MI-5 İç Güvenlik Şefi Geoffrey Waters ile buluşacakları ek binaya yanaştı. İngiliz haberalma görevlisi iri yapılı, geniş omuzlu, orta boylu, elli yaşlarında bir adamdı. Hiç dökülmemiş olan kahverengi saçları şakaklarında kırlaşmıştı. Şakacı bir adama benziyordu ve muzipçe parlayan açık mavi gözlerinde meraklı bir ifade vardı. Hava Kuvvetleri mürettebatı yolcuların birer bavuldan oluşan eşyalarını indirdikten sonra MI-5 şefi yer personeline bavulları Austin marka arabanın açık bagajına koymalarını söyledi.

"Sir Geoffrey Waters, değil mi?" dedi Leslie uçaktan inerken.

"Bayan Montrose, İngiltere'ye hoşgeldiniz! Bavullarınız arabaya götürülüyor."

"Teşekkür ederim."

"Sir Geoffrey mi?" Cameron, Leslie'nin yanına gelerek elini uzattı. "Adım Pryce.

Cameron Pryce."

"Gerçekten mi, dostum?" dedi Waters sahte bir şaşkınlıkla. "Hiç tahmin etmezdim! Tabii, hakkınızda en az yirmi santim kalınlığında bir dosya var, ama santimleri kim dikkate alır, değil mi?"

"Önemli değil... Bizim sizin hakkınızdaki dosyamız da belki bir metre uzunluğunda, ama biz de yüksekliği fazla dikkate almayız."

"Ah, koloni abartısı. Amerikalılara hayranlık duymamızın nedeni bu! Yalnız, önemli bir şey var. Bana 'Sir' demeyi bırakın, lütfen. Bu

bence hiç hak edilmemiş bir şey ve birisine yalnızca iyi görünmesi için verilir."

"Tanıdığım biri gibi konuşuyorsunuz... ikimizin de tanıdığı birisi."

"Vay vay, Beovvulf Agate nasıl?"

"Her zamanki gibi yırtıcı."

"İyi, buna ihtiyacımız var... Gelin artık, yapacak tonlarca işimiz var, ama uzun uçuştan sonra bu gece dinlenmeniz gerekir. Saat altıya geliyor, sizin saatinizle henüz öğle vakti; biraz uyum sağlamanız gerekecek. Sabah saat sekizde alınacaksınız."

"Nereden?" diye sordu Montrose keyifle.

"Hak edilmemiş 'Sir'lüğün bazı avantajları var. Size Grosvenor Square'deki Connaught'da bir daire ayarladım. Birinci sınıf, benim takdirimle."

"Yedek bütçe," diye ekledi Pryce.

"Bir oda mı?"

"Ah, endişelenme, canım. Odalar ayrı tabii. Rezervasyon Bay John Brooks ile Bayan Joan Brooks kardeşler adına yapıldı. Eğer birisi sorarsa, ki olası değil, buraya İngiliz bir amcanızdan kalan mirası halletmek için geldiniz."

"Avukat kim?" diye sordu Cameron. "Hukuk müşaviri demek istiyorum."

"Baintree ve Ridge, Oxfort Caddesi. Onları daha önce de kullandık."

"Çok kibar olduğunuzu söyleyeceğim."

"Onca yıldan sonra kaba kenarların törpülendiğini umarım... Hadi, arabaya gelin."

"Bir şey söyleyebilir miyim?" Montrose'nin kımıldamayışı iki adamı durdurdu.

"Tabii, nedir?"

"Otel dairesi iyi, Geoffrey, ama uçağımız batıdan doğuya uçtu, doğudan batıya değil. Dediğiniz gibi, zaman bizim için hâlâ öğlen. Hiç yorgun değilim..."

"Size yetişeceğim, canım," diye sözünü kesti MI-5 şefi.

"Belki, ama ben çalışmaya başlamak için çok sabırsızlanıyorum. Nedenini bildiğinizi sanıyorum."

"Tabii, biliyorum. Oğlun."

"Bir saat dinlendikten sonra başlayamaz mıyız?"

"Benim için bir sorun yok," dedi Pryce.

"Öneriniz birden sağırlıktan kurtulan kulaklarıma müzik gibi geliyor! Size bir şey söyleyeceğim, çocuklar, bürodan dışarıya hiçbir evrak çıkaramayacağımıza göre, sizi bir araba yedi buçukta alsın. Eğer açsanız,

oda servisini çağıracak zamanınız olacak, ama yemek salonuna inecek kadar değil."

"Harika bir yedek bütçe," diye mırıldandı Cameron. "Washing-ton'dan Shields adında birisiyle konuşmanı isterdim."

" Shields? Yaşlı Kısık Göz? O hâlâ ortalıkta mı?"

"Galiba, kırık bir plağı dinliyorum," dedi Pryce.

Roma, öğleden sonra saat beş

Üstünde Via Condotti'den koyu renkli bir takım elbise olan Julian Guiderone parke taş döşeli Due Macelli'de yürüyordu. Ünlü Hass-ler-Villa Medici Otelinin önüne gelince üstü tenteli girişin basamaklarını çıkmaya başladı. Kahire'deki Al Barrani Bulvarında yaptığı gibi, dar çıkmaz sokakta durup altın Dunhill çakmağıyla bir sigara yakarken bakışları Byron'un hayran olduğu ünlü taş

basamakların yukarsında dolaşıyordu. Bir an kıpırdamadan durup aniden ortaya çıkabilecek bir kadın ya da adam gözledi. Kimse çıkmayınca, yoluna devam etti.

Kırmızı tentenin altından geçti; camlı otomatik kapılar açılınca geniş mermer lobiye girip hemen sol taraftaki pırıl pırıl parlayan pirinç asansörlere doğru yöneldi. Bekleyen otel müşterilerinden bazılarının ona baktığının farkındaydı.

İlgilenmedi; dikkat çekmeye alışkındı. Doğal bir otorite, yüzünden, soyundan, boyundan ve giyiminden gelen bir üstünlük yaydığının farkındaydı; her zaman böyleydi ve bu hoşuna gidiyordu.

Asansörün kapıları açıldı; içeriye ilk o girdi ve beşinci katın düğmesine bastı.

Asansör iki kez durduktan sonra, kalın bir halıyla kaplı koridora çıktı. Aradığı daireyi gösteren pirinç levhaya baktı. Koridorun sonunda, sağdaydı

ve kapı tokmağında küçük, mavi bir halka vardı. Kapının ortasına, her vuruş arasında bir saniye bekleyerek dört kez vurdu; bir tıkırtı duyunca da içeriye girdi.

Oda büyük ve gösterişliydi. Eski Roma manzaralarıyla kaplı olan renkler yumuşak ve çeşitliydi, ama en çok altın rengi, beyaz, kırmızı ve mavi göze çarpıyordu. Resimler; Collosseum'da iki tekerlekli araba yarışlarından fıskiyeli çeşmelere, Michelangelo ve çağdaşlarının ünlü heykellerine kadar değişik konulardaydı. Odanın ortası dört sıra halinde dizilmiş on altı iskemleyle doluydu ve hepsi bir kürsüye dönük. Tümü dolmuş olan iskemlelerde oturanların hepsi erkekti. Yaşları otuzdan altmışa kadar değişiyordu. Kökenleri Avrupa, Amerika ve Kana-da'ydı.

Hepsi gazeteciydi. Tanınmış muhabirler, ünlü editörler ya da danışmanlar ve kalanı da birçok büyük gazetenin yönetim kurullarından yöneticilerdi.

Her biri -o ya da bu şekilde- Matarese'nin son lideri Shepherd Boy'un oğlu tarafından zora sokulmuşlardı.

Julian Guiderone yavaşça kürsüye doğru yürürken oda sessizleş-ti. Guiderone gülümseyerek konuşmaya başladı.

"İsteksizce, kendi iradeniz ya da kararınızla değil, baskı altında buraya geldiğinizi çok iyi biliyorum. Düşüncelerinizi değiştireceğimi ve böylece amaçlarımızın yüceliğini anlayacağınızı içtenlikle umuyorum. Ben bir canavar değilim, beyler. Daha çok, zengin ve şanslı bir adamım. Ve inanın, hepimizin iyiliği için ekonomik bir devrime varacak olan atılıma başkanlık yapmak yerine, büyük menfaatlerime; yatırımlarıma, atlarıma, spor takımlarıma, otellerime yönelmeyi tercih ederdim. Ama yapamıyorum... Size bir soru soracağım. Sınırsız kaynaklarını hiç kimseye borçlu olmayan bir adamdan başka, uluslarımızı istila eden mali hastalığı tarafsız olarak kim görebilir? Ben ancak böyle bir adamın görebileceğini iddia ediyorum, çünkü kazanacağı bir şeyi yoktur.

Aksine, çok şey kaybedebilir, ama bu bile önemsizdir... Ben, baylar kısıtlayıcı bağları olmayan, tamamen tarafsız bir bilirkişi, bir hakemim.

Ama bu görüşü ve kaderimi sağlamak için desteğinize' ihtiyacım var. Buna sahip olduğuma inanıyorum, bu yüzden raporlarınızı dinleyelim. Adlar değil, yalnızca yayınlarınız gerekli. Sol taraftaki ilk sıradan başlayacağız."

"Ben, Manchester Guardian'ın yatırımlar danışmanıyım," dedi İngiliz.

İsteksizliği alçak ve tereddütlü sesinden belliydi. "Programlandığı gibi, gazetenin gelecek yirmi beş yıl içinde beklenen zararlarına ilişkin uzun vadeli ekonomik tasarıyı verdim. Guardian'm yöneticileri tarafından düşünülenin çok üzerinde ek sermaye gerekiyor. Büyük miktarda dış kaynak akışından başka çare yok... ya da diğer gazetelerle birleşmekten." Guardian gazetesinden gelen adam bir an sustuktan sonra alçak sesle ekledi. "Ve Edinburg'daki meslekdaşlarımla çok gizli görüşmeler yaptım." Yüzünde nefret ve yenilgiyle sözlerini bitirerek birden sustu.

"Le Monde, Paris, Marsilya, Lyon," diye konuşmaya başladı İngili-zin yanında oturan Fransız. "Bizim taraf -ilk sıradakiler- esas olarak yapısal sermaye kaygısında olduğu için, İngiliz meslekdaşımın tahminlerine katılıyorum ve bu doğrultuda hareket ettim. Tasarılar ortada. Normal enflasyonla birlikte azalan kaynaklar, bunun yanında yükselen fiyatlar yeni ekonomik değerlendirmeleri, temel olarak birleşmeyi gerektiriyor. Bu bakımdan ben de pek çok gazetenin seçkin yöneticileriyle çok gizli konuşmalar yaptım. Sonuç verecek."

"Buna kuşku yok," dedi elli yaşlarındaki kel Amerikalı. "Bilgisayardaki teknik ilerlemeler, çoklu baskı imkânları bunu karşı koyulmaz kılıyor; bir tesis en az altı gazeteye hizmet verebiliyor, yarın bunlar bir düzine olacak. Benim New York Times, The Washington Post, Los Angeles Times ve The Wall Street Journal'da görüştüğüm kişiler sadece ilk düşüşü bekliyorlar. Buna tehlikeyi atlatma diyorlar."

"Listeye Toronto Globe and Mail ile Edmanton Journal'i de ekleyebilirsiniz,"

dedi aynı sıradaki dördüncü üye. Genç bir Kanadalıydı ve gözleri mesleğinin seçkinleri arasında olduğunu bilmenin canlılığı için-

deydi. "Geri döndüğüm zaman Winnipeg Free Press ve Vancouver Sun ile ilk görüşmeleri başlatmak için batıya gideceğim!"

"Hevesli gayretiniz alkışlanacak," dedi Shepherd Boy'un oğlu. "Ama gizlilik duvarlarını aklınızdan çıkarmayın."

"Tabii!"

"Şimdi ikinci sıraya geçelim," diyerek devam etti Guiderone. "Grubumuz önde gelen uluslararası yayıncılara yöneldiler. The New York Times ve Guardian, İtalya'da II. Giornale ve Almanya'da Die Welt. Anladığıma göre beyler, sizler şu anda başkalarının emri altındasınız. Ama sözüme güvenin, durumunuz değişecek. Her biriniz yakında önemli birer faktör, yönetici ses olacaksınız.

Nasıl?"

Karşı çıkan mırıltılar bile olmadı. Gerektiğinde, uyum içinde hareket edeceklerdi. Hayatta kalmak için.

"Biz üçüncü sıradakiler Amerikalıların dediği gibi çabalarınızın, cesaretinizin motoru olan gazetecileriz. Eyaletlerde, taşrada ve başkentlerde ön sıralarda olan ve günlük raporlarıyla olayları bütün dünyadaki okuyuculara ulaştıranlar."

"O kadar heyecanlanma," dedi yaşlı bir Amerikalı boğuk bir sesle. Kırışık yüzünde uykusuz geceler ve fazla viskinin izleri vardı. "Mesajı anladık. Siz

'olayları' getiriyorsunuz, biz de onları yazıyoruz. Fazla seçim şansımız yok, değil mi? Çünkü biz statükomuzu alternatiflere tercih ediyoruz."

"Aynı fikirdeyim," dedi Hollandalı muhabir. "İngilizin dediği gibi, çok fazla akıllısınız."

"Katılıyorum," dedi Paris'ten gelen gazeteci.

"Çok doğru..." diye söze katıldı Alman muhabir.

"Hadi, beyler bu çok olumsuz bir yaklaşım," dedi Guiderone neşeyle başını sallayarak. "Sadece ikinizi şahsen tanıyorum, ama hepinizin ününü biliyorum.

Alanınızda bir numarasınız, haberleriniz elektronik hızıyla okyanusları, kıtaları aşıyor. Televizyon ekranlarında belirdiğiniz zaman birer otorite, basının saygıdeğer adamları olarak kabul ediliyorsunuz."

"Bunu sürdürebilmeyi çok isterim," diye konuştu alaycı Amerikalı.

"Sürdüreceksiniz, tabii, çünkü olayları doğru olarak bildireceksiniz... Doğal olarak, olumlu yanlarını vurgulayıp yeni yüzyılın şemsiyesi altında gelişebilecek olumsuz tepkileri en aza indirgeyeceksiniz. Gerçekçi olmalıyız; ülkelerimizi geliştirmeli, yıpranmalarına izin vermemeliyiz."

"Birkaç basmakalıp cümleyle çok şey söylüyorsunuz," dedi Hollandalı hafifçe gülerek. "Büyük politikacısınız. "

"Diğerleri tarafından bana verilen bir görev bu. Büyük bir düşünce, ama benim kendi seçimim değil."

"Daha iyisi, " dedi Paris'li. "İçerde dışardan birisi olmanız. Très bien."

"Sizler de olağanüstü yetenekte, inandırıcı gazetecilersiniz. Geçmişteki düşüncesizlikleriniz ne olursa olsun -bunlar benim tarafımdan hiçbir zaman kötüye kullanılmayacaktır- yeteneklerinizin yanında sönük kalır... Şimdi, dördüncü ve son sıraya geçelim. Belki de amaçlarımız için onlar en değerli kişiler. Dünyanın en büyük dört yayımcısının editörleri ve onların Avrupa ve Amerika'daki iki yüzün üzerinde önemli ulusal gazete için habercilik gemisi.

Sizin etkinliğiniz çok büyük, beyler. Endüstri uluslarında kamuoyu oluşturuyorsunuz. Sizin destek vermeniz ya da vermemeniz adaylar yaratabilir veya yok edebilir."

"Fazla abartıyorsunuz," dedi şişman, kır saçlı Alman. Kalın bacakları oturduğu koltuktan dışarı taşıyordu ve yüzünde lekeler vardı. "Bu dediğiniz televizyondan önceydi. Bugün kamuoyunun oluştuğu yer televizyonlardır."

"Ancak bir dereceye kadar," diye karşı çıktı Shepherd Boy'un oğlu.

"Konuştuğunuz zaman televizyon sizin sözlerinizi yansıtır, her zaman böyle oldu. Konuşmadan önce düşünecek zamanınız olmalı, ama yok. Her şey hemen, bir anda oluyor. Televizyon yöneticilerinin çoğu sözlerinizi dikkatle dinlerler, hatta kendilerini politik reklamlardan geri bıraktıracak kadar."

"Bir noktada haklı, Gunther," dedi bir diğer Amerikalı. Alaycı muhabir arkadaşının aksine ciddi bir takım elbise giymişti. "'İzleyeceğiniz program ticari bir reklamdır' ya da 'İzlediğiniz politik reklam filanca se-

natörün ya da filanca adayın komitesi tarafından verilmiştir.' sözlerini gittikçe daha çok duyuyoruz."

"Bütün bunlar ne anlama geliyor? Her şey çok hızlı gitti."

"Hâlâ ağırlığımızın olduğu ve olacağı demek," diye yanıt verdi İngiliz editör.

"Her zaman öyle olacağına inanıyorum," diye ekledi dördüncü sıradaki en son adam. Çizgili takım elbise giymiş bir İtalyandı.

'Yönetim kurulları üyelerinden oluşan dört kişilik ikinci grubumuza söylediklerimi tekrarlıyorum," diyen Guiderone, son sıradaki adamlara tek tek kısaca baktı. "Ben... biz... sizin şu anda gazetelerinizin alt kadrolarında olduğunuzun farkındayız, ama bu değişecek. Bilmeniz gerekmeyen işlemlerle, liderlik pozisyonlarına yükseleceksiniz, kararlarınız ferman olarak kabul edilecek."

"Bunun anlamı," dedi koyu renk takım elbiseli, titiz Amerikalı. "Telkinlerinizin altına imza atarak gazetelerimiz aracılığıyla ciro edeceğiz."

"'Telkin' çok esnek bir sözcük, değil mi?" diye sordu Shepherd Boy'un oğlu.

"Yoruma çok açık. Ben 'öğüt' demeyi tercih ederim. Alternatifleri sınırlıyor, öyle değil mi?"

Bir anlık bir sessizlikten sonra İtalyan boğulur gibi bir sesle konuştu.

"İstedikleriniz yapılacak. Yoksa hepimiz her şeyi kaybedeceğiz."

"Ben tehdid etmem. Yalnızca size imkânların kapısını açıyorum... Sanırım, toplantımız bitti."

Matarese'nin emriyle yapılan toplantı bitmişti. Katılanlar hep birlikte, bulaşıcı bir hastalığın kötü kokusundan kurtulmak ister gibi odadan çıktılar. En geriye kalan heyecanlı Kanadalıydı.

"Ah, MacAndrevv," dedi Guiderone genç adamın dirseğine dokunarak. "Sıkıcı iş bitti, neden aşağıdaki salonda birer içki içmiyoruz? Toronto'da ortak tanıdıklarımız olduğundan eminim. Onlardan haber almak isterdim."

"Tabii, efendim! Memnuniyetle."

"İyi. Seninle orada beş dakika sonra buluşuruz. Yapmam gereken telefon konuşmaları var. Mümkünse, arka tarafta bir masaya otur."

"Bekleyeceğim..."

'Tanıdıklar' biri dışında, genç MacAndrew'in belli belirsiz hatırladığı insanlardı, ama Guiderone'nin onları, özellikle birini çok iyi hatırlıyor olması sevindiriciydi. Eski karısını.

"Duyduklarıma çok üzüldüm," dedi Julian.

"Belki de benim suçum, efendim. Çok hırslı olduğumu ve iş söz-konusu olunca ona oldukça kötü davrandığımı kabul ediyorum. Mc-Gill Üniversitesinde yönetim maliyesi doktorası yaptıktan sonra birçok teklifler almaya başladım.

Gelgelelim itibarlı olmalarına rağmen iyi para vermiyorlardı. Sonra ansızın Montreal'deki bir yatırımcılık şirketinden teklif aldım, maaşı yirmi beş yılda ulaşamayacağım kadar yüksekti."

"Anlıyorum. Ve öylece başlayıp gitti."

"Ah, evet. Sonra..."

"Beni bağışla, delikanlı," diye sözünü kesti Guiderone. "Purolarım bitti.

Lobideki tezgâhtan biraz alır mısın? İşte, on bin dolar."

"Tabii, efendim. Memnuniyetle efendim!"

Açgözlü Kanadalı hemen masadan kalkıp hızla bardan çıktı. Shepherd Boy'un oğlu cebinden küçük bir paket çıkarıp içindekini genç adamın içkisine boşalttıktan sonra garsona işaret etti. "Arkadaşıma telefona gittiğimi söyle.

Birazdan döneceğim."

"Olur, sinyor."

Julian Guiderone geri dönmedi, ama genç Kanadalı döndü. Başını sağa sola çevirerek hayatındaki en önemli adamı aradıktan sonra içkisini içti. Otuz dört saniye sonra irileşmiş gözlerle masadan düştüğünde ölmüştü.

Shepherd Boy'un oğlu İspanyol Basamaklarından Via Due Macel-li'ye indikten sonra, sağdaki American Express bürosuna gitti. Amster-dam'a^gönderdiği şifreli mesaj hemen çözülecek ve'ona göre hareket edilecekti.

Bizim Kanadalı tehlikeli görünüyordu. Çok fazla konuşuyordu. Sorun çözüldü.

Başkasını arayın.

Guiderone dünyanın en ünlü alışveriş yerlerinden biri olan Via Condotti kavşağına gitti. Alışveriş yapmayacaktı; bir kafeteryaya girip ağır ağır bir

iki capuccino içerek düşüncelerini toparlayacaktı.

O... Onlar... Matarese yeryüzünde başka hiçbir seçkin örgütün o güne kadar elde edemediği bir başarı kazanmıştı. Çeşitli endüstrileri, şirket hisselerini, dünya çapında dağıtımcıları, film şirketlerini, televizyonları ve sonunda dünyanın her yanındaki gazeteleri kontrol altına almışlardı. Onları durduramazlardı! Yakında bütün dünyayı yöneteceklerdi. O kadar basitti.

Hırs.

İçeriye sızarak söz vermek ya da şantaj yapmak. Buna kim karşı koyabilirdi?

Kazançlar olağanüstü bir düzeye çıkıncaya kadar yükselmeye devam edeceklerdi. Şeytanla yaşamak bilmediğin bir şeyle yaşamaktan iyidir. Ya toplumun en alttaki yoksul ve eğitimsiz parazitleri ne olacaktı? On sekizinci ve on dokuzuncu yüzyılda yapılanları yap! Onları, kendilerini düzeltmeye zorla!

Bu yapılabilir. Amerika'yı Amerika yapan buydu! Gerçekten bu muydu? Yoksa başka bir şey mi?

İngiliz Haberalma Servisi Ml-5'in neonlarla aydınlatılmış salonunda jaluziler kapalıydı. Saat gecenin onunu geçtiği için Londra'nın parlak gün ışığını kesmeye aslında gerek yoktu. Bu yalnızca soğuk savaş döneminde, geniş

caddenin karşı tarafındaki binada teleskopik kameralar bulunduğu zamandan kalmış bir önlemdi.

Pryce ile Montrose kaldıkları Connaught Otelinden yedi buçukta alınarak saat sekiz olmadan MI-5 merkezine getirilmişlerdi. Ellerinde, Geoffrey VVaters'ın getirttiği kahvelerle üçü de Gerald Henshavv'ın kilitli çekmecesinde bulunan notları okuyorlardı. Ayrı sayfalara, telaşla karalanmış, zor okunur yazılardı.

Ama kâğıtların çoğu gizli bir hazinenin ipuçlarıymış gibi dikkatle ikiye, üçe katlanmıştı.

Cameron'un kahve fincanını doldurduktan sonra kabı yerine götürürken,

"Bütün bunlardan ne sonuç çıkarıyorsunuz?" diye sordu Waters.

"Açık," dedi Pryce. "Her şey rastgele şifrelerle yazılmış, bu temel bir şifrenin olmadığını gösteriyor. Bir uyum yok ve ondan başka kimsenin anlayacağı gibi değil. Belki hepsi ya da çoğu farklı yollarla çözülebiliyor."

"Ben uzman değilim," dedi Leslie. "Ama bütün şifre çözme yöntemlerini kullandınız mı?"

"Bilgisayarlarımızı sonuna kadar zorladık," diye yanıtladı Geoffrey masaya dönüp yerine otururken. "Aritmetik ve geometrik düzende sayılarla, sözcüklerle alfabe sırasını karıştırarak, eşanlamlı ve zıt anlamlı sözcükleri inceleyerek her yolu denedik, hem temel İngilizcede, hem de en kabasına kadar sokak dilinde... Henshaw yabancı dil bilmiyordu."

"Nereden biliyorsunuz?" diye sordu Cameron.

"Çocuklardan. Geniş soruşturma sırasında, şaka yaptıkları bir sırada öğrendik.

Kültürlü ve varlıklı aile çocuklarının birçoğu gibi onlar da çok seyahat etmişler ve Fransızcaları fena değil. Henshaw'in yanında gizli bir şey anlatacakları zaman Fransızca konuşurlarmış. Adamın söylenenleri anlamaması çocukları çok eğlendirirmiş."

"Bu saçmalıklardan bazılarının çok basit olması tuhaf," dedi Pryce elindeki kâğıdı kaldırarak. "Şuraya bakın," diye ekledi yırtık kâğıt parçasını masaya koyarken." Hepsi büyük harf."

"Anlamadım," dedi Montrose.

"Sözcükler başharflerinin basit bir yer değişimiyle çözülüyor. Bütün bu kâğıtların üstünde ikişer üçer kırışık orması küçük bir yere sığdırılmak için katlanmış olduklarını gösteriyor."

"Biz de o sonuca varmıştık... Şuna ne dersiniz?" MI-5 şefi masadaki yığından bir başka sayfa alıp çeşitli şifrelerden ve kısaltmalardan oluşan yazıları okudu.

"Bir banka hesabı," dedi Cameron. "Herhalde, Cayman adalarında.

Amsterdam'daki telefon numarası gibi, belki o da cüzdandaydı."

205

"Harika, dostum biz de öyle olduğuna inanıyoruz."

"Onu da yazıya dökmüş olabilir."

"Tamam," dedi Waters hiddetle. "Basit bir saçmalıktan anlaşılmaza atlıyor.

Enigma'yı yaratanlar onu bu şekilde şifreleseydi yemin ederim, bizim çocuklar hâlâ çözmeye çalışıyor olurlardı!"

"Cam bunun yalnızca adamın kendisi için yarattığı bir şifre olduğunu söylemedi mi?" diye sordu Montrose.

"Doğru, evet," dedi İngiliz. "Anlaşılmaz olmasının nedeni bu. Yalnızca aklında olan bir şey."

"Amatörlerden sakın," dedi Pryce. "Tüm çabaların boşa gidebilir... Henshaw'in nerede olduğu hakkında hâlâ bir ipucu yok mu?"

'Yok. Sanki yeryüzünden silindi."

"Bu ürkütücü bir düşünce." Cameron yerinden kalkıp gerindikten sonra pencereye gitti. Jaluziyi aralayıp dışarıya baktı. "Ama şaşırtıcı değil."

"Nasıl?" diye sordu Leslie.

"Ceset olmaması, yarbay. Scofield'in söylediğine göre, Matarese ne zaman kiralık katil tutmadan bir cinayet işlese, geride asla ceset bı-rakmazmış."

"Henshaw'in Matarese'nin bir parçası olduğunu mu söylüyorsun?"

"Küçük bir parçası, Geof. Bildiklerimiz bize, bundan daha ileri gidemeyecek kadar aptal olduğunu gösteriyor. Ama katili -eğer öldürül-düyse- küçük bir parça değildi. Her kimse, önemliydi. 'İşi bitir, bundan sen sorumlusun, ama iz kalmayacak.' Bildiğim bu."

"Akla yatkın," dedi Waters. "Bundan sonra nereye gitmemizi öneri-yorsun?"

"Akrabalarını, arkadaşlarını, komşularını, avukatları, banka hesaplarını, doktorlarını ve başka her şeyi incelediniz, değii mi?"

"Kesinlikle. Lady Alicia ile ilk kocası Daniel çok kibar insanlardı. Servetlerini ve ünlerini ulvi amaçlar için kullanırlardı. Bütün raporlardan, onların canayakın ve cömert bir çift oldukları anlaşılıyor."

— 206 —

"Peki, kocasının ölümünden sonra ne oldu?" diye sordu Montro-se. "Henshavv sahneye çıktıktan sonra?"

"Bu başka bir hikâye. Henshavv önceleri kabul gördü, ama sonradan itibarını kaybetmeye başladı. Sadakatsizlik ve aşırı alkol söylentileri ortaya çıktı.

Dedikodulardan başka, sarhoşken yapılan araba kazaları raporları var. Ayrıca, onu içeriye almayı reddeden birçok barın yaptığı şikâyetler. Sonuncu alçaklığı ise şu: Lady Alicia'nın Vahşi Yaşam Derneğinin hesaplarını tutan muhasebe şirketi, onun dernekten para çaldığından kuşkulandıklarını açıkladılar. Diğer gelir kaynaklarının kurumasından korkarak daha ileri gitmemişlerdir, ama ben bunun doğru ve büyük miktarda para olduğuna bahse girerim."

"Para Cayman adalarındaki bankada," dedi Pryce.

"Benim tahminim de bu, delikanlı."

"Bu tahminden daha kesin bir durum, Geof. Ne var ki, hesap numarasını bilsek bile, öğrenmek zor olurdu."

"Bizim de kendi yöntemlerimiz var, dostum. Ama onlara gerek kalmayabilir.

Lady Alicia ölmeden önce, derneğe iki milyon sterlinlik bir çek yazmış.

Çocukları bundan söz ettiler, ama ayrıntı vermediler."

"Bundan sonra nereye gidelim diye sormuştun, Geoffrey," dedi Leslie. "Bence, buna sen yanıt verdin. Çocuklara. Onları görebilir miyiz?"

'Tabii. Burada, Belgravia Meydanındaki evdeler. Ancak, seni uyarmalıyım, hâlâ çok üzgünler; annelerine çok yakındılar ve oğlan gerçek bir kaplan. Etrafları akbabalar tarafından çevrilmiş... Fazla tanımadıkları akrabalar, Henshavv'a karşı çirkin iddialarda bulunan avukatlar, iki paralık ucuz gazetelerin, kadın memelerine takılmış dergilerin akın halindeki muhabirleri."

"Oğlan niye kaplan?" diye sordu Leslie. "Kaç yaşındaydı, on yedi, değil mi?"

"Evet, ama çok güçlü bir rugby oyuncusuna eş fiziğiyle yirmiden daha fazla gösteriyor. Küçük kız kardeşine karşı aşırı korumacı. Kızı sorgulayan zayıf görünüşlü tam üç gazeteciyi yaka paça kapı dışarı etti. Bizim çocuklar çok etkilendiler; gazetecilerin üçünü birbirine kat-

layıp sonra teker teker dışarı atmış. İkisinin kolu kırılmış, üçüncüsünün -nasıl anlatsam- kasık sorunu olmuş."

"Biz çok yumuşak davranacağız," dedi Cameron. "Ama ben yine de çelik bir suspansuvar takacağım."

"Bunun dışında, delikanlı çok tatlı. Aslında ikisi de çok iyi çocuklar, yalnızca üzgünler."

"Çocuk saatli bombaya benziyor, Geof."

"Değil, delikanlı. O bir güreşçi, hepsi bu. Midlands'de birkaç madalya topladığını söylediler."

"Onu şimdiden sevdim," dedi Leslie. "Benim oğlum da sporcu. Henüz on beş

yaşında olmasına rağmen iki yıl Junior Interscholastic'i kazandı."

"Ben kelebek avlarım," dedi Pryce onun sözünü keserek. "Ağlar ağır ama beceriyorum... Onları ne zaman görebiliriz, Geof?"

'Yarın. Zamanını söyleyin, sizi bekliyorlar."

On BEŞİNCİ BÖLÜM

Roger ile Angela, Belgravia Meydanındaki evin salonunda aynı anda ayağa kalktılar. Büyük pencerelerden giren güneş ışıkları antika mobilyalarla duvardaki tablolara vuruyordu. Odanın ihtişamlı görünüşünün yanında aynı zamanda rahat ve sıcak bir havası vardı.

Geoffrey Waters, Leslie ile Cameron'un önünden açık kapılardan içeriye girerken görünüşü çocuklar üzerinde hemen bir etki yarattı.

"Sir Geoffrey!" dedi kız heyecanla ona doğru yaklaşırken.

"Günaydın, Sir Geoffrey," dedi yanındaki erkek kardeşi elini uzatarak.

"Bak, şimdi olmadı... Hayır, Roger. Beni selamlama şeklini değiş-tirinceye kadar elini sıkmayacağım!"

"Özür dilerim, Geoffrey," dedi Brewster el sıkışırken.

"Ya sen?" Waters kıza baktı. "Kibarlık edersen, yanağıma bir öpücük de isterim."

"Tamam... Geoffrey." Kız, Waters'i öptükten sonra iki yabancıya döndü. "Çekici değil mi?"

"İnsan yaşlanmaktan kurtulamaz, ama yaşlı olmak zorunda değildir. Size yeni dostlarımı tanıştırabilir miyim? Yarbay Montrose, Amerika Birleşik Devletleri ordusundan ve Özel Ajan Pryce, Merkezi Haber-alma Örgütünden."

Kısaca el sıkışırlarken, "Anlamıyorum," dedi Roger Brewster. "Annemizin ölümünün, Amerika Birleşik Devletleri ordusuyla ne ilgisi olabilir?"

"Özel olarak yok," diye yanıtladı Leslie. "Üstlerim rütbemi indirse ya da ordudan atsa bile size karşı açık olacağım. Annenizin ölümünden sorumlu olan kişiler benim oğlumu kaçırdılar. Eğer dediklerini yapmazsam onu öldüreceklerini söylüyorlar."

"Aman Tanrım!" diye bağırdı Angela Brewster.

"Bu korkunç bir şey," dedi erkek kardeşi. "Sizinle nasıl temas kuruyorlar?"

"Üç haftadır aramıyorlar. Son görev yerinde, görünüşte yerine getirdiğim talimatlar bana üçüncü bir şahıs tarafından verildi. Beni deniyorlardı: Neredeydik? Güvenlik nasıldı? Ateş gücü neydi?.. Bu çeşit şeyler. ClA'da bir köstebek ya da köstebekler olduğunu öğrendiğimiz için verdiğim bilgiler doğru, ama gereksiz şeylerdi."

"Yeniden ne zaman arayacaklarını umuyorsunuz?" diye sordu Angela Brewster.

"Her an... her saat," diye yanıtladı Leslie bakışları bir an dalgınla-şarak.

"Yakında bir mesaj gelir. Nereden ve nasıl arayacağım bildirilecek ve sonra banda alınmış bir ses emirleri verecek. Son beş gün içinde bana ulaşabilme imkânları yoktu. Güvenlik sistemi köstebeklere karşı baştan aşağı değiştirildi, ama bu sabah Langley'de haberin sızmasına izin verdik. Londra'da olduğumu artık biliyorlar."

"Bu sizi korkutmuyor mu?" diye sordu Angela Brewster.

"Benimle temasa geçmemeleri daha fazla korkuturdu."

"Sizin için ne yapabiliriz?" diye sordu Roger Brewster.

"Bize, Gerald Henshaw hakkında bütün bildiklerinizi anlatarak,"

başlayabilirsiniz, diyerek Pryce yanıt verdi. "Ve soracağımız sorulara yanıt vererek."

"İkimiz de bildiklerimizi polise ve Ml-Beş'e anlattık..-, her şeyi."

"Bize de anlatın, Angela," dedi Montrose.

"Anlatın, çocuklar," dedi Waters. "Hepimiz insanız ve kusursuz değiliz. Yeni dostlarımız bizim kaçırdığımız bir şeyi yakalayabilirler."

Hikâyenin tekrarı başladı: Henshaw'in sarhoşluğu, zamparalığı, verilen ya da çaldığı parayı rezilce kullanması, Lady Alicia uzaktayken hizmetkârlara karşı küstahlığı, bulunamadığı zamanlarda söylediği yalanlar...

liste uzayıp gidiyordu.

"Annenizin ona katlanması beni şaşırttı," dedi Cameron.

"Anlamak için Gerald Henshavv'ı tanıman gerekirdi," diye karşılık verdi Angela, sözcükleri seçmeye çalışır gibi alçak sesle konuşuyordu. "Annem aptal değildi, yalnızca başkalarının gördüklerini görmüyordu. Henshavv bu yanını ondan gizliyordu."

"Bu bakımdan çok yetenekliydi," diye söze karıştı Roger. "Annemin yanında canayakın ve çekici oluyordu. Birkaç yıl o alçaktan hoşlandım, Angela hoşlanmıyordu, ama ben hoşlanıyordum."

"Kadınlar bu konuda daha akıllı oluyorlar, öyle değil mi?"

"Bu bir hayal, kardeşim, adam ilk günlerde anneme çok iyi davrandı."

"Annemin aklını karıştırdı, hepsi bu."

"Ama siz çoğu zaman okulda değil miydiniz?" diye sordu Pryce.

"Evet," diye yanıtladı Roger. "Son altı yıldır uzaktaydık, yaz ve bayram tatilleriyle bazı hafta sonlarında, bazen ikimiz bazen de birimiz eve geliyorduk.

Olanları görecek kadar burada olduk."

"Düşünceni değiştirmeye yetecek kadar, değil mi, Roger?" dedi Cameron.

"Kesinlikle, efendim."

"Düşüncelerin ne zaman değişmeye başladı?" diye sordu Leslie. "Kız kardeşinin düşüncesine dönmen için ne oldu?"

"Size anlattığımız şeyler."

"Yavaş yavaş öğrendiğin şeyler. Demek istediğim, her şeyi bir anda görmedin, değil mi? Seni birden böyle düşünmeye iten bir şey olmalı."

İki kardeş birbirine baktı. "St. Albans'daki otomobil tamircisiydi, değil mi, Rog?" dedi Angela. "Jaguar'ın tamir edildiğini söylemek için aramışlardı, hatırlıyor musun?"

"Doğru," dedi Roger. "Garajın sahibi benle değil de Gerry'yle konuştuğunu sanıyordu. Nakit para almadan arabayı vermeyeceğini

söyledi... çek ya da muhasebeciye fatura göndermeyi kabul etmeyecekti, nakit para istiyordu."

"Neden?" Pryce şaşkınlıkla başını sallayan Geoffrey VVaters'a baktı.

"Sonradan öğrendiğime göre, Gerry, Jaguar'ı bir buçuk yıl içinde on birinci kez tamire götürmüştü. Vahşi Yaşam Derneği için annemle birlikte Brüksel'de oldukları için, annemin Bentley'iyle St. Albans'a gidip adamla konuştum. Bana, Henshavv'ın ilk birkaç faturayı annemin hemen para ödememekle ünlü muhasebecisine gönderttiğini söyledi. Anlaşılan, biraz çekişmişler."

"Nakit parada ısrar etmek için bu pek uygun bir sebep değil," dedi Montrose.

"Sigorta şirketleri çoğunlukla araba tamirlerini soruştururlar."

"Evet, ama Gerry hiçbir zaman sigortayı kullanmazdı, çünkü kazaları bildirmezdi."

"Bazı insanlar bildirmez," dedi Cameron. "Primleri yükselmesin diye."

"Bunu duymuştum, bayım, ama başka bir şey daha vardı. Her şeyden önce, tamir için neden St. Albans'daki dükkâna gidiyordu? Neden burada, Londra'daki Jaguar Motors'a gitmiyordu? Biz yıllardır onlarla çalışıyoruz."

"Herhalde, annenin kazaları öğrenmemesi içindi."

"Ben de öyle düşündüm, Bay Pryce, ama annem kör değildi ve arabanın ortada olmadığı gözünden kaçmıyordu. Özellikle, kapıda park edilen parlak kırmızı bir Jaguar... Gerald arabayı garaja koymaya zahmet etmezdi."

"Ne demek istediğini anlıyorum. 'Başka bir şey daha var,' demiştin. Öğrendin mi?"

"Tamir faturası iki bin altı yüz yetmiş sterlindi..."

"İki bin altı yüz... neredeyse üç bin sterlin!" diye bağırdı VVaters. "Arabayı tamamen harap etmiş olmalı!"

"Ne yazık ki, öyle değildi, daha doğrusu faturada böyle bir şey belirtilmiyordu.

Çamurluk tamiri, boyası, tam yıkama ve temizlemeden başka bir şey olmayan

'ayrıntılar'ın fiyatları vardı."

"Başka neler vardı?" diye sordu MI-5 şefi. "Alçak herif iki bin altı yüz sterlinlik faturayı nasıl çıkarmış?"

"Gerisi 'çeşitli' diye yazılmıştı."

"Ne?" dedi şaşkınlık içindeki Pryce. "Bunu yutturabileceğini mi sanıyordu?"

"Bunun üzerinde düşündüğünü sanmıyorum," diye yanıtladı Roger Brewster.

"Gerry olmadığımı açıkladığım zaman çok şaşırdı. Eğer ben olduğumu bilseydi, fatura toplamını bana telefonda söylemezdi."

"'Çeşitli' için ne açıklama yaptı?" diye bastırdı Cameron.

"Henshaw'a sormamı söyledi."

"Para götürmüş müydün?" diye sordu Leslie.

"Evet, arabayı almak istiyordum. Annem, Vahşi Yaşam için sürekli seyahatte olduğundan Angela'yla bana acil durumlar için bir hesap açtırmıştı. Yolda durup parayı çektikten sonra, Bentley'i geri getirecek birisini bulabileceğimi umarak St. Albans'a gittim."

"Annene anlatacak miydin?"

"Önce Gerry ile konuşup akla yatkın bir açıklaması olup olmadığını anlamayı düşünüyordum."

"Konuştun mu?" diye sordu Pryce.

"Tabii. Önce, bana üç bin sterlin verdi ve üstünün girdiğim zahmet için olduğunu söyledi. Sonra, anneme bir şey anlatmamamı, Ja-guar'ın tamirinden annem sorumlu olduğu için onu üzmek istemediğini söyledi."

"Nasıl sorumlu olabilirdi?" diye sordu Geoffrey Waters.

"Annemin Jaguar'ın içinde yağ yokken ve yanlış benzinle kır evine gittiği için bütün motoru elden geçirttiğini iddia etti."

"Buna inandın mı?"

"Tabii, hayır. Annem o arabadan nefret ederdi. Gerry sevdiği için ona armağan almıştı. Aslında, sevmediği Jaguar değil, rengiydi. Annem o arabanın çok dikkat çekici olduğunu söylerdi. Öyle şeylerden hoşlanmazdı."

"Sorgulamalarımız sırasında bundan neden hiç söz etmediniz?"

"Konu açılmadı, Geoffrey. Kimse bize gerçek Gerald Henshavv'ı nasıl öğrendiğimizi sormadı."

"Nasıl öğrendiniz?" diye sordu Cameron. "Bir otomobil tamir faturası, ne kadar tuhaf olursa olsun, size fazla bir şey anlatamazdı, değil mi?"

"Rog öfkeliydi," diye yanıtladı Angela söze karışarak. "Benimle konuştu, bu her zaman yaptığı bir şey değildi ve yanlış bir şey olduğunu, gerçekten yanlış bir şey olduğunu söyledi. Var, dedim, olduğunu hep biliyordum! Sonra, bir kuzenimiz olduğunu hatırladık. Regent Caddesinde avukattı. Onu görmeye gittik ve ondan Gerry'yi araştırmasını, hakkında mümkün olan her şeyi bulmasını istedik."

"İğrenç hikâye o zaman ortaya çıktı," diye ekledi Roger. "Kız arkadaşları -

adlarıyla adresleri dahil- sarhoşluğu, kazalarda verdiği rüşvetler, restoranlardan ve özel kulüplerden kovulmaları... bütün pislikleri, hepsi ortaya döküldü."

"Gidip annenize anlattınız mı?" Pryce bakışlarını çocukların birinden diğerine dolaştırıyordu.

"Önce anlatmadık," diye yanıtladı Roger. "Gerry'nin bir serseri, bir şarlatan olmasına rağmen, annemizi neden mutlu ettiğini anlamaya çalıştık. Babamız öldüğü zaman çok kötü durumdaydı... Angela'yla ikimiz canına kıyabileceğinden korktuk."

"Ve o sırada, harika aktör ortaya çıktı," dedi Angela. "Uzun boyu, kibarlığı, olağanüstü kimliğiyle -bunların hiçbiri doğru çıkmadı- onun yanındaydı. Bunu nasıl yıkabilirdik?"

"İzin verir misiniz, çocuklar?" dedi Sir Geoffrey soruya yanıt vermeden.

"Bunların çoğunu biliyoruz. Nerede kalmıştık?"

"O 'çeşitli' meselesinde," diye yanıt verdi Cameron. "Bir çamurluk tamirine iki bin altı yüz sterlin? St. Albans'a gitmeliyiz."

"Kolonililere iki puan," dedi VVaters.

St. Albans Motor Atölyesi kentin sanayi mahallesinde küçük bir dükkândı.

Çekiç ve delgi seslerinden içerdeki faaliyetin ne olduğu an-

laşılıyordu. Dükkânın sahibi iriyarı bir adamdı. Üstünde yağlı bir tulum vardı ve ağır bir işde çalıştığı yüzünden anlaşılıyordu. Kırk yaşlarınday-dı ve adı Alfred-Alfie Noyes'di.

"Ah, evet, o delikanlıyı dünmüş gibi hatırlıyorum. Beyefendinin kendisi olmadığını anlayınca biraz şaşırmıştım."

"Bay Henshaw'i, mı bekliyordunuz?" diye sordu daha önce MI-5 kimliğini göstermiş olan Waters.

"Evet, efendim. Anlaşmamız yasak bölgeydi, ne demek istediğimi anlarsınız."

"Anlamıyorum," dedi Pryce. Adama İngiliz Haberalma Örgütünün Amerikalı danışmanı olarak tanıştırılmıştı. "Anlatın, Bay Noyes."

"Başımı derde sokmak istemem, hayır. Kötü bir şey yapmadım ben."

"O zaman, anlatın. O anlaşma neydi?"

"Şey, iki üç yıl kadar önceydi, bir adam gelip bana evle ilgili bazı sorunları olan yeni bir müşteri getireceğini söyledi. Bilirsiniz, tanınmış birçok adam..."

"Konunun dışına çıkmayın lütfen."

"Yasal olmayan bir şey yoktu. Böyle bir şeye katlanmazdım, hayır! Çok iyi bir aileden gelen tanınmış birine mesleki bir lütuftan başka bir şey değildi. Öyle olduğuna annemin mezarı üzerine yemin ederim."

"Mesleki lütuf neydi, Bay Noyes?"

"Çok basit bir şeydi. Kırmızı Jaguar'la ne zaman bir sorunu olsa, bizi arıyordu ve biz bir kamyon göndererek arabayı aldırıyorduk."

"Bunlar kazalarla ilgiliydi değil mi?"

"Birkaçı evet, hepsi değil."

"Ya?" Geoffrey Waters kaşlarını kaldırdı. "Birkaçı demek?"

"Tabii, efendim. Sinirli bir sürücüydü... hastalık hastası olanlar gibiydi. Ne demek istediğimi anlıyor musunuz?"

"Anladığımdan emin değilim," dedi MI-5 şefi. "Açıklar mısınız?"

"Motorda hiçbir şey yokken bir vurma sesi duyduğunu söylerdi ya da camlardan birinde bir gıcırtı olduğunu. Baktığımız zaman... kenarlarındaki lastikte biraz yağmur damlası olduğunu görürdük. Budalanın

teki olduğunu söyleyebilirim, beyler, ama biz yine de kamyonu gönderirdik, o da faturaları öderdi."

"Faturalara gelelim," dedi Cameron'un solunda duran Leslie Montrose.

"Henshaw'in, Brewster ailesinin muhasebecisiyle başının dertte olduğunu anlıyorum."

"Ah, biliyorum, ama buna dert diyemem, bayan. İşlerini yapıyorlardı, biz de kendi işimizi. Ödemelerde çabuk değillerse de idare edebiliyordum. İyi bir

işim var, evet. Sonunda ödemeyi yaptıkları için fazla şikâyet edemem, Bay Henshaw gibi müşteriye olmaz."

"Sana iki üç yıl önce gelen müşterinin adı neydi?" diye sordu Waters.

"Adını söylediyse bile, sesi çok alçak olduğu için duymadım. Henshaw'in yatırımlarıyla ilgilenen özel bir ticari bankanın temsilcisi olduğunu söyledi."

"Hangi banka?"

"Söylemedi."

"Henshaw'in bankacısı olduğuna göre, faturaları neden ona gönderemediğini sormak aklına hiç gelmedi mi?"

"Ah, bu konuda çok açıktı, efendim. O, banka ve Bay Henshaw arasında açık bir bağlantı olmamalıydı."

"Bu sana tuhaf gelmedi mi?"

"Doğrusu, geldi. Ama zengin ailelerin karı, koca ve çocuklar söz-konusu olunca tuhaflıkları olduğunu söyledi... Vakıf paraları, miras kuralları gibi bizim anlamadığımız şeyler, biliyorsunuz."

"Peki, senden ne yapman bekleniyordu?"

"Henshaw ne derse onu. O konuda harikaydı... Tabii, şişirdiğim birkaç fatura olduysa da bu yalnızca kamyonla şoförün parasını ödemek içindi. Yemin ederim! Durum biraz saçmaydı, ama Henshaw ve Brewster gibi müşterilerimiz her zaman olmaz. Gazetelerde onlar hakkında her zaman haberler okursunuz... Saygılı insanlar demek istiyorum."

"Asıl konuya gelelim, Bay Noyes," dedi Leslie sertçe. "Buraya gelme nedenimize. Roger Brewster'in size nakit ödediği faturadaki 'çeşitli'

sözcüğünün açıklaması nedir?"

"Büyük Tanrım, bunun ergeç ortaya çıkacağını biliyordum! Size bütün samimiyetimle söylüyorum, gerçekten çok kızgındım. O hesabı on sekiz aya yakın idare ettim! Henshaw ödeyeceğini, ama faturayı muhasebeciye gönderirsem kendisini de, işini de bir daha hiç göremeyeceğimi söylüyordu.

Sonunda, öfkeden çılgına döndüm... beni bağışlayın..."

"Bağışlandın, devam et."

"Çok kızgındım. Telefonda ona -Henshaw olduğunu sanarak- ya parayı ödemesini ya da kırmızı Jaguar'ı unutmasını söyledim!"

"Tamir ne içindi?" diye yeniden sordu Montrose.

"Bakın, kimseye bir şey söylemeyeceğime yemin ettim."

Geoffrey ikinci kez cebinden MI-5 kimliğini çıkarıp açtı. "Bence şu anda konuşmalısın, ihtiyar delikanlı, yoksa kraliçeye karşı suç işlemekle itham edileceksin."

"Hiçbir suç işlemedim! Ben sivil koruma üyesiyim!"

"O, on yıl önce dağıldı."

"Anlat," diye ekledi Pryce.

"Tamam, sizin gibilerle başımı derde sokmak istemiyorum... İki yıl kadar önce Henshaw bana, Jaguar'ın çelik tabanlı bagajının altına küçük bir gizli kasa istediğini söyledi. Arabanın bir parçası gibi görünecekti. İşin iki gün içinde bitmesini istemişti, ama bir hafta tam gün çalışarak ancak bitirebildim. Bütün gücümüzü bu işe harcamak zorunda kaldık... ona iyi bir fiyat çıkardım!

Özellikle de, başka garajda bagaj plakasına ilave saç taktırdığı için."

"Ticari bankadan gelen adamı bir daha hiç gördün mü?" diye sordu Cameron.

"Kendini hayır, ama birçok arkadaşını gördüm."

"Nasıl?"

"Jaguar ne zaman alınıp tamir edilse, adamlardan biri gelip tamiri kontrol ediyordu. Bagaj plakasında olduğu gibi buna da kızardım. Benim iyi ve güvenilir bir adım vardır."

"O adamlar arabayla hiç yalnız kalırlar mıydı?"

"Bilmiyorum, genellikle o sırada işim olurdu."

"Teşekkürler, Bay Noyes," dedi MI-5 şefi Geoffrey Waters. "Çok yardımcı oldun. Kraliyet bunu takdir eder."

"Tanrı'ya şükür!"

Kırmızı Jaguar, Belgravia Meydanındaki evin arka tarafında bulunan üç arabalık garajda duruyordu. Roger Brewster ölmüş babasının büyük alet kutusunu çıkardıktan sonra bir asetilen lambası bulmuştu. Pryce, Alfred Noyes'in dosyasından aldıkları planları çıkarırken Roger arabanın bagajını açtı.

"Babam arabaları tamir ederken oturup saatlerce onu seyrederdim," dedi Roger. "İyi bir tamirci olup olmadığını bilmiyorum, ama yapmaya çalıştığı her işde genellikle iyiydi, çünkü yaptığı işe bütün dikkatini verirdi... İşte," dedi bagajdaki halıyı kaldırıp lambayla gözlüğe uzanırken. "Yerini tebeşirle işaretle lütfen, Bay Pryce."

"Bunu benim yapmamı istemediğinden emin misin?" dedi Cameron. Elinde bir kutu beyaz tebeşirle St. Albans'dan aldığı planlar vardı.

"Evet. Bunun iki nedeni var," diye yanıtladı çocuk. "Eğer burada bir şey varsa, o alçağı kendim yakalamak isterim. Bunu babamın aletleriyle yapmaktan daha iyi bir yol var mı?"

Roger Brewster çalışmaya başladı. Mavimsi beyaz alevle bagajın çeliğini erittikten sonra bölgeye soğuk su döktü; cızıltılarla birlikte küçük bir buhar bulutu yükseldi. Bir çekiç alıp vurunca kestiği parça karanlıkta fırlayıverdi.

Alet kutusundan aldığı bir maşayla metal parçayı alıp yere attı. Ortaya küçük, kalın bir kasa çıktı, ortasında siyah-beyaz bir kadran vardı. Pryce, St. Albans Motor Atölyesinden aldığı planları yeniden inceleyerek Manchester Kasa Şirketi tarafından basılmış kasa şifresini veren rakamları okudu. Bu, Gerald Henshaw'in aklından uzaktan bile geçmeyecek bir şeydi.

Kasanın içindekileri çıkarıp bir sıranın üstüne koydular. Küçük bir deste ileri tarihli hamiline senet vardı. İlk ciro tarihi yedi hafta öncesi, Lady Alicia'nın öldüğü gündü. Dört ayrı kapı anahtarı herhalde Henshaw'in sevgililerinin oturduğu evlerindi. Ayrıca, tarihi geçmiş seyahat

çekleri ve şifreli, buruşuk notlar vardı. Notlardan bir şey anlaşılmıyordu, ancak kayıp, belki de ölmüş olan Henshaw tarafından çözülebilecek yazılardı.

"Çok karışık iş!" diye bağırdı Waters. "Bunlar bizi nereye götürebilir?"

"Başlangıç olarak," dedi Pryce. "Kaçırma işi ve Lady Alicia cinayetinin arkasındaki kişilerin ona para ödeme yolları bu. Ayrıca Londra'nın oldukça dışında, gösterişsiz bir otomobil tamir atölyesi; fazla akıllı olmayan, çalışkan ve Henshaw'in sözde üstünlüğünden aşırı etkilenmiş sahibi."

"Evet, bu çok açık, delikanlı, ama Noyes bize karşı oldukça açık, hatta yardımcı oldu. Bir şey gizlediğini sanmıyorum."

"Ona başka şans tanımadın, Geoffrey," dedi Montrose.

"Çok akıllıca bir iletişim yolu bulduk, ama iz sürebileceğimiz bir yol değil. Ne kimlik, ne tanım, ne de herhangi bir ipucu var."

"Seninle aynı fikirdeyim," dedi Leslie. "Bay Noyes bilinçli olarak hiçbir şey gizlemedi, ama canımı sıkan bir şey oldu."

"Neydi o?" diye sordu Cameron.

"Birkaç kez iyi bir işi, iyi bir adı olduğunu ve paraya sıkışık olmadığını tekrarladı."

"Bana söylediği böyle değildi," diye araya girdi Roger Brewster. "Ne kadar parasız olduğundan ve faturalarla maaşları ödeyemediğinden yakınıp duruyordu. Ona bin iki yüz altmış sterlini gösterdiğim zaman neredeyse dizlerinin üstüne düşüyordu."

"Bu bana daha gerçek gibi geliyor," diye devam etti Montrose. "Bizi inandırmaya çalıştığı kadar başarılıysa, neden daha büyük bir atölyesi yok? Ve içerde yalnızca iki tamirci gördüm."

"Belki bizi etkilemek için yalan söyledi," dedi Pryce.

"Kabul, ama burada büyük bir çelişki var. Brewster'lerin West-minster'deki muhasebecilerinden neredeyse hararetle söz etti. Onlar kendi işlerini yapıyor, o da kendi işini, öyleyse yaygaraya ne gerek var?"

"Henshaw'in işini elinde tutabilmek için," diye karşılık verdi Waters. "Çelişki nerede?"

"Çünkü durum öyle değil, Geoffrey. Kocam öldüğünden beri araba tamircileriyle ben muhatabım. Oldukça saldırgan insanlardır ve burada da durumun pek farklı olduğunu sanmıyorum."

"O insanlar kadınlara karşı daha sert olmaya eğilimlidirler, çünkü araba tamirinden fazla anlamadığınıza inanırlar," dedi Pryce.

"Benim işaret etmek istediğim nokta da bu." Jim geri dönmeyince, ben işleri toparlayıncaya kadar bütün para işlerimizle bir muhasebeci arkadaşımız ilgilendi. Birçok kez tayin olduğum için düzenleme hemen hemen bir yıl sürdü..."

"Söylemek istediğin ne, Leslie?" diye sordu Cameron sabırsızlanarak.

"Üç kez kaza yaptım. Biri dikkatsizlik yüzünden benim hatamdı, diğer ikisinde park yerlerinde olan küçük çarpmalardı. Joe Gamble -muhasebecimiz- bana işinin en zor yanının tamir faturaları olduğunu söylüyordu. Yalnızca sigorta müfettişleri değil, insafsız faturalar yazan

tamirciler yüzünden. Paralarını almak için küfürler ederek sıkıştırıyor-larmış."

"Sevgili kızım," dedi Geoffrey Waters araya girerek. "Sen bize burada bir benzerlik olduğunu mu söylemek istiyorsun?"

"Benzerlik değil, zıtlık, tutarsızlık."

"Hangisi?"

"Alfred Noyes'in, Brewster'lerin muhasebecisine yumuşak davranması. Onun ödemelerini geciktiriyor, fiyatlar hakkında onunla sık sık tartışıyorlarmış. Ama adamın tek söylediği 'Onlar işlerini yapıyorlardı.'"

"Düşüncemi tekrarlıyorum, açık konuşan yaşlı Alfie, Henshaw gibi bir müşteriyi kaybetmek istemiyordu."

"Alfie açık konuşuyor olabilir, Geof, ama o kadar aptal değil," dedi Pryce. "Bir yabancı tarafından ayarlanmış gizli bir hizmet veriyordu. Kurallara uyduğu sürece, Henshaw'i kaybetmeyecekti. Bence, ona bunun güvencesi verilmişti."

"Hepiniz neden söz ediyorsunuz?" diyerek söze karıştı Angela Brewster.

"Anlamıyorum."

"Ben de," dedi erkek kardeşi.

"Siz Westminster House'daki muhasebecileri ne kadar tanıyorsunuz?" diye sordu Leslie. "Orada kiminle iş yapıyorsunuz?"

Brewster kardeşler kaşlarını çatarak yine birbirlerine baktılar.

"İki yıl önce annemle oraya bazı kâğıtları imzalamak için gitmiştik," dedi Angela. "Şirketin başkanıyla, Bay Pettifrogge ile tanıştık -adı-nı hatırlıyorum, çünkü tuhaf gelmişti- Herkes çok iyi ve kibardı, ama insanlar anneme karşı genellikle öyledir."

"Henshaw da sizinle gelmiş miydi?" diye sordu Waters.

"Hayır, gelmemişti," diye yanıt verdi Roger. "İyi hatırlıyorum. Sen hatırlamıyor musun, Angela? Annem oraya gideceğimizi Gerry'ye söylemeye gerek olmadığını söylemişti."

"Tabii hatırlıyorum. Kâğıtlar çok gizliydi."

"Neydi?" diye sordu Cameron. "Eğer o kadar gizli değilse."

"Bazı malların elden çıkarılması hakkında bir şeydi. Bazı durumlarda... vesaire, vesaire..." diye yanıtladı Roger. "Dikkatli okumadım."

"Ben daha dikkatli okudum," dedi Angela bastırarak. "Envanter sayfaları vardı.

Tablolar, duvar goblenleri, mobilyalar gibi Brewster ailesinde kalması gereken, Rog ile benim iznimiz alınmadan ve annemin avukatları olmadan evden çıkarılamayacak eşyaların kayıtlarıydı."

Pryce kısa bir ıslık çaldı. "Gerald Henshaw dışarda bırakılmış."

"Hayır, bayım," diye karşılık verdi kız. "Envanter kilitliydi. Annemin kırk sekiz saat arandıktan sonra yerinin tespit edilememesi durumunda evin koruma altına alınacağı, içerden hiçbir şeyin çıkarılamayacağı hakkında bir madde -

aslında emir- vardı."

"Aile sırrı yeni bir açıklık kazandı."

"Annem Bay Yakışıklı'dan kesinlikle kuşkulanmaya başlamıştı."

"Bununla birlikte," diye söze karıştı Geoffrey Waters. "Muhasebe şirketinde gerektiğinde arayacağınız belli birisi yoktu, öyle mi?"

"Hayır, ama birçoğu annemin ölümünden sonra aradılar," diye yanıt verdi Roger. "Yaşlı Pettifrogge yalnızca telefon etmedi, bir kez de

ziyarate geldi. Görevli olan ve envanteri kontrol eden adamın adı Chadwick.

Kendini yardımcı müdür olarak tanıttı ve en büyük görevinin annemin ve Vahşi Yaşam'ın hesaplarıyla ilgilenmek olduğunu söyledi."

"Bence, bundan sonraki durağımız Westminster House olmalı, sizce de öyle değil mi, çocuklar?" dedi MI-5 şefi.

WESTMINSTER HOUSE KURULUŞU 1902 ÖZEL FİNANS HİZMETLERİ

Bina bütün görkemiyle ayakta dururken müşterileri kadar varlıklı ve güçlü kuşaklar, hatta hanedanlar anlatıyordu. Westminster House hassaslığı ve kuşkusuz bütünlüğüyle Londra'nın finans çevrelerinde neredeyse yüzyıllık büyük bir nüfuza sahipti. Etrafına, içine sızılmaz bir saygınlık duvarı örmüştü.

İçinde Waters, Pryce ve Montrose'nin olduğu MI-5 aracı hızla Carlisle Place'ye doğru ilerlerken, o duvarda bir çatlak oluşmak üzereydi. Bu öyle büyük bir çatlak olacaktı ki, Westminster House sinsi spekülasyonlarla karşı karşıya kalacaktı.

Geoffrey Waters, Victoria Caddesinden, Carlisle'ye saptığı anda, o ve arkadaşları gördükleri karşısında şaşırıp kaldılar. Westminster House'un önünde, kırmızı ışıkları yanıp sönen iki polis arabasıyla bir ambulans duruyordu. İki haberalma görevlisi ve yarbay arabadan atlayıp binanın önündeki kalabalığa doğru koştular. Ml-5 güvenlik şefi kimliğini göstererek kalabalığın arasından geçti. Leslie ile Cameron da arkasındaydı.

"Ml-5!" diye bağırdı Waters. "Bu Kraliyet'in işi, ben ve arkadaşlarımın oraya girmesine izin verin!"

İçerde büyük bir karışıklık vardı ve herkes şok içindeydi. Yöneticiler, sekreterler, memurlar ve koruma ekibi sinir krizleri geçiriyordu. Sonunda Geoffrey Waters kalabalığı yarıp geçince koyu renk takım elbi- <

seli, görünüşünden üst yönetici olduğu anlaşılan bir adamla karşılaştı. "Adım Waters, Ml-5'tenim! Ne oldu?" "Ah, ne? Her şey o kadar karışık ki..." "Ne oldu?"

diye bağırdı Cameron. "Korkunç, kesinlikle korkunç!" "Ne?" diye bağırdı Montrose.

"Brian Chadwick, başkan yardımcımız ve bir gün şirketi yöneteceğini bildiğimiz kişi, intihar etti!"

"Bütün polis memurları!" diye bağırdı Sir Geoffrey Waters. "Ölünün bürosunu mühürleyin!"

OIV ALTINCI BÖLÜM

Bahreyn, saat öğleden sonra iki

İran körfezi kıyısında mermer bir villanın beyaz duvarları ve demir parmaklıklı pencereleri olan bir odasında masa başında genç biri oturuyordu. Orası hem bir hücreydi, hem de değildi. Çünkü özel tuvaleti, rahat bir yatağı, bir televizyonu, okumak istediği kitapları ve yazı yazma gereci vardı. Adı James Montrose Jr., takma adıyla Jamie idi.

Günlük programını sınırlar içinde ama kendisi düzenliyordu. Yanında bir muhafızla birlikte etrafı duvarlarla çevrili malikânenin bahçesinde dolaşmakta serbestti. İki tenis kortu oynayacak başka 'konuk' olmadığı için işe yaramasa da, tenis tahtasını ve yüzme havuzunu istediği gibi kullanıyor, istediği yemeği ısmarlayabiliyordu. Tuhaf bir tutsaklıktı, ama yine de tutsaklıktı. Manama'nın başkentine ya da bağımsız takımadaların başka bir yerine gidemiyordu.

Villanın dışına çıkamı-yordu ve dış dünyayla hiçbir iletişimi yoktu.

Jamie Montrose anne babasının karışımı, yakışıklı ve yaşına göre iri bir delikanlıydı. Asker çocuklarında sık görülen bif kararlılığı vardı. Ülkede ya da yurt dışında bir üstten diğerine dolaşmaktan ve sürekli uyum sağlamaya

çalışmaktan gelen bir şeydi bu. Ama Leslie Montro-se'nin oğlunda asker çocuklarında pek görülmeyen bir şey vardı. İstatistikler asker çocuklarında anne babalarının yaşam tarzına, özellikle daha çok üniforma giyen babaya karşı bir öfke geliştiğini göstermesine karşın, James Montrose babasına, daha doğrusu onun anısına tapıyordu.

Bir şeye katılımcı olmadan önce şartları inceleyen sessiz bir gözlemci olarak tanımlanabilirdi. Çabuk uyum göstermek zorunda kaldığı son birkaç yıl ona konuşurken yumuşak ve dikkatli olmayı, ama kararsız olmamayı öğretmişti.

Dışardan görünen sakinliğinin, hatta az konuşur olmasının altında hızlı zekâsının yarattığı güç ve kararlılık vardı.

"James," diye seslendi birisi kilitli kapının ardından. "İçeriye girebilir miyim?"

"Gir, Amet," diye yanıtladı genç Montrose. "Hâlâ buradayım, çünkü demirleri ancak birkaç santim bükebildim. Henüz aralarından geçemiyorum."

Kapı açıldı ve Batılı kıyafette, ama başında Arap örtüsü olan zayıf bir adam odaya girdi. "Her zaman çok şakacısın, James," dedi. İngiliz-ceyi İngiliz okullarında öğrenmiş Ortadoğuluların aksanıyla konuşuyordu.

"Somurtmadığın zaman çok eğlenceli bir konuk oluyorsun."

"Öfkeli de. Annemi aramama izin vermedin. Onun neyi bilip bilmediğini, hatta neler söylendiğini bile bilmiyorum. Somurtmuyorum, Amet, çok öfkeliyim."

"Sana kötü davranılmıyor, öyle değil mi?"

"Buna ne dersin?" diye sordu Jamie masadan kalkarken. "Ali Baha'nın ülkesinde kilitliyim, güzel bir hapishanede tutsağım, ama hücrem berbat!

Neler olduğunu bana ne zaman anlatacaksın?"

"Ah, biliyorsun, James, annen çok gizli ve tehlikeli bir görevde üstlerine yardım ediyor. Burada tutulmakla kötülükten uzaklaşmış oluyorsun, hem izlenmen de imkânsız. İnan bana, genç adam, annen bunun için bize minnettar. Sana bir şey olursa, işi tehlikeye sokabileceğini biliyor."

"O zaman, bunu bana söylemesine izin verin. Bir telefon, mektup... Tanrı aşkına, bir şekilde."

"Risk alınamaz. Annen bunu da biliyor."

"Sen bir şeyler biliyorsun, Amet," dedi Jamie Montrose. Masanın etrafından dolaşarak gidip Bahreyn'linin önünde durdu. "Bana bunları

söylüyor ve inanmamı bekliyorsun. Peki neden inanayım? Okul müdürü beni sınıftan dışarı çıkarıp Kennedy Havaalanına götürüleceğimi ve orada devlet görevlileriyle buluşacağımı söylediği zaman annemle ilgili bir şey olduğunu düşündüm. Washington görevlilerinin kimliklerini incelemek dışında, bir soru sormadım."

"Neden soracaktın? Sen bir asker çocuğusun. Güvenlik meselesi olduğu yerde emir komuta zincirini biliyor olmalısın."

"Anladığım zaman bunu kabul edebilirim. Ama bu durum saçma! Annemi tanırım, senin söylediğin gibi davranmaz. En azından beni arar, bilgi verirdi."

"Zaman yoktu, James. Operasyona son anda alındı ve eşyalarını bile toplayamadan yola çıktı. Ne demek istediğimi anlıyorsun, değil mi?"

"Evet, anlıyorum. Haberleşme yok. Peki, bana şunu söyle. Albay Bracket'i aradığım zaman neden teyp o numaranın artık kullanılmadığını söyledi? Sonra operatörü aradığımda numaranın kayıtlı olmadığını söyledi. Tekrar soruyorum, neler oluyor?"

"'Devlet'i 'Tanrı' olarak düşünürsen, yanıtı İncil'de bulacaksın. O gizemli yollarla hareket eder."

"Evet, gizemli, ama saçma değil."

"Bu bir karar hakkı, siz Amerikalıların dediği gibi. Sana yanıt veremem."

"Birisi anlatsa iyi olacak," dedi James Montrose kararlı bir sesle ve Matarese'nin üst düzey bir üyesi olan Arabın gözlerine dikkatle baktı.

"Yoksa ne, genç adam?"

Jamie Montrose bir şey söylemedi.

Brian Chadwick'in cesedi Londra'daki Westminster House'dan alınıp soruşturma görevlisinin bürosuna götürüldü. Sağ şakağındaki kurşun deliği ile elindeki otomatik tabanca ölüm şeklini intihar olarak göstermesine karşın, tam otopsi talimatı verilmişti. Soru niçin intihar ettiğiydi. Kırk yaşlarında, çok iyi bir ünü ve meslek hayatında olgunlu-

ğa erişmek üzere olan bir adamı intihara götüren neydi? Yanıtı adli tıp uzmanı verdi.

Cinayetti.

"Sağ elinde potasyum klorat ya da televizyonda sürekli ve yanlış olarak söylendiği gibi, barut izi olmaması bunu gösteriyor," dedi uzman. "Dahası, kafatasının arkasında büyük bir ezik var. Usta bir katilin yapabileceği bir ekimoz. Bayıltılmış, vurulmuş ve silah eline tutuşturulmuş."

"Bu, usta bir katil için aptalca değil mi?" diye sordu masada oturan Pryce. MI-5

merkezindeydiler ve doktor gizli bir toplantı için oraya gelmişti.

"İsterseniz bir tahmin yapayım," dedi patoloji uzmanı. "Katil acele içinde olduğu için incelikler üzerinde duracak zamanı yoktu. Hatırlatırım, bu

yalnızca bir tahmin."

"Gelip işini hemen bitirdi mi demek istiyorsunuz?" diye sordu Leslie.

'Ya da çok geçmeden," diye ekledi doktor.

"Başka bir deyişle," dedi Cameron. "Katil her kimse, Chadwick'i görmeye geliyor olduğumuzu biliyordu, demek istiyorsunuz, değil mi? Ama bunu tek bilen Brewster kardeşlerdi." Pryce başını salladı. "Bu akla yatkın değil."

"Size bu konuda yardımcı olamam."

"Belki ben olabilirim," diye söze karıştı Waters. "Bu düşünmediğimiz bir şey, ama düşünmeliyiz."

"Nedir o, Geof?"

"Bütün bilgimize ve yüksek teknolojiye rağmen, evin gizlice dinlenebileceğini akıl edemedik."

Angela Brewster kapının camlı deliğinden baktıktan sonra, Waters, Montrose ve Pryce'ye kapıyı açtı. "Ağabeyin nerede, canım?"

"Coleman ile alarm şirketine gitti..."

"Ne oldu?" diye sordu Leslie keskin bir sesle.

"Hiçbir şey. Coieman'ın fikriydi. Alarm sistemini, hiç değilse alanlarını değiştirmemiz gerektiğini söyledi."

"Coleman kim?" diye sordu Pryce.

"Size ondan söz etmeyi unuttum, delikanlı..."

"Col burada her çeşit işe bakan bir adam diyebilirim," diye yanıt verdi Angela.

"Çok uzun zamandır, hatırladığımdan bu yana bizimle beraber. Babamın bir arkadaşıydı. Ellili yıllarda Birleşik Emirlikler'deki çarpışmalar sırasında babamın emrinde bir başçavuşmuş. Babamla ikisi Ordu Haçı almışlar."

"Ne iş yapar?" diye sordu Montrose.

"Dediğim gibi, her şeyi. Bir yere gideceğimiz zaman arabayla bizi o götürür; annemin bir şeye ihtiyacı olsa, o gider alırdı. Ayrıca, hizmetçileri idare eder.

Birçok kez onu su tesisatçılarına ya da elektrikçilere ne yaptıklarını bilmediklerini söylerken duydum."

"Sizin şu Britanyalı binbaşılarınızdan birine benziyor, Geoffrey."

"Onlar ayrı bir cinstir, Cameron. On yedinci yüzyıldan bu yana kazandığımız zaferlerin çoğundan onlar sorumludur. Koloni isyanı dışında... Coleman hoş, açık sözlü, yaşlandığını kabul etmeyen bir adam. Yaşına göre zindedir."

"Burada mı kalıyor, Angela?" diye sordu Pryce.

"Yalnızca evde kimse olmadığı zaman, efendim. Biz seyahatteyken, konuk odalarından birinde kalır. Evi buraya yakındır. Her odada özel telefonlar vardır; ona ihtiyacımız olunca telefon ederiz, bir dakikada gelir."

"Bağımsız bir adam, değil mi?"

"Evet. Babamız her zaman ona saygı göstermemiz gerektiğini söylerdi bize."

"Haklıydı," dedi Cameron. "Babanız öldükten sonra, Henshavv'la anlaşabildi mi?"

"Sanırım, ondan nefret ediyordu, ama babamla anneme olan bağlılığı yüzünden bunu fazla göstermezdi. Gerry etraftayken çoğu zaman uzak dururdu. Coley'in Bay Yakışıklı'yı adam yerine koymadığından nasıl emin olduğumu size anlatayım. Altı ay kadar önce bir pazar sa-

bahıydı. Hafta sonu tatili için eve gelmiştim. Roger okuldaydı, annem ise kiliseye gitmişti." Genç kız devam etmeye utanır gibi sustu.

"Ne oldu, Angela?" diye sordu Leslie yumuşak bir ses tonuyla.

"Gerry külotla merdivenden indi. Akşamdan kalmaydı ve yukarda-ki kütüphanenin barında viski bulamamıştı. Öne, arkaya sallanıyordu. Sanırım aşırı tepkide bulundum... Çok öfkeli ve değişken görünüyordu... ve... çıplaktı.

Düğmeye birkaç kez basarak Coley'i aradım. Bu hemen gelmesi için bir işarettir."

"Geldi mi?"

"İki dakikadan daha kısa zamanda. Bu sırada, Gerry iyice azıtmış-tı; kahrolasıca viskiyi bulamadığı için bana bağırıyor, çirkin küfürler ediyordu. Tabii, Coley'i görünce Bay Yakışıklı şaşırdı, doğrulmaya, bize karşı şirinlik yapmaya çalıştı.

Ama Coley yutmadı. Hemen ikimizin arasına girdi. Söylediklerini hiç unutmayacağım." Angela burada kısaca sustuktan sonra Coley'in sesini taklit ederek devam etti. "'Salon için uygun giyimde değilsiniz, efendim ve size öne doğru bir adım daha atmamanızı tavsiye ederim. Bir silaha ihtiyacım olmadığına inanın, ama sizin açınızdan sonuç aynı olabilir ve bu benim emeklilik hayatımın en zevkli anı olur.' Ne kadar şaşırtıcı, değil mi? Henshavv odadan dışarıya koştu ve sarhoş bir bostan korkuluğu gibi sendeleyerek merdiveni çıktı!"

"Sen ya da Bay Coleman annene bir şey söylediniz mi?" diye sordu Ml-Beş şefi.

"Bunu konuştuk ve söylememeye karar verdik. Ama Coley bana, Gerry'yi bir daha öyle görürsem hemen kendisini arayacağıma yemin ettirdi."

"Evde değilse ne olacaktı?"

"Telefonunda mesajları elli kilometre uzağa nakleden bir cihaz olduğunu söyledi bize. Eğer bundan daha uzağa giderse, başka şeyler ayarlayacaktı."

"Ne gibi?"

"Burada, yine babamın Umman birliğinden iki adam var. İkisi de emekli, ama Coley onların nitelikli kişiler olduklarını söyledi. Biri emekli polis, diğeri Scotland Yard'da çalışmış."

"Oldukça üstün kimlikler."

"Ben de öyle düşündüm."

"Coleman alarm sisteminde ne gibi değişiklikler istiyor?" diye devam etti Pryce.

"Evinden görülebilmesi için televizyon kameraları gibi bir şey. Rog ile birlikte planları inceleyerek ne yapılabileceğini görmek istedi."

"Neden olduğunu söyledi mi?" diye sordu Waters.

"Söylediklerinin çoğu benim anlamadığım karışık şeylerdi, ama Rog, numara değilse, anlamış görünüyordu."

Kapının zili çalınca MI-5 şefi çabuk çabuk konuşmaya başladı. "Herhalde bizim bürodan gelen ekip," dedi. "Onları arabadan arayıp hemen gelmelerini söylemiştim."

"Ne ekibi?" Angela şaşırmış ve endişelenmişti. "Telaş niye?"

"Seni korkutmak istemiyoruz, canım," diye yanıt verdi Montrose iki adama bakarak. "Hiçbir şey olmayabilir, ama az da olsa evinize bir dinleme cihazı yerleştirilmiş olması ihtimali var."

"Ah, Tanrım!"

"Onları içeriye alacağım."

"Alarmı durdurun," diye bağırdı genç kız Waters kapıya yaklaşırken. "Sağdaki küçük pano, iki, bir, üçe basıp birkaç saniye bekleyin."

"Tamam." İngiliz denileni yaptıktan sonra üç adamı içeriye aldı. İkisi elektrik ve televizyon tamircilerinin kullandığı malzemelerden farklı olmayan elektronik ekipmanlar, diğeri ise büyük siyah bir torba taşıyordu. "Garajdan başlayacağız," dedi Waters ekibi büyük holün sonundaki bir kapıya doğru götürürken. "Özel bir konuşmanın yapıldığı yer orası, buradan giriş var... Siz de geliyor musunuz?"

"Peşindeyiz, Geof," diye yanıt verdi Cameron, bir yandan da Angela Brewster ile Montrose'ye eşlik ediyordu.

"Bunu nasıl yapabilirler?" diye sordu Angela. "İçeriye girip bir dinleme cihazı nasıl koyabilirler demek istiyorum."

"Eğer varsa, herhalde birden fazladır," dedi Pryce.

"Ne iğrenç bir durum. Birisinin günlüğünü okumaktan daha kötü bir şey. Ben günlüğümü kilitli tutuyorum. Doğumgünümde babam bana küçük bir kasa aldı, istediğim zaman şifresini değiştirebiliyorum."

"Senin yaşındayken ben de günlük tutardım," dedi Leslie. "Erkek kardeşim onu bulup okumaya çalışırdı hep."

"Kardeşin senden büyük müydü?"

"Küçüktü, canım, bu çok daha kötü. Onlarla ilgilenmek zorunda kalıyorsun ve onlar sana her fırsatta sabotaj yapıyorlar."

Merdivende tatlı bir kahkaha patladı. "Bir erkek kardeşin olduğunu bilmiyordum," diye fısıldadı Cam basamaklarda.

"Dosyamı okuduğunu sanıyordum."

"Niteliklerine baktım, hayat hikâyene değil."

"Bunun için sana teşekkür ederim."

"Kardeşin olanları biliyor mu?"

"Emory çok hoş, çok tatlı bir çocuktur, ama insanın başı sıkıştığında koşabileceği birisi değildir."

"Ya?"

"Kardeşimin kısa bir sakalı ve bir termometreden daha fazla derecesi vardır.

Berkeley'deki en genç profesör. O ve karısı sırt çantalarına Mozart, Brahms ve İngiliz madrigallerinin bantlarını doldurup dağlara çıkarlar. Manzarayı düşünebiliyor musun?"

"İlginç görünüyor. Çocukları var mı?"

"Karar vermediler. Karar vermek onlar için büyük bir sorun, genellikle hep ertelerler."

"Manzarayı şimdi anlıyorum."

Ml-5'ten gelen üç uzman garajda çalışmaya başladı. Birinin rehberliğinde, iki yanlarında antenler olan ve minyatür telefonlara benzeyen cihazları sallayarak duvarların önünde ağır ağır yürüyorlardı. Cihazların üstünde kadranlar vardı ve ekip şefi kadranlarda belirenleri okuyup bir deftere not alıyordu.

"Burada bir yığın iyodize metal var, Sir Geoffrey," dedi ekip şefi cihazlarda kısa patlama sesleri gelip giderken. Sekiz dakika sonra çalışma tezgâhının arkasındaki duvara doğru tutulan cihazdan kesik ve sürekli bip sesleri gelmeye başladı. Tahta kaplı duvarın üstündeki askıda çeşitli aletler asılıydı.

"Her şeyi aşağı indirin, çocuklar," diye emretti Waters.

Üç adam aletleri alıp tezgâhın üstüne koyduktan sonra köşeleriy-le ortasından iri cıvatalarla çakılı tahtayı duvardan ayırmaya giriştiler. Tahta

yerinden çıkınca onu kırmızı Jaguar'a dayayıp arkasındaki duvarı dikkatle ve tekrar tekrar incelediler.

"Burada bir şey yok, Sir Geoffrey."

"Olmalı," diye karşılık verdi MI-5 şefi. "Cihazlarınız yalan söylemez, değil mi?"

"Hayır, efendim, söylemezler."

"Aletler," dedi Pryce. "Aletleri tek tek tarayın."

Birkaç dakika sonra dinleme cihazı bulundu. Büyük bir lastik çekicin sapının içine yerleştirilmişti. Lastik çekiç neredeyse hiç kullanılmayan bir aletti ve onu gerektiren işler tamircilerde yapılırdı.

"lan," dedi Waters ekip şefine. "Sihirbaz makineni getirdin mi?"

"Tabii, Sir Geoffrey." Ekip şefi diz çöküp siyah torbasını açtı. İçinden kalın bir kitap büyüklüğünde elektronik bir cihaz çıkarıp yere koydu. Ardından torbadan metal çerçeveli karelere bölünmüş bir ızgara çıkardı. Her karenin ortasında minik lambalar vardı ve çerçevenin tepesinden fişli, ince bir tel çıkıyordu.

"O ne?" diye sordu Leslie.

"Bir izleme aleti, bayan," diye yanıt verdi şef. "İstediğimiz mükemmellikte değil, ama yardımcı olabiliyor. Bu ızgara kabaca bin iki yüz metrekare demek.

Çerçeveyi tarayıcıya takıp kesiciyi ya da dinleme cihazını hazneye bastırınca lambalar alanları taramaya başlıyor ve alıcıların olduğu yerde yanıyor. Tabii, makul bir mesafe içinde."

"Harika," dedi Leslie.

"Bunu bilmemenize şaşırdım," dedi lan. "Biz teknolojiyi haberalma servisimizle paylaşırız."

"Bizimkilerin eli sıkıdır," dedi Cameron.

"Devam et, lütfen." Şef makineyle çerçeveyi tezgâha koyduktan sonra küçük, yuvarlak bir kesiciyi deliğe yerleştirip cihazı çalıştırdı. Minik lambalar saat yönünde kırpışarak yanmaya başladılar. Sonunda, üst sol köşedeki lamba yanık kaldı.

"Bu neyi gösteriyor?" diye sordu Montrose.

"Pusulanın dört derecesine dönük," diye yanıtladı lan. "Aslında, ortasında gömülü metal tarayıcı bir pusula var," diye ekledi camlı bir mahfazanın içindeki ibreyi işaret ederek. "Bunun bir harita olduğunu düşünün."

"Belgravia Meydanının çevresindeki sokakları ve kavşakları kastediyorsunuz herhalde," dedi Angela Brewster.

"Doğru, küçükhanım," diyen lan yanık lambanın yanındaki kareleri işaret etti.

"Bu Grosvenor Crescent, bu da Chesham Place. Lambanın yandığı ve tahminen dinleme noktası olan da herhalde Lowndes Caddesi."

"Lowndes!" diye bağırdı Angela. "Orası Coley'in oturduğu sokak," diye ekledi alçak sesle.

Bahreyn'de geceydi ve minarelerden gelen günün son ezan sesleri uyku zamanını ve ayrıcalıklı asiller için gece oyunlarının başladığını haber veriyordu.

Jamie Montrose yataktan kalkıp yavaşça giyindi. Sonra masadaki lambayı yakıp kilitli kapıya gitti. Derin bir soluk aldıktan sonra birden kapıyı yumruklamaya başladı.

"Yardım edin!" diye bağırdı. "Birileri yardım etsin!"

"Ne oldu, Sahip James?" diyen bir ses geldi kapının arkasından.

"Sen kimsin?"

"Kalil, Sahip James. Ne oldu?"

"Bilmiyorum, midem yanıyor! Sanırım, doktor çağırmanız gerekiyor. Bir saattir yatağımda ikibüklüm kıvranıyorum, ama geçmiyor!" James Montrose Jr.

egzersiz yapması için verilmiş olan halter güllesini alıp kapının yanındaki duvarın önünde durdu. "Tanrı aşkına çabuk olun! Ölüyorum galiba!"

Kapı hızla açılarak Bahreyn'li içeriye girdi. Kimseyi göremeyince kısa bir şaşkınlık geçirdi. Arkasını döndüğü anda Jamie gülleyi adamın alnına indirdi.

Muhafız bayılarak yere düştü.

"Özür dilerim, Kalil," diye fısıldadı genç çocuk soluk soluğa. "Babam buna şaşırtma harekâtı derdi." Jamie hareketsiz vücudu yokla-

maya başladı ve tabancalıkta bir Colt ,45'lik, Arapça yazılı bazı kâğıtlar ve para dolu bir cüzdan bulup aldı. Aklına hapishane villanın şefi Amet'in sözleri geldi.

'Muhafızlarımızı vaatlerle kandırmaya çalışma, James. Çok iyi para alıyorlar, oldukça zenginler.' Genç Montrose parayı cebine koydu. Sonra baygın adamı sürükleyerek yatağa götürüp çarşafı şeritler halinde yırttı; muhafızın ağzını, ellerini ve ayaklarını sıkıca bağladıktan sonra masaya koşup ışığı söndürdü.

Açık kapıdan dikkatle süzüldükten sonra usulca kapayıp kilitledi. Sessizce haftalardır yürüdüğü koridordan avluya açılan kemere gitti. Demir parmaklıklar arasından baktığı uzun gecelerden, omuzlarına asılı otomatik tüfekler ve bellerinde tabancalar olan iki muhafızın avluda devriye gezdiğini biliyordu. Beyaz elbiseli ve başları sarılı adamlar doğu ve batı duvarları arasında asker adımlarıyla gidip geliyorlardı.

Montrose'nin geldiği beyaz badanalı kemer, avlunun doğu tarafına açılıyor, evden gelen loş ışık o tarafı biraz olsun aydınlatıyordu. Taş koridorun karanlığında yere çömelip muhafızların kilitli olan kuzey ve güney kapılarına eşit uzaklıkta, beyaz duvarın ortasında buluşmalarını bekledi. Adamlar durdular ve sigara yakarak Jamie'yi çıldırtmaya çalışır gibi konuşmaya başladılar. Jamie birden korkuya kapıldı. Kalil'e onu bayıltacak kadar sert vurmuştu, ama öldürecek kadar değil; buna gerek yoktu. Adam her an kendine gelebilirdi ve muhafızların dikkatini çekecek kadar gürültü yapabileceği birçok yol vardı... İskemleleri tekmeleyebilir, masadaki tabakları fırlatabilir, televizyonu parçalayabilirdi.

Genç Montrose donmuş gibi iki Bahreyn'liye bakarak yeniden yürümeye başlamalarını bekliyordu. Ama hâlâ hareketsizdiler ve aksine şakalaşıp gülüşüyorlardı. Jamie Montrose korku ve huzursuzluktan terlemeye başladı.

Arap Emirlikleri'ndeki yasaların çok sert olduğu bilinen bir şeydi ve kim zarar gördüyse, cezayı belirleyen o oluyordu... Ama Jamie neden korkuyordu? Orada zorla tutulması Bahreyn ile Amerika Birleşik Devletleri'nin ortak bir uygulamasıydı!

Gerçekten öyle miydi? Jamie kendisine gerçeğin söylendiğine tam anlamıyla inanamadığı için bu soru vardı kafasında. Annesi onun-

la herhangi bir şekilde, bir yolunu bulup temas kurar ve ona ne olduğunu hiç değilse üstü kapalı anlatırdı.

Sonunda olan oldu. Hücredeki gürültüyü pencereden gelen inlemeler, boğuk çığlıklar izledi. Sonra camların, tabakların ve en sonunda masanın kırılma sesleri duyuldu. İki muhafız doğu tarafındaki pencereye doğru koşarlarken Jamie soluğunu tuttu. Neyse ki, korktuğu olmadı! Elfenerleri yoktu.

Muhafızlar Arapça bağırarak aksi yönleri işaret ettiler. Biri kuzeye, diğeri Jamie'nin karanlıkta diz çöktüğü kemere doğru koştu. İkinci adam hücreye varmaktan başka bir şey düşünmediği için Jamie'nin yanından geçip gitti.

Birden, villanın her yanında projektörler yandı.

Doğu tarafındaki duvarda henüz kimse yoktu. Tek şans orasıydı! Avluyu koşarak geçip iki buçuk metre yüksekliğindeki duvara sıçradı. Taşta hissedebildiği yarıkları kavrayarak tırmanırken neredeyse tırnakları sökülüyordu. Büyük bir panik içinde duvarın tepesine vardığında birden ellerinin kanlar içinde olduğunu farketti. Duvar yalnızca kırık cam parçalarıyla kaplanmamış, aynı zamanda dikenli telle çevrilmişti.

Jamie bir saniye durup şartları düşünerek bir değerlendirme yaptı. Projektörler üzerine çevrilince düşünmeyi bırakıp bir sırıkla atlama sporcusu gibi duvarın üzerinden atladı. Vücudunu yay gibi yapıp omuzlarının üstüne, hızla yere düştü. Sağ kolu çok acıyorsa da o aşırı medeni hücresinden uzak kaldığı sürece buna dayanabilirdi.

Çılgın gibi koşarak toprak bir yola vardı. Durduracağı bir araba ya da kamyon beklemeye başladı. Geçen pek çok araç olmasına rağmen hiçbiri ona aldırmadı.

Sonunda bir taksi durdu. Sürücüsü Arapça konuşuyordu.

"Sizi anlamıyorum, efendim," dedi genç Montrose soluk soluğa "Ben Amerikalıyım."

"Amerikalı?" diye bağırdı adam. "Sen Amerikalı mısın?"

"Evet!" diye bağırdı Jamie başını hızla sallayarak. Adamın biraz İngilizce anlamasına sevinmişti. "Burada bir... konsolosluk ya da Amerikan elçiliği var mı?"

"Amerikan elçiliği?" diye yanıt verdi sürücü. Sonra sırıtıp aynı zamanda başını heyecanla öne arkaya salladı. "Shalkh Isa... Mana-ma'da!"

"Elçilik?"

"Evet, evet..."

"Beni oraya götür!" Mohtrose cebinden bir avuç para çıkarıp arka koltuğa atladı.

"Aiyee, Amerikalı!" dedi Bahreyn'li neşeyle taksisini sürerken.

On altı dakikada üç köprü geçtikten sonra Jamie kanlı elleriyle gömleğini kavradı, başkent Manama'ya gelmişlerdi. Görüntüler ve sesler pencereden dışarıya bakan Montrose'ye tuhaf geliyordu. Küçük kentin bazı kesimleri sessiz bir karanlık içindeydi ve neredeyse ıssız görünen sokaklarda birkaç insan vardı.

Ne var ki, bazı bölgeler parlak ışıklarla aydınlatılmıştı, vitrinler egzotik eşyalarla doluydu ve hoparlörlerden etrafa Ortadoğu müzikleri yayılıyordu. Bu sokaklar kalabalıktı. Montrose'yi şaşırtan gördüğü Amerikalı askerler ve denizcilerdi.

"Amerikan elçiliği!" diye bağırdı sürücü Shalkh Isa Sokağındaki pembe-beyaz bir konağı işaret ederek. Jamie. binanın dış yüzüne baktı... Tuhaf bir şey vardı!

Şatafatlı kapının iki yanında Arap kıyafetli ikişer adam duruyordu. Muhafız oldukları düşünülebilirdi, ama Amerikan elçilikleri muhafız olarak istisnasız Amerikalı denizcileri görevlendirirlerdi. Ve geceleri dışardan korunması gereken az sayıdaki elçilikler bu görev için hiçbir zaman evsahibi ülkenin vatandaşlarını kullanmazlardı. Bu duyulmamış bir şeydi. Montrose pek çok ülkede bulunduğu için durumdan kuşkulanmıştı.

Bunun yalnızca tek yanıtı vardı: Oradaki dört adam İran körfezi kıyısındaki mermer villadandı! "Çabuk, gazla!" diye bağırdı Jamie sürücünün omzunu sporcu gücüyle sıkarak. Sağ işaret parmağını öne arkaya sallayarak ileriyi işaret ediyordu. "Beni ışıkların, insanların olduğu yere götür..."

"Aiyee! Dükkânlar! Satın alacaksın!"

Genç Montrose, elleri bir eczaneden aldığı sargı beziyle sarılmış halde Manama'nın Az Zahran bölgesindeki kalabalığın içinde dolaşıyordu. Bir deniz subayı gördü. Ceketinin yakasıyla gömleğindeki işaretlerden rütbesinin yüzbaşı olduğu anlaşılıyordu. Adamın görünüşündeki bir şey Jamie'ye biraz babasını anımsattı. Zenci teğmen uzun boylu, temiz yüzlü

ama sert hatlıydı. Rahat tavrı, yasak içki satan dükkânları keşfetmiş oldukları anlaşılan birkaç gönüllü denizciye şakacı bir yaklaşımda olduğunu gösteriyordu. Denizcilerin selamını alıp kısaca bir şeyler söyledi. Sahil devriyelerine yakalanmadan önce oradan uzaklaşmaları için uyarmış olmalıydı. Tavsiyesi kabul edildi.

Montrose subaya yaklaştı. "Yüzbaşı," dedi kalabalığın arasından. Sesini duyurabilmek için yüksek sesle konuşuyordu. "Sizinle konuşabilir miyim?"

"Sen Amerikalısın," dedi deniz subayı. "Eline ne oldu, çocuğum?"

"Sizinle konuşmak istediğim şeyle ilgili, efendim. Yardıma ihtiyacım var."

OIV YEDİNCİ BÖLÜM

Cameron Pryce, Brewster'lerin salonunda amaçsızca ve sinirli bir halde yürürken, Leslie Montrose ile Angela goblen kanepede oturuyorlardı.

"Gecikiyoruz, lanet olsun!" diye bağırdı Cameron. "Aynı çemberin etrafında dönüp duruyoruz."

"Neden söz ediyorsun, Cam?" diye sordu Leslie.

Pryce'nin yanıt vermesine fırsat kalmadan, MI-5 Şefi Geoffrey merdiveni inmeye başladı. "Lanet olsun, lanet olsun," diye bağırıyordu.

"Bunu ben söylemiştim," dedi Cameron. "Sen neden söylüyorsun?"

"Kahrolasıca yerin her tarafı tellenmiş! Sanki televizyon istasyonu."

"Açıklama, lütfen," dedi Pryce.

"Garajda dinleme cihazı bulduk, bu odada üç tane, yemek odasında iki tane ve evdeki her odada birer tane, yukardaki kütüphanede de iki tane."

"Ah, ne iğrenç!" diye bağırdı Angela.

"Onca cihazı yerleştirmek uzun zaman almış olmalı," dedi Leslie.

"Hem de görülmeden," diye ekledi Cameron. "Birisi ya da birileri bunu burada yalnız ve yakalanma korkusu olmadan yaptı." Angela Brevvster'e döndü.

"Anneniz öldükten sonra sen ve ağabeyin okula döndünüz, değil mi?"

"Cenazeden sonra burada iki hafta kadar kaldık... avukatlarla filan görüşmek için. Ama iki hafta sonu eve geldik. Rog beni dün olduğu gibi arabayla alıyor ve birlikte geliyorduk."

"Özel Ajan Pryce'nin demek istediği, canım," dedi Geoffrey Waters. "Siz burada yokken, Başçavuş Coleman, buradaydı değil mi?"

"Evet," diye karşılık verdi Angela çok alçak sesle ve yere doğru bakarak.

"O zaman, alıcıları kimin yerleştirdiği sorusunun yanıtını bulduk. Ağır ceza mahkemesine aday. Hemen şimdi Scotland Yard'ı aramak bana zevk verecek."

MI-5 şefi telefona doğru yürüdü.

"Hayır, Geoff!" diye karşı çıktı Cameron sesini yükselterek. "Bu en son yapacağımız -ya da şansımız varsa- sondan sonra yapacağımız bir şey."

"Dur bakalım, ahbap. O alıcıları yerleştirebilecek tek kişi Coleman. Bunun bir suç olduğunu hatırlatırım."

"O zaman, onu göz hapsine alalım, mümkün olduğu kadar sıkı, ama kilit altında tutmayalım."

"Seni anladığımdan emin değilim..."

"Daha önce de söylemiştim," diye sözünü kesti Pryce. "Olanlar yüzünden dikkatimiz dağılıyor ve Leslie ile benim buraya gelme nedenimiz olan asıl

soruda yoğunlaşamıyoruz. Angela'nın annesi neden öldürüldü? Matarese ile bağlantısı ne?"

"Kiminle?"

"Sana sonra anlatacağım, canım," dedi Montrose.

"Ben kesinlikle aynı fikirde değilim," dedi Waters. "Olanları izleyerek bağlantıyı bulacağız. Biraz sabırlı ol, dostum. Üzerinden gideceğimiz başka ne var?"

"Bir şeyi kaçırıyoruz," diye devam etti Cameron yavaşça başını sallayarak. "Ne olduğunu bilmiyorum, ama bir şeyi... Belki Scofield'in Brass 26'da söylediklerine dönmeliyiz."

"Nerede?"

"Ah, özür dilerim. Beowulf Agate ile ilk karşılaştığım yer."

"Ne hoş bir ad," dedi Leslie. "Scofield ne dedi?"

"Lady Alicia hakkında derin bir biyografiye ihtiyacımız olduğunu söylemişti.

Avukatları, bankacıları, doktorları ve komşularıyla konuşmak; psikolojik bir dosya hazırlamak ve para konusunda iz sürmek."

"Sevgili dostum!" diye bağırdı MI-5 şefi. "Bizim burada oturup parmağımızı emdiğimizi mi sanıyorsun? Lady Alicia hakkında söylediklerinin çoğunu kapsayan oldukça geniş bir dosya hazırladık."

"Neden bir şey söylemediniz?"

"Başka öncelikler vardı, eğer hatırlıyorsan. Söz ettiğin o bağlantıya uzanan kestirme yollara götüreceğine inandığımız öncelikler."

"Kestirme yollara? Scofield ile konuştun."

"Yıllardır konuşmadım, ama hepimiz kestirmeler arıyoruz, öyle değil mi?"

"Ve psikolojik dosyalar hazırlamak uzun iş," dedi Leslie. "Oğlumun dayanamayacağı kadar uzun zaman alır. Belki bencilce... ama elimde değil."

"Kimse seni bunun için suçlayamaz!" dedi Angela Brewster.

"Kimse suçlamıyor," dedi Waters. "Haklısın, Cameron, alçak Cole-man'ı göz hapsine al, hem personelle, hem elektronik olarak. Son olayların hareketliliğini düşünürsek, o bizi diğerlerine götürecek."

"Eğer personelin zayıf kaldığı bir durum olursa, o zaman Scotland Yard'ı ararız."

Kemerin arkasından dört kısa bip sesi geldi. Ön kapı çalıyordu. "Rog ile Coley olmalı," dedi Angela. "İkisinde de alarmı durduracak kumanda cihazları var...

Ne, nasıl bilmiyorum. Ne yapmalıyım?"

"Doğal davran," dedi Leslie Montrose. "Normal selamlaşmanın dışında, kendini bir şey söylemek zorunda hissetme. Konuşmanın çoğunu onların yapacağını sanıyorum... konuşmak zorunda kalacaklar."

Roger Brewster fazla ağır olmadığı anlaşılan iki büyük karton kutuyla kemerden geçerek geldi. "Herkese merhaba," dedi kutuları dikkatle yere indirirken.

"Nasıl gitti, Rog?" diye sordu Angela tereddütle. "Coley nerede?"

"İkinci soruya yanıt: Bentley'i garaja sokuyor... Birinci soruya yanıt: İyi gitti.

Yaşlı Coley çok karışık bir adam, sana söyleyeyim!"

Odadakiler bakıştılar. "Nasıl, delikanlı?" dedi VVaters.

"Güvenlik şirketine girerken bir kuzu gibiydi. Alarm kayıtlarını ve planları alıp yanıtlanmasını istediğimiz soruları sordu. Sonra sistemi onun Lovvndes Sokağındaki evine nakledecek bir teknoloji olup olmadığını sordu. Vardı tabii."

"Karışıklık nerede?" diye sordu Pryce.

"Birden gaddar bir kaplana dönüverdi, Jekyll ve Hyde gibi! Yolda giderken sistemdeki bazı aksaklıklardan söz etmişti, ama bunun üzerinde durmadığı için yalnızca yakınıyor sandım... bu sistemlerin hepsi aksaklık yapar."

"Ama yakınmıyor muydu?"

"Hayır, efendim. Kayıtları çıkarıp dükkân sahibine verdikten sonra not defterini aldı."

"Şikâyeti neydi?" diye sordu MI-5 şefi. Sinirliydi ama sakin görünüyordu.

"Girişlerde birçok yanlışlar olduğunu iddia ediyordu. Alarm açıkken sistemimiz herhangi bir zorlanma olduğunda tarihleri ve saatleri elektronik olarak hesaplar."

"Sonra?"

"Coley alarmı açıp evden çıkarken saati not ettiği ve döndüğünde bunların kayda alınmadığı zamanlar olduğunu söyledi. Eğer bunlar kayda geçmezse, bir zorlama olmadığına nasıl inanabilirdi?"

"Dükkân sahibi ne yanıt verdi?"

"Pek fazla bir şey söylemedi, Bayan Montrose, çünkü Coley ona fırsat vermedi.

Adam Coley'in doğru şifreyi girmemiş olabileceğini söyleyince, yaşlı Coleman bunun mümkün olmadığını söyledi."

"Klasik binbaşılarınızdan biri, Geof," dedi Pryce alçak sesle.

"Kuşkusuz," dedi VVaters. "Kutularda ne var, Roger?"

"Holde iki tane daha var, getireyim."

"Nedir onlar?"

"Size Coley anlatsın. Ben anladığımdan emin değilim." Roger hızla kemerden geçerken, birden elinde iki kutuyla beliren Oliver Cole-man'la çarpıştı. Orta boylu bir adam olan Coleman, üstündeki takım

elbiseye rağmen geniş göğsü, kalın ensesi, geniş omuzları ve dik duruşuyla asker geçmişini belli ediyordu. Yüzü kırışıktı ve kır saçlarının arasında yer yer asıl rengi olan kızıllıklar vardı. Daha iri olan genç Roger Brevvster ona çarpınca geriye sıçradı.

"Özür dilerim, delikanlı," dedi Coleman çocuğa bakarak. "İyi günler, Sir Geoffrey," diye devam etti Yorkshire aksanıyla. "Dışarda gri bir araç görünce sizden birinin olduğunu anladım."

"Anlamaman gerekirdi. Üstünde işaret yok."

"O zaman, iki yanına işaret koymanızı öneririm. O gri arabalar göze çarpıyor.

Kendinizi açık etseniz de olur."

"Bunu aklımda tutacağım... Sana yeni arkadaşlarımızı tanıştırayım, başçavuş.

Birleşik Devletler ordusundan Yarbay Montrose ve CIA Özel Ajanı Pryce."

"Evet, çocuklar sizden söz etmişti," dedi Coleman önce Leslie'ye yaklaşırken.

"Başçavuş." Montrose kanepede öne doğru eğilerek elini uzattı.

"Yıllar önce olsaydı selam çakardım, yarbay." El sıkıştılar. "Memnun oldum, bayan, çocuklar sizi... ikinizi de çok beğeniyor." Coleman dönüp Cameron'la el sıkıştı. "Sizinle tanışmak benim için bir onur, özel ajan."

"Adım Pryce ve 'özel' değilim. Bizde 'özel ajanlar' yoktur, başçavuş, ama bunu Sir Geoffrey'in aklına sokamıyorum."

"Ben de Coley, Bay Pryce, herkes Coley der."

"Coley, Roger şu kutulardaki eşyaların ne olduğunu senin anlatacağını söyledi.

Lütfen anlatsana."

"Hevesle, bayım! Giriş çıkışlarımın kayıtlarını tutmaya başlayalı..."

"Evet, eski dostum, genç dostumuz bütün bunları anlattı, not defterin filan. Ne yapıyorsunuz?"

"Bir buçuk hafta önce, bir şeylerden kuşkulandım. Bir sabah arabayla Kent'e gittim -özel bir iş için- akşamüstü döndüğümde ön basa-maklardaki saksı çiçeklerinin bozulmuş, birçok yeni tomurcuğun kopmuş olduğunu gördüm, bir şey çarpmış gibiydi. Üzerinde fazla düşün-

medim; postacılar ve mal dağıtan insanlar sık sık büyük paketler taşıyorlar."

"Ama kayıt tutmaya başlayacak kadar üzerinde düşünmüşsün, değil mi?" diye sordu Pryce eski askeri inceleyerek.

"Doğru, efendim. Eve giriş çıkışlarımın tam saatlerini yazmaya başladım. Bazen yalnızca birkaç dakika, bakkala gidip dönmek gibi şeyler için ayrılıyordum.

Bazen de köşede durup bir saat kadar birşey olacak mı diye bekliyordum."

"Ama hiç olmadı," dedi Cameron.

"Hayır, efendim, yalnız, bu bana bir fikir verdi... aslında evvelsi gün aklıma geldi. Çarşamba günü buradaki bir telefonu kaldırdım ve numaraları çeviriyormuş gibi yaparken yüksek sesle öksürdüm. Sonra, öğleyin Regent's Park'ta bir adamla buluşacağımı söyledim ve şifre olarak yorumlanabilecek saçma bir şeyler ekleyip telefonu kapadım."

"Kavgada telsizler ortaya çıktığından beri yapılan en eski numara," dedi Pryce.

"Düşmanın senin dış frekansına ayarlanmış olduğu ihtimaline dayanır."

"Doğru, efendim!"

"Senaryonu tamamlamama izin ver. Peşine takılan bir arabayla Regent's Park'a gittin ve seni kimin izlediğini görünceye kadar patikalarda dolaştın."

"Evet, haklısınız, bayım!"

O anda, Ml-5'in arama ekibinden üç adam ekipmanlarıyla birlikte merdivenden iniyorlardı. Lider lan, hole vardığında not tahtasına bakarak konuştu. "Tavan arasında iki tane daha bulduk, Sir Geoffrey."

"Coley, bak!" diye bağırdı Roger Brevvster.

"Neye, delikanlı?"

"Getirdikleri ekipmana! Strand'taki dükkândan aldığımız şeye benziyor."

"Evet, Roger. MI-5 bizden geri değil. Burada bizden öndeler.'

"Ne demek istiyorsun, Coleman?"

"Dinleme cihazları, Sir Geoffrey. Evin her yanında alıcılar olmalı. Bunu kanıtladım."

"Sen kanıtladın, biz de bulduk," dedi Waters alçak ve kuşku dolu bir sesle.

"Olağanüstü zamanlama, öyle değil mi?"

"Ne dediğinizi anladığımdan emin değilim, efendim."

"Evine bir bakmamız gerektiğine inanıyorum, Coleman."

"Ne için? Yeni ekipman birkaç günden önce monte edilmez."

"Biz var olan ekipmanı merak ediyoruz."

"Efendim?"

"Açık konuşacağım, dostum. Bugün öğleden sonra çok akıllıca bir iş görmüş

olabilirsin, ama alıcı izlemede en yeni teknolojiden haberin olduğunu sanmıyorum."

"Neden söz ettiğinizi hiç anlamıyorum," dedi Coleman. Yüzü öfkeden kızarmaya başlamıştı.

"Bu evdeki cihazları dinleme merkezinin Lowndes Sokağında olduğu tespit edildi. Senin evin de Lowndes Sokağında. Daha fazla bir şey söylememe gerek var mı?"

"Eğer ima ettiğinizi sandığım şeyi söylüyorsanız, sizin unvanınıza ve rütbenize lanetler olsun. Boynunuzu koparacağım!"

"Bunu tavsiye etmem," dedi Waters, MI-5 birliği hep birlikte öne doğru çıkarken. "Çok ayıp, dostum. Kötü bir üslup."

"Seninkinden çok daha iyi, seni domuz. Albay Daniel Brewster hizmet verdiğim en has komutandı. Aynı zamanda hayatımda kazandığım en büyük dosttu. Teröristlerin beni ölmem için bıraktıkları Muscat dağlarında hayatımı kurtarmasaydı, böyle bir dostluğu asla bilemeyecektim. Öldüğü zaman, bu dünyadan ayrılıncaya kadar ailesine hizmet edeceğime kendime söz verdim.

Bana pislik atmaya nasıl cesaret edersin?"

"Kusursuz aktörlüğün canımı sıkmaya başlıyor, Coleman."

"Senin imaların da benim kanımı beynime sıçratıyor, Sir Domuz-salyası!"

"Sakin olun, ikiniz de," diye emretti Pryce. "Bu işi çabucak halledebiliriz...

Başçavuş, Sir Geoffrey'in evini kontrol etmesine bir itirazın var mı?"

"Hayır, tabii yok. Biraz kibarca sorsaydı, bunu daha önce söylerdim."

"En son ne zaman evdeydin?" diye sordu biraz yatışmış olan Waters.

"Bakalım," diye yanıt verdi Coleman. "Çocuklar eve dün geç saatte geldiklerinde ben yukarda kalıyordum. Demek, evimdeki postaya üç ya da dört gün önce bakmış olmalıyım. Alarm kayıtları doğruysa bunu gösterecektir."

"İşte. Bak, halledildi," dedi Cameron, MI-5 şefine dönerek. "Giriş şifresini alıp ekibini oraya gönder, Geoff."

"Şey... aceleci davranmış olabilirim, Coley, yaşlı dostum, ama delil çok sağlam görünüyordu, biliyorsun."

"Evet, Lowndes oldukça büyük bir sokak. Ayrıca, ben de acele ettim...

Üstlerime karşı daha disiplinli olmaya çalışacağım. Özür dilerim."

"Bunu düşünme, ahbap. Ben de aynı şeyi yapardım."

"Hey, Coley," dedi Roger Brewster araya girerek. "Sir Geoffrey' den hoşlanıyorum, ama o senin 'üstün' değil. İkiniz de sivilsiniz."

"Doğru!" dedi Angela.

"İyice cezalandırıldım," dedi Waters gözlerinde yumuşak bir pırıltıyla. "İlk kez olmuyor. Ancak, dinleme cihazlarını bulmamız dışında, başladığımız yere döndük."

"Ben olsam öyle demezdim, bayım," diye karşı çıktı Coleman. "Sözlerimi bitirmeye fırsat bulamadım. Regent's Park'ta beni izleyen adamlardan birini tanıdım. Alarm şirketinde çalışan bir tamirci ve adı sanıyorum Wally ya da Waldo gibi bir şey."

"Hadi, Geof!" diye bağırdı Pryce. "Ekibini gönder. Adamı bul ve şu işi ortaya çıkar."

Belgravia Meydanındaki evde konuşulanlar duyulmuş gibi, Wa-ters'ın cebindeki telefonu birden çalmaya başladı. MI-5 şefi telefonun düğmesine basıp kulağına götürdü. "Waters," dedikten sonra bir an dinledi. "Beni zamanında aradın, Mark, ben de seni aramak üzereydim, ama tamamen farklı bir konuda." Sir Geoffrey bir not defteriyle tü-kenmezkalem alıp yazmaya başladı. "Tekrar et lütfen ve adları hece-

le... Ah, iyi, onları araştırmışsın bile. Çok iyi, birazdan geleceğim. Şimdi, konuya gelelim." Waters, Brewster'lere iş yapan Wally ya da Waldo ile ilgili talimatlarına devam etti. "Derine inin ama sessizce." Telefonu cebine koyup Cameron'a döndü. "Bundan sonra, sözlüğümüze herhalde 'çifte kestirmeler günü' girecek, Pryce."

"Açık konuş, Geof."

"Dışişlerinden biri asistanıma bana bir haberi olduğunu söylemiş. Lady Alicia'dan başka öldürülen üç kişiyi hatırlıyor musun? Bir bağlantı aramış ama bulamamıştık."

"Tabii," diye yanıtladı Cameron. "Fransız milyarder yatında, İspanyol doktor Monte Carlo'da ve polo oyuncusu Long Island'da. Arada bir bağlantı, hatta birbirlerini tanıdıkları hakkında herhangi bir delil yoktu."

"Artık var. Monte Carlo'da öldürülen doktor, Madrid'in varlıklı bir ailesinden gelen bir bilim adamıydı. Laboratuvarının bulunduğu üniversite onun bilgisayarından bilgi alıp...."

"Adı neydi?" diye sordu Roger hemen.

"Juan Garcia Guaiardo."

"O adı biliyorum," dedi Angela.

"Nasıl, canım?" Waters oturup dikkatle Lady Alicia'nın kızına baktı.

"Emin değilim. Ama Roger ile ben evde olduğumuz zamanlar ara sıra yemekte ya da çay içerken annem Juan'ın veya Guaiardo'nun aradığını söylerdi ve gergin görünürdü, gözlerinde dalgınlık hatta öfke olurdu. Bir keresinde annemi

'Onları durdur, durmalılar,' derken duydum."

"Ne olduğunu hiç anlatmadı mı?" diye sordu Pryce.

"Pek anlatmadı," dedi Roger Brewster düşünceli bir ifadeyle gözlerini kırpıştırarak. "Benim düşünceme göre, babam öldükten sonra annem çok çalışmaya başlamıştı. Bazen çok gergin oluyor ve böyle anlamsız şeyler söylüyordu."

"Kız kardeşinin şimdi anlattıkları çok anlamlı," dedi Cameron. "Annenizin bilgisayarı nerede?"

"Yukarda, onun çalışma odasında," diye yanıt verdi Angela.

"Sen de benim düşündüğüm şeyi mi düşünüyorsun, Cam?" diye sordu Leslie Montrose.

"Bu beni şaşırtmadı... Annenizin çalışma odası nerede?"

"Gel, sana gösterelim," diyen genç kız yerinden kalkıp peşinde diğerleriyle birlikte merdivene doğru yürüdü.

Alicia Brevvster'in çalışma odası eski modayla modernliğin bir karışımıydı.

Odanın iki yanında farklı iki alan vardı. Sol tarafta yerden tavana kadar kitap rafları, yumuşak deriden uzun bir kanepeyle koltuklar, çeşitli sehpalar ve saçaklı lambalar vardı. Odanın bu tarafı için uygun bir sözcük aranırsa, bu

'sıcak' olabilirdi.

Karşı taraf ise tersine en pahalı ve en yeni teknolojiyle donatılmış bembeyaz bir kâbus gibiydi. Kocaman bir bilgisayar, büyük bir yazıcı, iki faks makinesi ve en az dört hattı olan telesekreterli bir telefon. Bu taraf için de 'Buz' ya da 'Soğuk'

demek bile az gelirdi.

"Geof," dedi Pryce hepsi içeriye girdiklerinde. "Dışişlerindeki arkadaşını arayıp Guaiardo'nun Lady Alicia'ya mesaj gönderdiği tarihleri öğren."

"Tamam... Bunları çalıştırabilir misin, ahbap?"

"Oldukça iyi."

"İyi, çünkü ben uzman değilim."

"Ben uzmanım," dedi Yarbay Montrose monoton bir sesle. "Ordu beni Chicago Üniversitesinin Bilgisayar Bilimleri Bölümüne gönderdi. Oldukça iyiden daha iyi olduğumu sanıyorum."

"Öyleyse işe başla, Ordu, ben sizin ligde değilim."

"Çok az kişi vardır, Ajan Pryce. Önce makineleri ve bulabileceğim kullanma kılavuzlarını inceleyeyim." Bir kılavuz dikkatle incelendikten sekiz dakika sonra Madrid'den gelen mesajların tarihleri bulunmuştu. Leslie bilgisayara eğilmiş, parmakları klavyede uçar gibi dolaşıyordu. "Şanslıyız," dedi. "Arama ve geri getirme fonksiyonunda herhangi bir engel yok. Madrid mesajlarını ve zaman çerçevesi içinde varsa yanıtları çağıracağız."

Sayfalar zor duyulur bir vızıltıyla yazıcıdan teker teker çıkmaya başladı. Çeşitli uzunluklarda yedi sayfa vardı. Dördü Madrid'den

Londra'ya, üçü Londra'dan Madrid'eydi. Biraraya getirilince karışık bir yol haritası oluşturuyorlardı. Yolların, kentlerin, köylerin adları yoktu. Ama bir olasılıklar mozaiği kurmak için birçok işaret veren bir haritaydı.

"Madrid, 12 Ağustos. Sevgili kuzenim. Tıbbi kayıtları izleyerek ve kullanarak 1911 yılına uzanan asıl üyeleri ve onların soyundan gelen birçok yaşayan kişiyi bulabildim. Üyelerin oturaklı ailelerden geliyor olması soy incelemesini kolaylaştırdı."

"Londra, 13 Ağustos. Sevgili Juan. Araştırmada olduğun için Tanrı'ya şükür.

Mümkün olduğu kadar hızlı git. Como gölünden gelen haber, Scozzi'lerden sağ

kalanlar, eski Scozzi Paravaci-ni'deki gibi baskı uygulanıyor."

"Madrid, 20 Ağustos. Sevgili kuzenim Alicia. Pis ama çok sağlam kaynaklarımı kullanarak, çok ünlü özel dedektifler tuttum. Onlara çok az bilgi verdim.

Sonuç olarak, ilk listemdekilerin % 43'ünü çıkardım. Belki daha fazlası çıkacak.

Bir şey bilmiyorlar ya da üye değiller. Ses bandı analizleri bir şey bilmediklerini doğruladı."

"Londra, 22 Ağustos. Araştırmayı sürdür, sevgili kuzenim. Amsterdam'dan baskı var, ama ısrarla geri çeviriyorum."

"Londra, 23 Ağustos. Sevgili Juan. Amsterdam'dan gelen baskı çirkinleşerek tehtide dönüştü. Çocuklar bilmiyor, ama onların yakınında olacak korumalar tuttum. Umarım işlerini görünmeden yaparlar."

"Madrid, 29 Ağustos. Sevgili kuzenim. Estepona'da Mouc-h isti ne ile dört uluslararası avukatının öldürülmesi korkunç bir şeydi. Emrin kaynağını bulamıyorum, ama kesin olan bir şey var, M'den geliyor, çünkü Mouchistine'nin sırdaşı Antoine Lavalle yaşlı adamın niyetini açığa vurdu.

Paris, Roma, Berlin ve Washing-

ton'dan gelen avukatlar yalnızca paravandılar. Ama Mouchisti-ne'nin emirlerini nasıl yerine getireceklerdi ve bunu nasıl anlayabiliriz? Şaşkın durumdayım."

"Lanet olsun!" diye bağırdı Roger sonuncudan bir önceki mesajı okuduktan sonra. "Biliyordum. O üç ya da dört adamın farkındaydım. Değişik zamanlarda, bir pubda ya da futbol sahasında ortaya çıkıyorlardı. İkisini yüzleştirerek ne yaptıklarını sordum. Masum kuzular gibiydiler... ya bira içmeye gelmiş

mahalleli olduklarını ya da bizim takımı desteklediklerini söylediler."

"Ben de benimkileri gördüm, Rog," dedi Angela. "Birinin başını derde soktum.

Onu okul sorumlularına şikâyet ettim. Bir daha görünmedi, ama başkaları gelince anladım. Annem bizim için endişe duyuyordu."

"Neden bana söylemedin?"

"Çünkü sen çabuk öfkeleniyorsun, Rog. Ve annemin ne yaptığını biliyor olduğunu düşündüm."

"Monte Carlo, 29 Ağustos. Son erkek torun ve Scozzi hisselerinin asıl mirasçısı olan Giancarlo Tremonte'nin öldürülmesi M'nin durmayacağının kanıtı oldu.

Hepimizi susturmak niyetinde. Dikkatli ol, sevgili kuzenim. Kimseye güvenme."

"Büyük bağlantı!" diye bağırdı Waters. "Tanrım, çok yakın kuzenler! Bunu nasıl kaçırdık?"

Cebindeki telefon bir kez daha çalınca Waters telefonu alıp düğmesine bastı.

"Evet?" Duyduğunun pek iyi bir haber olmadığı yüzündeki değişiklikten anlaşılıyordu. Önce kaşlarını çattı, sonra yüzünü buruşturdu. Sonunda gözlerini yumup yüksek sesle bir iç çekti. "Kabul ediyorum, fazla yararı

yok, ama araştırmaya devam edin. Adamın Regent's Park'taki arkadaşının kim olduğunu bulun." Sir Geoffrey telefonunu cebine koyarken diğerlerine döndü.

"Trafalgar Guardian Şirke-ti'nin adamı, Wally Esterbrook olarak da bilinen Wallace Esterbro-

ok'un cesedi bugün öğleden sonra Thames'den çıkarılmış. Başının arkasında iki kurşun deliği varmış. Cinayetin son kırk sekiz saat içinde işlendiği saptanmış."

"Perşembe gecesi ya da cuma sabahı," dedi Coleman. "Tanrım, çok uygun!"

"Ne uygun?" diye sordu Pryce.

"Bir an, yalnızca birkaç saniye onunla bakışlarımız karşılaştı. Onu tanıdığımı anladı."

"Onun yanındaki adamın kim olduğunu biliyor musun?"

"Bilmiyorum, tam söyleyemem, ama ikimize de baktığını hatırlıyorum."

OIV SEKİZİNCİ BÖLÜM

Brandon Alan Scofield ya da kod adıyla Beowulf Agate yirmi beş yıl önceki havasındaydı. Bir kez daha avına yaklaşan bir avcı kedi ya da karanlıkta düşmanını arayan iki bacaklı bir katil olmuştu. Ama canlı ele geçirmek daha çok istenen bir şey olduğu için öldürmek son çareydi.

Haberleşmeyi sağlamak ve Scofield'in nerede olduğunu gizli tutmak için Antonia, Great Smoky dağlarındaki Peregrine View'de kalmıştı. Cameron Pryce ya da Leslie Montrose'den gelebilecek bir telefon hücre teknolojisi aracılığıyla hemen Scofield'e bildirilecekti. Bray ise Antonia'nın isteğiyle, Wichita'ya vardıktan sonra her sekiz saatte bir onu arayıp gelişmeleri anlatacaktı. Eğer aramakta iki saatten fazla gecikirse Antonia, Merkezi Haberalma Örgütünden Frank Shields'i arayıp durumu bildirecekti. Scofield

buna karşı çıkmışsa da Antonia kararlıydı. "Bütün olarak geri dönmeni istiyorum, seni ihtiyar gerizekâ-lıl Brass 26'da sensiz ne yaparım?"

Beowulf Agate, Wichita'daki Atlantic Crown Limited'in merkezin-deydi.

Şirketin üst düzey yönetiminden birisi Yarbay Leslie Montro-se'ye verilen emirleri yazmış ve onları Amsterdam, Paris, Kahire, İstanbul ve daha kimbilir nerelere göndermişti. Bu kişi Matarese hiyerarşisinin bir üyesiydi ve Brondon onun kim olduğunu bulmak niyetindeydi.

Kiralık otomobildeki saat 2:27'yi gösteriyordu. Atlantic Crown'un büyük park yeri projektörlerin altındaki güvenlik arabaları dışında boş-

tu. Arabaların üstünde beyaz harflerle yazılmış "Devriye Aracı" yazıları çok belirgindi. Bray kendi kendine gülümsedi. Eskiden, Sovyetler Birliği bile daha akıllıydı. Kendilerini afişe etmek en son yapacakları şeydi. Scofield av bıçağını kınından çıkarıp arabanın kapısını açtı ve inip kapıyı sessizce kapadı.

Projektörlerin arasından çabucak geçerek devriye arabalarının lastiklerini yardı. Sonra yer yer beliren gölgelerden yararlanarak yan taraftaki bir kapıya gidip alarm kutusunu inceledi. İyi korunan bir bina için sıradan bir şeydi, ama aynı zamanda binanın en zayıf noktasıydı. Bray'e göre neredeyse ilkeldi.

Atlantic Crown gibi çok iyi korunan şirketlerin birçoğu kendilerine hiçbir zaman bir güvenlik ihlali olamayacağına inandıkları için elektronik cihazlarının önemini gözden kaçırırlardı. Onlara göre, maaşlı güvenlik personeli gerekli bir masraftı, ama karışık telli sistemler sık sık değerlerinden daha fazla soruna yol açarak iki kat pahalıya maloluyordu.

Scofield kemerinden çıkardığı küçük metal kancayla kutuyu açtıktan sonra minik bir ışık çıkarıp telleri inceledi. Çok ilkel ve eskiydiler. Oysa her devre için birkaç bin dolar harcayarak bütün bina korunabilirdi. Scofield cimrilere dua ederek, ışığı tellerin üzerine tutup incelemeye devam etti. Kırmızı, beyaz, mavi, mavi, turuncu, beyaz, mavi. Amatörceydi. Bray küçük bir

kerpeten çıkarıp üç mavi teli kestikten sonra herhangi bir tepki bekledi. Gelmeyince, sistemin bir kısmını söktü.

'Yaşlı kurt, şimdi istediğin gibi çalışabilirsin," diye fısıldadı kendi kendine.

"Haydi, oğlum!"

Elindeki minicik bir maymuncukla yan kapının kilidini açıp içeriye girdi.

Koridorlar karanlık ve kasvetliydi. Bray asansörü kullanamayacağını bildiği için merdiveni bulup yukarıya çıkmaya başladı. Atlantic Crown binası on yedi katlıydı ve Bray on altıncı kata çıkmak zorundaydı.

Çıktı.

Tuhaf bir coşku hissediyordu. Korku da vardı tabii ve bu iyi bir şeydi; işden uzun zaman ayrı kaldığı için dikkatli olması gerekirdi. Ama eski mesleğinde kullandığı şeyleri unutmamıştı: ses çıkarmamak

için kalın lastik tabanlı ayakkabılar, kilit maymuncuğu, minik bir mavi lamba, kasalar için mıknatıslı stetoskopik sayaç, bir kutu hareketsiz-leştirme gazı, minyatür bir kamera, .25 kalibrelik susturuculu bir otomatik ve tel makası.

Scofield'in saçları kesilmiş, sakalı kısaltılmıştı. Üstünde çok cepli kalın bir asker kıyafeti vardı. Kıyafetin parasını Frank Shields'in gerçeği bilmeden ödemiş olması Scofield'i keyiflendiriyordu.

"Sahaya gitmeyeceksin!" diye bağırmıştı CIA analizcisi. "Bunda anlaşmıştık."

"Tabii gitmeyeceğim, Kısık Göz," diye karşılık vermişti Beovvulf Agate. "Senin kadar çatlak olduğumu mu sanıyorsun? Ne yapabileceğimi ve ne yapamayacağımı senden çok daha genç olduğum halde biliyorum."

"Yalnızca bir buçuk yaş, Brandon. O zaman, bütün bu masraflar niye?"

"Çünkü rehberim burada ihtiyacımız olan atağı yapabilir."

"Bu soruma yanıt değil."

"Peki, bir noktaya kadar açık olacağım ve sen bunu kabul edeceksin. Stasisi'nin sahip olduğu en azılı ajanını kiraladım. Interpol'ün ve birkaç devletin aradığı çok acımasız bir alçak. Hiçbir kaydı yok, ne adı, ne geçmişi. Bunu daha önce de yapmıştık, Kısık Göz, yine yapmak zorundayız."

"Ücreti ne?"

"İki bin dolar artı bütün masrafları ve malı getirirse yüz bin dolar ikramiye."

"İnsafsız biri, ama söylediğin doğruysa ve senin azılı, işi başarabilirce, sanırım altından kalkabiliriz. Geçmişte daha fazla ödediğimiz oldu. Nova Scotia Commercial Bank'daki parayı kullan. Tek hesap var ve kayıtlı. Başkan Yardımcısı VVister'i bul. Başlangıç olarak on bin dolarlık yetki vereceğim."

"Adamın para bakımından iyi bir yanı var, Kısık Göz. Adamımız eğer ölürse, sorumluluktan kurtulacağımızı söylüyor. Tek kuruş bırakacağı yakını yokmuş."

"Güvenilir bir alçak, değil mi?"

"İyi olmasının nedeni bu."

Kahretsin, diye düşündü Scofield soluk soluğa on beşinci kata yaklaşırken.

Kısık Göz Shields'e fiyatı beş kat fazla söylemiş olmalıydı! Uydurduğu Stasi ajanı masalına neredeyse kendisi bile inanmıştı.

Atlantic Crovvn'dan yasal olarak ve olmayarak elde ettikleri bilgileri tararken yüzeye iki ad çıkıp durmuştu. Bunlar Başkan Yardımcısı Alistair McDovvel ile Şefveznedar Spiro Karastos'tu. Bunların birbirlerine ve memurlarına yazdıkları notlar kullandıkları sözcükler açısından çok benzerdi. Bazı sözcüklerle cümlelerin analizlerinden çıkan sonuca göre,

kaçılıran James Montrose'nin annesi Yarbay Leslie Montrose'ye gönderilen talimatlar bu ikisinden biri ya da ikisi tarafından yazılmış olabilirdi.

İki adamın bürolarının nerede olduğunu ve gece temizlik personelinin çalışma saatlerini öğrenmek basit bir işti. Bürolar on altıncı kattaydı ve aralarında kapı vardı. Temizlik ekibi on altıncı kata genellikle saat birle bir on beş arasında varıyor, işleri kırk dakikadan fazla sürmüyordu. Çıkış kapılarının ötesindeki merdivenlerin silinmesi ve bütün çöplerin atılması gerektiği için, kat koridorlarının kapıları sırayla açılıyordu. İyi bahşiş verilen bir temizlikçi kadın, işinin tehlikeye girmeyeceğine -tam aksi olacağına- inandırıldıktan sonra on altıncı katın merdiven sahanlığındaki kapıya lastik bir takoz yerleştirmeyi kabul etmişti. Üst yöneticiler tarafından yapılan zararsız bir şakaya yardım için yüz dolar kazanacaktı. Ayrıca, bir şirket eğlencesine katılıyor olduğuna inanarak Alistair McDovvell'in bürosunu kilitlememeyi de kabul etti. Amaç mı? Şirket arkadaşlarının McDovvell'in odasına gizlice havyarlı ve şampanyalı bir büfe kurup iki düzine doğumgünü kutlama balonu aşabilmelerine yardım etmekti. Neden olmasındı? Bu isteği yapan yaşlı şirket yöneticisi çok kibar bir beyefendiydi ve üstünde pahalı bir takım elbise vardı. Fiyatı kadının ailesini altı ay beslemeye yeterdi.

Beovvulf Agate en inandırıcı yeteneklerinin bazılarını hâlâ koruyordu. Eski günlerde olsa, daha az zaman isteyen ama daha riskli hazırlıklar yapmayı seçebilirdi. Ne var ki, geçen yıllar onu daha dikkatli bir

yaklaşıma zorlamıştı. Geçmişe bakınca, yıllar öncesinde de böylesine dikkatli davranmış olmayı diliyordu. Belki iki omuz yarası, bacakların-daki üç kurşunu ve ancak birkaç haftada iyileşen midesindeki deliği almamış olurdu.

Merdiven çıkmaktan bacak kasları titriyordu. Her bacağını hızla salladıktan sonra son katı çıkmaya başladı. Lastik tokmak söz verildiği gibi kapıyı belli olmayacak kadar aralık tutuyordu. Yine güvenlik konusunda kendini beğenmişlikten vazgeçilmemişti;koridorlarda kamera ve kapıların kilitli olup olmadığını kontrol eden gece bekçileri yoktu. Scofield son basamağı çıkıp kapıya yaklaştı ve kapıyı koridora bir bakış atacak kadar araladı. Ama

hemen geri kapadı; çünkü bir bekçi elinde kocaman bir anahtarla kendisine doğru yaklaşıyordu. Koridorun sonuna vardığında anahtarı bekçi saatine sokacaktı.

Bray hemen çömelip kapı tokmağını kavradı ve parmak uçlarını ağır çelik kapının arasına soktu. Sağ eli çok acıyor, parmakları yanıyordu. Acıyı bastırmak için soluğunu tuttu. Sonunda, bekçi saatinin tıkırtısını ve bekçinin asansöre doğru giden ayak seslerini duydu. Kapıyı yeniden hafifçe itip bu kez aralığa sol elini koydu, sağ elinin acısını dindirmek için ağzına götürdü.

Üniformalı bekçi asansörün yanında durup düğmeye basınca kapısı hemen açıldı. Adam gidince, alnında terler biriken Scofield hemen loş koridora girdi.

Temizlikçiler gitmişti ve etrafta huzur veren bir sessizlik vardı. Bray kapılardaki isim plakalarını okuyarak koridorda hızla yürümeye başladı.

ALİSTAİR MCDOVVELL BAŞKAN YARDIMCISI

Koridorun sonunda, ortadaki odaydı. İki yanında başka benzer kapılar olmaması odanın normal bir şirket bürosu değil, bir daire olduğunu gösteriyordu. Scofield temizlikçi kadının hizmetini yerine getirmiş olmasını dileyerek parlak pirinç tokmağı tutup çevirdi. Kapıyı dik-

katle açarken devreden çıkmamış bir alarma karşı hazırlıklıydı. Bir şey olmayınca hemen odaya girdi. Arkasını dönüp kapıyı kaparken mavi ışıklı elfenerini yaktı. Işığı yere doğru tutarak odada dolaştıktan sonra dört büyük pencereye gitti ve ağır perdeleri çekti. Araştırmaya hazırdı.

Alister McDowell bir ev erkeğiydi ve anlaşılan bunu herkesin bilmesini istiyordu. Büyük, cilalı masasıyla pencerelerin arasındaki kitap raflarında en az iki düzine gümüş çerçeveli fotoğraf vardı. Bunlar üç çocuğunun değişik yaşlardaki fotoğraflarıydı. Beşikte, vaftiz giysileriyle, oyun bahçelerinde, salıncaklarda, bisikletlerde, tenis raketleriyle, atların üstünde ve teknelerde anne babalarıyla birlikte görünüyorlardı. Gösterilen; ailesiyle, toplumuyla, kilisesiyle ve ülkesiyle gurur duyan, Tanrı korkusu olan bir

adamın hak ettiği iyi yaşamın sınırlı bir tarihiydi. Çalışkanlığının meyveleri zenginlik, mutluluk ve dengeydi. Amerikan tarzı buydu ve keyfini çıkarıyordu.

Beowulf Agate kuşkularında haklıysa dünyanın sosyal dengesini bozarak seçilmiş seçkinlere bağlayacak olanlar arasında Alistair McDowell olacaktı.

Maymuncuk sayesinde açılan çekmecelerden randevu defteri dışında işe yarar bir şey çıkmadı. Scofield içinde 1000 ASA'lık film olan minyatür makinesini çıkarıp bütün sayfaların fotoğrafını çekti; bu iş neredeyse on beş dakika sürdü.

Sonra beklenmedik bir şekilde karşısına çıkan sağ taraftaki duvarın arkasındaki yatak odasından başlayıp sol taraftaki kasvetli ama sade bir şıklığı olan toplantı odasında bitirerek bütün daireyi aradı. Araştırma ortaya yoğun inceleme gerektiren birçok şey çıkardı. Bunlardan birincisi bir sıra deri ciltli hukuk kitaplarının arkasına gizlenmiş olan bir duvar kasasıydı. McDowell avukat olmadığı için bu Bray'in dikkatini çekmişti.

Kalın ciltler ziyaretçileri etkilemek için oradaydı ve aynı zamanda duvar kasası için mükemmel bir paravandı. Bir diğer şey maymuncukla açtığı kilitli bir bölmenin içindeki bilgisayar ve beyaz plastik iskemleydi. Bölme ancak tek kişinin oturabileceği kadar küçüktü. Üçüncü şey kilitli bir dosya dolabıydı. Eski bir İngiliz av manzarası tablosunun altında, sanki dekoratör onu duvarın içine gömmeyi unutmuş gibi du-

ruyordu. Sonuncusu en garibiydi: Oymalı bir dolabın üstünde duran antika müzik kutusu. Fiyatı kuşkusuz otuz bin dolar civarında hatta daha fazla olmalıydı.

Ancak, Bray'in asıl ilgisini çeken becerikli maymuncuğuyla açtığı dolabın içindekiydi. Bilgisayara benzese de yalnızca tek bir amaç için tasarlanmış

elektronik bir makineydi bu. Beowulf Agate daktilo tuşlarını ve dört silindiri görünce onu hemen tanıdı: bir şifre çözme makinesiydi. Almanların İkinci Dünya Savaşında şifreli mesajlar göndermek için kullandıkları ünlü

şifre makinesi Enigma'yı çözmek için çevirgeç prensipleri etrafında tasarlanarak yapılmış bir cihazdı.

Bu makineye yapılan modern tek ilave bilgisayardan alınmıştı. Basılı sayfaların çıktığı alt silindir yerine, bunda üstüne takılmış küçük bir televizyon ekranı vardı. Scofield, Londra'da İngiliz haberalmayla çalıştığı eski günlerde Enigma'nın çözülmesi hakkındaki hikâyelerden ne kadar etkilendiğini hatırlıyordu. Bir İngiliz arkadaşı onu şifre çözme makinesinin olduğu Oxford şubesine götürmüştü.

"'Aardvark' sözcüğünü yaz," demişti genç MI-5 görevlisi Waters. Bray bunu yazdığı zaman ekranda birtakım yazılar belirmişti. "Korkarım, eğitimdeki uzmanlarımızdan bazılarının çarpık bir şaka anlayışı var," diye devam etmişti Waters gülerek. "Şimdi şu cümleyi yaz: 'Elma ağaçtan uzağa düşer.'" Scofield yine denileni yazınca ekran bu kez daha kibar bir karşılık verdi. "STUTTGART

TOPLANTISI PROGRAMLANDIĞI GİBİ." "Bu gerçek bir mesaj. Geçen hafta ortaya çıkardığımız bir köstebekten Doğu Berlin'de Stasi'ye gönderilmişti."

"Ne oldu?"

"Ah, Stuttgart'a gitti, ama bir daha geri gelmedi. Duvarın öbür tarafındaki bir adamımız Stasi'ye onun iki taraflı çalıştığını söyledi."

Brandon düğmeyi bulup Alistair McDowell'in şifre makinesini açtı. "Aardvark"

sözcüğünü yazdı. Ekranda "YETERSİZ' sözcüğü belirdi. Hiç değilse Amerikan yapımı daha terbiyeliydi. Scofield sonra "Elma ağaçtan uzağa düşer," cümlesini yazdı. Silindirler çalışırken ekran soldu ve sonunda durdu. "EK BİLGİ

GEREKİYOR-SIFIR ARAŞTIRMA." Ağaçlardan düşen elmalar çözülebilecek şifrede değildi. Scofield ima-

latçı firmanın bulabileceğini umarak fotoğraf makinesini çıkarıp makinenin birçok fotoğrafını çekti. Şirket ordu ve haberalma ile gizli malzemeler işi yapan müteahhitlerden biri olmalıydı.

Bray dosya dolabına dönüp yakındaki bir lambayı yaktı. Dört çekmecesi vardı.

Bray bir iskemle çekip en alttaki T-Z harflerinden başladı.

Okuma zahmetli olduğu gibi, aynı zamanda çok sıkıcıydı. Alistair McDovvell'in yazışmaları ve notlarının büyük çoğunluğu gerçek kazançlar, olası kazançlar, pazarlama stratejileri, bütçeler ve kâr marjla-rıyla ilgiliydi. Kalanı Rotary kulüplerinde, ticaret odalarında yapılmış konuşmaların kopyaları ve şirket toplantı notları gibi daha az önemli şeylerdi. Ayrıca, politikacılara ve özel okul müdürlerine yazılmış mektuplar vardı. Anlaşılan, McDovvell'in çocukları o kadar da kusursuz değildi. Başkan'dan gelen geçmiş ve o günlük görüşmelerle ilgili yazılardaki önemli noktaların altı çizilmişti. Dosyaların sıkıcılığı yüzünden Scofield beyni uyuşmuş gibiydi. Sonunda "Bölünen Grup Denklemi"

adı altında bir bölüme geldi.

Bu ne anlama geliyordu. Bölünen grup denklemleri neydi? Beş dosya elyazısıyla yazılmış rakamlar, semboller ve formüllerin olduğu sayfalarla doluydu, ama ne anlama geldikleri anlaşılmıyordu. Yine de, yıllar içinde kazanmış olduğu içgüdüleri harekete geçti. Bunlar, Alistair McDovvell'in kimsenin anlamasını istemediği notlar demekti. Öyle olmasa sayfa başlıklarının yanında kısa da olsa tanımlamalar olurdu. Oysa hiçbir şey yoktu.

Scofield bölünen sözcüğünün bir matematik terimi olduğunu biliyordu, ama isimler ve terimler çoğalınca o da içinden çıkamıyordu. Bir sözlük bulabilme umuduyla etrafına bakındı. Ve bir kitaplığın alt rafında bulup masaya götürdü.

Perdelerin iyice kapalı olup olmadığından emin olmak için pencereye baktıktan sonra lambayı yaktı. Sayfaları çevirerek aradığı yere geldi:

"Bölünen-Bölme işleminin sonucu; bir niceliğin diğerinde kaç kere olduğunu gösteren sayı."

Ve altında:

"Bölünen grubu-Ögeleri belirli bir grubun alt bölümüne esas olan grup."

Beovvulf Agate bir altın damarına rastlayınca tanırdı. Beş dosyanın içindeki bütün sayfaların fotoğrafını çekerken çapraşık malzemenin karanlık ana hatlarını anlamaya başladı. Bunlar Matarese'nin alt gruplarına bağlanabilirdi.

Scofield bundan sonra incelediği dosyalarda kayda değer başka bir şey bulamadı, ama bazı dosyalardaki yazılar onu güldürüyordu. Başkan McDovvell karısının giyimiyle ev masraflarının aylık hesaplarını tutuyordu. Hepsinin üstüne aşırı olduğunu belirten notlar koymuş ve içki faturalarına kırmızı kalemle öfkeli işaretler yapmıştı. Bu sayfalar gümüş çerçeveli fotoğrafların resmettiği sevgi dolu, iyi bir aile yaşantısını pek yansıtmıyordu. McDovvell'in evinde kargaşa vardı.

Brandon üst çekmeceyi kapatıp bilgisayar bölmesine gitti. Işığı yakıp hiç tanımadığı cihazı inceledi. Onun için yapacak başka bir şey yoktu. Telefonunu çıkarıp Great Smoky dağlarındaki Peregrine Vievv'i aradı.

"Bir saatten fazla geciktin!" dedi Antonia sinirli bir ifadeyle. "Neredesin, seni yaşlı budala?"

"O amatörlerin hiç düşünmedikleri bir yerdeyim."

"Buraya gel hemen..."

"İşim bitmedi," diye sözünü kesti Scofield. "Burada bir bilgisayar ve bir duvar kasası var..."

"Evet, işin bitti!" diye bağırdı Toni. "Bir şey oldu."

"Ne?"

"Birkaç saat önce Frank Shields aradı. Ne yapacağını bilemiyor."

"Bu, Kısık Göz için tuhaf bir durum. O ne yapacağını her zaman bilir."

"Bu kez bilemiyor. Senin yardımını istiyor."

"Olur şey değil. Neymiş?"

"Donanma haberalması onu aramış. Bilgi doğruysa, Leslie'nin oğlu kaçmış ve Bahreyn'deki Amerikan üssünde bulunan bir gemidey-miş."

"Çocuk için sevindim."

"Doğru, Bray, o bir çocuk. Shields bunun bir tuzak olabileceğini düşünüyor."

"Tanrı aşkına, neden?"

"Çünkü çocuğun yanındaki deniz subayına göre, çocuk annesinden başka hiç kimseyle konuşmayacakmış. Ne devlet görevlileriyle, ne haberalmayla, ne Beyaz Saray'la, hatta ne de Başkan'ın kendisiyle. Yalnızca, o olduğunu anlamak için annesiyle."

"Lanet olsun!" diye bağırdı Scofield öfkeden en yakınındaki şeye vurarak. Bu bilgisayarın klavyesiydi. Vurduğu anda binanın içinde kulak tırmalayıcı alarm zilleri çalmaya başladı. Bray telefona bağırdı. "Buradan çıkıyorum! Onu bir telefon kulübesinden arayacağım, hücreli telefondan daha güvenli. Bu onun sinyal değiştirme işareti. Bana şans dile, yaşlı kız!"

Scofield hemen odadan çıkıp kapıyı kapadı ve soldaki merdiven çıkışına koştu.

Kapıyı açtı, eğilip lastik takozu aldıktan sonra kapadı. Birden içerdeki bekçilerin bağırışlarını duydu. Öfkeli bir tartışma olduğu anlaşılıyordu ve Bray ne olduğunu hemen anladı. Başkanın bürosunun anahtarı hiç kimsede yoktu.

Diğer bütün kapılar kilitsiz olabilirdi, ama McDovvell'in ve büyük ihtimalle finans şefi Karastos'un kapısı olamazdı. Karastos'un, başkanın odasına açılan bir kapısı olduğunu anımsayınca Scofield içinden bir küfür savurdu.

Kitaplıktaki kasayla Karastos'un odasını araştıracak zamanı kalmamıştı. Kaçan fırsatlar üzerinde düşünmenin yararı yoktu, oradan çıkmak ve Shields'i aramak zorundaydı. Montrose'nin oğlu!

Sonra, birisinin bağırarak emirler verdiğini duydu. "Merdivenleri kontrol edin!

İskoçyalıyı arayıp kahrolasıca anahtarının şifresini vermesini söyleyeceğim! Bir yangın olduğunu düşün, ne olacak? O ahmak bizi içeriye sokmaktansa, dairesinin yanmasını mı tercih edecek?"

"Lanet olasıca kapıyı tekmeyle kır!"

"Bu çelik bir kapı. Ayrıca, kapının masrafını maaşımdan keser o alçak!"

Kargaşa yalnızca McDovvell'in evinde değil, imparatorluğunda da vardı. T

biçimindeki binada iki merdiven daha bulunuyordu. Ortalıkta kaç bekçi vardı ve üç merdivenden hangisi önce kontrol edilecekti? Belki de üçü aynı anda!

Brandon parmaklığı tutarak taş basamakları mümkün olduğu kadar hızla inmeye başladı. Soluk soluğa, yüzü ter içinde, bacakları titreyerek en alt kata indi. Durup soluklanırken kendine çekidüzen vermeye çalıştı. Ayak sesleri duyuluyordu. Belki dört, beş kat yukardan hızla iniyorlardı. Çaresi yoktu; muhafızların bütün binayı aradıklarını bildiği için dışarıya çıkmak zorundaydı.

Düşünecek zaman yoktu!

Mavi üniformalı bir muhafız onun merdiven sahanlığından çıktığını görünce koşmaya başladı. "Hey, sen!" diye bağırdı iriyarı, orta yaşlı adam; bir yandan da tabancasını çekmeye çalışıyordu.

"Hey, sen değil, ahbap!" diye gürledi Beovvulf Agate sesi duvarlarda yankılanarak. "Ben Albay Chaucer'im, Ulusal Güvenlik Gücünden. Burası devletle çalışan bir şirket olduğu için alarm sisteminize bağlıyız."

"Siz ne... kimsiniz?" diye sordu şaşkın devriye.

"Bak, ahbap, AC çok gizli kimyasallar yaptığı için alarm sisteminize bağlıyız."

"Alarm beş dakika önce çaldı..."

"Araçlarımız saatin etrafında devriye geziyor. Hiç uzaklaşmıyoruz."

"Ah, Tanrım..."

"Adamlarım bütün binayı tarıyor. Şimdi, acele et! Kuzeydoğu merdivenini kontrol et, bu temiz. Ben adamlarımla buluşacağım." Scofield hızla çıkış

kapısına koşarken son anda arkasına döndü. "Herkesin içerde kalmasını söyleyin. Adamlarım ateş edebilir."

Brandon, VVİchita'dan çıkıp yan yollardan hızla geçerek otoyola vardı. Uzun, neredeyse boş ve karanlık yolda bir telefon bulabileceğini umuyordu. Bulduğu plastik kabinli loş telefon kulübesi müstehcen yazılarla doluydu. Bray parayı atıp operatörü arayarak Frank Shields'in güvenli ev telefonuna ödemeli telefon açtı. Beklerken geçen zaman ona VVashington'a uçuyormuş gibi uzun geldi.

"Neredesin, Brandon?"

"Kuş uçmaz, kervan geçmez bir yerdeyim, Kısık Göz. Saat sabahın dördü oldu ve tek görebildiğim Kansas düzlüğü."

"Pekâlâ, gizli sinyaldeyim, bulunman pek mümkün değil."

"Ben imkânsız derdim."

"Yine de sen adlardan söz etme, sadece ben söyleyeceğim."

"Anladım."

"Önce, bir şey buldun mu?"

"Neden söz ediyorsun?"

"Antonia 'avda' olduğunu söyleyince, başka bir şey sormama gerek kalmadı, seni yalancı piç!"

"Soruna cevap olarak, sanırım bir şey buldum. Şu kayıp meselesi nedir?"

"Çılgınlık, Bray. Çocuk Bahreyn'deki filo üssümüzde görevli bir pilotla beraber."

"Ve annesinden başka kimseyle konuşmak istemiyor. Bunu Toni anlattı.

Sorununuz nedir?"

"Onları konuşturursam, ölüm emirlerini imzalamış olabilirim. Bahreyn dünyadaki en gelişmiş yüksek teknolojilerin kullanıldığı bir yer. Bizim kadar hızlı olabilirler. İkisinin de nerede olduğunun anlaşılması tehlikesini nasıl göze alabilirim?"

"Ben geri dönünceye kadar bir şey yapma, Kısık Göz. İki fikrim var. Bana bir askeri uçak gönder."

"Nereye?"

"Nerden bileyim? VVİchita'dan on mil uzakta bir otoyoldayım."

"Wichita Havaalanına geri dön ve beni ara. Kiminle temasa geçeceğini sana söyleyeceğim."

Shepherd Boy'un oğlu Julian Guiderone, Roma'daki Via Vene-to'daki bir masada oturmuş, keyifle sabah kahvesini içerken cep telefonu çaldı. Telefonu alıp konuştu. "Shepherd."

"Wichita tehlikeye girdi," diye karşılık verdi Amsterdam'dan gelen ses.

"Sağ kalanlar?"

"İki adamımız. Olayda yoktular."

"McDowell ve Karastos mu?"

"İkisi de evdeydiler. Olaya karışmadılar."

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Uçak gemisi çok büyük ve kendi başına bir şehir gibiydi. İçinde eczaneler, restoranlar, cimnastik salonları, bürolar, tek ve çift kişilik odalarla yatakhaneler vardı. Koridorlar, geçitler ve keskin dönemeçler San Francisco'daki Chinetovvn'ın uyarlamasında olduğundan daha çoktu. Alt güvertedeki çelik koridorlar daha az kalabalık ama daha fazla dönemeçliydi, ayrıca su üzerindekilerden daha fazla lombar ağzı ve yük ambarı vardı. O anda alçak tavanlı koridorda iki kişi koşuyordu. Biri uzun boylu, zenci bir subaydı ve bir boruya çarpmamak için sürekli eğilmek zorunda kalıyordu. Diğeri elleri sarılı beyaz bir gençti.

"Acele et!" diye bağırdı Teğmen Luther Considine. Yazlık üniforması buruşuk ve kirliydi.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu heyecan içindeki Jamie Montrose.

"Gözetleme subayı ve tazılarının seni bulamayacaklarını umduğum bir yere!"

Üstünde, yalnızca yetkili personelin girebileceği yazılı ağır, metal bir kapıya geldiler. Considine bir anahtar çıkarıp kilidi açtıktan sonra kapıyı itti. Küçük, beyaz badanalı bir odaya girdiler. Uzun, formika bir masanın etrafında kahverengi yastıklı iskemleler ve sağ tarafta bir ekranla sol tarafta bir projeksiyon makinesi vardı.

"Bu nedir?" diye sordu Montrose.

"Çok gizli uçuşlardan dönen pilotlar için rapor verme odası."

"Anahtarı nereden buldun, yüzbaşı?"

"Güvenlik subayı benim komutanımdı, sonra yüksek rütbeliler onun uçamayacak kadar usta ya da kör olduğuna karar verdiler. Hâlâ oda arkadaşım ve benim esmer bir melekle baş başa bir görüşme yaptığımı sanıyor."

"Ne kadar iyi."

"Onu Rodos'da bir kumarhaneden kefalet ödeyerek kurtarmıştım. Oturup gevşe. Şu düğmeye basınca kapıda 'İçeriye Girmeyin' yazacak."

"Sana nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum, bayım."

"Etmen gerekmez, Jamie. Sadece bana daha fazla bilgi ver ve beni yanıltırsan yer silme görevine geçirilebileceğimi unutma."

"Anlattığım her şey doğru..."

"Sana inanıyorum!" diye sözünü kesti Teğmen Considine siyah gözleri parlayarak. "Sana inanıyorum. Çünkü çok gençsin ve işinde en iyisi olduğuna inandığımız bir savaş pilotunun oğlusun, neden yalan söyleyesin? Ama bu yüzen metropolün kaptanı senin benim odamdan kaçtığını ve seni bulamadığımı sanıyor. Çünkü haberalma subayımız senin VVashington'la konuşmanı emretti."

"İmkânsız!" dedi Montrose. "Yanıltmaktan söz ediyorsun, ben yeteri kadar yanıltıldım!"

"Tamam, tamam. Geriye dönelim. İki sahte devlet casusu Ken-nedy Havaalanında sana tam olarak ne söyledi?"

"Fazla bir şey değil... Annemin gizli bir göreve atandığını ve herhangi biz sızma olması durumunda beni tehlikeden uzak tutmak istediklerini söylediler."

"Kimlikleri nasıldı?.. Bunu boş ver, kolayca sahte kimlik alabilirlerdi. Ve sen söylediklerini kabul ettin?"

"Gerçekten iyi adamlara benziyorlardı, anlıyor musun? Düşünceli ve olanlar yüzünden gerçekten üzgün görünüyorlardı. Ve beni uçağa hiçbir bilet ya da pasaport sorunu olmadan bindirdiler."

"Hiç soru sormadın mı?"

"Birçok soru sordum, ama onlar da fazla bir şey bilmiyorlardı."

"Sana ne dediler?" diye sordu Considine çocuğu inceleyerek.

"Uçağın Paris'e gidiyor olduğunu -tabii bunu ben de biliyordum-ama oradan nereye gideceğimi bilmediklerini söylediler. Beni Orly Havaalanında iki adam karşılayacaktı."

"Annen ya da operasyon hakkında daha fazla bir şey söylemediler mi?"

"Hiçbir şey söylemediler. Bunda gerçekten samimiydiler. Sonra onlara iki yere telefon etmem gerektiğini söyleyince kabul ettiler. Evi aradım ama kimse yoktu, telesekreter bile. Sonra sık sık annemle birlikte çalışan bir dostu aradım; operatör numaranın değiştiğini ve yeni numaranın kayıtlı olmadığını söyledi.

O zaman, yaptıkları işin gerçekten çok gizli olduğunu düşündüm. Sana bütün bunları daha önce anlatmıştım, yüzbaşı."

"Hepsini değil, telefon konuşmalarını atlamıştın. Neyse, tekrar tekrar dinlemek isteyebilirim. Henüz anlayamadığım bir şeyin üzerinde uçuyorum."

"Anlaşılmayacak bir şey yok, yüzbaşı."

"'Yüzbaşı' demeyi bırak, Jamie. Adım Luther. Bir dahaki sefere beni gördüğünde rütbesiz bir denizci olarak yerleri siliyor olabilirim... Ben önemli bir adam olabilirim ama Colin Powell beni kamçılayacak, bunu yapabilir."

"Irk ayrımının bu işe karışacağını sanmıyorum, Luther."

"Ah, siz beyaz liberalleri seviyorum. Neden hikâyeni anlatacak beyaz bir subay bulmadın? Bizim filoda pırıl pırıl olmayan her şeyden nefret eden bir diken var. Önlüğü yağlı diye bir ahçıyı yetkililere teslim edebilir."

"O zaman beni de ederdi."

"Haklısın. Evet, bana telefon konuşmalarını anlat. Özellikle de numarası değişeni."

"Albay Everett Bracket'in telefonuydu. West Point'de annemle birlikte okumuşlar, o ve karısı annemle babamın arkadaşıydı. Bazı görevlerdeyken annemi sık sık arardı."

"Ne çeşit görevlerdi?"

"Askeri haberalmada seçkin bir kişiydi. Annem yüksek teknoloji ve bilgisayar eğitimi almıştı. Ev amca, annemi bunun için arıyordu sanırım."

"Tehlikeli olduğu bilinen gizli bir operasyonda neden anneni seçti?"

"Bilmiyorum. Babam öldükten sonra benim için bir baba gibi olmuştu.

Tehlikeli bir işe girmesi annemden isteyeceği en son şeydi. Akla yatkın değil!"

"Şimdi beni dikkatle dinle, Jamie ve hatırlamaya çalış. Okul müdürü aracılığıyla VVashinton'un senin Kennedy Havaalanına gitmeni istediğini tam olarak ne zaman öğrendin?"

"Cuma günüydü, tam tarihini hatırlayamıyorum, ama hafta sonundan önceydi."

"Şimdi, o cuma gününden önce annenle son kez ne zaman konuştuğunu hatırlıyor musun?"

"Birkaç gün önce, belki üç ya dört gün. Her zamanki normal konuşmalardan biriydi."

"Ondan sonra konuşmadınız mı?"

"Hayır, bir sebep yoktu."

"Öyleyse o üç, dört gün içinde annen seni aramaya çalışmadı diyebilir miyiz?"

"Aramadığını biliyorum."

"Nasıl?"

"Paris'te, havaalanında beni karşılayan iki adama orada yaşayan kuzenimi aramak zorunda olduğumu, bunu annemin istediğini söyledim. İzin verdiler, ama telefon ederken soluklarını ensemde hissediyordum."

"Sonra?"

"Her yerde kullanılabilecek bir telefon kartım vardı, tabii Amerika'yı ve okulu arayacak numaraları da biliyordum..."

"Sahi mi?" diye sözünü kesti Considine.

"Hey, yüzbaşı... Luther, birkaç yıl seyahat etmiş bir asker çocuğu olduğumu unuttun mu? Ancak, arkadaşlarımın çoğu Virginia'da."

"Öyleyse, olmayan kuzenini değil, okulu aradın."

"Ah, kuzenim Kevin var. Benden daha büyük ve Sorbonne'da hazırlık sınıfına gidiyor."

"Çok etkileyici bir aile. Ama sen okulu aradın."

'Tabii. Santralde Olivia vardı. Burslu bir öğrenci ve aramızda bir şeyler var, bilirsin."

"Hatırlamaya çalışacağım..."

"Ben olduğumu anladı ve ona annemin beni arayıp aramadığını sordum...

Santralde her zaman arayanların kayıtları vardır. Aramadığını söyleyince kuzenim Kevin'le konuşuyor gibi yaparak telefonu kapadım. Bunun için Livvie'den özür dileyeceğim."

"Dile," dedi Considine parmaklarıyla alnını ovuşturarak. "Bana söylemediğin bir telefon konuşması daha."

"Unuttum. Ayrıca sana o büyük evi, muhafızları, kimseye telefon edemediğimi, pencereleri demirli bir odada hapis tutulduğumu ve her şeyi anlattım."

"Ve nasıl kaçtığını," dedi pilot. "İnanılmaz. Dayanıklı bir gençsin, ellerin berbat durumda olmasına rağmen devam etmişsin."

"Orasını bilmem, yalnızca oradan kaçmak zorunda olduğumu biliyordum.

Hapishane müdürü Amet bozuk plak gibi hep aynı şeyleri söyleyerek beni ikna etmeye çalışıyordu. Onca günden sonra hiç kimse annemle beni telefonda konuşturmanın bir yolunu bulamadı. Saçmaydı!"

"Ve kuşkusuz zaman giderek azalıyordu," dedi Luther Considine düşünceli bir ifadeyle, sonra birden ayağa kalktı.

"Ne demek istiyorsun?"

"Doğru söylüyorsan -ki doğru söylediğine inanıyorum- annen o gizli operasyona katılmadan önce seni ülke dışına çıkarmak zorundaydılar.

Operasyon belki de sana söyledikleri tek doğru şeydi."

Jamie kaşlarını çattı. "Anlamıyorum, Luther."

"Tek akla yatkın şey bu," dedi pilot saatine bakarken. "Annenin katıldığı operasyon neyse, seni kaçıranlarla ilgili ve oldukça ciddi olabilir."

"Yeniden anlatır mısın?"

"Adam kaçırma her zaman tehlikeli bir iştir, ama devlet güvenliğiyle bağlantılı bir askeri görevlinin çocuğunu kaçırmak cellatlar için büyük zevktir. Seni bir tehdidden uzaklaştırıp kendi tehdidleri altına soktular."

"Ama neden?"

"Böylece, anne Montrose'yi kancaya aldılar." Considine kapıya doğru yürüdü.

"Birkaç saat sonra dönerim. Biraz dinlen, uyuyabilirsen uyu. Kapıda girilmez yazısı duracak, kimse seni rahatsız etmez."

"Nereye gidiyorsun?"

"Seni hapsettikleri yeri çok iyi tarif ettin. Bahreyn'in her tarafını dolaştığım için nerede olabileceği hakkında birkaç fikrim var; öyle villaların yapıldığı pek fazla yer yok. Polaroid fotoğraf makinemi de götüreceğim. Belki şansımız yardım eder."

Julian Guiderone, mali imparatorluğunun hemen hemen merkezi sayılabilecek Bahreyn'deki evine giderken Lear 26 jetinde yalnızdı. Bahreyn'i, rahatlığını ve yaşam tarzını her zaman severdi. Manama, Paris kadar çekici, Londra kadar modern değilse de tüm bunların bira-rada olabileceği bir yer varsa, bu Bahreyn'di. Burada hiçbir şeye karışmama ilkesi ekonomik faaliyetler ve pazar yerlerinin ötesine, kişilerin

maneviyatına, hatta daha fazlasına uzanıyordu, tabii o kişi zenginler arasındaysa.

Julian'ın orada arkadaşları vardı, ama yakın dostları değillerdi... onun yakın dostu yoktu. Ve Julian küçük yemekli partiler vermek istiyordu. Kimi kraliyet mensuplarının yanında daha çok bankacılar ve petrol krallarını davet edecekti, çünkü asıl hükümdar onlardı. Düşünceleri çağrı cihazının sesiyle kesildi.

Cebinden cihazı çıkarıp bölge kodu 31 olan Hollanda'nın aradığını görünce korktu. Numara sahte olduğu için tek başına bir anlamı yoktu. Amsterdam'dan arayacak tek kişi vardı. Jan van der Meer Matareisen. Konsolun üstünde duran telefona uzandı.

"Ne yazık ki, korkunç haberlerim var, efendim."

"Her şey görecelidir. Şimdi korkunç olan şey bir dakika sonra hayırlı olabilir.

Ne oldu?"

"Paris yoluyla Ortadoğu'ya naklettiğimiz paket yok oldu."

"Ne?" Guiderone büyük bir hızla ileriye doğru fırlayınca emniyet kemerinin metal tokası midesine battı. "Paket kayıp mı demek istiyorsun?" Bu arada yüzünü buruşturmuş kemerin tokasını açmaya çalışıyordu. Tıkanır gibi konuşmaya devam etti. "Onu aradınız mı, araştırdınız mı?"

"En iyi elemanlarımızı görevlendirdik. İzi yok."

"Aramayı sürdürün... her yeri!" Shepherd Boy'un oğlu derin bir soluk alarak kendini kontrol etmeye çalıştı. "Bu sırada," diye başladı düşüncelerini toplamaya çalışarak. "Tekneyi kiraladım, büyük tekneyi. Her tarafını iyice temizleyin. Ayrıca mürettebatı tekneden çıkarıp Um-man'daki marinamıza, Muscat'a gönder. Tekneyi alacak şeyhin kendi adamları var."

"Anlıyorum, efendim. Gün bitmeden hepsi halledilecek."

'Tanrı aşkına, paketi aramaya devam edin!" Guiderone telefonu çarparak kapadıktan sonra bağırdı. "Pilot!"

"Evet, efendim," diyen bir ses geldi yakındaki uçuş kabininden.

'Yakıtımız nasıl?"

"Çok. Yalnızca yirmi iki dakikadır havadayız."

"Beni Marsilya'ya götürmeye yeter mi?"

"Rahatlıkla."

"Uçuş planımızı değiştir."

"Hemen, Sinyor Paravacini."

Paravacini, Matarese'nin geçmişinden gelen unutulmuş bir addı, ama bilen birkaç kişi için dehşet değilse bile korku vericiydi. İki aile arasındaki evlilikle yaratılan Scozzi-Paravacini Şirketi diğer şirketler tarafından yutulmuştu, ama Guiderone'nin bu adı kullanması dünyanın bazı yerlerinde işine yarıyordu.

Efsaneler, özellikle korkudan doğup büyüyen efsaneler kolay ölmüyordu.

Kont Scozzi on ikinci yüzyıl başlarında Matarese Baronu Guillaume grubunun ilk üyelerinden biri olmasına karşın gücünü yitirmişti. Aile serveti azaldığı için Scozzi'lerin bir kızı varlıklı ama zalim Paravaci-ni'lerin bir oğluyla evlendirildi.

Geçen yıllar içinde, İtalya'daki ünlü Como gölünde birbirine yakın arazilere sahip olan ayrılmaz Scozzi'ler ile Paravacini'lerin arası bozuldu. Bozukluk zamanla çirkinleşti. Scozzi'leri kayırdığı bilinen birçok değerli idareci öldürüldü. Katillerin Paravacini'lerin adamı oldukları söyleniyordu, ama kanıt yoktu. Sonra, Scozzi ailesinin bir vârisi Como gölü kıyısında ölü bulundu.

Boğulduğu tahmin ediliyordu. Bellagio polisi zorba Paravacini'lerin korkusundan, cesedin göğsünde kalbine doğru inen bir oyuk olduğunu rapor etmedi. Yetkililer tedbirli olmakta haklıydılar. Paravacini'lerin büyüdüklerinde rahip ya da önemli din adamları olan erkek çocukları vardı. Vatikan temsilcileri. Bu yüzden, dikkatli olmaları gerekliydi.

Scozzi'ler mallarını avukatları aracılığıyla büyük bir İtalyan şirketi olan Tremonte'lere sattı. Tremonte'ler çok varlıklı ve Musevi-Hristiyan kökenli bir aileydi. Tremonte'ler akıllı İtalyan Museviliği ve aynı derece akıllı Roma Katolikliğinin birleşimiyle uluslararası bir üne kavuşmaya başladıkları için hem kilise, hem sinagog bundan memnun olmadı, ama iki tarafa da gösterilen cömertlik eleştirileri bastırdı.

Julian Guiderone, Paravacini efsanesinin Akdeniz'de, özellikle İtalya'da hâlâ etkin olduğunu düşünüyordu. Kimse bir Paravacini'ye yanlış yapamazdı, çünkü birkaç saat içinde öleceğini bilirdi. Sezmek. Anahtar buydu.

Tremonte'lere ve kendini beğenmiş felsefelerine gelince, polo oyuncusu avukatlarının Amerika'da öldürülmesi Matarese'ye duydukları nefreti azaltmış

olabilirdi. Ne var ki, her şeyin arkasında kimlerin olduğunu ve bunları diğerlerinin izleyebileceğini biliyorlardı. Sakınmak zorundaydılar.

Guiderone'yi endişelendiren katlanamayacağı pis bir kokunun ortaya çıkmış

olmasıydı. Dünya domuzu Beawulf Agate. Yirmi beş yıl öncesinde olduğu gibi yeniden faaliyetteydi! Araştırmanın arkasındaki

beyin oydu, imkânsızı arayan anlaşılmaz beyindi. Durdurulması gerekiyordu, Chesapeake tesisinde ölmüş olmalıydı. Julian emri Marsilya'da verecekti.

Brandon Alan Scofield'i öldürün. Neye malolursa olsun!

Hava Kuvvetlerinin F-16 jeti VVichita'dan doğruca Peregrine Vi-ew'in yedi mil kuzeyindeki Cherokee'ye uçtu. Perişan durumdaki Scofield'i bir CIA aracı bekliyordu. Araç onu hemen alıp eski dinlenme tesisine götürdüğünde Great Smoky dağları erken sabah güneşiyle yıkanıyordu. Bray, Antonia'yla selamlaştıktan sonra mutfaktan gelen tanıdık sesi duyunca fazla şaşırmadı.

"Umarım uçakta biraz uyumuşsundur," diye seslendi Frank Shi-elds. "Ben uyumadım! Lanet olasıca pilot Andrevvs'den buraya kadar bütün kötü hava sahalarına girecek kadar ustaydı." CIA analizcisi elinde bir fincan kahveyle mutfak kapısında belirdi. "Senin de bir fincan kahve istediğinden eminim."

"Ben getiririm, Frank," dedi Toni. "Sen onu azarlamaya bak, çünkü bunu hak etti." Antonia, Shields'in yanından geçip mutfağa girdi. "Ona yumurta pişireceğim. Berbat durumda ve ben bir gerizekâlıyım."

"Yapacağımdan emin olabilirsin," dedi Shields oturma odasına girip Scofield'in terli asker kıyafetine bakarak. "Ona bağıracağım, demek istiyorum. Ne diye Rambo filmlerindeki figüranlar gibi giyindin?"

"Bir amaca hizmet ettim, Kısık Göz. Takım elbise giymiş olsaydım, şimdi bir Kansas hapishanesinde olurdum."

"Verdiğim on bin doları bitirdin sanırım."

"Kalanını harcamaya başladım. Eve ne getirdiğimi gördüğün zaman, Stasisi'den arkadaşım yüz bin dolarını isteyecek."

"Her şey yoruma bağlı, incelenen malzemeler dahil."

"Ne hoş bir lisan..."

"Neyse," diye sözünü kesti Shields büyük bir ciddiyetle. "Montro-se'nin oğlu hakkında ne düşünüyorsun? Ben düşüncemi anlattım, sen de bazı fikirlerin olduğunu söyledin. Nedir?"

"Oldukça basit," diye yanıtladı Scofield. "Çocuğun bir deniz subayının, bir pilotun yanında olduğunu söylemiştin, değil mi?"

"Evet, Leslie'nin oğlu Manama'da kalabalığın içinde onu seçmiş. Adı Luther Considine, Ticonderoga'da bir savaş pilotu ve müthiş bir ünü var. Üstleri onun parlak bir geleceği olduğunu düşünüyorlar. Savaş Kolejine aday."

"Çocuk doğru kişiyi seçmiş."

"Kesinlikle."

"Öyleyse, onun aracılığıyla temas kurun," dedi Scofield.

"Ne?"

"Çocuğun ona güvendiği belli, Considine'le konuşun. Ona karşı açık olun.

Leslie'ye oğlunun tehlikeden uzak, emin ellerde olduğunu söylemelisiniz."

"Kabul, ama bir sorun var. James bulunamıyor. Ortadan kaybolmuş..."

"Ne olmuş?"

"Bilmiyorlar, gemiden çıkmış olduğunu sanmasalar da onu bulamıyorlar."

"Sen bir uçak gemisinde hiç bulundun mu, Kısık Göz?"

"Can sıkıcısın! Hayır, bulunmadım."

"Geogetovvn'ın büyük bir kısmının suda yüzdüğünü düşün. Bu sana bir fikir verecektir. Çocuk herhangi bir yerde olabilir ve hareket halindeyse onu bulmak günler, belki haftalar sürebilir."

"Saçma! Yemek, uyumak, banyo yapmak zorunda... sonunda birisi onu görecektir."

'Yardım alıyorsa, diyelim dost bir deniz subayından, o zaman hayır."

"Demek istediğin..."

"Denemekte yarar var, Frank. Pilotların değişik insanlar olduğunu yıllar önce öğrenmiştim. Bu, yeryüzünden millerce yüksekte bir uçağın içinde tek başına olmalarıyla ilgili bir şey sanırım. Çocuğun babası da pilottu. Kaybedecek bir şeyin yok, Kısık Göz. Considine'i ara. Ona bir şans ver."

Yüksek teknolojide hiçbir şey kusursuz değildir. Çünkü bir teknik kusursuzlaştırıldığı zaman ona karşı, onun kadar kusursuz yeni bir ürün icat edilir. Bununla birlikte, AUHT-Askeri Uydu Haberleşmeleri Tekniği-gizlilikte kusursuzluğa yakındı. Anahtar, gönderici ve alıcı cihazlardaydı: Uzayda hava dalgalarıyla yol alan ses örneklerini hem ayıran, hem birleştiren değişimli ayarlama imkânlarına sahiptiler. Tehlike ihtimali çok azdı, ama bir anne ve diğer katılımcıları korumak bakımından iyi değerlendirilmeliydi.

Yüzbaşı Considine'in uçak gemisinin haberleşme kompleksine gidip Peregrine View ile temasa geçmesi emredilmişti. Gereken elektronik ekipman Pentagon'dan Peregrine View'e hemen gönderilmiş ve Great Smoky'nin en yüksek doruğuna monte edilmişti. Bundan kısa bir süre sonra Luther Considine, Bahreyn'deki uçak gemisinde, kulaklıkları takmış konsolun önüne oturuyordu.

'Yüzbaşı Considine," dedi, İran körfezinin sekiz bin mil uzağından gelen ses.

"Benim adım Frank Shields, Merkezi Haberalma Örgütünün müdür yardımcısıyım. Beni duyabiliyor musun?"

"Duyuyorum, müdür bey."

"Mümkün olduğu kadar kısa konuşacağım... Genç arkadaşın devletin herhangi bir görevlisiyle doğrudan konuşmayı reddediyormuş, bu konuda onu suçlayamam. Devlet adına ona çok yalan söylendi."

"Öyleyse, bana doğruyu söylüyor!" dedi pilot rahatladığını gizlemeden. "Bunu biliyordum."

"Sana gerçeği söylüyor," diye onayladı Shields. "Ancak, güvenlik nedenleriyle, onu konuşmakta ısrar ettiği kişiyle konuşturabileceğimizi sanmıyorum. Birkaç gün sonra çok sağlam önlemler aldığımızda belki, ama şu anda olmaz."

"Bunu kabul edeceğini sanmıyorum. Onun yerinde olsam, ben de kabul etmezdim."

"O zaman, nerede olduğunu biliyorsun?"

"Hayır. Sonraki soru, lütfen."

"Soru değil, yüzbaşı, bir istek. Ondan, yalnızca temas kurmak istediği kişinin bilmesini istediği bir şey söylemesini iste. Bunu yapacak mısın?"

"Onu bulursam, mesajınızı ileteceğim, müdür bey."

"Bekleyeceğiz, yüzbaşı. Haberleşme memurunuz bana ulaşacak şifreleri biliyor.

Şifreler yalnızca numaralar; konuşmamızı kimse dinleyemez."

"İyi günler, efendim. Umarım, yardımcı olabilirim." Considine kulaklıkları çıkarırken teknisyen haberleşmeyi kesti.

"Beni dinle, Jamie," dedi pilot ürkek çocuğun karşısına otururken. Alt güvertedeki bir ambarda, sandıkların üstündeydiler. "Adam dürüst birine benziyordu... söyledikleri makul. Akıllı bir haberalmacı olduğu için karışık bir diyagramı, görünen her yanıyla incelemek zorunda."

"Ne demek istediğini anlamıyorum, Luther."

"Bir tuzaktan korkuyor. Sana devlet adına pek çok yalan söylendiği için annenden başka kimseyle konuşmak istememeni anlıyor. Kişisel güvenlik

açısından endişelerinden ve sizi temasa geçirmeden önce sağlam önlemler alacağından söz etti. İkinizi de düşünüyor."

"Başka bir deyişle, ben yem olabilirim. Hiçbir zaman ben olmam."

"Çok iyi... Bunu nereden öğrendin?"

"Ev amcayla annem konuşurken duydum. İkisi de G-İki'den oldukları halde, karşı haberalma amacıyla başka şubelerde görevlendirileceklerdi."

'Tanrım," diye mırıldandı Considine sesini bastırarak. "Daha önce dediğim gibi, annen ciddi bir işin içinde olmalı, hem de düşünebileceğimden çok daha ciddi ve derin bir şey. Dünya çapında bir sorunla uğraşıyor. Tanrım, Jamie, bizim haberalmacıların VVashington'daki Nl ile konuştuktan sonra İçişleri Bakanlığına ve sonunda Beyaz Saray'daki Thomas Cranston'a havale edildiklerinin farkında mısın? Cranston ulusal güvenlik meselelerinde Başkan'ın gölgesi gibidir. Hatırlarsan, seni Başkan'la temas ettirme garantisi veren oydu!"

"Başkan'ı değil, annemi tanırım. Kimse bana onun sesini taklit edemez ya da kimse onun bildiklerini bilemez."

"Shields'in senden tek istediği de bu. Sadece senle onun bilebileceği bir şey söylemen. Anlayabiliyor musun? Senin gerçek olduğunu anlayınca ve annen doğruladıktan sonra harekete geçebilir. Bence mantıklı. Ayrıca, her ne oluyorsa, devletin en üst kademelerini etkiliyor. Haydi, Jamie, bana bir şey söyle."

"Peki, düşünmeme izin ver." Montrose sandıktan kalkıp ambarın çelik döşemesinde dolaşmaya başladı. "Tamam," dedi. "Ben küçükken, annemle babam bana küçük bir oyuncak kuzu almışlardı. Yıllar geçip babam öldükten sonra annem evi sattı. Taşınmadan önce ta-vanarasını temizlerken ona yardım ediyordum. O sırada, annem o oyuncak kuzuyu buldu ve, 'Bak, Malcomb,'

dedi. Ne kuzuyu, ne de adını hatırlıyordum. Annem, kuzuya dilim bile dönmediği halde 'Malcomb' adını verdiğim zaman babamla çok güldüklerini söyledi. Televizyondaki bir çizgi filmden etkilenmişim. Hatırlayamıyordum, ama annemin sözüne inandım."

"Bu mu?" diye sordu Luther. "Oyuncağın adı mı?"

"Tek aklıma gelen bu. Ve bundan haberi olan başka kimse düşünemiyorum."

"Yeterli olabilir. Sahi, villaların fotoğraflarını inceledin mi?"

"iki tanesini işaretledim. Olmayabilir, ama ben ikisinden biri olduğunu sanıyorum." Jamie sargılı ellerini ceplerine sokup çıkardığı bir düzine fotoğrafı Considine'e verdi.

"Yukarıya rapor verdikten sonra onlara bakarım. Döndüğümde seni başka yere götüreceğim."

"Nereye?"

"İçerdeki adamım üç günlük bir Paris yolculuğu kopardı, karısı bu hafta oraya geliyor. Ve oda arkadaşı kızamıktan revirde yatıyor... düşünebiliyor musun, kızamık? Ne olduğunu anlamadan, bizim filo on iki yaşındakiler tarafından uçurulacak."

"Ben on beş yaşındayım ve şimdiye kadar on bir saat uçuş kursu aldım. Uçağı tek başıma kullanmaya hazırım, Luther."

"Bu beni çok rahatlattı. Sonra görüşürüz."

Leslie Montrose elektronik ekipmanlarla dolu kocaman beyaz bir odada, camdan bir bölmenin içindeydi. Her yanda yeşil ekranlar ve kadın, erkek on operatör vardı. Operatörlerin hepsi gizli haberleşmelerde uzmandı. Burası, Ml-6'nın haberleşme merkeziydi. Dünyanın her yerine mesajlar gönderiliyor ve her yanından mesaj alınıyordu. Leslie bilgisayarlı bir

telefon santralının önündeydi. Santralda değişik renkte -yeşil, kırmızı ve sarı- üç telefon vardı. Bir kadın sesi duyuldu.

"Madam, yeşil telefonu kaldırır mısınız, lütfen?"

"Teşekkür ederim." Montrose telefona uzanırken içinden korkunç bir huzursuzluk dalgası geçti. Titreyen ellerle ahizeyi aldığında en kötüsünden korkuyordu. "Ben Londra'da göreve gönderilen..."

"Tamam, Leslie," diye sözünü kesti Frank Shields. "Gizliliğe gerek yok."

"Frank?"

"Bu bilgisayar aksamının çok güvenilir olduğunu söylüyorlar."

"Bunu bilmem, ama Geof Waters bir telefon konuşması için buraya gelmemi söylediğinden beri duygusal bir bunalım içindeyim. Senin arayacağını bile söylemedi."

"Bilmiyor ve sen söylemezsen, bilmeyecek."

"Tanrı aşkına ne var, Frank?" Montrose sesini birden alçaltarak fısıltıyla konuşmaya başladı. "Oğluma bir şey mi oldu?"

"Sana haberlerim olabilir, Leslie, ama önce bir soru sormak zorundayım."

"Bir soru mu? Soru istemiyorum, oğlumdan bir haber istiyorum."

"Malcomb adı sana bir şey ifade ediyor mu?"

"Malcomb... Malcomb adında kimseyi tanımıyorum! Ne aptalca bir soru bu?"

"Sakin ol, yarbay, sakin ol. Biraz düşün..."

"Düşünmek zorunda değilim. Lanet olasıca!" diye bağırırken Montrose neredeyse sinir krizine kapılmıştı. "Nedir bu ve bunun oğlumla ilgisi ne? Öyle birisini tanımıyorum... hiç tanımadım..." Leslie birden sustu; telefonu

kulağından uzaklaştırdı ve gözleri büyüyerek camın ötesindeki beyaz duvara baktı. "Ah, Tanrım!" diye fısıldadı telefonu

yeniden kulağına getirerek. "O küçük, doldurulmuş kuzu. Ona 'Mal-comb'

derdi, çizgi filmdeki..."

"Doğru, Leslie," dedi Frank Shields dört bin mil uzakta bulunan Great Smoky dağlarındaki üsten. "Küçük oyuncak. İkiniz tarafından da unutulmuştu, ama..."

"Onu tavanarasında buluncaya kadar!" diye bağırdı Montrose, Shields'in sözünü keserek. "Kuzuyu bulduğumda Jamie hatırlayamadığı için ona anlatmıştım. O, Jamie. Oğlumdan haber aldın."

"Doğrudan değil, ama güvende. Kaçmış, onun yaşındaki bir delikanlı için olağanüstü bir başarı."

Leslie, "Hey, o olağanüstü bir gençtir!" diye bağırdı çılgınca bir mutluluk içinde. "Biyolojiyle Latincede usta olmasa da harika bir sporcudur. Onun çok iyi bir güreşçi olduğunu sana söylemiş miydim?"

"Bunu biliyoruz."

"Ah, Tanrım, saçmalıyorum, değil mi?" dedi gözleri yaşlı Yarbay Montrose.

"Özür dilerim, Frank, saçmaladığım gibi ağlıyorum da."

"Buna hakkın var, Leslie."

"Nerede? Onunla ne zaman konuşabileceğim?"

"Şu anda, Ortadoğu'da bir deniz üssünde..."

"Ortadoğu'da mı?"

"Şu anda seninle görüştürerek onu tehlikeye atamam. Haberleşmede tam gizlilik sağlayacak tesis kurmamız imkânsız. Yanlarından kaçtığı kişilerin her yerde onu aradıklarını ve elektronik donanım konusunda bizden daha geri olmadıklarını anlayabildiğinden eminim."

"Anlıyorum, Frank. Ben bilgisayarcıyım."

"Pryce söylemişti."

"Sözü açılmışken, onun çok iyi olduğunu söyleyeyim. Benimle buraya gelmekte ısrar etti. Oysa, Sir Geoffrey'le planları başkaydı. Planlarında Water kulüpte poker oynayarak gevşemek de vardı. Bunu hak ettiklerini söyleyebilirim."

"Ona gerçekte kim olduğunu söyledin mi? Bir SYG yarbayı değil de, gezici G-

İki görevlisi olduğunu?"

"Hayır, ama Belgravia Meydanındaki evde bilgisayarları çözdüğüm için herhalde kuşkulanıyor. Aradaki farkı bildiğinden ya da buna aldırdığından emin değilim."

"Aldırıyor olabilir. Kendisinden bir şeyler gizlenmesinden hoşlanmaz. Bu konuda Beovvulf Agate kadar katıdır."

"Ben henüz bir sorun görmüyorum. Jamie'ye durumu bildiğimi söyle, olur mu?"

"Tabii. Bana Malcomb gibi bir şey söyle de, sen olduğunu anlasın."

"Tamam... Ona biyoloji öğretmeninden bana bir not geldiğini söyle. Ders çalışmaya başlasa iyi olur, yoksa okuldaki spor faaliyetlerine katılamayacak."

Leslie, MI-6 uluslararası haberleşme merkezinden çıktığında, uzun ve geniş

koridorda iki kişi dışında kimse yoktu. Biri ortadaki bir masada oturan silahlı muhafız, diğeri onun biraz ilersinde ayakta duran Cameron Pryce'di. Kalbi fırlayacakmış gibi atan Leslie muhafıza başını salladıktan sonra adımlarını hızlandırarak Cameron Pryce'ye doğru yürüdü. Yüzünde sevinç ve çocukça bir gülümsemeyle Pry-ce'nin kolunu tuttu.

"Jamie," dedi Pryce'nin kulağına fısıldayarak. "Kaçmış ve güvende."

"Bu harika, Leslie!" Bağırmaya başlayan Cam sesini hemen alçalt-tı. "Müthiş, gerçekten müthiş," diye ekledi kadına sıkıca sarılarak. "Seni kim aradı?"

"Frank Shields. Haberi alalı bir hayli olmuş, ama emin olmak istemişler... ve olmuşlar. O Jamie'ydi."

"Çok rahatlamış olmalısın..."

"Bunu anlatacak sözcük bulamıyorum!" Yarbay Montrose, Pryce ile birbirlerinin kollarında olduklarını o anda farkederek biraz geri çekildi. "Ben...

ben özür dilerim, Cam. Çocuklaşmaya başladım..."

"Çünkü oğlun kurtuldu," dedi Pryce sağ eliyle Leslie'nin yüzünü kaldırırken.

"Ağlıyorsun, Leslie."

"Üzüntü gözyaşları değil, dostum, benim iyi dostum."

"Çok rahatladığın için, değil mi?"

"Evet. Tıpkı büyük üzüntülerde olduğu gibi." Yüzleri, gözleri birbirlerinden yalnızca birkaç santim uzaktaydı. Cameron onu bırakıp geriye doğru çekildi, ama elleri omuzlarındaydı. "Teşekkür ederim, dostum," dedi Leslie.

"Ne için? Burada olduğum için mi? Başka bir yerde olamazdım."

"Bunun için de, ama demek istediğim bu değil. Birkaç saniye önce seni öpmek istedim, çok istedim."

"Şu anda çok zayıfsın, yarbay."

"Sana bunun için teşekkür ediyorum. Anladığın için."

Pryce gülümseyerek ellerini çekti. "Şimdilik kurtuldun, ama bana güvenme.

Ben otuz altı yaşında bir keşiş değilim."

"Ben de otuz altı yaşında bir rahibe değilim... şey, son birkaç yıldır öyleyim."

"Bu bilmeceyi biz haberalmacıların bir sorunu inceledikleri şekilde düşünelim."

"Ne yazık ki, bu benim dışımda..."

"Haydi, bayan, Chesapeake tesisinden beri biliyorum."

"Neyi?"

"Sen birinci sınıf G-İki'sin, Ev Bracket de öyleydi."

"Ne?"

"Siz, İngilizlerin Özel Şube dedikleri seçkin bir birimsiniz. Kötü insanları ortaya çıkarmak için bir yerden bir yere gidersiniz, uygun eğitimi alarak tabii."

"Bunu nereden öğrendin."

"Kendini birçok kez ele verdin. Bir casus gibi düşünüyor, sık sık öyle konuşuyorsun. Ordu bir komandoyu ya da SYG görevlisini savaşa bilgisayar götürsün diye Chicago Üniversitesi bilgisayar mühendisliğine göndermez."

"Bu komik, gerçekten komik!" diye bağıran Montrose'nin kızarmış gözleri gülüyordu. "Beş dakika önce, Frank sana anlatıp anlatmadığımı soruyordu, ona anlatmadığımı, ama Belgravia'da bilgisayar kullandığım için kuşkulanıyor olabileceğini söyledim. O, buna aldırmıyor, her şeyi bilgisayardan mı anladın?"

"Hayır, çok daha basit. Pentagon ve Langley'dekilerin akıllıca bulmadıklarını biliyorum, ama biz CIA elemanlarıyla G-İki elemanlarının sık sık birlikte çalışmaları için iyi nedenler var. Kısacası, Arlington'daki eski bir dostumu aradım. Seni ve Bracket'i araştırdı. Moskova'da birimizden biri diğerinin hayatını kurtarmıştı, hangimiz olduğunu hatırlayamıyorum. Başka seçim şansı yoktu."

Leslie şimdi gülüyordu, sesi yumuşak olsa da masadaki muhafızın duyup onlara doğru bakacağı kadar yüksekti. "Ajan Pryce ya da Özel Ajan Pryce, sence bantı biraz geri sarıp yeniden başlayabilir miyiz?"

"Bence harika bir fikir, Yarbay Montrose. Bantımız temiz. Güzel bir restoranda teşekkür yemeğiyle başlamayı öneriyorum. Yedek bütçe elimde olduğu için, yemek benden."

"Ve sana güvenmemeliyim?"

"Bir an bile."

YİRMİNCİ BÖLÜM

Frank Shields on dokuz yıllık sekreterine, iki gün 'arazi' olacağını ve bulunduğu yeri kimseye söylememesini emretmişti. Buna, rütbesi ne olursa olsun ajansdaki herkes dahildi.

"Bir kriz olursa Denver bağlantısını kullanacağım," demişti patronunun

'kaybolmalarına' alışkın olan orta yaşlı sekreter. Kadın, Bayan Shields'i arayıp kocasının gideceğini söyledikten sonra yardımcı müdürü Montreal'e götürecek bir uçak hazırlanmasını emredecekti. Bu emir çok gizli tutulacak

ve Cherokee'ye giden uçak havalandıktan sonra iptal edilerek pilota Andrevvs'e dönmesi emredilecekti.

"Her zamanki gibi, bütün işleri hallettin, Margaret," dedi Frank Shields övgüyle. "Yine de, Denver hattını bir kontrol etmen gerekebilir."

"Ettim, efendim. Saldırı yok. Colorado'yu aradığım zaman çağrı cihazınız sizi uyaracak, ama telefon Denver'e gidecek."

"Sanırım, seni yöneticiliğe önereceğim."

"Karar sizin, Frank."

"Bunu istemiyorum, sen organizasyonda daha niteliklisin... Ve Maggie, Alice'e bugün gitmek zorunda olduğum için çok üzgün olduğumu söyle. Bu akşam ya da yarın akşam çocuklar torunlarla birlikte yemeğe gelecekler, Alice üzülecek."

"Daha sonra gelecekler," diye düzeltti sekreter. "O zamana kadar dönmüş

olabilirsin."

"Nerden biliyorsun?"

"Alice arayıp programına bakmamı istedi. Beni yalancı çıkarmamanızı istiyorum, bu yüzden döneceğinizi umuyorum."

"Elimden geleni yapacağım."

"Lütfen yap."

"Sanırım, bu bir emir."

Shields sonra Geoffrey Waters, MI-6 ve MI-6 ile birlikte en üst güvenlik düzeyinde çalışarak anne oğul Montrose'yi biraraya getirmek için çabalarını iki katına çıkardı. En kolay ve belki en uygun yolculuk şeklinin en güvenilir olması gerektiği kararını verdiler. Ticonderoga'nın İran körfezinde, Bandar-

e Charak ile Al-Wakrah arasında dolaşması programlanmıştı. Jetler gemiden keşif uçuşlarına çıkarlarken, biri tam dolu yakıtla düzeni bozarak İskoçya, Loch Torridon bölgesindeki Kraliyet Hava Kuvvetleri üssüne uçacaktı. Pilot, Yüzbaşı Luther Considine, yolcu James Montrose Jr. olacaktı.

Kavuşma, Edinburgh'un on iki mil kuzeyindeki küçük bir köyde gerçekleşecekti. Özel haberleşme düzenlemelerini Geoffrey Waters'in kendisi yaptı. Üç MI-5 elemanı Amerika uçağını karşılayıp pilotla çocuğu Edinburgh dışındaki bir hana götürecekti. Han devlet tarafından müsadere edilmişti ve Bayan Joan Brooks ile erkek kardeşi John'un -Leslie Montrose ile Cameron Pryce- varışından itibaren handa başkaları kalmayacaktı.

Waters, Londra'da, Frank Shields ve Brandon Scofield ile temasta kaldı.

Cameron Pryce'nin İskoçya'ya giden uçakta bulunmasının bir başka nedeni daha vardı. Luther Considine, İran körfezindeki iki villanın fotoğrafını getiriyordu; Jamie Montrose o villaları hapis tutulduğu yere benzetmişti. Pilot villaların sahipleri hakkında bulabildiği bütün bilgiyi toplamıştı. Kolay iş

değildi. Bahreyn vergiden kaçırılmış para için oldukça koruyucu bir yerdi. Bu yüzden Londra, Great Smoky ve ¡skoçya'da gözlerden uzak bir köy arasında gizli bir üçgen kuruldu. Bilgi anında nakledilebilecekti ve bilgi Matarese'ye ve harekete geçirdiği global stratejilerine sızmak için tek yoldu. Ve harekete geçtikleri giderek daha belirginleşiyordu.

"THE WASHINGTON POST (Ön Sayfa) PARLAMENTO ORGANİZE İŞGÜCÜ

TAKTİKLERİNİ İNCELİYOR

WASHINGTON, 23 EKİM ? Parlamento Antitröst Komitesi şaşırtıcı bir hareketle silahlarını yönetime değil, işgücüne çevirdi. Komite büyük sendikaların ekonomik büyümeyi engelleyerek binlerce işçiyi tehdid ettiğini ilan etti."

"THE BOSTON GLOBE (Ön Sayfa)

ELECTRO-SERVE İLE MICRO WARE BİRLEŞTİ

BOSTON, 23 Ekim - Bilgisayar endüstrisini şaşırtan iki lider şirket Electro-Serve ile Micro Ware'in birleşmesi neredeyse otuz bin işin yitirilmesiyle sonuçlanacak. Wall Street heyecanlı, diğer sektörler tedirgin."

"THE SAN DIEGO UNION-TRIBUNE (2. Sayfa) DENİZ ÜSSÜ KÜÇÜLÜYOR; BİNLERCE ÇALIŞAN İŞSİZ KALACAK

SAN Dİ EGO, 24 Ekim ? Washington'daki Donanma Dairesi, San Diego deniz üssündeki faaliyetlerini ve tesislerini büyük ölçüde azaltacaklarını ve personelin yüzde kırkını diğer deniz üslerine transfer edeceklerini açıkladı.

Sivil personelin büyük bölümünün işine son verilecek. Büyük Coronado arazisi ise ihaleyle özel sektöre satılacak."

Bir şeyler oluyordu, ama özel sektörle kamu sektöründe hiç kimse ne olduğunu bilmiyordu ya da bilen olursa susturuluyordu.

Leslie Montrose ile oğlu arasındaki görüşme tahmin edildiği gibi geçti.

Jamie'nin sargılı ellerinin görünüşüne dayanamayan annenin

gözleri yaşlarla dolmuştu. Jamie Montrose rahatlamış, biraz coşkun ve annesinin bu davranışı yüzünden biraz da sıkıntılı görünüyordu. Cameron Pryce boş hanın gölgeleri arasında, biraz uzaktaydı. Leslie yüzü kızaran oğlunu bıraktıktan sonra burnunu çekerek derin soluklar aldı.

"Jamie, Bay Pryce, Cameron Pryce'yle tanışmanı istiyorum. Merkezi Haberalma Örgütünde saha komutanı."

"Aynı iş ha, anne? Tanıştığımıza sevindim, efendim." James annesinden uzaklaştı.

"Seninle tanışmak bir zevk, Jamie," dedi Cam öne doğru yürüyerek. "Onur verici demeliydim," diye devam etti. "Yaptığın iş olağanüstüydü, samimi söylüyorum." El sıkıştılar.

"O kadar zor değildi, efendim, tabii duvarı aştıktan sonra. Duvarın üstü kırık camlar ve dikenli tellerle doluydu."

Leslie Montrose kesik bir soluk aldı.

"Ellerin orada mı yaralandı?" diye sordu Cameron.

"Evet, efendim. Artık iyileşiyor. Donanma doktorları işlerini biliyorlar... Sahi, Luther nerede?"

"Öbür odada, MI-5 ve MI-6 ortaklarımızla telefonla konuşuyor."

"Tamam, Bay Pryce." Çocuk bir an tereddüt ettikten sonra büyüyen bir öfkeyle konuşmaya başladı. "Birisi bana neler olduğunu anlatacak mı? Bütün bunlar neden oldu? Yalanlar, benim kaçırılmam, annemle konuşamamam, aniden kesilen ya da değişen telefon numaraları! Ama özellikle yalanlar! Neden?"

"Annenle ben sana becerebildiğimiz kadarıyla her şeyi anlatacağız. Buna hakkın var."

"Yanıtlanmasını istediğim ilk soru şu," dedi Jamie. "Saygısızlık etmek niyetinde değilim, efendim, ama Ev Amca, Albay Everett Bracket nerede?"

"Canım," diye söze karıştı Leslie oğluna doğru yaklaşarak. "Bunu sana anlatacak bir yol düşündüm, ama bulamıyorum."

"Ne demek istiyorsun, anne?"

"Everett de bu operasyondaydı. CIA, askeri koruma sağlamak için ordu haberalmasıyla işbirliği yaptı. Everett benden güvenlik bilgisayarlarını çalıştırmamı istedi, kendisi onlardan anlamazdı. Ve telefonlar gelmeye başladı.

Her taraftan dehşete düşüren, korkunç telefonlar geliyordu. Sen kaçırılmıştın ve emredilenleri yapmazsam, işkenceyle öldürülecektin. Ev, her şeyin birbiriyle bağlantılı olduğundan emindi."

"Kahretsin!" diye fısıldadı Jamie öfkeyle. "Sen ne yaptın, anne?"

"Hiçbir zaman yapabileceğimi sanmadığım şekilde kendimi kontrol ettim.

Everett harikaydı. Beyaz Saray'da eski bir dostu olan Tom Cranston'a gitti.

Cranston'un talimatları kesindi. Hiç kimseye bir şey söylemeyecektik, o her şeyi en üst düzeyde halledecekti. Sonra, Che-sapeake'de bir dizi korkunç olaylar meydana geldi ve sonunda bir çarpışma oldu. Ve Everett öldürüldü."

'Tanrım, hayır."

"Ne yazık ki, öyle," dedi Cameron alçak sesle.

"Lanet olsun, Ev Amca!"

"Kendimi bir kez daha kontrol etmek zorundaydım, Jamie. Ne kadar yıkıldığımı Bay Pryce'ye bile belli edemezdim. Duygularımı bastırmak ve yalnızca Tom'la devam etmek zorundaydım."

"Annen harikaydı," dedi Cameron biraz sinirli bir sesle. "Bana bir an önce açılsaydı, belki daha fazla ilerlemiş olabilirdik."

"Neden?" diye bağırdı Jamie Montrose.

"Açıklayacağım," diye yanıtladı Pryce. "Ne var ki, uzun sürecek. O yüzden, bunu sabaha bırakmayı öneriyorum. Hepimiz, özellikle sen, delikanlı sinir bozucu birkaç gün geçirdik. Biraz dinlenelim, tamam mı?"

"Yorgunum ve soracağım çok soru var!"

"Neredeyse üç hafta boyunca hiçbir yanıt alamadın, Jamie birkaç saat daha beklesen ne çıkar? Biraz uyumaya ihtiyacın var."

"Sen ne diyorsun, anne?"

"Cam haklı, oğlum. Hepimiz çok gergin ve yorgunuz. Hiçbirimizin doğru düşünebileceğinden emin değilim."

"'Cam?' anne?"

— 286 —

Peregrine View'de, Scofield, Frank Shields ve Antonia üstü fotoğraflarla dolu yemek masasında oturuyorlardı. Bray'in Wichita'da çektiği fotoğraflar acil olarak yakınlardaki bir fotoğrafçıda, banyo ve basım aşamasında bir Gamma devriyesinin kontrolunda bastırılmıştı.

"Şunları," dedi Brandon elle yazılmış adlarla tarihlerin olduğu sayfaları gösteren fotoğrafları işaret ederek. "Alistair McDowell'in randevu defterinden çektim."

"Onları faksla sekreterime göndereceğim, herkes üzerinde derin bir araştırma yapsın. Belki bir örnek ya da birkaç sürpriz bulabiliriz."

"Bunlar nedir, Bray?" diye sordu Toni. "Formüllere benziyor... Matematik ya da fizik formülleri gibi."

"Biliyorsam, ne olayım," diye yanıt verdi Scofield. "Üstünde 'Bölünen Grup Denklemleri' yazan bir dosyanın içindeydiler. Birisi anlaşılmaz, çift anlamlı sözcükler bulup sonra daha da anlaşılmaz yazılar ve rakamlar yazarsa, bunun o kişinin bir şey gizlediğini gösterdiğini düşünmüşümdür hep... elinin altında olması gereken, ama bilgisayara girmeye korktuğu bir şeyler."

"Çünkü bilgisayarlarda her şey kalıcı olabilir," dedi Shields bazı fotoğrafları alırken. "İptal edilen şeyler bile bir uzmanın ellerinde yeniden hayat bulabilir."

"Ben de tıpkı öyle düşündüm," dedi Bray. "Kâğıtları yakabilirsin, ama bir makineyi yakamazsın."

"Matematik ya da fizik formülleri değiller," diye devam etti Shields. "Kimya formülleri. McDowell'in dosyasındaki bilgilerle uyuşuyor."

"Sanırım, bir açıklama gerekiyor, Kısık Göz."

"Alistair McDowell bir kimya mühendisi. MIT'de ve doktora yaparken sınıfının en üstünüymüş. Yirmili yaşlardayken, laboratuvardaki başarısı neredeyse bir efsane olmuş ve Atlantic Crown, yapacağı bütün araştırmalara kaynak sağlayacağına söz vererek onu kapmış."

"Laboratuvardan bir gıda şirketinin başına geçmek büyük bir sıçrama, değil mi, Frank?" dedi Toni.

"Kesinlikle, ama hızlı tırmanışının çok iyi bir nedeni vardı. Yetenekleriyle organizasyon becerisini birleştirdi. Sınırsız finansla bütün araş-

tırma bölümlerini organize etti. Laboratuvarlarda daha fazla kazanç sağlayıncaya kadar tam bir diktatör olduğu belli. Üst yönetim için doğal bir yeteneğe sahip."

"Bu yazılarda ve sayılarda bilgi var, Kısık Göz. Hissediyorum, biliyorum."

"Sanırım haklısın, Brandon. Bunları kimya analiz birimimize göndereceğim, bakalım ne çıkacak."

"Adlara, örgütlere, ülkelere uzanacak şifreler olduğu..."

"Değillerse, en son ürünler ya da koruma maddeleridir. Ama şu anda haklı olduğunu düşünüyorum," dedi Shields.

"Şu fotoğraflar ne?" diye sordu Antonia yedi tane makine fotoğrafını işaret ederek.

"Dördü bir müzik kutusunun içine saklanmış şifre çözme makinesinin fotoğrafı, diğer üçü ise bilgisayarın kendi fotoğrafı. İmalatçısının kim olduğunu bulup oradan devam edebiliriz diye düşündüm."

"Bilgisayarın Electro-Serve'den alındığını size hemen söyleyebilirim. Bizimle gizlilik anlaşması olan bir şirket. Eğer bilgisayar aynıysa şirket anlaşmamızı ihlal ediyor. Bu, Electro'ya milyonlara malolabilir."

"Mahkemede, Kısık Göz, ama adamlarının mahkemeye gidemeyeceğini çok iyi biliyorsun."

"Bunda gerçek payı var," dedi Shields acıklı bir ifadeyle. "Sen bunu çoğumuzdan daha iyi bilirsin. Peki, nereye gidelim?"

"Derine, pisliğe, Bay Yardımcı Müdür," diye yanıt verdi Beovvulf Agate. "Ne mahkeme ne meclis ya da senato müdahalesi yok. Adları, ülkeleri, şirketleri biliyoruz. Yılanların tanrısı Medusa'nın kim olduğunu öğrendik. Öyleyse, teker teker başlarını koparacağız."

"Bu soyut bir şey, Brandon."

"Hayır değil, Frank. Onlar insan, tıpkı yirmi beş yıl önce olduğu gibi.

Taleniekov ile ben onları bitirmiştik, şimdi de Pryce ile birlikte bitireceğiz... İşe başlayalım, bize bulabileceğin her şeyi ver."

"Bizim onayımızı almadan hiçbir şey yapmayacaksın, önce bunda anlaşalım."

"Anlaşmamız böyle değildi, Frank. Unutma, sen bana geldin, ben sana değil.

Daha önce yadsınabilirlikten söz ettin. Sana bundan çok vereceğim."

Shields'e yakın bir sehpanın üstünde duran kırmızı telefon çalmaya başladı.

Shields gidip açtı. "Evet?" dedikten sonra susup dinlemeye başladı. "Teşekkür ederim," dedi otuz saniye sonra ve telefonu kapayıp Scofield'e döndü.

"Tahminler doğruysa -ki doğru olabileceğini sanıyorum- kafasını koparacağın iki yılan eksildi. Alistair McDowell ile Karastos dün gece birlikte arabayla eve giderlerken öldürülmüşler. Çok büyük bir aracın çarpması sonucu yana devrilmiş olmalılar, çünkü araba tamamen harap olmuş."

"Çarpmış olmalı mı?" diye bağırdı Brandon. "Bilmiyorlar mı?"

"Çarpıp kaçmış. Polis..."

"Bürolarını kapa!" diye bağırdı Scofield. "Orayı kapa ve koridora muhafızlar yerleştir. O makineyi sökmek zorundayız."

"Çok geç, Brandon," dedi Scofield alçak sesle. "Kazadan sonraki birkaç saat içinde ikisinin de bürosu tertemiz edilmiş."

"Kimin emriyle?" diye çıkıştı Bray.

"Şirket politikası. Anlaşılan, Atlantic Crown'daki önemli bir yönetici aniden öldüğü zaman bürosundaki bütün eşyalar hemen boşaltılıyor," dedi Scofield bağırarak.

"Endüstri casusluğu çok yaygın, bugünlerde herkes tarafından biliniyor... Kalp krizleri, müsadereleri ani tümörler gibi şeyler de yaygın. Yüksek rekabetin yaşandığı şirketler bu şartlar altında kendilerini korumaya çalışıyorlar."

"Bu çok saçma, Kısık Göz. Polisten ne haber?"

"Suç nerede? Kaza bir taşra yolu kavşağında meydana gelmiş, tanık yok.

Yalnızca, ortalığa saçılan metal parçaları bir çarpışma ihtimali olduğunu gösteriyor. Şu ana kadar bir kaza olarak kayıtlı."

"Ama sen kaza olmadığını biliyorsun, ben de biliyorum."

"Seninle aynı fikirdeyim," dedi CIA müdür yardımcısı. "Özellikle de büroların temizliğindeki çabukluğu düşünürsek, kaza olmadığı kesinlik

kazanıyor. İnsan böyle bir olayın önceden beklendiğini bile düşünebilir."

"Tabii bekleniyordu. Ve cinayet kuşkusu bile polise cinayetle ilgisi olabilecek her yeri mühürleme hakkı verir."

"Bu tesadüf ya da kasıtlı cinayet kanıtı da olabilir. Önceden tasarlanmış

mıydı?"

"Ne demek istiyorsun, Frank?" diye sordu Toni.

"Polisle doktorlar kaza yerinde işlerini bitirdikleri anda, o ikisinin bürolarındaki eşyalar tarih olmuştu."

"Bir saat içinde," dedi Scofield, Shields'in daha önceki sözlerini tekrarlayarak.

"Haklısın. Atlantic Crown yöneticilerinin kazayı o kadar çabuk öğrenmiş

olmaları imkânsız."

'Yaşlılık beynini etkilemiş, Brandon. Nasıl öğrendiklerini tabii biliyoruz."

"Ah, evet biliyoruz, değil mi? O zaman, her şeyi nereye götürdüklerini öğrenmek zorundayız!"

"Ve emri kimin verdiğini," dedi Antonia. "Ve işi yapan kişiyi kimin aradığını."

"Üç mükemmel soru," dedi Shields. "Hemen bunlar üzerinde çalışmaya başlayacağız."

"İlginç olacak," dedi Scofield öfkeyle.

Sir Geoffrey Waters, Luther Considine'nin güvenli telefonla kendisine verdiği bilgileri inceliyordu. Bilgiler alındıktan sonra yine güvenli bir faks makinesiyle, sözlerini kontrol etmesi için pilota gönderilecekti, ama makine o anda arızalı olduğu için Waters teyid beklememeye karar vermişti.

Bahreyn'deki iki villanın sahipleri için hem geçmişlerinin, hem o andaki durumlarının karışık olduğunu söylemek az olurdu. Bulunabilen adlar

avukatlara, şirketlere ve uluslararası holdinglere aitti; mülkiyet sorumluluğu taşıyan tek kişi yoktu. Şaşırtıcı bir karışıklıktı ve işbirliği yapmak isteyen Ortadoğulu avukatlar bile hiçbir şey yapamıyordu.

Satış sözleşmeleri elektronik yollarla iletilmiş ve bedelleri takma isimlerle Madrid, Londra, Lizbon ve Bonn gibi değişik kentlerden havale edilmişti. Para gönderildikten sonra sorgulayacak bir şey yoktu.

Ancak, olağandışı bir şey vardı. Satışta komisyonculuk yapan Bahreyn'li avukata satış fiyatının üzerine ek olarak bir milyon dolar gelmişti. Şifreli transfer formunun üstüne fazladan masumca bir sıfır eklenmişti. Ülkenin sahtekârlıkla ilgili katı yasalarını bilen Bahreyn'li komisyoncu bunu bir görev bilerek fazladan gelen parayı hem alıcıya, hem de yetkililere bildirmişti. Alıcı, Amsterdam'da karanlık bir şirketti.

Merkezi Haberalma Örgütünün bilgi-işlem merkezinde, saçları dökük, zayıf bir adam masasından kalkıp ellerini şakaklarına götürdü. Sonra kendi bölmesinden çıkıp yan taraftaki bölmeye gitti. "Hey, Jack-son," dedi arkadaşına. "Yine migrenim tuttu. Dayanamıyorum!"

"Dinlenme odasına git, Bobby. Senin bilgisayarı benimkine çevirip idare ederim."

"Ben çevirdim, Jackson. Migrene stresin neden olduğunu söylüyorlar."

"O zaman buradan ayrıl, Bobby. Herhangi bir yerde daha paralı bir iş

bulabilirsin."

"Burada çalışmak hoşuma gidiyor."

"Saçma. Haydi git, ben senin ekranı idare ederim."

Bobby Lindstrom dinlenme salonuna gitmedi, aksine dışarıya çıkıp duvardaki telefonlardan birine doğru yürüdü. Dört tane yirmi beş sent atıp yedi tane sıfır çevirdi. Karşı tarafta beş kez zil çaldıktan sonra sekiz sıfıra daha basıp bekledi.

"Kayıtta," diyen metalik bir ses duyuldu. "Devam edin."

"Kartal bildiriyor. Şifresiz DD İki haberleşme. Hedefler Kuzey Ca-rolina, P.V.

kompleksinde. Marsilya'ya göre hareket edin."

Karanlık bir geceydi. Ay ışığı sislerin arasından donuk görünüyordu. Peregrine Views'in kapısına çıkan yolda bir çift araba farı belirdi.

Yolu kesen çelik engellere doğru yaklaştıkça, arabanın kahverengi olduğu anlaşıldı. Motor kapağında iki flama olan bir devlet aracıydı. Nişanlardan biri general arabası olduğunu gösteriyordu.

Araba dururken bekçi kulübesinden bir muhafız çıktı ve aracın içindeki dört üniformalı görevliye baktı. Sürücü binbaşıydı, yanında bir general oturuyordu ve arkada iki deniz subayı vardı.

"General Lawrence Swinborn, delikanlı," dedi general elindeki kâğıtları sürücü tarafındaki açık pencereden uzatarak. "CIA ile Ordu Bakanlığından izinlerim."

"Özür dilerim, efendim," dedi Gamma Gücünün çavuşu. "Bu izinler bize konuğun gelişinden en az yirmi dört saat önce gelmek zorunda. Yapılabilecek bir şey yok, efendim. Geri dönmek için çıkmaz sokaktan dönmeniz gerek."

'Yazık, çavuş," diye karşılık verdi general başını hafifçe sola eğip bir kez sallayarak. İşaret üzerine, arka sol taraftaki deniz subayı susturuculu bir tabancayı kaldırıp ateşleyerek adamı alnından vurdu. Arkadaşının düştüğünü gören ikinci muhafız kulübeden çıktığı anda aynı subay tarafından açılan iki el ateşle karşılaştı. Yine başından ve kurbanının sesini bir anda kesen atışlardı.

"İnin," diye emretti general. "Cesetleri ormana sürükledikten sonra engeli kaldırın."

"Evet, efendim."

"Binbaşı, farları söndür."

"Hemen! 'Lawrence.'"

"Onu hiçbir zaman hatırlamak zorunda kalmayacağına inanıyorum."

Karanlıkta çelik bariyer kalktıktan sonra subaylar arabaya dönüp yerlerine oturdular ve araba yavaşça yolu çıkmaya başladı. Sis ve gölgelerin arasından üçüncü bir muhafız çıktı; şaşkınlık içinde arabaya doğru yaklaştı.

"Bu da ne?" diye sordu. "Siz kimsiniz?"

"Pentagon güvenlik kontrolü, asker," diye yanıt verdi general. "Sanırım, flamaları görebiliyorsun."

"Görebiliyorum, ama bu kurallarda yok."

"İznimiz var ve geldik. Ben General Lawrence Swinborn'um."

"General ya da değil, efendim, bize haber verilmeyen bütün arabaları geri çevirme talimatı aldık."

"Anlaşılan yoklamayı kaçırmışsın. Diğerleri nerede? Yeniden durdurulmak istemiyorum."

Kaslı, geniş omuzlu Gamma onbaşısı arabayla içindekileri inceledi. Yavaşça geriye doğru çekilirken sağ eliyle tabancalığını açıp sol eliyle ceketindeki kayıştan telsizi çekti. Açık olan arka pencereden bir tabanca olduğunu görebiliyordu. "Sizi ilgilendirmez, bayım." Muhafız dönüp kendini sol tarafa doğru yere attı ve etrafına mermiler yağarken yuvarlanmaya başladı. Bir yanda da telsizine' bağırıyordu. "Düşman araç, Üçüncü Sektör! Tabanca ateşi."

"Safha B!" diye emretti kendini Swindon diye tanıtan adam. Dördü de arabanın sol tarafından dışarıya atlayıp üniformalarını çıkarmaya başladılar.

Bu sırada, sağ bacağından yaralanmış olan onbaşı ayağını sürükleyerek ormana doğru koştu ve karşı ateş açtı. Dört saldırgan, arabayı siper alarak üstlerindekilerin tamamını çıkardıklarında ortaya Gamma Gücü askerlerinin giydiği kamuflaj kıyafetlerinin aynısı çıktı. "Dağılırı!" diye emir verdi sahte general. "Sağ

taraftaki ilk binada, yolun iki yüz metre kadar yukarsında. Ormandan gidin, orada buluşuruz!"

Bunu şaşkınlığın yarattığı şiddet ve karmaşa izledi. Güçlü elfener-lerinin ışıkları yerde ve sisin arasında parlayınca ilk anda görünen kamuflaj üniformaları karşısında, silahlar aşağıya indi. Ve silahlarını indirenler bu meşru hataları yüzünden öldürüldüler.

Düzensiz, gerilla tarzı ateş sesleri karşısında, Scofield bütün ışıkları söndürüp Antonia ile Frank Shields'e odanın en karanlık yerinde durmalarını söyledi.

Küçük cephane deposundan iki MAC-10 otomatik alıp karısıyla Frank'e verdi ve kapıda ya da pencerede beliren birisi olursa hemen ateş etmeleri talimatını verdi.

"Sen ne yapacaksın, Bray?" diye sordu karısı.

"Çok iyi yaptığım işi, yaşlı kız," diye yanıt verdi Scofield mutfaktan arka kapıya doğru giderken. Üstüne komando ceketi giyerek altı fişekli standart bir Colt .45

aldı. Dışarıya çıkıp ormana doğru koştu. Ağaçların arasından sessizce geçerken inini koruyan öfkeli bir panter gibi hedefin kendisi olduğunu düşünüyordu.

Çevresini kollayarak yürümek-

ten kollarıyla bacakları ağrıyordu ve ciğerleri yıllar öncesindeki kadar güçlü değildi. Ancak, görüşü iyi, kulakları keskindi ve bu durumda duymak çok

önemliydi.

Birden bir ses duydu. Ayak altında çiğnenen kuru bir dal sesiydi. Sonra, ayakla kenara itilen dalların hışırtısı geldi. Beovvulf Agate çalılıkların arasına girip üstünü dal ve yaprak kalıntılarıyla örttü. Yapraklar ve seyrek küçük dalların arasından gördükleri onu şaşırtmakla kalmadı, aynı zamanda çıldırttı. Gamma Gücünün savaş kıyafetlerini giymiş üç adam bir hata yapmıştı! Saçları normalden kısaydı, ama Gamma muhafızlarının kesiminde değildi. Berelerin altından enselerine düşen saç tutamları vardı ve bu Peregrine Vievv'deki muhafızlarda görülmüş şey değildi.

Ormanın dışında dördüncü bir adam belirdi. Anlaşılan, diğerleriy-le buluşmaya geliyordu. "'Takipteyim' diye bağırdım," diyen sahte Gamma lideri alçak sesle gülüyordu. "İzcileri tesisin en uzak yerindeki Yedinci Sektöre gönderdim. Hedeflerimiz bu güzel evin içinde... Öldürelim onları! Haydi!"

Scofield otomatiğini kaldırıp iki kez ateş ederek saldırganların ikisini yere devirdi. Hızla çalıların arasından fırlayarak on metre kadar ileriye sıçra<j|

Geceyi bir anda yaylım ateşi sardı. Kurşunlar ıslık sesi çıkararak Bray'in sağından geçip kuru yaprak yığınlarını havaya uçurdu ve ağaçlara saplandı.

"Nerede alçak herif?" diye bağırdı lider isterik bir sesle.

"Bilmiyorum!" dedi diğeri. "Ama Greg'le VVillie'yi vurdu!"

"Kapa çeneni. İsim yok!... Karşıda bir yerde..."

"Nerede?"

"Çalılığın arkasında olduğunu düşünüyorum."

"Bir daha ateş etmedi... belki vuruldu."

"Belki de vurulmadı. Vuralım!"

"Eğer oradaysa, alçağı yakalayacağız!"

İki katil çıldırmış hayvanlar gibi silahlarını ateşleyerek ileriye doğru atıldılar.

Bir süre ateş ettikten sonra durdular. Ortalığı sessizlik kapladı. Scofield bu sırada ağır bir taşı saldırganların sol tarafına doğru fırlattı. Aıeş yeniden başlayınca Bray olacakları bekledi.

Sisin arasında adamlardan birinin silahını yukarıya doğru çevirdiğini görebiliyordu; mermisi bittiği için yeni fişek takacaktı.

Scofield diğer adama ateş ederek vurdu. "Silahını bırak!" diye bağırdı Bray sağ

elinde silahı, sol elinde dolu fişeği tutan katile. "Bırak onu!"

'Tanrım, sen o değil mi?"

"Gramerine rağmen, evet, oyum. Ama kimse inanmak istemese de ben bir Harvardlıyım."

"Orospu çocuğu!"

"Sensin. Yoksa başka türlü mü söyleyelim? Matarese'nin çocuğu." Adam fişeği yavaşça, santim santim silahına doğru yaklaştırıyordu. Birden sağ bacağını yerden hafifçe kaldırarak silkeledi. "Yavaş ol," dedi Scofield. "Tarih olmaya çok yakınsın."

"Bacağım, lanet olsun! Koşmaktan kramp giriyor."

"Bir daha tekrarlamayacağım, pislik herif. Silahı bırak."

"Bırakacağım." Katil yüzünü buruşturarak silahı baldırına bastırdı. "Şu kasları açmak zorundayım, birbirinin üstüne bindi."

"Bunda seninle aynı fikirdeyim, pislik kovası. Kramp..."

Saldırgan birden dönüp fişeği silahının yatağına taktı. Sonra Sco-field'i vurmak için hızla dönerken kendisi yere yığıldı, vücudu kan içindeydi.

"Kahretsin!" diye bağırdı Beovvulf Agate. "Seni canlı istiyordum, alçak."

Bir saat sonra, Peregrine View dengesini bulmuştu. Ölenler için üzülüyorlardı.

Ailelerine haber verilecekti; neyseki ölenler arasında evli ye çocuklu yoktu.

Scofield bitkin halde bir iskemleye oturdu. "Sen de vurulabilirdin," diye bağırdı Frank Shields. "Ama buradayım, değil mi?"

"Bir gün olmayabilirsin, seni kır saçlı budala," diye bağırdı Antonia.

"Yeni bir şey var mı, Frank?"

"Wichita'dan haber geldi, Brandon. McDowell ile Karastos'un bü-tün eşyaları KLM Havayollarıyla gönderilmiş. Varış yeri Amsterdam."

295

YIRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Amsterdam

Citroen marka araba hızla yağan yağmurun altında, Marsilya'nın liman bölgesinde yavaşça ilerliyordu. Sis ve yağmur yüzünden görüş mesafesi azalmıştı. Farların ışıkları Akdeniz'e çöken sis tarafından yu-tulduğu için pek işe yaramıyordu. Julian Guiderone sol arka pencereden dışarıya baktı.

"Ambarlar burası!" diye bağırdı şoföre arabanın tavanını döven yağmur sesini bastırarak. "Fenerin var mı?"

"Oui, Paravacini. Her zaman."

"Karşıya tut. Kırk bir numarayı arıyoruz."

"Bu otuz yedi. Fazla uzakta olamaz."

Değildi. Sisin arasından küçük, tel kafesli bir ampulün loş ışığı göründü. "Dur!"

diye emretti Shepherd Boy'un oğlu ya da o anda kullandığı uğursuz adla Paravacini. "Kornaya bas, iki kez, kısaca."

Şoför denileni yapınca büyük bir yükleme kapısı açıldı. İçersi daha aydınlıktı.

"İçeriye gireyim mi?"

"Sadece biraz," diye yanıt verdi Guiderone. "Ben indikten sonra dönüp sokakta bekle. Kapı açılınca beni almaya gel."

"Bu benim için bir şereftir."

Guiderone arabadan indikten sonra başıyla şoförüne işaret etti. Araba hızla yağan yağmurun altında geri geri giderken yükleme kapısı yavaşça kapandı.

Guiderone tek başınaydı, ama uzun sürmeyeceğini

biliyordu. Gölgelerin arasından Jan van der Meer Matareisen çıktı. İnce uzun vücudu ve solgun yüzüyle bu kocaman ambarda küçücük görünüyordu.

"Hoşgeldiniz, üstadım!"

"Hey!" diye bağırdı Shepherd Boy'un oğlu. "Beni bu saatte buraya sürüklemenin haklı bir nedeni vardır umarım. Saat sabahın dördü ve yorucu iki gün geçirdim."

"Kaçınılmazdı, efendim. Elimdeki bilgi ancak şahsen anlatılabilecek bir şey.

Çünkü hemen yeni stratejiler bulmalıyız."

"Burada, bu soğuk, rutubetli yerde mi?"

"Lütfen büroma gelin. Bütün binalarda bürolarım vardır, çünkü bu sokaktaki bütün ambarlar benim. Aynı zamanda, kiraladığım altı iskelem var. Bütün masraflarımı çıkarıyorlar."

"Bundan etkilenmeli miyim?" diye sordu Guiderone, Matareisen'in peşinden camla bölünmüş büroya doğru giderken.

"Böbürlenmemi bağışlayın, Bay Guiderone. Sizden sürekli olarak takdir bekler gibiyim, çünkü manevramızın rehber yıldızı sizsiniz."

"Öyleydim, Jan, artık bana yalnızca bir danışman olarak bakmalısın." İçi elektronik cihazlarla dolu büroya girdiler. Guiderone siyah, deri bir kanepeyi tercih etti, Matareisen ise masasına oturdu. "Sözünü ettiğin şu stratejiyi konuşalım. Bir an önce otelime dönmek istiyorum."

"Üç buçuk saat önce Amsterdam'daki evimde rahatça uyuyordum. Gerekli gördüğüm için kalkıp pilotuma haber verdim ve Marsilya'ya geldim."

"Şimdi etkilendim. Peki neden?"

"Programımızı öne almalıyız..."

"Ne? Hazır değiliz... sen hazır değilsin!"

"Beni dinleyin, lütfen. Tahmin edemeyeceğimiz olaylar oldu. Birçok sorun var."

"Beovvulf Agate," diye fısıldadı Guiderone. "Onun öldüğünü söyle bana!"

"Ölmedi. Ölmeye çok yaklaştı, ama ekibimiz başarısızlığa uğrayarak saldırıda hayatlarını kaybettiler."

"Sen ne diyorsun?" Julian'ın sesi buz gibiydi, oturduğu yerde dimdik, karşısındaki genç adama bakıyordu.

"Bunu olabildiğim kadar sakin söylesem de sizin kadar öfke duyuyorum.

Anlaşılan, Scofield'in savaş alanındaki yetenekleri kaybolmamış. Kartal'dan gelen habere göre, bütün ekibi tek başına haklamış."

"Dünya domuzu," diyen Guiderone'nin sesi boğuk ve zor duyulacak kadar alçaktı.

"Ne yazık ki, daha fazlası var, bu yüzden taktikler üzerinde konuşmalıyız," dedi Matareisen. "McDovvell'in VVichita'daki bürosuna girenin Scofield olduğunu biliyoruz, ama neler öğrendiğini bilmiyoruz, eğer bir şey öğrendiyse. Dikkatini McDovvell üzerinde yoğunlaştırmış olması bize çok şey anlatıyor. Londra'dan gelen haberlerle birleştirince..."

"Londra'da ne oldu?" diye sordu Shepherd Boy'un oğlu.

"Brevvster'lerin evini dinlemeye almıştım."

"Bu gerekliydi," dedi Guiderone yine buz gibi bir sesle.

"Evet, gerekliydi. Alicia, Matarese'nin hayatının bir parçası olmadığını ve hiçbir zaman olmayacağını söyleyerek ricalarıma şiddetle karşı koymuştu. Kendisi gibi düşünen, hayatlarını ve zenginliklerini atalarının günahlarını ödemeye adayan başkaları da olduğunu söylemişti. Onun sözleri bizi Scozzi-Tremonte'lerin vârisi, playboy olarak tanınan Giancarlo'ya götürdü. Giancarlo bize direnen uluslararası bir avukattı."

"Amerika'da bir polo sahasında öldürüldü. Ne var bunda? Hiçbir iz yok."

"Düşmanın Beovvulf Agate, Merkezi Haberalma Örgütü tarafından göreve çağrıldı. Bizim hakkımızda dünya yüzündeki herkesten daha fazla şey biliyordu... Nedenini Tanrı bilir, ama göreve alındı."

"Dünya domuzu," dedi Guiderone yeniden.

"Bu yüzden, Brevvster'lerin evinde olanları bilmek zorundaydık. Alicia'nın gerizekâlı kocasıyla bunun için anlaştık ve sonunda, budala herif milyonları çaldığı zaman karısını öldürmesini emrettik. Adam bir baş belasıydı, ama geçici olarak. Onun da icabına baktık. Yine iz bırakmadan."

"Yanlış yoldayız," dedi Guiderone "Ve Belgravia'daki evi telleyerek..."

"Dinleme cihazları bulundu."

"Başından böyle olacağı belliydi. Brevvster'lere hizmet eden insanlar budala değillerdir, dikkatsiz olamayacak kadar da iyi para alıyorlar. Tek hatada evin önüne bir kamyon dolusu dinleme cihazı çıkar, ki öyle olduğu açık."

"Durum bundan daha karışık, ama bir iz bulunamayacağına sizi temin ederim.

Tesisatı kuran adam bertaraf edildi ve Lovvndes Sokağındaki dinleme merkezi boşaltıldı, bütün bantlar alındı."

"Yaptığın işi beğendim," dedi Guiderone. "Ama daha başka şeyler olduğundan eminim. Amsterdam'dan gecenin yarısı yaptığın işleri bana anlatmak için gelmedin sanırım." Guiderone sustu, bakışları yeniden düşmanca bir anlam kazanmaya başlamıştı. "Programı öne almaktan söz ettin, buna kesinlikle karşıyım. Yapılacak daha çok iş, ayrıntılarıyla uğraşılacak birçok operasyon var.

Kesintiler ve değişiklikler olamaz!"

"Özür dilerim, ama aynı fikirde değilim. Sizin büyük çabalarınız ve benim küçük katkılarımla, bütün Avrupa, Kuzey Amerika ve Akdeniz'de satranç taşları yerine oturdu. Kurduğumuz mekanizmaları önümüze herhangi bir engel çıkmadan harekete geçirmeliyiz."

"Ne engeli? Çocuk, değil mi? Montrose'nin oğlu!"

"Kaçtı, ortadan kayboldu," dedi Hollandalı hemen. "O geçmişte kaldı ve artık konu dışı. Ne kaybettik? Bizim için artık önemi kalmayan bir annenin itaatini mi? Kadın şimdi Londra'da, Scofield'in bir arkadaşı, Pryce adınla bir adamla beraber. Onlar tarafından ortaya çıkabilecek herhangi bir soruna karşı ikisi de birkaç gün, belki de birkaç saat içinde öldürülecek. Bu bizim için önemli."

"Neden önemli? Bir itirazım yok, ama bana anlatmadığın şeyler olmalı."

"Beni bağışlayın, efendim, ama o 'şeyler' ortada."

"Dikkatli ol, genç Matareisen. Kiminle konuştuğunu unutma."

"Özür dilerim, ama düşüncemi açıklamalıyım... Nasıl olduğunu bilmiyorsak da McDowell, Wichita'da ortaya çıkarıldı. Scofield bunları nasıl öğrendi?

McDowell'in bürosundaki her şey bize gönderildi; dosyalar spektograf altında incelendiğinde yakın bir zamanda kurcalandıkları anlaşıldı. Şifre çözme makinesi de kurcalanmış. Ve bilgisayarın kullanılmaya çalışıldığını

biliyoruz, çünkü alarmı harekete geçiren bu olmuş. Beowulf Agate ne öğrendi ya da bir şey öğrendi mi?"

"Ne öğrenebilirdi?" diye sordu Guiderone düşünerek. "McDowell ? akıllı olduğu kadar tedbirli biriydi. Büroda bizimle ilgili bir şey kesinlikle bırakmazdı. Bu düşünülemez."

"Atlantic Crown'daki dairesinde daha güvenli olacağını düşünmüş olabilir.

Evliliği kötüye gidiyordu, karısı kıskanç bir alkolikti, iyi bir nedenle. Anlamıyor musunuz, efendim."

"Bazı kaymalar kabul edilir, ama programı değiştirme nedeni olamaz.

İstediğimiz sonuçları elde etmek için her şey zamanında olacak. Engelsiz ve peş peşe gelen şoklar halinde. İlerleyişimiz doğru. Hiçbir şey değişmeyecek."

"Öyleyse, daha açık olmaya çalışacağım," dedi öfke içindeki Ams-terdam'lı.

"Haklıydınız, size anlatmadığım şeyler var. Çünkü kontrol al-tındalar ve sizi üzmek istemedim. Ama Scofield'in cinayetleri hakkındaki haberleri alınca, sizinle yüz yüze konuşmanın zamanı geldiğini anladım."

"Beni ikna etmek için mi?"

"Sizi ikna etmek için," dedi Matarese alçak sesle.

"Öyleyse, daha ısrarla dene," dedi Guiderone dikkat kesilerek. "Büyük başarı kazandığın, olağanüstü sıçramalar yaptığın kesin. Seni bırakamam. Devam et, bana anlatmadığın o önemli şey nedir?"

"Bir tek şey değil, ama hepsini biraraya getirince bir tek şey oluyor.

Karayipler'deki gemiye dönelim. Tortola yoluyla Puerto Rico'ya gitti..."

"Evet, evet," diyerek sözünü kesti Guiderone sabırsızlıkla. "Ams-terdam'a dönmesi için ona para gönderdin, bunları biliyorum."

"Ama dönmedi. Uçaktayken İsveçli bir işadamı tarafından tanındı ve Heathrow'da polis tarafından alıkonuldu, Palme cinayetiyle suçlandığı için İsveç'e geri gönderildi."

"Onun için şanssızlık, ama bunun bizimle ne ilgisi var?"

"İdam cezasıyla yargılanıyor. Anlaşmanın bir parçası olabiliriz."

"O kadar çok şey bilmiyor."

"Yeteri kadar biliyor. Ne kadar anlaşılmaz olsa da, emir altındaydı."

"Anlıyorum. Devam et."

"Lowndes Sokağındaki dinleme noktasını kapatmadan önce jurnalcimiz Pryce, Montrose ve MI-5 görevlisinin Westminster House'a gidiyor oldukları haberiyle Londra'daki adamımıza..."

"Brewster'lerin özel bankaları," diye sözünü kesti Shepherd Boy'un oğlu.

"Hatırlarsan, hanımefendiye hizmet eden Chadwick adlı aynı muhasebeciyi kullanmıştım. Birkaç kez öğle yemeği yedik, ama fazla bir şey öğrenemedim."

"Adamın öldürülmesinin nedeni buydu," dedi Matareisen. "İkinizin arasında neler geçtiğini bilemezdik, ama bir sızma olamayacağını anladık. İşi adamımız kendisi hallederek Chadwick'in odasından sizin dosyanızı aldı. Aldığı için de şanslıyız."

"Nedenmiş o?"

"Chadwick'in notları arasında şöyle bir yorum vardı: 'Bay Guide-rone, Belgravia'daki Brewster'lerle aşırı ilgileniyor. Sosyal hayatta yükselen zengin bir Amerikalı olduğu kuşkusuz.'"

"Pis alçak," dedi Julian gülerek. Sonra bidden ciddileşti. "Bu yaptığını da beğendim, Jan ve sana gerçekten minnettarım. Benim için aptalca ve

gereksiz bir riskti... Ancak, muhtemel ve seni korkutabilecek sonuçlara varacağı kesin olmayan olaylardan söz ediyorsun."

"'Muhtemel'i 'gebe' sözcüğüyle değiştirin. Arada yalnızca nüans farkı var, Bay Guiderone."

"Bu iki durumda artık gelişen ve ayrıntıları belirlenen operasyonları engelleyecek kadar önemli değil. İran körfezi, Akdeniz, Kuzey deni-

zi... finans dünyasını felç edecek stratejiler, dostum. Karşı konulamaz... Daha güçlü bir şey öne sürmelisin, Jan."

"Bana bir dakika daha verirseniz, sürebilirim."

"Evet."

"Avrupa-Amerika-Akdeniz marketlerinde büyüyen finans çılgınlığı, planladığımız gibi tamamen bizim yararımıza işliyor. Ekonomik analizler sekiz milyondan fazla iş kaybı olacağını gösteriyor, boşluğu doldurup dengeyi sağlamaya hazır olduğumuz için yine bizim yararımıza..."

"Hepsi yararımıza, Jan, hepsi yararımıza! Anlayış her şeydir, gerçek ondan sonra gelir. Altmış iki ülkenin ekonomilerini ve dolayısıyla hükümetlerini biz kontrol edeceğiz, buna nüfuzlu yedi başkent de dahil. Hedefimize ulaştığım zaman Matarese'nin gündemi tamamlanacak! Değişmez hukuk teorisi içinde her şey yasal olacak. Yenilmez olacağız."

"Hâlâ anlamıyorsunuz, Bay Guiderone," diye bağırdı Matareisen. "Hiçbir şey görmüyorsunuz!"

"Neyi anlamıyorum? Bir hayali gerçekleştirmeyi mi?"

"Efendim, size yalvarıyorum, sonra gelir dediğiniz gerçeği görün."

"Neden söz ediyorsun?"

"Lizbon'daki vârisim, büyük nüfuzu olan bir adam..."

"Azor adalarını kuşatan mı?"

"Evet, aynı zamanda düşmanımız Dr. Juan Guaiardo'yu Monte Carlo'da bertaraf eden adam."

"Evet, ne olmuş ona?"

"İspanyol devletindeki zayıf unsurlara çok yakın. Bunlar genellikle eski Frankocu kalıntıları ve Madrid Haberalma Örgütünden insanlar. Ne anlama geldiğini bilmiyor, ama bugün öğleden sonra -dün öğleden sonra- beni aradığında bir şey onu çok şaşırtmıştı. Eline geçirebildiği bilgileri bana faksladı.

Bilgilerin tümü değil, ama ele geçenler yeterince korkutucu."

"Ne hakkında? Çıkar baklayı ağzından, Matareisen!"

"Sözcükleri dikkatli seçmeye çalışıyorum..."

"Çabuk ol!"

"Bize şiddetle karşı çıkan Or. Guaiardo ile Alicia Brewster yakın kuzenlermiş, bildiğimizden çok daha yakın."

"Armada en azından bir şey başarmış. Ne var bunda?"

"Dr. Guaiardo bir araştırmacı bilim adamı olarak tıbbi becerilerini başka işler için harcamış. Matarese örgütünün Baron'a kadar uzanan şeceresinin, ailelerin, şirketlerin ve birleşmelerin adlarını vererek çizelgesini hazırlıyormuş. Soy ağacı gibi bir şey. Birbirini yaratan evlilik ve doğumlar sonunda kartellerimize kadar uzanıyor olmalı."

"Ah, Tanrım," diye fısıldadı Shepherd Boy'un oğlu alnını ovuşturarak.

"Uzanıyor olmalı dedin. Çizelge tamamlanmış mı?"

"Bilemiyoruz. Dediğim gibi, vârisimin anlattığı..."

"Tamamlanmışsa bile zor," diye sözünü kesti Guiderone alnını ovuşturarak.

"Bunu açığa çıkarmak aylar, belki yıllar alır."

"Bunun gerçekleşemeyeceğini bilecek kadar akıllısınız, efendim. Bizimki gibi dünya çapında bir girişimin ulusal sınırları aşan ekonomik krizlerle bir bağlantısının olduğu düşüncesi bile bir felaket. Bizim felaketimiz, Bay Guiderone."

"Dünya domuzu!" dedi Shepherd Boy'un oğlu kanepede arkasına yaslanırken.

"Peşindekileri öldürdü ve Wichita'yi buldu. Tanrım, nasıl? Her şeyin arkasında o var."

Marblethorpe, New York'un Üst Doğu Yakasında küçük, güzel bir oteldi.

Burada konaklayanlar; uluslararası tanınmış kişiler, diplomatlar, finans dünyasının devleri ve devlet adamlarıydı. Bir mültimilyoner tarafından yaptırılmış olan Marblethorpe, Manhattan'ın kalabalık caddelerinin yukarsında rahat bir otel olduğu gibi gizlilik de sağlıyordu. Telefon rehberinin beyaz sayfalarında numarasının olması dışında reklamı yapılmıyordu. Tek ve çift kişilik odalar yoktu, yalnızca daireler vardı. Sekiz katlıydı ve her katta ikişerden on altı daire bulunuyordu. Hepsi sürekli kiralandığı için boş yer yakalamak hiçbir zaman mümkün değildi.

'Yanda, loş ışıklı, yeşil kapılı bir giriş var," dedi Frank Shields koltuğa otururken. Scofield üstünde beyaz bir telefon bulunan masaya giderken yatak odalarından birinin kapısında Antonia belirdi.

"Gerçekten çok güzel, Frank," dedi Antonia gülümseyerek. "Gece yarısı olduğunda harabeye dönecek mi dersin?"

"Umarım dönmez. Birçok konuk kalp krizi geçirebilir ya da onların konukları."

"Ah, bir randevu evi mi?"

"Olduğundan eminim, canım ama asıl fonksiyonu bu değil. Aslında, yönetim kurulu böyle şeyleri hoş görmez."

"Öyleyse ne?"

"Herhangi bir nedenle görünmemesi gereken insanlar arasındaki toplantılar diyebilirsin. Özel sektör içinde, en iyi güvenlik burada. Rezervasyonla yer ayırtılmaz, tavsiye edilmek gerekir."

"Sen buraya nasıl girdin, Kısık Göz?"

'Yönetim kurulundayız."

"İyi iş. Ama bu otelin senin harcama sınırlarının dışında olduğu belli, tabii yedek fonları kullanmıyorsan."

"Bir anlaşmamız var. Yönetim kurulunda taraf olarak müracaatları araştırıyoruz."

"Para ödemiyorsunuz."

"Aynı zamanda, kimin kimle buluştuğunu da öğreniyoruz."

"Harikasın, Frank."

"Peki, neden New York?" diye sordu Toni söze karışarak. "İnsanlar gizlilik istiyorlarsa, dünyanın en ünlü kentlerinin birinden daha iyi yerler var. Sayfiye yerleri, bizimki gibi adalar ve daha yüzlerce yer."

'Yanılıyorsun, Toni. Kalabalık ve hareketli bir kent saklanmak için ıssız yerlerden daha iyidir. Çılgın bir kentte izler kolaylıkla kaybolabilir ve New York da böyle bir yer."

"Bunu düşünmem gerek," dedi Bayan Scofield. "Ama neden buraya geldik, Frank?"

"Brandon sana söylemedi mi?"

"Neyi söylemedi?"

"Bana harika bir fikir gibi göründü ve böyle bir yeri müsadere edebileceğimi bildiğim için ona uydum."

"Neyi söylemedi?" diye tekrar sordu Toni.

"Dün gece Peregrine'de sana anlatacaktım, ama hatırlıyorsan sen diğer odada yattın."

"Çünkü öfkeliydim."

"Lütfen, kesin."

"Açıklama istiyorum! Neden buradayız, Bray?"

"Sakinleşirsen anlatacağım, yaşlı kız... New York'un büyük bir uluslararası finans merkezi olduğu konusunda benimle aynı fikirdesin, değil mi?"

"Evet, öyle."

"Uluslararası finans Matarese için çok önemli, onların ele geçirmeye çalıştıkları alan bu, eğer henüz yapmadılarsa. Şimdi, operasyonlarında önemli bir başka şey daha var. Ne olduğunu biliyorum, çünkü Taleniekov ile ben onu gördük ve öğrendiğimiz için neredeyse öldürülüyorduk..."

"Ben de oradaydım, kocacığım."

"Tanrı'ya şükür ki oradaydın, yaşlı kız. Eğer olmasaydın, ikimiz de çoktan ölmüştük. Ama bu seni bulmamızdan önce, Matarese'yi Korsika'ya kadar izlediğimiz dönemlerdi."

"Adı neydi, Brandon?" diye sordu Shields dayanamayarak.

"Aman, Kısık Göz, sana söyledim."

"Ah, evet evet, şimdi hatırladım. Bunun için buradayız. Özür dilerim, Toni, Bray o kadar heyecanlı ve ben de öylesine yorgunum ki."

"Anlatın bana!" diye bağırdı Antonia.

"Matarese hiyerarşisi meydana gelen olumsuz olayları hiçbir zaman kollarına -

taraftarlarını diyelim, istersen- tamamen açıklamaz. Bir anlamda zayıf yanlarının ortaya çıkmasından korkuyor ya da çekiniyorlar diyebiliriz."

"Ve?"

"Senin de gördüğün gibi Wichita bitti, tarih oldu. Ama ülke dışındaki hesaplarım üzerine yemin ederim ki, Matarese taraftarları bunu bilmiyorlar."

"Neyin?.."

"Kes, Kısık Göz. Benden çok yaşlı olduğun için dün sana anlattıklarımı bile hatırlamıyorsun."

"Son söylediğini daha önce hiç duymadım. Ülke dışındaki hesaplar..."

"Anlayacağın, Toni'ciğim, Matarese'de üst düzey birini taklit edeceğim...

Amsterdam'dan gelen ve örgütte büyük rolü olan birini. Wic-hita'nın bittiğini, nakavt olduğunu hepsine tek tek ve gizlice görüşerek anlatacağım."

"Kim onlar? Kimlerle görüşeceksin?"

"Birkaç düzine yönetim kurulu başkanının yanında şirket yöneticileriyle ve şirket birleşmelerini, hisse alımlarını, bütün o tuhaf işleri yapan kişilerle görüşeceğim. Burada ve Avrupa'daki muhtemel otuz sekiz kişinin bir listesi var. Biri göz kırpacak."

"Eğer haklıysan, Brandon," dedi Shields. "Amsterdam'a ulaştıklarını düşün."

"Onlara, Amsterdam'ın sonraki Wichita olabileceğini söyleyerek oradan uzak durmalarını tavsiye edeceğim. Yeteri kadar aldatıldılar."

"Peki sana inanacaklar mı, Bray?"

"Sevgilim, Taleniekov ile ben bazı becerilerimizi böyle zamanlar için yıllarca biledik. Haber ikimizden de gelecek. Gelecekler."

İskoçya, Loch Torridon'da sabahtı; hanın küçük yemek salonunun penceresi Highland tepelerine doğru uzanan çiğ düşmüş tarlalara bakıyordu. Kahvaltı toplanmış, masada oturanlar için çay ve kahve bırakılmıştı. Masada oturanlar Leslie Montrose, oğlu, Cameron Pryce ve Yüzbaşı Luther Considine'di.

"Bu çok zalimce," dedi pilot.

"Olanlar bu," diye karşılık verdi Pryce.

"Bu işe girmem gerektiğinden emin misin?" diye sordu Considine.

"Belki hayır. Ama kimsenin tartışamayacağı birinden izin belgelerin gelince..."

"Ah, anlıyorum," diye sözünü kesti pilot. "Konuştuğum CIA Müdür yardımcısı Bay Shields'ti, sanırım."

"Hayır, o ufaklık."

"Peki, kim?"

"Manama'da karşılaştığın genç arkadaşın Montrose."

"Jamie?" Considine çocuğa baktı. "Ne yaptın?"

"Sen olmasaydın, Bahreyn'de bir kum çukurunda olurdum herhalde. Ve amiral olduğun zaman, belki benim Donanmaya ya da Deniz Kuvvetlerine girmeme yardım edersin."

"Sana teşekkür mü etmem, yoksa buradan kaçmam mı gerekiyor, bilmiyorum!

Bütün bu işler beni çok aşıyor. Pis işler, dünyanın yarısındaki finans kuruluşlarını ele geçirmek için yapılan gizli bir anlaşma..."

"Gerisi gelecek, yüzbaşı," diye sözünü kesti Leslie Montrose. "Bunu rüşvet ve tehdidle yapıyorlar. Matarese'nin, geçmişini bilen bir adamı öldürme teşebbüsünde ben ve oğlum yalnızca küçük bir ayrıntıyız."

"Evet, Mata-her neyse. Ne demek bu, yarbay?"

"Bir ada dayanıyor, Luther," diye yanıt verdi Pryce. "Fikirleri Maf-ya'dan çok daha güçlü, uluslararası bir monopolün projesi olan bir Korsikalı."

"Dediğim gibi, beni çok aşıyor."

"Hepimizi aşıyor, yüzbaşı," dedi Leslie. "Buna karşı hiçbirimiz hazırlıklı değiliz.

Yukarımızdakilerin doğru kararlar verdiklerini umarak hepimiz elimizden geleni yapıyoruz."

Considine şaşkınlık içinde başını salladı. "Şimdi ne yapacağız?"

"Frank Shields'den talimat bekliyoruz," diye yanıtladı Cameron.

"Peregrine'de mi?"

"Hayır, şimdi New York'dalar."

"Neden New York?"

"Scofield işe yarayacağını umduğu bir senaryo geliştirdi. Denemeye değer. Geof Waters da aynı stratejiyi İngiltere'de, Londra dışında kuruyor."

"Durun!" diye bağırdı zenci deniz subayı. Gözleri ateş gibi parlıyordu. "Bunu da mı anlamam bekleniyor?.. Scofield kim, ne senaryosu ve Londra'daki Waters kim?"

"Özellikleri çok iyi aklında tutuyorsun?"

"Dokuz bin metre yükseklikte düzinelerle bilgi alırsanız, siz daha iyi olurdunuz, bayan... yarbay."

"Sana söyledim, anne, bir gün gerçekten amiral olacak."

'Teşekkürler, Jamie, sen de bir çocuk tutuklama merkezine gönderilebilirsin."

M-Beş tarafından bağlanmış olan telefon çalınca Pryce açtı. "Evet?"

"Waters, Londra'dan. İki taraf da temiz. Nasılsınız?"

"Şaşkınız, siz nasılsınız?"

"Biz de öyle, dostum. Beowulf Agate'nin stratejisini kuruyoruz, ama bir gün kadar sürer, eğer içimize sızılmadıysa. Neyse ki, bu konuşmaya sızılamaz."

"Ne yapmamızı ve nereye gitmemizi istiyorsun?" diye sordu Cam.

"Amerikalı pilot orada mı?"

"Yanımda."

"Ona, alçaktan uçan pervaneli uçak kullanma ehliyeti olup olmadığını sor."

Pryce sordu.

'Yerden havalanabilen her şeyi kullanmaya yetkiliyim, belki bir uzay aracı dışında, ama herhalde onu da kullanabilirim."

"Onu duydun mu?"

"Evet, bu iyi. İki saat içinde, modası geçmiş olsa da tamamen yenilenmiş çift motorlu bir Bristol Freighter, Loch Torridon Havaalanına inecek. Hepiniz buna bineceksiniz."

"Nereye gidiyoruz?"

"Size verilecek mühürlü talimatlar uçak havalandıktan sonra açılacak, tam zarfın üstünde yazan dakikada."

"Bu çok saçma, Geof!"

"Saçma sizin Beowulf Agate, dostum."

— 308 —

Marsilya'da saat sabahın 5:30'uydu. Doğan güneşin ışıkları hareketlenmekte olan limanın üzerinden gökyüzünü aydınlatıyordu. Ekipler halinde liman işçileri iskelelerde dolaşmaya, makinelerin sesleri duyulmaya başlamıştı. Jan van der Matareisen bürosunda yalnızdı, julian Guiderone'nin gidişiyle duyduğu rahatlama Londra'dan aldığı haberle bir anda yok olmuştu. "Böyle bir beceriksizliğin bir açıklaması var mı?" diye sordu temiz telefonda konuşurken.

"Başka hiç kimse daha iyisini yapamazdı," diye yanıt verdi İngiltere'den arayan kadın. Şehirli biri olduğu anlaşılıyordu.

"Bunu bilemeyiz, değil mi?"

"Ben biliyorum ve tavrın beni öfkelendiriyor."

"Öfkelenecek pozisyonda olduğunu sanmıyorum, ama istediğin kadar öfkelenebilirsin."

"Hiç de kibar değilsin, Jan."

"Özür dilerim, Amanda, durum çok zor..."

"Amsterdam'a gelip senin için durumu düzeltmeye çalışayım mı?"

"Amsterdam'da değil, Marsilya'dayım."

"Çok geziyorsun, öyle değil mi, canım? Neden Marsilya'dasın?"

"Gerekliydi."

"Julian, değil mi? Sanırım, Marsilya'yı üçüncü ya da dördüncü evi sayıyor. En sevmediğim şey, onu görmeye gelen iğrenç insanlardı."

"Lütfen bana ilişkinizi hatırlatma..."

"O eskidendi, Jan. Hem neden? Senden hiçbir zaman bir şey gizlemedim... ve tanışmamız böyle oldu, sevgilim."

"Belki bir iki gün sonra..."

"Sana zorbalık etmesine izin verme, Jan! O çirkin, korkunç bir adam.

Kendinden başka kimseyi düşünmez."

"Öyle olmak zorunda, bunu anlıyorum. Yine de, ona bir açıklama yapmak zorundayım. Bir kavgada iki başarısızlık hoş görülemez."

"Neden söz ettiğini anlamıyorum..."

"Anlamak zorunda değilsin," diye sözünü kesti Matareisen. Elleri titremeye başlamıştı. "Daha önce söylediğimi tekrarlamak istedim. Ne oldu? Pryce ile Montrose ortadan nasıl kayboldular?"

"Ortadan kayboldular demedim. Gittiler dedim."

"Nasıl?"

"Uçakla. Tower Sokağındaki adamım arayıp onların Edinburgh'un kuzeyindeki Loch Torridon'da bir handa kaldıklarını söylediğinde Londra Kontrolü dediğin adamını arayıp bilgiyi ilettim. Teşekkür etti ve tek ihtiyacının bu olduğunu söyledi."

"Beni arama izni yok, yalnızca üçüncü, dördüncü kişiler aracılığıyla temas ediyoruz. Bunu sana söyledi mi?"

"Tabii..."

"Öyleyse, Tanrı aşkına anlat bana!"

"Anlatmama fırsat vermedin. Yalnızca bağırdın..."

Hollandalı kısaca soluğunu tutarak kendini sakinleştirmeye çalıştı. 'Tamam, Amanda, Londra Kontrolü ne dedi?"

"Çok olağanüstü bir adam, çok becerikli."

"Sana ne anlattı?"

"Loch Torridon'daki hana vardığında han sahibi o dört kişinin ayrıldığını söylemiş."

"Dört kişi?"

"Dört Amerikalı. Brooks adlı iki kardeş, bir Amerikalı zenci deniz subayı ve genç bir çocuk. Bay Brooks'un talimatıyla ikisi de kaydedilmemiş."

"Tanrım, Montrose'nin oğlu! Onu İskoçya'ya götürmüşler."

"Neden söz ediyorsun?"

"Boşver. Başka?"

"Londra'daki adamın hepsinin havaalanına götürüldüğünü öğrenmiş. Alana gittiğinde tarif edilen dört kişinin iki motorlu bir uçakla oraya varışından bir saat kadar önce gittiklerini anlamış."

"Ah, Tanrım!"

"İşte, Londra'daki dostunun olağanüstü becerisi burada. Eğer seninle konuşamazsa, dört Amerikalının bindiği uçağın uçuş planını bulduğunu sana söylememi istedi."

"Varış yeri neresi?" diye sordu Matareisen hemen. Alnı terlemeye başlamıştı.

"Almanya, Mannheim."

"İnanılmaz!" diye bağırdı Hollandalı panik içinde. "Şimdi Verachten İşletmelerine, Voroshin'in torununa yöneldiler! Yıllarca öncesine... nesiller öncesine! Yapıyorlar. Çizelgeyi tamamlıyorlar!" "Jan?"

İngiliz kadın ne olduğunu anlayamadan Matareisen telefonu kapatmıştı.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Kırklı yılların sonundan kalmış olan iki motorlu Bristol Freighter havalanıp Kuzey denizi üzerinde güneydoğuya doğru yöneldikten sonra pilot Luther Considine saatine baktı. Yanında, kaptan pilot koltuğunda oturan Pryce'ye döndü. "Orada oturman hoşuma gitmiyor, ama zamanı geldi, Cam." Ona kahverengi bir zarf uzattı.

"Neden hoşuna gitmiyor?" diye sordu Cameron zarfı açarken. İçinde daha küçük iki zarf vardı. "Bu sabah duş yaptım."

"Sanırım midemi bozdum, belki daha da kötü. Bu antikayı uçura-bilecek misin?"

"Sen kusarken ben başını tutacağım. Nasıl yapacağını Jamie'ye söyleyebilirsin.

Al..." Pryce pilota bir zarf uzattı. "Bu sana."

İkisi de zarflarını açtılar. Kendininkiler daha kısa olduğu için ilk konuşan Considine oldu. "Nasıl?.. Ama..." diye geveledi hız ve yükseklik göstergeleriyle Greenwich saatini inceleyerek. Sonra kontrol panelinin üstünde duran plastik çerçeveli haritaya baktı. "Hızla alçalacağız, bayanlar baylar, iki dakika, otuz saniye içinde!" dedi yüksek sesle ve başını Leslie ile

oğluna çevirdi. "Korkacak hiçbir şey yok, ama burunlarınızı kapatıp ciğerlerinizdeki havayı kulaklarınıza vermeniz iyi olur. Yeniden söylüyorum, endişelenecek bir şey yok."

"Neden?" diye sordu Leslie. "Birçok görevde bulunmama rağmen hiç böyle bir şey duymadım. Kaçış hareketine ne gerek var?"

"Anne, kes! Luther ne yaptığını biliyor."

"Talimatlar, yarbay, biraz önce okuduklarım... Kemerlerinizi bağlayın... sıkıca, lütfen."

"Ben sonra açıklayacağım," diye bağırdı Pryce uçak alçalmaya başlarken.

Cameron talimatları okumuştu; sözcüklerin Brandon Alan Scofield, Beowulf Agate'ye ait olduğundan kuşkusu yoktu.

"Tatlı goril, komutanın konuşuyor. Şu anda Kurt Paketi Operasyonuna başlıyoruz.

Pilotunuz yakın bir radardan kaçabileceği yüksekliğe inecek. Uçuş planınızda varış yeriniz Almanya, Mannheim olarak görünüyor, ama rotayı değiştirip İtalya, Milano'ya yönelecek. Yere indiğiniz zaman eski günlerden birçok dostum tarafından karşılanacaksınız. Gentlemen's Quarterly dergisinin onaylamadığı kıyafetler giyinmiş olabilirler, fakat harika çocuklardır.

Matarese'nin, Bellagio ile Como gölü ve civarındaki yollarını biliyorlar. Anahtar Paravacini adı, çoktan unutulmuş Scozzi-Paravacini şirketlerinden biri.

Arkadaşlarımı ve size verecekleri bilgileri kullanarak Paravacini'tere sızmaya başlayın. Alçaklar hâlâ oradalar... orada olmalılar, böyle aileler hep aynı yerde çürüyüp giderler. Onlar sayesinde Matarese'ye giden bir yol daha bulacaksınız.

Benim ve Waters'ın M1-5'de ki adamlarının yaptığı gibi, yakında itibardan düşecek Amsterdam'linin yerine geç."

Uçak dalma inişini yaptıktan sonra pilotla yolcular su yüzüne çıkmış gibi derin soluklar aldılar.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu Pryce.

"Alplere varıncaya kadar deniz seviyesinden bin metre yükseklikte kalıp sonra spagetti ülkesine kadar en alçak rotada gideceğim. Bu uçuş planını kim çizdiyse, ne yaptığını biliyormuş." "Sonra ne yapacaksın?"

Considine, Cam'e baktı. "Bilmiyor musun? Senin talimatlarında yok mu?

"Hayır ve yine hayır."

"Filodan geçici olarak ayrılıp size katıldım."

"Ne için?"

"Neye ihtiyacınız olursa, sanırım. Belki pilot olduğum içindir. Yüksek rütbeliler böyle düşünmüş olabilirler."

"Uçağa hoşgeldin, pilot," dedi Pryce. "Gençler tarafından çok beğeniliyorsun."

"Başımı derde sokan da bu oldu," dedi Luther alçak sesle. "Çocuğu Bahreyn'den çıkarıp tehlikeden uzaklaştırmak için bir yığın sıkıntıya giriyoruz, ama şimdi onu yine tehlike bölgesine götürüyoruz. Kendimi sorumlu hissediyorum. O iyi bir çocuk."

"Sana hemen yanıt veremem, yüzbaşı. Bunu pek düşünmemiştim, ama haklısın. Aptallık. İner inmez Shield'le Waters'i arayacağım."

Cameron'un Londra'yı ya da New York'u aramasına gerek yoktu. Çünkü onları Milano'da iki ayrı talimat bekliyordu. Talimatlar Yarbay Leslie Montrose'yeydi.

Leslie şaşırarak Amerikalı denizci kuryeye teşekkür ettikten sonra, sol üst köşesinde Amerika Birleşik Devletleri Roma Büyükelçiliği amblemi taşıyan mühürlü zarfı açtı.

"Zarfı getirmek için bir saat önce uçakla geldim, yarbay," dedi denizci. "Adım Olsen, elçilik muhafız takımı kaptanıyım ve zarfı yanımdan ayırmadım."

"Anlıyorum, kaptan, yeniden teşekkürler."

"Bir şey değil." Görevli selam verdikten sonra uzaklaştı.

"Tom Cranston'dan," dedi Leslie, Pryce ve oğluyla birlikte gürültülü alanda yürürken. Considine o sırada uçakla ilgili düzenlemeleri yapıyordu.

"Roma elçiliğini bu açıklıyor," dedi Cam. "Maksimum güvenlik, Beyaz Saray ve devletin arka kanalları."

"Etkilendim, anne."

"Bu uzun sürmeyebilir, Jamie. Sen uçağa geri dönüyorsun. Fransa'da Brewster kardeşlerin yanına gideceksin. Tom orada güven içinde olacağını, bulunduğun yerin gizli tutulacağını söylüyor.

"Aman, anne, haydi!" diye bağırdı Jamie birden durarak. "Fransa'ya gitmek istemiyorum."

"Hey, sakin ol, Jamie," dedi Pryce yumuşak ama otoriter bir sesle. »Senin iyiliğin için, bunu anlamalısın. Yeniden Bahreyn ya da onun gibi bir yere götürülmek istemezsin herhalde."

"Hayır, ama neden ülkede bir yere dönmüyorum? Neden iki çocu-la beraber kalacağım?"

"Buna inanmayacaksın," diye yanıt verdi Cameron. "Ancak, böyle bir yolculuk Avrupa'da bir yerde kalmandan daha tehlikeli."

"Bu Brewster kardeşlerle ilgili bir şey," diye söze karıştı Leslie. "Hızlı bir özel uçak, kısa mesafe ve tam kontrol. Gözlenen havaalanları, gizli uçuşlar ya da şifreli emirler rapor eden Pentagon, CIA veya İngiliz haberalmasının jurnalcileri yok."

"Çok korktuğunuz bu insanlar kim?" diye sordu Jamie. "Sanki olağanüstü güçlü ve suç işlemekten hoşlanan delilerden söz ediyorsunuz!"

"Yanılıyor sayılmazsın," dedi Pryce. "Çok akıllı ve çok güçlü deliler, ama olağanüstü güçlü değiller. Henüz olmadılar."

"Tamam, tamam," diye mırıldandı Jamie üzüntüyle. "Bu Brewster kardeşler kim?"

"Belki hedef alınan bir kız ve bir erkek kardeş. İngiliz haberalması olası bir kaçırma olayını engellemek istiyor. Onlardan hoşlanacaksın, Jamie. Ben hoşlanıyorum."

"İngiliz çocuklar bazen üstünlük taslıyorlar, ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Kaynakçılık sınıfında bir numara olan İngiliz çocuklar yapmaz," diye karşılık verdi Cameron.

"Ne sınıfı?"

"Kaynakçılık. Sizin Connecticut'daki pahalı hazırlık okulunuzda böyle bir sınıf yok muydu?"

"Hayır, neden olsun?"

"Roger Brewster kendisiyle aynı avantajlara sahip olmayan çocuklar gibi bir iş

öğrenmek istediğini söyledi."

"Şaka mı?"

"Şaka değil, Jamie," dedi Leslie. "Aynı zamanda, senin gibi bir gü-reşçi."

"Bir bu eksikti, bir İngiliz tarafından iğnelenmek."

Alanda hızlı adımlarla yürüyen Luther Considine göründü. "Beş dakika sonra uçmaya hazır olacağız, Jamie," dedi üçlünün yanına gelirken. "Sanırım, haberi aldın."

"Sen biliyor muydun, Luther?" diye sordu Jamie.

"Bilmek zorundaydım, çocuk, sürücü benim, unuttun mu? Yakıt aldık, garip ve biraz da ilginç bir uçuş planımız var, sana bir tezgâhtan o küçük fotoğraf makinelerinden aldım, fotoğraf çekebilirsin. Böyle bir yolculuğu bir daha hiç göremeyeceksin!"

'Tehlikesiz, değil mi, yüzbaşı?" Leslie'nin endişeden gözleri irileş-mişti.

"Tehlikesiz bir uçuş olacak, yarbay. Yalnızca iki pervane bile kalsa bir tarlaya ya da yola inebilecek kadar alçaktan uçacağız."

"Nereye gidiyorsunuz?" diye sordu Pryce.

"İnanır mısın, Cam, sana bile söylemeye iznim yok."

"Kim diyor?"

"Beyaz Saray. Tartışmak ister misin?"

"Kazanacağımı sanmam."

"Kazanamazsın. Aklıma gelmişken, bavullarınız bagajda. Haydi, Jamie, yedinci piste gitmek zorundayız ve alanda bir araca binmemize bile izin yok."

Anne oğul kısa bir an birbirlerine sarıldıktan sonra James Montro-se, koşup Donanma pilotunu yakaladı ve birlikte uçaklarına doğru hızla yürüdüler.

Brandon Scofield'in 'eski günlerden kalan dostları' yetmiş yaşlarında bir adam çıktı. Ona ulaşmak için yapılan yolculuk epeyce dolambaçlı oldu. Pryce ile Montrose, Milano Havaalanı terminaline yaklaşırlarken boğuk bir ses duydular.

"Signore, signora!" Bir kargo kapısının gölgeleri arasından çıkan kaba görünümlü, on sekiz, on dokuz yaşlarında bir çocuk onlara doğru yaklaştı.

Huzursuz ve biraz sinsi bir tavrı vardı.

"Che cosa?' diye sordu Cameron.

"Capisce Italiano, signore?'

"Çok iyi değil, yıllardır konuşmadım."

"Ben biraz İngilizce konuşuyorum... abbastanza."

"'Yeterli?' İyi. Ne var?"

"Sizi Don Silvio'ya götüreceğim. Acele edin!"

"Kim?"

"Signor Togazzi. İzleyin!"

"Bavullarımız, Cam."

"Bekleyecek... Hadi, ragazzo. Attesa!"

"Che?'

"Bu Togazzi, Don Silvio kim? Ve neden seni izleyelim?"

"Onu göreceksiniz."

"Qual i nuove?'

"Söyleyeceğim... Bay... ahh... vulf?"

"Vulf...Beowulf mu diyorsun?"

"Si. Vero!"

"Gidelim, yarbay!"

Havaalanı park yerinin en ucuna geldiklerinde genç çocuk küçük bir Fiat arabanın arka kapısını açıp Pryce ile Montrose'ye çabucak binmelerini işaret etti.

"Rahat mısın?" diye sordu Cameron küçücük ve sıkışık yere bindikleri zaman.

Hızlı yürüdüğü için soluk soluğaydı.

"İtalyanlar bu kadar küçük otomobilleri nasıl yapabiliyorlar? Tarantella yapan şişman mamma mia'ların resimlerini görmemişler mi? Sorduğun için söylüyorum, beni eziyorsun."

"Bu benim çok hoşuma gitti. Buradayken şunlardan bir tane alacak ve bir şoför tutup bizi gezdirmesini isteyeceğim."

"Tek işimiz bu, gezmek." Çocuk arabayla yoğun trafiği olan Milano sokaklarındaki virajları hızla dönmeye başladı. "Sanırım, iki kaburga kemiğim kırıldı."

"Bakmamı ister misin?"

"Hayır, şu gerizekâlıya yavaşlamasını söylemeni istiyorum."

"Lento, ragazzo, piacere lento!"

"Impossibile, signore. Don Silvio impaziente... Biraz sonra macc-hina'y\

değiştireceksiniz."

"Ne dedi?"

"Yavaşlayamayacağını, çünkü Don Silvio'nun sabırsızlandığını söyledi. Ayrıca, araba değiştirecekmişiz."

"Çok iyi olur," dedi Leslie.

Ama iyi olmayacaktı. Bindikleri otomobilin arka koltuğu çok daha büyük olsa da orta yaşlı, güneş gözlüğü takmış, saçları omuzlarına dökülen şoför direksiyonun arkasında genç çocuktan çok daha yabaniydi. Araba değiştirdiklerinde ne selamlaşma oldu, ne tanışma; sürücü arabayı hemen kentin en büyük otoyolunun girişine doğru sürmeye başladı. Otoyol kuzeye gidiyordu ve tabelalardaki oklarla Legnano, Castellanza ve Gallarate yazıyordu.

Cameron yolu tanıdı; uluslararasında, Como gölü olarak tanınan Lacus Larius kıyısındaki Bellagio'ya gidiyordu.

Otuz sekiz dakika sonra, yıllar içinde kasaba olmuş, ama Ortaçağ sonrası havasını hâlâ koruyan eski köye vardılar. Darve kıvrımlı olan sokaklacın ani iniş çıkışları vardı. İnsana, çok eskilerde toprak olan o yolları katırların çektiği arabaları olan tacirlerin ve köylülerin muhteşem göle bakan tepelerde ve tarlalarda dolaşarak açtıklarını anımsatıyordu. Dar sokakların iki yanında yarı taş, yarı ahşap üç dört katlı evler vardı ve minyatür kalelere benziyorlardı.

Binalar güneşi engellediği için sokaklar gölgelik geçitler gibiydi.

"Neyseki bu biraz daha rahat, ama daha az korkutucu değil," dedi Montrose araba hızla giderken, o sırada Pryce'nin omzuna kaymıştı. 'Tuhaf bir otomobil, değil mi?"

"Evet, tuhaf," diye yanıtladı Cam etrafına bakarak. "Dışı içini yalanlar gibi."

Pryce'nin yorumu arabayı özetliyordu. Büyük gri araba ilk bakışta eski görünüyordu. Üstünde birçok çizik ve çamurluklarından bagajına

kadar ezikler vardı. Dışardan bakınca, kötü kullanılmış bir emektara benziyordu. Oysa içi öyle değildi. Koltuklar çok yumuşak ve çok pahalı şarap rengi deriyle kaplıydı; arkada oturanların önünde tam teçhizat maun bir bar, sağ tarafta ise bir telefon vardı. Hafif renkli pencere camlarını da

katınca, arabanın sahibinin konforda ısrarcı olduğu ama arabanın kendisine dikkat çekmemek istediği anlaşılıyordu.

Araba meyilli bir yolda hızla giderken gölgeli ortamdan parlak öğleden sonra güneşine doğru çıktılar. Bir tarafta ineklerle koyunların ot-ladığı uzayıp giden çayırlar, diğer tarafta ise dağınık ve birbirinden çok uzak evlerle ahırlar vardı.

Sağa sapıp Como gölüne paralel bir yolda ilerlemeye başladılar.

"Tam anlamıyla soluk kesici," dedi Leslie manzarayı seyrederken.

"Kartpostallara yaraşır bir yer."

"Güzel bir yorum," dedi Cameron. "Yaraşır."

Parlak İtalya güneşi bir kez daha gölgelere teslim olmaya başladı. Manzaralı yoldan ayrılıp ormanın içinde geniş, toprak bir yola sapmışlardı. İki yanlarını saran büyük ağaçlar arasında ağaç gövdeleri, asmalar ve sık çalılıklardan başka bir şey görünmez oldu. Yavaşlamaya başlamalarının sebebi açıktı: İlerde küçük beton bir kulübe vardı. Girişin önünü ağır çelik bir bariyer kapatıyordu. İri gövdeli, omzunda silah asılı bir adam dolaşıyordu. Sicilya usulü diye düşündü Pryce.

Bekçi, şoföre başını sallarken bariyer kalktı ve gri araba yoluna devam etti.

Birden karşılarına tek katlı kocaman bir ev çıktı. Ormanla birleşmiş gibi görünüyordu. Geleneksel Bellagio yapı malzemeleri olan ahşap ve taştan yapılmış ev, güneş ışıklarından uzakta gölgeyi tercih etmişti.

Leslie ile Cameron arabadan indiklerinde omzundan silah sarkan başka bir bekçiyle karşılaştılar. "Benimle gelin," dedi zor anlaşılır bir Ingilizceyle.

Öğretilmiş olduğu belliydi. Adamın peşinden giderlerken, ikisi de Don Silvio Togazzi'nin inini yalnızca koruyan değil, daha çok gizleyen koyu yeşil renkli dama hayretle baktılar.

Bekçi büyük kapılara ulaşan basamakları çıkmaları için başıyla işaret ederken cebinden küçük bir alet çıkardı. Bunu çalıştırınca sağ

tarafta açılan kapıda üçüncü bir adam belirdi. Bu bekçinin omzunda silah yoktu; onun yerine belindeki geniş kemerden büyük bir tabanca-lık sarkıyordu. İriyarı, Pryce'den daha uzun bir adamdı. Geniş göğsü, kalın ensesi ve kocaman başıyla ifadesiz bir yüzü vardı. Cameron adamı inceleyince Togazzi'nin bir numaralı koruması olduğuna karar verdi. Ama neden koruyordu?

Togazzi ile konukları arasında bağlantı olduğunu gizlemek için yapıldığı anlaşılan bir dizi entrika ve bertaraf hareketinin nedeni neydi? Tedbir, evet; gizlilik, tabii; ama bu derece gizliliğe neden gerek duyuluyordu ve Togazzi kimdi? Scofield'in talimatlarında bu adamlara 'eski günlerden dostlarım,'

deniyor ve onların eski kötü günlerden kurtulmuş, Matarese'yi tanıyan bir ekip oldukları belirtiliyordu. Ama ortaya tek bir adam çıkmıştı ve o ana kadarki davranışları Matarese'yi yok etmeye yemin etmiş birini değil, daha çok Matarese'nin bir üyesini andırıyordu.

Cam ile Leslie büyük, karanlık, penceresiz ve ahşap duvarlı bir odaya girdiler.

Sade eşyalarla döşenmiş olan odada büyük bir şömine vardı. Sağ taraftaki iki kemerli koridor evin diğer bölümlerine açılıyordu. Sıradan bir dağ kulübesinin içi gibiydi; gösteriş yoktu, sadece gereken şeyler vardı. Bekçi odanın sonundaki bir kapıyı işaret etti. "Avarı-ti," dedi.

Pryce, Montrose'ye kapıyı tuttuktan sonra her ikisi de içeriye girdiklerinde çok şaşırdılar. Onları şaşırtan ilk şey açık veranda oldu. Ancak iki buçuk metre olan genişliğinin karşısında uzunluğu bunun neredeyse yirmi katıydı.

Parmaklıklardan tavana kadar olan açıklık yeşil ja-luziyle kapatılmıştı.

Aralıklarından, Como gölünün, mavi sularının ötesinde, uzaklarda yükselen dağların ve ormanın muhteşem manzarası görünüyordu. Ve bu doğal güzellikle zıtlık yaratır gibi, birbirinden altı metrelik aralıklarla yerleştirilmiş

çok modern ve büyük lensli kırmızı teleskoplar vardı.

Bütün bunlara soluk almadan birkaç dakika baktıktan sonra, ikinci şok geldi.

Kapalı iki jaluzinin önünde, yarı karanlıkta oturan gölge gibi yaşlı bir adam vardı. Yastıklı, beyaz hasır bir koltukta oturuyordu.

Don Silvio Togazzi açık sarı renkte keten bir takım elbise ve beyaz deri ayakkabılar giymiş, desenli geniş bir boyun bağı bağlamıştı. Hepsinin Via Condotti'deki en pahalı mağazadan alınmış olduğu kuşku götürmezdi.

Togazzi, Gentlemen's Quarterly dergisine göre ideal giyinmiyor olabilirdi, ama dergi eğer yirmili yılların sonunda ya da otuzların başında çıkıyor olsaydı, kesinlikle ideal sayılırdı.

"Beni bağışlayın, gençler," dedi hâlâ çekiciliğini koruyan yaşlı adam. Esmer, sert hatlı yüzünde hafif bir gülümseme vardı. "Ama uzun zaman önce sakatlanan belim bedenimle birlikte yaşlandı. Sözü açılmışken, belimin sakatlanmasına Bayohlupo -onu öyle çağırırdık, Bayohlupo- çünkü bir balkondan atlarken beni iyi yakalayamadı."

"Bayohlupo... Beowulf mu, efendim?" diye sordu Pryce.

"Ta kendisi, ingiliz Beowulf bize bir anlam ifade etmiyordu. Ben tahsilli bir adamım ama... o isim İngilizce bile değildi."

Leslie, İtalyanın elini sıkmaya gidince, adam onun elini alıp öptü. "Bizimle görüştüğünüz için çok kibarsınız, Bay Togazzi."

"Bana Don Silvio demediğin için sana teşekkür ederim. Bundan nefret ediyorum. Sizin Amerikan filmleriniz 'Don' unvanını o kadar lekelediler ki, bu adı taşıyan birisinin ya Mafya'dan olduğuna inanılıyor ya da olmaya zorlanıyor."

"Sanırım, sizinle anlaşacağız." Cameron uzanıp yaşlı adamın elini sıktı.

"Oturabilir miyiz?"

"Sormanıza gerek yok. Oturun."

Hasır koltukları çekip dar, gölgelik verandada Togazzi'nin karşısına oturdular.

"Brandon Scofield size ne anlattı, efendim? Bana, bize yardım edebileceğinizi söyleyen bir mesaj gönderdi."

"Yardım edebilirim, Sinyor Pryce. Roma'daki elçiliğinize gittim. Brandon benimle telefonda uzun uzun konuştu. Dinlenemeyen kanalıdan birinden..."

"Umarız," diyerek sözünü kesti Cameron.

"Ne Sinyor Scofield, ne de ben aptalız, delikanlı. Dolambaçlı ko-nuŞtuk.

Eskiden yaptığımız gibi, kısaltılmış, birbirinin yerine geçmiş

şifreler kullandık. Biz birbirimizi çok iyi anladık. Ancak birkaç kişi daha anlayabilirdi."

"Bay Pryce bana onların daha çok olduğunu söyledi, efendim; dedi Montrose.

"Onları mı bekliyoruz?"

"Buna gerek yok, yarbay, gelmeyecekler. İki adam var, çok yaşlı, lar ve bildikleri her şeyi bana anlattılar, ama sizinle yüz yüze görüşmeyecekler."

"Neden?" diye sordu Leslie.

"Dediğim gibi, çok yaşlılar benden daha yaşlı... Ben de onları çok acılar çektikleri eski savaşlara karıştırmak istemiyorum. Ama her şey sizin için yazıya döküldü."

"Yine de bize yardım etmek istiyorsunuz," dedi Cameron.

"Onların anılarını biliyorum ve ayrıca başka nedenlerim var."

"Neler olduğunu öğrenebilir miyiz?" diye sordu Leslie.

"Gerek yok. Bayohlupo her şeyi biliyor."

"O burada yok," dedi Cam. "Biz varız."

"Görüyorum. Size alışılmadık ve tuhaf davrandığımı biliyorum. Herhangi bir yerde, bir parkta ya da otel odasında buluşabilirdik diye düşündüğünüzden eminim."

"Evet, olabilirdi."

"Beni tanımadığınız için istediğim her şeyi söyleyebileceğimi ve Scofield'in adını kullandığım için sözlerimi kabul edeceğinize inandığımı düşünüyorsunuz."

"Bunun gibi bir şey," diye onayladı Pryce.

"Şimdi kendi kendinize soruyorsunuz... Kim bu adam?"

"Ben kendime sordum."

"Haklısınız. Göründüğüm gibi olmayabileceğimi düşünüyorsunuz, yanlış bazı bilgilere ve belirli adlara sahip sahte bir kurye olabilirim."

"Aklımdakileri düşünmemek elimde değil, ne kadar konu dışı olsa da."

"Tabii değil. Onca yıllık eğitimini bir kenara itemezsin. Brandon'un dediğine göre çok iyiymişsin, belki Örgüt'ün en iyisi."

"Onun benim tanıdığım Scofield olduğundan emin misiniz?" diye sordu Cameron gülmemek için kendini tutarak. "Nereden geldiğimi biliyorsunuz.

Bize yardım etme nedenlerinizi anlatın. Size inanmamızı sağlayacak bir şey verin bize."

"Size ancak gerçeği anlatabilirim," diye yanıt verdi yaşlı İtalyan. Güçlükle koltuğundan kalkıp perdesiz bölümdeki kırmızı teleskoplardan birine doğru yavaşça yürüdü. Kalın, kırmızı borunun yukarsında bulunan siyah, yuvarlak bir alet sayesinde o teleskop diğerlerinden farklıydı. Togazzi durdu ve eliyle teleskoba hafifçe vurarak Pryce ile Montrose'ye döndü. "İki aileyi, Scozzi'lerle Paravacini'leri duydunuz mu?"

"Evet," diye yanıtladı Cameron. "Birlikte Scozzi-Paravacini Endüstrisini kurmuşlar, ama sonra bir kan davası yüzünden ayrılmışlar."

"Yalnızca 'kan davası' değil, Sinyor Pryce. Kan, Scozzi'leri ayrılmaya zorlamak için Paravacini'ler tarafından döküldü. Cani Matare-se'de yükselebilmek için Scozzi'leri ayrılmaya zorladılar. Erkek kardeşler, oğullar öldürüldü, yöneticiler satın alındı ve şantaj yapıidı, müdürler işlerini kaybetmelerine neden olacak olaylara sokuldular. Scozzi-Paravacini hasta edildi, içerden zehirlendi ve sonunda hastalık kazandı."

"Nereye varacağınızı anladığımı sanıyorum," dedi Leslie alçak sesle. "Siz Scozzi'lere, Scozzi ailesine çok yakındınız."

Yaşlı adam güldü, alçak sesli ve hüzünlü bir gülüştü. "Çok anlayışlısın, yarbay, ama benim seçeceğim sözcük 'yakın' değildi. Ben bir Scozzi'yim, Scozzi ailesinin yaşayan son üyesi."

"Ama sizin adınız Togazzi," dedi Cameron.

"Güle lale diyebilirsiniz, ama aslında o gül olarak kalır... Uzun yıllar öncesine dönmeliyiz, cinayetler başlamadan öncesine. Paravacini'ler Vatikan'da olduğu kadar Milano ve Roma'da da çok nüfuzlu oldukları için katiller hiçbir zaman bulunamadı tabii. Annem onlardan nefret ettiği ve korktuğu için, Cug/'no'sunun memleketi Sicilya'ya gönderildim. İlk yıllarda özel dersler aldım, sonra ileri öğrenim için Cugi-no'nun adını kullanarak Roma'ya gittim."

"Bay Scöfield ile orada mı tanıştınız?"

"Sevgili yarbay, gençliğini belli ediyorsun!" Don Silvio teleskoba vurarak güldü.

"Onunla üniversite yıllarımdan çok sonra tanıştık."

"O sırada İtalyan haberalmasıyla mı çalışıyordunuz?" diye sordu Pryce.

"Evet, Servizio Segreto. Öğrenimimi tamamlar tamamlamaz, Pa-lermo'daki bazı arkadaşlarım sayesinde kabul edildim. Normal işlerimin dışında, Servizio'ya yalnızca tek bir düşünceyle, tek bir idealle girdim. Taleniekov ile o zaman tanıştım. Amaçlarımız aynıydı ve güvenlerini kazanmak için onlara hikâyemi anlattım, şimdi size anlattığım gibi. Her şeyi Brandon'a doğrulatabilirsiniz tabii, ama bunu başka bir yerde yapmak zorundasınız.

Burada, gizlilik sağlayacak ekipman yok."

"Buna gerek kalmayacak," dedi Cameron.

"Aynı fikirdeyim," diye ekledi Montrose.1

"Ve burada, Bellagio'da sizin kim olduğunuzu bilen hiç kimse yok, öyle mii?"

"Mio Dio, hayır. Ben çok varlıklı bir Sicilyalıyım, bir zamanlar sarışın olan ve zenginliğiyle bölgesinde saygınlık kazanmış birisi." Yaşlı adam yeniden kırmızı teleskoba dokunup okşadı. "Size burada bir şey göstermek istiyorum. Gelin, gelin, ikiniz de bakın."

Leslie ile Cam teleskoptan bakınca adeta büyülendiler. Como gölü kıyısında bir malikâne duruyordu. Etrafında bakımlı çimenlik bir alan, bir iskele, suda demirlemiş büyük bir yat ve her yerde havuzlar vardı. Etrafta dolaşan kadınlarla adamlar teleskop sayesinde kilometrelerce ötede değil, sanki otuz metre ilerde gibi görünüyorlardı.

"Güzel bir ev," dedi Pryce geriye çekilip Togazzi'ye bakarak. "Kimin?"

"Paravacini malikânesi. En sert dağ rüzgârları bile bu teleskobu oynatamaz.

Yerine sıkıca oturtuldu. Onları görebiliyorum ve gerekirse, gelip giden herkesin fotoğrafını çekiyorum."

"Çok özel birisisiniz, Don Silvio," dedi Cameron. "Sahi, yeni adınız izlenebildi mi?"

"Palermo'da doğum evraklarına Silvio Togazzi adı kaydedildi -ya da eklendi diyelim- ve Cafala'nın güneyindeki bir köy kilisesinde vaftiz edildi. Bu belgeler o kadar güzel düzenlendi ki, asılları kadar gerçek."

"'Don' unvanını kim verdi?" diye sordu şaşkınlık içindeki Pryce.

"Birisi adam tutup toprağı temizletir ve inşaat yapar, civardaki ailelere karşı cömert olur, festivaller için para harcar ve bir ya da birkaç yeni kilise için para verirse, 'Don' unvanı kendiliğinden gelir. İçeri gelin, size biraraya getirdiğimiz her şeyi vereceğim. Şaşkınlıktan donup kalacaksınız."

"Merakımı bağışlayın," dedi Yarbay Montrose. "Ama belinizdeki sakatlığın balkondan düşerken Ajan Scofield'in sizi iyi tutamaması yüzünden olduğunu söylemiştiniz. Olay Matarese için yaptığınız ortak avla mı ilgiliydi?"

"Değildi, sevgili yarbay, fakat kaçışım zorunluydu. Sözkonusu kadın fanatik bir Comunista'yla evliydi. Adam karısına ilgi gösteremeyecek kadar işinin kölesi olmuştu. Ben sadece bir boşluğu doldurmaya çalışıyordum... Hadi, sizin için topladığımız bilgilere gelin."

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

New York'da sağanak yağmur yağıyordu. Madison Bulvarının kestiği kalabalık bir caddedeki üç polis memuru park yapılmaz levhasını geçici olarak kaldırdılar. Arabalar hemen o anda boş yerlere daldılar. Biri Marblethorpe Otelinin açık yeşil kapısında park eden bir limu-zin, diğerleri de sokağın hemen karşısında duran iki arabaydı. Üç otomobilin de içinde

silahlı adamlar vardı ve dikkatleri yeşil kapının yanındaki bir arabadan inen adamdaydı.

Adamın yanında, sağ eli yağmurluğunun altında duran bir koruma vardı. Başka bir polis otelin kapısını açtı; başını sallayınca iki otel müşterisi içeriye girdi.

Emir altındaki New York polisi adlarıyla olmasa bile, gelen önemli kişilerin kim olduklarını biliyordu.

Koruma altındaki orta boylu adam elli yaşlarındaydı ve holde şapkasıyla yağmurluğunu çıkardığında pahalı giyimli bir işadamına benziyordu. Yüzü solgundu ve gözleri korkudan öne arkaya gidip geliyordu.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu boğuk bir sesle.

"Asansör koridorun sonunda, sol tarafta, efendim," diye yanıtladı polis.

"Uzun ve ödüllü bir meslek hayatın olacak, delikanlı. Adın ne?"

"O'Shaughnessy, efendim."

"Bir İtalyan daha, öyle mi?" Önemli adamla koruması asansöre doğru yürürlerken üçü de güldü. "Bunu yapıyor olduğuma inanamıyo-

rUm!" diye devam etti işadamı kesik soluklar alarak. "Önemsiz birisi geliyor, herhalde Amsterdam'dan ve ben onunla buluşmaya çağrılıyorum, lanet olasıca kendini ne halt sanıyor?"

"Diğerleri onun haberi bildiğini söylüyorlar, Albert," dedi koruma numarası yapan adam elini yağmurluğunun altından çıkarırken. "Bütün haberleri."

"Ağız aramak için olabilir," dedi Albert adlı adam.

"Eğer öyleyse, bazı balıkların nerede olduğunu biliyordur. Şu William Clayton'ia görüştükten sonra bankacılarla şirketteki çocuklar seninle buluşmak istiyorlar..."

"Sahte bir ad olduğuna kuşku yok," diye sözünü kesti işadamı. "Bendeki listede bu adda kimse yok."

"Sende kapsamlı bir liste yok, Al, hiçbirimizde yok. Sadece onu dinle ve bir şey söyleme. Diğerlerinin yaptığını yap, saf ve şok olmuş gibi görün."

"Sırf avukat olduğun için bana zaten görünen bir şeyi hatırlatmak zorunda değilsin." Asansörün kapısı açıldı ve iki adam içeriye girdikten sonra silahlı avukat düğmelere basarak dört haneli şifreyi girdi. "Ceketinle şapkanı çıkar, Stuart," diye ekledi Albert Whitehead. Wall Street'deki Swanson ve Schwarts adlı büyük komisyonculuk şirketinin başkanıydı.

"Şimdi çıkarıyorum," dedi avukat Stuart Nichols, Burberry yağmurluğuyla İrlanda tarzı kasketini çıkarırken. "Daha önce çıkarmadım, Çünkü polislerin bizim tarafımızda olduklarından emin olmak istedim."

"Bu paranoyaklık."

"Hayır, geçmişin anıları. Saygon'da askeri savcıydım ve ölmemi isteyen yığınla üniformalı vardı. İkisi beni neredeyse öldürüyordu ve adamların üstlerindeki kıyafetler onlara benziyor... Beni avukatın olarak mı tanıştıracaksın?"

"Çok haklısın. Ve hakkımdaki her şeyi bildiğini ekleyeceğim. Açık bir kitap gibiyim, ama yalnızca sana."

"Yine de o gitmemi isteyebilir."

"Gitmemen gerektiği hakkında nedenler gösterirsin. Bu konuda iyisindir."

"Deneyeceğim, ama ısrar ederse, tartışmayacağım."

"Sizinle tanıştığıma ve burada olduğunuza sevindim," dedi 'William Clayton' ya da Brandon Scofield veya Beowulf Agate. Avukatla el sıkışıyordu. Scofield'in üstünde çok pahalı, lacivert bir takım elbise vardı. Konuklarını yanlarında sehpalar olan koltuklara oturttuktan sonra gümüş bir

çanı çaldı. Kapıda Antonia belirdi. Siyah-beyaz hizmetçi üniforması giymiş ve kır saçlarını topuz yapmıştı. Etkileyici bir görünümü vardı.

"Kahve, çay, bir içki?.." diye sordu Brandon. "Bu hanım Constanti-na, otelden ve tek kelime İngilizce bilmiyor. Bunu ben istedim; onunla İtalyanca konuşuyoruz."

"Fransızca olmadığına üzüldüm," dedi Stuart Nichols. "Hazırlık okulunda yıllarca Fransızca okudum ve Saygon'da çok işime yaradı."

"Bakalım... Constantina, vous parles Français?"

"Che cosa, s ignore?"

"Capisce F ranee se?'

"Non, signore. Linguaggio volgare!"

"Ne yazık ki, bize katılamayacak. Fransızcanın kaba bir dil olduğunu söylüyor.

Birbirleriyle ne zaman barış yapacaklar?" Kimse bir şey istemeyince Antonia başını profesyonelce salladıktan sonra dışarı çıktı. "Zamanınızın benimki gibi kısıtlı olduğunu biliyorum," dedi Scofield. "Hemen işe başlayalım mı?"

"İşimizin ne olduğunu bilmek isterdim, Bay Clayton," dedi Whitehead.

"Ortak işimiz, bayım," diye yanıtladı Beowulf Agate. "Hisse senetleri, bonolar, tahviller, borçlar, tabii hisse senedi arzı, ama en önemlisi, şirket birleşmeleri ve elektrik kurumları. Takdiri imkânsız katkılar."

"Çok büyük bir faaliyet alanı sayıyorsunuz," dedi Swanson ve Schwartz'in başkanı. "Ve bunların çoğu oldukça gizli işler."

"Londra, Paris, Roma ve Berlin borsalarında oldukları kadar gizli. Ama Amsterdam'la ilgisi olmadığı kesin."

"Açıklar mısınız, lütfen?" dedi Nichols.

"Ancak, müşterinizi ya da şirketini sandığınız kadar bilmiyor olabilirsiniz," diye karşılık verdi Brandon.

"Ben avukatıyım, Bay Clayton. Tek müşterim o. Bilmediğim hiçbir şey yok."

"Buna Bay Whitehead de dahil mi? Eğer değilse, bizi yalnız bırakmanızı rica ediyorum."

"Dahil olduğunu size söylemişti."

"O zaman, Amsterdam hakkındaki haberi bilmemenizi anlayamıyorum... On iki yıl önce, şimdi ölmüş olan Randall Swanson ile emekli olup şimdi İsviçre'de yaşayan Seymour Schwarts birlikte bir komisyonculuk şirketi kurdular.

Harikalar yaratarak birkaç yıl içinde hızla büyüyüp Kravis ve eski Milken ile rekabet edecek büyük bir güç olmanın eşiğine geldiler. Sonra, daha da harikası Swanson ve Schwarts geçen yıl akıllarda kalan en etkileyici şirket birleşmesine gitti -çizelgelerde bir numara, dostlarım. Olağanüstü, ama nasıl yaptılar?"

"Yetenek, Bay Clayton," dedi avukat kontrolü ele alarak. "Bay Whitehead finans çevrelerinde çok parlak bir yönetici olarak kabul ediliyor."

"Ah, iyi, çok çok iyi, fakat bir insan bu kadar iyi olabilir mi? Yeteneği kullanmak için kaynaklar olmazsa, korkunç bir yetenek israfı olur, öyle değil mi? Ama yeter, eğer yanılıyorsam zamanınızı boşa harcadım, tabii kendiminkini de ve bu bağışlanır bir şey değil. Zaman nakit demektir, değil mi, beyler?"

"Kaynaklarla ne demek istediniz?" diye sordu Whitehead. Avukatının hafifçe başını sallamasına rağmen sinirlendiği için kendini tutamamıştı.

"Dediğimi," diye yanıt verdi Scofield. "Yeteneklerinize yatırım, özellikle yabancı yatırım diyelim isterseniz."

"Bunda yasal olmayan hiçbir şey yok, Bay Clayton," dedi Stuart Nichols. "Bunu kesinlikle biliyorsunuzdur."

"Olduğunu söylemedim... Bakın, zamanım az, sizin de. Tek söylemek istediğim

-ama size uygun değilse, dediğime boşverin- şu: Ams-terdam'la temas etmeyin.

Amsterdam bitti, birlikten kovuldu. Çünkü her şeyi o kontrol etmek istiyor ve buna izin verilemez. Artık Amster-dam'a güvenilemez; döneklik etti, kendi kısa vadeli çıkarları için sonunda kendi kendini yok etti. Bu nedenle ben ayrıldım... daha doğrusu kaçtım."

"Daha açık konuşur musunuz, lütfen?"

"Hayır, konuşamam," diye karşılık verdi Beovvulf Agate. "Çünkü kayıtlar karışık bir labirentin içinde gömülü. Onları tartışma serbestisine sahip değilim.

Ancak, beni bulmak isterseniz, bu oteli arayıp müdürüyle görüşün. O size telefon numarasıyla şifreyi verecek. Tekrarlıyorum, eğer söylediklerim size mantıklı geliyorsa, Amsterdam'ı aramayın. Eğer ararsanız, onun ölüm listesinde olabilirsiniz... İyi günler, beyler."

Scofield şaşkın konuklarını geçirdikten sonra kapıyı arkalarından sertçe kapadı. O oturma odasına girerken Antonia mutfaktan çıkıyordu. Üstünde hâlâ siyah-beyaz üniforma vardı, ama saçlarını açmıştı.

"Baştan sona yalan söylüyorlardı," dedi Bray küçük, ince bir puro yakarken. "Bu arada, sevgilim sen çok inandırıcıydın."

"Zor olmadı, sevgilim, rol yapmaya gerek yoktu. Yalnız sen harika bir oyun çıkardın, çok yaratıcıydı."

"Teşekkür ederim, nasıl yaratıcıydı?"

"Şimdiye kadar görüştüğün herkes hakkındaki notlarını okudum. Diğerlerinde, danışıklı dövüşe yol açan çıkar birliği ya da çıkar yakınlığı vardı. Birkaçını gerçekten korkuttun, ama korkularını sessizlik ve kısa inkârlarla gizlediler; diğerleri çok şaşırdı. Ama bu iki kişiye yabancı yatırımlardan söz ettiğin zaman sessizlikleri çok uzun sürdü. Amsterdam onları korkutuyor ya da öyle görünüyor."

"Evet, bunu uydurdum. İşe yaradı, değil mi? Hemen inkâr edemediler."

"Nereden aklına geldi, Bray? Merak ediyorum." "Gerçeğin bir parçası, Toni, asıl gerçeğin bir parçası. Biz buna eski günlerde doldurulamayan boşluklar derdik... Svvanson ve Schvvarts gibi ümit verici bir komisyonculuk şirketi önünde en parlak yılları dururken neden satılsın? Svvanson kalbinde bir sorun yokken kalp krizinden öldü, Schvvarts ise Amerika'dan ayrılıp İsviçre vatandaşı oldu. İkisi de o zaman kırk yaşlarındaydı. Bana göre, bu klasik bir Matarese dalaveresi. O iki adam Gucci ayakkabılarına kadar Matarese."

"Bazen yeniden Beovvulf Agate oluyorsun."

"Eğer Yılan hâlâ bizimle beraber olsaydı, o da aynı şeyi düşünürdü.

Taleniekov'a çok şey borçluyuz."

"Hayatımızı, Bray, hayatımızı."

"İşimize devam edelim, sevgilim," dedi Brandon masanın üstündeki telefona giderek. Numaraları çevirip yakında bir arabada bekleyen Frank Shields'i aradı.

"Her şey kontrol altında mı, Kısık Göz?"

"Resmi haberleşmelerde şu çirkin adı kullanmasan olmaz mı?"

"Özür dilerim, Frank, sadece övgü için. Gözlerini kısarak başkalarının göremediklerini görüyorsun."

"Saçmalamaya gerek yok... iki hedefi izliyoruz; şu anda güney Central Park'a dönüyorlar."

"Ne tahmin ediyorsun?"

"Bürosuna dönmüyor ve bundan anladığımız bir şey var. Bu so-nuncusuydu, değil mi?"

"Evet, sonuncuydu. Temasta kal ve bir şey olursa beni ara. To-ni'yle ben gevşeyip oda servisini arayacağız, tabii vergi ödeyenlerin parasıyla."

"Lütfen, Brandon!"

"Biliyor!" diye bağırdı Albert Whitehead dehşet içinde. Limuzinde gidiyorlardı.

"Her şeyi biliyor!"

"Belki," dedi avukat Nichols sakin bir sesle. "Belki de bilmiyor."

"Bunu nasıl söyleyebilirsin?" diye karşı çıktı Swanson ve Sch-wartz'in başkanı.

"Tanrı aşkına, onu duydun. Hisse senedi arzlarım borçları, şirket birleşmelerini biliyor! Bütün işlerimizi!"

"Hepsi yasal araştırmayla kolayca öğrenilebilir. Birinci sınıf hukuk öğrencisi bile bunu yapabilir."

"Öyleyse, şuna yanıt ver, Clarence Darrow! Yabancı yatırım konusunda ne diyorsun? Bunu nasıl açıklayacaksın?"

"Yanıldığı nokta bu olabilir. Paralar bir Texas konsorsiyumu aracılığıyla geldi ve Amsterdam tarafından sözlü havale yapıldığı için ortada izlenecek bir evrak yok."

"Bundan emin olamazsın, Stuart."

"Evet, olamam," diye itiraf etti Nichols dönüp dalgın bir ifadeyle Whitehead'e bakarak. "Sana açık olacağım, beni huzursuz eden de bu. Clayton'un Amsterdam'da olanları bildiği açık, bu çok şey anlatıyor... ve Amsterdam'ın artık yasak olduğunu iddia ediyor."

"Ve tehlikeli! Bir ölüm listesinden söz etti... Bu sessiz ortaklarımız arasında hesaba alınmayan bir durum değil. Hiçbir şey onları durduramaz. Amsterdam'ı arama riskine giremeyiz."

"Başka bir gerçek varsa da öğrenemeyeceğiz. Rapor vermemize programda daha sekiz gün var. Bu programı bozarsak, Amsterdam düşündüklerimizi anlayacak."

"Bir şey uydurmalıyız, sen bunda iyisindir!"

"Hiçbir şey düşünemiyorum. Bütün programa uygunuz, aksayan bir yan yok.

Belki diğerlerinin aklına bir fikir, Keizersgracht'ı arayacak bir neden gelir."

"Birinin aklına gelmeli," dedi panik içindeki Whitehead. "Bu işde hepimiz beraberiz ve milyonlar kazandık!"

"Farkındasın, değil mi, Albert, bu Clayton büyük bir blöf yapıyor olabilir?"

"Evet, farkındayım, Stuart. Ama blöfü kim görecek?"

Oda servisinin masası büyük porsiyon bir biftek, dana pirzolası, jran havyarı -

Antonia için- ve üç çikolatalı pastadan -Scofield için- boşalan tabaklarla doluydu. O anda keyif içinde kahveleriyle birlikte birer kadeh Courvoisier konyak içiyorlardı. "Buna alışabilirim, sevgilim," dedi Scofield büyük bir peçeteyle ağzını silerken.

"Ölebilirsin de, ihtiyar," dedi Antonia. "Eğer bu işden kurtulabilir-sek tuttuğumuz balıkları ve yetiştirdiğimiz sebzeleri yemeye devam etmeni

istiyorum."

"Onlar çok tatsız."

"Seni hayatta tutarlar, yaşlı keçi."

Telefon çalınca Scofield rahatlamış gibi iskemlesinden fırladı. "Evet?"

"Ben Frank, Brandon. İyi bir vuruş yaptığın kanıtlanıyor. Swanson ve Schwartz'in kodamanları Village'deki bahçeli restoranlardan birine gittiler.

Rezervasyon yaptırmak için paralı bir sülale gerektiren yerlerden biri."

"Benim referans çerçevemde değil, Müdür Bey."

"Brooklyn ile Jersey'deki o istiridye restoranlarını ve herkesi satın alan kendini beğenmiş müşterilerini düşün. Bu yenileri onların çok daha üzerinde; kıyafetler ve konuşmalar farklı, ama toplantılar değil."

"Konuya gel, Frank."

"Senin adamlar otelden çıktıktan sonra şu yeni bankacılık holdinginden Benjamin Wahlburg, Boston Standard L ve P'nin başkanı Ja-mieson Fowler ve Southern Utilities'in başkanı Bruce Ebersole ile buluştular. Akdeniz'de ağırlığı olan büyük elektrik ve bankacılık kuruluşlarının birleşmelerini temsil ediyorlar. Elimizde fotoğraflar var. On adayından dördü doğru çıktı. Tebrikler, Beowulf Agate."

"Teşekkürler, Kısık Göz. Londra'dan ne haber?"

"Bulun onları, bulun!" diye bağırdı Julian Guiderone. Özel jetiyle Marsilya'dan Londra'ya giderken uydu telefonuyla konuşuyordu. "Sadece bize hizmet etmek için varolan ve kendi kazançlarının çok üze-

rinde yaşayan o insanlara milyonlar ödüyoruz! Neden başaramıyorlar neden başaramıyorsun?"

"Hepimizin hiç durmadan çalıştığına emin olabilirsin," diye yanıt verdi Jan van der Meer Matareisen, Amsterdam, Keizersgrach'taki hücresinden. "Sanki kaynaklarımızın üzerine görünmez, beklenmedik bir örtü indi."

"O zaman kaldır onu, parçala! Bordrondakilerin birkaçını öldür... ve etrafa onlardan ihanet yüzünden kuşkulanıldığını yay. Teşkilatlarda terör havası estir ve kendi soruşturmanı yarat. Cesetler yere düştükçe hainler ortaya çıkacaktır; bunu başlatan korku olacaktır. Hiçbir şey öğrenmedin mi, 'Torun?'"

"Sabırlı olmak gerektiğini öğrendim, efendim. Ve bana bağırmayın. Siz bütün dünyayı dolaşarak krizler yaratırken, ben bütün operasyonu birarada tutmak zorundayım. Ve size bir şey hatırlatabilir miyim, efendim? Siz Shepherd Boy'un oğlusunuz, ama Shepherd Boy'u yaratan kim? Ben Matarese Baronu'nun yasal torunuyum. Neredeyse ele geçirmeyi başardığınız şey için size saygı duyuyorum, ama yalvarıyorum, benimle savaşmayın."

"Tanrı aşkına, seninle savaşmıyor, sana çalışıyorum. Yüreğinle aklın seni haklı olduğuna inandırıyor, ama o inançlarla sonuca varmak için mide gerek!

Zayıflık gördüğün yerde onu kökünden sökeceksin. Yolundaki her şeyi ne kadar çekici olursa olsun yok et."

"Bunu yıllardır biliyorum," dedi Matareisen. "Bilmediğimi ima etmeye çalışmayın. Matarese konusu olduğu yerde duygularım yoktur, taraftarlarımız davranışlarına göre yaşayacak ya da ölecek."

"O zaman dediğimi yap; öldürmeye başlayarak panik yarat. Birisi Scofield'in nerede olduğunu öğrenecek - ya da kendini öğrenmeye zorlayacak! Özellikle, başarısızlığı hayatına malolacaksa. Bu engellemelerin arkasında o var, sana söylemiştim!"

"Kaynaklarımız bilmedikleri şeyi bize söyleyemezler, Bay Guiderone."

"Sen bunu nereden biliyorsun, 'Torun'?" diye sordu Shepherd Boy'un oğlu iğneleyici bir ifadeyle. "Bütün akıllılığına karşın, dâhilerde

görülen bir kusurun var. Yanılmaz bir yapıda olduğun için yaptığın şeyi şaşmaz olduğuna inanıyorsun. Scofield'in ne yaptığı, ne gibi saldırı stratejileri kurduğu ya da kimlerle beraber olduğu hakkında en ufak bir fikrin yok. Atlantic Crown'i etkisizleştirdi. Daha kaç tanesi onun ağına doğru gidiyor- hayır, lanet olsun belki de koşuyor- Sağlama bağlandıktan sonra onlardan kaçı yön değiştirecek?"

"Hiçbiri yön değiştirmeyecek," diye karşılık verdi Hollandalı. "Bunun sonuçlarını bildikleri gibi, avukatlarımız tarafından hazırlanan her şeyi tamamen meşru kılacak birçok geri çekilme pozisyonu tasarlandı. Yasal olarak kusursuzuz, her şey yerine oturuncaya kadar devam etmekte özgürüz. Bunu da yaptım."

"Yaptığını sanıyorsun..."

"Yaptığımı biliyorum ihtiyar!" diye sözünü kesti Matareisen birden bağırarak.

"Tek yakın felaketin sebebi sensin ve Londra Westminster House'da yaptığınız budalalıktı," diye devam etti Jan van der Meer. Birden sesini alçalttı. "Ama özür dilediniz ve bir daha bunun sözünü etmedik."

"Bak, bak," dedi Guiderone sesini yükselterek. "Genç aslan sürüyü idare etmek istiyor."

"İdare ediyorum. Sizin emrinizle hatırlarsanız. Buna pişman mısınız?"

"Hayır. Senin yaptıklarını ben kesinlikle yapamazdım. Bununla birlikte, tek felaket konusunda kuşkuluyum. Wichita'da bir şey oldu ve ben hiçbir zaman orada bulunmadığım gibi, o beyleri de tanımıyordum."

"Onlar da kimseyi tanımıyorlardı, ama Amsterdam'da, Kanal Bakanlığında gizli bir şifreyi ve bir telesekreteri biliyorlardı."

"Anlaşılmaz bir bürokrasi," dedi Shepherd Boy'un oğlu. "Sen gerçek bir dâhisin, Jan van der Meer, fakat kaçırdığın bir şey var ve o şey birisi. Eğer

onu bulup öldürmezsen, başka çatlaklar bulacak... ve evini başına yıkacak. Bunu daha önce yaptı. Biz yenilmez olduğumuzu sanıyorduk... hatta emindik. Bunun bir daha olmasına izin verme... Haklısın, ben yaşlı bir adamım, ama Scofield de yaşlı. Aramızdaki fark,

onun ölüler ve dirilerle hareket edebiliyor oluşu, benimse yalnızca ölü. lerle ve ölmeye yaklaşmış olanlarla hareket edebiliyor olmam. Ama sen ölüler ve dirilerle, dahası, hırslı kişilerle hareket edebilirsin. Onlar dünyanın en güçlü ordusu, durdurulması imkânsız askerler. O orduyu kullan, onları kullan! Beni düşkırıklığına uğratma."

Guiderone ani bir hava çalkantısıyla kadehindeki Château Beye-hevelle Medoc'un dökülmesine sinirlenerek telefonu hızla kapadı.

Sir Geoffrey Waters bir MI-5 görevlisinin, Kensington'daki evine getirdiği çok gizli zarfı alıp imza attı. Yemek odasındaki kahvaltısına dönerken zarfı açmaya başladı. Kır saçlı, narin yüzlü bir kadın olan karısı Gwyneth okuduğu gazeteden başını kaldırıp sordu.

"Bu saatte bildiri mi, Geoffrey? Büroya gidinceye kadar bekleyemez miydi?"

"Bilmiyorum, Gwyn, ben de senin kadar şaşkınım."

"Açsana, sevgilim."

"Çalışıyorum, ama şu lanet siyah bantlar makas istiyor."

"Et bıçağını kullan."

"Doğru. Ahçıya, yumurtayla küçük bir parça et pişirtmen iyi oldu."

"Son birkaç haftadır büyük bir baskı altındasın. Seni işe dolu mideyle göndermek daha iyi."

"Teşekkür ederim," dedi MI-5 şefi bantları kesip zarfı açarken. Zarfın içindekini inceleyerek iskemlesine çöktü. "Aman Tanrım!" diye bağırdı.

"Bana söyleyebileceğin bir konu mu?" diye sordu Gwyneth Waters. "Yoksa bilmemem gereken şeylerden biri mi?"

"Bilmemen çok daha iyi olurdu! Kardeşin Clive..."

"Ah, evet, sevgili Clive. Artık çok başarılı, değil mi?"

"Belki çok fazla, sevgilim. O şimdi yeni Sky Waverly konsorsiyumunun yönetim kurulunda."

"Evet, biliyorum, geçen hafta telefon etti. Çok iyi bir durumda."

"Ya da karışıklık içinde, Gwyn. Sky Waverly seninle konuşamayacağım -yine senin iyiliğin için- meseleler yüzünden yoğun bir inceleme altında."

"Evet, bunu daha önce konuşmuştuk, ama sözünü ettiğimiz benim kardeşim."

"Dürüst olalım, tatlım. Clive'den hoşlanırım; harika bir espri anlayışı vardır, ama ikimizin de onu Londra'nın iyi avukatları arasında düşündüğümüzü sanmıyorum."

"Kusurları var, kabul ediyorum."

"Şirketten şirkete dolaşarak hiçbir zaman ortaklığa kadar yükselemedi," diye devam etti Waters. "Genellikle adınızın gücünden yararlandı. Bentley-Smythe İngiliz hukukunda saygın bir isim."

"O iyi bir adam," dedi Gwyn. "Ancak uyması gereken pek çok şeye uyamadı. Bu bir suç mu?"

"Tabii değil, ama küçük bir hukuk firmasının alt düzey bir üyesiyken Sky Waverly yönetim kuruluna neden alındı?"

"Bilmiyorum, bu sabah onu arayıp soracağım."

"Bunu yapmamalısın," dedi Waters kararlılıkla. "Bana bırak, Gwyn. Kardeşinin kullanıldığını sanıyorum. Öğreneceğim."

"Clive'i incitme, olur mu?"

"O kendisini incitmesin yeter, canım. Sana söz veriyorum... Ahçı-ya benim için teşekkür et, ama kahvaltı için zamanım yok." Geoffrey Waters masadan kalkıp çabucak gitti.

Bürosuna kadar süren yirmi dakikalık yolculuk İngiliz haberalma Şefi için acı düşüncelerle geçti. Bunun sebebi Clive Bentley-Smythe ve karısının onun hakkındaki acı gerçeğin farkında olmayışıydı. Waters kayınbiraderinden gerçekten hoşlanıyordu; neşeli, sığ da olsa nükteci ve kusur derecesinde cömert yaratılışlı bir adamdı. Ve bu onun en büyük kusuruydu. Clive Bentley-Smythe bir insan olarak hiçe yakın birisiydi ama yeteneklerini aşan bir yere ulaşmıştı.

Kuşaklardan beri avukatların, hukuk adamlarının çıktığı varlıklı bir ailede doğmuştu. Magna Carta'yı kuranların onlar oldukları söyleniyordu. Bazıları ise Shakespeare'in oyunundaki "Avukatları öldürelim,"

sözünün Bentley-Smythe'nin atalarından esinlendiği iddia ediliyordu. Clive hayata fazla katkısı olmadan sürüklenip giden bir adamdı. Karısına bağlı bir koca olsa da karısının evlilik anlaşmasına saygısı yoktu. İngiltere, İskoçya, Hollanda ve Paris'teki zengin yataklara girdiği bilinen bir şeydi. Bazı çevrelerde, eğer Clive bunu öğrenirse, karısını herhalde bağışlayacağı ve güzel zaman geçirip geçirmediğini soracağı hakkında şakalar bile yapılıyordu.

Geoffrey Waters bütün bunları biliyordu, ama karısına hiçbir zaman anlatmamıştı. Onu üzmenin anlamı yoktu. Ne var ki, şimdi başka bir mesele vardı ve MI-5 şefi bunu kabul edip araştırmak ve sonucuna göre davranmak zorundaydı.

"Haberi eve gönderme gereği duyduğum için özür dilerim, Geoffrey," dedi MI-5

operasyon müdürü. "Ama karınla konuşmak isteyebileceğini düşündüm."

"Biraz konuştum. Kardeşi hakkında bilmediği birçok şey var ve onu üzmek istemiyorum. Gerekeni yapacağım. Başka bir hareket var mı?"

"Epeyce, dostum, ama belgeli değiller," diye yanıt verdi Waters'in kır saçlı şişman şefi. "Fleet Sokağından gelen bazı birleşme söylentileri var."

"Murdoch'un işi mi?"

"Hayır, bu onun tarzı değil. Ne olursa olsun, onların niyetleri açıktır. Alır satar, ilk düşüncesi kârdır, saygı duymasına rağmen, gazeteyle ilgili pozisyonlar sonradan gelir."

"Başka bir şey?"

"Epeyce dedim, bir tane değil," diye düzeltti müdür. "Birçok bankacılık kuruluşunda hareketlenmeler oluyor. Merkezileşme diyorlar, ama birleşmelerde finansın etkili olduğundan emin değilim."

"Ekonomik akıma karşı çıkıyorsun. Neden olmasın?"

"Çünkü bütün bu kuruluşlar kâr ediyorlar ve bağımsızlar. Neden kendi nüfuz alanlarından vazgeçsinler?"

"Birisi onları zorluyor," diye yanıt verdi Waters.

"Benim fikrim de aynen böyle. Hepsinin yönetim kurullarının bir listesini hazırladım, gazetelerin birleşmesi söylentisinde taraf görünen büyük gazetecilerin de."

"Hepsini inceleyeceğimizden emin olabilirsin."

"Son bir haber daha. Toronto'daki bir gazeteden bize bir talep geldi, kopyası Roma'daki Servizio Segreto'ya da gönderildi. İtalya'ya giden bir muhabirleri Roma'da gazetesini arayarak editörüne yüzyılın en önemli haberini kapacağını söylemiş. Ancak, adam o andan itibaren kayıp, bir daha kendisinden haber çıkmamış."

"İzleyeceğiz," dedi Geoffrey VVaters not defterine bir şeyler yazarak. "Bu kadar mı?"

"Son bir şey var ve ne yazık ki kayınbiraderinin karısı Amanda'yla ilgili."

"Buna geleceğimizi biliyordum."

YİRMİ DÖRDÜIVCÜ BÖLÜM

Adamları Sky Waverly Şirketi, Fransız ortakları ve gazeteler hakkındaki söylentileri araştırmak ve büyük banka birleşmeleri üzerindeki perdeyi aralamak için çabalarını artırırken Geoffrey Waters, Amanda Bentley-Smythe hakkında bir dosya hazırlamaya başladı. Araştırdığı, dedikodulara dayanan kişisel bir geçmiş değildi; MI-5 şefi yengesinin belirli bir şekilde olmadıkça aşk hayatıyla ilgili değildi. Ama böyle bir şeklin ortaya çıkması onu derinden üzdü.

Amanda Reilly saygıdeğer İrlandalı bir çiftin kızıydı. Ailenin Dublin' de dostça atmosferi, devamlı müşterileri ve küçük mutfağıyla tanınan bir barı vardı.

Güzel bir çocuk olan Amanda kızıl saçlı, çekici bir genç kız ve sonra büyüleyici ve müşterilerin başını döndüren genç bir kadın oldu. Eldeki bilgilere göre Dublin'de görevli bir magazin fotoğrafçısı bara gidip onu görünce katı Katolik olan annesiyle babasından kızlarının fotoğrafını çekme izni istedi.

Gerisi dedikodu gazetelerinin yazdığı gibi peri masalıydı. Amanda, Londra'ya götürülmüş ve bir yandan zarafet dersleri alırken diğer yandan mankenlikte şöhret basamaklarını tırmanmaya başlamıştı. Bu sırada, İrlanda aksanını iyice düzeltmişti. Yetiştirilme tarzından ya da anne babasının katı

tutumu yüzünden podyuma yalnızca klasik kıyafetlerle ve genellikle çok pahalı mücevherler takarak çıkıyordu. Artık mesleğinde bir yıldızdı.

Sonra İrlandalı kıza bir şey olmuştu. Bilgiler bilgilere eklendikçe Geoffrey Waters bazı şeyleri anlıyordu. Amanda Reilly ünlülerin, zenginlerin ve soyluluk taslayan insanların çevresine girmişti. Tanınmış Küçük soyluların, film yıldızlarının, dul maliyecilerin kollarında fotoğrafları çekiliyordu. Sonunda Clive Bentley-Smythe'yle beraber olmuş ve onunla evlenmeyi seçmişti. Bu Waters'a tuhaf geliyordu. Etrafındaki onca parlak adam arasından, sönük birisini seçmesi tuhaftı.

Ardından kaçınılmaz şey oldu; dedikodular uçak biletleri, özel uçaklar, varış

yerleri ve uçuş planları üzerinde bir istihbarat araştırması yapılmasına yol açtı.

Bilgisayarlar, fotoğraflara ve önceki doğrulanmış bilgilere dayanarak ilişkileri hakkında bir sonuç çıkardı. Londra ile İs-koçya seçkinleri arasında genç ve orta yaşlı endüstri baronları, tanınmış malikânelerin ya da şatoların av alanlarının vârisleri, uluslararası yarışlara katılacak kadar varlıklı yarışçılar vardı. Paris'te modacılar ve ona hayran olan homoseksüeller de buna dahildi. Tek boşluk son birkaç yıldır Hollanda'ya, özellikle Amsterdam'a yaptığı sık ziyaretlerdi.

Genellikle özel uçakla yaptığı yolculuklarda onu karşılayan birisi, bir arabaya ya da limuzine bindirildiği görülmemişti. Hiç kimse yoktu. Uluslararası üne sahip olan manken bir taksiye binip kent merkezine gidiyor ve ortadan kayboluyordu.

Amsterdam!

Sir Geoffrey Waters anlamaya başlamıştı ve şimdi midesine bir kurşun yemiş

gibi hissediyordu. Tertibin bütün nedeni kendisi miydi? Resimleri gazetelerde hiçbir zaman çıkmamasına rağmen, MI-5 İç Güvenliğin güçlü şefi olduğu biliniyordu. Matarese için bundan daha iyi bir bağlantı olabilir miydi? Ve bu tahmin Sir Geoffrey'in aklında dolaşan sorulara yanıt verecek miydi? Clive ile Amanda son aylarda Gwy-neth ile kendisine fazla yakınlık göstermeye başlamışlardı. Davet ettikleri yemekli partiler Waters'a hem ilgisiz, hem de sıkıcı geliyordu, ama karısının erkek kardeşine hayranlığını bildiği için sesini çıkarmamıştı.

Yine de sinirli bir anında sormuştu.

"Sevgili Gwyn, bu umulmadık sevgi gösterisi nedir? Aniden öleceğimiz konusunda söylentiler mi dolaşıyor? Paran onlara kalacak -daha

önce verdiklerinden artanlar- Haftada birkaç kez telefonla arıyorlar ya da geliyorlar. Lütfen, canım, geçinmek için hâlâ çalışmak zorundayım."

"Faturaları ödememe izin verseydin çalışmak zorunda olmazdın, sevgilim."

"Bunu duymak istemiyorum. Ayrıca, işimde oldukça iyiyim."

"Lütfen, Geof, Clive'in sana taptığını biliyorsun. Amanda da sana düşkün. Her zaman senin yanında oturmak için ısrar eder. Dünyanın en güzel kadınının yanında oturmaktan heyecan duymayacak altmışına yaklaşmış bir tane bile adam yoktur. Olduğunu söylersen, inanmam."

"Birçok gereksiz soru soruyor. Beni yaşlı bir James Bond sanıyor."

Evet, Amanda Bentley-Smythe pek çok soru sormuştu. Bunlar Waters'in geçiştiremeyeceği sorular değildi, ama yine de merak ediyordu. O korkunç partilerde, kadehi göz kamaştırıcı Amanda tarafından sürekli dolduruluyordu, Waters farkında olmadan sözünü etmemesi gereken bir şeyi ya da birisini ağzından kaçırmış mıydı? Sanmıyordu, bu bakımdan çok deneyimliydi, fakat Amanda'nın her zaman çok zeki olduğunu düşündüğü için her şey mümkündü. Bir şey öğrenmiş miydi? Waters'in masumca söz ettiği ve herkes tarafından bilinen şey onun hedeflediği bir şey olabilirdi.

Amsterdam'da görüştüğü bilinmeyen kişi gerçekten Matarese'nin bir parçası mıydı? Waters kuşkula-rıyla karşı karşıyaydı.

Kırmızı dahili telefon çaldı. Operasyon müdürüne bağlı güvenilir bir hattı.

"Waters."

"Ne yazık ki, haberler berbat, Geof. Kendini hazırla."

"Karım mı?"

"Hayır, araştırdığın konu. Yengen Amanda Bentley-Smythe."

"Ortadan kayboldu, değil mi?"

"Öldü. Boğazı sıkılarak öldürülüp Thames'e atılmış. Bir saat önce bir nehir devriyesi tarafından bulunmuş."

"Aman, Tanrım!"

"Dahası var, dostum, iskoçya, Liverpool ve batı Londra'da üç bü-yjk banka yöneticisi başlarından vurularak öldürülmüş. Yeraltı dünyasının öldürme tarzı bu."

"Bu bir temizlik!" diye bağırdı Waters. "Hepsinin bürolarını mühür-leyin!"

"Mühürlenecek bir şey yok. Her şey götürülmüş."

"Düşünmelisin, Clive," diye üsteledi Geoffrey Waters gözleri yaşlı, bitkin kayınbiraderine. "Sana acıyorum, ama bu korkunç olay tahmin edebileceğin her şeyin çok daha ötesine uzanıyor. Şimdi, şu son birkaç gün..."

"Düşünemiyorum, Geof! Her deneyişimde onun sesini duyuyor ve öldüğünü anlıyorum. Tek düşünebildiğim bu!"

"Konyak şişesi nerede?" diye sordu Waters etrafına bakınarak. Bentley-Smythe'nin Surrey'deki evinin güneşli bahçeye açılan kütüp-

hanesindeydiler.

"Ah, evet, dolap şurada... Bir içkinin iyi geleceğinden eminim."

"Bilmiyorum," dedi Clive yüzündeki gözyaşlarını silerken. "Aram pek iyi değil ve telefon hiç durmadan çalıyor..."

"Artık bir süre çalmayacak," diye sözünü kesti Sir Geoffrey.

"Ne?"

"Gelen telefonları büromdaki telesekretere yönlendirdim. Ne zaman istersen, mesajları dinleyebilirsin."

"Bunu yapabiliyor musun?"

"Evet, delikanlı, yapabiliyorum ve yaptım." Waters dolaptan bir şişe konyak çıkarıp kadehe biraz doldurduktan sonra kayınbiraderine götürdü. "Al, iç bunu."

"Dışardaki muhabirlerden ne haber? Evin etrafını çevirdiler ve eninde sonunda onlarla karşılaşmak zorundayım."

"Bir yeri çevirmiyorlar. Polis onları dağıttı."

"Sen yapabilirsin... Tabii yapabilirsin. Yaptın." Bentley-Smythe yüzünü ekşiterek içkisini içti. "Radyoyla televizyonda söyledikleri korkunç şeyleri duydun mu? Amanda'nın sevgilileri, ilişkileri olduğundan

-hem de sayılamayacak kadar çok- kuşkulanıldığını? Onu lekeliyorlar, üst sınıf bir fahişe yerine... Geof! Beni seviyordu, ben de onu seviyordum!"

"Özür dilerim, Clive, ama Amanda Sunnybrook Çiftliği için bir aday değildi."

"Tanrım, bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Kör değilim! Benim karım enerjik, heyecanlı ve çok güzel bir kadındı. Ne yazık ki, ünlü bir aileden

fazla yeteneği olmayan yakışıklı bir ahmakla evlendi. Bunu da biliyorum, çünkü ben buyum ve onun benden fazlasına ihtiyacı vardı!"

"Sen de onun düşkünlüklerine göz yumdun?"

"Tabii yumdum! Ben onun dayanağıydım, reklam ve şöhretinin getirdiği fırtınaları yatıştırır, üzüldüğü ve çok yorulduğu zaman sığınağı olurdum."

"Olağanüstü bir kocasın," dedi Sir Geoffrey.

"Başka ne yapabilirdim?" dedi olağanüstü koca kendini savunur gibi. "Onu hayatın kendisinden daha çok seviyordum. Beni bırakmasına izin veremezdim.

O benim için her şeyin üzerindeydi."

"Tamam, Clive tamam," dedi Waters. "Ama benim işimi yapmama izin vermelisin."

"O öldürüldü, Tanrı aşkına! Beni neden polis ya da Scotland Yard sorguluyor?

Neden sen?"

"Bunu anlayacağını umuyorum. Seni benim sorguluyor olmam yanıtı veriyor olmalı. MI-5 herhangi bir sorgulamada polis ya da Scot-land'ın yerini alabilir.

Hepimiz birlikte çalışırız tabii, ama bunun gibi durumlarda biz öne geçeriz."

"Ne demek istiyorsun?" Bentley-Smythe şaşkınlıktan ağzı açık, eniştesine bakıyordu. "Siz gizli servis gibisiniz; casusları ve hainleri yakalar, o çeşit işlere bakarsınız. Amanda'nın sizinle ne ilgisi var? O öldürüldü, kahretsin! Katili bulmak polisin işi."

"Sana birkaç soru sorabilir miyim?" dedi Waters, Clive'in itirazlarına aldırmadan.

"Neden olmasın?" diye yanıtladı şaşkınlık ve acı içindeki Bentley-Smythe.

"Telefonu kapattın, muhabirleri kovaladın; ciddi olmasaydın bunları yapmazdın. Sor."

"Son birkaç gün, hatta hafta içinde, Amanda'da gerginlik belirtileri var mıydı?

Demek istediğim, davranışları değişmiş miydi? Anormal bir şekilde üzüntülü ya da hassas mıydı?"

"Her zamankinden fazla değildi. Son çekiminde onu fazla ağırbaşlı giydiriyor diye fotoğrafçıya öfkeleniyordu. Artık yirmi yaşlarında bir model olmadığını biliyorsa da büyükanne kıyafetleri giymeye hazır değildi. Öfkeli bir yapısı vardı, biliyorsun."

"Ben karakterinden söz etmiyorum, Clive. Onu rahatsız eden telefonların ya da görmek istemediği ziyaretçilerin geldiği oluyor muydu?"

"Bilemem. Gündüzleri büroda bulunuyordum ve o da genellikle dışarda oluyordu. Programı buraya gelemeyeceği kadar dolu olduğu zamanlar için şehirde bir katı vardı."

"Bunu bilmiyordum," dedi Sir Geoffrey. "Adresi nedir?"

"Bayswater'da bir yerde sanırım."

"Sanıyorsun? Oraya hiç gitmedin mi?"

"Açıkçası, hayır. Telefon numarasını biliyordum. Rehberde yoktu tabii, gizliydi."

"Onu bana ver, lütfen." Clive numarayı verince Waters hemen masadaki telefona gitti. Numarayı çevirip kaşlarını çatarak dinledikten sonra kapatıp Bentley-Smythe'ye baktı. "Kesik."

"Nasıl olabilir?" diye bağırdı Clive. "Bir yere gitmiyordu ve gitse bile her zaman telesekreteri açardı. Tanrım, bu onun gizli hayatıydı!" Sözlerinin yanlış

yorumlanabileceğini anlayarak birden sustu.

"Neden gizliydi?"

"Bunun için doğru sözcükler yok herhalde," diye yanıt verdi Bently-Smythe.

"Seyahate çıktığında birçok kez ona telefonlarını iletebilir miyim diye sormuştum... beni hemen her gün arardı."

"Londra'daki daireye hiç gitmediğini söylemiştin."

"Gitmedim. Arandığında mesajları veren makinelerden vardı. Mesajları almak için şifreli numarayı vermesini önermiştim, ama reddetti... oldukça sertti...

Anlayış gösterdim."

"Çok tuhaf," diye mırıldandı MI-5 şefi telefona dönerken. Bürosunu arayıp bir yardımcısına Bayswater'daki telefon numarasını verdi.

"Resmi kanalları kullanarak adresi bul ve bir araştırma ekibi gönder Bulabileceğiniz bütün parmak izleri alınsın, sonra beni ara." Telefonu kapadı.

"Tanrı aşkına, Geof, neler oluyor? Bu korkunç bir cinayet değil de uluslararası bir olaymış gibi davranıyorsun."

"Daha iyisi söylenemezdi, Clive, çünkü söylediğin gibi olabilir, Amanda'nın öldürüldüğü saatlerde, İngiltere'de üç kişi daha öldürüldü. Her birinin, birçok ülke ve milyonlarca insanı etkileyen gizli bir fi-nans anlaşmasının parçası olduklarından kuşkulanılıyordu."

"Tanrım, neler oluyor? Karımın zaafları olduğunu kabul ediyorum, ama ima ettiğin şey gülünç! Kazandığı parayı idare etmek için bir muhasebe firması tutmasına onu ben ikna etmiştim. Bir çek defterinin bile bilançosunu yapamazdı! Paradan anlamayan bir kadın böyle bir anlaşmada nasıl rol oynayabilir?

"İkisinin birbiriyle alakası yok, sevgili oğlum. Amanda hızlı yaşamayı, uluslararası jet sosyeteyi ve gösterişi seviyordu. Para hiçbir zaman önemli değildi, sadece bir sıkıntıydı."

"O beni seviyordu!" diye bağırdı giderek isterikleşen Bentley-Smythe. "Bana ihtiyacı vardı... Onun yuvası, merkeziydim! Hep bunu söylerdi."

"Söylediğinden ve içten olduğundan eminim, Clive, ama ünlüler insanlara tuhaf şeyler yapabilir. Sık sık iki farklı insan olabiliyorlar; biri görünen, biri gizli farklı iki insan.."

"Benden daha ne istiyorsun, Geof? Başka açıklayacağım bir şey kalmadı."

'Yalnızca son birkaç haftadan hatırlayabildiklerini. Bir ay öncesinden, özellikle sana Sky VVaverly yönetim kurulu için düşünüldüğün söylendiği zamandan başla."

"Ah, bu kolay. Bunu ilk Amanda'dan duydum. Amsterdam'daki bir çekimden dönmüştü. Sky VVaverly'den bir beyefendiyle tanıştığını ve adamın yönetim kurulları için saygın bir ismi olan birini aradıklarını anlattı. Beni önerdi ve hemen atladılar. Fazladan harika bir gelir olduğunu söyleyebilirim."

"Adamın kim olduğunu sana söyledi mi?" diye sordu Sir Geoffrey. "Adını hatırlayamıyordu, ben de üzerinde durmadım. Paris'ten te-!efon geldiğinde sevinerek kabul ettim tabii."

"Seni kim aradı?"

"Monsieur Lacoste adında bir adam."

"Geçen haftalara dönelim, Clive. Sana sorular soracağım ve aklına ne gelirse öyle yanıtla."

"Buna oldukça alışkınım," dedi Bently-Smythe. "Terapi görmüştüm, biliyorsun."

iki saate yakın konuştular. Waters ara sıra notlar alarak kayınbiraderinin kimi anıları ve belirli konuşmaları hatırlaması için teşvik ediyordu. Ortaya çıkan manzara çok olağandışı bir evliliği tanımlıyordu. Kocada karısına tam güven ve tam bağlılık vardı. Amanda Reilly, Clive Bentley-Smythe ile kendisi için değil, o ve diğerlerinin onun adından yararlanacakları şeyler için evlenmişti. Dahası, güzelliği ve ünü dikkate alınarak Bentley-Smythe ile evlenmesi emredilmişti?

Kimin tarafından emredilmişti?

Amsterdam.

Waters çalan telefonu açtı. "Ne buldunuz?"

"Duymak istemediklerinizi, efendim," dedi MI-5 görevlisi. "Ev tamamen soyulmuş, duvarlar yeniden boyanmış ve bütün eşyaların yüzeyi asitle tahrip edilmiş. Hiçbir şey yok, Sir Geof."

"Telefon kayıtları?"

"Hepsi silinmiş."

"Bunu kim yapabilir?"

"Kabaca beş yüz tane yeraltı hat teknisyeni."

"Yine aynı noktaya dönüyoruz..."

"Sayılmaz, efendim. Biz evdeyken sokaktaki üç adamımız binaya yaklaşırken birden dönüp hızla kaçan bir adam görmüşler. Araştırma ekibini pencereden farketmiş olmalı."

"Adamlarımız onu izlediler mi, izlemedilerse neden?"

"Zaman kalmadı, efendim, adam köşeyi dönünce kayboldu ve sokakta trafik vardı. Ama adamımız yapılabilecek en iyi şeyi yaptı. Fotoğ-

raf makinesiyle adamın resimlerini çekti. Çoğu sırttan, ama hepsi de-ğil, çünkü peşinde birisi olup olmadığını görmek için birkaç kez arkasına dönmüş."

"İyi. Filmleri laboratuvarlarımızda bastırıp mühürlü zarfla büroma gönderin.

Ben görünceye kadar hiç kimse görmeyecek. Londra'ya dönmem kırk dakika kadar sürer. Döndüğümde onları masamda istiyorum."

John ve Joan Brooks adındaki kardeşler Como gölündeki ünlü ve pahalı Villa d'Esté Otelinde, yan yana iki dairede kalıyorlardı. Normal kredi araştırmaları, varlıklı Amerikalı kardeşlerin Orta Batıdan geldikleri ve kısa bir süre önce İngiltere'deki çocuksuz amcalarının tek vârisi olduklarını gösteriyordu. Erkek kardeş iki kez, kız kardeş ise bir kez boşanmıştı ve o anda ikisi de bekârdı.

Bütün bilgiler Amerika ve İngiltere yetkilileri ile Londra, Oxford Caddesindeki Braintree ve Ridge Firması tarafından doğrulandı.

Analizci Frank Shields ile Ml-5'ten Sir Geoffrey Waters işlerini iyi yapmışlardı.

Cameron Pryce ile Leslie Montrose, Crédit Suisse almak için görüşmelere başlayabilirlerdi.

Como gölü kıyılarındaki büyük evlerde söylentiler yayılmaya başladı. Kardeşler uluslararası ünlülere -film ve televizyon yıldızlarına, şarkıcılara, işe yeni başlayan opera topluluklarına- yardım ediyorlardı. Bu onların âdetiydi. Bir insanın ne kadar paraya ihtiyacı olurdu ki?

Söylentiyi Don Silvio çıkarıp bütün Bellagio halkına yaymıştı. Haberin itibarlı kişilere ulaşacağını biliyordu. Gerçekten ulaştı da. Villa d'Este'ye

davetler yağmaya başlayınca otelin kapıcısı bağırmıştı. "Paz-zo! Bu insanlar Suudilerden daha büyük dert!" Don Silvio bunu duyunca gülmüştü. Sonunda bekledikleri davet geldi. Bir öğleden sonra kroket partisine çağrılıyorlardı. Oyundan sonra yatta içkili parti verilecekti. Davetiyeyi kapıcı kendisi götürdü. O sırada Bayan Brooks kardeşinin yanındaydı.

"Kabul etmenizi öneririm, Paravacini'lerin danslı yemek davetleri ya da partileri sıkıcı ve kalabalık olmaz. Harika yemekler, kroket sahasında kahkaha, güneş batarken gölün en güzel yatında içki, hayal gibi bir şey."

"Eğlenceli olmalı!" diye bağırdı Yarbay Montrose.

"Öyle olacak, ama sizi uyarıyorum, Paravacini'ler krokette ustadırlar, özellikle kardinal. Bahislere makul miktarda katılın, çünkü kaybedeceğinizden eminim."

"Krokette bahis mi oynuyorlar?"

"Si, signore, her şey hayır dernekleri için tabii. Kardinal Rudolfo, Vatikan'daki bağış sandıklarını vaazlarından çok sopasıyla doldurduğunu söyler sık sık.

Harika bir mizah anlayışı vardır, ondan hoşlanacaksınız."

"Kıyafet nasıl olacak. Bavullarımızın çoğu hâlâ Londra'da."

"Ah, tamamen serbest, Don Carlo Paravacini kolalı gömleklerle sıkı giysilerin eğlenceyi bozduğunu iddia eder."

"Yaşlı bir adam için olağandışı bir fikir," dedi Pryce.

"Don Carlo yaşlı sayılmaz. Otuz sekiz yaşında."

"Bir 'Don' için çok genç, değil mi?"

"Önemli olan toplumdaki pozisyon, yaş değil. Carlo Paravacini, Avrupa'nın her yanında serveti ve malları olan önemli bir banker. Çok... nasıl

dersiniz?., astuto"

"Uluslararası sermaye piyasasında olduğunu duydum."

"Si, ama ben böyle şeylerden anlamam. İyi eğlenceler ve zahmet olmazsa, Don Carlo'ya selamlarımı söyleyin."

"Tabii söyleriz," dedi Leslie, Cam'i dürterek. "Mağazalarınız hâlâ açık mı?"

"Paravacini'lerin konukları için, görmek istediğiniz şeyleri size gönderirim."

"Buna gerek yok. Kendim bakarım."

"Nasıl isterseniz. Arrivederci o zaman."

Kapıcı gidince Montrose, Pryce'ye döndü. "Ne kadar paran var?"

"Sınırsız," diye yanıtladı Cam. "Geof Waters bana altı tane kredi kartı verdi.

Harcamalar sınırsız."

"Güzel, ama ya nakit para?"

"Emin değilim. Üç dört bin sterlin kadar..."

"Altı bin dolardan az. Paravacini'ler nakit parayla oynuyorlarsa?"

"Bunu düşünmemiştim."

"Şimdi düşün, Cam. Bay ve Bayan Brooks oraya kredi kartlarıyla gidemez."

"Bahislere kaç parayla girdiklerini bilmiyoruz..."

"Bir keresinde Abu Dabi'de görevliyken sekiz bin dolar borçlandım," diye sözünü kesti Montrose. "Oradan canlı çıkabilmek için elçiyi uyandırmak zorunda kaldım."

"Hey, sen benden daha heyecanlı bir hayat sürmüşsün, yarbay."

"Sanmıyorum, memur Pryce. Londra'yı arayıp Geoftan, Bay Bro-oks'a en az yirmi bin dolar göndermesini söyle."

"Çok titizsin, yarbay. Bu benim işim, ama sen benden önce düşünüyorsun."

"Hayır, değilim, canım. Ben bir kadınım ve kadınlar ne zaman acil para gerekebileceğini tahmin etmeye çalışırlar. Bu evrensel bir bilmecedir."

Cameron onu omuzlarından tuttu, yüzleri birbirine yaklaşırken dudakları arasında santimler kalmıştı. "Benim bilmecemin ne olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Uyanmanı bekliyordum, budala."

"Korkuyordum... oğlun, kocan, Ev Bracket... Onlar senin parçan gibiydiler ve onları aşabileceğimi sanmıyordum."

"Aştın, Cam. Oysa, bunun mümkün olabileceğini hiç sanmıyordum. Neden biliyor musun?"

"Hayır, bilmiyorum."

"Söylemeye korkuyorum, çünkü hoşuna gitmeyebilir."

"Söylemek zorundasın."

"Benim dosyamı okudun, benim de seninkini okuduğumu bilmelisin."

"İstemen gururumu okşadı, ama onu sana verdikleri için öfkelen-men kendi kendini yetiştirmiş bir adamsın. Arkanda benimki gibi generaller ve yine benimki gibi para yoktu."

"Hey, devletten yardım almıyorlardı, bayan," dedi Pryce. Leslie'nin omuzlarını bıraktı ama uzaklaşmadı. "Annemle babam öğretmendi ve ikisi de çok iyiydi.

Hiçbir zaman karşılayamamayacakları halde, master yapabilmemi sağladılar."

"CIA seni Princeton'da seçtiği zaman neden kabul ettin?" diye sordu Leslie.

"Doğrusu, çok heyecanlı olduğunu düşünüyordum... ve aldığım öğrenci burslarını geri ödemek bir profesörün meslek hayatının yarısı kadar bir süre tutardı."

"Aynı zamanda sporcuydun," dedi Leslie yüzünü ondan uzaklaştırmadan.

"Lisede çok ünlüydüm, çünkü yenilmekten nefret ediyordum."

"Başarılı sevgilim..."

"Bunu bir daha söyler misin, lütfen?"

"Evet, söylerim... Sevgilim, beklenmedik sevgilim."

Uzun uzun ve artan bir heyecanla öpüştüler. Sonunda, Leslie geri çekilerek Cam'in gözlerine baktı. "Engellerimi nasıl aştığını sana söylemedim."

"Önemli mi?"

"Benim için önemli, canım. Ben bir gecelik aşk yaşayacak bir kadın değilim ve senin bunu bildiğinden eminim. Ben fahişe değilim."

"Lanet olsun, seni hiçbir zaman öyle düşünemem."

"Bazı iyi arkadaşlarım bu kategoriye sokuldu. Orduda evliliğin nasıl olduğunu bilemezsin. Aylar süren ayrılıklar, özlemler ve sürekli asılan adamlar, kocanın şefleri dahil."

"İğrenç," dedi Cameron.

"Kesinlikle iğrenç, ama oluyor."

'Benim de o kanallarda dostlarım var. 'Belli. Söylemek istediğin ne?"

"Sana oldu mu?"

"Hayır. Neyse ki Jamie, bir general kızı olmam ve Bracket vardı Olmasalardı, ne yapardım bilemiyorum."

"Ben biliyorum," dedi Pryce onu kollarına alırken. Yeniden ve daha uzun öpüşmeye başladılar.

Telefon çalınca Leslie geri çekildi. "Sen açsan daha iyi olur."

"Burada değiliz," diye karşılık verdi Cameron alçak sesle ve ona yeniden sarıldı.

"Lütfen... Jamie aramadı..."

"Tabii," dedi Pryce onu bırakarak. "Ama aramayacağını biliyorsun. Waters bunu sana söylemişti."

"Ondan haber alabilirim, değil mi?"

"Evet, tabii." Cam masaya gidip telefonu üçüncü çalışında kaldırdı. "Alo?"

"Bu taraf güvenli, ama sizin tarafınızda güven sınırlı," dedi Londra'dan arayan Geoffrey Waters. "Dikkatli konuş, lütfen."

"Anlıyorum."

"Bir ilerleme var mı?"

"Sen arayıncaya kadar vardı."

"Efendim?"

"Hiçbir şey, boşver. Evet, var. Biraz mücevherat ve özellikle zarif bir goblen koleksiyonumuzda harika olacak."

"Harika. Sağlam bir bağlantı mı?"

"Öyle olduğuna inanıyoruz, ama bu gece öğreneceğiz. Bu arada, kız kardeşim para istiyor."

"Ne kadar ihtiyacınız varsa hesaba yazdırın."

"Yerliler kredi kartı kabul etmezler."

"Anlıyorum. Gönderdiğimin dışında mı?"

"Nereye gönderdin?"

"Villa D'Este'nin veznesine."

"Daha önce mesaj bırakmışlardı, ama aramadım."

"On bin sterlin gönderdim," dedi Waters.

"Amerikan dolarıyla ne tutuyor?"

"Emin değilim, on yedi, on sekiz bin kadar." "Sanırım, bu yetere yakın. Yirmi binden söz ediyordu." "Tanrım, ne için?" "Goblen için herhalde." "Anlıyorum.

On bin daha göndereceğim." "Senin tarafta koleksiyonumuza eklenecek bir şey var mı?" "Var. Burada, Londra'da büyük bir parça var. Goya'nın ilk eserlerinden olduğuna inandığım imzasız bir tablo, ihanet günlerinden. Sana bir fotoğrafını gönderirdim, ama eserin hakkını vermez. Amerika'ya dönerken buraya uğradığın zaman göreceksin."

"Bu harika bir haber. Temasta kalalım."

"Bağlantı sonuçlanırsa, telefon et."

'Tabii." Pryce telefonu kapatıp Leslie'ye döndü. "Aşağıdan bir yığın para alabiliriz ve Geof daha gönderecek."

"'Kız kardeşim para istiyor,' sözüne bayıldım."

"Parayı senin istemen daha iyi. Zengin bir kadın için daha mantıklı."

"Cinsiyetçi sen de."

"Doğru." Cameron ona yaklaştı. "Nerede kalmıştık?"

"Benimle aşağıya, mağazalara gelmeni istiyorum. Çekici kıyafetler seçmeme yardım et. Ancak, önce bana 'harika haber'in ne olduğunu anlat."

"Anladığıma göre, Londra'da bir köstebeğin fotoğrafını çekmişler. Bir Goya ihaneti dedi."

"Bir ne?"

"Goya tablosu."

"Ressamın kim olduğunu biliyorum, sen neden söz ediyorsun?"

"Sanıyorum, Londra'da bir Matarese casusu bulmuşlar. Ve oldukça yüksek rütbeli."

"Bu bir ilerleme. Artık biz de biraz ilerleyelim."

"Kendi ilerleyişimize yönelmeyi tercih ederdim - tamam mı?"

"Şimdi olmaz, sevgilim. Ben de senin kadar istiyorum, ama Para-vacini'lere gitmemize yalnızca üç saat kaldı."

"Bir saat yetmez mi?"

"Gölün etrafını dolaşmak en az kırk beş dakika sürer ve ikimiz de şık giyinmeliyiz."

"Neden seninle mağazalara geliyorum?"

"Çünkü erkekler bir kadında neyin çekici olduğunu bilirler. Uzun zamandır üniformalı olduğum için geri kaldım. Gördüğün zaman anlayacaksın."

Ta ben?"

"Seni giydirdiğim zaman anlayacağım."

"Cinsiyetçi."

"Bir dereceye kadar kabul ediyorum... Şimdi biraz sakinleştiğimize göre, sana engellerimi neden yıktığını anlatacağım. Dinlemek ister misin?"

"Bilmiyorum. Ama evet, isterim."

"Sen çok terbiyeli bir adamsın, Cameron Pryce. Aramızdaki titreşimleri benim gibi sen de hissettin, ama uzak durdun... bana saygı duyuyorsun. Bu hoşuma gidiyor."

"Başka çare yoktu. Evet, titreşimler vardı, ama sorunların da vardı... kocan, oğlun, geçirdiğin korkunç olaylar. Bir yabancı bütün bunları nasıl aşabilirdi?"

"Sen aştın, kibarlık ve yumuşaklıkla. Gelgelelim işinde hiç de kibar ya da yumuşak değilsin... Evet, Cam, hakkındaki her şeyi okudum. Aslında sen kara operasyon görevlisisin. On iki terörist lider öldürdüğün kayıtlı, belki bir o kadar da kayıtsız vardır. Aralarına sızıp hepsini öldürmüşsün."

"Bu benim işim, Leslie. Onları öldürmeseydim, daha yüzlerce, belki binlerce insan öldüreceklerdi."

"Sana inanıyorum, canım, yalnızca Komutan Pryce'nin bana gösterdiği bir başka yanı olduğunu anlatmaya çalışıyorum. Buna iznim var mı?"

"Tabii, ama konuya gelelim, olur mu?"

"Geleceğim, geleceğim. Neden biliyor musun? Boşver, şunu söyleyeceğim...

Gelecek hafta ya da gelecek ay ne olacağını bilmiyorum.

hatta gelecek yıi, ama şu anda seni kaybetmek istemiyorum, Came-,-on Pryce.

İyi bir adam kaybettim, birini daha kaybedemem."

Birbirlerine ihtirasla sarılarak yatağa düştüler.

Kroket sahasının sağ tarafındaki üstü kapalı taraçada bir yaylı çalgılar kuvarteti çalıyordu. Artık iyi tanınan Amerikalı hayırsever kardeşler John ve Joan Brooks geldiklerinde konukların çoğu şık kıyafetleri içinde oradaydılar. Gol sepetinin arkasındaki direğe büyük bir yeşil tahta asılmıştı; iki oyuncu renkli tebeşirle işaretlenen yerde oyuna başlamıştı. Göl kıyısındaki bakımlı çimenlerin üstünde birçok büfe vardı.

Kocaman yat uzun iskelenin sonunda demirli duruyordu. Alt güverteye inen krom parmaklıklı iskele tahtası, altmış kadar kişinin oturabileceği göle tepeden bakan tenteli verandasıyla görülecek şeydi.

Malikâne Togazzi'nin teleskobuyla göründüğünden çok daha muhteşemdi. Taş

ve tik ağacından yapılmış modern bir 'şato'ydu. Dört katlı olan malikânenin mazgalları bile vardı, tek eksiği etrafındaki hendekti. Villa d'Este'nin kapıcısı Paravacini malikânesini göldeki en muhteşem malikâne olarak överken doğru söylemişti.

"Bu kıyafetlerin her biri için neredeyse bir aylık maaş ödedik," dedi Montrose evin etrafından dönerken. Ardından göl kenarına inen tuğla döşeli yolda yürümeye başladılar. "Yine de buradaki en fakir insanlar gibi görünüyoruz."

"Saçmalıyorsun," diye karşı çıktı Pryce. "Müthiş görünüyoruz, özellikle sen."

"O başka. Bana öyle bakmaktan vazgeç. Kardeş olarak biliniyoruz, akraba zinası yapan kardeşler değil."

"Özür dilerim, elimde değil."

"Bakma, yalnızca gülerek başını yana eğ. Bize bakan bir adam gördüm.

Üstünde mavi bir pantolonla sarı gömlek var."

"Onu daha önce görmemiştim."

"Geliyor... John."

"Tamam... Joan."

"Siz Brooks'lar olmalısınız!" dedi adam heyecanla. Siyah saçlı ve çok yakışıklıydı, ingilizcesinde hafif bir İtalyan aksanı vardı. "Birbirinize benziyorsunuz."

"Bunu sık sık duyuyoruz," dedi Leslie elini uzatırken. "Siz kimsiniz?"

"Evsahibiniz Carlo Paravacini davetini kabul ettiğiniz için size minnettar," diye yanıt verip Montrose'nin elini öptü. "Ya da Amerikalı dostlarımın dediği gibi Charlie." Sonra Cameron'un elini sıktı.

"Öyleyse, sizinle tanışmak bir zevk diyeceğim, Charlie," dedi Pryce.

"Bu hoşuma gitti... Bir içki, belki Chablis ya da Scotch viski?"

"Birisi size dedikodumuzu yapmış," dedi Leslie gülerek. "En sevdiğimiz içkiler bunlardır."

"Ama her zaman kararında, bunu da öğrendim. Hoşuma gitti."

"O zaman, Villa d'Este'nin kapıcısının size selamlarını gönderdiğini söylemenin tam sırası," diye ekledi Cameron.

"Teşekkür ederim," dedi yakışıklı evsahibi. "Tanrı aşkına, bu küçük parti için şefini çaldığımı ona söylemeyin."

"Dudaklarımızı mühürledik, Carlo..." dedi Montrose neşeyle. Pryce de bu sırada sevgilisine bakıyordu, ama o pek neşeli değildi.

Paravacini, Leslie'yi kolundan tutarak onları kalabalığın arasından bir içki masasına götürdü. O içkileri ısmarlarken yanlarına uzun boylu, kır saçlı bir adam yaklaştı. Üstünde bej rengi bir pantolon, kısa kollu siyah bir gömlek vardı ve rahip yakalığı takmıştı. Carlo rahibi görünce dönüp onları tanıştırdı.

"Amcam Kardinal Rudolfo Paravacini, ama biz ona Como'da Papa Rudi deriz.

Öyle değil mi, kardinal?"

"Burada büyüdüm, neden olmasın?" diye yanıt verdi Katolik Kilisesi yüksek rahibi. "Ben de herkes gibi bu tarlalarda koşup keçi ve tavşan kovaladım.

Seçildim, ben istemedim. Yeğenimin cömertliği bana görevimin sağlamadığı lüks dakikalar yaşatıyor."

"Sizinle tanıştığıma sevindim," dedi Cameron el sıkışırken.

"Memnun oldum," dedi Leslie o da el sıkışarak. "Amerikalı Protestanlar için Tanrı'ya şükürler olsun," diye karşılık verdi kardinal. "İtalyan, Fransız ve İspanyol cemaatlerim yüzüğümü öpüyorlar ve onlara cennette bir yer garantileyeceğimi düşünüyorlar. Oysa, kendim için bile garanti edemem...

Lacus Larius'a hoşgeldiniz."

"Sizin müthiş bir polo oyuncusu olduğunuzu duyduk, kardinal," dedi Pryce.

"Öyle. Bana karşı oynamak ister misiniz?"

"Yanınızda oynamayı tercih ederim. Kız kardeşim benden daha iyi bir oyuncudur."

"Hazırla, Carlo," diye emretti rahip. "Ortağım Signor Brooks olacak."

"Nasıl istersen," dedi Don Carlo Paravacini, kardinale tuhaf bir ifadeyle bakarak.

Kroket sahasında sevinç çığlıkları ve karşı taraftan gelen üzgün inlemeler sürerken hizmetçiler oyuncuları serinletmek için buzlu çaylar ve limonatalar taşıyorlardı. Üç saat sonra, kazananlar gümüş kroket sopalarıyla ödüllendirildiler ve herkes yatın tenteli verandasında toplanmaya başladı.

"Çok özür dilerim," dedi Pryce ortağı Kardinal Paravacini'ye. "Kaybetmemize neden oldum."

"Ben bile zorlandım, John Brooks," dedi rahip gülümseyerek. "Berbattın. Ama kız kardeşin Bayan Joan yeğenim Carlo ile birlikte hepsini kazandı! Çok hoş bir çift oldular, değil mi? Birlikte çok güzel ve çok yetenekliler. Daha ileriye gidebilirler, neden olmasın?"

"Kız kardeşim Katolik değil..."

"Din değiştirme her zaman oluyor," diye sözünü kesti kardinal. "Yeğenimin ilk evliliğini iptal ettik, ikinci karısı da kısa bir süre önce öldü."

"Ne söyleyeceğimi bilemiyorum," dedi şaşkınlık içindeki Cameron Pryce, Yarbay Montrose'ye bakarak. Leslie o sırada gülerek kroket sahasından çıkarken Carlo Paravacini'nin kolunu tutuyordu.

— 357 —

Yarım saat sonra, Cam hâlâ kardinalle birlikteydi ve etraflarını saran düzinelerle meraklı konukla tanışmıştı. Kardinal, Vatikan'da ço|< nüfuzlu bir din adamıydı ve Amerikalının büyük zenginliği onu hemen ünlüler sınıfına sokmuştu. Sonunda yorgunluktan bayılacak duruma gelen Kardinal Paravacini nispeten tenha bir masaya oturmalarını istediği zaman Pryce bakışlarıyla kalabalığı tarayarak Leslie'yi aradı.

Lesli orada değildi. Ortadan kaybolmuştu.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

?

"Özür dilerim, kardinal, ama kız kardeşim yok, onu hiçbir yerde göremiyorum."

"Kuşkusuz, yeğenim ona etrafı gösteriyordur," dedi rahip. "Gerçekten çok güzel bir sanat koleksiyonu var, İtalya'daki en mükemmelleri arasındadır."

"Sanat koleksiyonu mu? Nerede?"

"Malikânede tabii." Malikâneden söz etmesiyle Pryce'nin gözlerinde beliren alarmı Kardinal Paravacini görmüş olmalıydı. "Ah, emin olun, Bay Brooks, korkacağınız hiçbir şey yok. Carlo çok saygılı bir adamdır ve bir konuğundan hiçbir zaman yararlanmaya çalışmaz. Doğrusu, buna gerek yok, çünkü kadınlar onun ilgisini çekmek için her zaman sıraya dizilirler."

"Bilmediğiniz bir şey var," dedi Cameron. "Kız kardeşimle aramızdaki bir anlaşmaya göre, birlikte ne zaman dışarıya çıksak ne sebeple olursa olsun oradan ayrılacağımızı birbirimize haber veririz."

"Bu insanı bunaltan bir şey, Bay Brooks."

"Değil, sadece sağduyulu olmak," diye karşılık verdi Pryce. Hızla üşünüyor ve bunu göstermemek için elinden geleni yapıyordu. "Dışarıya yalnız çıktığımız zaman, ki çoğunlukla böyledir, ikimiz de yanıma silahlı bir refakatçi alırız."

"Şimdi hakaret ettiniz, bayım."

"Aldığımız kaçırma tehdidlerini bilseydiniz, böyle düşünmezdiniz efendim.

Yalnızca geçen yıl, Amerika'daki güvenlik şirketimiz bana karşı dört, kız kardeşime karşı beş kaçırma teşebbüsünü engelledi."

"Bilmiyordum..."

"Bu kolay açıklanacak bir durum değil," dedi Cameron acı bir gQ. lümsemeyle.

"Birçok delinin aklına böyle bir şey girebilir."

"Tabii, böyle suçlar Avrupa'da da işleniyor, ama bu söylediğin benim gibi yaşlı bir din adamı için yine de şok edici."

"Gördüğünüz gibi," diye devam etti Cam. "Yeğeniniz Carlo beni asla endişelendirmez. Kız kardeşim onun yanındaysa, rahatlayacağım. Beni bağışlarsanız, gidip onları bulmak istiyorum. Sanat koleksiyonuydu, değil mi?"

"Evet, galeri giriş katında, batı tarafında. Sizin de harika bir aile koleksiyonunuz ve paha biçilmez goblenleriniz olduğunu biliyorum."

Bu da onlardan, diye düşündü Pryce yerinden kalkarken. Amerikalı Brooks'lar hakkında yayılan yanlış bilgilerde sanat koleksiyonu ya da goblenlerden söz edilmemişti. John ve Joan Brooks etrafa, tablo ve goblen toplayan ciddi koleksiyoncular olarak değil, keyiflerine düşkün, sahne ışıklarını ve gösteri dünyasını seven sanat meraklıları olarak tanıtılmışlardı. Cameron'un Geoffrey Waters ile yaptığı telefon konuşması dinlenmişti ve ne yazık ki, o çekici din adamı da bu pis işin bir parçasıydı.

"Giriş katı, batı tarafı," dedi Pryce kardinale bakarak. "Teşekkürler. Sonra görüşürüz." Malikâneye giden tuğla patikaya yaklaşırken Pryce 'kız kardeşi' için duyduğu sahte endişenin Paravacini'lerin evine girmek için makul bir neden yarattığına seviniyordu. Küçük bir kıskançlık kıpırtısı dışında, Leslie için korkmuyordu. Yarbay Montrose kendini çok iyi koruyabilecek yetenekteydi.

Bununla birlikte, Don Carlo'nun yalnızca havuzları, eski ve modern heykelleri, renkli bahçeleri olan Pa-ravacini malikânesiyle Leslie'yi etkilemeye çalışıyor olduğu kesindi. Cameron şatoya benzer binanın içinde ne öğrenebileceğini bilmiyorsa da mesleğinde, bir binanın içine sızma ilerleme sayılırdı.

Ama her şekilde yanılıyordu.

Malikânenin büyük kapılarından mermer hole girdi. Boştu ve paktan gelen kahkahalarla zıtlaşan rahatsız edici bir sessizlik içindeydi. Kapı otomatik olarak kapanınca sessizlik daha da büyüdü. Pryce dikkatle yüksek tavanlı odaya doğru yürüdü. Odadan ikiye ayrılan bir koridora çıkılıyordu. Cam batı tarafına giden duvarları nefis tablolarla kaplı koridora saptı.

Birden duvarlarda, kendi ayak seslerinin yanında başka ayak sesleri yankılandı; arkasından geliyordu. Durup döndü. İriyarı, siyah kıyafetli bir adam hareketsiz duruyordu ve dudaklarında hafif bir gülümseme vardı. "Buona sera, signore, lütfen yürümeye devam edin."

"Kimsiniz?" diye sordu Pryce.

"Don Carlo'nun biryardımcısıyım."

"Güzel. Neye yardım ediyorsunuz?"

"Sorulara yanıt vermem gerekmiyor. Şimdi, koridorun sonuna yürüyün. Solda bir kapı var."

"Neden yürüyeyim? Emir almaya alışkın değilim."

"Almayı deneyin, Bay Brooks." Paravacini'nin yardımcısı elini bol siyah ipekli gömleğinin altına sokup bir otomatik tabanca çekti. "Bu emre uyun, kapıya..."

İriyarı, silahlı adam kalın, oymalı kapıyı açtı. Kapı kuşçu dükkânı olarak tanımlanabilecek yüksek tavanlı bir odaya açılıyordu. Kirişlerden sarkan kafeslerde, küçük papağanlardan iri Amerika papağanlarına, büyük şahinlere ve akbabalara kadar çeşitli kuşlar vardı. Hepsinin telli hapishanesi büyüklüklerine göreydi. Çok ilginç bir koleksiyondu. Ve bahçeye bakan büyük bir pencerenin önündeki uzun masanın arkasında Carlo Paravacini duruyordu.

Leslie Montrose de onun solunda bir iskemlede gergin bir halde oturuyordu, yüzü ifadesizdi.

"Hoşgeldin, Komutan Cameron Pryce," dedi kibar bir sesle. "Buraya gelmen ne kadar sürecek diye merak ediyordum?"

"Gelmemi Papa Rudy önerdi, bildiğin gibi."

"Evet, çok hoş ve inancına bağlı bir adamdır."

"Ne zaman anladın?"

"Kardinalin inancını mı?"

"Ne demek istediğimi biliyorsun..."

"Ah, ClA'dan Ajan Pryce ile Amerika Birleşik Devletleri Ordu İstihbaratı nci an Yarbay Montrose'den söz ediyorsun." Paravacini masanın üzerinden eğilerek Cameron'a baktı. "İnanır mısın, bir saatten daha az bir zaman önce?"

"Nasıl?"

"Lütfen. Gizliliğin önemini bildiğinden eminim. Her gün bununla yaşıyorsun.

Şimdi de."

"Şimdiden söz edince... Şimdi ne?"

"Açıkçası, senin için fazla çekici olamaz." Don Carlo ayağa kalkıp çeşitli yüksekliklerde asılı duran kafeslere doğru gitti. "Uçan dostlarımdan hoşlandınız mı, Yarbay Montrose ve Ajan Pryce? Çok hoşlar, değil mi?"

"Kuşlar fazla sevdiğim hayvanlar değillerdir," diye yanıt verdi Les-lie soğuk bir sesle. "Beni buraya getirdiğin zaman söylemiştim."

"Nasıl bu kadar sessiz oluyorlar?"

"Çünkü burada huzur var, onları sinirlendiren, kışkırtan bir şey yok," diye yanıt verdi Paravacini alçak bir sehpadan tahta bir alet alırken. Tahtanın ucunu ağzına götürüp üfledi. Bir saniye kadar yalnızca sessizlik olduktan sonra, oda aniden çığlıklar ve ciyaklamalarla doldu, sanki cehennem boşalmıştı. Kanatlar çırpınırken tüyler uçuşuyordu; düzinelerce kuşun dikkatle bakan iri gözlerinde panik vardı. Carlo aleti ters çevirip yeniden üfledi ve iki ya da üç saniye sonra kulak tırmalayan yaygara durdu. "Çok şaşırtıcı, değil mi?"

"Hayatımda duyduğum en korkunç sesti!" diye bağırdı Montrose ellerini kulaklarından çekerken. "Çok vahşiceydi."

"Evet, gerçekten öyle," dedi Don Carlo. "Çünkü onlar yırtıcı hayvanlardır.

Hepsi öyle ya da böyle saldırgan kuşlar; kimisi etobur, diğerleri ise yuvalarını korumak için ölmeye hazırlar."

"Amacın ne, Charlie?" diye sordu Cameron, silahını hâlâ iki konuğa doğru tutan iriyarı muhafıza bakarak.

"Yıllar öncesine' gider," diye yanıt verdi genç Lacus Larius Don'u. "O zamanlar bir Ortaçağ sporu olan şahinle avcılığa merak sarmıştım-

insanın uçan hayvanlar üzerinde kontrol kurmasında çok ustaca bir jugulama.

Firavun sahiplerine mesajlar getirmeleri için güvercinlere yuvalarına dönme eğitimi vermekle başlamış. Güvercinler telgraf ve telsiz bulunmadan önce ilk casuslar olmuşlar. Çalışmalarım bana bir şey öğretti. Bütün kuşlar; güzel muhabbet kuşlarından büyük şahinlere ve vahşi akbabalara kadar hepsi eğitilebilir."

"Beni etkilemiyorsun, Charlie," dedi Pryce. "Hepimizin özel anlatım yöntemleri vardır, bazıları anatomik, diğerleri kimyasal ve çok öldürücü. Sen neden bu kadar farklısın?"

"Çünkü ben sizden daha akıllıyım."

"Neden? Londra'daki Matarese köstebekleriniz sana bizim kim olduğumuzu söylediği için mi?"

'Washington bize hiçbir şey vermedi, çünkü hiçbir şey bilmiyorlar. Beowulf Agate bir dâhi, bunu söylüyorum. Ama Londra'daki adamımız durumu toparladı ve ilk hedef İngiliz ortağınız Sir Geoffrey Waters. Yirmi dört saat içinde ölecek."

"Matarese'nin İtalyan kolu sensin, değil mi?"

"Tabii benim! Dünya ekonomisinin çaresi biziz, tıpkı atalarımız gibi. Dünyayı dengeli bir temele oturtacağız, bunu başka kimse yapamaz."

"Herkes sizinle iyi geçindiği ve sizin sattığınızı aldığı sürece. Hileli şirket birleşmeleri ve satınalmalarla siz bütüne sahip oluncaya kadar rekabet yok edilecek."

"Çarpık bir kapitalist sistemin ekonomisinden çok daha iyidir. Ekonomik durgunluğu ve krizleri yok edeceğiz."

"Aynı zamanda seçimi de yok edeceksiniz."

"Bilgiçlik taslamalarından bıktım, Bay Pryce. Ne sen, ne Yarbay Montrose bugünden sonra yaşamayacaksınız."

"MI-5 ile CIA İtalya şubesinin şu anda nerede olduğumuzu bildiğini söylersem?"

"Yalan söylüyorsun derim. Villa d'Este'den yaptığınız bütün telefon konuşmaları dinlendi."

"Kardinal bana goblenlerden söz ettiği zaman bunu anlamıştır^ Başlarımızda kurşunlarla cesetlerimiz bulunduğu zaman kurtulacağım mı sanıyorsun, Charlie?"

"Öyle bir şey olmayacak. Size göstereyim." Paravacini masasına dönüp sağ

tarafta bir düğmeye basınca arkasındaki kocaman pencere açıldı. Ardından ikinci bir düğmeye bastıktan sonra tahta alete üfledi; kafesler açıldı ve en az kırk tane çeşitli büyüklük ve şekildeki kuş çığlıklar atarak batan güneşe doğru turuncu gökyüzünde daireler çiz-meye başladılar. Carlo tahtayı ters çevirip kuşlara dönmesi için sinyal verdi. "Geriye döndükleri zaman öleceksiniz,"

dediği sırada, muhafızı Pryce ile Montrose'nin üzerine bir şey püskürtmeye başladı.

"Neden?" diye sordu Cameron.

"Çünkü siz leşsiniz. Üzerinizdeki koku bunu garantiliyor. Köpekler ok ve kurşunlarla etkisiz hale getirilebilirler, ama kuşlarım cesetleri geriye hiçbir şey kalmayıncaya kadar yiyip bitirirler."

"Bir McAuliffe için zaman geldi, yarbay!" diye bağırdı Pryce manyak kuşlar bağrışarak pencereye yöneldiğinde. Öldürücü sürü pencereden içeriye girerken Montrose, "Haydi!" diye bağırarak kendini Carlo Paravacini'nin üstüne atıp elbisesini onun giysisine sürtmeye başladı. Aynı

anda Pryce şaşkın muhafıza öldürücü bir chi sai darbesi indirerek kutuyu alıp onun üzerine sıktı. Sonra Paravacini'ye döndü.

"Leslie, gidelim!" diye bağırdı Pryce.

"Onun silahını istiyorum!" diye bağırdı Montrose kuşlar etrafında dönmeye başlarken.

"Belki de silahı yoktur, gerizekâlı!"

"Var, kuş beyinli! Küçük bir yirmi ikilik. Çek şu kahrolasıca kuşları üzerimden!"

Pryce muhafızın silahıyla iki el ateş etti. Leslie'nin elini tutarken vahşi kuşlar dönerek ve her yere çarparak uçuyorlardı. Pryce ile Leslie koşarak kapıdan çıktılar.

"İyi misin?" diye sordu Cam park yerine doğru koşarlarken.

"Ensemde ısırıkları var..."

"Togazzi'yi arayıp sana bir doktor getirtiriz."

Kiralık arabalarına vardılar. Araba çalışmıyordu. "Bujileri çıkarmış olmalılar,"

dedi Leslie uğraşırken.

"Şurada bir Rolls var," dedi Pryce. "Birinci sınıfta gitmek ister misin? Rolls'u çalıştırmayı biliyorum. Gel!"

"Yakında orta yaşlı bir anne olacak bu kadın buna karşı koymayacak," diye bağırdı Montrose, Cam'ın peşinden kahverengi-bej arabaya doğru koşarken.

"Bir sürü et yiyici kuştan canımı kurtarmaya çalışıyorum! Tanrım!"

Kapıları açıp arabaya atladılar. Direksiyona Pryce geçti. "Zenginliği seviyorum!"

diye bağırdı. "Anahtarları arabalarında bırakırlar. Gidiyoruz!" Cameron vitesi çekerken araba güçlü motoru gürleyerek ve tekerlekleri otların üstünde gıcırdayarak hızla göl yoluna doğru atıldı.

"Nereye?" diye sordu Leslie. "Otele gitmenin iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"Daha kötüsü olamaz. Bulabilirsem, Togazzi'nin evine gideceğiz."

'Telefon var," dedi Montrose kontrol panelinin alt tarafını işaret ederek.

"Tabii kendimizi kaybettirebilirsek. Bu şeyler kalbur gibi."

Bellagio'da birçok dar sokaktan döndükten sonra, Pryce göle paralel uzun dağ

yoluna giden dik yokuşu buldu. Ama Silvio Togazzi'nin evine giden gizli yolu iki kez kaçırdılar. Sonunda, bitkin ve hâlâ şok içindeki Cameron ile Leslie, Togazzi ile göle bakan balkonunda oturuyorlardı. Getirilen sert içkileri sevinerek aldılar.

"Çok korkunçtu," dedi Montrose titreyerek. "O vahşi çığlıklar atan kuşlar..."

"Birçok kişi Paravacini'nin o yaratıklarına olan saplantısının bir gün ölümüne neden olacağına inanıyordu," dedi yaşlı adam. "Ve o 9ün geldi."

"Ne?" dedi Pryce.

"Duymadın mı?" diye sordu Togazzi. "O güzel arabanın radyosunu açmadın mı?"

"Hayır, mecbur olmadığım hiçbir şeye el sürmek istemedim."

"Bütün Bellagio biliyor, yarın bütün İtalya bilecek."

"Neyi bilecek?" diye sordu Leslie.

"Mümkün olduğu kadar kibarca anlatacağım," diye devam etti Don Silvio.

"Carlo'nun kuşçu dükkânının kapısı açık kaldığı için, çok geçmeden konuklar gökyüzüne yükselen birçok değişik kuş olduğunu farketmişler. Önce keyiflenmişler, ama sonunda çimenlere ve yatın üstüne insan etleri düşmeye başlamış. Bir kargaşa olmuş ve hizmetçiler malikâneye koşmuşlar. Gördükleri manzara çoğunun kusmasına neden olmuş, diğerlerini de bayıltmış. Herkes dehşet içinde feryat ediyormuş."

"Cesetler," dedi Cameron.

"Onlardan geriye kalanlar," dedi Togazzi. "İlk olarak, yırtık giysi parçalarından tanımışlar. Martılar sahile yaklaşırken bakışlar ilk oraya yönelmiş."

"Sanırım, kusacağım," diye mırıldandı Montrose arkasını dönerek.

"Şimdi ne yapacağız?"

"Burada kalacaksınız tabii."

"Giysilerimiz ve büyük miktarda para otelde."

"Villa d'Este ile ben ilgilenirim, kapıcı benim adamım."

"Öyle mi?"

"Şef de. Haris ve sevimsiz bir adam, ama birçok bakımdan benim için değerli."

"Ne gibi?"

"Adamlarıma sorgulatmak istediğim birinin şarabına toz karıştırmak ya da cinayet işlemiş bir Paravacini kölesini zehirletmek gibi. Benim bir Scozzi olduğumu unutmayın."

"Gerçekten olağanüstü bir..."

"Olağanüstü birinin kardeşiydim. Adı Beovvulf Agate. Ondan çok şey öğrendim."

"Duymuştum," dedi Cameron. "Ama önceki soruma dönelim. Bundan sonra ne yapacağız?"

"Scofield'le konuşmak için şifreli bir hattım var. Fazla içmemişse, yakında arayacaktır. İçmişse bile, sevgili Antonia onu silkeler."

"Sarhoş mu?" diye bağırdı Pryce. "Siz neden söz ediyorsunuz?"

"Beowulf Agate yirmi yıldır elini içkiye sürmemiş bir istihbarat ajanından çok daha aklıbaşında ve ciddidir."

"Buna inanmam."

Telefon çalınca Togazzi sehpaya uzanıp açtı. "Seni yaşlı alçak!" diye bağırdı.

"Şimdi senden söz ediyorduk."

"O çocuklar ne haltlar karıştırıyor?" diye bağırdı New York'dan gelen ses.

"Bağışla, Brandon, seni ses yükselticiye alıyorum, hepimizle konuşabilirsin."

Togazzi bir düğmeye bastı.

"Pryce, orada mısın?" diye bağırdı Scofield.

"Buradayım, Bray. Ne biliyorsun?"

"İçişleri... İçişleri Bakanlığı, eğer unuttuysan, bize kulaklarını kapamaya devam ediyor."

"Çok iyi hatırlıyorum. Ne var?"

"Roma'daki adamları Washington'u aramış ve İçişleri de Shields'i arayıp Kuzey İtalya'da kara operasyon yapıp yapmadığımızı sormuş. Tabii, Kısık Göz inkâr etmiş. Bu doğru mu?"

"Hayır, değil. Bombanın patladığı yerdeydik."

"Ah, kahretsin! Nasıl olur?"

"Çünkü öldürülüyorduk."

"Bu iyi bir yanıt. Leslie nasıl?"

"Hâlâ titriyor, Brandon," dedi Montrose. "Şu ortağımız Ajan Pry-ce'nin bir Rolls-Royce'u telle çalıştırabildiğini biliyor musun?

"O hırsız tank bile çalıştırabilir."

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu Cameron.

"İtalya'dan çıkın, çok çabuk... Silvio, bu işi Roma'yla ayarlayabilir misin?"

'Tabii, Brandon. Ama ödülüm ne olacak?"

"Bu iş bittiği zaman, eğer biterse, Toni'yle bir uçak kaçırıp sana Via Veneto'da bir yemek ısmarlayacağız."

"Restoranların çoğuna sahibim, seni piç kurusu!"

"İkimizin de değişmediğine sevindim, seni adi herif!"

"Grazie!" diyen Togazzi güldü.

"Prego!" diye bağırdı Beovvulf Agate aynı şekilde gülerek. "Nereye gitmek istersiniz?" diye sordu Togazzi telefonu kaparken. "Amerika'ya," diye yanıtladı Pryce. "Artık vurabiliriz." "Lütfen, Cam, oğlumla bir saat kadar görüşebilir miyim? Çok genç ve çok şey geçirdi," diye yalvardı Leslie.

"Londra'yla konuşacağım," dedi Pryce onun elini sıkarak. "Ayrıca Geoffrey'i uyarmak zorundayım."

Luther Considine, Bellagio'dan yirmi sekiz mil uzaktaki Lake Mag-giore yakınlarındaki özel alana inerken uçağı sola yatırdı. Pistin sonunda Pryce ile Montrose, Togazzi'nin eski görünüşlü limuzininin içinde bekliyorlardı.

Sabahın dördü ve gökyüzü bulutlar yüzünden iyice kapalı olduğu için, tek pistli alanın ışıklarından başka aydınlık yoktu. Uçak yere inip arabanın otuz metre kadar yakınına geldiği zaman Leslie ile Cameron arabanın arkasından indiler ve sürücüye başlarıyla işaret ettikten sonra uçağa doğru koştular.

Pryce'nin elinde Don Sil-vio'nun adamlarının otelden aldıkları iki bavul vardı.

Luther bir düğmeye basarak yan kapıyı açtı. Cameron bavulları atıp Leslie'nin içeriye girmesine yardım ettikten sonra kendisi de peşinden atladı.

"Yüzbaşı!" diye bağırdı Montrose motorların gürültüsü arasından. "Seni gördüğüm için ne kadar mutlu olduğumu bilemezsin!"

"Seni gördüğüme ben de sevindim, yarbay," diye karşılık verdi Considine kapıyı kapayıp uçağı uçuş için çevirirken. "Casusluk işi nasıl, Cam?"

"Biraz kıllı... ya da tüylü demeliyim."

"Ne demek bu?"

"Bir yığın kuş boku diyelim."

"İngilizlerin sizi geri getirmeyi ne kadar çok istediklerine bakarsak tonlarca olmalı. Birçok rotada uçtum, ama bu F-planları ağlardan hoşlanmayan cambazlar tarafından yapılmış olmalı."

"İzlenmeyi önlemek için mi?" diye sordu Pryce.

"Öyle olmalı, ama sıradan ulusal güvenlik işi değil."

"Bu insanlar normal değil, Luther," dedi Montrose. "Hiç değiller."
"İmkânları çok iyi olmalı öyleyse."

"İstedikleri her şeye sahip olabiliyorlar," dedi Cameron. "Satın alıyorlar ya da rüşvet veriyorlar."

"Chamonix'deki radyo istasyonunun ne dediğini biliyor musunuz? Esmer Güzel'i buraya getirdiğimiz zaman gizliliğe ne ihtiyacımız olacak? Güzel, ha?"

"Esmer Güzel mi?"

"Cam, güneşte esmerleşebilirim, ama bu... Durun, arkadaşlar, yükseliyoruz."

Uçak havalanıp belli bir yüksekliğe ulaştıktan sonra Leslie konuşmaya başladı.

"Luther, İngilizlerin bizi ne kadar çok istediklerini söyledin, bundan Londra'yı anlıyorum."

"Doğru."

"Fransa'da durmak için izin aldığımızı sanıyordum!" dedi Montrose öfkeyle.

"İznimiz var, yarbay. Normal olarak oraya varmam bir saat sürer, ama bu uçuş

planıyla iki saate yakın sürecek. Güneş doğacak. Bakın, arka tarafta, mutfak diye geçinen yerde kahve var."

"Sahi, Luther, bu yeni görev nasıl?"

"Aman, bir harika! Güzel otellerde kalıyorum, yatağımda kahvaltı ediyorum, casus planlamacılarla toplantılara gidiyorum ve yeni RAF jetlerini kullanıyorum."

"Olumsuz bir şey yok mu?"

"Evet, bir tane var ve ciddi. Günün yirmi dört saati peşimde bir 9ölge var.

Dışarıya çıkıyorum o da çıkıyor; yemeğe gidiyorum yanımdaki masada oturuyor; bir bara giriyorum hemen orada."

"Kendi güvenliğin için, yüzbaşı."

"O başka. Şu Sir Geoffrey züppesi, Donanmanın beni terfi ettireceğinden emin olduğunu söyleyip duruyor. Ona karışmamasını söyledim; bizim amirallerin onların amirallerine pek bayılmadıklarını bilmiyor."

"Geof senin için bunu yapabilir, Luther."

"Öyleyse sözümü geri alıp özür dileyeceğim. İki yıldır Pensaco-la'daki bir doktorla ara sıra görüşüyoruz. Evlenebilirdik, ama o binbaşı. Rütbelerimizin uyması hoşuma giderdi."

"Öyleyse, Sir Geoffrey'i dinle. Washington ona borçlu ve şansımız yaver giderse, bizim de ona çok borcumuz olacak."

"Tamam."

"Sahi, Fransa'da nereye gidiyoruz?" diye sordu Leslie.

"Sizi oraya götürüyorum, yarbay, ama neresi olduğunu söylemeye iznim yok.

Anlayacağınızı umuyorum."

"Anlıyorum."

Ufukta güneş doğarken Pryce ile Montrose ne kadar alçakta uçtuklarını farkederek şaşırdılar. "Tanrım!" diye bağırdı Cameron. "Atlayıp

yüzebilirim!"

'Tavsiye etmem," dedi pilot. "Birazdan Mont Blanc'ın üzerinde olacağız. Orası metrelerce karlar ve buzlarla dolu."

Considine, Le Mayet-de-Montagne'deki özel uçaklara ayrılmış alana indi. Son varış yeri yolcular tarafından hâlâ bilinmiyordu. Sabah güneşinin vurduğu Loire vadisinin renkleri çiğ altında harikaydı.

"Arabanız orada!" dedi Luther pistin sonunda duran gri bir arabaya doğru ilerlerken. "Burada yakıt alıp Londra'nın emirleriyle bir süre yeniden havalanabilirim, ama bir saat sonra geri döneceğim ve gideceğiz."

"Bir araba, evet," dedi Leslie. "Peki çocuklara ulaşmamız ne kadar sürecek?"

"Belki on, on beş dakika."

"Fazla zaman kalmayacak!"

"Bu kadar izin verildi, yarbay. Sen askersin, kuralları bilirsin."

"Evet, biliyorum, yüzbaşı. İstemesem de biliyorum."

Yan pencereler o kadar koyu renkliydi ki, Pryce ile Montrose dışarıyı göremiyorlardı. Ön camın iki yanında bile koyu renkli şeffaf levhalar vardı; açıkça görebildikleri tek şey yoldu.

"Nedir bu?" diye bağırdı Leslie. "Nereye gittiğimizi bilmiyoruz."

"Çocukları korumak için," dedi Cameron. "Görmediğin şeyi söyleyemezsin."

Tanrı aşkına, o benim oğlum. Kime söyleyeceğim?"

"Belki biz sizden daha deneyimliyiz. Kimyasal bir maddenin etkisine girince onu görmeye giderken neler gördüğünü anlatabilirsin."

'Yakalanacağım mı düşünülüyor?"

"Bunu her zaman düşünmek zorundayız, yarbay. Bunu ve işlemleri biliyorsun."

"Yine istemeden. Bavuldaki üniformamın cebinde iki siyanür hapı var."

"Şu andaki senaryomuzda böyle bir şey sözkonusu değil," dedi Pryce.

"Güvenliğimiz tam."

Yol bir bekçi kulübesine çıktı. Fransa gizli operasyonlar servisi Deuxième Bureau'nun muhafızlarına, yine Deuxiéme'den olan Fransız şoför kısaca bir şeyler söyledikten sonra araba taş duvarın ötesine geçebildi. Büyük bir tesisdeydiler ve ortada tek katlı, uzun bir çiftlik evi vardı.

Birden, tesisin içinde büyük bir karışıklık olduğu anlaşıldı. Her tarafta ordu araçlarıyla polis arabaları vardı. Adamlar çeşitli yönlere doğru koşarlarken kulak tırmalayan siren sesleri duyuluyordu.

"Neler oluyor?"

"Bilmiyorum, mösyö," diye bağırdı şoför. "Kapıda bana sadece bir kriz olduğu için arabayı yavaş sürmem söylendi!"

Askeri araçlar polis arabalarıyla birlikte kapıdan hızla çıkarlarken birçok adam yaya olarak farklı yönlere doğru dağılmaya başladılar.

"Ne oldu?" diye bağırdı Pryce arabadan atlarken. Durdurabildiği ilk adamı yakaladı.

"Genç İngiliz," dedi adam. "Kaçtı!"

"Ne?" diye bağırdı Leslie Montrose. "Ben Yarbay Montrose, oğlum nerede?"

"İçerde, madam, o da hepimiz kadar şaşkın!"

Cameron ile Leslie çiftlik evine girip Angela Brevvster'i buldular. Kız bir kanepenin üstünde ağlamakta olan James Montrose'ye sarılıştı. "Senin suçun değil, Jamie! Sen yapmadın."

"Ben yaptım!" diye bağırdı James Montrose gözyaşları içinde.

"Dur, Jamie!" dedi annesi kanepeye koşarken. Angela'nın ellerini çekip oğlunu omuzlarından tuttu. "Ne oldu?"

"Ah, Tanrım, anne!" dedi Jamie can simidine sarılır gibi annesine sarılarak.

"Ona anlattım!"

"Ona ne anlattın, Jamie?" diye sordu Pryce kanepenin önünde diz çökerek.

"Tam olarak ne anlattın?"

"Bahreyn'den kaçışımı, duvardan nasıl atlayıp kente gittiğimi... ve Luther'i nasıl bulduğumu sorup duruyordu."

"Burada durum çok farklı," dedi Cam avucunu Jamie'nin titreyen omzuna koyarak. "Ben de aynı şeyi yapabilirdim, diye düşünmüş olmalı."

"Bir şey demedi! Sadece yaptı. Duvardan atladı ve gitti!"

"Ama parası yoktu," diye söze karıştı Leslie.

"Ah, Roger'ın parası var," dedi Angela Brewster. "Bize gelen postanın haftada iki kez buraya gönderildiğini belki biliyorsunuzdur. Vermemiz gereken yanıtlar Londra'ya götürülüp oradan postalanıyor. Roger bin sterlinlik bir banka çeki istemişti ve bu iki gün önce geldi. Zarfı açarken gülüyordu."

"O kadar basit mi?" diye sordu Yarbay Montrose.

"İmzası yeterliydi, Leslie."

"Zenginlik başka şey," dedi Pryce. "Ama neden buradan gitmek istesin?"

"Kardeşimi tanımanız gerekirdi, bayım, iyi tanımanız. Harika bir çocuktur. Ne var ki kimi açılardan babamıza benzer. Kötü bir şey olduğu zaman öfkeden köpürebilir. Sanırım, Gerald Henshaw'i bulup cehenneme göndermek istiyor.

Annemizi öldürdüğü için onu öldürmek zorunda olduğunu düşünüyor."

"Geof Waters'i ara!" diye emretti Leslie.

"Hemen," diyen Cameron kalkıp en yakındaki telefona koştu.

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

Sir Geoffrey Waters koltuğundan sıçrarken telefonu da kendisiyle birlikte sürükledi. "Roma ve Milano'dan bazı bilgiler alıyoruz, ama resim henüz tamamlanmış değil. Onu öldüren siz miydiniz?"

"Hayır, biz değil, kendisiydi. Kendi kuşları onu canlı canlı yedi. Yakalandık ve oradan çıkıncaya kadar neredeyse postu deldiriyorduk. Dinle, Geof iki saat sonra Londra'ya vardığımızda, Leslie ile ben sana her şeyi anlatacağız, ama şu anda iki büyük sorunumuz var. Biri sensin."

"Bana yapılan tehdid mi? Uyarını aldım ama..."

"Bunu ciddiye almalısın. Paravacini yirmi dört saat içinde öldürüleceğini söyledi. Kesinlikle böyle söyledi, 'yirmi dört saat'. Dikkatli ol, Geof, şaka yapmıyordu."

"Aklımda tutacağım. İkinci sorun ne?"

"Roger Brewster kaçtı."

'Tanrım!"

"Karanlıkta duvardan atlayarak. Kız kardeşi onun Gerald Hens-haw'in, annesini öldüren eski üvey babasının peşine düşeceğini söylüyor."

"Bu şımarık çocuk hiçbirimiz bir şey yapamazken ne yapabileceğini sanıyor?

Henshaw ortadan yok oldu. Afrika ya da Asya'da bir yerde yaşıyor olabilir ya da büyük ihtimalle bir ceset torbasının içinde denizin dibinde yatıyor."

"Aynı fikirdeyim, ama biz o değiliz."

"Nereye gidebilir? Nereden başlayalım? Şehrin kenar mahallelerinde aptalca sorular soran öfkeli bir çocuk, Matarese olsun ya da ol-masın bir hedeftir."

"Öfkeli olduğu kesin, ama aptal değil, Geof. Yardıma ihtiyacı olduğunu bilecek kadar akıllı. Sana gelmeyecektir, çünkü onu bir yere kapatacağını tahmin eder..."

"Aslında üçüne de yapmamız gereken buydu," diye sözünü kesti Waters.

"Öyle yaptığını sanıyordun, ama hiçbirimiz taptığı babasını kaybetmiş ve çok sevdiği annesinin öldürüldüğünü görmüş bir gencin öfkesini hesaba katmadık."

"Peki ne?" diye sordu MI-5 şefi savunmaya geçerek.

"Doğruca güvendiği birisine gideceğini sanıyorum. Albayına peşinden cehenneme gidecek kadar bağlı bir başçavuşa."

"Coleman!" diye bağırdı Waters. "Başçavuş Coleman!.."

"Yerinde olsam onu kontrol altına aldırırdım. Aklıma gelmişken, çocuğun üzerinde para var. Bin sterlin."

"İnandığın kadar akıllıysa, kimliğini belli etmeden buraya kadar gelmesine yeter."

"Akıllı."

"Binbaşıyı görmeye gidiyorum. Telefon etmeden."

Roger Brewster, Valence'de trene bindi. Bir şey hariç her şeyi son ayrıntısına kadar planlamıştı. Saatlerce haritalara bakarak bulunduklarını tahmin ettiği yerin kuzeyini incelemiş ve Fransızca bildiği için muhafızlardan duyduklarıyla bölgeyi daha dar bir sınıra indirmişti. Sonra, yeni arkadaşı Jamie Montrose'nin Bahreyn'den kaçışını anlatırken tarif ettiği gibi duvardan atlamıştı. Projektörler sürekli yanıyordu, ışığın olmadığı bir anı beklemek zorundaydı. Ayrıca kendilerini dışardan bir saldırıya karşı korumak için görevlendirilmiş

muhafızları atlatmak gerekiyordu. Sigara içtiği zaman yandaki odada kalan kız kardeşinin sürekli şikâyet ettiğine Deuxeme muhafızını inandırmak kolay oldu.

Kendisi de sigara içen muhafız anlayışla gülümsedi. Duvar biraz Karanlıkta kaldığı sırada, Roger oradan atlayıp tarlalardan ana yola doğru koşmaya başladı. Yolun kenarına gelince durdu ve geçen arabalarla kamyonlara sağ

elinin başparmağını kaldırmaya başladı. Sonunda bir kamyon durunca, Roger öğrenci olduğunu söyledi. Gün doğmadan pansiyonuna dönmek zorundaydı, yoksa kovulacaktı. Geceyi kız arkadaşıyla geçirmişti.

Kamyon şoförü durumu anladı ve biraz kıskançlık duyarak öğrenciyi tren istasyonuna götürdü.

Roger haritalar ve broşürlerden, Villeurbanne'de bir uçuş okulu olduğunu öğrenmişti. Jamie Montrose'nin yaptığı gibi bir pilot bulmalıydı, ama Jamie'nin aksine sokakta bulmayacaktı. Bir uçuş okulu olduğuna göre, orada pilotlar vardı ve içlerinden biri satın alınabilirdi. Eğer birini bulabilirce, bin sterlini vardı. Londra ve Belgravia. Ve sona bıraktığı bir ayrıntı. Yaşlı Coley, onu havaalanından arayabilirdi.

Eski Başçavuş Oliver Coleman alarmı kapatıp Brewster'lerin Belg-ravia'daki evlerinin ağır kapısını açtı. "Günaydın, Sir Geoffrey," dedi MI-5 şefini içeriye alırken.

"Ben olduğumu biliyor muydun?"

"İki sütuna mikro-kameralar yerleştirdim, efendim. Döndükleri zaman çocuklar için yapılacak en iyi şey bu gibi göründü. Kapının yukar-sındaki duvarda kamera var."

"Oldukça pahalı bir şey," diye mırıldandı Waters.

"Hiç değil, bayım. Eve dinleme cihazları yerleştirmek için kendi personellerine izin vererek gösterdikleri büyük ihmalin mahkemeye götürülebileceğini... ve herkesin duyacağını söyledikten sonra, onu bana bedava vermekten mutluluk duydular."

"Konuşabilir miyiz, Bay Coleman?"

"Tabii, Sir Geoffrey. Çay içiyordum. Bana katılmak ister misiniz?"

"Hayır, teşekkür ederim. Büroya geri dönmek zorundayım, hemen burada konuşabiliriz."

"İyi. Ne hakkında konuşacağız."

"Roger Brewster, kız kardeşi ve Montrose'nin oğlu ile birlikte onları koyduğumuz gizli yerden kaçtı..."

"Harika bir gösteri," diyerek sözünü kesti Coleman. "O iyi bir çocuktur, onu hapsedemezsiniz."

"Tanrım, başçavuş! Biz onu koruyoruz, bunu anlayamıyor musun?"

"Tabii anlıyorum, bayım. Ama çocuğun aklında başka şeyler vardı. Benim aklımda olduğu gibi. O iblis Henshaw nerede? Sizden hiçbir haber gelmedi."

"Öldürülmüş olduğu hiç aklına gelmedi mi?"

"Öyleyse, bunun için kanıt isteriz."

"Çok fazla araştırma istiyor, Coleman. Aylarca, hatta yıllarca öğre-nemeyebiliriz."

"Ama şu anda bilmiyorsunuz, değil mi? O piçi bulmayı Roger da benim kadar aklına taktı. Eğer onu önce ben ele geçirirsem, canını hiçbir barbarın bugüne kadar aklına getiremediği şekilde alacağım."

"Beni dinle, Coleman. Çocuk tek başına, körlemesine ararken durumu ümitsiz.

Seninle temas kurarsa Tanrı aşkına, beni ara."

"Ben yanındayken ümitsiz değil," dedi eski başçavuş. "Babası benim için hayatını tehlikeye attı, ben de oğlu için hayatımı tehlikeye atmaya hazırım."

"Lanet olsun, bizim yapabileceklerimizi sen yapamazsın! Sana ulaşırsa, beni ara. Aramazsan ölümüne sebep olabilirsin."

Roger Brewster, Villeurbanne'da trenden indi. Güneş henüz doğmuştu ve havaalanına gitmek için çok erkendi. İstasyondan çıkıp sokaklarda yürürken çok yorgun olduğunu hissetti. Yakıta ihtiyacı vardı. Bir fırına girip mahmur sahibiyle Fransızca konuşmaya başladı.

"Bonsour. Babamı havaalanında karşılayacağım, ama Valen-ce'den tek tren bu saatteydi. Ekmeğiniz harika kokuyor."

"Öyle kokacak. Eyaletteki en iyi ekmek. Ne istersin?"

"Fırınınızdan tavsiye edeceğiniz ne olursa. Ve varsa, sütle belki bir fincan kahve."

"Hepsi var. Parasını ödeyebilecek misin?"

"Tabii. Ödeyemeyecek olsaydım, istemezdim." Koyu kahveyle canlanan Roger yüklü bir bahşişle birlikte hesabı ödedikten sonra sordu. "Havaalanı nerede?"

"Bir mil kadar kuzeyde, ama bu saatte taksi yoktur."

"Olsun. Kuzey mi dediniz? Belirli bir yolu var mı?"

"Dört sokak aşağıdan sola dön," dedi fırıncı sağ tarafını işaret ederek. "Otoyola çıkacaksın. Doğruca havaalanına ve o korkunç uçuş akademisine gider."

"Uçuş okulundan hoşlanmıyor musunuz?"

"Burada yaşasaydın, sen de hoşlanmazdın. Çılgın öğrenciler her tarafta alçaktan uçuş yapıyorlar. Bekle de gör, bir gün korkunç bir kaza olacak ve pek çok vatandaş ölecek! O zaman, aptal akademi gidecek. Beladan kurtulacağız!"

"Umarım olmaz, kazalar demek istiyorum. Ben gidiyorum, teşekkürler, bayım."

"Sen iyi bir delikanlısın. İyi şanslar... Fransızcan çok iyi, ama biraz fazla Paris'li." İkisi de gülerken Roger kapıya doğru yürüdü.

Havaalanına kadar yolculuk motor sesleri ve daha sonra gökyüzüne yükselen küçük uçaklarla renklendi. Bu Roger'a pilotluk ehliyeti almak isteyen babasıyla sık sık Cheltenham'daki eğitim alanına gittiği günleri hatırlattı. Daniel Brewster günün ilk ışıklarıyla uçmaktan daha güzel hiçbir şey olmadığını söylerdi. Roger'ı erkenden kaldırır ve kahvaltıyı havada kırk beş dakika uçtuktan sonra yaparlardı. Güzel günlerdi ve bir daha hiç olmayacaktı.

Belgravia'daki evde telefon çalarken Oliver Coleman kütüphanede oturduğu yerde ahizeyi kaldırdı. Sesini Arap Emirlikleri'nde telsizde konuşurken birçok kez yaptığı gibi tamamen değiştirerek konuştu.

"Günaydın, ben kâhya. Kimle konuşmak istiyorsunuz?"

"Ah, galiba yanlış numara..."

Coleman yüksek sesle öksürerek boğazını temizledi. "Özür dile-rim, bayım boğazımda gıcık vardı. Ama ben senin sesini tanıdım, deli-kanlı, sen Aldrich'sin, Roger'in okul arkadaşı Nicholas Aldrich."

"Doğru," dedi Roger Brewster hemen anlayarak. Fransa, Villeur-banne'da bir telefon kulübesinden arıyordu. "Sen de Coleman olmalısın, Bay Coleman, özür dilerim."

"Önemli değil, delikanlı, ama Roger burada değil. Angela ile birlikte İskoçya'ya akrabalarını görmeye gittiler... ya da Dublin'e, emin değilim."

"Reg'in ne zaman döneceğini biliyor musun, Bay Coleman?" diye sordu genç Brewster dikkatle dinleyerek.

"Çok yakında, sanıyorum. Geçen akşam aşırı şen bir kuzeninin evinden telefon etti. Sıkılmış, orman tavuğu avından başka bir şey ko-nuşulmuyormuş. Bu gece penceresinden dolunaya bakıp daha sonra Windsor'da bir bira için la pazarlık yapacağını söyledi. Bugün öğleden sonra saat üç civarında evde olacağını umuyor, ama söz veremedi. Neden o zaman aramıyorsun?"

"Tamam, bayım arayacağım. Çok teşekkür ederim."

Brewster, Villeurbanne'da telefonu kaparken ihtiyacı olan bilginin yaşlı Coley'in sözlerinde olduğunu biliyordu. İlki 'dolunay'dı; bir şey anımsatıyordu ama o yerine oturtamıyordu. Sonra, 'bir bira' vardı ve ona da bir anlam vermiyordu. Roger içki içmezdi, onaylamadığı için değildi, sadece tadından hoşlanmazdı. 'Windsor' ve 'aşırı şen kuzen' sözleri ne anlama geliyordu?

Ayrıca, 'orman tavuğu vurma' ne demekti?

Roger havaalanının bekleme salonuna girdi. Kahve makinesinden kahve aldıktan sonra bir masaya oturdu. Üstünde uçuş okulunun logosu olan not defterinden bir sayfa koparıp Coleman'ın sözlerini yazdı. Uzun sürdü, ama sonunda bir anlam kazandılar.

'Dolunay' ve 'aşırı şen kuzen' sözleri 'Windsor' ile eşleşiyordu. 'Orman tavuğu vurma' değil, 'orman tavuğu avı' idi. Ve 'bir bira' bira-

pin satın alındığı yeri gösteriyordu. Windsor Şen Avcılar Ayı! Belgra-vj3'ya yarım saat uzaklıkta, daha çok emekli askerlerin yemek yediği bir bardı. Coley ile Roger'ın babası eski arkadaşlarını görmek için ayda bir oraya giderlerdi.

Anneleri Vahşi Yaşam için seyahatte olduğu zamanlar birçok kez Roger ile Angela'yı da götürmüşlerdi. Tabii, annelerine söylememe şartıyla. Ne var ki çocuklarla olunca oyunların olduğu ayrı bir odada otururlardı. Şifre anlaşılmıştı! O gün öğleden sonra saat üçte, Windsor Şen Avcılar Ayı'nda!

İngiltere'ye gitmek için bir pilot ve uçak kiralamak Coley'in şifresini çözmekten daha kolay oldu. Boş zamanlarında fazladan para kazanmak için uçuş

okulunda ders veren Fransız ordusundan bir binbaşı yardımcı olmayı sevinerek kabul etti. Roger pazarlığı beş yüz İngiliz sterliniyle açtığı zaman bıyıklı, hafif kırmızı burunlu adamın gözleri irileşti. Ve Roger kontrol için üstünün aranmasını ve yakıt parasıyla alan ücretlerini ödemeyi kabul ettikten sonra binbaşı, "Mösyö, çok güzel bir yolculuk yapacaksınız! Ayrıca Windsor yakınındaki alanların hepsini tanıyorum."

MI-5 merkezinin haberleşme odasındaki santralın başında Belgra-via'daki evi dinleyen kadın kulaklıklarını çıkarıp yan istasyondaki arkadaşına döndü.

"Brewster'lerin evindeki şu başçavuş bizim tarafımızdan eğitilmiş olabilirdi."

"Nasıl?" diye sordu adam.

"Soruları idare ediş şekli. Muğlak mekânlar, uydurma olaylar verdikten sonra hemen ama garantisi olmayan bir dönüşten söz etti."

"Çok profesyonelce," dedi adam. "Yakın bir temas beklentisiyle herhangi bir kuşkuyu bastırıyor. Mükemmel. Peki, bir şey yok mu?"

"Hiçbir şey. Bantı yukarıya göndereceğim, ama az öncelikle."

Oliver Coleman'ın, Sir Geoffrey'in kendisini göz hapsine almadığından emin olmak için zamana ihtiyacı vardı. Ve tabii almıştı. Eski başçavuş Belgravia'dan bir mil kadar uzaktaki Ml-5'e ait arabayı fark-

edince Knightsbridge'den Kensington Gardens'a, Soho'dan Regent's Park'a ve Hampstead'e kadar dolaştı. Ve sonunda, MI-5 nöbetçisini Picadilly Meydanında atlattı.

Hızla Londra'dan çıktıktan sonra Windsor'a giden kuzey yolunda ilerlerken, bütün o koşuşturmanın bir işe yaramasını diliyordu. Roger mesajını anlamış

mıydı? Saat üçte Windsor Şen Avcılar Ayı'na gelecek miydi? Yoksa her şey boşa mı gidecekti? Coley fazla iyimser olmak istemiyordu, ama genç Brewster telefondaki kelime oyunlarını hemen anlamış ve anında birçok kez eve getirmiş olduğu okul arkadaşı Nicholas Aldrich rolüne girmişti. Roger akıllı, hızlı düşünen ve babasına çok benzeyen bir kararlılık anlayışına sahipti. Ve bu sabırsızlık içeren bir kararlılıktı. Ama Roger'ın o andaki amacı neydi?

Gerçekten amacı Gerald Henshaw'i yakalamak mıydı? Coleman, Roger'ın sürekli olarak Sir Geoffrey'i sıkıştırarak Henshaw'i bulmakta ne gibi ilerlemeler olduğunu öğrenmeye çalıştığını biliyordu. Ünlü Brewster sabırsızlığı kaba-rarak sebebin üzerine mi çıkıyordu?

Coleman, Sir Geoffrey'e karşı kendi düşmanca tutumunun mantıksız olduğunu biliyordu, o anda bile davranışında mantık yoktu. MI-5 ve diğer yardımcı servisler Lady Alicia'nın katilini aramak için emekli bir askerle öfkeli bir delikanlıdan çok daha donanımlıydı. Ancak Coley durumu netleştirmek zorundaydı. Albay Daniel Brewster'in oğlu, devlet dahil her şeyin üstündeydi.

Roger babasının yaşlı asker arkadaşıyla görüşmek istiyorsa, görüşme yapılacaktı. Ama ne amaca hizmet edecekti? Coley nasıl bir yardımı sağlayabilirdi? Roger diğerlerinin atladığı bir şey biliyor ya da hatırlıyorsa, durum değişebilirdi. Coleman sorularının yanıtlarını yakında alacaktı -tabii, Roger gelirse."

Roger geldi, üçü altı dakika geçe oradaydı.

"Teşekkürler, Coley, geldiğin için çok teşekkürler," dedi Roger, sonra barın arka tarafındaki bir masada oturan Coley'in yanına gelip çabucak karşısına geçti.

"Başka türlü davranamazdım. Mesajımı anladığına sevindim."

"Önce karışık geldi, ama üzerinde düşününce anladım."

"Ben de buna güvendim. Telefonların dinlendiğinden eminim. Sir Gooffrey, beni ararsan ne yapacağımı söylemek için beni görmeye geldi, aslında tehdit etti."

"Ah, başını derde sokmak istemem!"

"Endişe edecek bir şey yok, peşime taktığı adamı Piccadilly'de ektim. Neyse, delikanlı, önce ben sana sorayım. Neden, Roger, neden Sir Geoffrey ile adamları seni koruma altına aldı. Bunu onlara neden yaptın? Henshaw için mi?"

"Evet, Coley."

"MI-5 ile profesyonel ortaklarının onu bulmak için her şeyi yaptıklarını bilmiyor musun?"

"Evet, biliyorum, ama serviste köstebekler olduğunu da biliyorum. Sir Geoffrey, Bay Pryce ile Yarbay Montrose'ye söylerken duydum. Elimdeki bilginin sızıntı yüzünden tehlikeye girmesini istemiyordum."

"Ne bilgisi, delikanlı?"

"Sanırım, Henshaw'ın gizlendiği yeri ya da hiç değilse nerede olduğunu bize söyleyecek kişiyi biliyorum."

"Ne?"

"Fahişeler dışında, Gerry'nin High Holborn'da özel bir kız arkadaşı vardı.

Annem biliyordu, ama hiçbir zaman kimseye bir şey söylemedi, bize de çok az söz etti. Bir gece, saat on bir sıralarında onların yatak odalarının önünden geçiyordum; Henshaw sarhoştu ve kavga ediyorlardı... yeni bir şey değildi.

Sonra Henshaw biraz 'rahatlayıp gevşemek' için dışarıya çıkacağını söyledi. Bu beni çok öfkelendirdiği için onu Bentley'le izledim ve nereye gittiğini gördüm."

"Tanrı aşkına, neden bunu anlatmadın?"

"Emin değildim. Annem rezaletten nefret ederdi, bilirsin, ben de aklımdan çıkardım. Sonra, annemin Gerry ile yüzleşmek için yukarıya Çıkarken Angela ile bana söyledikleri aklıma geldi birkaç gün önce. Coley'i çağırın, Jaguar'ı yalnız kullanmasın. Herhalde, High Hol-born'daki sevgilisine gidecek,' ya da buna benzer bir şey söylemişti."

"Bu bilgiyle Sir Geoffrey'e gitmeliyiz..."

"Hayır," diye sözünü kesti Roger. "Oraya önce ben gideceğe Eğer Henshaw oradaysa, onu kendim istiyorum."

"Ne için? Öldürmek için mi? Gerald Henshaw gibi değersiz bir a|. çağı öldürerek hayatını ziyan mı edeceksin?"

"Eğer benim yerimde olsaydın sen yapmaz miydin, Coley? Annemi öldürdü."

"Ben sen değilim, delikanlı!"

"Bu benim soruma yanıt vermiyor."

"Bir şekilde veriyor, oğlum," dedi Oliver Coleman. "Soruna doğrudan yanıt verirsem evet, Gerald Henshaw'i, Sir Geoffrey'e de söylediğim gibi ellerimle öldürürdüm. Yavaş ve acı veren bir ölüm olurdu bu, ama benim tarafımdan olurdu, senin tarafından değil. Ben bu dünyada fazla zamanı kalmamış yaşlı bir askerim. Ama senin önünde kocaman bir hayat var. Tanıdığım en iyi adamın oğlusun ve o hayatı ziyan etmene izin veremem."

"Bak, sevgili dostum," dedi Roger başçavuşun gözlerinin içine utangaçça bakarak. "Onu yalnızca canını çıkarıncaya kadar dövüp Sir Geof'a havale etmeme ne dersin?"

"Öyle diyorsan peki," diye karşılık verdi Coleman. "Haydi, gidelim, genç adam."

Bentley, High Holborn'daki sokakta yavaşlayarak Roger'ın gösterdiği apartmanın en yakınındaki bir park yerinde durdu. "Soldaki üst düğmeye bastığını hatırlıyorum," dedi Brewster arabadan inerlerken.

Basamakları çıkıp zil düğmelerinin önünde durdular. Roger sol üst düğmeye bastı. Yanıt yoktu. Tekrar tekrar bastı, yine yanıt gelmedi.

"Bakalım," dedi Coleman numaraların karşısındaki isimleri incelerken. "Başka bir şey deneyeceğiz." Ardından 'Yönetim' yazan düğmeye bastı.

"Evet?" diyen boğuk bir ses geldi panodan.

"Sir Geoffrey Waters, bayım, Kraliyet Askeri Haberalma. Çok acelemiz var, ama MI-5 fihristine bakarsanız kim olduğumu anlayacaksı-

nıZ." Coleman'ın sesinde kesin bir otorite vardı. "Hemen konuşmalı-yız.

"Tanrım, tabii!" diye bağırdı korktuğu anlaşılan bina yöneticisi. "Girin. Sizi holde karşılayacağım. Bu kattayım."

Eski başçavuş şaşkın yöneticinin önünde eski bir Kraliyet Alayı kimliği çıkarırken otoriter bir sesle konuşmaya başladı. "Sekiz-A numaralı daire yanıt vermiyor. Kiracı Symond evde değil mi?"

"Dört gündür gelmedi, efendim."

"Daireyi acilen kontrol etmek zorundayız."

"Evet, tabii... tabii!" Eski püskü giyimli yönetici onları holün sonundaki asansöre götürdü. "İşte anahtarı," dedi. "İçeriye girebilirsiniz."

"Kraliyet teşekkür eder." Coley soğuk bir tavırla başını sallayarak anahtarı aldı.

Symond'un dairesi pahalı mobilyalarla çok iyi döşenmiş güzel bir I evdi. Roger ile Oliver Coleman araştırmaya başladılar. Üç oda, iki banyo ve bir mutfak vardı. Odaların biri yatak, biri oturma odasıydı ve üçüncüsü çalışma odasına benziyordu. Raflarda çok az kitap vardı, ama masanın üstüne kâğıtlar yayılmıştı. Coleman kâğıtlarla işe başladı. Karmakarışık faturalar, dergiler, çeşitli notlar ve çoğu Avrupa'dan gönderilmiş kişisel mektuplardı. Posta damgaları Paris, Nice, Cöte D'Azur, Roma, Baden-Baden, Como gölü gibi alışveriş ve eğlence

merkezlerini gösteriyordu.

Mektuplarda gevezelikten başka bir şey yoktu ve tek kelimeyle sıkıcıydılar.

Coleman tabii her şeyi Sir Geoffrey'e havale edecekti; bu onun göreviydi, ama Symond adlı kadın bulununcaya kadar bir muamma olarak kalacaktı.

"Coley!" diye bağırdı Roger Brewster dışardan. "Gelip şuna bak-[sana!"

"Neredesin, delikanlı?"

"Mutfaktayım!"

Coleman koşarak çalışma odasından çıkıp oturma odasında etrafa baktıktan sonra mutfağa girdi. "Ne o, Roger?"

i

"Bak," dedi bir duvar telefonunun önünde duran genç Brewster Telefonun yanında bir not defteri ve sağ tarafından sarkan zincirin ucunda bir kalem vardı. "Görüyor musun? Defterin üstünde delik izleri var. Öfkeli birisi tarafından yapılmış. Öfkesinden sivri bir şey sapla-mış."

"Ne? Tek görebildiğim iki harfle üç rakamın bir kısmı. Gerisi çentik."

"Çünkü o çeşit kalemler yatıkken yazmaz. Okuldaki yatakhanede bir tane vardı ve kurşun kalemle değiştirirdik..."

"Ne demek istiyorsun, delikanlı?"

"Eğer acelemiz varsa, diyelim bir kız bize bir numara veriyor, yazar, sonra düşünürüz."

"Bunu hepimiz yapmışızdır," dedi Coleman sayfayı koparırken. "Ama haklısın.

Symond'un çok büyük bir acelesi olmalıydı. Yoksa, arayanı biraz bekletip iyi bir kalem alırdı." Yaşlı asker sayfayı tezgâha koyduktan sonra iç cebinden bir kalem çıkarıp çentiklerin üzerinden geçirmeye başladı. "Ne okuyorsun, Roger?"

"NU Üç Beş Sıfır." Roger beliren harfleri okudu. "Amst. K-Gr. Tpl. SI. Surrey H.A... İlk ve son kısmını tahmin edebiliyorum. 'NU Üç Beş Sıfır' özel bir uçağın kuyruk numarası. Annem dernek gezilerinde sık sık onlardan kiraladığı için biliyorum. Ve 'Surrey H.A.' Surrey'de bir havaalanı."

"Belki ben de gerisini çıkarabilirim. 'Amst.' Amsterdam. 'Tpl.' ve 'SI.' salı günü bir toplantı anlamına geliyor. 'K-Gr.' ise Amsterdam'da bir yer olmalı. Ve

'Gr'nin Hollandaca kanal anlamında 'Gracht' olduğunu kabul edersek, içinde K

harfi olan bir kanalda bulunan bir yer olmalı. Herhalde, K harfli düzinelerle kanal, yüzlerce ev ve işyeri vardır."

"Bütün bunların ne anlama geldiğini düşünüyorsun?" diye sordu Roger.

"Hemen koşup bu bilgiyi Sir Geoffrey VVaters'a vermemiz gerektiğini düşünüyorum."

"Haydi, Coley. Beni yeniden Fransa'da hapsedecek."

"Bu beni mutlu etmez, delikanlı. Şimdi burayı didik didik edip Honshaw'in nerede olduğunu gösteren bir delil arayacağız, ama bir şey bulamazsak, senin görevin tamamlanmış olacak, kabul mü?"

"Kadın gelir mi, dersin?"

"Waters ve Ml-5'le bir anlaşma yapacağız. İstersen, yazılı. Burayı sıkı bir koruma altına alırlar. Eğer Symond ya da Henshaw gelirse, seni hemen Londra'ya geri getirirler."

"Aramaya başlayayım," diye bağırdı Roger Brewster.

Sir Geoffrey Waters öfkesini kontrol edebilmek için büyük çaba harcıyordu.

Coleman'ın çağrısıyla Brewster'lerin evine gelip Roger Brewster'i gördüğü zaman yüzü öfkeden kıpkırmızı olmuştu.

¡"Eminim, Roger, bizi çok sinirlendirdiğin gibi, Angela ile James Montrose'nin hayatını büyük bir tehlikeye attığının farkındasındır."

"Delikanlı aynı zamanda size son derece önemli olduğuna inandığım bir bilgi getirdi," dedi Oliver Coleman, genç Brewster'i savunarak. "0 hatırlayıncaya kadar Symond adında bir kadından hiçbirimizin haberi yoktu. Ama sizin bir sözünüzü duyduğu için korkarak..."

"Myra Symond mu?" diye sözünü kesti Waters. "Tanrım, bu inanılmaz!"

"Evet, ona gönderilmiş mektupların üzerinde bu ad vardı," dedi Coleman.

"Neden inanılmaz olsun?"

"O bizden birisiydi!" Şubemiz olan Ml-6'nın bir üyesiydi! Dış operasyonlarda en başarılı elemanlardan biriydi."

"Ama anlaşılan bir hain, köstebek," diye devam etti Coleman. "Genç dostumuz size hiç bilmediğiniz bir bilgi getirdi."

"Nasıl bilebilirdik?" dedi Waters. "Bir yıl önce tükendiğini öne sürerek emekli oldu, anormal bir şey değil."

"Ama başkaları için çalışamayacak kadar tükenmemiş, değil mi?" dedi Roger.

"Gerald Henshaw annemi Matarese'ye karşı çıktığı için öldürdü.

Bilgisayarındaki Madrid mesajları bunu çok iyi kanıtlıyor. Symond birden Gerry ile sıkıfıkı oldu ve annem öldürüldü. Bağlantıyı an-'amak için alim olmaya gerek yok."

"Evet evet, çok açık," dedi Waters başını sallayarak. "Ne var ki bunu biliyor olduğundan kuşkulanılırsa, Matarese için kurşun ya da bıçak hedefi olursun.

Geçenlerde birisinin dediği gibi, onlar her yerde ama biz onları göremiyoruz."

"Anlıyorum, efendim. Fransa'ya geri döneceğim, bunun için tartı-şıyor değilim."

"Fransa'ya değil, Roger," dedi Waters. "Sen kaybolur kaybolmaz orayı kapattık.

Şaka etmiyordum, delikanlı yarattığın kargaşayla diğerlerinin hayatını ciddi biçimde tehlikeye soktun. Yabancı ülkedeki gizli bir operasyon açığa çıkınca söylentiler hızla yayılır."

"Gerçekten üzgünüm, efendim."

"Kendine karşı fazla acımasız olma. Başçavuş haklı, bize çok önemli ve yararlı olacak bir bilgi getirdin. Sandığından çok daha önemli... Sana bu kadarını söyleyeceğim. Londra'daki bir Matarese ajanının kimliğini teşhis ettiğimize inanıyoruz. Senin verdiğin bilgiyle onlara bir adım daha yaklaşmış olabiliriz."

"Neye, efendim?"

'Yılanın başına. Hâlâ uzanamayacağımız kadar uzakta, ama bir adım bir adımdır."

"Ben nereye gideceğim?"

"Tek bilmen gereken güneye olduğu."

"Oraya nasıl gideceğim?"

'Yalnızca tek pilot ve tek uçak kullanıyoruz. Düşünecek olursan, zavallı adam için çok yorucu bir gün oldu. Ah, evet, o genç ve güçlü."

"Luther olağanüstü birisi, efendim."

"Evet, haklısın."

YİRMİ YEDİNCİ E6ÖLİJM

A.B.D Donanmasından Teğmen Luther Considine o gün son uçuşu için Heathrovv Havaalanındaki diplomatik bir piste çağrılmıştı. "Şaka yapıyor olmalısınız," dedi telsizin ağızlığına konuşarak. "Sabahın I dördünden beri bu enkazı uçuruyorum ve saat öğleden sonra beş! Bana bir mola verin, öğle tatili filan." "Özür dilerim, teğmen, bunlar emir." "Ama çok acıktım."

'Yine özür dilerim, ama ben yalnızca emirleri iletiyorum, emir vermiyorum.

Uçuş planı sana bir MI-5 görevlisi tarafından getirilecek."

'Tamam, tamam, Britt. Yakıt tankerine hemen buraya gelmesini ve yolcuyu da beraberinde getirmesini söyle. Gece yarısı Londra'ya varmak istiyorum. Tek kişilik bir yatak ve kocaman bir yemekle randevum var."

"Ne var?" diye sordu Cameron Pryce. Leslie ile birlikte uçağın arka tarafında oturuyorlardı.

"Sizi burada bırakıp dolu yakıt deposuna ihtiyacı olan bilinmez birisini alacağım. Nereye gideceğimizi öğrenmek için yirmi dakikaya ihtiyacım var."

"Sen en iyisisin, Luther," dedi Montrose motor seslerinin arasında sesini yükselterek. "Seni seçmelerinin nedeni bu."

"Evet, bunu daha önce de duymuştum. 'Çok kişi çağrıldı ama çok 321 seçildi.'

Neden ben?"

"Yarbayın söylediği gibi," diye bağırdı Cameron, pilot uçağı çeVj_ rirken. "Sen en iyisisin!"

"Yemek yemeyi tercih ederdim," diye karşılık verdi Considine pjs. te doğru ilerlerken.

Pistte önceden kararlaştırılmış, boş bir yere girerken hangardan hızla bir petrol tankeri çıktı. Üniformalı iki makinist hortumları açarken sivil giyimli bir adam uçağa yaklaştı. Considine uçağın gövde kapağım açtı. "Uçuş planın, teğmen,"

dedi. "İncele. Bir sorun olursa, kimi arayacağını biliyorsun."

"Çok teşekkürler," dedi Luther uzanıp zarfı alırken. "Kargon burada," diye ekledi Pryce ile Montrose'yi işaret ederek.

"Evet, tahmin ettim. Siz ikiniz benimle gelin, arabamız tankerin arkasında."

"Bagajımız var," dedi Cameron. "Onları almam için bana bir dakika verin."

'Teğmen, belki bize yardım edersiniz," dedi MI-5 görevlisi.

Luther Considine adama sert bir ifadeyle baktı. "Pencere sile-mem," dedi sertçe. "Çamaşır da yıkamam ve haberin olsun, kırmızı kasketli bagaj hamalı değilim."

"Efendim?"

"Boşver, delikanlı," dedi Pryce. "Dostumuz biraz gergin, bavulları aldım."

"Teşekkür ederim, Küçük Piliç."

"Siz neden söz ediyorsunuz?"

"Koloni şifresi," diye yanıt verdi Cameron. "Pilotumuz Southamp-ton limanına dökmek için çay demliyor."

"Söylediklerinizden hiçbir şey anlamıyorum."

"İkisi de gergin," diye söze karıştı Leslie. "Gidelim, çocuklar."

Pryce, Montrose ve diğer ajan hızlı adımlarla MI-5 aracına doğru yürürlerken bir başka araba hızla uçağa yaklaştı.

"Bu, Bay ya da Bayan Bilinmez olmalı," dedi Leslie.

"Beynime kısa devre yaptırmadıysan," dedi Cameron. "Genç bir bay görüyorum."

"Roger Brewster," diye fısıldadı Montrose. "Ama onu neden ve ne-((3ye götürüyorlar?"

"İspanya'nın güneyindeki bir boğa çiftliğine. Sahibi Bask isyanları sırasında bizimle çalışan birisiydi," dedi Geoffrey Waters. Pryce ve Montrose ile birlikte MI-5 merkezindeydiler. "Ve haklıydın, Cameron, doğru tahmin ettin. Yardım isteyeceği başka kimse olmadığı için Coleman'ı aradı."

"Tanrım," dedi Leslie, Cam'e bakarak.

"Yardım almadan ne yapabilirdi? Yine de kaçıp buraya gelmesi için önemli bir neden olmalı."

"Gerçekten vardı," dedi Waters sesini yükselterek. "High Hol-born'da hakkında hiçbir şey bilmediğimiz bir kadın."

Sir Geoffrey, Roger Brewster ile Oliver Coleman'dan duyduklarını anlattıktan sonra Myra Symond'un dairesinden alınan mektupları ve not defterini verdi.

"Amsterdam, Pryce! Yılanın başı da orada olmalı!"

"Öyle görünüyor, değil mi? Ama Amsterdam'da bu pis işi yöneten her kimse bir yönetici ya da bir bürokrat, asıl güç değil. Arkasında bir başkası var."

"Neden böyle söylüyorsun, Cam?" diye sordu Leslie.

"Biliyorum, beni aptal sanıyorsun, ama kolejdeyken Shakespeare okumayı severdim. Aptalca, değil mi? Ama bir cümlesi beni her zaman etkiledi, şimdi oyunu hatırlayamıyorum bile."

"Neydi?"

"'Korkunç şeyler yapmakla ilk hareket arasındaki zaman fantezi ?hayal- ya da gizli bir düş gibidir.'"

"Sanırım Julius Caesar'dan," dedi Waters. "Peki ilgi nerede?"

"'Hayal'de, sanırım. Hayal; aldanış anlamında. Amsterdam'ın arkasında birisi ya da bir şey var."

"Ama ilk önceliğimiz Amsterdam, öyle değil mi?"

"Tabii, Geof. Kesinlikle. Ama bana bir iyilik yapar mısın? Scofield'i ^raya getir.

Beowulf Agate'ye ihtiyacımız olduğunu sanıyorum."

'MATARESE İÇİN GERİYE SAYIM

THE NEW YORK TIMES TIP DÜNYASI ŞAŞKIN

KÂR AMACI GÜTMEYEN DOKUZ YÜZÜN ÜZERİNDE HASTANEMİZ

KONSORSİYUMA SATILDI

NEW YORK, 26 EKİM - Amerika Birleşik Devletleri, Kanada, Meksika, Fransa, Hollanda ve İngiltere'de, kâr amacı gütmeyen 942 hastanenin, merkezi Paris'deki bir tıp grubu olan Carnation Cross International'a satılması ancak tıp dünyasını şaşkına çeviren bir hareket olarak tanımlanabilir. Konsorsiyumun sözcüsü Dr. Pierre Froisard aşağıdaki açıklamayı yaptı.

'Yüzyılın tıp hayali, bizim Evrensel Proje dediğimiz şey, sonunda gerçekleşti.

Özel ellerde ve dünyanın her yanıyla anında haberleşme olanaklarıyla, yetkimiz olan her yerde hastane bakım kalitesini yükselteceğiz.

Kaynaklarımızı, bilgi ve uzmanlığımızı biraraya getirerek en iyisini sağlayacağız. Uzun yıllarımızı adadığımız ve çok büyük miktarlarda para yatırdığımız Evrensel Proje gerçekleşti, artık dünyamız çok daha güzel olacak.'

Dr. Froisard'ın beyanına tepki olarak, New England'dan tanınmış onkoloji uzmanı Dr. Kenneth Burns şu yanıtı verdi. 'Bu gidecekleri yere bağlı. Sözler yerine getirilirse, hepimiz ütopyada yaşayacağız. Beni endişelendiren, bu kadar büyük bir yetkinin birkaç elde toplanmasıdır. 'Şunu şöyle yapacaksınız, yoksa sizinle payla-şamayız,' dediklerini düşünün. Bunu sigorta şirketleriyle yeterince gördük. Seçme hakkı yok ediliyor.'

Bir başka muhalif ses Wyoming Senatörü Thurston Blair'den geldi. 'Böyle bir şey nasıl olabilir? Tröstleşmeye karşı yasalarımız, yabancı sermaye yasalarımız, bu çeşit şeyleri yasaklayan her türlü yasa var. Yetkililer uyuyorlar mıydı?'

Senatör Blair'e gelen yanıt basitti. Uluslararası holdingler yalnızca faaliyet gösterdikleri ülkelerin yasalarına uymak zorundadırlar. Çeşitli yasalar vardır ve hiçbiri şirket birleşmelerini yasaklamıyor. Bu nedenle, Ford, İngiltere'de Ford'tur; Hollandalı Phillips, Amerika Birleşik Devletlerinde Phillips ve Standard Oil dünyanın her yerinde Standard Oil'dir.

Bu uluslararası şirketler bulundukları ülkenin ekonomilerine genellikle kazanç sağlarlar. Bu nedenle Carnation Cross, C.C. USA, C.C. U.K., C.C. Fransa vesaire olacaktır."

"Devamı 2. Sayfada"

Brandon Scofield ile Antonia, Savoy'daki dairelerine yerleştiler. Bray Hava Kuvvetlerinin jetiyle yaptıkları yolculukta yorulmuştu, Antonia ise Londra'ya geldiği için sevinçliydi. "Dışarı çıkıp dolaşacağım," dedi son giysileri de dolaba asarken.

"Bütün barlara benden selam söyle," dedi Scofield. Ayakkabılarını çıkarıp yatağa sırtüstü uzanmıştı. "En iyilerine uğramaya çalışacağım."

'Turistin gündeminde barlar yok."

'O cadı Carry Nation'un seninle yeniden doğduğunu unutmuştum."

Telefon çalmaya başladı. "Ben açarım," dedi Toni yatağın yanındaki telefona giderken. "Alo?"

"Antonia, ben Geoffrey! Binlerce yıl oldu, yaşlı kız."

"En az yirmi yıl, Geof. Artık Sir Geoffrey Waters olduğunu biliyorum."

"Kazalar oluyor, canım, bu işde bile. Günahkâr orada mı?"

"Hem burada, hem değil. Saat farklarından nefret ediyor, veriyorum." Telefonu Brandon'a verdi.

"Merhaba, Sir Ahmak, birkaç saat uyuyabilir miyim?"

"Normalde, ihtiyacın olan istirahatini bozmak istemezdim, yaşlı delikanlı, ama konuşmamız gereken şey çok önemli. Cameron ile Les-lie yanımdalar."

"Ben yatarken telefonda konuşamayacağımız kadar önemli mi?"

"Bunun yanıtını biliyorsun, Bray."

"Biliyorum," dedi Scofield bezgin bir halde bacaklarını yere indirip oturarak.

"Hâlâ aynı yerde misin?"

"İçersini tanıyamayacaksın, çok para gitti, ama dışı yüzyıllardır değişmedi."

"Mimari o zamanlar daha güzeldi."

"Evet, prens bize bunu hatırlatır hep ve onu bunun için takdir ediyorum."

"Takdire ihtiyacı var. Yirmi dakika sonra oradayız. Sahi, yüzüne karşı sana 'Sir'

mü demek zorundayım."

"Yalnızca, yanımızda başkaları varken. Eğer öyle demezsen, boynunu vururlar."

Karşılaşmaları kısa ama dostça oldu. Selamlaşma bittikten sonra, MI-5

merkezindeki güvenli bir konferans salonunda beşi bir masanın etrafında toplandılar. VVaters, Roger Brevvster'in yaptıkları dahil son olayları anlattı, ama Londra bilmecesini sonraya bıraktı. Sonra iskemlesini, Como gölünde olanları, Don Silvio Togazzi'nin yardımlarını ve Paravacini ile yardımcısının korkunç ölümlerini anlatan Pryce ile Mont-rose'ye doğru çevirdi.

"Tanrım," dedi Scofield. "Togazzi bir 'Don' olmuş, Geof da 'Sir'! Bundan sonra, Silvio herhalde İtalya Kralı olur, buradaki yağ tulumu da Başbakan. Dünya çıldırmış!"

"Çok kibarsın," dedi VVaters gülerek. "Evet, Como'da olanlardan, İtalyan Matarese'de büyük bir güç çöküşü ve Vatikan'da bir Paravacini kardinalinin çöküşü olduğunu kabul edebiliriz."

"Çöküş fazla sert bir sözcük olabilir," dedi Leslie. "Charlie Parava-cini'nin güçlü ve etkin bir örgüt kurmuş olduğu kuşkusuz."

"Bunu bilmiyoruz," dedi Brandon. "Öyle olduğunu kabul etsek bile, o çok büyük bir güç, bütün sektör içinde tek güç. Togazzi'ye göre, fazla yetki vermiyormuş."

"Durum böyleyse, bütün örgüt çökmemiş olabilir," dedi MI-5 şefi' "Ama bir karışıklığa uğradığı ve zayıfladığı kesin."

"Aynı fikirdeyim," dedi Cameron. "Bizim istediğimiz de bu; zayıflık. Endüstri ülkelerinde yaptığı gizli işlere yeteri kadar delil bulduğumuz zaman karşı vuruş

yapabiliriz."

"Matarese'yi ortaya çıkararak mı?" diye sordu Scofield kaşlarını kuşkuyla kaldırırak.

"Bu bir yolu," diye yanıtladı Sir Geoffrey. "Ama en kârlısı olmayabilir."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Antonia.

"Matarese'yi uluslararası finanstan çıkarmak istiyoruz, dünya endüstrilerini kargaşaya sokmak değil."

"Onu ortaya çıkarmadan, bunu nasıl yapacaksın?"

"Yenilgiye uğratarak, Toni," diye yanıtladı Pryce. "Yılanların başını koparıp bedenlerini birbirlerine dolayarak ölmeye bırakacağız."

"Cam, bu şiir gibi oldu," dedi Scofield. "Harvard'da edebiyat dersi -ialmış

olmalısın."

"Olduğunu bilmiyordum."

"Çocuklar, oyun oynamayı keselim," dedi Leslie MI-5 şefine dönerek. "Geof, sanırım Toni haklı. Matarese'yi ortaya çıkarmadan nasıl altedeceğiz?"

"Brandon'u dinledikten sonra sana yanıt vereceğim. Devam et, Bray. Hepimizin bildiği Atlantic Crown dışında başka gelişme var mı?"

"Sen anlat onlara, sevgilim," dedi Bray, Antonia'ya dönerek. "O çetele tutuyor."

"Ben bile etkilendim," dedi Toni. "Atlantic Crown'da bulup fotoğraflarını çektiği malzemelerle birleşen, satılan ve ele geçirilen şirketler hakkındaki bilgilerden yola çıkarak Frank Shields'le bir operasyon hazırladılar." Antonia Scofield kocasının iş dünyasının en etkin kollarından on dört Matarese adayıyla görüştüğünü anlattı. "Bunlardan birbirlerini tanımadıkları sanılan dördü Bray'le görüştükten sonra, New York'ta gözlerden uzak bir restoranda buluştular. Frank Shields'in adamları uzaktan fotoğraflarını çektiler."

"Harika bir iş, Brandon!" diye bağırdı Waters. "Şimdi size Lon-dra'daki bir kovalamacayı göstereceğim." Akşamın ilk ışıkları fazla et-

kilemese de pencerelere gidip jaluzileri kapadıktan sonra masanın dibindeki projeksiyon makinesinin düğmesine bastı. Ekrana gelen ilk görüntüde sokakta koşan bir adam vardı, başını çevirmiş arkasına bakıyordu. İnce, uzun bir adamdı, bacakları vücuduna göre daha uzundu ve takım elbise giymişti. Zayıf, çıkık elmacık kemikli yüzünde şaş. kınlık ve korku ifadesi vardı. Sonraki görüntülerde hızını artırdığı belliydi ve iki kez daha arkasına bakarken yüzünde artık panik ifadesi görünüyordu. Adamın bir köşeyi dönerken çekilmiş görüntüsüyle slaytlar bitti ve ekran önce beyazlaşıp sonra karardı. Sir Geoffrey gidip iskemlesinin yanında durdu.

"Bu, Amanda Bently-Smythe'nin evinden kaçan adamdı. Matare-se'nin bir ajanı olduğu anlaşıldı. Kimliğini Dışişleri Bakanlığında üst düzey bir ataşe

olarak tespit ettik. Telefonu dinleniyor ve bizimle işbirliği içindeki bir birim tarafından göz hapsinde tutuluyor. Bayswater'a geldiği güne kadar önemli biriyle resmi bir teması olmamış, ama yine de onun Matarese ile asıl bağlantı olduğuna inanıyoruz."

"Neden onu buraya getirip bağlantıyı kesmiyorsunuz?"

"Çünkü bu istemediğimiz bir mesaj verir," diye bağırdı Scofield.

"Neden?"

"Onlara yeteri kadar yaklaşmadık!" dedi Brandon. "Eğer Amster-dam'da büyük bir yılan varsa, önce ona yönelmeliyiz. Bağlantıyı yok edersek yolu keseriz."

"Delirmiş olduğumu düşünebilirsiniz, ama onun ne demek istediğini anlıyorum," dedi Leslie.

"Ben de, fakat bunu itiraf etmek istemiyorum," dedi Cameron Pry-ce.

"Dağlarda kaybolmuş bir pilot için elektronik pusulayı değiştirmek gibi."

"Daha açık bir mecaz bulabilirdin, delikanlı, ama temelde haklısın. Gizli ajan sandığı kadar güçlü olmayabilir, bırakalım tam kontrolda olduğuna inanmaya devam etsin. Bağlantısı kopunca yalnız kalacak. 0 zaman Matarese çemberi de kırılacak. Bu işin anahtarı Symond'un evinde bulunan 'K-Gracht'da olabilir."

"Beowulf Agate yine konuşmaya başladı," dedi Geoffrey Waters.

"Haydi, Geof, bunda hayali bir şey yok. İşe büyük kayalardan layıp sonra taşlara, hatta çakıllara doğru gidersin. İnsan davranıştı her şeyde aynıdır.

Taleniekov ile ben bu konuda hep aynı fikirdeydik."

"Beowulf Agate gerçekten görüş sahibi," dedi Cameron Pryce <endi kendine konuşur gibi ve Scofield'e baktı. "Taşlarla çakıllardan konuşalım.

Ne yapacağız, Bray?"

"Çok basit," diye yanıt verdi Scofield. "Matarese'nin kendini adamış bir üyesi olacağım."

"Ne?" Dördü de şaşkınlık içinde birbirlerine baktılar.

"Herkes rahatlasın, bu çok kolay olacak. Matarese köstebeği Leonard Fredericks, Amsterdam'dan gelen bir gizli ajanla karşılaşak. inandırıcı olmaya yetecek kadar bilgim var."

"Adam yalnızca çok iyi bir maşa ama yine de maşa," dedi Cameron. "Sana ne anlatacağını sanıyorsun?"

"Bilmiyorum. Atacağım zarfa bağlı. Söylediklerime tepki verecek; soracağım soruları yanıtlayacak. Bir şey genellikle başka bir şeye gider, o da başkasına.

Zekâ tenisi gibi bir şey."

"Kuşku uyandırmayacağını nasıl düşünebiliyorsun?"

"Beni tanımıyor. Yakışıklı yüzüme ait o zamanlar Örgüt dosyalarında duran yirmi dokuz yıllık fotoğraflardan başka bir şey yok. Elinde hiçbir ipucu yok."

"Seni şımartmak hoşuma gitmiyor, ama ünün seni aşmış," dedi Cameron.

"Paravacini bile, sana lanetler etmekle birlikte yeteneklerini biliyordu. Bir İtalyan dahi senin hakkında böylesine cömertçe konuşursa, Avrupa'daki bütün Matarese'lerin seni ve neler yapabileceğini biliyor olduklarını inansan iyi olur."

"Ve adamları için Chesapeake ya da Peregrine'de bulunmuş birisini izlemek hiç zor olmamıştır," diye ekledi Leslie. "Hakkında açık tamlamalar vardır."

"Ayrıca, Bray," dedi Antonia sertçe. "Frank Shields, CIA içinde giz-" bir Matarese olduğunu açıkça söyledi."

"Once yarbaya yanıt vereyim." Brandon gülümseyerek Montro-se'ye döndü.

"Biraz daha yaratıcı olmak zorundayım, değil mi? Sana gelince, sevgilim, sorun kolayca halledildi. Kısık Göz, Cam'dan beni Brass 26'da bulduğunu duyduğu anda hakkımdaki bütün bilgiler, fotoğraflar, dosyalar dahil her şey Örgüt dosyalarından çıkarılıp bilgisayarlardan silindi."

"Tamamen değil," dedi Leslie. "Bana senin hakkında sınırlı bilgi verildi, Ev Bracket'e de."

"Ama 'sınırlı', değil mi?"

"Yeterliydi. Gerekirse, seni bir kalabalığın içinde seçebilirdim. To-ni'yi de."

"Peki, bu sınırlı bilgiyle ne yaptın, yarbay?"

"Bize emredileni. Birbirimizin önünde, Everett'le birlikte kopyalarımızı yaktık."

"Başka kimse görmedi mi?"

"Tabii görmedi. Şartlı bilgiydi."

"Sanırım, bu süre içinde Matarese'den birisiyle temasta bulunmadın."

"Lütfen, Brandon ben aptal değilim, bana aptalmışım gibi davranma."

"Aynı fikirdeyim," dedi Antonia.

"Bunu söyleme," dedi Scofield. "Çünkü sen aptal değil, üstün bir askersin.

Anlatmak istediğim şu: Matarese'nin elinde bulunan bilgilerin de sınırlı olduğu. Çok sınırlı ve belki de çok abartılı. Yakışıklılığıma ve silahlar üzerindeki bazı yeteneklerime rağmen, altmış küsur yaşlarında, sıradan bir Amerikalı gibi görünüyorum. Tamamen sıradan bir adam."

"Domuzlar ne zaman aya uçarsa ve inekler ne zaman bourbon verirse," dedi Pryce alçak sesle.

Dışişleri Bakanlığı Avrupa Ekonomik Müzakereler İkinci Müdürü Leonard Fredericks ile görüşme büyük bir incelik ve gizlilik içinde

İ

ayarlandı. Düzenleme Dışişleri Bakanlığına yapılan son derece normal istekle başladı. İstek, çok önemli bir Amerikalı bankacıyla görüşmek üzere Avrupa Ekonomik Müzakereler bölümünden yüksek düzeyde bir müdürün atanmasıydı. Banker, Dünya Bankası döviz kurları yerine Avrupa Ortak Pazar kurlarını kabul eden bakanlık politikasından şiddetle şikâyetçiydi. Bundan ABD yatırımları, dolayısıyla kârlar zarar görecekti.

İneklerin burbon vermesi kadar aptalca olabilirdi, ama anlaşılmaz akademik ifadelerle anlatılınca bürokrasi tarafından kabul edildi.

"Bana uy, delikanlı."

"Bunu nasıl yapacağım, Geoffrey?"

"Her yere notalar gönder. Bankacının adı Andrew Jordan. Hedefimiz Leonard Fredericks. Onu Jordan'a ata."

"Bir iki soru sorabilir miyim?"

"Üzgünüm, bu önemli bir operasyon."

"Bir tane, o zaman?"

"Söyledim, soru yok."

"Bunu kaydetmek zorundayım, biliyorsun. Bazı şeylerden vazgeçemeyiz."

"Neyi istersen kaydet, ama yap, dostum."

"Önemli olmasaydı istemezdin. Tamam, Geof."

'Andrew Jordan' yani Beowulf Agate bir sekreterle birlikte Leonard Fredericks'in bürosuna girdi. Uzun boylu, ince yapılı adam masasından kalkıp yanına gelerek Amerikalı ünlü bankacıyı heyecanla selamladı.

"Burada görüşmek hoşuma gitmiyor," dedi Jordan. "Bürolardan bıktım, Amerika'nın çeşitli kentlerinde yirmi altı tane bürom var. İki kavşak ilerde, sizin pub dediğiniz bir bar var, adı aslanlı bir şeydi."

"St. George Aslanı," dedi Leonard Fredericks. "Orada konuşmamızı mı tercih edersiniz?"

"Evet, sakıncası yoksa," dedi Jordan-Scofield.

"O zaman, öyle yapalım," dedi bürokrat kabul ederek. "Nasıl rahat ederseniz.

Siz önden gidin, ben birkaç şeyi halledip yarım saat sonra sizinle orada buluşurum."

St. George Aslanı tipik bir Londra barıydı; ağır, masif sıralar, masalar, çok az ışık ve yoğun duman vardı, kısacası, Brandon gibiler için demlenecek iyi bir delikti. Kapıya en yakın masaya oturup büyük bir bardak fıçı birayla Fredericks'i beklemeye başladı. Dışişleri Bakanlığı ikinci müdürü elinde bir evrak çantasıyla geldi. Loş ışıkta bir süre sabırsızca etrafına bakındıktan sonra büroda konuşmak istemeyen tuhaf Amerikalıyı gördü. Birkaç masanın arasından geçerek Andrew Jor-dan'ın karşısına oturdu. Bir yandan konuşurken bir yandan da çantasını açıyordu.

"Şikâyetinizi inceledim, Bay Jordan. Argümanınızı haklı bulmakla birlikte, bir şey yapabileceğimizden emin değilim."

"Sana bir içki alayım. İhtiyacın olacak."

"Efendim?"

"Çalışma şeklimizi bilirsin," dedi Beowulf Agate garsona işaret ederken. "Ne içersin?"

"Küçük bir cin tonik iyi olur, teşekkür ederim." Scofield siparişi verdikten sonra Fredericks devam etti. "Ne demek istediniz, çalışma şekli derken?"

"Dolambaçlı şekilde demek en iyi yanıt olacak. Aslında şikâyet işin bahanesi.

Sana Amsterdam'dan talimat getirdim."

"Ne?"

"Bırak, Leonard ikimiz de aynı taraftanız. Eğer Amsterdam ayarla-masaydı, sana nasıl ulaşabilirdim sanıyorsun?" Garson Fredericks'in içkisiyle çıkageldi.

Zamanlama harikaydı. Matarese'nin gözleri kuşku ve şaşkınlıktan irileşmişti.

Garson gittikten sonra köstebek konuşmaya fırsat bulamadan Scofield devam etti. "Ustalıkla yapıldı. O şikâyet bahane olabilir, ama okyanusun öte tarafındaki birçok bankacı buna inanıyor. Ben bir bankacıyım, istersen bilgisayarında kontrol et. Ama aynı zamanda başka bir şeyim. Talimatları Amsterdam'daki K-Gracht'dan alıyorum."

"K-Gracht mı?.." Fredericks'in ağzı şaşkınlıktan açık kalmıştı. Gözlerindeki korku kuşkuyu yeniyordu.

"Başka nereden olabilir?" dedi Beowulf Agate kayıtsızca. "Atlantic Crown'in üst bürolarındaki her şeyi bozup Hollanda'ya gönderen benim..."

Matarese köstebeği paniğe kapılmaya başlarken korkuları kuşkularından üstün geldi. "Bana Amsterdam'dan-K-Gracht'dan ne emir getirdin?"

"Önce, hiçbir yerle temas kurma. Tek bağlantın benim, başka hiç kimseye güvenme. Bu dışişleri sorununu birkaç gün dayanmak için yarattık, her

geçen gün bizi amacımıza daha yaklaştıracak..."

"Fazla uzakta olmayan amacımıza," diyerek sözünü kesti Fredericks kendi önemini vurgular gibi.

"Soru sorma sırası şimdi bende, Leonard," dedi Jordan-Scofield alçak sesle.

"Amacımıza ulaşma tarihini nereden biliyorsun? Bu tamamen bir sır, yalnızca birkaçımız biliyoruz."

"Duydum... Amsterdam'dan gelen söylentilerden, bunlar en güvenilir ajanlara söylenmiş."

"Ne söylentileri?"

"Yangınlar, Akdeniz'de yangınlar çıkacak."

"Bunu sana kim söyledi?"

"Guiderone, tabii! Onu Londra labirentlerinden geçirerek her şeyi gösterdim!"

"Julian Guiderone?" Bu kez şaşıran Scofield'di. "O gerçekten yaşıyor ha," diye fısıldadı duyulmayacak kadar alçak sesle.

"Ne dedin?"

"Hiçbir şey... Guiderone'yi bulma hakkını sana kim verdi?"

"Ben onu aramadım, Amsterdam aracılığıyla o beni buldu! Ona nasıl karşı gelebilirdim? O Shepherd Boy'un oğlu, hareketimizin lideri!"

"Onun Amsterdam'ın üstesinden gelebileceğini mi sanıyorsun? °nca kaynaklara rağmen?"

"Kaynaklar mı? Para gerekli bir araç, çok önemli, ama bağlılık da ha önce gelir.

Guiderone yalnızca birkaç sözcükle Amsterdam'ın yet. kişini elinden alabilir, bunu açıkça belirtti... Tanrım, şu anda olan bu değil mi? Temasın istenmemesi bana bir şey anlatıyor."

"Julian anlaşıyına memnun olacak," dedi Scofield, Fredericks'in gözlerine bakarak. "Bana senin çok iyi ve güvenilir olduğunu söyledi."

Matarese köstebeği cin toniğini içtikten sonra öne doğru eğilerek alçak sesle konuştu. "Anladığımı sanıyorum," diye başladı. "Bay Guiderone sık sık Amsterdam'ın çok şişinmeye başladığını söylerdi. Matarese Baronu'nun servetine dayanan zenginliğinin farkındaydı, ama bunun sağlam bir dünya stratejisi, uygulanabilir taktikler ve en önemlisi dünya çapında bağlantılar olmadan bir önem taşımadığını iddia ederdi."

"Her zamanki gibi, Julian haklıydı."

"Evet, Andrew Jordan, sen Amsterdam'ın değil, Bay Guidero-ne'nin kuryesisin."

'Tekrarlıyorum, çok anlayışlısın, Leonard." Scofield öne doğru eğildi. "Swanson ve Schwarts'i biliyor musun?"

"New York'da? Tabii. Albert Whitehead'in komisyonculuk firması. Oraya sık sık giderdim... Amsterdam için."

"O zaman, avukat Stuart Nichols'u tanıyorsun."

"Konuşmaların çoğunu o yapar."

"Peki, Ben Wahlburg ile Jamieson Fowler'i?"

"Bankacılık ve hisse senetleri..."

"İyi," diyerek sözünü kesti Scofield. "Olayların boyutunu anlıyorsun. Onları arayıp sana söylediklerimi anlat, ama benden söz etme. Eğer söylersen, Julian öfkeden çıldırır. Onlara, kimliği gizli bir kaynak aracılığıyla Amsterdam'dan uzak durma emri aldığını söyle. Ve bu konuda bir şey bilip bilmediklerini sor."

Swanson ve Schwarts'in yöneticisi Albert Whitehead telefonu kapatırken aynı anda paralel telefonu kapayan şirket avukatı Stuart Nichols's döndü.

"Neler oluyor, Stu? Neler dönüyor?"

"Öğrenmeye çalıştın, Al daha iyisini ben bile yapamazdım. Le-rd bir milim bile kıpırdamaz, sadece durumdan başka bir şey söylemezdi."

"Bir şey daha var, Stuart. Yalan söylemiyordu." Whitehead masasındaki dahili telefon çalınca düğmeye bastı. "Evet, Janet?"

"Toplu telefon konuşma zamanınız geldi, efendim."

"Ah, evet, hatırladım, bugündü. Kimlerle konuşacağım. Bana söylediğini sanmıyorum."

"Öğle yemeği için geciktiniz, fırsat bulamadım."

"Peki kimler, Janet?"

"Bay Benjamin Wahlburg ile Bay Jamieson Fowler."

"Gerçekten?" Whitehead avukata bakarken yüz ifadesi donuktu.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

?

Yardımcı Müdür Frank Shields üstünde adı yazılı mühürlü zarfı açıp içindekileri incelemeye başladı. Zarfı mühür bozulmadan teslim aldığını gösteren kâğıdı imzalayıp muhafızı gönderdikten sonra masasına döndü.

Büyük bir dikkatle baştan itibaren yeniden okumaya başladı.

Albert Whitehead, Stuart Nichols, Benjamin Whalburg ve Jami-eson Fowler arasında yapılan özel ve dinlenemeyeceği sanılan telefonlarla yapılan konuşmaların metni kelimesi kelimesine altı sayfaydı. William Clayton ya da Beowulf Agate ile yaptıkları şok edici görüşmelerden sonra New York'da gözden uzak bir restoranda toplanan dört Matarese bu kişilerdi. Dinlemeyi engelleyen telefonlara girmek devletin kesici aygıtları sayesinde bir sorun değildi.

Konuşmalar tam olmasa da artabilirdi. Konuşanlar imkânsızı hesaba katıyor gibiydiler: Binlerce dolara malolmuş telefon hatları gerçekten güvenilir miydi?

Ne olursa olsun, amatörce AMS dedikleri Amsterdam'dan uzak durmaları emri yüzünden hepsi şaşkındı. Metinlerde merakla karışık korku ifadeleri geçiyordu.

Girişimin aldığı yön az korkutucu değildi. Bu yüzden, iki gün sonra New Jersey'in varlıklı bir ilçesi olan Bernardsvil-le'deki küçük bir otelde buluşmayı kararlaştırdılar. Rezervasyon Genesis Şirketi adına yaptırılacaktı ve özel uçaklarıyla yirmi dakika uzaklıktaki Morristown Havaalanına ineceklerdi.

ClA'nın gizli sızma şubesi Operasyon Dairesi işe gerçeklerin ne olduğunu bilmeden girdi, ama bu olağanüstü bir olay değildi. Genesis şirketi dört mini daireyle konferans salonunu tutacaktı. Bir ekip oraya gidip mümkün olduğu kadar az şey söyledikten sonra her tarafa dinleme cihazı yerleştirdi.

Frank Shields hattı gizli telefonunu açıp Londra'yı, Geoffrey Wa-ters'ın MI-5

merkezindeki temiz telefonunun numaralarını çevirdi.

"İç güvenlik," dedi bir ses.

"Merhaba, Geof, ben Frank."

"Bir haber var mı, yaşlı çocuk?"

"Scofield'in şapkasına bir tüy daha dikin. Dört -şimdi beş- adayının hesabı tamam. Buradaki dört olasılık artık kesin. Bir toplantı ayarladılar ve bizim OD

tarafından kapsama alındı. İnan bana, hepsi paniğe kapılmak üzere."

"Bunu nasıl yaptı?" diye bağırdı Sir Geoffrey.

"Kolayca yaptığına kuşku yok," diye yanıtladı Shields. "Birçoğumuz gizliliğe ve hilenin zorluklarına o kadar alışmışız ki, doğrudan yaklaşımı aklımıza getirmiyoruz. Hangi role girerse girsin, Brandon doğruca atağa geçerek hedefine fırsat vermiyor."

"Bu bana gizliliği ortaya çıkarmanın çabuk bir yolu gibi geliyor."

"Aynı fikirdeyim, ama biz Beovvulf Agate değiliz. Temasta kalacağım."

"Tamam, Frank."

Sir Geoffrey saatine baktı; yine yemeğe geç kalmıştı. Karısını aradı. "Özür dilerim, canım, burada biraz karışığız."

'Yine üzerinde konuşamayacağın bir şey mi, Geof?"

"Tek kelimeyle, evet."

"Öyleyse ne kadar gerekiyorsa kal, canım. Ahçı yemeğini ılık tutar. Tepsiyi fırından çıkarmak için tutamaçları kullan."

"Teşekkür ederim, Gwyn ve özür dilerim."

"Dileme, Geof, sadece alçakları yakala. Clive tamamen yıkılmış durumda. Şu anda benimle beraber."

"Biraz uzun sürebilir..."

"Her neyse, Clive ile ben ilgilenirim. Onu bir konuk odasına yer-leştireceğim."

Waters telefonu kaparken yaslı kayınbiraderinden sabaha kadar uzak kalmak için dışarda nerede yemek yiyebileceğini düşünüyordu. Dahili telefonu kaldırıp SIS muhafızlarını istedi. Suikast teşebbüslerinin olduğu yerde en deneyimli elemanlardı. Don Carlo Paravacini'nin ölüm tehdidi dikkate alınmalıydı.

Kamuflaj kıyafetleri giyinmiş omuzlarında silahları ve başlarında bereleriyle üç muhafız geldi. "Bölgedeki bütün damlar kontrola alındı."

"Teşekkür ederim. Aslında, bu kadarının fazla olduğunu düşünüyorum, ama diğerleri aynı fikirde değil."

"Biz diğerleriyiz," dedi lider. "Birinin hayatı tehlikede olduğu zaman -kim olduğu önemli değil- o tehdidin yerine getirilmesini engellemek için buradayız."

'Yine teşekkürler. Giderken bir yere, mesela yemek için Simp-sons'a uğramak kurallara aykırı mı? Yemek benden tabii."

"Özür dilerim, efendim. Aldığımız emir sizi doğruca evinize götürmek ve nöbet değişimine kadar orada beklemek."

"Vurulmayı tercih edebilirim," diye mırıldandı Geoffrey.

"Efendim?"

"Bir şey yok," dedi Waters ceketini giyerken. "Pekâlâ, gidelim."

Birinci kattaki MI-5 girişinin sağ kapısı açıldı. İki SIS ajanı dışarıya fırladı ve silahları hazır halde, sağda ve solda pozisyonlarını aldılar. Lider Waters'a başını salladı; bu hareketle kaldırımda bekleyen zırhlı araca koşmasını işaret ediyordu. Waters koşmaya başladı.

Karanlığın içinde birden siyah bir limuzin hızla köşeyi döndü, arka camları açıktı. Aniden karanlık açık pencerelerde otomatik silahlar belirdi ve geceyi yaylım ateşinin sesi doldurdu. İlk iki SIS muhafızı düştü, göğüsleri kan

içindeydi. Birliğin lideri kendini Geoffrey Waters'in üzerine atıp onu kısa merdivenden iterek zırhlı arabanın arkasında yere yatırdı. Bu hareketi SIS

görevlisine, eti ve kemiğine gömülen mermilerle sol omzunun parçalanmasına maloldu. Sağ kolunu kaldırıp elindeki

otomatiği kaçan limuzinin arkasından peş peşe ateşledi. Boşunaydı; yaralı omuzu nedeniyle sol kolu onu destekleyemiyordu. Yere düşüp kısmen Sir Geoffrey'in üstüne yığıldı.

Ateş sesleri duyulduğu anda MI-5 merkezinden insanlar dışarıya koştu, hepsinin ellerinde silahları vardı. Orta yaşlı bir görevli kanlı manzaraya bakarak talimat verdi. "Polis çağırın, cankurtaran isteyin... öncelikli durum... ve Scotland Yard'a haber verin."

Geoffrey Waters yardımla yavaşça ayağa kalktı. Soluk soluğaydı ve titriyordu, ama yine de kontrollüydü. "Durum ne?" diye sordu.

"İki SIS öldü, lider kötü yaralanmış, kanı durdurmak için sol kolunu saracağız."

"Aman Tanrım!" dedi Sir Geoffrey öfkeyle. Cep telefonunu çıkarıp SPryce ile Montrose'nin kaldıkları otelin numarasını çevirdi. "Altı yüz numaralı oda."

"Alo," dedi Cameron Pryce.

"Matarese on dakika önce, Paravacini'nin ölüm fermanını yerine getirmeyi denedi. İki ölü ve bir ağır yaralı var."

"Tanrım!" diye bağırdı Cam. "Sen iyi misin?"

"Yaşlı vücudumda birkaç bereyle yüzümde çizikler, bunun dışında ayakta ve çok öfkeliyim."

"Anlıyorum. Ne yapabiliriz? Oraya gelelim mi?"

"Sakın ha!" diye bağırdı Waters. "Matarese hasar durumunu anlamak için kesinlikle bölgeyi gözlüyordur, sizin Londra'da olduğunuzu kimse bilmiyor.

Uzak durun!"

"Anlaşıldı. Ne yapacaksın?"

"Önce aklımı toplamaya çalışacağım. Sonra, katiller arka plakası bulunmayan siyah bir limuzinde oldukları için, Londra'daki bütün kiralık limuzin servislerini didik didik edeceğim."

"Doğru yerden başlıyorsun, Geof, ama limuzin çalıntı olabilir."

"Polis kayıtlarını kontrol edeceğiz tabii. Siz gizlenin ve benimle Brandon dışında kimseyle görüşmeyin."

"Scofield nasıl?"

"Çok iyi, haberleri size sonra anlatırız. Şu anda, Savoy'un en yük. sek oda servisi hesabını çıkarmakla meşgul, çok karılı Arap şeyhleri dışında."

"Bray'e her zaman güvenebilirsin. Çok yeteneklidir."

New Jersey'in av bölgesindeki küçük otel, yoldan yarım mil uzaktaki bir golf sahasıyla at çiftliklerinin arasındaydı. Hem golf sahasının, hem de ahırların kuşaklar öncesine giden üyelikleri vardı ve yeni başvuru yapanların aile şecereleri dikkatle araştırılıyordu. Otel ise New Jersey'den çok, geleneksel New England tarzındaydı. Üç katlı bina beyaz ahşaptandı. Girişin iki yanında koloni tarzı sütunlar ve kapının üstünde pirinçten bir kartal vardı. İçersi koyu renkli çam mobilyalar, pirinç lambalar ve küçük avizelerle döşenmişti. Kalın halıyla kaplı lobisi ve sade rezervasyon masasıyla rahat bir otel izlenimi veriyordu.

Yalnızca beyaz olan konuklar pahalı kıyafetler giymiş orta yaşlı ve yaşlı insanlardı.

Otel elemanlarına yeni birisi katılmıştı ve bu yönetimin hoşuna gitmiyordu. Ne var ki bu istek Federal Soruşturma Bürosundan gelmişti ve emir sayılırdı.

Matarese dörtlüsünün gelmesinden bir gün önce santralda yedek bir operatör belirdi. Dört konuğun odalarından yapılacak bütün telefonlar kadının üçlü kayıt yapan bir teybin olduğu santralına yöneltildi. Kırk yaşlarında olan kadın çekiciliği ve tatlı diliyle çevresine uyum sağlıyordu. Adı Bayan Cordell'di.

Ekipmanını inceleyip bütün gizli cihazları kontrol ettikten ve gerekli gördüğü düzeltmeleri yaptıktan sonra erkenden yatmaya gitti. Sonraki iki gün çok az uyuyabilecekti, operasyon gizli olduğu için Bayan Cordell'e rahat yoktu. İkinci Müdür Frank Shields ile anında bağlantı kurabilen tek CIA ajan teknisyeniydi.

Av bölgesinde sabah olurken tüm çayırlar güneş ve çiyden parlıyordu.

Dörtlüyü oluşturanlar ortalama otuz dakika arayla geldiler. Cor-dell adamların neye benzediğini bilmiyordu, çünkü otelin girişinde kamera yoktu, zaten görünüşleri de onu ilgilendirmiyordu. Yalnızca onla-

r,n ses tanıyan kayıt cihazlarına geçecek konuşmalarını dinlemek istiyordu.

Telefonlar başladı. İlk olarak Jamieson Fovvler avukat Stuart igichols'un odasını aradı.

"Stu, ben Fowler. Benim odamda buluşalım, yirmi dakika sonra, tamam mı?"

Kerwish. Ses kaydedildi ve teşhis edildi.

"Tamam, Jim. Seni arayacağım."

Kerwish. Ses kaydedildi ve teşhis edildi.

"Evet?"

"Ben Stuart, Ben. Jamieson'un odasında, yirmi dakika sonra, tamam mı?"

"Belki biraz gecikebilirim," dedi bankacı Benjamin.

Wahlburg. "L.A., Londra ve Brüksel arasında bir transfer sorunu var. Bir gerizekâlı yanlış girişi delmiş, zımbalamış. Onu yakında yakalayacağız."

"Merhaba," dedi Swanson ve Schwarts'in başkanı Albert Whitehead.

"Ben, Stu, Al. Fowler yirmi dakika sonra onun odasında toplanmamızı istiyor.

Kabul ettim."

"O kadar çabuk kabul etme," dedi sert bir sesle. "Ona bir saat sonra geleceğimi söyle."

"Neden, Al?"

"Şu piçkurularının hiçbirine güvenmediğimi söyle."

"Bu çok sert bir yaklaşım, Al..."

"Her şey sert, Danışman! Kahrolasıca kafanı hukuk kitaplarından kaldırıp gerçeği gör. Birçok basınç noktası aşınıyor ve bundan hiç hoşlanmıyorum.

Como yanıt vermiyor ve şimdi de Amsterdam yasak. Ne haltlar dönüyor?"

"Bilmiyoruz, Al, ama Fowler ile Wahlburg'u gücendirmek için de bir neden yok."

"Bunu nasıl biliyorsun, Stuart? Bu işe milyonlar-hayır, milyarlar yatırdık. Bir çöküntüyle her şeyimiz gider!"

"Fowler ile Wahlburg bizim tarafımızda, Al. İkisi de bizim kadar şaşkın. Onları aleyhimize çevirme."

"Pekâlâ, ama zamanlamada kararı kimseye bırakma. Otoriteyi onlara vermem.

Herkese kırk beş dakika kadar sonra geleceğimi söyle."

Bütün sesler Bayan Cordell'in üçlü bantlarına kaydedilmişti. Sonraki konuşmalarda kim konuşursa, sesi anında teşhis edilecekti. Bayan Cordell artık Matarese dörtlüsünü elektronik olarak gözlemeye hazırdı.

Toplantı tam 11:02'de Fowler'in odasında başladı. Ama yalnızca üç adam vardı ve ilk konuşmalar çok sertti. "Whitehead ne cehennemde, Stuart?" diye sordu Wahlburg.

"Mümkün olur olmaz gelecek."

"Onu tutan ne?"

"Bir sorun var, Ben. Bir birleşmenin son şartları üzerinde haberleşme eksikliği.

Yakında halledecek."

"Bu toplantı kahrolasıca bir birleşmeden çok daha önemli."

"O da senin kadar bunun farkında, Jamieson. Yine de yarım saat için öfkelenmeye değmez. Bunlar, ihtiyacımız olan dikkati dağıtmaktan başka bir işe yaramaz."

"Laf! Ukala avukat."

"Hey, Wahlburg, huysuzluk etme şimdi."

"Özür dilerim, Stu, ama Whiteheads hepimizden daha iyi tanıyorsun. Küçük oyunlar oynuyor, tam bir yönetme hastası."

"Bir telefon konuşmasından yönetme hastalığına nasıl atlayabiliyorsun?"

"İkiniz de kesin! Whitehead bir diken... her zaman öyleydi, hep öyle olacak."

"Dur biraz, Fowler," dedi Stuart Nichols. "Al yalnızca müşterim değil, dostumdur."

Konuşmalar böyle sürüp giderken yirmi iki dakika sonra Albert Whitehead geldi. Ses tonunda pişmanlık vardı. "Çok özür dilerim, âr-

Kadaşlar, gerçekten. Konuşmamın sonunda tarafsız bir tercüman dinlemek zorunda kaldım. Schweizerdeutsch'un lisanı korkunç."

"Schweizerdeutsch," diyerek nefretle mırıldanan Fowler kendini bir koltuğa attı.

"Pazarlığa girmeyi denemelisin, Jamieson," dedi Whitehead, Fow-ler'e tepeden bakarak. "İyi bir akıl cimnastiği."

"Aklımı anlamadığım şeylerle yormam, Al. İyi bir iş değil."

"Evet, yormazsın. Bu nedenle bizim gibi insanlara ihtiyacın var. Şirket birleşmelerine ve satın almalara para sağlayabilmen için kafa yoran adamlara."

"Sizle de, sizsiz de yapabilirim..."

"Doğru değil, Fowler," diye sözünü kesti Whitehead sertçe. "Örgütümüz ya da girişimimiz diyelim istersen..."

"Ne olduğumuzu söyle, Al," dedi Jamieson Fowler onun sözünü keserek.

"Yoksa adı seni korkutuyor mu?"

"Hiç değil, gururla söylerim... Matarese'nin sermaye bulmak için belirli kuralları vardır. İzlemenin mümkün olduğu yerlerde, yalnızca belirli kanallar kullanılabilir, o ülkenin yasa sınırları içindeki kanallar. Çok büyük transferler durumunda, benim şirketim gibi kanallar... genellikle, benim şirketim kullanılır, senin de bildiğin gibi..."

"İkiniz de 'Kral Kim?' oyununu keser misiniz?" Sinirlenen Benjamin Wahlburg, Whitehead ile Fowler'in arasına girip tek tek yüzlerine baktı. "Kibirlerinizi ahırlara kapatın, burada çok daha büyük sorunlarımız var!"

Konuşmalar daha az kavgacı olmamakla birlikte hemen konuya yöneldi. Albert Whitehead'in daha önce avukatına sormuş olduğu soruyla başladı. "Ne haltlar dönüyor?"

Yanıtlar hemen peş peşe ve çoğunlukla çekişmeli gelmeye başladı. Konuşmalar Amsterdam'ın kontrol gücündeki eksiklikten, kendi güç alanlarından vazgeçmek istemeyen bağımsız birimlerin birlikten çekilme olasılığına kadar uzanıyordu. Sonra, Leonard Fredericks'in Londra'dan gönderdiği bilgiye ilişkin olarak Julian Guiderone'nin oynadığı rol üzerinde durdular.

"Guiderone şimdi nerede?" diye sordu Albert Whitehead.

"Doğu Akdeniz'de bir yerde olduğu söylendi bana," dedi Wahl-burg. "Sadece bir söylenti olabilir tabii. Neresi olduğunu kimse bilmiyor."

"Haberalma teşkilatında birkaç bağlantım var," diye ekledi Nichols. "Bakalım yardım edebilecekler mi?"

'Yirmi ya da otuz yıl önce öldüğü sanılan bir adamı bulman için mi?" Fowler alaycı bir kahkaha attı.

"Jamieson," dedi Whitehead. "Ölüp de sonradan dirilenlerin sayısını bilsen şaşırırdın. Gerçekte, sokaklardaki son dedikoduya göre sen Jimmy Hoffa imişsin."

"Komik adam." Fowler, Wahlburg'a döndü. "İhtimal vermiyorum, ama Stu'nun bir şey bulabildiğini düşünelim, Guiderone ne yapabilir?"

"İstediği her şeyi. Gidip Julian'la konuşmak benim için sorun değil. Bütün söylenenlere rağmen, ona karşı dürüst olduğun sürece çok medeni bir adam.

Hollandalı mantıklı konuşuyor olsa da, tüm cilasının altında, o bir patolojik."

"Ama ne yapabilir?" diye sordu Whitehead. "Jamieson'un kastettiği bir şeyler var..."

"Teşekkür ederim, Al."

"Hiçbir zaman aptal olduğunu söylemedim, Jamieson. Sadece aklını sınırlıyorsun." Whitehead bankere baktı. "Tekrarlıyorum, Ben. Eğer bulunursa, Guiderone ne yapabilir? Amsterdam'ı kontrol altında tutmuyor."

"Paranın geldiği yer Amsterdam!" diye bağırdı Nichols.

"Evet, tabii para," dedi Wahlburg. "O para nereden geliyor?.. Bunun yanıtını ben vereyim. Büyükbabası Matarese Baronu'nun yüklü servetinden geliyor. Ve Julian Guiderone kim? Nereden geliyor? Bunu da yanıtlayacağım. O, Shepherd Boy'un oğlu. Baron tarafından hayatının işini, hayallerini ve ideallerini yerine getirmek için kutsanarak görevlendirilen Nicholas Guiderone'nin oğlu."

"Ne anlatmaya çalışıyorsun, Ben?" diye söze karıştı Fowler, "konuya gel!"

"Konu gizli, Jim, ama torunun sahip olduğu para kadar güçlü."

"Bunu açıklasan iyi olur," dedi Stuart Nichols.

"Eski Ahit'deki peygamberler ve peygamberlerin sözlerini kutsal sayan müritleri kadar ölümsüz."

"Konuyu evirip çevirmeden de anlatabilirsin, Ben," diye karşı çıktı Whitehead.

"Burada gerçek bir şeyle uğraşıyoruz. Lütfen açık ol."

"Gerçek olmasının nedeni bu," diye karşılık verdi Wahlburg bilmece gibi konuşmaya devam ederek. "Her şey çok eskilere dayanıyor... isa'nın

insanları inandırmak için parası ve varlığı yoktu, ama çarmıha gerilişinden yıllar sonra, yarım yüzyıl olmadan, Hristiyanlık o zamanın medeni dünyasında yayılmaya başladı. Ve dünya zenginlikleri bu yeni Hristiyanların ellerine geçti." "Evet?"

diye üsteledi Nichols.

"İdealleri, kerametleri ve hayalleri ona inananlar tarafından benimsendi. Para hiçbir zaman sözkonusu olmadı."

"Ve?" diyerek homurdandı Fowler sabırsızlıkla.

"Havarilerden birinin ya da İsa'nın kendisinin ölürken, her şeyin bir aldatmaca olduğunu itiraf ettiğini düşünün. Bütün her şeyin Yahudileri bölmek için yapıldığının iddia edildiğini düşünün. Ne olurdu?"

"Biliyorsam kahrolayım!" diye yanıt verdi öfke içindeki Wahlburg.

"Hristiyanlık şaşkına dönerdi." Hristiyanlığı kabul edenlerin çoğu kaybedilir, toplu bağlılıkları..."

"Tanrı aşkına, Ben!" diyerek sözünü kesti Fowler. Öfke içinde koltuğunda hareketsiz oturuyordu. "Bütün bu saçmalığın anlamı nedir?"

"Al kısmen haklı, Jim, düşüncelerini sınırlıyorsun."

"Sadece açıkla, vaaz verme, orospu çocuğu!"

"Hayal gücünüzü zorlayın, baylar," dedi Wahlburg yerinden kalkıp ders verir gibi alçak sesle ve tane tane konuşarak. "Hazırdaki finans kaynaklarıyla o kaynakların akması gereken nüfuz kanalları arasında hem izdiham, hem çekişme olur. Karanlıkta iş gören Hollandalı uzak ve erişilemezken Julian Guiderone, Shepherd Boy'un kutsanmış oğlu bütün dünyayı dolaşarak Matarese cemaatlerini yönetiyor ve onlara destek oluyor. Mantıksal açıdan bakılırsa biri diğeri olmadan çalışa-

maz, ama gerçekte cemaatler ve inananlar gördüklerine, bildiklerine inanırlar.

Sonuç olarak, yalnızca ideale olan inanç nedeniyle nüfuz pa raya üstün gelir.

Dünya hisse senedi piyasaları sözlerimi kanıtlıy0r hem olumlu, hem olumsuz olarak."

"Öyleyse, söylemek istediğin," dedi Albert Whitehead düşünceli bir ifadeyle.

"Guiderone ya her şeyi birarada tutarak bizi kurtaracak ya da her şey mahvolacak ve elimizdekileri kaybedeceğiz."

"Söylemek istediğim tam olarak bu. Ve bir an bile onun bunu bilmediğini düşünmeyin."

"Bulun onu!" diye bağırdı Jamieson Fowler. "O kahrolasıca Shepherd Boy'un oğlunu bulun!"

Bahreyn'in tehlikeli olacağından korkan Julian Guiderone, Paris'e gitti ve nerede olduğunu, orada ne kadar kalmayı düşündüğünü Ams-terdam'a bildirdi. Beklendiği gibi Matareisen soğukkanlıydı ve mesajı açıktı: Shepherd Boy diye bilinen fosil artık hürmet edilecek adam değildi.

Öğleden sonraydı ve ünlü Montaigne Bulvarındaki trafik yoğundu. Taksiler ve limuzinler çoğunluğu işadamlarından oluşan müşterilerini güzel evlerin önünde bırakıyorlardı. Guiderone bir pencerenin önünde durmuş caddeyi seyrediyordu. Sonraki birkaç hafta kaosun ve dünyayı kontrol altına almak için yeni bir dönemin başlangıcı olacak, diye düşündü. Aşağıdaki caddede telaşla arabalardan inenlerin çoğu fi-nans güvenliğini kaybetmenin şokuyla yüz yüze gelecekti. Yüksek pozisyonlar sona erecek, yönetim kurulları emeklilikleri ve emekli maaşlarını iptal ederek şirketlerini daha büyük bir ekonomik felakete sok-maktansa, mahkemelerle boğuşmayı tercih edeceklerdi.

Jan van der Meer Matareisen'e rağmen, her şey programlandığı gibi gidecekti.

Van der Meer, Shakespeare'in dizesinin ne kadar derin bir anlam taşıdığını farkedemiyordu. O fantezi ya da gizli hayal düşünülüp tasarlanmalı ve sonunda reddedilmeliydi. Çünkü 'korkunç şey' süreklilik arzettiği için ne ilk hareket, ne de erteleme kabul edilemezdi. Hemen ve topyekün koordinasyon en önemlisiydi; endüstri ülkelerini

felce uğratacak şok dalgasıydı. O şok geçici olmasına karşın -birkaç ^fta ya da ay- çok önemliydi. Matarese'nin ortaya çıkıp boşlukları doldurması için bu yeterliydi.

Matareisen kuşkuların her ne kadar kışkırtıcı olsa da, hoşgörül-meyeceğini öğrenmeliydi. Böyle şeyler Matarese'nin büyük zaferine giden yolda yalnızca küçük çukurlardı. Küstah piç bunu neden anla-mıyordu?

Telefon çalınca Julian şaşırdı. Amsterdam'dan başka hiç kimse onun Paris numarasını bilmiyordu. Bir de para ya da güzel mücevherler karşılığında seks yapan çok güzel kadınlar vardı, ama onlar da Guiderone'nin orada olduğunu bilmiyorlardı. Masaya gidip telefonu açtı.

"Evet?"

"Kartal konuşuyor, Bay Guiderone."

"Bu numarayı nasıl buldun? Yalnızca Amsterdam'la temas edebilirsin."

"Numarayı Amsterdam'dan aldım, efendim."

"Peki, Amsterdam'ın numarayı sana vermesini gerektirecek kadar olağanüstü ne olabilir?"

"Tam açıklamadım, bunun sizin yararınıza olduğunu sanıyorum."

"Keizersgracht'a açıklamadın mı?"

"Duydunuz, efendim. Onlara -ona- size Matarese ile ilgisi olmayan bir konu için ulaşmam gerektiğini söyledim. Sadık bir üye olduğum için sözüme inandı."

"Kuşkuluyum. Anlaşılan, artık onun üstünlük listesinde değilim."

"Bu Amsterdam için aptallık olurdu, Bay Guiderone," dedi Was-hington'dan arayan Kartal. "Siz Shepherd Boy'un oğlu..."

"Evet," diyerek sözünü kesti Julian. "Beni neden aradın? Böylesine olağanüstü olan şey nedir?"

"Haberalma teşkilatında sizin nerede olduğunuz hakkında gizli bir araştırma var."

"Bu saçma! Washington beni yıllar önce ölü ilan etti!"

"Birisi hâlâ yaşadığınızı düşünüyor."

"Dünya domuzu!" diye bağırdı Guiderone. "Beowulf Agate!"

"Brandon Scofield, doğru mu?"

"Çok doğru. Nerede o?"

"Londra'da, efendim."

"Londra'daki adamımıza ne oldu? Emir altındaydı. Öldürün orospu çocuğunu!"

"Anlayamıyoruz, Amsterdam'da da durum aynı. Londra'daki adama ulaşılamıyor."

"Ne demek istiyorsun?"

"Sanki ortadan kayboldu."

"Ne?"

"Ona ulaşabileceğimiz tehlikesiz yolların hepsi kapalı. Langley'de elimizde olan her imkânı kullandım, ama boşuna."

"Ne haltlar dönüyor?"

"Keşke söyleyebilseydim, Bay Guiderone."

"Dünya domuzunun işi bu, Kartal," dedi Shepherd Boy'un oğlu boğuk bir sesle.

"O Londra'da, ben Paris'teyim, birbirimize hava yoluyla yarım saat uzaktayız.

İlk hareketi yapan hangimiz olacak?"

"Eğer siz olursanız, son derece dikkatli olacağım. Yirmi dört saat korunuyor."

"Bu onun zayıflığı, Kartal, çünkü ben korunmuyorum."

j

YİRMİ DOKUZUNCU RÖLÜM

Brandon Scofield üstünde Savoy'un bornozuyla Thames nehrine bakan pencerelerin önünde öfkeyle gidip geliyordu. Antonia ise servis masasından bir hafta yeteceğini söylediği kahvaltı tepsisini alıyordu. Küçük dairenin dışındaki koridorlarda silahları beyaz kâhya ceketlerinin altına gizlenmiş üç kişilik bir MI-5 birimi vardı. Savoy'un gerçek elemanlarıyla aynı zamanda nöbet değiştirdikleri için onlardan ayırt edilmiyorlardı.

"Sir efendi bizi hayvanlar ya da cüzzamlılar gibi kafese kapadı!" diye söylendi Beowulf Agate. "Daire biraz daha büyük olsaydı bari."

"Büyük dairelerin daha fazla girişi var; Geof bunu açıkladı. Neden Şaşırma tehlikesine girelim?"

"Ben de ona daha fazla girişin daha fazla çıkış anlamına geldiğini açıkladım,"

diye karşılık verdi Scofield. "Neden bunu yok edelim?"

"Geoffrey'in isteği. Onun sorumluluğundayız."

"O bizi arayabiliyor, ama biz onu arayamıyoruz, bu ne saçmalık?"

"Otel santralı faturalamak amacıyla edilen telefonların kayıtlarını tutuyor ve Geoffrey tarayıcılar yüzünden cep telefonlarıyla daha fazla riske girmek istemiyor. En azından, sen sözkonusu olunca."

"Tekrarlıyorum, kafese kapatıldık. Hapishanede de olabilirdik!"

"Oda servisinin aynı olacağını sanmam, Bray, odanın da."

"Hoşuma gitmiyor. Yirmi küsur yıl önce de Sir efendiden daha iyiydim ve hâlâ daha iyiyim."

'Yine de işinde çok iyi olduğunu kabul edeceğinden eminim..."

"Kendimi korumakta ondan daha iyiyim," dedi Scofield küskün bir delikanlı gibi. "Kara operasyonların güvenliğini aşırı karmaşıklaştırıyor Gerçek kat hizmetlilerinin kör, dilsiz ve gerizekâlı olduklarını mı sanıyor?"

"Bu konuyu düşündüğünden eminim."

Kapının çalınmasıyla Bray o tarafa doğru yaklaştı. "Evet, kim o?"

"Bayan Downey, efendim," diye tereddütlü bir yanıt geldi. "Oda temizliği."

"Ya, tabii." Scofield kapıyı açınca şaşırdı. İnce, uzun vücuduyla dimdik bir yaşlı kadın duruyordu karşısında. Asil görünüşlü yüzüne Savoy'un mavi

hizmetçi üniforması, elektrik süpürgesi ve toz bezleri pek uymuyordu. "Gir," dedi Bray.

"Lütfen kalkmayın," dedi Bayan Downey kahvaltı masasından kalkan Antonia'ya.

"Hayır," diye karşılık verdi Antonia. "Bir lokma daha yiyemeyeceğim. Hepsini alabilirsiniz."

"Onu bir garson alacak... Ben kendimi tanıtayım. Adım şimdilik Downey, Bayan Dorothy Downey... Sağlam bir ad, kendim seçtim. Ve Savoy'un personel kayıtlarında hizmetçi olarak referanslarımla birlikte kayıtlıyım. Bu komik, çünkü otel standartlarına göre bir yatağı bile doğru dürüst yapamam.

Gerçekte, ben şifreciyim ve şu anda Sir Geoffrey Waters ile tek bağlantınızım."

"Kör şeytan..."

"Lütfen, Bray... Peki size nasıl ulaşacağız, Bayan Downey?"

"Bu numaradan," dedi MI-5 şifrecisi. Antonia'nın yanına gidip küçük bir kâğıt parçası verdi. "Lütfen aklınızda tutun ve kâğıdı yakın."

"Siz numaranın güvenirliliğini anlattıktan sonra," dedi Scofield gergin bir sesle.

"Haklı bir istek... Temiz bir hat santraldan geçmeden, Savoy'un bana ayırdığı küŞük odaya gidiyor. Aynı şekilde, benden de Sir Ğeoff-

,ey Waters'a giden temiz ve doğrudan bir hat var. Bu sorunuzu yanıtlı-^ mu, efendim?"

"Adımın sizin girişiniz kadar temiz olduğuna inanıyorum."

"Bray!"

Scofield'i sürekli olarak sinirlendiren 'Hizmetçi Dorothy Downey'in şinde olağanüstü başarılı olduğu ortaya çıktı. Waters, Brandon ve An-tonia ile Roland Gardens'daki Blakes Otelinde sahte kimliklerle kalan Pryce ve Leslie Montrose arasında bilgiler gidip geliyordu. Bir bilmecenin parçaları görülmez eller tarafından yerine oturtulur gibiydi ve sonraki aşamanın stratejisi ana hatlarıyla ortaya çıkmaya başlamıştı.

Myra Symond'un evinde bulunan ve daha sonra yeniden tüm de-aylarıyla incelenecek olan dağınık bilgilerden yola çıkarak, Amsterdam üzerinde yoğunlaştılar. Sonra, McDowell'in Wichita'daki bürosundan çalınıp kargo ile Amsterdam'a gönderilen ekipmanlar vardı. Pahalı ekipmanların makbuzsuz çıkarılmasına izin verirse sorumlu tutulabileceğini düşünen bir Atlantic Crown yöneticisi sayesinde, KLM jçuş numarasını biliyorlardı. Havayolu personeli, alan ve kargo ekipleri sorgulanacaktı; birileri mutlaka bir şeyler görmüş

olmalıydı.

Avcılar çakıltaşlarına kadar inmişlerdi, çünkü Scofield'in sembolik abirentinin kapısının anahtarı Amsterdam'dı. O kapıyı açıp arkasında Re olduğunu görmenin zamanı gelmişti. Bilgiler biraraya getirilmiş ve Ml-5'deki tek bir bilgisayara girilmişti. Karşılıklı ilişkiler bağlantıları ortaya çıkarmış, taşıma yönteminin belirlenmesi bunu kullananların alanını daraltmıştı. Bütün gümrük işlemleri ve muayeneleriyle uluslararası bir ^rgo uçağı kiralamak ortalama bir milyoner için zor değildi. Ayrıca Pozisyonuna bakmaksızın, K harfi olan bütün kanalları araştırmaya da-tol etmişlerdi; düzinelerle vardı ve K harfi hepsinde vurguluydu.

"Bütün kanallarda oturanların hepsinin bir listesini getir," dedi Sir Geoffrey yardımcısına.

"Binlerce vardır, efendim!"

"Evet, öyledir. Ayrıca, mümkün olanlarına temel bilgileri de ekle Gelirleri, işleri, medeni durumları, şimdilik bu kadarı yeter."

"Böyle bir liste çıkarmak haftalar sürer, Sir Geoffrey!"

"Sürmemeli, o kadar zamanımız olduğunu sanmıyorum. Hollanda haberalmasıyla bağlantımız kim?"

"Alan Poole, Hollanda Bürosu."

"Ona Siyah Durum'a gidip Hollanda'daki adamı aramasını söyle. Uyuşturucu ya da elmas kaçakçılığı -veya onu ne rahatlatacaksa- bahanesini kullanarak ne istediğimizi açıkla. Telefon şirketleri fatura kayıtları için kentleri bölümlere ayırıyorlar. Listeyi kolayca çıkarırlar ve biz de bir kurye gönderip aldırırız.

Dediğim gibi, başlangıç yeri orası."

"Çok iyi, efendim," dedi yardımcı kapıya doğru giderken. "Poole ile hemen görüşeceğim."

Hollanda'dan gelen bilgiler ciltler dolduracak kadar çoktu. Bir MI-5 analiz ekibi bilgileri hiç ara vermeden kırk sekiz saat boyunca inceleyerek adaylığa uygun olmayanları ayırdı. Ancak, en küçük bir olasılıkta olanlar bile aday bırakıldı. Sonunda binlerce kişi yüzlere inince işlem yeniden başladı. Olanların dosyalarıyla polis kayıtları biraraya getirildi, banka işlemleri incelendi; şirketler ve işyerlerinde kuşkulu işlemler arandı. Amsterdam, Schiphol Havaalanındaki uçuş ve yer personeli VVİchita'dan gelen kargo uçağıyla ilgili olarak Hollandaca konuşan MI-5 görevlileri tarafından sorguya çekildi. Bu sonuncusu sayesinde ortaya ilginç bilgiler çıktı. Örgüt notlarına göre, MI-5 görevlisiyle kargo ekibinin şefi arasında aşağıdaki konuşma geçti.

MI-5: "Uçağı hatırlıyor musunuz?"

Şef: "Kesinlikle. Kutular dolusu listesiz teknik ekipman indirdik Konşimentosu yoktu... ve hiçbiri gümrükten geçmedi. Tanrı aşkına, kaçak

mal, hatta nükleer malzeme olabilirdi, ama yetkili hiç kimse kargoyu kontrol etme zahmetine girmedi."

"Kargoyu kimin aldığını, belgeleri kimin imzaladığını hatırlayabiliyor musunuz?"

"Bu kargo hangarının içindeki tahliye masasında yapıldı."

Tahliye masasındaki bilgisayarda, VVichita'dan gelen uçağın kayana rastlanmadı. Sanki öyle bir uçak yoktu ve oraya gelmemişti. MI-5 görevlisi gümrük personeline yaptığı sorgulama sırasında notlar alma-ı3 devam ediyordu.

MI-5: "O gece görevde kim vardı?"

Bilgisayardaki kadın: "Bakayım. O gece fazla kargo olmadığı için ekibin çoğu erken gitmişti."

"Kim kaldı?"

"Buraya göre, Arnold Zelft adında bir yedek."

'Yedek mi?"

"Bir yedek ekibimiz var, genellikle emekli elemanlar."

"Bu Zelft'i nasıl bulabilirim."

"Ekip listesine bakayım... Tuhaf, listede yok."

Hollanda'daki hiçbir telefon rehberinde Arnold Zelft diye birisi yoktu.

Gerçekte hiç olmamıştı.

Elde edilen bilgiler yüzlerce kişilik listeyi altmış üç adaya indirdi. Üsteyi azaltma işi dosyalara, polis kayıtlarına, şirket incelemelerine, mali açıklamalara, komşulardan, dostlardan ve düşmanlardan topladan bilgilere dayanarak yapıldı. MI-5 analizcileri elemeler yaparak incelemeyi sürdürdüler.

Adlar ve mekânlar artık on altıya inince, hepsi yirmi dört saatlik gözetlemeye alındı.

Kırk sekiz saat içinde, gözetleme ekiplerinin görevlileri tarafından birçok tuhaf olay rapor edildi. K kanallarında oturan altı çift Paris'e gi-diP ayrı otellerde kaldılar, ama santralların bildirdiğine göre, birbirleriy-'e sürekli haberleştiler.

Üç koca iş seyahatine çıkarken bunlardan ikisi akşamları kadınlarla kaldı. Biri toplantılardan sonra kendinden geçe-Cek kadar içti ve yabancılar tarafından alınarak bir arabayla kent dışı-na Çıkarıldı. Adam sarhoş muydu, yoksa numara mı yapıyordu?

Adayların gerisi dört çift, yaşlı bir dul kadın ve iki bekâr adamdı Diğerleri gibi onlar da varlıklı, alt ve orta düzey devlet adamlarıyla iliş^ kuracak kadar nüfuzluydular. Gelirleri karışık ve belirlenmesi güçtü Özellikle iki bekâr adamdan biri için durum böyleydi. Keizersgracht'da eski, güzel bir malikânede yaşayan Bay Jan van der Meer kayıtlara göre uluslararası bir bankacı ve açıklanmamış holdingleri olan dünya çapında girişimci bir kapitalistti.

İlk hamle bir kozmetik firmasının araştırmacısı pozundaki Hollan-daca konuşan MI-5 ajanları tarafından geldi. Van der Meer'in komşularıyla yaptıkları konuşmalar dinlendi. Jan van der Meer'in evine belirli bir şirketten sık sık limuzin geldiği öğrenildi. Sorulduğu zaman limuzin şirketi Jan van der Meer adında birini tanıdıklarını inkâr ettiler ve öyle birinin limuzin kiraladığı hakkında bir kayıt olmadığını söylediler. Bir araştırma limuzin kiralama servisinin Argus Emlak adlı bir şirkete ait olduğunu ortaya çıkardı. Bu, van der Meer'in geniş iş alanlarından biriydi ve yapılan aldatmaca belki açıklanabilirdi, ama tedirgin ediciydi. Daha ileri araştırma gerekiyordu. İş nereye varacaktı?

İkinci yarma harekâtı kısmen tesadüf, kısmen teknoloji eseriydi. Ve daha ileri araştırma gereğini ortadan kaldırması bakımından çok önemliydi. Evi, K harfli bir kanal olan Keizersgracht'da bulmuşlardı.

Hollanda haberalmasındaki bilgisayarlardan biri bir sorun yakaladı. Bu genellikle geçmiş bir veride iptal anlamına geliyordu. Buradaki iptal yirmi beş

yıl öncesine aitti. O iptali bulmak için bütün devlet ve mahkeme kayıtlarını kapsayan bir bilgisayar araştırması başlatıldı. Yirmi beş yıl incelendi.

Amsterdam Adliyesi Unvanlar ve Terminoloji Bölümü araştırıldı. İkinci araştırma adliyenin arşivlerinde yapıldı ve belgeler çıkarılıp spektrografik ışınlarla incelendi. Sorun bulundu, sözcükler düzeltildi.

Utrecht Üniversitesinde okuyan on dokuz yaşında bir hukuk öğrencisi adını yasal olarak değiştirmiş, daha doğrusu soyadını çıkararak değişiklik yapmıştı.

O günden sonra, Jan van der Meer olarak bilinecekti, artık Jan van der Meer Matareisen değildi.

Çıldırtıcı bulmacanın son parçası yerini bulmuştu.

Julian Guiderone, Park Otel'deki London's Inn'e Paravacini adıyla ^ydoldu.

Daha iyi kuruluşlar Paravacini'leri İtalya'nın en varlıklı hanedanları arasında olduğunu biliyorlardı. İngiltere'yi ziyaret amacını .açıkça söylenirse, Brandon Alan Scofield ya da Beovvulf Agate'yi öldürmek* yerine getirmek için Matarese'nin Londra'daki adamı Leo-nard Fredericks'i bulmak zorundaydı.

Langley'deki köstebeklerinin söylediği gibi adam ortadan kaybolmuş gibiydi.

Ne var ki, Fredericks gibi birisi ortadan kaybolamazdı. Geçici olarak yokluğunu açıklayacak geçerli nedenler yaratabilirdi, ama hiçbir zaman ortadan kaybolamazdı. Şartlar ne kadar zor olsa da hizmetleri için çok iyi para alıyordu ve diğer gizli iş arkadaşları gibi, Suudi prenslerini kıskandıracak bir yaşam tarzı vardı. Ama Guiderone kendini yalnızca

Matarese kanallarıyla sınırlamıyordu; kendi kaynakları ve imkânları vardı. Bunlardan biri Leonard Fredericks'in korkunç ve kaçışı olmayan bir evliliğe mahkûm karısıydı. Kadının gözlenme ihtimaline karşılık, Victoria-Albert Müzesinde İslami eserlerin bulunduğu salonda buluştular. Bu ikisi de kadının ilgi duyduğu bilinen yerlerdi.

"Çok iyi biliyorsun, Leonard bana iş gezilerinden pek söz etmez," dedi ağırbaşlı bir kadın olan Marcia Fredericks. Müzedeki mermer bir sırada oturuyorlardı.

Sergi salonu öğrenci ve turistlerle yarı yarıya doluydu. Julian'ın bakışları girişten ayrılmıyordu ve en ufak bir gözetlenme kuşkusunda kadının yanından hemen ayrılmaya hazırdı. "Ekonomik inceleme gezisi bahanesiyle Paris'deki zevk merkezlerinden birine gitmiştir."

"Ne zaman döneceğini söyledi mi?"

"Hem de çok kesin... yarın. Her zamanki gibi hazıroldayım, kesin söylemesinin nedeni buydu. İşyerinden gelecek bir çift için rosto pişiriyorum."

"Evliliğinizdeki mutsuzluğa rağmen çok kibarsın."

"Çok kötüyüm. Son iki yıldır benle uyuyor."

"Cüretkâr, değil mi?"

"Çok."

"Dinle, Marcia," dedi Guiderone. "Leonard'ı görmek zorundayım ama o görüşeceğimizi, hatta benim Londra'da olduğumu bilmemeli."

"Benden bir şey duymayacak."

"İyi. Park Otel, Inn'de kalıyorum, Paravacini adıyla..."

"Evet, bunu daha önce de kullanmıştın," diye sözünü kesti Bayan Fredericks.

"Leonard döndüğü zaman eve gelmeden önce seni arar mı?"

"Tabii. Emirler vermek için."

"Seni arar aramaz bana telefon et. Arabayı hâlâ kendisi mi kullanıyor?"

"Tabii. Uğrayacağı yerler olabilir, boynuzlu piç."

"Sen aradıktan sonra onu yolda durduracağım. Yemeğe geç kalabilir."

Marcia Fredericks hafifçe dönüp Julian'a yalvararak baktı. "Ne zaman gidebileceğim, Bay G.? Bir hayatım yok. Sanki cehennemdeyim!"

"Kuralları biliyorsun. Hiçbir zaman... şu anda kesinlikle olmaz."

"Hayır, bilmiyorum! Yalnızca kurallar olduğunu biliyorum, Leonard söylüyor.

Ama ne olduklarını ve neden olduğunu bilmiyorum."

"Kocanın eve fazladan getirdiği parayla ilgili olduğunu kesinlikle biliyorsun..."

"Beni hiç ilgilendirmiyor!" diye sözünü kesti kadın. "Ve o parayı kazanmak için ne yaptığını hiç bilmiyorum."

Guiderone, Marcia'nın gözlerine baktı ve bakışları birleşti. "Bilmediğinden eminim, canım," dedi alçak sesle. "Biraz daha bekle. Şartların genellikle kendiliğinden düzelme eğilimi vardır. İstediğimi yapacak mısın?"

"Park'daki Inn. Paravacini."

Londra'nın dış mahallelerinde akşamüstüydü; evlerin ışıkları yanmaya başlamıştı. Üst orta sınıfa ait temiz ve güzel evler pencereleri dolduran ışıklarla daha kibar görünüyordu. Güneş batarken bu banli-

yöye karanlık çabucak çökerdi, evlerin birbirine yakınlığı solgun ışıkla-rın sokaKİara vurmasını engelliyordu.

Sokaklardan birinde, Leonard Fredericks'in evinin karşısında gri bir araba durmaktaydı. Direksiyonda Julian Guiderone vardı. Sol kolunu koltuğun arkasına atmış, gözleri arka aynada, sigara içiyordu. Yavaşça sağa, karşı kaldırıma doğru yaklaşan bir arabanın farları göründü. Leonard Fredericks gelmişti.

Julian kontağı çevirip hareketini dikkatle ayarlayarak direksiyonu hızla çevirdi ve doğruca yaklaşan arabanın yoluna fırladı. Motor kapağından birkaç santim önde tekerlekleri gıcırdayarak durdu. Guidero-ne'nin hiç kıpırdamadan beklediği tepki hemen geldi. Fredericks bağırarak arabadan atladı.

"Ne yaptığını sanıyorsun?"

"Bence, bu soru tersine çevrilmeli, Leonard," diye yanıt verdi Julian sakin bir sesle. Arabadan inip Matarese'nin Londra'daki adamına çıkıştı. "Ne halt ettin?"

"Bay Guiderone?.. Julian?.. Burada ne arıyorsunuz?"

Tekrarlıyorum, her neredeysen ne halt ettin, Leonard? Kimse seni bulamadı; hiçbir telefona ve şifreli mesaja yanıt vermedin. Kartal'ın deyişiyle sanki ortadan kayboldun. Bu çok sinir bozucu."

'Tanrım, kesinlikle söylenmemeliydi!"

"Ne söylenmemeliydi?"

"Kısa bir tatile gitmemin nedeni buydu... Durum aydınlığa çıkıncaya kadar."

"Ne söylenmemeliydi, Leonard?" diye sordu Guiderone sert bir badeyle.

"Amsterdam yasağı! Haberi bana Jordan... senden getirdi."

"Benden mi?"

"Tabii. Anlayışımı çok takdir edeceğinizi söyledi. Sizin kuryeniz olduğunu açıkladı."

"Öyle mi?"

"Evet. Her şeyi biliyordu. K-Gracht'ı, Atlantic Crown'i, Swanson ve Schwarts'i, hatta o geveze avukat Stuart Nichols ile Wahlburg ve Jameson Fowler'i. Her şeyi biliyordu."

"Sakin ol, Leonard... Şu Jordan..."

"Amerikalı bankacı, Julian," diye sözünü kesti neredeyse paniğe kapılan Fredericks. "Andrew Jordan. Tabii gizli kimliğini kontrol ettim-güvenilirdi, ama bize yaptığı şikâyet gerçek değildi. Ve Jordan aracılığıyla benden istediğini yaptım, Amerikalılara Amsterdam'dan uzak durmaları gerektiğini anlattım."

"Kaynakların?"

"İsimsiz, tıpkı emrettiğiniz gibi."

"Leonard, şu Andrew Jordan'ı bana tarif eder misin?"

"Size mi tarif edeceğim?" Fredericks şaşkındı.

"Endişelenme," dedi Guiderone. "Sadece, istediğimi yapıp yapmadığından emin olmak istiyorum. Ne de olsa, onu düşman kampına gönderiyordum."

"Benden daha yaşlıydı, sizin yaşlarınızda. Ve evet, tuhaf bir şey vardı. Çok ünlü bir bankacı için giyimi biraz fazla rahattı. Ama dediğiniz gibi, düşman kampında olduğu için..."

"Dünya domuzu!" dedi Shepherd Boy'un oğlu duyulmayacak kadar alçak sesle.

Kuşkusu doğrulanmıştı.

"Efendim?"

"Boşver... Amsterdam'ın -yasak olmadan önce- senden istediği işe gelelim...

Yani Brandon Scofield adındaki Amerikalının öldürülmesine. Bir ilerleme gösterdin mi?"

"Çok az," diye yanıtladı Leonard Fredericks. "Ona ulaşılamıyor. Aldığım habere göre karısıyla birlikte, Ml-5'le işbirliği yapan otellerden birinde koruma altındaymış. Ne yazık ki, ulaşmak imkânsız."

"Ulaşmak imkânsız?" dedi Julian buz gibi bir sesle. "Gerizekâlı, onunla bir saate yakın beraberdin! Andrew Jordan'ın kim olduğunu sanıyordun?"

"Bu imkânsız, Bay Guiderone! Yangınları, Akdeniz'de olacak yar' gınları biliyor."

"Biliyor mu, sen mi söyledin?"

"Şey, karşılıklı biliniyordu..."

"Arabama bin, Leonard, konuşacak başka şeylerimiz var."

t

"Gerçekten gelemem, Julian. Misafirlerimiz var. Marcia rosto pişir-I' "

du

"Yemek bekleyebilir. İşimiz bekleyemez."

Leonard Fredericks yemeğe gelmedi. Bayan Fredericks yemeğin daha fazla bekleyemeyeceğine karar verdiği zaman o ve konukları harika bir rostonun başına oturdular. O sırada Marcia'yı daha da sevindiren bir telefon geldi.

Salondaki telefonu açınca şu sözleri duydu.

"Ne yazık ki, kocan kaçınılmaz nedenler yüzünden gecikecek, canım. Görevi gizli olduğu için, nereye gittiğine ve ne kadar kalacağına karar vermek mümkün değil. Bu arada, onun banka hesaplarını kullanabilirsin. Talimatlar daha sonra gelecek... Özgürsün, Marcia." "Sizi hiçbir zaman unutmayacağım."

'Yanılıyorsun, canım. Beni unutmalısın. Tamamen."

Cameron Pryce çalan telefonun acı sesiyle yataktan fırladı. Yatağın yanındaki telefona uzanırken Leslie Montrose de kalkıp oturdu. "Saat sabahın ikisi," diye mırıldandı. "Önemli bir şey olmalı." "Anlayacağız... Alo?"

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim, Cam, ama sana haber vermek istedim,"

dedi Geoffrey VVaters. "Devam et. Ne oldu?"

"Fredericks denen adamı tam gözetlemeye aldığımızı biliyorsun..."

"Leonard Fredericks," diye sözünü kesti Cameron. "Matarese'nin bağlantısı."

"Evet. Adamlarımız onun peşinden Paris'e gittiler. Orada, Kama-sutra türü faaliyetlere katıldı, ama bunun dışında bir şey çıkmadı." "Beni bunu anlatmak için mi aradın?"

"Hayır. Paris birimimiz Heathrovv'daki adamımızı arayarak onun akşam döneceğini ve uçuşunu bildirdi. Adamımız onu arabasına

kadar izlemesine rağmen kahrolasıca havaalanı trafiğinde bir anda kaybetmiş.

Her tarafı dolaşıp çıkış yollarını kontrol ettikten sonra Fre-dericks'in evine gitmiş. Arabası oradaymış, ama kendisi yokmuş."

"Bundan emin mi?"

"Kesinlikle. Önce, Bayan Fredericks kocasının arabasını görünce çok şaşırmış, sonra adamımızı içeriye çağırmış. İçerde bürosundan bir çift varmış ve ona Fredericks'in hiç gelmediğini söylemişler. Ayrıca masada bunu doğrulayan boş

bir yer varmış."

"Dışişlerinden gelenlerin bir planı ya da aldatmacası bir plan, bir aldatmaca olabilir mi?"

"İhtimal dışı, onları araştırdık. Genç ve hırslı, boş şeylerle uğraşacak tipler değiller. Kadının biraz flörte yatkın olduğunu sanıyoruz, ama bunlar bugünlerde ayıp değil."

"Hiçbir zaman değildi... Bağlantımızla vedalaşabilirsin, Geof, bir başka Gerald Henshavv olayı. Tehlikeli eğlenceleri vardı ve Matarese sert oynuyor."

"Benim vardığım sonuç da bu. Bürosunu mühürlüyorum, didik didik edeceğiz."

"İyi günler, olanları bana haber ver."

"Leslie nasıl?"

"O bir hayvan, başka ne söyleyebilirim."

"Ah, kapa çeneni," dedi Leslie kendini yatağa bırakırken.

Julian Guiderone, Strand'dan Savoy Meydanına girip otelin girişine doğru yürürken saat akşam sekizi yirmi geçiyordu. Geniş cadde yaya ve taşıt trafiği yüzünden kaynıyordu, meydan ise taksiler, limu-zinler, Jaguar'lar ve iki Rolls-Royce ile doluydu. Savoy tiyatrosunun perdelerin açılmak üzere olduğunu gösteren ışıklarını yakarken, tiyatro seyircileri pipolarını, sigaralarını söndürerek kapılara doğru yığılıyordu. Tipik bir kalabalık Londra akşamıydı.

Julian kaynağı olan bir grup yaşlı adam ve kadınla görüşmüştü. Bunlar zora düşmüş ve Julian'ın İngiltere'de bulunduğu yıllarda yardım etmiş olduğu insanlardı. Shepherd Boy'un oğlu onlara küçük

gözlemci ordusu diyordu; bir şeyi arama talimatı aldıkları zaman neden aradıklarını hiçbiri bilmiyordu, ama yapmaktan memnunluk duyuyorlardı, çünkü Julian onlara sık sık cömert bahşişler veriyor, yeni giysiler alıyordu.

Giyim bu grup için önemliydi; geçmişi iyi iş ve saygınlığı hatırlatıyordu.

Guiderone, İngiliz devletiyle çalışmış olan ünlü otellerin listesini incelemişti.

Küçük ordusunu o otellerin etrafına gönderip konuğa, düzenli olarak ve belirli zamanlarda gelen turiste ya da personele benzemeyen kişi ya da kişileri gözlemelerini istemişti. Esrarengiz velinimetlerini her zaman memnun etmeye çalışan gözlemciler birçok gözlem bildirdiler, ama özellikle bir tanesi Guiderone'nin dikkatini çekti.

Savoy Otelin içinde personel üniformasıyla görülen yaşlı bir kadın her akşam saat yediyi çeyrek geçeyle sekiz arasında çıkıyordu. Çalışan bir kadın için sıradan pek dakik bir iş programı değildi. Sonra, her çıkışında üstünde iyi bir kıyafet oluyor ve Strand'da bekleyen bir taksi tarafından karşılanıyordu.

Otobüse ya da kocasına ait küçük bir arabaya binmemesi yine çalışan bir kadın için sıradan örnek değilse de, bir MI-5 oyununa örnekti.

Julian'ın planı yorucu ve zaman alıcıydı; ama bu önemli değildi, çünkü o dünya domuzunun peşindeydi. Katları tek tek ve olağandışı bir şey arayarak ilerleyecekti, aradığı şey bir yerde ortaya çıkacaktı. Çıkmak zorundaydı.

Tuhaflığı üçüncü katın Thames'e bakan tarafında buldu. Kat garsonları tepsiler ve oda servisi masalarıyla çeşitli kapılara giderlerken, o tarafta tepsi ya da masa taşımayan daha fazla garson vardı ve dikkatleri tek bir kapıdaydı. Guiderone anladı. Dünyanın domuzu ve karısı oradaydı!

Gerginlikten aksaması fazlalaştı, fakat Shepherd Boy'un oğlu düşüncelerini çabucak toplayarak bir strateji oluşturmaya çalıştı. O kapıyı tecrit etmeli, içerdekileri karantinaya almalıydı. Savoy'da çok kalmıştı ve oda servisinin nasıl çalıştığını biliyordu. Aşağıdaki büyük mutfaklara inen servis asansörlerine ek olarak her katta çay, kahve, meze ve sandviç hazırlanabilen mutfaklar vardı.

Topalladığı için öfkelenme-

sine rağmen, rahatça ve belli etmeden tepsi taşıyan bir garsonu izle-yerek üçüncü kat mutfağının yerini öğrendi. Sonra koridorda durup kaybolmuş gibi yaparak gerçek garsonlarla sahtelerini saydı.

İkiye bölünmüşlerdi; üçü getir götür yapıyordu, diğer üçü de yalnızca yürüyor, daha doğrusu devriye geziyordu. Julian'ın stratejisi ya-vaş yavaş oluşuyordu ve mutfakta başlayacaktı. Mutfağa gidip elinde tepsiyle bir garsonun gelmesini bekledi. Üçüncü kat mutfağı boştu. Kilerlere açılan kapılara baktı, sonuncusu tuvalet kapısıydı. Tuvalete girip kilitledi. Işığı yaktıktan sonra yeleğinin cebinden .32 kalibrelik bir tabanca, pantolon cebinden de bir susturucu çıkardı. Susturucuyu takıp beklemeye başladı. Koridor kapısının açılıp kapandığını duyunca dışarı çıktı. Elindeki tepsiyi tezgâha bırakan garson şaşırmıştı. Guide-rone silahını ateşleyerek adamı öldürdü. Cesedi hemen tuvalete sürükleyip kapıyı kapadı.

Birkaç dakika sonra ikinci bir garson geldi. İriyarı genç bir adamdı. Julian'ın silahını görünce üzerine atılarak başına bir buz kovası fırlattı. Çok geçti, iki sessiz kurşun garsonun göğsünün üst kısmıyla boğazına saplandı. Shepherd Boy'un oğlu ikinci kurbanını da küçük tuvalete çekti.

Üçüncü kurban ne olduğunu hiç anlamadı. Zayıf, orta yaşlı bir garson servis masasını geriye doğru çekerek mutfağa giriyordu. Julian'ın ateşiyle yaşlı adam masanın üstüne düştü, ölmüştü. Biraz sonra cesetler tuvalette üst üste yığılmıştı ve kıpkırmızı kanları beyaz çinilerin üstüne akıyordu. Guiderone bundan sonrasına hazırdı. Hayallerini ömür boyu süren bir kâbusa çeviren domuza son üç adım kalmıştı.

Topallayarak koridora çıkıp köşeyi dönünce ilk MI-5 muhafızını gördü.

Domuzun kapısını görecek şekilde, asansörün yanında duruyordu. Julian şaşkınlık pozuna bürünerek adama doğru yaklaşıp asansörün düğmesine bastı.

"Korkarım, iyice aklım karıştı," dedi yarı yalvararak. "Sekiz yüz yedi numaralı daireyi bulamıyorum."

"Bu katta bulamazsınız, bayım. Burası üçüncü kat."

"Yaşlılık başka her şey gibi görüşü de köreltiyor. Sekize bastığımdan emindim."

428

"Sorun değil, bayım, herkesin başına gelebilir." Asansörün kapısı açıldı-

"Delikanlı, zahmet olmazsa benim için sekize basabilir misin?"

"Tabii, bayım." Muhafız asansöre girip düğmeye bastığı sırada Guiderone susturuculu tabancasını kaldırıp tetiği çekti. Kapı kapandı, asansör sekizinci kata doğru çıkmaya başladı.

Aynı anda, koridorda köşeyi dönen ikinci bir muhafız belirdi. Birisini aradığı ve bulamadığı için endişeli olduğu belliydi. Julian topallayarak ona doğru yaklaştı.

"Özür dilerim, delikanlı, ama ne yapacağımı bilmiyorum. Bir dakika önce burada büyük bir itişme oldu. Asansörün yanında bir adamla konuşuyordum, senin yaşlarında, birden kapılar açıldı ve iki adam onu yakalayıp asansörün içine çektiler. Delikanlı bağırarak mücadele etti, ama boşunaydı... adamlar canavar gibiydi. Onu aşağıya indirdiler..."

"Rafe!" diye bağırdı MI-5 muhafızı. O anda, arkasındaki koridoru ikiye ayıran camlı kapılardan bir başka muhafız çıktı. "Downey'e ulaş, kırmızı şifre. Ben Joseph'in arkasından giderken nöbeti sen al. Merdivenden ineceğim! Destek gönder; oteli sar!"

Üçüncü MI-5 görevlisi belindeki telefona uzandı. Guiderone ileriye doğru atılırken ceketinin altında duran gizli silahını çekti. Hızla şaşkın muhafıza çarparken aynı anda ateş etti. Ajan yere düşünce Shepherd Boy'un oğlu hemen eğilip onun ceplerini aradı. Bulacağı şeyi biliyordu: Dünya domuzunun oda anahtarı.

Bacağı ağrıyarak beşinci kurbanını merdivene doğru çekti -merdivenler seyrek kullanılıyordu- ve aşağıya doğru itti. Domuzun kapısına dönerken, başının içinde bir yangın vardı. Yirmi beş yıl, çeyrek yüzyıl sonra öcünü alacaktı! Son, kâbusun sonu birkaç dakika içinde gelecekti. Guiderone, Amerika Birleşik Devletler Başkanı olabilirdi! Ama yoluna tek bir adam

çıkmıştı. Saat ona üç vardı. Shepherd Boy'un oğlu sessizce anahtarı deliğe soktu.

Bundan sonrası devlerin savaşı olacaktı. Scofield, Thames'e bakan pencerenin önünde oturuyordu. Antonia da karşısında London Ti-mes'ı okuyordu. Bray, durumlarındaki olasılıkları inceleyerek not def-

terine bir şeyler yazıyordu. Kapıdan hafif, metalik bir ses geldi! Zordu yulur olduğu için Antonia farketmedi. Ama Beovvulf Agate geçmişte^ hayatından böyle belirsiz, boğuk, bir anlık ve zor duyulur seslere du-yarlıydı. Bu sesler sık sık yaşamla ölüm arasındaki farkı anlatırdı. Başı-nı kaldırıp baktı; kapı tokmağı yavaşça ve sessizce dönüyordu."

"Toni," diye fısıldadı. "Yatak odasına girip kapıyı kilitle!"

"Ne var, Bray?"

"Çabuk!" Şaşkınlık içindeki Antonia denileni yaparken Scofield ağır ayaklı yer lambasını kavradı. Lambayı hızla çekerek fişi prizden çıkardıktan sonra hızla kapıya gidip sol tarafta durdu. Kapı açıldığı zaman arkasında kalacaktı.

Kapı açıldı ve topallayan bir adam elinde silahıyla hızla içeri girdi. Bray lambanın kaidesini bütün gücüyle saldırganın kafasına savurdu. Katil başı kanlar içinde dönerek yere düşerken susturuculu tabanca iki kez yere doğru ateşlendi. Adam kalkmak için çabalıyordu. Scofield bir an hareketsiz kalacak kadar şaşkınlaşmıştı. Julian Guiderone! Yaşıyordu! Çok daha yaşlıydı, yüzü lekelenmiş ve buruşmuştu. Gözlerinde manyakça bir öfke vardı. Shepherd Boy'un oğluydu.

Guiderone'nin kendini toparlayıp silahını kaldırmasından yalnızca bir saniye önce Brandon şaşkınlığından kurtuldu. Lambayı Matare-se'nin vücuduna çarparak onu pencereye doğru fırlattı. Bu Guidero-ne'yi iyice öfkelendirmişti.

Acı içindeki kanlı yüzü tam bir delilikle gerilmişti. Guiderone ileriye doğru atılırken Bray onun tabancayı tutan elini bileğinden yakalayarak kıvırdı. Ama boşunaydı. Öfke içindeki Guiderone yarı yaşındaki bir adamın gücünün on katı güce sahipti.

"Dünya domuzu!" diye bağırdı ağzından tükürükler saçarak. "Dünya domuzu!"

"Teşekkür ederim, Senatör Appleton," diye karşılık verdi Scofield soluk soluğa Matarese'nin atağını savuştururken. "Beyaz Sarayı istiyordun, piç herif, ama buna izin vermedim."

"Ah!" diye bağırdı Guiderone, dengesini kaybeden Bray'in üstüne atlarken.

Pençesini Scofield'in yüzüne doğru savururken Bray onun silah tutan bileğini sıkıca kavramıştı. Birlikte mobilyalara çarparak yef"

je yuvarlandıktan sonra ayağa kalktılar. Ölüm kalım savaşına girmiş ,1(1 yaşlı hayvan gibiydiler. Duvardaki resimler, kristal vazolar düşüp parçalanırken onlar saldırı ve karşı saldırılarla destansı bir savaşın son dakikalarını yaşıyorlardı. Brandon sert, sarsıcı darbelere karşı savaşıp üir eliyle Guiderone'nin silahlı elini kavrarken diğer eliyle Guiderone'nin göğüs kafesini saran kumaşı yakaladı. Onu hızla döndürüp hâlâ sahip olduğunu bilmediği bir güçle pencereye doğru savurdu. Kalın cam parçalara ayrılarak Guiderone'nin başına saplandı ve boğazını

keserek ikiye ayırdı.

Beovvulf Agate vücudu sızılar içinde soluk almaya çalışarak dizlerinin üstüne çöktü.

OTUZUIVCU BÖLÜM

"Taşınıyoruz!" diye bağırdı Scofield. "Bu şimdi olmalı, Geof!"

"Aynı fikirdeyim," dedi Cameron Pryce. Leslie ile Antonia dahil, beşi de Savoy'daki dairede toplanmışlardı. Guiderone'nin cesediyle birlikte kırık camlar ve mobilyalar askeri haberalma personeli tarafından götürülmüştü.

"Size karşı değilim, arkadaşlar," dedi Ml-5'ten Geoffrey Waters. "Sadece, her şeyi düşündüğümüzden emin olmak istiyorum."

"Ben her şeyi düşündüm," diye karşılık verdi Beowulf Agate. "Ma-tarese'yi ve çalışma şeklini biliyorum. Her birim hem bağımsız, hem bağımlıdır. Bazı özerklikleri olsa da hepsi tek bir şemsiye altındadırlar. Saldırıyı zayıf olduğu, kumaşı yırtıldığı anda yapacaksın. Ve inan bana şu anda paramparça durumdalar!"

"Hem bağımlı, hem bağımsız," dedi Sir Geoffrey. "Bunu bir inceleyelim."

"İnceleyecek ne var?" diye sordu Pryce. "General Mills'e bak. Wheaties Cheerios ve... her neyse. Farklı markalar, tek şirket."

"Mısır gevreği kutuları bize ne anlatır, Cam?" dedi Leslie. Kavgada hasar görmemiş bir masada oturuyordu.

"Kutuları değil, yılanları düşünün... yılan çukurlarını. Daha önce söylemiştim...

Yılanların başını koparmalıyız, bağımlı ya da bağımsız olmaları önemli değil.

Guiderone iki Matarese anahtarından biriydi..."

"İki başlı canavardı," diye sözünü kesti Scofield.

432

"Çok iyi, Bray," dedi Pryce. "Onun ölmesiyle diğer anahtar van der Meer kaldı.

Onu tuzağa düşürüp tecrit edelim, yapabileceğimiz herhangi bir şekilde yaralayalım. Evini başına yıkalım, Brandon'un Atlantic Crovvn'da yaptığını yapalım. Belki bir şey öğreniriz."

"Bu arada örgüt üyeleri hiçbir talimat almıyor olacaklar," diye ekledi Scofield.

"Birçoğu paniğe kapılabilir, hatta Keizersgracht'a gizli temsilciler gönderebilirler. Eğer bu olursa, daha da fazla şey öğreniriz."

"Uygun," dedi VVaters. "En iyi senaryomuz hangisi?"

"Başlangıçta," dedi Pryce. "Hollanda haberalmasını işe karıştırmayın. Çok iyi bir örgüt, ama Matarese'nin sızma riskini göze alamayız. Sesimiz duyulmamalı."

"Sivil giyimli bir komando birliği," dedi Sir Geoffrey. "Bizim personel, MI-6, yabancı şube."

"Başa ben geçeceğim," dedi Pryce. "Luther Considine nerede? Şansımız varsa, uçan silahımız havada uzun zaman geçirecek. Geof, ayrıca VVashington'dan Frank Shields'i uyar. Oradaki yılan dörtlüsünü bir önce işkence odasına koymak isteyebilir."

Keizersgracht, 310 numaralı eve yapılan gece saldırısı bir gizli operasyon harikasıydı. Elektronik dinleme cihazlarıyla van der Meer Matareisen'in evde olduğu kesinleşti. Evde ondan başka iki adam vardı, biri birinci katta, diğeri üçüncü katta kalıyordu ve koruma oldukları sanılıyordu. Hollandaca konuşan bir MI-6 ajanının potansiyel alıcı olduğu bahanesiyle arşivlerden evin mimari planları bulunup çıkarılmıştı. Aynı ajan sokağa bakan ön

kapıya doğru yürürken, iki arkadaşıyla Pryce kanal tarafındaki çelik kapıya doğru yaklaşıyorlardı.

Ajan ön kapının zilini çalınca kapı hemen açıldı, eşikte iriyarı bir adam vardı.

"Evet, ne var?"

"Bu gece Jan van der Meer ile temas etme emri aldım, şimdi."

"Kimin yetkisiyle?"

"New York'dan dört adamın. Whitehead, Wahlburg, Fowler ve Nichols adlarındaki beyler. Durum acil. Lütfen Bay van der Meer'e haber ver."

"Saat çok geç. Istirahate çekildi."

"Geldiğimi haber vermeni öneririm, yoksa istirahate çekilen sen olabilirsin."

"Tehditlerden hoşlanmam..."

"Tehdit değil, meneer. Sadece gerçek."

"Burada bekle. Kapıyı kapıyorum."

Kanal tarafının karanlığında, MI-6 komandoları çelik kapının iki yanındaki pencerelere telli plastik diskler yerleştirdiler. Bunlar elektronik dinleme cihazlarıydı. Pryce kile benzeyen yuvarlak bir madde çıkarıp kilitle tokmağın etrafına doldurdu. Yakıldığında çeliğin içine doğru yanacaktı.

"Koruma yukarıya koşuyor," dedi sağ taraftaki komando alçak sesle.

"Doğru," dedi sol taraftaki arkadaşı. "Yak, kaptan."

"Alarm kesici hanginizde?" diye sordu Cameron.

"Bende," diye yanıt verdi sağdaki komando. "Temizlik personeline göre her girişte, kapının sağ tarafında yirmi iki saniye süreli bir kutu varmış. Çok basit, dostum. Minik arkadaşımızı rakamların üzerine batıracağım, gerisi onun işi."

Pryce elektronik bir cep fenerini kile doğru tuttu. Madde bir anda kıpkırmızı olup sonra bembeyaz yanarak çeliği eritmeye başladı. Cızırtı kesilince, Cam ceketinden bir sprey çıkarıp yanık metale püskürttü; çelik siyaha dönerek soğudu. Pryce ince bir kerpeten kullanarak bir çatalı sokup dişli çelik plakayı kendine doğru çekti. "Haydi!"

Üç adam ağır kapıyı iterek açtı; birinci komando hızla dönerek kesiciyi alarmın üzerine koydu. Hızlanan tıkırtı sesleri duyulurken, birden kesicinin üstündeki küçük kırmızı ışık yandı. "Küçük dostumuz işini gördü," diye fısıldadı komando. "Sistem etkisiz. Fazla ışık yok, değil mi? Koça balo salonunda tek bir lamba yanmıyor."

Merdivendeydi. Yukarıya koşan koruma, şimdi sağ elinde bir otomatikle hızla aşağı iniyordu. Pryce ile arkadaşları büyük bir piyanonun

arkasındaki gölgelerin arasına diz çöktüler. İriyarı adam koşup kapıyı açtı ve üçüncü komandoya içeriye girmesini söyledi.

"Çabuk!" diye bağırdı. "Elimdeki silaha dikkat edersen iyi olur, hoşuma gitmeyecek bir şey yaparsan kullanırım."

"Benim işim seninle değil, bu yüzden seninle uğraşacak değilim."

"Ne demek istediğimi anlıyorsun, sanırım. Gel, büyük van der Me-erdaha da öfkeli. Kimliğini görmek istiyor."

"O daha iyi bilir. Kimliğim kafamın içinde."

"Küstahsın."

"O daha iyi bilir," diye tekrarladı MI-6 ajanı korumanın önünde merdivene doğru yürürken.

Cameron iki yanındaki komandoların omuzlarına dokundu. Bu sessiz sinyaldi.

Kalın lastik tabanlı çizmelerinin üstünde, aynı anda ayağa kalkıp santim santim ilerlediler ve Pryce planlandığı gibi muhafıza çekiçle vurdu. Adam boğulur gibi bir ses çıkarırken Pryce silahını aldı. İkinci MI-6 görevlisi baygın adamı salonun içine götürüp ceplerinden tel ve bant çıkardı.

"İkinci katta kimse yok," diye fısıldadı Cam diğer ikisine. "Bir saniye bile gecikemeyiz. Matareisen bekliyor, ikinci korumasını yerleştirdiği kuşkusuz.

Üçüncü kata sırt sırta çıkacağız. Susturucularınız takılı mı?"

"Hiç çıkarmadık," diye yanıt verdi sokak kapısından giren komando. Ekibin üçüncü adamı döndü.

"Baygın mı?"

"Şimdilik. Ona ensesinden iğne yaptım."

"Çok ayıp, sen bir sadistsin..."

"Pişman olmaktan iyidir."

"Kes. Gidelim!"

Üçüncü katın basamaklarına geldiklerinde, ekip sırt sırta bir çember oluşturarak sessizce çıkmaya başladı. Alarmı kesen komando birden silahını ateşledi; üçüncü kat sahanlığındaki karanlık bir köşede birisi yere yığıldı.

Sessiz mermi hedefi bulmuş, adam sesini çıkarmasına zaman kalmadan başından vurulmuştu.

"Bir kapı var, evsahibimizin kapısı olduğuna bahse girerim."

"Neden?" diye sordu iğne kullanan komando.

"Muhafız kapının karşısındaydı."

"Bence doğru," diye fısıldadı Cameron. "Ekip hazır mı, arkadaşlar?"

"Yanındayız, efendim."

"'Efendim' yok. Bu bir eşit fırsat görevi. Böylesi işlerde benden çok daha fazla şey biliyorsunuz."

"Bizden aşağı kalır tarafın yok. Vurduğun çekiç iyiydi."

Omuz omuza ilerlediler. Neredeyse bir ton ağırlıktaki ağır tahta kapı, kilidi ve menteşeleri koparak korkunç bir gürültüyle patlarcasına açıldı. Jan van der Meer şaşkınlık içinde odanın ortasında duruyordu, üstünde mavi kadife bir ceketle altında beyaz ipekli pijama vardı.

"Ulu Tanrım!" diye bağırdı Hollandaca.

Sonra o şartlar altında hiç umulmadık bir harekette bulundu. Silahlar çekilmeden önce o saldırdı. Fazla iri olmayan vücudu bir anda fırtına gibi hareketlere başladı. Bacakları, ayakları ve kolları pervane bıçakları gibi vuruyor, tekmeliyor, savuruyordu. Birkaç saniye sonra, hazırlıksız ve temkinsiz komandolardan ikisini yerde yüzükoyun, hareketsiz bırakmıştı; başları ve sırtlarındaki acıyla uyuşukluğu gidermeye çalışıyorlardı. Üçüncüsü ise bir köşede çömelmiş boynunu tutuyordu.

Jan van der Meer gözleri ateş gibi parlayarak Cameron'a baktı. "Şanslısınız, Amerikalı. Silaha ihtiyacım yok, yoksa şimdi ölmüş olurdunuz!" ?»

"İyi olduğunu söylemeliyim."

"En kötü kâbuslarından daha korkuncum, Bay Pryce."

"Kim olduğumu biliyorsun?"

"Sizi o adadan beri -neydi adı?.. Brass 26 mı? İzliyorduk."

"O silah gemisi, Harrier jeti. Yalnızca işlerini yapan birçok iyi genci öldürdünüz."

"Harrier'den kurtulmanız çok kötü oldu. Ama şimdi kurtulamayacaksın!"

Duvarlarda yankılanan çığlık gibi sözleriyle Matareisen yeniden bir pervaneye dönerek bıçaklarıyla Cameron'un etrafını çevirdi-

pryce kemerindeki silahına uzandı; eline aldığı anda tabanca isabetli öldürücü bir tekmeyle uçup gitti. Darbenin etkisinden kurtularak bir adım geri çekilirken sol ayağını sıkıca yere basarak bütün dikkatini van der Meer'in sağ

bacağında topladı. Tekme gelirken Pryce onun bacağını pijamadan yakalayıp parmaklarını etine batırarak kaslı bacağını vahşice kıvırdı. Matareisen'in vücudu dengesini bir an kaybederek havada dönerken, Cam üzerine atılıp Hollandalıyı duvara savurdu. Mide bulandırıcı bir çarpma sesi duyuldu. Başını çarpan öldürücü dövüş sanatları şampiyonu bayılarak iki büklüm yere düştü.

Komandolar birer birer kendilerine geliyorlardı. "Neydi o?" diye bağırdı ön kapıdan giren MI-6 ajanı ayağa kalkmaya çalışarak.

"Bir Ninja ordusuydu, bana sorarsan," diye yanıt verdi alarm uzmanı.

"Şık kıyafetli bir manyak," dedi iğneli ajan. "Ona bir iğne yaparsam iyi olacak."

"Güvenli, değil mi?" diye sordu Pryce. "O ilacın çoğu adamın aklını karmakarışık eder, oysa onu eksiksiz istiyoruz."

"Sen onun kafasına benim on şırıngalık ilacımdan daha fazlasını yaptın."

"Tamam, yap." Cameron cebinden rulo halindeki planları çıkardı. Ajan, Matareisen'e iğne yaparken Pryce iki komandoyla merdiven sahanlığına çıktı.

"Planlara göre, bunun üstünde bir kat daha var," dedi. "Ama merdiven burada bitiyor."

"Dışardan belli," dedi alarm uzmanı. "Tepede pencereler var."

"Nasıl çıkacağız?" dedi diğer komanda düşünceli bir ifadeyle.

"Herhalde asansörle." Cameron kilitli, pirinç parmaklıklı asansör boşluğuna doğru gitti. "Yasak olduğu belli. Burada sahte bir tavan var. Yarıkları görüyor musunuz? Oynatılabiliyor."

"Neden asansörü çağırmıyoruz?"

"Neden olmasın?" diye yanıt verdi Pryce. "içerden açmak için uğraşabiliriz. "

"Üç kat aşağıya düşmek daha kolay olur. Kanal botunda aletler var, getireyim mi?"

"Lütfen."

Pilli matkaplar ve testerelerle bir saat uğraştıktan sonra, sahte ta-vanı kaldırdılar. Dik payandalı asansör boşluğunu tırmanarak üst kattaki çelik kapıya çıktılar. Yine kile benzeyen maddeyi kullanarak çelik kapıyı geriye itip dördüncü kata çıktılar. Gördükleri dört adamı da çok şaşırttı.

"Haberleşme merkezi!" diye bağırdı alarm uzmanı.

"Bir nükleer merkeze benziyor," dedi şaşkın iğneci.

"Korkutucu," dedi üçüncü komando. "Şuraya bak, bütün duvar dünya haritasıyla kaplı."

"Matarese'nin yasak hücresine hoşgeldiniz," dedi Cameron soluk soluğa.

"Ne?"

"Boşver. Buraya bunun için geldik." Pryce askeri telsizini çıkarıp Schiphol Havaalanında bekleyen Bristol Freighter'daki Luther Consi-dine ile Montrose'yi aradı. "Luther?"

"Neler oluyor, casus?"

"Maden cevheri bulduk."

"Bunu duymak çok hoş. Artık eve gidebilir miyim?"

"Henüz başladın, dostum. Şu anda Leslie'ye ihtiyacımız var. ingiliz polisine onu hedef alana getirmesini söyle. Keizersgracht, 310, so- ? kak girişine, sivil araçla."

"Uyuyor."

"Uyandır."

Yarbay Leslie Montrose incelediği şeyin alanını anladığı için Pryce ile komandolardan daha çok şaşırdı. Dizili bilgisayarların arasındaki koridordan geçerek ortadaki yüksek konsola gitti. "Bunlar mükemmelin de üstünde.

Doğrudan uydu haberleşmeleri, trafik sinyal değiştiriciler, anında karşılıklı gönderim...Tanrım, bütün bu tesis Stratejik Hava Kumandanlığı ya da Langley'le yarışır. Milyonlara, hatta özel olarak tasarlandıkları düşünülecek olursa, milyarlara malolmuştur."

"Bu da dağlar kadar karışıklık demek, değil mi?"

"Evet, Cam."

"Bu ekipmanlardan bir şeyler elde etmek için yardıma ihtiyacın var, bu da doğru, değil mi?"

"Mümkün olduğu kadar çok ve çabuk."

"Önerin var mı?"

"Belki bir ya da iki... Silikon vadisinde Aaron Greenwald. Birçok büyük şirketin gerisindeki yaratıcı beyin o. Sonra, Paris'de Pierre Campion var. Fazla tanınmış

değil, ama bir dâhi, zamanın çok önünde."

"Onları tanıyor musun?"

"G-İki'de hocalık yaptılar. Beni hatırlayabilirler, ama garantisi yok."

"Hatırlayacaklar. Başka?"

"Orduya sor."

Frank Shields, Washington'da işe girişirken Geoffrey Waters, Paris'de Fransız haberalmasına gitti. Yarbay Montrose, Matarese'nin haberleşme merkezinde çeşitli bilgisayarları incelerken kırk sekiz saat geçti. Üçüncü günün sabahı, bilgisayar biliminin en üstün yedi zekâsı Londra'da toplanarak Luther Considine tarafından uçakla Amster-dam'a getirildiler. Keizersgracht'daki ev mühürlenmişti ve İngiliz Ml-6'dan sivil bir birlik tarafından korunuyordu.

Komandolar İngiltere'ye dönmüştü ve van der Meer'in evinde artık Cameron, Leslie, yedi bilgisayar bilgini ve dört kişilik bir hizmetçi grubu kalıyordu.

Hizmetçilerin hepsi İngilizdi ama çok iyi Hollandaca biliyörlardı.

Matarese bilgisayarlarına adam sağlayan eski bir yönetici arayıp van der Meer ile görüşmek isteyince, evsahibinin ülke dışında bir iş gezisinde olduğu söylendi. Son durumu bilen adam kuşkulandı. Arabasıyla gelip hararetli faaliyetleri görünce arkadaşlarına telefon etti.

Aşağıdaki salonda yapılan ilk toplantıda, Californialı Aaron Green-Wald'in bilgisayar uzmanlarının grup lideri olacağı anlaşılmıştı. Çok zayıf, hoş yüzlü, elli yaşlarında bir adamdı. Dehasını gösteren ilk işaret aözlerindeydi. Bunlar yumuşak ifadeli, etkileyici ve dikkatle bakan

gözlerdi. Karşısındaki kişiye sanki başkalarının göremeyebileceği şey. leri görmek ister gibi bakıyordu. Grup beş erkekle iki kadın ve tabii Leslie Montrose'den oluşuyordu. Kalınacak odalar belli olup bavullar açıldıktan sonra ilk programlar yapıldı.

"Her makineyi yaratabileceğimiz bütün çeşitlemeleri kullanarak bütün verileri girerek alfadan omegaya kadar ilerleteceğiz. Önerilerle özdeş çizelgeler hazırladım, ama bunlar yalnızca öneri. Lütfen kendinizi onlarla kısıtlı hissetmeyin. Önemli olan kendi buluşlarınız, benimki değil. Asansöre üst kata çıkma düzeni kurduk. Unutmayın, aynı anda en çok üç kişi binecek. Son olarak, en yüksek çalışma verimi elde etmek için gündüz ve gece programları hazırlanıp üst kattaki yemek odasına asıldı."

Çalışmalar başladı. Ekibin gücünü azaltmak istemedikleri için bütün yorgunluklarına rağmen yirmi dört saat çalışıyorlardı. Çalışma programları bir kenara itildi; ancak dayanamayacak duruma geldiklerinde uyuyorlar, açlıktan düşünemeyecek duruma geldiklerinde yemek yiyorlardı. Uzmanlar ara sıra makinelerinden ayrılıp diğerlerinin başına giderek cesaret veriyorlardı. Küçük bilgiler açığa çıktıkça hızları artıyordu. Ama açığa çıkmayan, ulaşılamayan daha çok şey vardı.

"Bir ortaklık olmalı," dedi Greenwald masasından. "Ya da kısmen, hepsi için geçerli ortak bir ön giriş."

"Alan kodu gibi bir şey mi, Aaron?" diye sordu Leslie.

"Evet, ayrı ekipmanları ayıracak belirleyici semboller. Verimlilik ve bir çeşit sunuş için."

"Bu örgütün düzenine kesinlikle uyuyor," dedi Pryce. Green-wald'in yanında durmuş, onun klavyede dolaşan parmaklarına bakıyordu. "Her şeyin arkasında güçlü bir irade var."

"Adı Matareisen tabii," dedi Aaron. Sesinde nefret vardı. "Sir Ge-offrey'de onunla ilgili bir gelişme var mı?"

"Hayır, bu da onu çıldırtıyor. Adam çetinceviz çıktı. Pentotalden eski skopolamine kadar her serumu denediler, ama hiçbir işe yaramıyor. Robot gibi.

Şu anda yenik görünüyorsa da Waters onun kazanmış gibi davrandığını söylüyor. Onu ışıklı bir hücrede tutuyorlar ve

/

pumasına izin vermiyorlar, yemek ve su çok az... ama hiçbir şey onu yıldırmıyor. Boğa gibi bir bünyesi var."

"Ya eriyip gidecek ya da çözülecek," dedi Greenwald. "Dua edelim, ikincisi olsun ve zamanında olsun."

"Neden böyle söylüyorsun?"

"Tekrar tekrar söylüyorum; zaman sınırı var. Ne olacaksa, bunun kesinlikle bir zamanı var ve bir anda olacak."

"Ve ne olduğu hakkında hiçbir şey bilmiyoruz. Tek bildiğimiz, 'Akdeniz'de yangınlar'la ilgili olduğu."

"Alfadan omegaya kadar yeniden başlayalım," dedi Aaron Green-wald arkasına yaslanıp kollarını gererek. Sonra yeniden öne geldi ve elleriyle parmakları uçar gibi çalışmaya başladı.

Başarı!

Dördüncü gün sabah 3:51'de geldi. Paris'li uzman Pierre Campi-on hızla Greenvvald'ın odasına daldı. Bitkin grup lideri uyuyalı yarım saat bile olmamıştı.

"Aaron, kalk, mon ami!" diye bağırdı Fransız. "Sanıyorum, başardık!"

"Ne..." Greenvvald hızla fırlayıp uzun bacaklarını yataktan yere indirdi.

Üstünde buruşuk giysileri vardı ve iri gözleri yorgunluktan kızarmıştı. "Ne zaman? Nasıl"

"Bir dakika önce. Başlangıçta yaptığın projelerin -denklemlerin cebirsel bir bileşimi, Aaron! Gel, Cameron ve Leslie diğerleriyle birlikte orada. Sen olmadan devam etmek istemiyoruz... cesaret edemiyoruz."

'Yüzümü yıkayayım, belki o zaman dikkatimi toplayabilirim. Göz-•ûğüm nerede?"

"Gözünde."

Yukardaki haberleşme merkezinde, beş uzman ve Pryce yüksek masada toplandı. "M ve B sembolleri bölünerek eşitlendikleri bir aritmetik diziye giriyor," dedi Aaron düşünceli bir ifadeyle.

"Matarese Baronu," dedi Cameron. "Sahip oldukları her şeyin kay. nağı o.

Matareisen'in aklından hiçbir zaman çıkmadı. İzlemek zorunda olduğu bir takıntıydı."

"Devam edelim... büyük bir dikkatle," dedi Greenvvald. "Elimizde-kileri kilitleyip denklemle oynayacağız, geometrik olarak."

"Sahi mi?" diye sordu Campion. "Neden?"

"Çünkü küplerle dördüncü ya da beşinci çarpım işlemi mantıklı değil. Matarese şifrelerinin temeli mantıksızlık olabilir."

"Seni anlamıyorum, Aaron," dedi Pryce.

"Kendimi ben de anlamıyorum, Cam. Bulanık suda balık avlıyorum."

Yirmi altı dakika sonra, Greenwald'ın parmakları hızla klavyede dolaşırken renkli dünya haritası birden hareketlendi. Her tarafında kırpışan kırmızı ışıklar yandı. Kocaman harita sanki canlanarak dikkat çekmeye çalışıyordu.

Korkutucu ve ipnotize edici bir etkisi vardı.

"Ulu Tanrım!" diye fısıldadı Leslie şaşkınlıkla haritaya bakarak. Campion'la diğerleri de şaşkınlık içinde haritaya doğru birkaç adım attı.

"Bu ne, Aaron?" dedi Pryce.

"Tahminime göre, her ne olacaksa, o ışıkların yandığı merkezlerde olacak...

Yaklaşıyoruz. Yanıt bu makinelerin bir yerinde."

"Aramaya devam et, lütfen."

"Çıkış veriyor!" diye bağırdı bilgisayarına dönmüş olan Campion. "Mon Dieu, kendi kendine çıkış veriyor, ben bir şey yapmadım."

"Harekete geçirme tertibatı, Pierre," dedi Greenvvald. "Yazıcıyı harekete geçiren bir bölüme ulaştın. Gelen bilgi ne?"

"Bölüm Yirmi Altı," diye başladı Fransız eğilip yazıcıdan çıkan sayfayı okuyarak. "'Birinci Aşama' başlıyor. İpotek haklarının kaybedilmesi, iflaslar, faaliyetlerin askıya alınması tahminen otuz iş günü sonra, kırk bir bin."

'Yirmi altının hangi sektör olduğunu gösteren bir şey var mı?"

"Sanırım, haritada var," dedi Yarbay Montrose duvarı işaret ederek. "Işıkların arasında, Amerika Birleşik Devletleri'nin batı sahilinde parlayan mavimsi bir ışık var."

"Haklı," dedi Cameron. "Los Angeles bölgesinde."

'Tarihle ilgili bir şey var mı, Pierre?"

"Daha fazlası var. Şu andan itibaren iki hafta beş gün."

"Grubun gerisini uyandırın!" dedi Greenvvald diğer iki uzman için. Leslie, Pryce, siz her makineye gidip şifreleri girin. Bitirince karşı tak-viye yapacağım."

"Ne yapacaksın?" diye sordu Pryce.

"Ekipmanları seçmeli bağlantı demek. Gerçekten çok basit, ama seyrek yapılır.

Ana kablo kullanılarak modemler bir merkeze bağlanır." Aaron açıklamaya devam etti. Kısmi şifreleri bildikleri için, ilave makinelerin bağlantısında zaman kazanabileceklerdi

Bütün grup şevkle çalışırken telaş havası artıyordu. İlki iki üç yazıcıya bağlandığı zaman telaş iyiden iyiye arttı. Birkaç tane daha derken sonunda yazıcıların çoğundan kâğıtlar çıkmaya başladı. Saatler geçerken yorgunluk yerini zindeliğe bıraktı. Matarese'nin sırlarını açığa çıkarmışlardı.

On ikiyi on geçe, Aaron masasından kalktı. "Dinleyin... herkes sessiz olsun, lütfen. Şu anda işleyemeyeceğimiz kadar çok bilgiye sahibiz ve artık bir yerden başlamak zorundayız. Elimizdekileri biraraya toplayıp kaynakla karşılaştırmamızı öneriyorum."

Öğleden sonra üç sıralarında, yani ilk yarma harekâtından neredeyse on iki saat sonra, dağlar gibi bilgisayar çıktıları okunmuştu ve uzmanlar ortak bir tahmine varmak için birinci kattaki salonda toplandılar.

"Korkunç bir şey, ama henüz çok eksikleri var," diye başladı Pierre Campion.

"Endüstri toplumlarında neredeyse afet benzeri bir mali dalgalanma olacak.

Şirketler, işyerleri çökerken milyonlarca kişi işini kaybedecek."

"Yirmili yılların sonuyla otuzlu yılların başındaki kriz bunun yanında küçük bir dalga gibi kalacak," dedi Amerikalı uzman.

"Sorun, elimizde kesin ayrıntıların olmaması," diye ekledi bir diğeri.

"Hayır var, bayanlar ve baylar," dedi Greenvvald. "Bunlar sözcükle rin içinde saklı. Örneğin, 'medya' gazeteler, televizyonlar; 'takviye edici şebekeler' kamu hizmet kurumları ve elektrik şirketleri; 'sig. tablola-rı' sigorta istatistik tabloları olarak çevrilebilir: bunlar sigorta şirketleri ve sağlık kuruluşları. En göze çarpanı 'transferler' çocuklar... Bu büyüklükte bir operasyon ekonomi tarihinde görülmemiş miktarda para gerektirir."

"Çok sayıda birleşen ya da birlik kuran banka biliyoruz," dedi Pryce.

"Ve birbirini yutan sağlık kuruluşları hakkında haberleri hepimiz okuduk,"

dedi Leslie. "Önce kâr, sonra hastalar gelecek."

"Böyle olayların birçoğundan haberimiz var," diye ekledi Campi-on. "Ama sorun, okuduğumuz ciltler dolusu bilgide özel kimlikler belirtilmiyor olması."

"Unutmayalım," dedi diğer Amerikalı. "Matarese'ler aptal değiller... haris psikopatlar olabilirler, evet, ama aptal değiller. Bu işi uzun zamandır tezgâhlıyorlar ve görünürde yasal kurallara uymak zorunda olduklarını tahmin edebiliriz."

"Tabii," dedi Aaron. "'Görünürde.' Bu yüzden ortada olanlarla uğ-raşamayız, çünkü Pierre'in dediği gibi ayrıntıları bilmiyoruz..."

"Evet, bilmiyoruz," diye sözünü kesti Cameron öfkeyle. "Ama elimizde başka bir şey var ve üzerinde çalışmamız için bu yeterli. Frank Shields'in gözetim altında tuttuğu dört kişi çoraplarına kadar Matare-se. Onlarla başlayacağız.

Ben onlarla başlayacağım."

"Kendi başına mı?" Leslie Montrose koltuğunda öne doğru çıkarak Pryce'ye baktı.

"Daha önce de yaptım. Kişilerin arasına sızıp onları birbirine karşı kışkırtmak.

Bu aptal işdeki bütün aptalca oyunların içinde en yüksek başarı oranına sahip olanı budur. Ayrıca, başka bir şey için zamanımız yok. Champion'u duydun. İki hafta, beş gün var!"

"Ama yalnız mı?" diye karşı çıktı Greenvvald.

"Biraz abarttım," dedi Cam. "İki korumayla birlikte, bana elimizdeki bütün imkânları sağlaması için Shields'i ikna edeceğim."

"Bunun anlamı, Amerika'ya gideceğin..."

"Mümkün olduğu kadar çabuk, Aaron. Gidişimi Waters ayarlayacak. Luther'i de yanımda istiyorum, çünkü hızlı ve sessiz uçuşlar gerekebilir."

"Ben de seninle geleceğim, Ajan Pryce," dedi Leslie.

"Bunu duyacağımı tahmin ediyordum."

"Biz de burada devam edeceğiz. Lütfen hızlı haberleşmemiz için bir şeyler yap.

Elde edeceğimiz bilgileri sana aktarmamız gerekiyor."

"Çok iyi." Pryce ceketinden telsizini çıkardı. "Luther, kuşu uçuşa hazırla. Yirmi dakika sonra orada olacağız."

Sesten hızlı RAF jeti Dulles Uluslararası Havaalanına doğu saatiyle sabah 7:05'de indi. Sivil bir CIA aracı Pryce, Montrose ve Considi-ne'i alıp Langley'e götürdü. Frank Shields onları bürosunda bekliyordu. Selamlaşmalardan ve Luther tanıştırıldıktan sonra Frank kurduğu senaryonun ana hatlarını anlattı.

"Binbaşı Considine..."

"Beni bir rütbe terfi ettirdiniz, ama Luther yeterli, efendim."

"Teşekkür ederim. Luther, bir Rockwell jeti tahsis ettik; Virgina'da özel bir havaalanında, Washington'a kırk dakika uzaklıkta. Bu senin için uygun mu?"

"Tabii. Uçulacak mesafeye bağlı olarak iyi bir uçak."

"Şu anda bu sorun değil. Jamieson Fowler, Boston, Maryland ve Florida arasında gidip geliyor; Stuart Nichols ile Albert Whitehead, New York'dalar; Benjamin Wahlburg ise Philadelphia'da. Florida dahil, hiçbir uçuş üç saatten fazla sürmeyecek."

"Öyleyse, sorun yok. Yarın sabah uçağı ve güvenlik sistemlerini kontrol edebilir miyim?"

"Hepimiz kontrol edeceğiz, Luther. New York'a gitmek istiyorum," dedi Cameron söze girerek.

"Neler biliyorsun, ajan?"

"New York'a gitmek zorunda olduğumu biliyorum."

"Gitmeden önce beni dinle," dedi Shields kararlı bir sesle. "Geoff, rey Waters'in söylediğine göre, Whitehead ile diğerlerini teke tek köşeye sıkıştırmak istiyormuşsun, doğru mu?"

"Evet. Teke tek ve birer birer."

"Whitehead'in bürosundan her akşam altıya çeyrek kalayla altı arasında çıktığını tespit ettik. Ve hep aynı limuzin servisiyle çalışıyor. Evine gitmeden önce bir yere tek uğruyor. Rockefeller Merkezinde Templars adlı bir bar. Barın işletmecisinin ona ayırdığı bir yer var. Her zaman iki votka martini içtikten sonra kendisini bekleyen arabaya dönüyor."

"Kesin kurallar."

"Her zaman değil. Limuzin servisiyle gizliden anlaştık. Senin istediğin gün sürekli şoförün yerine adamlarımızdan biri geçecek. Barla temasa geç ve ne

yapacaksan, onunla birlikte arabaya dön. Bunu yapabilir misin?"

"Maçalar ve aslar yüksek."

"Ben de onunla gitmek istiyorum," dedi Montrose. "Bu insanlar katil ve benim silah uzmanı olduğumu biliyorsun."

"Buna gerek yok, Leslie..."

"Evet, var! Sen gerekli kıldın, canım."

"Yorum yok," dedi yardımcı müdür. "Sizi birbirine yakın tezgâhlara yerleştireceğiz."

"Ya ben?" diye sordu Considine. "Birisi onların iki yanını gözleme-li, havada böyle yaparız."

"Haydi, Luther! Korunuyormuşum gibi olacak ve şoförün bizden olduğu anlaşılacak."

"Sen öyle diyorsun, ama benim sokaklardan geldiğimi unutuyor musun? Yerini alacak başkaları tutulabilir."

"Abartıyorsun, dostum."

"Cameron'la aynı fikirdeyim," dedi Shields. "Yine de kendini daha iyi hissedeceksen salonda olacaksın, tamam mı?"

"Daha iyi hissedeceğim," diye yanıtladı pilot.

— 446 —

"Arabadayken istediğin kadar konuşabilirsin, Cam. Zaman kazanmak için şoföre nereye gitmek istediğini emret. Kontrolün sende olması bizim simsarın cesaretini kıracak."

"Whitehead için yeter. Ya Nichols?"

"Ertesi sabah. Sabahları kulübüne uğrayıp kırk beş dakika cim-nastik yapıyor.

Kulüp Yirmi İkinci Caddede, Nichols oraya yediyi çeyrek geçe gidiyor. Saunada aynı anda bulunmanızı ayarladık. Nichols cimnastikten sonra oraya giriyor..."

"Güzel," dedi Pryce sözünü keserek. "Onunla yalnız kalacağından nasıl emin olabiliriz?"

"Bir antrenör bunu ayarlayacak. O saatte bu pek zor değil. Sen saunadayken Nichols içeriye girecek ve antrenör kapıda durup gelenlere odanın geçici olarak kullanım dışı olduğunu söyleyecek."

"Ona nasıl bir açıklama yaptın?" diye sordu Leslie endişeyle.

"Hiçbir açıklama yapmadım, yarbay. O bizden biri... Şimdi, saat farkı yaşadığınızı düşünerek üçünüzün de biraz dinlenmesi, en iyisi iyi bir gece uykusu çekmesi iyi olur. Buradan fazla uzakta olmayan, havaalanına yakın bir motelde kalacaksınız. Arabamız sizi oraya götürecek ve sabah alacak, saat sekizde diyelim."

'Yediye ne dersin?"

"Nasıl istersen."

"New York'da sizin özel otelinizde kalacağımızı sanıyorum. Bray adını söylemişti... Marble ya da öyle bir şey."

"Vergi ödeyenlerin parasını koruyabileceğimiz her yerde, elimizden geleni yaparız."

"Scofield oda servisinin harika olduğunu söyledi."

"Söyler. Çünkü her şeyden fazlasıyla faydalandı."

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

New York'a uçuş olaysız geçse de Manhattan trafiği korkunçtu. La Guardia Havaalanında onları Marblethorp Oteline götüren bir CIA görevlisi tarafından karşılanmışlardı. Otelin yan kapısından girdiler ve Bray'in olası Matarese kanallarıyla 'görüşmeler' yaptığı sırada Antonia ile birlikte kaldıkları daireye yerleştiler. Luther Considine konuk odasına, Cameron ile Leslie büyük yatak odasına girdiler. Eşyalar çabucak açıldı ve onlar dışarıya çıkarlarken planlama görüşmesi için CIA ajanı geldi. Adı Scott Walter'di ve haberalma ajanından çok askeri bir görevliye benziyordu.

"Sınırlı bilgi temelinde hareket ediyorum, Müdür Shields az şey bilmemin benim için daha iyi olacağını söyledi. Yalnızca yardım etmek amacıyla buradayım ve acil bir durum çıkmadıkça aktif olarak katılmayacağım."

"Bu yeterli," dedi Pryce. "Program sana verildi mi?"

"Rockefeller Merkezindeki Templars adlı barda, bu akşam saat altıda. Her biriniz ayrı ayrı gireceksiniz ve söylenilen yerlerde oturacaksınız. O yerler önce dolu olacak, ama, 'Ah, bu masayı ayırttığımı sanıyordum,' dediğiniz zaman adamlarımız özür dileyerek orayı boşaltacaklar."

"Ben en son mu gidiyorum?"

"Hayır, bayım, ilk sen gidiyorsun. Hepiniz içeriye girdikten sonra, ben koridordan kapıyı gözleyeceğim." Walker elini cebine attı. "Sahi,

Shields bana iki fotoğraf verdi. Birincisi bu akşam buluşacağın adabın, ikincisi yarın göreceğin adamın. Ne yazık ki, fotoğrafları size bırakamayacağım. Lütfen inceledikten sonra geri verin."

"Bu sözleri kaç kez duydum..."

"Duyduğundan eminim, bayım. Yardımcı müdür senin çok iyi olduğunu söyledi."

"Bunu duymamıştım... Şu ünlü Bay..."

"Ad vermek yok, bayım!"

"Özür dilerim. Hedefi limuzine bindirdiğim zaman beni izleyecek misin?"

"Gerek yok. Şoförünüz arkadaşımız olacak. Bir sorun çıkarsa ne yapacağını biliyor."

"Çok rahatlatıcı," dedi Montrose.

Günün geri kalanını Leslie dinlenerek geçirdi, saat farkı onu etkilemişti; Cameron, Albert Whitehead ile buluşması hakkındaki düşüncelerini yazarak özetliyordu; Luther ise telefona el koymuş, Pensaco-la'daki kız arkadaşıyla konuşuyordu. Saat dörtte yemek ısmarladılar, bir daha ne zaman yemek yiyeceklerini hiçbiri bilmiyordu. Saat beşi çeyrek geçe Scott Walker yan girişte duran CIA aracından telefon etti. Rockefeller Merkezindeki Templars'a gitme zamanı gelmişti.

Belirlenmiş olan yerlerine oturdular. Pryce kalabalık bardaydı, Luther ile Leslie bakışarak ve hafifçe baş sallayarak işaretleşebilecek şekilde oturuyorlardı.

Altıyı on iki geçe, Albert Whitehead kapıdan girip doğruca kendi için ayrılmış

masaya yürüdü. Luther, Cameron'a baktı; pryce, Whitehead'e bakarken Luther başını salladı. Pryce, Considi-ne'in mesajını almıştı; bardan kalkıp adamın masasına gitti ve Whitehead^ şaşırtarak küçük sıraya oturdu.

"Bağışlayın," dedi Matarese'nin mali kolu. "Masanın ayırtılmış olduğunu görmüyor musunuz?"

"Öyle olduğunu sanmıyorum," diye karşılık verdi Cameron alçak sesle. "Ben Amsterdam'danım, sana ulaşmak için Shepherd Boy'dan emir aldım."

HH .

t.

"Ne?" „ Hnan; dedi Cameron. -Haydi, burada raha, konuşam,yorum. Ara-

"Kalp krizi geçirmeye kalkma, zaten yeteri kadar sorunumuz var La gidelim.

Hesabı isteyeyim mı?"

Köpekbalıklarıyla birlikte yüzüyorsun."

"Kimsin?"

"Söyledim, Amsterdam'dan bir kurye. İçkini rahatça bitir... votka martini, değil mi? Bay G. öyle söylemişti."

"Neden söz ettiğini hiç anlamıyorum," diye mırıldandı korkan Whi-tehead.

"Neler olduğunu hiç bilmiyorsun. Ya da araban var mı?"

"Tabii."

"Güvenli mi?"

"Hayır... hayır. Hesabıma yazarlar." Whitehead şaşkınlık içinde özleri ağzında geveliyordu.

Sokağa çıktıkları zaman Pryce gidip limuzinin kapısını açtı. "Arabayı tanıyordun," dedi Whitehead ona bakarak.

"Evet, tanıyordum." Cam adamın arkasından arabaya bindikten ;onra direksiyonun arkasındaki CIA ajanına eğildi. "Bizi Central Park

"Kesinlikle. Şoförü ayıran bölmeyi kaparım, duyulmayız... Ne diye konuşuyoruz? Sen kimsin?"

'Yine başlamayalım," dedi Pryce bezgince. "Buraya ihtiyacın olduğu için geldim, istediğim için değil."

"Neden sana ihtiyacım olsun?" diye fısıldadı boğulur gibi. "Köpe balıklarıyla yüzdüğümü söylemekle ne demek istedin?"

"Beklenmedik zorluklar olması durumunda birkaç kişinin geri çekilme pozisyonu olduğundan haberin vardır tabii."

"Hayır, yok. Başarısızlığa uğrayamayız."

"Ummuyoruz. Yine de..."

'Yine de ne? Açıkla."

"Bir kısa devre durumuna karşı, avukatın Nichols kendini korumaya aldı.

Söylenene göre, mahkemece gizli tutulması kaydıyla senin paramızı hortumlaman hakkında yazılı ifade verdi."

"Sana inanmıyorum!"

"Bay Guiderone'nin bizim sahip olduklarımızın dışında kaynaklan var. Doğru. Nichols'da uzak dur ve talimat aldığın zaman -ki yakında alacaksın- ona söyleme."

"Bu inanılmaz bir..."

da kiminle iş yaptığını. Dışar- ¡etrafında dolaştır. Beşinci Bulvara ne zaman döneceğini sana söyleyeceğim. Ve bölmeyi kapat, lütfen."

"Şoför," dedi Albert Whitehead gözleri irileşerek. "Onu tanımıyorum, şoförlerimden biri değil."

"Shepherd Boy'un oğlu yalnızca çok dikkatli değil, aynı zamanda ileriye dönük planlar yapar."

Whitehead Beşinci Caddedeki apartmanına vardığında bir enkaz halindeydi.

Başı dönüyor, midesi bulanıyordu. En çok rakamlar ve fi-nans manevralarına çalışan analizci beyni duyduğu haberlerin saldırısı altındaydı. Amsterdam'daki güç mücadeleleri, örgütün tepesindeki ihanetler, çarpışan birimlerin geri çekilme ihtimali, hepsi korkutucuydu. Bir negatif çıkarmalar fırtınası gibiydi, ama matematiksel kesinlik yoktu. Stuart

Nichols, yıllardır avukatı ve sağ kolu olan adam bir hain miydi? Kendisine karşı?

Başka kaç tane vardı? Kaç tane Matarese birimine yasadışı para sağlamıştı?

Bunlar arasında kendisine düşman olan var mıydı? Varsa, kimlerdi? Kimileri onlardan para yürüttüğünü ima etmişlerdi... ama işlemler için bazı masraflar gerekiyordu. Bu nankörler 'beklenmedik güçlükler" durumunda onu açık edecekler miydi?

Albert Whitehead kendini hasta hissediyordu. Yıllar önce engin zenginlikler denizine mutluluk duyarak girmişti. Şimdi onun içinde boğulup boğulmayacağım, merak ediyordu.

450

451 —

Pryce bir havluya sarınmış saunanın bir köşesinde oturuyordu Camlı kapıda tek bir tıkırtı oldu; bu sinyaldi. Simsarlık şirketi Svvanson ve Schwarts'ın ikinci başkanı ve Matarese'nin avukatı Stuart Nichols geliyordu. Adam bir havluya sarınmış olarak içeriye girip Cameron'un karşısındaki sıraya oturdu. İkisi de birbirini iyi göremiyordu ve bu Pry. ce için iyiydi. Sözcükler daha etkili olacaktı. Konuşmaya başlamak için bir dakika bekledi.

"Merhaba, Danışman."

"Ne? Kim o?"

"Adım değil, söyleyeceklerim önemli. Burada yalnızız."

"Kulübün saunasında kendini tanıtmayan yabancılarla konuşma alışkanlığım yoktur."

"Her şeyin bir ilki vardır, öyle değil mi?"

"Bunda olmaz." Nichols ayağa kalktı.

"Amsterdam'dan geliyorum," dedi Cameron alçak sesle.

"Ne?"

"Otur, Danışman. Oturman senin yararına, benim sözüme inanmıyorsan, Julian Guiderone'ninkine inan."

"Guiderone?" Buhar katmanları arasında, avukat yeniden oturdu.

"Bu bir çeşit şifre, öyle değil mi? Yıllardır öldüğü kabul edilen bir adamın adı.

Garip... yani herhangi birinin bunu kullanması demek istiyorum."

"Bir noktaya kadar açıkladın. Daha fazlasını istiyorum. Amster-dam'a ne oldu?

Aramak neden yasak?"

"Biliyordun. Keizersgracht'a ulaşmayı denedin mi?"

"Keizersgracht?.. Beni etkiliyorsun. Nereden bileceğim?"

"Çünkü dışişlerindeki köstebeğimiz Leonard Fredericks sana söyledi. Van der Meer, Julian'ın karizmasını azaltmak azaltmak için güç yarışına girdi."

"Bu çok saçma. Onun oğlu..."

"Shepherd Boy'un oğlu," diye tamamladı Pryce alçak sesle. "Van der Meer'i ararsan, sana onun iş için ülke dışında olduğunu söyleyecekler."

I "Ne demek bu?"

t "Yeniden grup kuruyor. Her yerde olabilir."

['Tanrım! Bu korkunç, hatta çılgınca!"

"Olabilir. Ama ben Guiderone'den yanayım, hayatımla birlikte. Gerçek güç o.

Hepimizin bildiği kişi, o... her yerde. Akdeniz'den Kuzey denizine, Paris ve Londra'dan New York ve Los Angeles'e kadar. Van der Meer, Keizersgracht'daki şatosunda planlar ve düzenlemeler yapıyor olabilir, ama onları uygulayan Guiderone. O güvenilir bir kişi; van der Meer bilinmeyen, görülmeyen bir para ağacı, kişi değil. Shepherd Boy'un oğlu olmadan bir şey yapamaz."

"Benim düşündüğümü mü söylüyorsun? Bir krizde miyiz?"

"Henüz değil. Guiderone'nin emirleriyle her şey programa uygun yürüyor."

"Durum böyleyse," diyen avukat oldukça rahatlamıştı. "Bana neden geldiğini anlamıyorum?"

"Guiderone senin bağlılığından emin olmak istedi."

"Bu şartlar altında bağlıyım. Neden kuşku duyuyor?"

"Çünkü müşterin ve yakın dostun Albert Whitehead gemi değiştirdi. Van der Meer'in, para ağacının yanına geçti."

"Ne?"

"Ağacın ne kadar çabuk kuruyabileceğini bilmiyor."

"Bunlardan bana hiç söz etmedi," dedi Nichols şaşkınlık içinde. Sesi gergindi.

"İnanılmaz bir şey!"

"Sen de ona görüştüğümüzden söz etmemelisin. Bu konuşma hiç olmadı."

"Anlamıyorsun. Aramızda hiçbir zaman iş sırları olmadı. Hele bu konuda.

Düşünülemez!"

"Artık değil... Gözlerini ve kulaklarını açık tutarsan, Bay Guiderone seni cömertçe ödüllendirecek. Sana bir telefon numarası bırakacağım, e9er bir şey öğrenir ya da Whitehead'in tuhaf davranışlarda bulunduğu görürsen, arayıp

'avukat' sözcüğünü kullan, bu yeter. Seni aramağım, bir yerde buluşabiliriz."

"Demin 'düşünülemez' dedim, gerçekten öyle. Albert'e karşı casusluk etmem mümkün değil."

"Daha sonra bana teşekkür edeceksin ve Shepherd Boy'un oğlu bunu unutmayacak. Sen çok iyi bir avukatsın, yönetime geçtiğimiz zaman, uluslararası hukuk bölümümüzün başına sen geçebilirsin. Şimdi gidiyorum.

Elini uzat, telefon numarasını vereceğim. Bir kâğıda yazdım."

Pryce saunadan çıkarken açık kapıdan bir an buhar dalgaları dışarıya doğru emildi. İçerde kalan Stuart Nichols şaşkınlık ve dehşet içinde, kendi kendisiyle çekişerek ıslak duvarlara bakıyordu.

CIA 'antrenörü' ile giysilerini bıraktığı boş odaya giden Cameron çabucak giyindi. Kalabalık ve yoğun sabah trafiğinin olduğu sokağa çıktığında Matarese avukatıyla yaptığı görüşmeyi değerlendirdi. Albert Whitehead'le olduğu gibi iyi gitmişti. Nifak tohumları ekilmiş ve burja ek olarak sessizlik sağlanmıştı. Eğer yanılmıyorsa hedefler öyle bir baskı altında olacaklardı ki, Matarese merdivenini hızla tırmanırken sonunda çok büyük hatalar yapabileceklerdi.

"Sizden ayrılıyorum," dedi CIA görevlisi Scott Walker. Marblethor-pe'daki dairedeydiler. "Ama dördüncü hedefin bulunduğu Philadelp-hia'da yine görüşebiliriz."

"Umarım," dedi Leslie. "Bize çok yardımcı oldun."

"Bir şey yapmadım, albay. Yaptıysam bile, ne olduğunu bilmiyorum. Florida uçuşunuz için mühürlü emirleri Teğmen Considine'e verdim. Üçüncü hedefiniz orada. Dale Barclay adında bir arkadaşımız tarafından karşılanacaksınız. Yardımcı müdürün talimatlarını izleyerek benim görevime devam edecek. O da benim gibi hiçbir şey bilmiyor."

"Hiç merak etmez misiniz?"

"Merak etmememiz söylendiği zaman hayır, yarbay."

"İyi yanıt," dedi Pryce.

Çok zengin işadamı ve Matarese'nin A.B.D.'deki büyük gücü Ja-mieson Fowler, Palm Beach'deki Breakers Otelin dışında iş başındaydı. Durmadan eyalet başkenti Tallahassee'ye telefonlar ediyordu. Telefonda kendi gizli hattını kullansa da buraya CIA tarafından kolayca sızılmıştı. Yüksek devlet görevlilerine büyük bir elektrik şebekesi kurma konusunda baskı yapıyor, maddi çıkarlar bakımından imalarda bulunuyor ve rüşvetler teklif ediyordu.

Kesinlikle kabul edeceklerdi. Çünkü eyalet politikacılığı parasal olarak kaybettiren bir oyundu. Güzel bir bürosu ve biraz ünü yoksa ve eğer eyalet hükümetiyle işleri olan müşterilere sahip bir avukat değilse çok az para vardı.

Fowler hem telefonunda, hem de özel jetiyle getirdiği otelinde kalan konuklarında basacağı düğmeleri biliyordu.

Yıllar önce bir kalp ameliyatı geçirmiş olduğu için, New York'daki Stuart Nichols gibi sabahları cimnastik yapmayı alışkanlık edinmişti. Ama otelin cimnastik salonunda değil, her sabah saat tam sekizde yüzme havuzunda, yirmi kulaç atıyordu. Sabahın sekizi otel müşterileri için sevilen bir saat değildi. Bunu, Frank Shields'in CIA 'havuz müdürü' saptamıştı. Pryce sekizi üç geçe oraya geldiğinde ajan kapıyı kilitledi ve üstüne, "Havuz Temizleniyor, Otuz Dakika Kapalı" yazan bir tabela astı.

Jamieson Fowler ile Cameron Pryce lüks ortamda yalnızdılar. Cam daha iyi bir yüzücüydü, birkaç kulaç attıktan sonra Fowler'in hızına uyarak yavaşladı.

Birlikte havuzun sonuna ulaştıklarında kısaca durup soluklandılar.

"Güzel bir havuz," dedi Cam.

"Evet, öyle," diye yanıt verdi Fowler.

"Her gün yüzer misin?"

"Kesinlikle. Tam sekizde. Vücudu formda tutuyor."

"Evet, özellikle bypass ameliyatlarından sonra."

"Ne dedin?" Fowler duyduğundan emin olmak istermiş gibi parlağını kulağına koydu.

. "Amsterjjam'dan geliyorum, sana söylenmiş olmalıydı. Beni dinle-medGn buradan çıkamazsın, kapı kilitli. Shepherd Boy'un oğlu burada sık kalır ve birçok dostu var."

"Bu bok da ne demek oluyor? Kimsin sen?"

"Bay Guiderone müstehcenliğin kelime bilgisi eksikliğinden geldi-ğini söyler."

"Ben öyle demiyorum!.. Buradan hemen çıkıyorum!"

"Ben olsam denemezdim bile."

"Ne?"

"Söyledim, kapı kilitli. Dinlesene."

"Neyi?"

"Beni. Varsayımlarla konuşuyorum diyelim."

"Varsayımlardan hoşlanmam. Açık konuşmadan hoşlanırım!"

"Pekâlâ, açık konuşalım. Amsterdam özellikle Keizersgracht senin Benjamin VVahlburg'la çok yakın olduğunu öğrendi..."

"Onu tanıyorum, evet. Genelde, Yahudilerden hoşlanmasam da o çoğundan iyidir."

"Bu senin iyiliğinden, ama Keizersgracht onun VVashington'daki Federal Ticaret Komisyonu tarafından görevlendirildiğine inanıyor. Önemli deliller var.

Eğer örgütümüz bir şekilde çökerse diye kendini kurtarmak için seni kullanıyor. Tabii çökecek değil. Her şey yolunda, bizi hiçbir şey durduramaz."

"Aman, çökmesin! Ona milyonlar yatırdım."

"VVahlburg'dan uzak dur. O düşman... Şimdi, buradan gidiyorum. Mesajı getirdim, gerisi sana kalmış." Pryce havuzun kenarına tutunup kendini yukarıya çekti. Kapıya gidip iki kez vurunca kilidin döndüğünü duydu. Sonra Jamieson Fovvler'a döndü. Adam, başı suyun biraz üzerinde, şaşkınlıktan irileşmiş gözlerle Pryce'nin arkasından bakıyordu.

Benjamin Wahlburg karmaşık bir adamdı. Gençlik yıllarında kendini sosyalizme adamış, komünizme yakınlık duymuştu. Kapitalizmle

fakir ve orta sınıfı ezen ekonomi çarkları onun için lanetliydi. Ancak, iVlichigan Üniversitesinden bir sosyoloji profesörüyle tanıştı. Adam eski bir sosyalistti ve sonradan 180 derecelik bir dönüş yapmıştı. Sorun kapitalizmde değil, kapitalistlerdeydi. Sosyal sorumluluk anlayışına sahip değillerdi. Çözüm şirket zenginliğinin dış görünüşünü değiştirmekte bulunabilirdi.

Aynı zamanda bir Talmud uzmanı olan VVahlburg bu görüşle Musevi düşünüş

arasında bazı benzerlikler buldu. Durumu iyi olanlar daha az şanslılara bakmalıydılar. Böylece, fikrin çekirdeği oluştu: Kararsız sosyalist bir karar aldı.

En büyük kapitalist olacaktı. Parlak bir mali zekâya sahipti. Philadelphia'daki orta düzey bir bankaya girdi. Şaşkınlıkların yaşandığı ellili yıllarda bankanın nereye girmesi gerektiği hakkında bir tez hazırlamıştı. İki yıl sonra ikinci başkan, dört yıl sonra başkan ve yönetim ortağı oldu.

Bankanın varlıklarını şişirerek Pennsylvania bölgesinde aldığı bankaları komşu eyaletlerde aldığı bankalar izledi. Sonra paranın gücüyle batıda Ohio ile Utah'da, çok geçmeden Nevada'da ve sonunda California'da bankalar satın aldı. Zaman çok uygundu, önceden tahmin ettiği gibi bankalar zor durumdaydı. Düşük fiyatla alıp sonunda yüksek fiyata sattı. Otuz beş yaşına gelmeden Benjamin VVahlburg, eski radikal sosyalist, Amerika bankacılığında bir güç olmuştu.

Matarese için tam kıvamındaydı. Alt sınıfları koruyacak global bir ekonomi çekici geliyordu. Evet, bir miktar sertlik olabileceğini anlıyordu, ama Eski Ahit cehennem azapları, kavgalar ve intikamlarla doluydu. Dünya böyle gelişmişti.

Bu acı veren bir şeydi, ama yeni olan neydi ki?

Son hedefin daha iyi, daha haklı bir dünya olduğunu hatırlatıyordu kendine hep. İşlenen günahların savunulur olduğunu kalben bildiği ¡Çin hoş olmayan şeylere gözlerini yummuş, mutluluk günlerini bekliyordu.

Philadelphia, Scott Walker'i her zamanki etkinliği ve dakikliğiy|e Pryce ile Leslie'nin yaşantısına geri getirdi. Onları Chestnut Hill dışın-daki özel bir havaalanında karşıladı. Cameron'a, Shields'in mühürlü talimatlarını verdikten sonra onları kentten yirmi beş dakika uzaktaki Bala-Cynwyd'de küçük bir otele götürdü. Yine sahte isimlerle kayıt yaptırdılar. Luther Considine de Shields'in talimatlarını duymak için onlara katıldı.

Wahlburg özellikle sanat konusunda hayırsever birisiydi. O ve bankaları senfonilere, operalara, kâr amacı gütmeyen tiyatrolara yüklü miktarda bağışlar yapıyordu. Birkaç büyük bağış sahibine özel bir kültür olayından önceki son kostümlü provalara katılmak bir ayrıcalıktı. Ertesi akşam Philadelphia Orkestrasının provasına katılacak ve orada bir teşekkür konuşması yapacaktı.

Yalnız olacaktı, çünkü karısı dört yıl önce ölmüştü ve Wahlburg bir daha evlenmemişti.

Shields'in ayarlamasıyla baş, teşrifatçı -CIA görevlisi- Wahlburg'u tektük seyircilerin bulunduğu on altıncı sıranın arkasına oturtacaktı. Yanındaki

koltukta Cameron olacak, hedefle yalnız konuşacaktı.

Ertesi akşam olduğunda, Wahlburg konuşmasını yaptıktan sonra orkestra Beethoven'in Dokuzuncu Senfonisine başlarken Pryce'nin yanına oturdu.

Leslie ile Luther de arka sıradaydılar.

"Konuşmanız harikaydı, Bay Wahlburg," dedi Cameron fısıltıyla.

"Bu çok daha harika."

"Sanırım konuşmak zorundayız..."

"Konuşmayacağız, dinleyeceğiz."

"Kaynaklarımdan, eğer yerini öğrenebilirsen, Julian Guiderone'yi görmek için doğu Akdeniz'e gitmek istediğini duydum. Neden onun sözlerini dinlemeyesin? Ben onun kuryesiyim."

"Ne?" Benjamin Wahlburg hızla başını Pryce'ye çevirdi. Yüzünde korku ve huzursuzluk vardı. "Böyle bir şeyi nasıl olur da bilebilirsin?"

"Bay Guiderone'nin bizim sahip olduklarımızın ötesinde kaynakları var."

"Tanrım!"

"Tiyatronun arka tarafına gitsek daha iyi olur." "Guiderone'den mi geliyorsun?"

"Gidelim mi?" Cam başıyla VVahlburg'un sol tarafındaki koridoru ¡şaret etti.

"Evet evet, tabii."

Konser salonunun arka tarafında, Benjamin VVahlburg ve hayatını, dünyasını değiştirecek haberler duyarak hayatının yaşamaya ya da dünyasının kurtarılmaya değer olup olmadığını merak etti.

"Amsterdam'da ciddi bir kriz var," diye başladı Pryce.

"Değişen bir şeyler olduğunu tahmin ediyorduk," dedi bankacı. "Keizersgracht'ı aramamamız söylendi!"

"Arasanız da bir yararı olmazdı. Van der Meer kayboldu. Guidero-ne her şeyi birarada tutmaya çalışıyor."

"Bu deli van der Meer nereye gitti? Niçin?"

"Yalnızca düşünebiliriz. Belki bize hızla karşı önlemler alındığını anladığımızı öğrenmiştir. Kimbilir? Yalnızca ortadan kaybolduğunu biliyoruz."

"Tanrım!" VVahlburg'un elleri titremeye başladı, titreyen ellerini şakaklarına götürürken yüzü kül gibi oldu. "Onca yıl, onca çalışma... biz ne yapacağız?"

"Eğer Guiderone bildiği gibi yaparsa, hiçbir şey değişmeyecek."

"Her şey değişti! Her şey Keizersgracht'dan geldi. Dümensiz kaldık."

"Julian sorumluluklarını kabul ediyor," dedi Cameron sert bir ifadeyle. "Bütün talimatlar ondan gelecek, benim aracılığımla. Programlar yürürlükte kalacak."

"Ama onların kim olduklarını bilmiyoruz. Amsterdam bize söylemedi."

"Bileceksiniz," diye devam etti Pryce, bu arada bilgisayardan çıkan bilgilerle Scofield'in Leonard Fredericks'le Londra'da yaptığı görüşmenin özetini hatırlamaya çalışıyordu. "Akdeniz, yangınlar. Ortadoğu'da güneş batıya doğru alçalırken kaos başlayacak. Önce yavaş

yavaş, sonra hız kazanarak birkaç hafta ya da ay içinde ekonomik bir felç yaşanacak. Her yerde."

"Çözümler üretmeye başlamak için bu bizim başlama işaretimiz olacaktı.

Whitehead, Fowler, Nichols ve ben bunu biliyorduk, ama özelliklerini bilmiyoruz! Van der Meer bize hareketlerimizin planlı olacağını, Senato'da, Meclis'te, hatta Beyaz Saray'da kimi arayacağımızın belli olacağını söylemişti.

Ama o talimatlar bizde yok!"

"Jamieson Fowler de yok."

"Ne?"

"Düşürüldü diyebiliriz. Senden habersiz, hizmet sektöründeki ortaklarını alternatif planlar yapmaları için uyardı..."

"Buna inanmıyorum!"

"Doğru."

"Ne planı?"

"Anlayabildiğimiz kadarıyla bir yavaşlama, bekle-gör stratejisi."

"Doğu sahilindeki bütün elektrik şirketleri ekonomik uygulanabilirliği kanıtlamak için birleşmeye hazırdı."

"Beraberinde binlerce iş kaybı getirerek," diye ekledi Cameron. "İstenen bu."

"Sonunda düzeltilecek geçici bir durum."

"Eğer Fowler gecikirse, ikisi de olmayacak. Her şey en üst başarıyı kazanacak şekilde düzenlenmeli."

"Neden gecikecek?"

"Sen söyle, ama hareketi başlattı. Belki cesaretsizlik, belki son dakika gerginliği. Herkesin katılacağından ve kendisinin dışarda kalmayacağından emin olmak isteyebilir... Unutma, hâlâ yasalar var; dışarda kalıp yıllarca hapis yatmaktan korkuyor olabilir."

"Yanılıyorsun. O da benim kadar sadık, tamamen farklı nedenlerle, ama geri dönmeyecek!"

"Haklı olduğunu umuyoruz. Yine de, Bay Guiderone kaynaklarından daha fazla bilgi alıncaya kadar Fowler'den sakın. Eğer seni ararsa konuşma ve tuhaf davranışlar yapar, tuhaf şeyler söylerse bana şu nu-

(tıaraya mesaj bırak." Pryce cebinden bir kâğıt çıkardı. "Yalnızca ban-Kayı aramamı söyle."

|;. Cameron dönüp kapıya doğru yürüdü. Benjamin Wahlburg kıpırdamadan, hiçbir şey duymadan, hiçbir şey görmeden koyu kırmızı duvara bakıyordu.

Büyük bir üzüntü içindeydi ve neden olduğunu biliyordu. Sahte deniz kızının şarkısını dinlemişti. Mantıklı açıklamalar bularak günaha girmişti. Ve bunu Tanrı adına, haklı nedenlerle yapmıştı! O nedenler hâlâ geçerli miydi?

Tapınağa gidecekti, orada huzur ve belki yön bulacağını umuyordu.

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

Bala-Cynwyd'deki küçük otelde Cam, Leslie ve Luther Considine çiftin odasında toplanmışlardı.

"Çok tedirgindi," dedi Luther. "Soluksuz kalmış gibi duvara bakıyordu."

"Liderimiz neredeyse soluğunu kesti," dedi Montrose. "Doğru değil mi, Obi-Wan Kenobi?"

"Kim?"

"Sinemaya gitmediğini unuttum."

"Evet, onu sarstım, ama o diğerlerinden farklıydı. Korku, eğer doğru anladıysam başka bir şey daha vardı. Vicdan azabı duyduğunu hissettim, gerçek vicdan azabı. Ona elektrik sektörünün büyük patronu Fowler'in geri kalabileceğini söylediğim zaman..."

"İyi bir taktik," diye sözünü kesti Yarbay Montrose. "Böl ve paniğe kapılmalarını bekle."

"Keizersgracht'da da söylemiştim. Bu taktik çoğu stratejiden daha başarılıdır."

"Vicdan azabı neydi?" diye sordu pilot. "Nasıl anlayabildin?"

"Söylediği birkaç sözcükten, ama daha çok söyleyişinden. Van der Meer'in ortadan kaybolduğunu duyunca, fısıltıyla, 'Onca yıl, onca çalışma... biz ne yapacağız?' dedi. Günah işlemiş gibi konuştu. Sonra Fowler için, 'O da benim kadar sadık, tamamen farklı nedenlerle ama

geri dönmeyecek,' dedi... Tamamen farklı nedenler,' bu bize ne anlatıyor?"

"Amaçlarına ulaşmak için farklı yollar olduğunu," dedi Leslie.

"Ben öyle düşünmüyorum. Belki amaçlar farklı, yarbay. Shields'i arayacağım.

Benjamin Wahlburg hakkında geniş bilgi istiyorum. Hemen yarın sabah." m Sabah saat yediyi çeyrek geçe Scott Walker mühürlü bir dosya getirdi. "Sabah beşte geldi. Langley'de en sevilen adam değilsin, bayım."

"Bu kalbimi kırdı, Scotty, ama ne yapalım dayanacağız."

'Yanıt için bekleyeyim mi? Pilot hâlâ kentte."

"Gerek yok. Tek istediğim bu."

"Beni nerede bulacağını biliyorsun, bayım. Yirmi dakikada burada olurum."

Pryce zarfı açıp okumaya başladı. Leslie hâlâ uyuyordu. Otuz dakika sonra esneyerek kendine geldiğinde Pryce sevinçliydi. "Yarbay Montrose, zincirde kırılabilecek halkayı bulmuş olabiliriz."

"Ne?" Leslie kanepede onun yanına oturdu.

"Wahlburg. Çok güçlü bankacımız radikal solculuktan dönmey-miş. Kırklı yılların sonunda, komünistliğe yakınlığıyla Hoover'in Amerikan ideallerine düşman kişiler listesindeymiş. Sonra birkaç yıl ortadan kaybolmuş ve kapitalist sistemin gerçek bir savunucusu olarak ortaya çıkmış ve daha önce suçladığı her şeyi savunur olmuş."

"Işığı mı görmüş?"

"Belki. Belki de gençliğinde istediği reformları gerçekleştirmenin daha gerçekçi bir yolunu bulmuş olabilir."

"Matarese!" dedi Leslie şaşkınlık içinde. "Nasıl olabilir? Onlar tekelci, faşist, her şeyi kendileri yönetmek istiyorlar!"

"Komünizmin diğer yüzü," dedi Cam. "Zenginlerle fakirler için eşit oyun alanı, tabii tamamen hayal, öyle bir şey yok. Kennedy adaletsiz bir dünyada yaşadığımızı söylediğinde haklıydı. Öyle, ama Matarese daha da kötüleştirecek.

Belki Wahlburg bunu anlamaya başladı."

"Ne yapacaksın?"

"Beni araması için bir gün bekleyeceğim. Eğer aramazsa, ben onu arayacağım."

Scofield ile Antonia yeni kavuştukları özgürlükleriyle Londra sokaklarında dolaşıyorlardı. Ama tam bir özgürlük değildi bu, Geoffrey Waters ısrar ettiği için önlerinde ve arkalarında iki kişilik bir koruma ekibi vardı. Sabahın erken saatleriydi, St. James's Park'ta yürürlerken hızla gelen bir araba kaldırımın kenarında tekerlekleri gıcırdayarak durdu. İki MI-5

görevlisi bir anda silahlarını çekip sokağa doğru koştular ve kendilerini arabayla Scofield'in arasına attılar. Ama aynı anda sürücünün bir arkadaşları olduğunu farkederek silahlarını gizlediler.

"Acil durum, çocuklar! Onları buraya getirin."

Çift, hemen arabaya binerken korumalardan biri öne, diğeri arkaya oturdu.

"Neler oluyor?" diye sordu öfkelenen Scofield. "Nereden geldi bu?"

"Görüş alanımdan hiç çıkmadınız, efendim," diye yanıt verdi sürücü. "Sir Geoffrey'in emri."

"Biraz abartıyor, öyle değil mi? Bu iki delikanlı ve bir de otomobil."

"Bu araba kurşun geçirmez, efendim."

"Ne kadar mutlu oldum. Kim vuracak beni?"

"Şef Waters çok sistemlidir. Her şeyi düşünür."

"Nereye gidiyoruz?"

"M 1-5 merkezine."

"Neden?"

"Bilmiyorum, efendim."

"Öyle mi? Hay Allah."

Hiç kimse Geoffrey Waters'in bunca yıllık hizmet hayatında böylesine sinirli olduğunu hatırlamıyordu. Scofield ile Antonia bürosuna girip kapıyı kaparken Waters masasının arkasında öfkeli bir halde dolaşıyordu? "Ne oldu?" diye sordu Brandon.

"Hiç duymak istemeyeceğin bir şey, dostum. Oturun, daha kolay olur."

Scofield'in masasının önündeki koltuklara oturdular.

"Nedir o, Geof?" diye sordu Toni.

"İnanılmaz ve kabul edilemez bir şey. Matareisen kaçtı."

"Ne?" diye bağırdı Brandon yerinden fırlayarak. "Eğer bu kötü bir şakaysa, gerçekten berbat!"

"Şaka değil. Olmasını çok isterdim."

"Bu nasıl olur? Onu tam anlamıyla cam bir kafeste tutuyordun, ayrıca sürekli gözetim altındaydı."

"Burada değildi, Bray."

"Tanrım, ona bir gece izin mi verdin?"

"Bırak da Geof açıklasın, Brandon."

"Teşekkür ederim, canım, bu benim için kolay değil. Bu sabah dörde çeyrek kala Matareisen'i gözleyen muhafızdan telefon geldi, onun kan öksürdüğünü söyledi. Doktora göre, ağzından dolu dolu kan akıyormuş ve baygınmış.

Öleceğinden korkarak onu yanında bir ekiple hastaneye götürmelerini söyledim. Burasıyla hastane arasında bir yerde -yirmi dakikadan fazla değil-kendine gelmiş ve iki görevliyi etkisiz hale getirmiş. Birini öldürmüş ve giysilerini çıkarmış. Sonra cüzdanını, parasını, kimlik kartlarını almış ve arka kapıyı açıp trafiğe karışmış."

"Ajanların kimdi? Sunnybrook Çiftliğinden Rebecca ile Polyanna mıydı?"

"Haydi, Bray!" dedi Antonia öfkelenerek. "Çocuklardan biri öldü!"

"Özür dilerim, ama çok aptalca!"

"Cameron Pryce sana Matareisen'in olağanüstü dövüş sanatı tekniklerini anlatabilir... görülmedik bir şeymiş. Tabii, onu bulmak için Londra polisiyle

birlikte, bir açıklama yapmadan kenti tarıyoruz."

"Bulamayacaksınız," dedi Scofield. "Onu saklayacak ve ülke dışına çıkaracak bağlantıları vardır."

"Biz de öyle tahmin ediyoruz, ama benim asıl endişem bu değil Senle Antonia.

Biz burada konuşurken siz Savoy'dan Ritz'e taşınıyor-sunuz."

"Neden?" diye karşı çıktı Bray. "Van der Meer, Londra'da kalacak değil, Guiderone de öldü, artık hedef değilim."

"Bunu bilmiyoruz," dedi MI-5 güvenlik şefi. "Guiderone'nin Matare-isen ile temas edip etmediği, ettiyse ona ne söylediği hakkında bilgimiz yok.

Guiderone son ve en önemli cinayetini işlemeye gidiyordu. Van der Meer ile işi garantiye almış olabilir."

"İmkânsız olmasa da ona yakın," diye karşılık verdi Scofield. "Eğer işimi becerdiysem, genellikle beceririm. Guiderone ile Keizersgracht'ı ayırdım."

"Aşırı baskı altında diğerlerinin ne yapacağını hiçbirimiz bilmiyoruz, dostum.

Bu bilinmeyen bir alan."

"Pekâlâ, Ritz'e taşınıyoruz."

"Teşekkür ederim, Bray," dedi Antonia.

Masasındaki telefon çalınca Waters hemen açtı. "Evet?" Bir iki dakika dinledikten sonra kapayıp Scofield'e baktı. "Bir devriye arabası biraz önce Matareisen'e rastlamış. Durmuşlar, ama Matareisen aracı görerek hemen metroya girmiş. Herkes onun peşinde."

"O olduğunu nereden anlamışlar?"

"Önce giysilerinden, tam uymuyormuş. Sonra onu Amsterdam' dan getirdiğimiz zaman çektiğimiz fotoğraflardan."

"Amsterdam'dan söz edince aklıma geldi, o bilgisayarlarda Londra için bir bilgi var mı? Bağlantılar ya da kanallar hakkında?"

"Hiçbir şey yok," diye yanıt verdi Sir Geoffrey. "Keizersgracht'dan Greenwald ile konuştum. Tek bulabildiği sokaklar ve anıtlarla ilgili belli belirsiz imalar.

Eski buluşma yerleri." Yeniden telefon çalınca Sir Geoffrey atıldı. "Evet?" Kısaca gözlerini yumduktan sonra tek kelime etmeden telefonu kapadı.

"Kaybetmişler."

"Bütün havaalanlarını uyar," dedi Bray. "Çıkışı onların birinden yapacak."

"Nereye gidecek?" diye sordu Antonia. "Amsterdam yok. Başka evi, Hollanda'dan başka yerleri var mı?"

"Varsa bile bulmak imkânsız. O limuzin servisi, Argus grubu gibi holdingler ve kukla şirketler aracılığıyla iş görüyor. Kuşkusuz birçok yeri vardır, ama süreceğimiz bir iz yok."

"Avukatları var mı?" diye sordu Toni. "Bir hukuk firmasıyla görüşmek isteyecektir."

"Herhalde, birçok ülkede düzinelerle vardır. Argus grubunu Marsilya'ya kadar izledik. İşyeri iki oda, bir tuvalet ve bir sekreterden oluşuyor. Sekreterin tek işi postayla mesajları Barcelona'ya iletmek. Bar-celona da onları Milano'daki genel bir dağıtım istasyonuna naklediyor. Manzarayı görebiliyor musunuz?"

"Üç boyutlu olarak," dedi Scofield. "Şaşırtmacayla iz sürülmesini önlüyorlar.

Şaşırtıcı olan Milano'ya olan nakil. Paravacini'nin yerini birisinin, büyük bir oyuncunun aldığını gösteriyor."

"Bunu ben de merak ediyordum," dedi VVaters. "Eğer öyleyse, telaş içinde oldukları kesin."

"Büyük bir telaş," dedi Brandon. "Bu, otoriteyi sağlayan birinin olduğunu gösteriyor." Scofield, Antonia'ya döndü. "Como gölünde kısa bir tatil hoşuna gider mi, sevgilim? Şimdi gitmek daha iyi, çünkü parayı Sir Hazretleri ödüyor, ben karşılayamam."

"Como için para ödedik zaten," dedi VVaters.

"Buna eşsiz Don Silvio Togazzi'nin hizmetleri de dahil. Herhalde, Milano'nun çoğuna ve kesinlikle posta birliklerine sahiptir. Önemli birisi onları ihmal etmez, gizli haberleşmeler çok önemlidir."

"Genel dağıtım istasyonu mu?"

"Kesinlikle. Transferlerin aracılarla yapıldığından eminim. Büyük oyuncuya ulaşıncaya kadar dolaşıp duruyor. Olay başladığı zaman orada olacağız, ama uygulamak istediğimiz taktikleri duymak isteyeceğini sanmıyorum.

Hassasiyetini yaralayabilir, ama sana zafer getireceğiz, buna inan."

"Bu durumda hassasiyetim yaralanamaz. Bana bir ceset getirin Konuşamayan bir ceset."

Jan van der Meer Matareisen kalabalık Piccadilly Meydanındaki bir telefon kulübesinin içinde iki büklüm olmuştu. Dişleriyle kanattığı ağzında pamuklar vardı. Brüksel'deki bir telefon çalarken pamukları çıkardı. "Alo?"

"Benim. Bilgiyi aldın mı? Bulduysan, düzenlemeleri ne zaman yapacaksın?"

"Bilgiyi aldım ve düzenlemeleri sen ne zaman istersen yapmaya hazırım."

"Önce bilgi."

"Özel golf sahasının adı Fleetwood. Londra'nın yirmi iki mil kuzeyinde ve otoyolla gidiliyor..."

"Bölgeyi biliyorum, bir taksiyle giderim. Düzenlemeler?"

"Küçük bir uçak, bir Cessna, on birinci delikle on ikinci vuruş noktası arasına inecek... En uzun, en düz ve kulüp binasından en uzak nokta orası. Saat beşe çeyrek kala, ortalık henüz aydınlıkken, ama golfçüler için fazla karanlık.

İskoçya'da bir alana götürüleceksin, orada senin için bir jet bekliyor olacak.

Şirketlerinden biri için, Marsilya'ya uçuş planı verilecek. Çıkış yeri açık olacak, onay kesin. Her şey ayarlandı, başlayayım mı?"

"Hemen."

Jan van der Meer zaman geçirmek için bir sinemaya girdi. Saat üçte bir taksi çevirip Fleetwood Golf Kulübüne doğru açık olmayan bir tarif yaptı. Trafik yoğundu; saat 4:10'da kulübe vardıkları zaman Meer şoföre sahanın etrafında dönmesini söyledi. On dört dakika sonra on ikinci deliğin flamasını görünce taksiyi durdurup şoförün parasını ödedi. İndi ve araba köşeyi dönünce geriye doğru yürümeye başladı.

Saat 4:30'da on birinci delikle on ikinci vuruş yeri arasında çimenlerin üstünde oturuyordu. Alacakaranlıktı. 4:39'da uzaktan gelen bir uçak sesi duyuldu.

Matareisen emekleyerek ağaçlık sahanın kenarına

gittikten sonra kalın gövdeli bir ağacın yanında ayağa kalktı. Dalların arasından baktı; uçak görünmüştü ve sahanın üzerinde dönerek alça-lıyordu.

Birden umulmadık ve ters bir şey oldu. Bir fıskiye harekete geçip her tarafa su püskürtmeye başlarken elektrikli bir arabayla elinde fener olan bir

bahçıvan fıskiyeyi kontrola geldi. Zigzaglar çizerek ileri geri gidip geliyordu. Alçalan ve neredeyse inmek üzere olan uçağın yolundaydı! Van der Meer bağırdı. "Hey, sen! Buraya gel. Düştüm, yaralanıp bayıldım!"

Bahçıvan arabayı çevirip hızla Matareisen'e doğru geldi. Sahanın ortasında karşılaştılar. Van der Meer adamın saçarını yakalayıp başını ön demire vurduktan sonra elindeki feneri aldı. Feneri daireler çizerek sallamaya başladı.

İnişin son dakikasındaki uçak yükselip yeni bir iniş için sola yattı. Matareisen başı kanlı cesedi arabadan çekip kendisi bindi ve sahanın kenarına gitti.

Motoru kapayıp anahtarı attıktan sonra sahaya koştu. Bu kez feneri kısa dik hareketlerle sallayarak uçağa inmesini işaret etti. Pilot anladı küçük uçak inip Matareisen'e doğru geldi.

"Giysi istemiştim, getirdin mi?" diye sordu uçağın sıkışık arka tarafına tırmanırken.

"Evet, bayım, ama şimdi değiştirmemenizi istiyorum. Yer ıslanmadan önce buradan gitmeliyim!"

"O zaman, yürü!"

"Ayrıca, saha dolaşan arabalarla dolu. Birine çarpmak istemem."

'Yürü dedim!"

Havada, İskoçya sınırına kadar Matareisen yakalandığından beri canını sıkan soruya döndü. Bir şekilde kaçacağına kendini inandırmıştı; bu kaçınılmazdı.

Şimdi asıl sorun işleri nereden yürüteceği, Matare-se merkezini nerede kuracağıydı. Hiçbiri Keizersgracht kadar elektronik teçhizata sahip olmasa da global haberleşme için bilgisayar teçhizatı olan birçok evi vardı ve tek ihtiyacı da buydu. Zaman çok kısal-mıştı! Akdeniz'in yanmasına yalnızca günler vardı.

Felaketlerin, dünya

ekonomisinde krizlerin habercisi bu olacaktı! Jan van der Meer Mata-reisen'in içine birden bir ferahlık yayıldı. Nereye gideceğini, nereye gitmesi gerektiğini biliyordu.

Philadelphia'da saat öğleden sonra 3:38'di ve Benjamin Wahl-burg, Pryce'yi aramamıştı. Cam topun kendisinde olduğuna karar vererek Matarese'nin kanalını aradı.

"Özür dilerim, efendim, Bay Wahlburg bugün büroya gelmedi."

"Ev telefonunu biliyor musunuz?"

"Yine özür dilerim, efendim. Bu bilgiyi verme iznimiz yok."

Frank Shields'in vardı; Benjamin Wahlburg'un hem telefon numarasını, hem de adresini verdi. Wahlburg'un evinde telefona kimse yanıt vermeyince Pryce, Scott Walker'i aradı ve Wahlburg'un güzel malikânesine birlikte gittiler. Kapıyı ısrarla çalmalarına karşın açan olmadı. "Sanırım, meskene tecavüz diyorlar, ama bunu düşünmeliyiz, ne dersin?"

"Yapıldı say," diye karşılık verdi CIA görevlisi. "Yanımda ulusal güvenlik Saldırı İşlem Kartı var."

"Ne demek o?"

"Fazla bir anlamı yok, ama çoğu kişide var. Olağanüstü durumlarda, görevlerimizi tamamlamak için can tehlikesi olmadıkça fazladan serbestlik iznimiz var. Ancak sorumluluğu kabul etmek zorundayız."

"Başıboşluk."

"Kusurları var," dedi Walker. "Bu operasyon hakkında gerçekten bir şey bilmiyorum, ama bana işin içinde ulusal güvenlik var dersen evet, seninle tartışacak kimse yok."

"Ulusal güvenlik öyle bir şekilde var ki, aklın şaşar."

"Evde alarm olduğu kuşkusuz, bir bahçe ya da mutfak kapısından girelim.

Karşımıza biri çıkarsa ne diyeceğimi ve nasıl davranacağımı biliyorum."

"Bunu daha önce de yaptığın..."

— 470 —

"Yaptım," dedi ajan evin arka tarafına dolanırlarken. Arka tarafta tenis kortuna bakan camekânlı bir veranda vardı. "Bu iyi," dedi Walker önünde tel olan camlı kapıyı inceleyerek. Otomatik tabancasını çıkarıp namlusundan tuttu, teli bununla yırttıktan sonra camı tokmağa yakın yerden kırdı ve elini uzatıp kapıyı açtı.

Sessizlik ikisini de şaşırttı. "Alarm yokmuş," dedi Pryce.

"Böyle bir ev için olağandışı."

"Girelim." Verandadan eve girdiler. Gerçek bir malikâneydi. Alt kattaki odalar çok kaliteli eşyalar ve ünlü tablolarla doluydu, duvarlar en pahalı kâğıtlarla kaplıydı ve Tiffany'de bir mağazayı dolduracak kadar gümüş vardı.

Ev boşa benziyordu, Pryce bağırdı. "Federal hükümet, Benjamin Wahlburg ile konuşmak için geldik." Birkaç kez daha seslendi.

"Bu adı duymamış olayım," dedi Scott.

"Özür dilerim, unuttum." Geniş merdivenden yukarıya çıkarlarken Pryce seslenmeye devam ediyordu. İkinci kata varınca odalarla banyolara baktılar; hiç kimse yoktu. Sonunda, büyük yatak odasına geldiler; kapı kilitliydi.

Cameron önce tıkırdattı, sonra yumruklamaya başladı. "Bay Wahlburg!" diye bağırdı. "Konuşmak zorundayız."

"Buraya kadar geldik," dedi Walker. "Zili çalmayı da deneyebilirdik." Bu sözleri söylerken geriye doğru çekildi, sonra öne doğru atılıp kaslı

vücuduyla kapıya yüklendi. Kapı pek çok yerinden kırılmasına rağmen açılmadı. Ancak birkaç darbeden sonra içeri girebildiler.

Yatakta, kanlar içindeki saten yorganın üstünde serilmiş yatan Benjamin Wahlburg'un cesediydi. Banker kendini .38 kalibrelik bir tabancayla ağzından vurmuştu ve tabanca hâlâ elindeydi.

"Sen bunu hiç görmedin, Scott," dedi Pryce. "Aslında, burada bile değildin."

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Como gölündeki Villa d'Este Oteli Amerikalı konukları Bay ve Bayan Paul Lambert'i, yani Brandon Scofield ile Antonia'yı almak için Milano Havaalanına bir limuzin gönderdi. Pasaportlarını Frank Shields hazırlatmış ve onları askeri bir jetle göndermişti. Uçak Milano saatiyle sabah onda indi ve öğle olduğunda yorgun çift oteldeki dairelerine yerleşmişti. 'Bay Lambert' önceki akşam Londra'da yapılan uzun bri-fingten yakınıyordu.

"Geoffrey bir şeyi bir kez söylemeyi öğrenemedi, otuz kez tekrarlamak zorunda mı?"

"Bray, onunla tartışıp durdun."

"Doğru, çünkü ona ihtiyacım yok! Togazzi var."

"Bu Geof'u pek etkilemiyor, biliyorsun."

"İtalyan düşmanı."

"Hayır, güçlü bir Mafya olarak ünlenmiş biriyle çalışmak istemiyor olabilir."

"Saçma. Servizio Segreto'nun en iyi adamlarından bazıları Maf-ya'dan. Ayrıca, Silvio'nun yıllardır Mafya'yla bir ilgisi yok. Onuruyla emekliye ayrıldı."

"Ne kadar da hürmete layık." Telefon çalınca Antonia açtı. "Evet?"

"Şu ünlü Antonia olmalısın, tanışmadığım Akdenizli, signora. Tanışma şerefine ulaşmak için sabırsızlıkla bekliyordum."

"İngilizceniz olağanüstü... Sinyor Togazzi mi?"

"Evet. İngilizceyi bir ustadan, olağanüstü biri olan eşinden öğrendim."

"Evet, ben de öyle öğrendim. Seni ustaya veriyorum."

"Konuşmandaki Mare Nostra kıvraklığını duyabiliyorum, büyük güzel!" dedi Togazzi.

"Ben de onu kaybetmek için yıllardır uğraşıyordum." Antonia telefonu başını sallayarak yatağı işaret eden Scofield'e verdi. Bray uyumak istediği için isteksizdi.

"Merhaba, İtalyan."

"Sevgili, Brandon. Yankee nasıl? Geldiğinizi tahmin ettim."

"Birkaç saat uyumaya ihtiyacı var."

"Şimdi olmaz, dostum, yapacak işimiz var. Milano postanesinden gelen habere göre, Barcelona'dan büyük bir posta daha gelmiş. Bu Sinyor Dördüncü Del Monte'ye. 'Del Monte' İtalya'da çok yaygın bir ad. 'Dördüncü' saçmalığı fee alıcıyı belirleyen şifre. Bundan sonraki posta kamyonu öğleden sonra üçte gelecek. Arkadaşlar paketin son sevkiyatta olduğunu söyleyerek tutacaklar.

Orada olmalıyız."

"Oradan biraz önce çıktım! Paketi alanı izleyecek adamların yok mu?"

"Barcelona'yla son haberleşme altı gün önce yapıldı. Yeniden ne zaman gelecek?"

"Ah, Tanrım, haklısın! Keizersgracht kapalı..."

"Ne? Che cosa?"

'Yoğun bir haftaydı, sana sonra anlatırım. Ama haklısın, Milano bağlantısını bulmak için başka şansımız yok. Beni nasıl alacaksın?"

"Bahçede dolaşacakmış gibi batı kapısından çık. Sonra villaya giden yola gir ve Bellagio'ya doğru yürü. Seni oradan alacağım."

"Silahım yok... o metal dedektörlerine lanet olsun. Ama istiyorum. Sende var mı?"

"Denizde su var mı, diye soruyorsun."

"Anladım. On beş, yirmi dakika sonra görüşürüz." Scofield telefonu kapatıp Antonia'ya döndü. "Duydun sanırım."

"Doğru tahmin, ama silah meselesi hoşuma gitmedi."

"Belki hiç gerekmeyecek, yine de ateş gücümün olmasını tercih ederim, arkamızda düşman hatları var. Eski günleri hatırlıyorsun, değil mi, ihtiyar kız?"

"Evet, canım. Aynı zamanda çok daha genç olduğunu da hatırlıyorum. Ve Togazzi senden daha yaşlı. İki ihtiyar çok geride kalmış eski günleri tekrar oynuyorlar."

"Elin değmişken, neden bizi mumyalamıyorsun? Lastik tabanlı ayakkabılarım nerede?"

"Dolapta."

"Hiçbir zaman lastik tabanlı ayakkabılarını giymeden işe gitme."

'Yalnız olmayacaksın, değil mi? Yaşlı adamların gençlere ihtiyacı vardır."

"Silvio'nun birkaç delikanlı bulacağından eminim."

"Umarım ne yaptığını biliyorsundur."

"Biliyoruz."

Arabayla Milano'ya rekor zamanda gittiler. Önde Don Silvio'nun iki koruması oturuyordu ve arkalarındaki arabada da üç koruma daha vardı; Milano merkez postanesinden bir kavşak uzakta buluşacaklardı. Togazzi'nin içerdeki adamı genel dağıtım bölümünün bir planını bulmuştu; stratejinin esasını bu oluşturuyordu. Don'un telsizli adamları tezgâhın yakınında kapılara doğru geri çekilme pozisyonunda duracaklardı. Şoför ise dışarda, Togazzi'nin arabasına yakın bekleyecekti. Alıcı Barcelona'dan gelen paketi aldığında Don'un adamı en yakındaki korumaya işaret edecekti; o da diğerlerini uyaracak ve adamı tarif edecekti.

Togazzi elinde teleskobik bir fotoğraf makinesiyle arabanın içinde kaldı.

Scofield ise biraz ilerde kapıyı gözleyerek korumaların haberleşmelerini dinliyordu. Telsizden gelen konuşmalar duyuldu.

"Adam pejmürde kıyafetler içinde; üstünde yırtık bir ceketle ütü-süz bir pantolon var."

"Yakala onu," dedi Bray postanenin kapısından hızla çıkan kısa boylu adamı görünce. "Onu gördün mü, Silvio?"

"Tabii. Bisikletlerin durduğu yere doğru gidiyor. Biriniz çabuk olun!

Motosikleti alıp onu takip edin!"

Korumalardan en hızlısı denileni yaptı; motosikleti yerinden alıp çalıştırdı ve bisikletli kuryenin peşine düştü. Birkaç dakika sonra telsizinden konuşuyordu.

"Kentin en berbat yerinde, signore! Bisiklet yeni ve pahalı. Hayatımdan endişe ediyorum."

"Onu kaybedersen hayatın olmayacak, dostum," dedi Don Silvio Togazzi.

"D/b di dio. Paketi başka bir dilenciye verdi."

"Onun peşinde kal," diye emretti Don.

"Eski bir kiliseye doğru koşuyor, signore. Dışarıya genç bir rahip çıktı! Zarfı ona veriyor. Blessed Sacrament kilisesi."

"Motosikleti gizleyip orada kal. Eğer rahip giderse, onu uzaktan izle, capisce?'

"Bütün kalbim ve ruhumla, Don Silvio."

"Grazie. Ödüllendirileceksin."

"Prego, efendim... Gidiyor! Kaldırıma gitti; bir otomobilin yanında durdu, çok eski ve hasarlı bir araba."

"O bölgede en güvenli araba," dedi Togazzi. "Markası ne?"

"Söyleyemem. Üstünde birçok oyuk ve çizik var. Küçük bir araba, ön ızgarası yarı kopuk, Fiat olabilir."

"Plakası?"

"Çok eğrilmiş ve yine çiziklerle dolu. Rahip arabaya bindi, motoru çalıştırıyor."

"Mümkün olduğu sürece onunla kal. Adamlar diğer arabada; biz bundayız.

Yaptığı her dönüşü bize bildir... Brandon içeriye gel."

Paravacini'nin malikânesi kapalıydı ve yalnızca bakım için birkaç personel vardı. Yarıya inik bayraktan evde önemli kimsenin olmadığı anlaşılıyordu.

Carol Paravacini'nin korkunç ölümü göl halkını şoka uğratmıştı. Onun ruhu için dua edenler, lanet yağdıranlar ve ikisinin ara-

sında kalan birkaç kişi vardı. Ama eski arabanın Bellagio yoluna girip otuz mil sonra Paravacini'nin malikânesine giden yola sapması şaşırtıcıydı. Evde birisi vardı. Barcelona'dan gelen bilgiyi alacak kadar güçlü, Matarese hiyerarşisinden birisi olmalıydı.

"Mümkün olduğu kadar hızla eve dön," diye emretti Togazzi, Sco-field'e dönerek. "Balkonumda teleskoplar var, belki bir şey öğrenebiliriz."

Eve döndüler. Paravacini'nin malikânesine çevrili teleskop iskelede güzel bir yat olduğunu gösteriyordu. Malikânede ve bahçelerde uğursuz bir boşluk vardı. Birden iki adam belirdi; tuğla patikada, malikânenin ön tarafından dönüyorlardı. Birisi yaşlıydı, ikisinin üstünde koyu renkli pantolonlarla bol, spor gömlekler vardı. "Kim onlar?" diye sordu Bray, Don Silvio'nun bakması için teleskoptan çekilerek.

"Birini çok iyi tanıyorum; İtalyan Matarese'yi kim yönetiyor sorusunun yanıtı o.

Diğerini tanımıyor olsam da bir tahminde bulunabilirim; yalnızca başının arkasını uzaktan gördük."

"Kim?"

"İzlediğimiz küçük arabanın sürücüsü."

"Rahip?"

"İkisi de. Yaşlı adam Kardinal Rudolfo Paravacini, Vatikan'da büyük nüfuzu olan yüksek rütbeli bir din adamı."

"Matarese'nin İtalya yöneticisi o mu?"

"Kuşlarına yem olan Carlo Paravacini'nin amcası."

"Ama Vatikan?"

"Aileler arasındaki kan İsa'nın kanından daha güçlü, derim. Bu meselede kesinlikle öyle."

"Pryce ondan söz etmişti, Leslie de. Ama bu kadar elle tutulur bir şey yoktu."

"Artık var, Brandon. Şuraya bak. Yata gittiler. Ne gördüğünü söyle bana."

"Peki." Scofield yeniden teleskoba döndü. "Yaşlı adam Barcelona'dan gelen zarfı açıyor."

"Soru, bundan sonra ne yapacağımız," dedi Togazzi.

"Malikâne fazla takviyeli görünmüyor. Neden hemen harekete geçmiyoruz, zarfın içindeki bilgiyi nakledebilir ya da az bir ihtimalle de olsa yok edebilirler."

"Aynı fikirdeyim."

Korumalar balkona çağrıldı ve sırayla teleskoptan baktılar. Bir strateji hazırlarlarken Scofield ile Togazzi yıllar öncesine dönerek düşman bölgelerine sızdıkları günleri hatırladılar. Korumalardan ikisi talimatlarını alıp gitti, diğer üçü Don Silvio ve Brandon'la kaldı.

"Sen burada kal," dedi Togazzi başıyla orman girişindeki barikatta görevli adamı işaret ederek. "Bizimle temasta kal. Olmayacak bir şey ama davetsiz bir konuk olursa ne yapacağını biliyorsun."

"Si, efendim. Önce dışardaki mayınlar."

"Mayınlar mı?" Scofield oturduğu yerde öne doğru eğildi. "Portofi-no'nun yukarsındaki tepelerde mi?"

"Hatırlıyorsun," dedi Togazzi. "Kamplarımıza kimse yaklaşamazdı. Etrafı mayınlarla süslemiştik, bizi aramaya gelenler felç olup kalır, yürümeye korkardı."

"Onlar geldikleri adımları izleyerek geri dönerken biz de kendimize yeni bir kamp aramaya çıkardık," dedi Brandon gülerek. "Kimsenin başına bir şey gelmedi. Patlamalar partizan savaşlarından kalan, bulunamamış mayınlara bağlanırdı."

"Ben biraz rötuş yaptım," dedi Don Silvio. "Yolun çok yakınında gizli mayınlar ve onların altında birkaç tane daha var. Kapıya yakın yerlere de döşedim."

"Va bene," dedi Scofield gülerek.

"Siz ikiniz," dedi Togazzi diğer iki korumaya İtalyanca konuşarak. "Bizimle gelip malikânenin yüz metre kadar uzağında ayrılacaksınız. Sonra park yerine gidip pozisyonlarınızı alacaksınız."

İlk araba Paravacini malikânesinden bir mil uzakta, yolun kenarında durdu. İki koruma üstlerindeki takım elbiseleri eski ama temiz giysilerle değiştirdiler. Kilise kıyafetlerini giymiş çiftlik işçilerine benziyorlar-dı.

Ellerinde birer sepet çiçek vardı. Bölgede, küçük topraklarda özenle yetiştirilen çiçeklerdendi. Toprak yoldan aşağıya, Paravacini'lerin malikânesine doğru inerlerken kaşlarında terler birikiyordu, gömlekleri ıslanıyordu. Yolun son iki yüz metresi asfalttı. Kalın pencereli bekçi kulübesi boştu ve bariyerin kalkmış

olması evde önemli birisinin olmadığını gösteriyordu.

Adamlar kıvrılarak giden araba yolunu güçlükle çıkıp evin ön girişine vardılar.

Zili çaldılar. Kapıyı bir erkek hizmetkâr açtı; gömleğinin düğmeleri açıktı ve sakalları uzamıştı. Kaba görünüşlü ziyaretçileri görünce sert bir sesle konuştu.

"Ne istiyorsunuz? Evde kimse yok!"

"Piacere, signore, biz Bellagio'dan gelen fakir insanlarız," dedi sağ taraftaki koruma. "Büyük Don Carlo'nun anısına saygılarımızı sunmak için geldik.

Bayramlarda ailelerimize çok cömertlik yapardı."

"Öleli haftalar oldu. Biraz geç kaldınız."

"Gelip giden o kadar büyük adam varken cesaret edemedik," dedi soldaki koruma. "Bu çiçekleri içeriye koyabilir miyiz, signore. Çok ağırlar."

"Orada bırakın! İçerde sulayacak birçok çiçek var."

"Yüreğinizi açın, signore," diye ekledi sağ taraftaki koruma, küstah hizmetçinin arkasına doğru bakarak.

"Hayır!"

"O zaman, açma." Aynı koruma birden atılıp adamı omuzlarından tutarak aşağıya doğru çekti ve sağ diziyle sert bir darbeyi yüzüne vurdu. Adam kanlar içinde yere düştü, bayılmıştı. Togazzi'nin adamları onu yandaki bir odaya sürükleyip kapıyı kapadıktan sonra evi çabucak ama dikkatle aramaya başladılar. Kütüphanede bir hizmetçi buldular; kadın üniformalıydı ve koltuğa oturmuş resimli bir ansiklopediye bakıyordu.

"Scusi, signori!" Kadın yerinden fırlarken çabuk çabuk konuşuyordu. "İşlerimizi yaptığımız sürece dinlenip eğlenebileceğimiz söylendi."

"Kim söyledi?"

"Kardinal, signore."

"Burada başka kim var?"

"Kardinal Paravacini, Signor Rossi ve..."

"Signor Rossi mi?" diyerek sözünü kesti kapıdaki hizmetkâra saldıran koruma.

"O bir rahip mi?"

"Aman Tanrım, no, signore! Buraya her hafta birkaç değişik kadın getirir.

Zamparanın teki. Kardinal görmesin diye onları sabah erkenden, güneş

doğmadan gönderir."

"Başka kim var?" diye sordu Togazzi'nin diğer adamı. "Birisinin daha olduğunu ima ettin."

"Evet, Bruno Davino. Malikânenin güvenliğinden sorumlu."

"Nerede?"

"Zamanının çoğunu damda geçirir, efendim. Damda insanı güneşten koruyan bir bölme var. Oradan gölü ve bütün yolları görebildiğini söylüyor."

'Yukarıya çıkalım," dedi birinci koruma.

"Che cosa?" diye bağıran bir ses geldi kapıdan. Korumalar arkalarına dönünce kapıda iriyarı, öfkeli bir adamın durduğunu gördüler. "Sizi yolda gelirken gördüm, ama gittiğinizi görmedim! Neden hâlâ buradasınız?"

"A spiacente, signore," diye yanıtladı ikinci koruma, bu sırada kollarını uzatıp avuçlarını açarak yalvarır gibi yavaşça adama doğru yürüyordu. "Yüce Don Carlo'nun anısına çiçek getirdik..." Arkadaşıyla güvenlik sorumlusu adamın arasına girerek görüşünü kapadı. Bu daha önce kullandıkları bir taktikti. Diğer koruma hızla elini cebine atıp susturuculu tabancasını çekti. Arkadaşı adamın önünden çekildiği anda iki kez ateş ederek güvenlik görevlisini öldürdü.

Kadın çığlıklar atmaya başladı; Togazzi'nin ikinci adamı hemen kadının üstün© atılarak bir eliyle ağzını kaparken diğeriyle göğsüne hızla vurup soluğunu keşti- Cebinden ince bir ip ve plastik bant çıka-

ran ikinci koruma kadını koltuğa bağladıktan sonra ağzını bantladı "Bir yere gidemez."

"Tamamız," dedi birinci koruma. "Her taraf temiz. Sonraki işimize bakalım."

İkinci otomobil durur durmaz Scofield ile Togazzi araçtan inip yaşlı bacaklarının elverdiği hızla koşarak yol kenarındaki ormana girdiler. Motoru çalıştırılmayan otomobil kayarak yolu inmeye devam etti ve yattan görünmeyecek şekilde evin sol tarafındaki çimenlikte durdu. Diğer iki koruma arabadan inip sessizce kapıyı kapadıktan sonra evin dış duvarını tırmanıp kocaman bahçeye indiler. Çimenlerin üstünde yürüyen birisi yattakiler tarafından hemen görülürdü. Hedefler yatta oldukları ve bütün çıkış yolları kesileceği için buna imkân verilemezdi. Bu nedenle, ilk otomobildeki korumalar evin sağ tarafında, tuğla patikadan dört metre kadar uzakta gizlenmişlerdi. Her yandan sararak bir kıskaç saldırısı yapılacaktı.

Bu özel stratejinin iki nedeni vardı. Birincisi ve en önemlisi savunma personelinin sayısıydı. Kaç kişi olduklarını öğrenmek mümkün değildi. İkinci neden ise bir ihtimal Togazzi'nin adamlarının farkedilmesi ihtimaliydi. Bu durumda, Kardinal Paravacini'nin, Barcelona'dan gelen haberi hemen yakarak yok edeceği kuşkusuzdu. Bu yüzden, önemli olan oradakilerin kaçmasını önlemekti, herhangi bir sürpriz de eşit derecede önemliydi.

Bunlardan ikincisini sağlamak için, Scofield ile Don Silvio ormanda, göl kıyısına yakın bir yerde giysilerini çıkardılar. İçlerinde mayoları vardı ve silahları için su geçirmez torbalar getirmişlerdi. Yüzeye çıkmadan suyun altında daha uzun yüzmek için mayolarına tutturulmuş şnorkeller vardı.

Hedefleri yatın krom bir merdiven olan sancak tarafıydı. Yıllar önce İtalya'da, Sicilya'da ve Karadeniz'de oynadıkları rolleri yeniden oynayan iki eski gizli ajan Como gölünün sularına daldılar.

Şnorkelle soluk almaktan biraz rahatsızlık duyarak merdivene vardılar. Togazzi alçak sesle öksürmeye başlayınca, Scofield onun başını

suyun içine bastırdı. Togazzi sudan çıktığında gözleri öfke doluydu, ama Scofield parmağını dudaklarına götürünce anladı. Gürültü yapmanın sırası değildi, özellikle de sözkonusu olan İnsan sesiyse. Scofield torbayı açıp silahını çıkardı. Togazzi de aynı şeyi yaptıktan sonra birbirlerine baş salladılar ve Brandon krom merdiveni çıkmaya başladı. Varı yola geldiğinde yaşlı Don Silvio öksürüğünü daha fazla tutamadı ve sonuç olarak şnorkele su doldu.

Yukardaki güverteden heyecanlı seslerle italyanca konuşmalar geldi. "Neydi o?"

"Merdivende birileri var. Görebiliyorum..."

"Durma. Al bunu ve koş! Eve gidip Bruno'ya seslen."

Scofield kendini merdivenden yukarıya çekip parmaklıktan içeriye atladı.

Silahı Kardinal Paravacini'ye çevriliydi. "Yerinde olsam, kıpırdamazdım, rahip.

Kilisenin sensiz daha iyi olacağına karar verebilirim." Bray susup seslendi.

"Durdur onu, patikaya doğru gidiyor! Paketi al!"

O sırada, Togazzi İtalyanca söverek yaşlı, ince vücudunu korkuluktan güçlükle aşırmaya çalışıyordu. "Vücutlarımıza ne oldu? Eskiden bize karşı çok daha yumuşak başlıydılar."

"Don Silvio!" diye bağırdı kardinal. "Bu Amerikalı domuzla beraber misin?"

"Ah, evet, Yüce Kardinal," diye karşılık verdi Togazzi. "Beraberiz. Çok önceden, sen kilisemizi pisleterek Vatikan'da yükseldiğin zamandan beri beraberiz."

Uzakta, çimenlikteki heykellerin arasında adamlar koşmaya başladı; avcılar rahibi ya da Barcelöna'dan gelen paketi getiren sahte rahibi kovalıyorlardı.

Birden silahlar patladı ve fırlayan mermiler mermer heykellere çarparak oraya buraya sekti. Scofield güvertenin diğer yanına koşarak bağırmaya başladı.

"Tanrı aşkına, onu, yakalayın!" Aniden bir çığlık duyuldu ve ateş sesleri kesiliverdi. Uzaktaki çimenlikte biri İtalyanca bağırıyordu.

"Çok geç, signore! Silahı vardı ve bize ateş etti, Paolo'yu bacağından çok kötü yaraladı. Onu vurduk."

"Paketi buraya getirin ve Paolo'yu doktora götürün! Acele edin!" Brandon o anda Togazzi'nin silahının tehtidinde olan sessiz kardinale döndü. "Seni kendi ellerimle Papa'ya teslim etmek kadar istediğim hiçbir şey yok. Ama ne yazık ki, daha acil işler var."

"Bu onura ben erişeceğim, dostum," dedi Don Silvio. "Bir iki hayır duası alırım."

Bir koruma elinde Barcelona'dan gelen paketle iskeleyi koşarak geliyordu. Zarfı Scofield'e verdikten sonra, yaralı arkadaşını 'özel bir doktor'a götürmek için hemen geri döndü. Brandon kalın zarfın içindeki sayfaları çıkardı. Bir şezlonga oturup okumaya başladı. Kardinal Paravacini'nin kendisine baktığının farkındaydı.

Birkaç dakika sonra sayfaları kucağına koyup kardinale baktı. "Oldukça büyük değişiklik, değil mi, rahip?"

"Neden söz ettiğini anlamıyorum," diye yanıt verdi Paravacini. "Bana ait olmadığı için zarfın içindekini okumadım. Farkettiyseniz, zarfın üstünde Del Monte yazıyor ve benim adım bu değil. Mektup da günah çıkarma gibi gizlidir."

"Sahi mi? Öyleyse neden açıktı?"

"Öldürdüğünüz genç adamımın bir kibarlığıydı. Onun ruhu için, hatta onu öldürenler için de dua edeceğim, İsa da Romalı katilleri için dua etmişti."

"Çok güzel. Peki genç adamın bunu sana neden getirdi?"

"Ona sorman gerekirdi, ne yazık ki, soramazsın. Zarfın Bella-gio'daki posta kutuma yanlışlıkla koyulduğunu sanıyorum."

"Del Monte uzaktan yakından Paravacini ismine benzemiyor."

"Aceleyle yanlışlar yapılabilir, özellikle de genç bir adam yaşlı kardinaline gayretle hizmet etmeye çabalarken."

"O bir rahip miydi?"

"Hayır, değildi. Bir talihsizlikle imandan çıkmış, ümit verici bir gençti. Aynı zamanda yasalara..."

"Kardinal," diyerek sözünü kesti Togazzi. "Nefesini boşuna tüketiyor ve yalanlarınla daha da günaha giriyorsun. Milano'dan itibaren; M

kuryenden üçüncüsüne kadar fotoğraflar çektim. Bellagio'ya gelen üçüncü kuryen hiçbir posta kutusuna uğramadı. Adamının fotoğrafını çektiğimde boynunda rahip yakalığı vardı ve Paravacini yoluna saptı."

"Beni çok şaşırtıyorsun, Don Silvio. Hiç bilmediğim şeyler var ve yanıtlar yalnızca, bu deli Amerikalı tarafından öldürülen bir adamda."

"Sen de zamanını da boşa harcama, dostum," dedi Togazzi, Brandon'a. "Böyle ikiyüzlülerin icabına bakacak pek çok yol biliyorum. Birrz önce söz ettiğin değişiklik neydi?"

"İyi bir haber değil," diye yanıt verdi Scofield kucağındaki kâğıtları alırken.

"Programı harekete geçirdiler O, Matareisen ilerliyor... İşte, şunu dinle.

'Yakında yeni bir tarih açıklayacağım, herhalde başka bir yerden. Londra'daki adamımıza ulaşamıyorum ve bu beni endişelendiriyor. MI-5 tarafından tuzağa mı düşürüldü? Eğer öyleyse, acaba bir itirafta bulundu mu? Karısının hiçbir şey bilmediği anlaşıldı, zaten hiçbir zaman da bilmedi. Her şey çok tedirgin edici.

Arka sayfalarda, harekete geçirilen sektörler için şifreli kısa dalga mesajlar var.

Geniş alanlar, özellikleri hatırlıyor olmalısın. Şifreyi çözmek için bilgisayarı kullan. Eğer yer değiştirmeye karar verirsem, hepsi yeterli ekipmana sahip birçok olasılıktan birinde, hiç kimsenin beni bulamayacağı bir yerde olacağım.

Görevde kal. Zaman geldi. Dünya değişecek.' Burada bitiyor, imza yok tabii, ama Matareisen'den geldiği kesin. Adamı olan Guiderone'nin Londra'daki köstebeklerini öldürmüş olması nefis bir olay. Bundan daha nefisi o iki namussuzu birbirinden ayırmak için Leonard Fredericks'e yaptığım oyundu...

Namussuz sözüne kırılmadığından eminim, rahip, çünkü sen de kilisene aynı şeyi yaptın."

"Yalnızca kırılmadım," dedi yakışıklı kardinal buz gibi bir sesle. "Hakarete uğradım. O kutsal kilisenin yalnızca prensi değilim, ona hayatımı adadım.

Dünya ekonomisine yapılacak çirkin bir suikastla benim aramda bir bağ

kurmak saçma. Kutsal Peder bunu kesinlikle anlayacaktır. Bu yeni bir Katolik düşmanlığı, bundan sürekli olarak çekiyoruz."

"Oh, kardinal bebek, şimdi gerçekten yandın. Dünya ekonomisinden kim söz etti?"

Paravacini gözleri irileşerek başını hızla Bray'e çevirdi. Yakalanmıştı ve bunu biliyordu. "Söylecek başka bir şeyim yok."

"O zaman, konuşuncaya kadar yüzünü dağıtmak zorunda kalacağım." Scofield kâğıtlarla zarfı yere koyup ayağa kalktı ve tehdit eder bir tavırla kilisenin prensine doğru yaklaştı.

"Ellerini kirletmene gerek yok, dostum," dedi Togazzi parmaklığın önünden ayrılarak. "Fotoğraf makinesini adamlarımdan birine verdim. Çayırdaki cesedin de fotoğrafını çekince diğer fotoğraflarla birlikte her şey açıkça görülecek.

Sonra makineyi bana getirecekler, sen de zarfı kardinalin önünde tutacaksın.

Reddedilemez bir delil."

"Çok inandırıcı," dedi Brandon.

"Ayrıca kilise idare heyetinde dostlarımın dostları var. Bu hain kilisenin yüzkarası olacak ve kendi dünyasında aşağılanacak."

Kardinal Paravanici birden yerinden fırlayıp yaşlı Togazzi'nin elinden silahı kaptı. Scofield'in bir şey yapmasına vakit kalmadan rahip silahı kendine çevirip namluyu şakağına dayadı. Ateş etmesiyle kafatası binlerce parçaya ayrıldı.

"Morte prima di disonore," dedi Don Silvio cesede bakarak. "Bu bir İtalyan deyimi biliyorsun, on altıncı yüzyıldan."

"'Namus lekesinden önce ölüm,'" dedi Brandon alçak sesle. "Kilisenin içinde ve dışında güce, zenginliğe ve büyük bir nüfuza sahipti. Bunları elinden alınca hiçbir şey kalmadı."

"Rispetto," dedi Togazzi. "Saygıyı yitirince erkekliğini de yitirdi. Bir İtalyan erkeği, özellikle bir rahip erkekliğini korumalıdır."

"Matarese'nin İtalyan şubesi için de böyleydi. Bu bilgiyi Amster-dam'daki bilgisayar uzmanlarına ulaştırsak iyi olacak. Belki onlar bir şey çıkarırlar.

Elimizdeki tek şey bu." Aniden yattaki telefon çalarak ikisini de şaşırttı. Beşinci çalışında Brandon telefonu buldu. "Buon gior-no," dedi, hızlı bir İtalyancayla konuşulursa telefonu Togazzi'ye verme-

— 484 —

ye hazırlanarak. Ne var ki, bir kadın aksanlı olsa da kusursuz bir İngilizceyle konuşmaya başladı.

"Bir Paravacini'nin, büyük onur sahibi bir adamın kanını akıttınız. Bunu ödeyeceksiniz."

Malikânede, bir kütüphanenin penceresi önünde duran hizmetçi telefonu kapadıktan sonra elindeki dürbünü yakındaki masaya bıraktı. Gözyaşları yanaklarından akıyordu; âşığı ölmüştü ve onunla birlikte, bir daha hiç yaşayamayacağı yaşam şekli de beraberinde gitmişti.

— 485 —

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"Siz üçünüz Londra'ya dönmek zorundasınız," dedi Frank Shields, Philadelphia'daki Pryce'ye. "Hemen."

"Wahlburg ne olacak?"

"Onunla biz ilgileniyoruz. Adamlarımız oraya gidip cesedi ve intiharın bütün izlerini yok ettiler. Medyaya hiçbir şey sızmayacak, adam ortadan kayboldu."

"Orada yaşayan başkası yok muydu?"

'Yalnızca bir kâhya ya da erkek hizmetkâr. Hastabakıcı eğitimi almış biriymiş.

Wahlburg'da hastalık kuruntusu vardı. Karısı yıllarca önce ölmüş, evli iki kızından biri Los Angeles'de, diğeri San Antonio'da yaşıyor. Önümüz açık; telesekreterde kent dışında olduğunu söyleyen bir mesaj var."

"Ne olacağını düşünüyorsun?"

"Düşündüğüm ve umduğum şey, üç Matarese'nin; Fowler, Whitehead ve Nichols'un ona ulaşamayınca çılgına dönmeleri. Sen New York ve Palm

Beach'de işini yaptıysan, en kötüsünün olacağından korkarak bir sığınak aramaya başlayacaklar. Ve hatalar o zaman başlayacak."

"İşimi yaptım, Frank. Şimdi, bu Londra meselesi ne?"

"Şapkalarınızı tutun ya da oturun. Matareisen, Ml-5'ten kaçtı."

"Mümkün değil!" diye bağırdı Pryce.

"Pekâlâ mümkün," diye karşılık verdi Shields. "Ayrıntılara girmeyeceğim, ama Avrupa'da bir yere gidiyor olduğunu tahmin ediyoruz."

"Ulu Tanrım!"

"Dahası var. Scofield ile arkadaşı Togazzi, Matarese'nin Milano'daki bağlantısını buldular. Yani senin senin sözünü ettiğin Kardinal Paravacini'yi."

"Sürpriz olmadı," dedi Cameron. "Onu yakaladılar mı?"

"Hayır, ilişkisi ayrıntılarıyla ortaya konduğunda kendini başından vurmuş."

"Ona silahı neden vermişler?"

"Togazzi'nin elindeki tabancayı kapmış. Yakalanmadan önce Ma-tareisen tarafından gönderilen ve birkaç kuryeyle aktarılarak gelen bir paket almış. Bilgi Keizersgracht'a gönderildi. Kısacası, Matarese programı harekete geçirmiş."

"Hareketi öne aldı," diye bağırdı Pryce. "Fazla gün kalmadı!"

"Scofield'in seni geri istemesinin nedeni bu. Bana ya da Geoffrey VVaters'a söylemiyor. Yalnızca ikinizin işiymiş."

"Alçak herif!"

"Concord'un sabah uçuşunda yeriniz ayrıldı, Kennedy'den dokuz kırk beşte.

Kaptan pilot Terence Henderson Ml-5'in iyi bir dostu. Sizi salonda karşılayıp uçağa götürecek."

"Fazla zamanımız yok."

"Bir helikopter sizi otel parkının batısındaki alandan alıp buraya getirecek. Bir saate kadar orada olur."

"Yine saat farkı sersemliği yaşayacağız."

"Bu daha başlangıç. Heathrovv'da sizin için hazır bir uçak bulundurulacak.

Teğmen Considine sizi doğruca Milano'daki Brandon ile Togazzi'ye götürecek."

"Çok insafsızsın, Kısık Göz."

"Hiçbir zaman aksini iddia etmedim. Eşyalarınızı toplamaya başla-

Londra'ya uçuş olaysız geçti. Kaptan Hendersen mükemmel bir İngiliz askeri ve sivil pilottu.

"Alana indiğimiz zaman," dedi Hendersen. "Herkes kabinden çıkıncaya kadar lütfen uçakta kalın. Gümrükten sizi ben geçireceğim."

"Gerçekten bu işin içindesin, değil mi, kaptan?" dedi Luther. Pryce ile Montrose'nin yan tarafındaki koltukta oturuyordu. "James Bond filan mısın?"

"Neden söz ettiğini anlamıyorum, bayım." Henderson gülümsedi. Gerçek olsa da biraz alaycı bir gülümsemeydi. Eğilip fısıldadı. "Sakın benimle uğraşma, yoksa arka ateşleyicileri çalıştırır seni havaya uçururum."

"Hey, ben de uçucuyum..."

"Biliyorum, binbaşı..."

"Herkes bana rütbe atlattırıyor."

"Neden uçuş güvertesine gelmiyorsun? Hoşuna gidebilir."

"Geliyorum... hareketlerini gözleyeceğim."

"Konuğum ol, dostum. Hadi, gel." Luther yerinden kalkıp koridorda kaptanı izledi.

Leslie, Pryce'ye döndü. "Seninle Milano'ya gelmek istiyorum."

"Bu kez olmaz," dedi Cameron. "Concord'un salonundan Geof VVaters'ı aradım, Scofield'in Antonia'yı Londra'ya göndereceğini söyledi."

"O Antonia, ben de Leslie'yim," dedi Yarbay Montrose.

'Yavaş ol, asker, bitirmedim. Geof ayrıca Bray'in bir kamyon dolusu ekipman istediğini söyledi. Adını sonra vereceği bir yere gönderilmek üzere."

"Peki, Geoffrey kabul etmiş mi?"

"Beowulf Agate böyle davranınca, genellikle iz üzerinde olurmuş."

"O zaman ne olduğunu söylese iyi olur."

"Ben de aşağı yukarı aynı şeyi söyledim; en azından haklı bir neden göstermeli.

Ama Geof aynı fikirde değil. Üzerinde olduğu şeyi saptaması için Scofield'e birkaç gün vermek istiyor."

"Tersi olması gerekmez mi, önce saptaması?"

"Belki değil. Söylediğim gibi, Matarese planı harekete geçirildi, bir hafta ya da daha az zamanımız kalmış olabilir."

"Bana sağlam bir savaş stratejisi gibi görünmüyor."

"Sen askeri stratejiden söz ediyorsun, ama biz asker değiliz ve savaş alanları farklı."

"Yine de seninle gitmek isterdim."

"Scofield'in aklında neler olduğunu anlamadan olmaz. Senin bir çocuğun var, benim yok."

Sonraki sekiz saat duraksız bir faaliyet içinde geçti. Kaptan Hen-dersen, Atlantik'i iki saat elli bir dakikada geçerek kendi rekorunu kırdı. Heathrow Havaalanında kaptanın eşliğinde uçaktan indikten sonra, Sir Geoffrey Waters'la buluştular. Waters biri Cam, diğeri Luther için iki bavul getirmişti.

"Teğmenin üniforma ölçülerini Amerikan Donanmasından, Came-ron'un bazı giysilerini kaldığı otelden alıp yeni giysiler yaptırdık. Bu bavulda."

"Bunu neden yaptın?"

"Yalnızca bir önlem, dostum. Etiket yok, ayrıca belirli imalatçıların kullandığı kumaşlar kullanılmadı... Kısacası, satın alınan yerlerden kimliğinizin bulunmasına imkân yok."

"Saçma!" diye bağırdı Luther. "Bu adam ne yapmamızı istiyor?"

"Söylemedi, teğmen. Ancak, Beowulf Agate dediğimiz adamı uzun zamandır tanıyorum. Garip entrikalarından haberim var. Bu nedenle, Örgüt'ü korumamız gerek."

"Bizim korunmamız ne olacak?" dedi Considine.

"Eğer kıyafetleriniz kadar siz de koruma dışında olacaksınız."

"Çok teşekkürler! Ben üstün nitelikli bir pilotum. NASA beni aya ya da Mars'a göndermek istemez mi?"

"Pensacola'yı düşün, Luther," dedi Pryce. "Seni bekleyen bir binbaşı var, binbaşı."

"Yine de durum pek iç açıcı değil."

"Hâlâ iki saatin var, teğmen," dedi Waters. "Ve Bristol Freighter'ın yakınındaki bir pistte. Uçuş planı adamımız olan pilotta. Sizinle birlikte Milano'ya gideceğinden başka bir şey bilmiyor. Cameron'la birlikte harekete geçseniz iyi olacak."

"Uçağı neden tek başıma kullanmıyorum."

"İki nedenle. Burası pazarlık yapabileceğimiz küçük bir alan değil, kuralların olağanüstü sıkı uygulandığı Heathrow. Onlara aldırmamak dikkati uçağına çeker, ki bunu istemeyiz. Ayrıca kısa süre önce, beş zaman dilimi geçtin; bu seni etkilemiş olmalı. Destek gerekiyor."

"Bunu İkinci Dünya Savaşında Kum Fırtınasından geçen iki bin savaş pilotuna söyle."

"Evet, bu oldukça zor olurdu, değil mi?"

Milano'ya akşam karanlığında vardılar. Cameron, Togazzi'nin arabasına bindirilirken, Luther önceden seçilmiş bir otele götürüldü ve Londra'ya dönmek için terminalde işlemlere başladı.

Dışı eski, içi lüks tanıdık arabanın içine girince Pryce düşüncelerinin ikiye bölündüğünü farketti. Birincisi Leslie'yi çok özlemişti. Onun yanında olmasını, kıvrak zekâsını, konuşmalarını -ve tabii, cinsel iştahını özlüyordu. Gerçeği kabul etmeliydi: İşi dışında uzun vadeli ilişkilere ve sorumluluklara girmeyen Cameron Pryce sırılsıklam âşık olmuştu. Kolejden sonra âşık olmaya birkaç kez yaklaşmıştı, ama öğrenim takıntısı ve sonra Örgüt'teki yoğun eğitimi derin ilişkilere girmesini engellemişti. Artık bu engeller kalktığı için eskisinden daha fazla zamanı vardı. Ve o zamanı hayatı boyunca paylaşmak istediği birini bulmuştu. Bu kadar basitti ve Pryce öyle olduğunu biliyordu. Geçici ilişkiler rahat ve hoşsa da aşk çılgınlık, özlem, coşkunluk ve sabırsızlık dolu bir dünyaydı.

Cameron'un diğer yandaki düşünceleri Scofield'de yoğunlaşıyordu. Beowulf Agate'nin ortaya çıkardığı olay neydi ve neden bunu bir sır gibi gizliyordu?

Garip davranışlarının sebebi neydi? Pryce bunları bir saat sonra öğrenecekti.

— 490 —

Togazzi'nin Bellagio'nun yukarsında, orman içindeki sığınağına vardıklarında teleskoplu dar balkona çıktılar. Kısaca selamlaştılar, çünkü Scofield hikâyesini anlatmak için sabırsızlanıyordu. Yata gelen tuhaf telefon konuşmasını ve Kardinal Paravacini'yi öldürdükleri için bunu ödeyeceklerini söyleyen kadını anlattı.

"Telefon ancak evden gelmiş olabilirdi. Bu yüzden, Togazzi cesedi kaldırıp etrafı temizlemek için gereken düzenlemeleri yaparken ben evi aramaya başladım. Kimse yoktu, daha doğrusu ben kimseyi bulamadım, ama kütüphanedeki telefonun yanında bir dürbün buldum. Kadın her kimse oradan telefon etti."

"Ama onu bulamadın."

Hayır, fakat kütüphane beni meraklandırdı. Gördüğüm hiçbir kütüphaneye benzemiyordu. Hiç okunmadıkları belli olan deri kaplı ciltler ve yüzlerce sıradan kitap duruyordu raflarda, ama başka bir şey daha vardı. Arşive benzer bir şey... Çoğu eski, sararmış gazete kupürlerinin toplandığı kocaman defterler.

Birçoğunu çıkarıp incelemeye başladım. Sonra, korumalardan birini çağırdım ve yata gidip bir süre orada kalacağımı Silvio'ya haber vermesini söyledim."

"Ne buldun?"

"Matarese ailesinin resimli tarihini. Fotoğraflar, eski gazete kupürleri ve üzerleri işaretli haritalar. Fazla yazı yoktu, yalnızca kimisi kısa, kimisi daha uzun İtalyanca manşetler."

"Ona tercüme ettim," dedi Togazzi söze karışarak. "Dilimizi biraz konuşur, ama okuması yok."

"Senden daha iyi Fransızca konuşurum!"

"Hastalıklı bir dil."

"Yeni bir şey öğrendin mi?" diye sordu Pryce çileden çıkarak.

"Hayır, eski bir şey ve bu beni düşündürmeye başladı. Krizlerin ne zaman, nerede çıkacaklarını ve nasıl olacaklarını tahmin etmeye çalışarak yanlış tarafa bakıyorduk."

"Onları bilmezsek, nasıl engelleyebiliriz?"

"Mesele şu, onları bulamayacağız. Yalnızca tek bir kişi biliyor, emirleri veren adam... Matareisen. İhtiyacımız olan bilgilere sahip tek kişi o."

"Evet?"

"İçimi yiyen çok güçlü bir sezgi var."

"Ne demek istiyorsun?"

"O kupür defterlerinden biri olduğu gibi eski Matarese şatosunun yıkıntılarına ayrılmıştı. Yıkıntıların içinin ve çevredeki arazilerin her açıdan çekilmiş

düzinelerle fotoğrafı var. En az otuz sayfa ve fotoğraflar eski değil, dün çekilmiş gibi. Son sayfada küçük bir elyazısıyla 'Nega-tifles J.V.M için'

yazıyordu."

"Negatifler J.V.M. için," dedi Cameron. "Jan van der Meer Matareisen, emirleri veren kişi."

"Kesinlikle. Matareisen harap bir binanın o kadar çok resmini neden işteşindi?"

'Yanıt açık," diye söze karşıtı Togazzi. "Yeniden inşa etmek için."

"Ben de öyle düşündüm," dedi Scofield. "Matarese'nin başlangıcı, gücün ilk merkezi. Psikolojik saçmalıklardan fazla anlamam, ama Ma-tareisen'in sapına kadar bir fanatik olduğunu biliyoruz. Çok zeki, ama deli. Öyle bir adam dünyada bir felaket başlatmak üzereyken köklerinden başka nereye gider?"

"Yine de bunu bilmiyorsun, Bray."

"Yarın bileceğiz."

"Ne?"

"Silvio'nun özel hatlarından birini kullanarak, Londra'dan Geof'u arayıp Considine'in kod adıyla otel numarasını aldım. Sabahın ilk ışıklarıyla Milano'dan kalkıp Maggiore gölü yakınlarındaki haritalarda görünmeyen bir uçuş pistine inecek... Yeri bildiğini, çünkü senle Leslie'yi oradan aldığını söyledi."

"Evet."

"Yakıt tankı dolu olacak ve biz de Korsika'nın güneydoğu kıyılarına doğru yola çıkacağız. Gidiş, dönüş kabaca iki yüz kırk hava mili;

uçak için sorun değil. Solenzara'dan Porto Vecchio'ya alçaktan uçacağız.

Paravacini'nin haritalarındaki koordinatları kullanarak Matarese harabesinin üzerinden geçeceğiz."

"Bu akıllıca olur mu?"

"Otuz altı bin metre yükseklikte olur. İstediğim ekipmanlar arasında bulutları aşabilen teleskobik fotoğraf makinesi var. Birkaç kez turla-yarak

aşağıda bir faaliyet olup olmadığını anlayacağız. Eğer varsa, İkinci Aşamaya geçeceğiz."

"Nedir o?"

"Senetosa'da bir havaalanı var, eski Matarese şatosuna yirmi dakika uzakta.

İnip etrafı dolaşarak ne bulabileceğimize bakacağız."

'Tanrım, neden destek yok? Bu gizlilik niye?"

"Çünkü kimseye güvenmiyorum; her tarafa sızdılar. Eğer yanılmıyorsam, Matareisen bütün taklit ihtişamıyla orada olacak. Ama Porto Vecchio'da olduğumuzdan en ufak bir kuşku bile duysa ya oradan kaçacak ya da bir orduyu yok edecek silah gücü toplayacaktır."

"Gerçekçi ol, Bray," dedi Cameron sertçe. "Yanıldığını ve onun orada olmadığını düşün."

"Londra, Kısık Göz ve Keizersgracht büyük bir gayretle çalışıyorlar. Bu işde yalnız değiliz. Tek kaybedeceğimiz şey zaman."

"Orada olduğunu ve muhafızlarının, ateş gücünün bulunduğunu düşün."

"Hey, delikanlı bu benim ilk işim değil. Sen meme emerken ben oradaydım."

"Bu bir yanıt değil, Brandon."

"Pekâlâ, yanıt Geof'un sağladığı ekipmanlarda. Londra'ya doğrudan bağlantı kuran bir Comsat mobil telefon. Eğer sence gerçekçi ol-maksa, Marsilya havaalanında bir Fransız komando birliği var. Jetle Senetosa'ya birkaç dakikada gelebilirler."

"Demek, o kadar ketum değilsin..."

"Değilim. O çocuklar Akdeniz'de bir adada saldırı olabileceği ihtimalinden başka bir şey bilmiyorlar. Geof'a haber verdiğim anda De-

uxieme Bureau'yıı arayacak ve jet Senetosa'ya doğru havalanacak Birliği yolda karşılayıp emirleri vereceğim. Eğer çağırırsam."

"Bu bazı incelemeler yaptığını gösteriyor."

"Yapacağız. Kamuflaj kıyafetleri, dürbünler, iki tane pala, bıçaklar, susturuculu tabancalar, çizmeler, tel makasları, gaz kutuları-olağan malzemeler."

"Olağan 'Malzemeler'?1

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Korsika sahiline kadar yirmi bir bin metre yükseklikte uçtular. So-lenzara'ya vardıkları zaman Luther otuz altı bin metreye yükseldi. Çok gelişmiş

teleskobik fotoğraf makinesi uçağın kapı tarafında, yere monte edilmişti.

"Harita koordinatlarına iki dakika sonra geliyoruz," dedi Considine hoparlörden. "Hazır mısınız?"

"Her şey hazır," diye yanıt verdi kameranın başındaki Scofield. Kamera her yarım saniyede bir fotoğraf çekerken, aynı zamanda üç metrelik ekranıyla yeri bin kat büyütüyordu.

İki dakika sonra Luther yeniden konuştu. "Antenlerinizi çalıştırıp ayarlarını kontrol edin. Tasfiye."

"Bunu daha önce yaptığını anlıyorum, teğmen," dedi Pryce boynundaki mikrofona.

"Doğru anlıyorsun, casus. Buna Irak geçişi denir. Çok rahatlatıcı bir görev."

"Aman Tanrım!" diye bağırdı Brandon ekrana bakarak. "Şuraya bak, Cam! Şu ağaçların iki mil değil, yalnızca elli metre uzakta olduklarını sanırsın!"

"Hedef yaklaşıyor," diye bağırdı Considine. "İyi şanslar, bombardımancılar."

"İşte!" diye bağırdı Scofield. "Ama değil. Bu o harabe değil... Toz-gazzi ile ben doğru tahmin ettik, şato yeniden inşa edilmiş. Dönüp bir daha geç, Luther."

"Hazır," dedi pilot uçak sola doğru dönerken.

Üçüncü dördüncü ve beşinci geçişlerinde, Matarese arazisinde değişik zamanlarda toplam beş kişi gördüler. İkisi kadındı; adamlardan biri bahçıvana benziyordu ve diğer ikisi bir otomobile biniyordu.

"Bu kadarı yeter," dedi Beovvulf Agate. "İkinci Aşamaya geçiyoruz. Lutherl Bulabilecek misin?"

"Havalanmadan önce buldum, yaşlı casus."

Senetosa Havaalanına indiklerinde Scofield ile Pryce malzeme sandıklarını açıp içindekileri aralarında bölüştüler. Bray, Considine'e kamuflaj kıyafeti, palaska ve susturuculu bir tabanca attı. "Ne için bunlar?" diye sordu pilot. "Benim etiketsiz yeni giysilerim var."

'Yardıma ihtiyacımız olabilir diye, ancak olağanüstü durumlarda."

"Havada değilsem, olağanüstü durumlardan hoşlanmam. Ben gökyüzünde savaşırım."

"Böyle bir şeyin gerekeceğini sanmıyorum. Yine de, küçük bir Fransız komando birliğinin gelmesi ihtimaline karşı..."

"Fransız komandolar," diye bağırdı Luther. "Siz beyaz adamlar bu zenciyle dalga geçiyorsunuz."

"Hayır hayır, teğmen, yanlış anladın. Buradan Porto Vecchio'ya yalnızca bir yol var. Eğer çağrılırlarsa, onları yarı yolda karşılayıp emirleri vereceğim. Sen de komando kıyafeti içinde olursan kendilerini daha güvende hissederler diye."

"Ben kendimi güvende hissetmeyeceğim."

"Pensacola, Luther, Pensacola," dedi Cam alçak sesle.

"Bunun bir vaat mi yoksa bir albatros mu olduğunu bilmiyorum."

"Çok akıllı bir genç," dedi Scofield. "Hadi, çocuklar, üstünüzü değiştirin."

Küçük kuleden trafik kontrol görevlisi yaklaşırken Brandon ile Pryce tam gerilla kıyafetleri içinde, Considine ise palaskalı kamuflaj kıyafetiyle yarı utangaç bir halde uçağın yanında duruyorlardı.

"Senetosa'ya hoşgeldiniz," dedi görevli. "Sizi hiç görmedim. Operasyonunuza devam edin. Mürettebatımız uçağınızı ağla örtecek."

"Bu gerekli mi?" diye sordu Luther.

"Londra'dan emir. Devam edin, yeni emirler alıncaya kadar alan kapalı olacak."

"İyi," dedi Scofield. "Telsizin yanından ayrılma, teğmen. Temasta olacağız."

"Tamam."

Bray ile Cameron tepelerin arasındaki havaalanından inen yolda yürümeye başladılar. Sabahın geç bir saatiydi. Kaldırımın kenarında yürürlerken bir insan ya da araç gördükleri anda yandaki ormana koşmaya hazırdılar. Bunu iki kez yapmaları gerekti. Birincisinde, uzaktan eski, gri bir Renault geliyordu.

Ağaçların arasından baktıklarında, arabanın içinde otuz yaşlarında bir çift olduğunu gördüler. Çiftin hararetli bir tartışma içinde olduğunu farkettiler.

İkincisinde, arkalarından sesler geldiğini duyunca şaşırarak ormana koştular.

Ama gelenlerin koşudan dönen gürültücü gençler olduğunu görerek rahatladılar.

Gençler uzaklaştıktan sonra, Scofield ile Pryce yeniden yolun kenarına dönüp adımlarını hızlandırdı. Birkaç dakika sonra yolda dik inen bir yokuşa geldiler; yolun karşısındaki tepede Matarese Baro-nu'nun restore edilmiş şatosu vardı.

"Bundan sonra ayrı gideceğiz, kabul mü?" dedi Beovvulf Agate.

"En iyisi bu görünüyor," dedi Cameron. "Ben sağa gidiyorum, sen de sola."

"İkimiz de ormanın içinden."

"Tabii, yoldan değil."

"Gidelim." Pryce yolun karşısına geçip Porta Vecchio ormanına girerken Scofield de sol taraftaki ağaçlığın içinde gözden kayboldu. Kendilerini ağaçlarla tropikal asmaların birbirine girdiği zor geçilir dik bayırlarda buldular. Yerler Korsika yağmurları yüzünden yumuşacıktı. Zorlu yürüyüş küçük vadinin sonraki tepesini çıkarken de aynı derecede güçtü. Telsizlerini denemişler ve açık frekanslarda kalmışlardı.

"Cam," diye fısıldadı Brandon telsizden.

"Evet?"

"Hazırlıklı ol. Senin tarafında da aynıysa iki buçuk, üç metre yüksekliğinde dikenli tellerden bir duvara rastlayacaksın."

"Görüyorum," dedi Pryce. "Yukarsında kırpışan bir ışık var, metalden yansıyan güneş ışığı gibi."

"Evet. Burada da aynı."

"Doğrusu, tel makaslarından söz ettiğinde gülmüştüm. Ön araştırma mı?"

"Hayır. Paravacini'nin haritalarından, arazinin ormanla çevrili olduğunu biliyorduk. Bu, elektrikli çit ya da alarm ihtimalini ortadan kaldırıyordu, çünkü küçük hayvanlar ve kuşlar onları her dakika harekete geçirir. Geriye kalan tek önlem vardı, tel. Unutma, alttan başlayıp halkalar halinde keserek geçebileceğin kadar bir delik açacaksın."

"Teşekkür ederim, anne."

Telden içeriye girdikten sonra telsizle konuşarak Cameron'un tarafındaki ormanda buluşmaya karar verdiler. Malikânenin bakımlı çimenliğinden biraz uzaktaki sık çalıların arasından emekleyerek geçip buluştular.

"Öğle güneşi çok kızgın," diye fısıldadı Brandon. "Burada bile."

"Dur," dedi Cameron. "Bak!"

Sık ağaçların ötesindeki araba yolunun gittiği kocaman bronz kapıda bir adam belirmişti. Hemen elini cebine atıp bir paket sigara çıkardı. Diğer cebinden de çakmak çıkarıp sigarasını yaktı ve derin bir nefes çekti. Biraz sonra üniformalı bir hizmetçi çıkıp adamın yanına geldi. Kadın da dantelli göğüs cebinden sigarasını çıkarıp yakarken adam kadının göğüslerini okşadı. Kadın da bir yandan kıkırdayarak elini adamın bacak arasına attı.

"Matarese'lerde oyun ve eğlence var," diye fısıldadı Pryce.

"Sigara içmek için dışarıya çıkmak zorundalar."

"Anlamadım."

"Geof un araştırmalarından Matareisen'in büyük bir sigara düşmanı olduğunu biliyoruz. Oradaydın, Keizersgracht'da hiç kültablası gördün mü? Pipo, puro, sigara yasaktı."

"Adam hasta."

"Bir nedeni var. Solunum yollarıyla ilgili ciddi bir hastalığı olduğu için Amsterdam'da bir doktor onu tedavi etmiş... O burada, Cam. Sezgilerim yanılmıyor."

"Londra'yı aramadan önce bunu öğrensek iyi olacak."

"Eğer arayacaksak."

"Bray, kahramanlık yapmanın zamanı ve yeri değil!"

"Ben kahraman değilim, kahramanlardan nefret ederim. Onlar insanları öldürtürler."

"Öyleyse, neden söz ediyorsun?"

"Buraya gelme nedenimizden söz ediyorum," diye yanıt verdi Scofield, bakışları ağaçların ötesindeki yuvarlak araba yolundaydı. "Matareisen'i durdurabilmek için, ne yaptığını ve işin içinde kimlerin olduğunu söyleyecek her ne varsa onu bulmaya geldik. Eğer geç kal-madıysak."

"Geof ile Deuxième Bureau'yu dışarda bırakmaya ne gerek var?" diye bastırdı Cameron.

"Otuz yıl kadar öncesine dönmek zorundayım," diye yanıt verdi Brandon.

Düşünceli bir ifadeyle fısıldayarak konuşuyordu. "Boston dışındaki Appletown malikânesi. Doğru, arazideki ilk patlamaları ben başlattım, ama kıyamet kopup yağmur altında cesetler ateşböcekleri gibi düştükten sonra, içerdeki yangınları başlatan başka patlamalar oldu. Matarese reisleri bütün dosyaların, sözleşmelerin ve evrakların yok olmasını sağlamak için içerisini kundakladılar.

Yakarak yok etmenin Matarese'nin bir yöntemi olduğu açık."

"'Akdeniz'deki yangınlar,'" dedi Pryce fısıltıyla iki hizmetkâr araba yolunda onlara doğru yürürlerken. "Bunun ne anlama geldiğini merak ediyorum."

"Şşş!" Hizmetkârlar birbirlerini kabaca okşayarak üç metre kadar yakına geldiler. Daha sonra yoldaki virajı dönüp güneye doğru ilerlediler. Artık birbirlerini neredeyse soyuyorlardı. "Eğer gece olsaydı," diye fısıldadı Scofield.

"Onları yakalayıp içerde kim olduğunu öğrenirdik."

"Gece olmadığına göre, ne yapacağız?"

"Havaalanına dönüp geceyi bekleyeceğiz."

"Aman, Tanrım!"

"Hava kararıncaya kadar burada böcekler ve yılanlarla birlikte yatmayı mı tercih edersin?"

"Gidelim," dedi Pryce.

Senetosa Havaalanına döndüklerinde, Luther'i yer seviyesindeki 'kule'de buldular. Baştelsizcinin yanında, bir koltukta uyuyordu. Odanın diğer yanında trafik kontrol görevlisi ekipmanının başında dergi okuyordu.

"Luther." Cameron, Considine'i sarstı.

"Uhh!" Pilot gözlerini açtı. "Döndünüz. Ne oldu?"

"Sana dışarda anlatacağız," dedi Beovvulf Agate. "Biraz yürüyelim."

Pistin etrafındaki çim alanda yürürlerken Scofield ile Brondon, Luther'e Porto Vecchio'da ne bulduklarını ve hâlâ neleri bilmediklerini anlattılar.

"Yardıma ihtiyacınız olduğu anlaşılıyor," dedi Considine. "O Fransız komandolarının gelmesi için..."

"Hayır," diye sözünü kesti Brandon. "Çünkü geceleri ne gibi önlemler aldıklarını bilmiyoruz. Gündüz gitmeyeceğiz, şimdilik yardım istemiyoruz, belki de hiç istemeyeceğiz."

"Neden?"

"Çünkü, teğmen, buraya inen bir jet, özellikle üniformalı komandolarla dolu bir jetin geldiği haberi bölgede orman yangını gibi yayılır. Matarese'yi tanırım; civardakilere böyle bilgiler için para verir."

"Onları çağırmayı hiçbir zaman düşünmedin, değil mi?" diye sordu Pryce öfkeyle.

"Komandoların orada olduklarını bilmek VVaters'ı mutlu etti ve onlara gerçekten ihtiyacımız olursa her an çağırabilirim. Gece biz içeri girdikten sonra."

"Aman ne iyi!" diye bağırdı Cameron. "At çalındıktan sonra ahırın kapısını kilitlemek! Nedir bu? İntihar operasyonu mu, iki kişilik kamika-ze saldırısı mı?"

"Yapma, delikanlı, bundan daha iyi durumdayız."

"Beni yine şaşırtıyorsunuz," dedi Luther. "Bir grup orman askeri hazır beklediği halde onları kullanmayacak mısınız? Tanrı aşkına, neden?"

"Çağırırsak, altın madenini kaybedeceğimizden korkuyor."

"Ne altını?"

"İhtiyacımız olan bilgi. Bray belki de haklı; aptalca bir tek hareketimizle Matareisen bilgiyi yok etmek için emir verir. Sonra ne olacağını, nereden, kimin geleceğini bilemeyiz."

"Benden daha iyi anlattın," dedi Scofield. "Artık Cam'la ben biraz uyusak iyi olur. Bütün gece uyanık kalacağız, son iki gün onun için zaten yorucu oldu."

"Kabul," dedi Pryce. "Ama nerede?"

"Pistin sol tarafında pilotlarla mürettebatın kullandığı bir kulübe var. Orada yatabiliriz."

"Ben de Cam kadar yorgunum, ama uçağı bırakmayacağım."

"Kulede uyurken bıraktın," dedi Pryce.

"Hayır, bırakmadım. Ağa beş altı tane ağır alet bağladım. Eğer biri ağı kaldırmaya kalkışsaydı, çıkacak gürültü yerin yedi kat dibindeki köstebekleri bile uyandırırdı. Hemen dışarıya fırlayıp ateş etmeye hazırdım."

"Adamın imkânları var," dedi Brandon onları kulübeye doğru götürürken.

"Lanet olsun, neredeydin?" diye bağırdı Jamieson Fovvler telefonda.

"Kent dışındaydım," diye yanıt verdi avukat Stuart Nichols ürkekçe.

"Bunu yutmam. Bir anda Whitehead'e ya da sana ulaşamaz oluyorum ve Wahlburg'un telesekreteri onun kent dışında olduğunu söylüyor! Nedir bu

'kent dışı' numarası? Yalnızca size ait bir yer mi?"

"Mantıklı ol, Jamieson. Hepimizin bir özel hayatı var."

"Kendin gibi konuşmuyorsun. Bir şeyler dönüyor ve neler olduğunu bilmek istiyorum!"

"Senin için iyi olmazdı, söylemeyeceğim."

"Evet, tamam öyleyse. Wahlburg nerede? Washington'da mı?"

"Philadelphia'da yaşadığını biliyorsun. Neden Washington diyorsun?"

"Şöyle söyleyelim," diye başladı Fowler oteldeki odasında terleyerek.

"Duyduğum bir söylenti yüzünden, Yahudiyi bulmak zorundayım... Biliyorsun, Washington'da birçok dostum var, içlerinden biri bana dedi ki... şey..."

"Ne dedi?" diye sordu Nichols.

"Ben'in FTK binasına girerken görüldüğünü."

"Federal Ticaret Komisyonu?"

"Ondan daha kötüsü bir tek FBI var."

"Anlamıyorum."

"Yahudi korkup kendini kurtarmaya kalkıştıysa? O insanlar çok akıllıdır, biliyorsun. Kendini karıştırmadan anlatmanın yolları var. Söylentiler duyduğunu filan söyleyebilir."

"İşimiz hakkında mı?"

"Disney Dünyası hakkında olacak değil, budala!"

"Bunu yapabileceğini sanmıyorum. FTK'ye vereceği herhangi bir ifadeyi kurcalayacaklardır. Ve inandırıcı olmak için, az da olsa, kendini de karıştırmak zorunda."

"Bu avukat konuşması. Museviler senden daha akıllıdır."

"Kırıcı oluyorsun. Benim kızım Musevi bir avukatla evli..."

"Evet, onu tanıyorum. Adına Stone diyor, ama aslında Stein."

"Mesleki nedenlerle bunu ben önerdim. Boston'da yaşıyorlar."

"Şimdi kim kırıcı?.. Onu boşver, Wahlburg'a dönelim. Sen ne olduğunu tahmin ediyorsun?"

"Kaynağından kuşku duyuyorum. Bununla birlikte daha büyük bir sorunumuz olabilir, Amsterdam'da bir bölünme."

"Bu bok da ne? Açık konuş, varsayımlarla değil."

"Ne?"

"Bildiklerini anlat, düşüncelerini değil."

"Ne yazık ki, kaynağım yanılmıyor. Amsterdam'daki çekişme Ke-zersgracht ile Guiderone arasında. Shepherd Boy'un oğlu üstün gelecek tabii, Albert'in van der Meer ile birlik olması beni üzüyor."

"Sen neden söz ediyorsun?"

"Albert'in Amsterdam'dan yana olduğu açık."

"Bunu sana kim söyledi?"

"Seninki gibi bir söylenti, tek söyleyeceğim bu."

"Bu yeterli değil."

"Duyacağın bu kadar, Jamieson."

"Her şey dağılıyor! Çılgınlık. Sen çılgınsın, ben çılgınım. Neler dönüyor?"

"Bilmek isterdim," dedi Stuart Nichols telefonu kaparken.

Saat akşamüstü beşi çeyrek geçiyordu, Swanson ve Schwartz şirketi kapalıydı.

Ama Albert Whitehead, Stuart Nichols ile yaptığı hoş olmayan telefondan sonra büroda kalmıştı. Kapısında bir tıkırtı oldu. "Girin," diye seslendi Whitehead.

"Evet, efendim." Çekici bir sekreter içeriye girdi. "İstediğinizi yaptım, Bay Whitehead. Bay Nichols gidinceye kadar kadınlar tuvaletinde bekledim."

"Teşekkür ederim, Joanne. Otur lütfen." Sekreter otururken Whitehead devam etti. "Daha önce kısaca söz ettiğim gibi, bu toplantı son derece gizli. İşe yaramaması için dua ediyorum, ama gün ışığına çıkan bazı bilgiler patronunla ilgili olabilir... yalnızca olabilir diyorum. Anlaşıldı mı?"

"Tabii."

"İyi. Bay Nichols ile ne kadar zamandır çalışıyorsun?"

"Hemen hemen iki yıldır, efendim."

"Patronunun sürekli olarak evraklar doldurduğunu, yasal belgeler hazırladığını, bu çeşit şeyler yazdığını biliyorum, ama bir mahkemeye gizli tutulmak kaydıyla verilen ayrıntılı bir rapor ya da ifade hatırlıyor musun?"

"Düşünmeden... Hayır, bir dakika. Altı yedi ay kadar önce bir vasiyet davası vardı. Rüştünü ispat etmemiş olan vâris, mirasın büyüklüğünü gizli tutmak için mahkemeden koruma istemişti. O ana kadarki vergiler ödenmiş olduğu için mahkeme gizliliği kabul etti."

"Bir tek o muydu?"

"Benim bildiğime göre evet, efendim."

Whitehead bu cümleden nefret ederdi. Patronlarına bağlı sekreterler tarafından sık sık kullanılırdı. Kaç sekreter patronuyla birlikte daha iyi işlere gitmiştir? Sayılmayacak kadar çok!

"Joanne, sana kesinlikle inanıyorum, canım, ama birkaç hissedarımız titiz bir araştırma yapmam için ısrar etti. Sende Bay Nichols'un yazdırdığı yazıların ya da hazırladığı belgelerin kopyası var mı?"

"Bütün belgelerin, mektupların, şirket içi yazışmalar dahil... Swan-son ve Schwartz'in hissedarları olduğunu bilmiyordum."

"Konuşacağımız konu bu değil, şirketi kurmama yardım eden küçük bir yatırımcı grubu. O kayıtlar nerede?"

"Bilgisayar disketlerinde tarih, gün ve saatleriyle sıralı."

"Zahmet olmazsa, nerede olduklarını bana gösterir misin?"

"Tabii, efendim." Sekreter yerinden kalkıp Whitehead'in peşinden koridorun sonundaki bir büroya gitti. İçeriye girince adamı kocaman beyaz bir dosya dolabına götürdü. Dolabın içindeki raflarda yıllara ve aylara göre dizilmiş

disketler vardı.

"Aman Tanrım!" dedi Whitehead. "Ne koleksiyon."

"Bay Nichols buna beş yıl önce başladı. Bilgileri burada saklamanın ve bulmanın depoda tutmaktan daha kolay olacağını düşündü."

"Çok haklı. Nasıl çalıştığını göster bana. Hepimizde aynı bilgisayarlardan var, ama ben dosyaları açmakta biraz acemiyim." Sekreter bir disket alıp bilgisayara taktıktan sonra uygun şifreleri girdi. "Ah, evet," dedi Whitehead. "Şimdi hatırladım. Gerçekten çok basit, değil mi?"

"Evet, Bay Whitehead. Kalıp size yardım edeyim mi? Kocamı arayabilirim..."

"Hayır hayır, canım, sen git. Ben yaparım ve unutma, küçük görüşmemiz, burayı ziyaretim yalnızca ikimizin arasında."

"Anlıyorum, efendim."

"Benim ve yatırımcılarım adına, yarın sabah kayıt defterinin altında bir zarf bulacaksın."

"Buna gerek yok, efendim."

"Ah, var, öyle değil mi?"

"Peki, teşekkür ederim, Bay Whitehead... Umarım, her şey yolundadır. Bay Nichols harika bir adam, çok kibar ve düşünceli."

"Öyle ve iyi bir dost." Ve tekmeyi yiyecek kahrolasıca bir hain.

"İyi akşamlar, efendim."

"İyi akşamlar, Joanne."

Whitehead son kaseti çıkardığında saat gece yarısına yaklaşmıştı. Yorulmuştu, gözleri kanlanmış, solukları kesikleşmiştl. Üç yıl öncesine kadar giderek dört binin üzerinde belgeyi gözden geçirmişti. Hiçbir şey yoktu! Nichols şirket dışından bir sekreter mi tutmuştu? Tabii öyle yapmıştı. Öyle yapmış olmalıydı!

Sekreterinin gözü önünde Swanson ve Schvvartz'ın başkanını suçlayamazdı...

yoksa yapabilir miydi? Sekreterler anlaşılmaz cinslerdi, küçük paralar çalmaktan evlilikleri yıkmaya kadar her şeyi yaparlardı.

Tabii, genç bayan, kocanı ara ve ona şirketin sahibiyle gece yarısına kadar çalışacağını söyle. Sonra? Tecavüz mü? Şantaj mı? Whitehead kendini zorlayarak yerinden kalkıp son disketi dosya dolabına koydu. Sonra masaya döndü ve telefonu kaldırıp Nichols'un limuzin servisinin numarasını çevirdi.

— 505 —

Korsika'daki Senetosa Havaalanında geceyi çığlıklar sardı.

"O da ne?" diye bağırdı Scofield kulübedeki yataktan fırlayarak.

"Bilmiyorum," dedi Pryce.

Kulübenin kapısı hızla açıldı ve Luther Considine koşarak içeriye girdi. "Tanrı aşkına, birisi tercüme eder mi? Krazy Kat orada deliriyor."

"Ne o?" diye sordu Brandon.

"Siz bana söyleyin," diye yanıt verdi Luther. "Buraya koşuyor."

Hava kontrol görevlisi hızla içeriye daldı. "La radio! Mare nostra. Fuoco, incendio!"

"Lentamente, lentamente," dedi Scofield adama sakin olması için. "İngilizce, piacere?"

"Telsizde," dedi görevli bozuk bir İngilizceyle. "Bütün il Mediterráneo...

yangınlar her yerde! Muscat körfezinden Afrika'ya, İsrail'e kadar, fuochi.

Inferno, maledetto! II diavolo dünyayı sarıyor!"

"'Yangınlar her yerde,'" dedi Bray tereddütle. "'Şeytan dünyayı teslim alıyor.'

Umman'dan İsrail'e ve Kuzey Afrika'ya kadar."

"Akdeniz yangınları," dedi Cameron. "Matareisen çıkardı. Bu bir işaret!"

"Sizinle geliyorum," dedi Luther Considine. "Benim köklerim Afrika'dan geldi, kimse denizimizi yakamaz."

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

Saat on biri biraz geçe, ay gökyüzünde parlarken Scofield, Pryce ve Considine tellerin arasından geçerek Matarese malikânesine girdiler.

"Luther, sen bizim arkamızda kal," diye fısıldadı Brandon. "Eğer yoldan birisi gelirse ya da araba farları görürsen telsizle bize haber ver."

"Tamam, yaşlı casus."

Scofield ile peşindeki Pryce ağaçlık dik yokuşu tırmanıp araba yoluna yaklaştılar. Ev üst kattaki bir penceresi dışında karanlıktı. Birden camın arkasında bir gölge belirdi.

"Kanıt mı istiyordun?" diye sordu Bray.

"Buldum. Bu."

"Matareisen."

"Geri çekil! Buraya bakıyor."

"Kıpırdama, yüzünü aşağıya çevir!" Scofield, Pryce'nin boynunu sıktı.

"Uzaklaşıyor."

"Evin yan tarafına koşalım," diye fısıldadı Cam.

"Hayır, geri geldi! Telefonda."

Matareisen'in yüzü öfkeli görünüyordu; bağırıyor gibiydi. Sonra yeniden gidip geldiğinde elinde bir kâğıt vardı ve yüzünü buruşturuyordu. Bir kez daha öfkeyle pencereden uzaklaştı.

Brandon yolu hızla geçip evin yan tarafına doğru koştu. Cameron da hemen arkasındaydı.

"Bir şeye çok öfkelenmiş," diye ekledi Scofield. "Birkaç dakikamız var."

"Sonra ne olacak?"

"Etrafa bakmak, eğer bulabilirsem alarm düzenini incelemek istiyorum."

"Harekete geçireceksin!"

"Belki. Geof'un dediği gibi silahlar hazır susturucunu kontrol et." "Ettim."

"Ön kapıyı tut. Eğer alarmı çalıştırırsam, mümkün olduğu kadar çabuk döneceğim, ama sen hazır ol. Birisi çıkarsa, vur..."

"Hey, ajanlar!" İkisinin de telsizinden Luther'in fısıltısı geliyordu. "Demir kapılara doğru gelen far ışıkları var." "Arka tarafa saklanalım," dedi Scofield.

"Hayır," diye karşı çıktı Pryce. "Bu bizim içeriye giriş yolumuz olabilir.

Karışıklık, telaş, alarm olmadan." "Kalp çarpıntısı da!"

"Haydi, Bray, böyle daha iyiyiz, değil mi?" "Nasıl olacağını anlat."

"Saklanacağız, ama arka tarafta değil. Ön kapıyı gördün mü?" "Üç basamak, büyük bir ağır kapı, sağda ve solda fenerler," diye yanıt verdi Scofield. "Ve?"

"Ve ne?.. Verandanın iki yanında yüksek çalılar var! Gelenler içeriye girerken biz de..."

"Zaman yitiriyoruz. Ben ilerdeki tarafa gidiyorum, sen buradakini al."

"Ajanlar!" Yine Considine arıyordu. "Kapı açıldı, içeriye giriyorlar."

"Kimler?"

"İki goril."

'Telsizi kapat," diye emretti Cameron, Brandon'a dönerken. "Acele et. Oraya gidip çömel."

"Senin için kolay."

Büyük bir siyah araba dönerek gelip verandanın önünde durdu. İçinden iki adam çıktı. Sürücü orta yapılı uzun boylu, kahverengi saçlıydı; diğeri çok daha iriydi ve saçları asker traşıydı. İçeriye girmeden, arabanın arka kapılarını açıp alışveriş torbaları, küçük kutular çıkarmaya başladılar. Torbalardaki logolardan alışverişi Bonifacio'dan yaptıkları anlaşılıyordu. Fransızcayla İtalyanca karışımı olan Korsika dilinde konuşarak eşyaları verandaya yığdılar.

"Bunca şey!" dedi sürücü. "Padrone bir kutlama planlıyor olmalı."

"Kimin için? Bizimle üç hizmetçi için mi? Hiç sanmam."

"Tabii fahişe için. Ondan hoşlandığını biliyorsun."

"Onun bir fahişe olduğundan emin değilim, bence seks hastası. Patronun ondan hoşlanmasına gelince, kadının hepimizle yattığını anlamasını bekle! Bu onun asaletine dokunacak. Bizi horgördüğünü sen de biliyorsun."

"Biliyorum, ama umurumda değil. Maaş iyi... çok iyi... Sicilyalılardan çok daha iyi."

"Aynı pis iş, dostum. Açıkçası, artık günah çıkarmaya gidemiyorum."

"Üzülme. Tanrı bizi buraya işimizi yapmak için gönderdi. Her şey önceden kararlaştırılmış."

"Zili çal, gerizekâlılara alarmı kapayıp kapıyı açmalarını söyle."

Sürücü denileni yaptıktan birkaç dakika sonra aşağıdaki pencereler aydınlandı ve verandadaki düofondan bir kadın sesi geldi. "Evet, kim o?"

"En deneyimli âşıklarından ikisi, Rosa."

"En ağırları!"

"Kapıyı aç," dedi sürücü. "Burada yardıma ihtiyacımız var. Çabuk ol!"

"Eğer tepelere doğru uçmak istemiyorsanız, önce alarmı kapatayım."

İki Korsikalı yüzlerinde nefret ifadesiyle birbirlerine baktılar. "Yüksek sesli çanlar yeter," diye mırıldandı iriyarı adam. "Patlayıcılara ne gerek var? İçerdeki bir gerizekâlı bizi verandayla birlikte havaya uçura-bilir."

"Padrone riski sevmez. O güvende olacak, riski biz alacağız."

Kapı açıldı ve daha önce bir korumayla dışarıya çıkan şehvetli hizmetçi eşikte belirdi. Kalçalarını saran yakası açık sabahlıktan göğüslerinin yuvarlaklığı görünüyordu.

"Aman Tanrım!" diye bağırdı kadın. "Bunlar ne?"

"Padrone parti veriyor olmalı," diye yanıt verdi sürücü.

"Durum anlaşılıyor," dedi hizmetçi.

"Ne durumu?"

"Koşuşturup durduk. Odalar iyice temizlendi, çarşaflar yıkanıp ütülendi, gümüşler parlatıldı, ziyafet salonu hazırlandı ve ahçı büyük bir faaliyet içinde.

Öğleden sonra kasapla manav yığınla et ve sebze getirler."

"Padrone ne diyor?"

"Kendisi hiçbir şey söylemiyor. Üst kata kilitlendi, hava borusuyla aşağıya mesajlar gönderiyor. Gün ağardıktan hemen sonra konukların geleceğini söylüyor. Gün ağardıktan hemen sonra! Düşünebiliyor musunuz?"

"Padrone olunca her şeyi düşünebilirim," dedi iriyarı adam bir kasa şarabı alırken. "Bunları mutfağa ben götüreyim. Narin Rosa'mız için çok ağır."

"Kıçım!"

"O değil, Rosa."

İki Korsikalı eve girerken hizmetçi eğilip paketleri ayırmaya başladı. Birden Pryce çalıların arasından fırlayıp verandaya atladı ve kadını boynundan tutarak elini ağzını kapadı. "Gazı ver," diye fısıldadı ön basamakları çıkan Scofield'e.

Bray hemen elini cebine sokup kloroform

kutusunu çıkardı. Gazı yüzüyle burnuna doğru çabucak iki kez sıkınca kadın hemen yığıldı. Cameron hizmetçiyi verandadan aşağıya sürükleyip

baygın vücudunu sağdaki çalıların arasına gizledi. Sonra ikisi de yeniden çalıların arkasına koşmaya başladı."

İki Korsikalı geri dönüp hizmetçiyi bulamayınca şaşırdılar. "Rosa, neredesin?"

diye seslendi sürücü basamakları inerken. Sık çalıların arasından fırlayan bu kez elinde susturuculu tabancasıyla Scofield oldu.

"Eğer sesini çıkarırsan, delikanlı, ses tellerin kalmayacak."

Verandadan koşarak atılan diğer adam, "Nedir bu?" diye bağırdı. "Kimsin sen?"

Cameron elinde silahıyla koştu. "Silenzio!" dedi az İtalyancasıyla. 'Tek hareketinle ölürsün."

"İngilizce anlarım ve ölmek istemiyorum." İriyarı Korsikalı basamakları geri geri çıktı. "Biz yalnızca evin hizmetkârlarıyız, signore. Fazla bir şeyimiz yok."

"Biz sizin sahip olduğunuz şeylerle ilgili değiliz," dedi Pryce. "Yalnızca bilgi istiyoruz. Evsahibinin yukarda olduğunu biliyoruz. Üst kata nasıl çıkılıyor?"

"Merdivenle, başka nasıl olacak?"

"Ön merdiven mi, arka mı?"

"İkisi de. Evi tanıyor musunuz?"

"Tanımaya çalışıyorum. Arka merdiven nerede?"

"Mutfakta. Onu personel kullanır."

"Kaç kat var?"

"Dört, signore."

' "Arka merdivenden dışarıya çıkış var mı?"

"Doğrudan yok."

"Yangın çıkışı var mı, nerede ve kaç tane?"

"Che?"

"Onu biliyorum," diye söze karıştı Scofield. "Scala di sicurezza."

"Ah, si," dedi Korsikalı. "İki tane var. Batı ve doğu taraflarında, birincisi konuklar, ikincisi personel için."

"Onlara nasıl ulaşılıyor?"

"Her katta, koridordan açılan kilitli bir acil durum kapısı var. Kilit duvardaki gizli bir düğmeyle ya da mutfaktaki ana şalterle açılır."

"Evsahibinin dışında, evde başka kimler var ve neredeler?"

"Ahçı ile ikinci hizmetçi... Rosa nerede?"

"Dinleniyor."

"Onu öldürdün mü?"

"Dinleniyor dedim, ölü demedim. Ahçıyla ikinci hizmetçi nerede?"

"Ahçının odası ikinci katta, mutfağın üstünde, kızınki üçüncü katta."

"Bence iş oldu ne dersin, Bray?"

"Kısa, güzel ve tam," dedi Scofield.

"Şimdi!" diye bağırdı Pryce. Amerikalılar silahlarını bir anda iki Korsikalının karnına indirirken aynı anda gaz kutularını çıkardılar. Soluklarını tutup sıktıktan sonra bayılan adamları yuvarlak yolun içindeki

çimenliğe ittiler. En az bir saat, belki üç saate yakın baygın kalacaklardı. "Telsizle Luther'i buraya çağır," dedi Cameron.

"İkinci yangın çıkışı, değil mi, delikanlı?" Scofield telsizini çıkardı.

"Evet. Luther geldiğinde ikiniz yangın çıkışlarını tutacaksınız, ben de ahçıyla hizmetçiyi bulmaya gideceğim."

"Geldim, ajanlar." Considine ormandan çıkıp koşarak geldi. "Ne yapacağım?"

"Buraya gel," dedi Pryce. "Köşeyi dön, batı tarafında bir yangın çıkışı var. Eğer birisi gelmeye kalkarsa silahını ateşle, ama uzak dur. Kimsenin ölmesini ya da yaralanmasını istemiyoruz."

"Anladım," diye fısıldadı Luther.

"Ben de," dedi Brandon silahını çıkarırken. Dönüp evin doğu tarafına doğru yürümeye başladı.

"Bir aksilik olmazsa, on dakika sonra buraya döneceğim," diyen Cameron evin içine doğru yöneldi.

İçeriye girince Korsikalıların kutuları taşıdığı sol tarafa doğru gitti. Mutfak çok büyüktü ve iyi bir restoran için bile yeterliydi. Arka merdiven dar ve loştu.

Herhalde, patronların gözünde personele uygun görülmüştü. Pryce iyice eğilerek merdiveni tırmanırken üstündeki kamuflaj kıyafetiyle dev gibi bir kertenkeleye benziyordu, ikinci kat sahanlığında durup mutfağın tam üzerindeki kapıyı tahmin etmeye çalıştı. Hangisi olduğu belliydi, ellerinde silahı ve gaz kutusuyla o yana doğru yürüdü. Kutuyu sol kolunun altına koyup sessizce kapının tokmağını çevirdi; dönmedi, kilitliydi.

Kapıyı inceledikten sonra bir adım geriye çekildi. Gaz kutusunu sağ eline alıp bütün gücüyle yüklendi. Kapı büyük bir çatırtıyla açılınca Cam içeriye

daldı ve soluğunu tutup gazı yatağa doğru sıktı. Şaşkın ahçı panik içinde gözlerini açtı ve tam çığlık atmak üzereyken yastıkların üzerine yığıldı.

Pryce arka merdivene dönerken saatine baktı; dört dakikası kalmıştı. Üçüncü kata çıkıp dar, karanlık koridorda köşeyi döndü. Gözüne ilk çarpan sağ tarafta, sağdaki ikinci kapının altından gelen ışık oldu. Silahını beline soktuktan sonra kutuyu sol eline alıp kapının tokmağına uzandı. Kapı açıldı ve Cam hemen içeriye girdi. Oda boştu, ama yatağın yukarsında, duvarda küçük camlı bir pano vardı. Ortasında kırmızı bir ışık yanıp sönüyor ve çalar saat sesine benzer hafif bir ses çıkarıyordu. Odanın çapkın Rosa'ya ait olduğu belliydi. Kapılarla alarmlara o bakıyor olmalıydı.

Pryce'nin ancak iki dakikası kalmıştı. Zaman kontratı olduğu için değildi, ama belirlenen süreler önemliydi. Scofield ile Considine'in bir şey olduğunu düşünerek onu aramak için içeriye girmek gibi bir aptallık yapmalarını istemezdi. Karanlık, dar koridora dönüp sağına soluna baktı. Üç oda kapısı daha vardı.

Pryce şansını deneyerek merdivenle yangın çıkışına en yakın olan biripci kapıya gitti. Tuhaftı... ve loş ışıkta daha önce farketmediği bir şeydi... kapı aralıktı. Pryce kapıyı yavaşça iterken karanlıkta birisinin konuştuğunu duydu.

"Padrone? Mi amore?"

Kadının ne demek istediğini anlamak için İtalyanca bilmeye gerek yoktu. "Si,"

dedi Cameron yatağa doğru yaklaşarak. Sonrası otuz saniyeden fazla sürmedi ve Pryce ön verandaya döndüğünde daha yirmi saniyesi vardı.

"Anladığıma göre, işin yalnızca başarılı değil, aynı zamanda sessiz oldu," dedi Beovvulf Agate alçak sesle.

"Öyle. Şimdi, işin en nazik kısmına geldik."

"Komandoların zamanı geldi, değil mi?" diye sordu Luther.

"Hayır," diye yanıt verdi Scofield. "O havaalanına bir jet indiği anda haber hemen yayılır. Hele o jetten bir komando birliğinin indiği görülürse, sirenler çalmaya başlar."

"Yine de," dedi pilot. "Telefon konuşması gibi şeyler olmayacak."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Pryce.

"Senetosa'dan ayrılmadan önce, uçağın üstündeki ağdan bir makas alıp kule denen yere koştum ve çatıdan gelen telefon telini kestim."

"Bu delikanlı gerçekten yetenekli," dedi Bray. "Onu işe almalısın."

"Hayır, teşekkürler. Ben gökyüzünden memnunum."

"Katkını küçümseme, Luther," dedi Pryce. "Bize ihtiyacımız olan fazladan birkaç dakika kazandırmış olabilirsin."

"Neden? Telefon yüzünden mi?"

"Tabii."

"Ama o kontrol görevlisi burayı arayacaksa daha önce neden aramadı."

"İyi bir soru," dedi Scofield. "Buna ben yanıt vereceğim. Çünkü Fransız yetkililer Senetosa'ya, bizim Solenzara limanına doğru gelen uyuşturucu kuryeleri hakkında delil topladığımızı söylediler. Burası en yakın havaalanı ve Fransız görevlilerin hiçbiri işe karışmayacak. Yoksa, yirmi, otuz yıl hapis yatabilirler."

"Peki, bura hakkında hiçbir şey bilmiyorlar mı?"

"Öyle planlandı, teğmen."

"Ne öneriyorsun, Bray? Sen burada daha önce de bulundun, biz bulunmadık,"

dedi Cameron.

"Matareisen yalnız kaldı, ne korumalar, ne de hizmetçiler var, doğru mu?"

"Doğru."

"Büyük bir şok. Üst kattaki yangın çıkışında sağ pencereden geçen kısa bir yol var. Birimiz ön merdivenden kapıya çıkacak, diğerleri pencerenin yanında durup camı kıracak. Doğru zamanlamayla köşeye sıkıştı."

"Omuzlarına tırmanırsam, Cam," dedi Luther. "Merdivenin son basamağına ulaşabilirim."

"Aynı zamanda ilk ateş hattında olabilirsin."

"Ben seni taşıyamam, beyaz goril."

"Pensacola'daki bir deniz binbaşısını aramamı hatırlat bana."

"Ölüm haberimle değil, pis köpek."

"Umarım olmaz, ama ne yaptığını bilmeni istiyorum."

"Yeteri kadar konuştuk."

"Aptal filmlerde dendiği gibi, saatlerimizi ayarlayalım," dedi Scofield. "Ne düşünüyorsun, Pryce?"

"Luther'in merdivene çıkması için bize üç dakika ver, senin yanına dönmem için bir dakika ve senin çıkıp yangın çıkışında pilotu bulman için otuz saniye.

Eğer Matareisen tjir pencereye gidişe, onu görebilir. Sonra benim nereye gideceğimi bulmak ve gürültıjçıkarmadan nasıl gideceğimi düşünmek için beş

dakika ekle. Toplam dokuz dakika, otuz saniye eder. Şu anda saat gece yarısını sekiz dakika geçiyor. Unutmayın... Hadi, Luther."

Pilot en alt basamağa çıkıp bakışları saatinde hareket etmeden öylece oturdu.

Sürenin son otuz saniyesinde üst kata çıkacaktı. Cameron evin yan tarafına gidip Scofield'in Considine'i korumak için en iyi nereden göreceğine karar verdikten sonra Scofield'in yanına döndü.

"Ormanın kenarında dur, Bray."

"Neden o kadar uzakta?"

"Pencereyi en iyi oradan göreceksin. Diğer açılardan ya görünürsün ya da ateş

edemezsin."

"Teşekkürler, çocuk, seni ben çalıştırmış olmak isterdim."

"Teşekkürler, anne."

"Kabaca beş dakikan var."

Pryce verandanın basamaklarını çıkıp eve girdi. Ön merdiven uzun holün sonundaydı ve altın kaplama parmaklıklar uzaktan gelen bir avizenin ışığında parlıyordu. Basamaklara yaklaşıp gizli teller olup olmadığını anlamak için parmaklarıyla parmaklığın alt kısımlarını yokladı; yoktu. Sonra merdiven halısında alarm türünden hafif kabarıklıklar olup olmadığına baktı; yine hissedebildiği bir şey yoktu. Düğmeyi bulup ışıkları yaktı.

Merdiveni sessizce çıkmaya başladı. Bir yandan da bakışlarıyla her noktayı tarayarak tuzak olabilecek bir anormallik arıyordu. Saatine baktı; fazla tedbir zaman kaybına neden oluyordu. Sekiz dakikası kalmıştı ve daha iki kat yukarı çıkacaktı, hızlandı.

Dur! Dördüncü kata çıkan basamaklarda halıda, küçük bir kabarıklığın neden olduğu hafif bir renk değişikliği vardı. Pryce bıçağını çıkarıp

yuvarlak kabarıklığın etrafını kestikten sonra halıyı sıyırdı. Altında, düz metal bir disk ile yukarıya doğru çıkan iki tel vardı. Ya alarm tertibatı ya da mayındı ve Matareisen'in korkunç gündemi düşünülecek olursa, yüksek ihtimalle mayındı.

Altı dakika on saniye!

Cameron basamakları ikişer ikişer tırmanmaya başladı. Gözleri gerginlikten kızarmıştı, attığı her adımın hayatına malolabileceğini biliyordu. Hazır olmak zorundaydı, silahı yerinde, dikkati yoğun, solukları düzensizdi. Buna benzer, sakin ve sessiz davranışların ateş gücü kadar önemli olduğu birçok durum yaşamıştı. Böyle davranılmazsa operasyonlar çabucak başarısızlığa uğrayabilirdi.

Derin soluklar alarak kapının bir buçuk metre ötesinde durup silahını kapı tokmağının etrafındaki tahtaya doğrulttu. Birkaç ateşle kilit

zayıflayacak ve gerisini omzuyla halledecekti. Uç kurşundan sonra büyük bir şangırtı sesi duyuldu. İleriye doğru fırlayıp bütün gücüyle kapıya yüklendi.

Kırılan kapıdan geçtiği anda kendini yere atarak birkaç kez yuvarlandı.

Şok içindeki Jan van der Meer Matareisen kendini toparlamaya çalışarak orada duran bir deste bilgisayar kâğıdına koştu. Kâğıtları kapıp altında büyük, demir bir kova olan imha makinesine fırladı. Kovanın dibindeki kızarıklıktan içinde kömür yandığı belliydi.

"Sakın yapma!" diye bağırdı Pryce silahını doğrultarak.

"Beni durduramazsın!" diye haykırdı Matareisen. "Beni öldüremez-sin, cesedim işine yaramaz!"

"Haklısın," dedi Cameron silahını ateşleyerek. Ama adamın vücudunda öldürücü bir bölgeye değil, bacaklarına, özellikle diz kapaklarına nişan almıştı.

Matarese Baronu'nun torunu odayı dolduran acı çığlıklar atarak yere düşerken kâğıtlar etrafa saçıldı. "Camı kırıp buraya gel, Luther!" diye bağırdı Pryce gaz kutusunu çıkarıp çığlıklar atarak kıvranan Matareisen'in yanına giderken.

"Sana bir iyilik edeceğim," deyip yaralı canavarın yüzüne gaz sıktı. "Kötü rüyalar."

Considine kırık pencereden atlayıp Pryce'nin yanına geldi. "Çok kolay oldu, ajan," dedi pilot. "Bu işlerde bayağı ilerlemeye başladım. Uçağın üstündeki ağı, Senetosa'daki telefon işini ve şimdi de bunu düşünecek olursan, hiç de kötü sayılmam."

"Büyük bir kahramansın, Luther."

"Teşekkür ederim, Cam."

^

"Bitirmedim. Scctfield'le aynı düşüncedeyim, kahramanlardan nefret ediyorum. İnsanları öldürüyorlar."

"Hey, ne biçim yorum bu böyle?"

"Çok doğru bir yorum. Haydi, işimiz bitmedi."

"Ne yapacağız?"

"Önce, mutfağa in, giriş katında, sağda. Bir ilkyardım çantası bul. Matareisen'in bacaklarını sarıp kanı durdurmak zorundayız."

"Neden bu kadar iyisin?"

"Çünkü o haklıydı. Ölüsü işimize yaramaz. Merdivenlerde dikkatli ol, halıdan uzak dur."

"Ne demek o?"

"Boşver, yalnızca mermerden yürü. Acele et!" Luther koşarak kapıdan çıkarken Cam kâğıtları toplayıp baktı. İki sayfada sütunlar halinde anahtar şifreler vardı, ama bu Cam'ın uzmanlık alanına girmiyordu. Diğer yirmi küsur sayfada da aynı şeyler vardı ve belki de o iki sayfadaki şifrelerle çözülebileceklerdi. Hemen kırık pencereye gidip seslendi. "Bray, orada mısın?"

Rahatsız edici bir sessizlik vardı.

Birden evin içinde sağır edici bir zil sesi dalgalandı, ses o kadar yüksekti ki, insanı bir an felç ediyordu. Cameron kâğıtları bırakıp koridora koştu.

Merdivenin altında Scofield şaşkınlık içinde durmaktaydı, alarm tertibatına basmıştı. Pryce basamakları koşarak indi ve bıçağını çıkarıp Scofield'i kenara itti. Eğilip halıyı kaldırdıktan sonra telleri kesti. Sağır edici ses bir anda kesilmişti. "Bomba olmadığı için şanslısın," dedi Scofield'e.

"Niye bunu bana söylemedin?"

"Hâlâ dışarda olduğunu sanıyordum. Gel, sana yukarda ne olduğunu göstereceğim." Matarese'nin inine gittiler.

"Bacakları kanıyor," dedi Scofield baygın Matarese liderini görünce.

"Daha çok dizleri. Luther sargı bezi arıyor."

"Sargı beziymiş. Başına bir kurşun sık."

"Amacımıza aykırı olur," dedi Pryce kâğıtları alırken. "Bunları yok etmeye çalıştı."

"Nedir onlar?"

"Eğer yanılmıyorsam, gönderdiği sinyallerdi. Şifreli oldukları için anlayamıyorum."

"Onları Amsterdam'a gönder. Bütün bu ekipmanların arasında bir faks makinesi vardır."

"Şurada bir tane var, ama Keizersgracht'ın faks numarasını bilmiyorum."

"Ben biliyorum," dedi Beovvulf Agate elini iç cebine sokarken. "Hazırlıklı olmayı öğrenmelisin, delikanlı."

Faks makinesi işini yaparken Cameron, Amsterdam'da Green-vvald'ı arayıp durumu anlattı ve bilgiyi oraya göndereceğini söyledi. Bilgisayar uzmanı diğer bütün işlerin durdurulup bütün dikkatin Korsika'dan gelen bilgilerde toplanacağını söyledi. "Sizi arayabileceğim bir numara var mı?"

"Her ne bulursan, Londra'dan VVaters ile Langley'den Frank Shi-elds'i ara. Ben burada bir şey yapamam, zaten çok meşgulüz. Seni sabah yeniden arayacağım."

Pryce telefonu kapayıp Scofield'e döndü. "Comsat mobil telefon yanında mı?"

"Tabii. Doğrudan Ml-5'e bağlı."

"Geof'u ara. Marsilya'dan Deuxieme'i arayıp komandoları buraya göndermesini söyle."

"Buraya mı? Ne için, Tanrı aşkına?" "Resmi bir ziyafete gidiyoruz."

Gün doğduktan hemen sonra, Ligurian denizinin ötesindeki Porto Vecchio tepelerindeki malikâneye ayrı ayrıktı limuzin geldi. Yedinci araba, Roma'dan Kardinal Paravacini'nin arabası ortada yoktu. Ayılan iki Korsikalı büyük ceza tehditleri altında, arabaları karşılayıp konukları ziyafet salonuna götürdüler.

İçeriye giren konuklar silahlı Pryce ile Considin^tarafından karşılanarak bahçıvan kulübesinde bulunan ipler ve bantlarla koltuklara bağlanıp ağızları kapatıldı. Herkesin -beş iyi giyimli adamla modaya uygun giyinmiş bir kadın-işi tamamlandıktan sonra, Cameron ile Luther sol duvardaki kapıdan çıkıp birkaç dakika , sonra geri döndüler. Aralarında bir iskemle taşıyorlardı ve iskemlenin üstünde yaralı Jan van der Meer Matareisen oturmaktaydı.

Bacakların-daki sargılar pantolonundan farkediliyordu. Konuklar gibi o da iskemleye sıkıca bağlanmış ve ağzı bantlanmıştı.

Matarese lideri masanın başına yerleştirilirken manyakça bakışları öfkeyle konuklar üzerinde gidip geliyordu. Birden, sivil giyinmiş olan Scofield kapıdan girdi ve gelip Matareisen'in arkasında durdu.

"Beyefendiler," diye başladı söze. "Ve tabii hanımefendi, burada olmamın nedeni, örgütünüz hakkında, yaşayan herkesten çok daha şey biliyor olmamdır. Buna canavarlık demek yeterli olmayacaktır. Bunun iyi tarafı bitmiş

olması, bitmeniz. Buradaki zeki şefiniz, hırslı küçük ellerinde bütün bilgilerle birlikte yakalandı. Neyse ki, kendi tarafımızda, dünyanın en iyi beyinlerini biraraya toplayarak onun bilgisayar şifrelerini çözdük... Ben burada dururken çeşitli devlet ajanları, polis ve askeri personel endüstri ülkelerindeki yüzlerce kentte harekete geçerek birçok kişiyi tutukluyorlar. Bunların içinde, bir telefon kulübesinden telefon etmek için çok fazla numara çeviren Langley'deki Kartal da var. Aynı zamanda, her yandaki mahkemeler ve yasalar acil biçimde toplanarak dünya çapındaki olası bir ekonomik tahribat virüsüne karşı önlemler almaya başladılar. Akdeniz'deki yangınlara gelince, bu iskemlede oturan maestro diplomatlarla devlet adamlarının yapamadığı şeyi başardı.

Düşman ülkeler ve çarpışan hizipler o yangınları söndürmek için biraraya geldiler."

"İskemlelerden söz edince aklıma geldi, oturma düzeninizin rehberinizin yaptığına benzediğini farkedeceksiniz. Bu yalnızca, sizi mahveden adamla eşit oyun alanı sağlamak için değil, aynı zamanda kendi güvenliğiniz için yapıldı.

Sizi Korsika'dan, Matarese topraklarından götürecek adamlar geldiler.

İçinizden kaçmaya ya da silah göstermeye kalkışan olursa vurulacaksınız. Sizi utanç verici kötü olasılıktan korumak istedik."

"Muazzam," diye mırıldandı Pryce, Considine'ye.

"Ne saçma," diye fısıldadı Luther.

"Beyler!" diye seslendi Beovvulf Agate yüksek sesle. "Artık gelebilirsiniz."

Kuzey duvarındaki çift kanatlı kapılar açıldı ve üniformalı Fransız komandolar tek sıra halinde içeriye girdiler. Kocaman ziyafet masası-

nın etrafında yerlerini alırlarken bağlı konuklar oturdukları yerde kıvranıyor, gözleri panikle parlayarak başlarını hızla öne arkaya atıyorlardı.

"Konferansın bittiğini ilan ediyorum," dedi Scofield abartılı bir resmiyetle.

"Beyler, tutsaklarınızın bağlarını çözüp onları uçağa götürün. Size rüşvet teklif eden olursa, ona vurmanızı öneririm."

Sabahın erken saatinde gökyüzü karanlıktı ve yağmur başlamak üzereydi.

İşbirliği yapmaları karşılığında yumuşak davranılacağı sözü verilen iki Korsikalı hizmetkâr Bonifacio polisi tarafından götürüldüler. Geride üç Amerikalıyla iki hizmetçi ve Scofield'in ısrarıyla ahçı kaldı. Malikânedeki yiyeceklerle birlikte taşınabilir her şey bahçıvan kulübesine taşındı. Hemen hemen dört saat sonra iş tamamlandığında herkes ter içindeydi.

"Tamam, Bray," dedi ter içindeki Pryce. "Bütün bunlar ne demek oluyor?"

"Kapanış, genç dostum, sadece kapanış," diye yanıt verdi Scofield elinde beş

galonluk bir tenekeyle koşarak malikâneden içeri girerken.

Üç dakika sonra başlayan yangın bir anda perdeleri ve mobilyaları sardı. Beş

dakika sonra alevler evi sarmaya başlayarak karanlık gökyüzüne doğru yükselmeye başladf^Cameron korkuya kapıldı... Scofield neredeydi? Henüz dışarı çıkmamıştı! "Scofield!" diye bağırdı, Luther'le birlikte alevlere doğru koşarak. Birden, korkunç bir patlama olÎu. Veranda tümüyle havaya

uçarken Pryce ile Considine kendilerini yere attılar. Her yana mermer, beton ve cam parçaları yağıyordu. O sırada yağmur başladı. Şiddetli bir yağmurdu, ama alevler fırtınaya meydan okur gibi patlamaya devam ediyordu. Yangınla suyun savaşı başlamıştı. "Bu Allah'ın cezası herif nereye gitti?" diye haykırdı Cameron, Luther'le birlikte ayağa kalkmaya çalışırlarken.

"Alçak herif nereye gitti?" diye bağırdı Considine. "Bir saçmalığa kalkıştıysa yüzünü dağıtacağım!"

"Çocuklar, orada ne yapıyorsunuz?" diye seslendi Beowulf Agate. Evin batı tarafındaki köşeden çıkmış mümkün olduğu kadar hızla koşuyordu. "Çok yakındasınız, gerizekâlılar!"

"Sen ne yapıyorsun?" diye sordu Pryce, üçü de yanan binadan hızlı adımlarla uzaklaşırlarken. "Ne yaptın?"

"Otuz yıl önce Boston'da yapmam gereken şeyi. Matarese'nin güç makamını da küle çevirdim."

"Ne farkeder? Burası Boston değil, Korsika, Porto Vecchio!"

"Bilmiyorum. Belki bir sembol, bir yokoluş kalıntısı. Yapmak zorundaydım...

belki Taleniekov için. Önce hizmetçilerle konuşup onlara haber verdim."

"Neyi, yangını mı?"

"Haberi yaymaları için diyelim. İlk gelene bahçıvan kulübesinde daha önce servis yapılacak. Oradaki malzemelerden bazıları birçok aileyi yıllarca geçindirir. Neden kanıt olarak saklansınlar ki? Nasılsa çalınacaklar." Scofield'in iç cebindeki Comsat telefon çaldı. "Sir Hazretleri, herhalde."

"Kışkırtıcı küstahlığına kızamıyorum bile, Brandon. İyi iş becerdin, eski dostum, harika bir gösteriydi."

"Bunları bırak da, bana para gönder."

"Bazı masraflar göstereceğini biliyordum, ama lütfen, yaratıcı olma."

"Yeni bir ada almak isteyebilirim, belki de küçük bir ülke."

"Antonia, Londra'ya ne zaman döneceğini öğrenmek istiyor," dedi Waters, Scofield'in sözlerine aldırmadan.

"Bir saat kadar sonra. Bir hafta uyumak istiyorum."

"Heathrow'da yedek bir pist bulup uçağı karşılayacağız. Leslie'yi de arayacağım. Sahi, Frank Shields aradı. Washington'a mümkün olduğu kadar çabuk rapor vereceksiniz."

"Ben mi vereceğim?" diye bağırdı Beowulf Agate. "O bana emir veremez!"

— 522 —

"Hadi, dostum, biz de bir dönüş brifingi isteyeceğiz. Resmi kayıtlar, biliyorsun."

"Bu memurlar için. Ben danışmanım! Pryce yapsın."

"Ne yapıyorum?" diye söze karıştı Cameron.

"Dönüş brifingi."

"Bu standart bir şey, Bray. Büyük bir iş değil."

"Öyleyse, teğmenle ikiniz yapan."

"Sizin teğmen artık binbaşı, Brandon," dedi Sir Geoffrey. "Donanma Bakanlığından evraklar geldi. Eğer Frank Shields ile ben onun yeteneklerini daha fazla övmüş olsaydık, belki de tuğamiral yaparlardı."

"Artık binbaşısın, Luther," dedi Scofield pilota dönerek. "Belki de tuğamiral."

"Pencasola, ben geliyorum!"

"Bir şey daha, dostum," diye ekledi Sir Geoffrey. "Frank, Baş/ kan'ın seninle kişisel bir görüşme istediğini söyledi. Sana yalnızc? hayran kalmamış, yüksek bir nişan da verilecek."

"Neden? Yıllardır oy vermiyorum. Ayrıca, genç Cameron bu işd» benim kadar başarılıydı. Başkan onunla konuşsun."

"Bu olamaz, Brandon. Ajan Pryce gizli kalacak. Böyle operasyor' larda taraf olamaz."

"Lanet olsun, ben gitmek istiyorum. Adamızı otlar bürümüştür." j "Bunu bildiğim için, sizin ordu mij|fendisleri bu sorunu kontrol a tına aldılar."

"Denetlemek için orada olmalıyım!"

"Ajan Pryce'ı gönder. O ve Yarbay Montrose'nin izinleri olacak."

SON söz

Gün batımı, Karayip denizindeki Tortola'nın yirmi dört deniz mili güneyindeki Outer Brass 26. Cameron ile Leslie lagünün kıyısındaki şezlonglarda otururlarken Leslie mobil uydu telefonuyla konuşuyordu. "Peki, canım, iyice düşündüysen tamam," dedi. "Connecticut'daki yerini kaybetmeni istemem."

"Sorun değil, anne," dedi Londra'dan konuşan delikanlı. "Okul müdürü, Roger'ın okulunu biliyor ve kayıt görevlisiyle konuştu. Gelecek ay yarı dönemde değişim öğrencisi olarak girebileceğim. Burada ve Connecticut'da konuştuğum herkes bunun benim için harika bir deneyim olacağını düşünüyor."

"Kendini verirsen olur, Jamie. İngiliz okulları bizimkilerden daha zor."

"Roger her şeyi anlattı. Ama ben onun bitirdiği sınıfa başlayacağım için, zor noktalarda bana yardım edebilecek."

"Benim beklediğim çözüm bu değildi. Sahi, Roger ile Angela nasıllar?"

"Harika! Coleman yanımıza taşınmasına rağmen, çok iyi anlaşıyoruz. O çok disiplinli bir adam."

1 "Söylediğin en rahatlatıcı şey bu." < "Gitmek zorundayım, anne. Coley bizi yine gezmeye götürüyor. Bir İngiliz okuluna gideceğim ve dili tam anlamıyla konuşamadığım

için, İngiltere'yi mümkün olduğu kadar iyi tanımam gerektiğini söylüyor.

Cam'a benden selam söyle. Ondan gerçekten hoşlanıyorum."

"'Cam' deme sırası benim mi? Bay Pryce mi demek istiyorsun?"

"Ah, bırak, güzel bayan, o kadar küçük değilim."

"ingilizlerin dediği gibi, sen küçük bir..."

"Hormonlarım olduğuna inanıyor musun?"

"Jamie!"

"Hoşçakal, anne. Seni seviyorum." Hat kesildi.

"Küçük velet," diye mırıldandı Leslie düğmeye basarak telefonu kaparken.

"Sana selam söylememi ve senden gerçekten hoşlandığını belirtmemi istedi."

"Ben de ondan hoşlanıyorum. Ona neden bağırdın?"

"Bana hormonları olduğunu söyledi."

"Kaç yaşındaydı? On beş mi? Emin ol, doğru ve son hızda çalışıyorlar."

"Ben onun annesiyim!"

"Bu gerçeği bilmemeni engeller mi?"

"Ama bazı gerçeklerin kibarca konu edilmesi daha iyi olur."

"İngiltere'de kalıp orada okula gitmek isteyişini anlıyorum."

"Evet, Coleman da Belgravia'daki eve taşınmış."

"Kötü bir fikir değil."

"Harika bir fikir." -

"Peki biz ne olacağız?" diye sordu Pryce doğrulup yanındaki sehpada duran içkisine uzanırken. "Bunu pek düşünmedik, değil mi?"

"Bir şey değişmek zorunda mı? Ben rahatım, sen de rahatsın."

"Mümkünse, daha fazlasını istiyorum, Leslie. Hayatımda bir boşluk olduğunun hep farkındaydım ve buna alışmıştım, ama artık yapamam. Daha fazla yalnız yaşamak istemiyorum, çok sevdiğim kadınla birlikte olmak istiyorum.

"Ajan Pryce, bana evlenme mi teklif ediyorsun?"

"Evet, Yarbay Montrose."

"Etkilendim, Cam, hem de çok," dedi Leslie uzanıp ona sarılarak. "Ama bir şeyi unutuyorsun. Ben askerim ve ordu beni nereye, ne zaman isterse göreve gönderebilir. Mesleğimi bırakmaya hazır değilim. Olduğum yere gelebilmek için çok uzun süre çalıştım. Ve bir oğlum var; almak istemeyeceğin bir sorumluluk olabilir."

"Neden? O harika bir çocuk... bunu kanıtladı! Benden hoşlandığını söyledin, ben de ondan hoşlanıyorum, bu çok iyi bir başlangıç."

"Ya ordu?"

"Ben de profesyonel bir haberalma görevlisiyim ve Frank Shields beni Moğolistan'a gönderse bile gitmek zorundayım. Ama kavuşmalarımızın ne

müthiş olacağını düşün... Bak, Leslie, mesleki geçmişlerimizi düşünecek olursak, ikimiz de yerleşik işlerde yapamayız. Jetler insanları on üç saatte Tokyo'dan New York'a uçuruyor. Satıcılar seyahat etmek zorundalar, yönetici kadınlar da; aktörler, aktrisler, modeller iş için her yere gidiyorlar. Yaptığın işe bağlı. İdare edebileceğimizi sanıyorum."

"Çok inandırıcısın, sevgilim."

"Scofield, bir kadın 'sevgilim' sözcüğünü kullanırsa onu yanında tut, der," dedi heyecanla.

"Ne kadar tatlı. Ama sen çok inandırıcısın ve ben oldukça miyo-pum."

"Başarıyor muyum?"

"Evet."

Birden yaklaşan pervane sesleri duyuldu. Rüzgâr yönünden bir helikopter geliyordu. Palmiyelerin arasından yukarıya baktıklarında dubalar bağlanmış bir helikopterin daireler çizerek fotoelektrik hücrelerinin ötesindeki sahile doğru alçaldığını gördüler. Cam ile Leslie el ele tutuşup kumsala doğru giden patikada koşmaya başladılar. Kocaman helikopter büyüklüğüne ve tonajına rağmen, sahilin hemen kenarına zarifçe indi.

Helikopterin kapısı açıldı ve ilk çıkan Scofield oldu. Sonra dönüp Antonia'nın suya inmesi için yardım etti. Pervaneler dururken onlar kıyıya yürüyüp birbirleriyle kucaklaştılar.

*

"Antonia, burası bir cennet!" dedi Montrose. "O kadar sevmenize şaşmamak lazım."

"Zor tarafları da var, canım. Tanrı'ya şükür, mühendisler budama işini harika yapmışlar. Palmiyeler çok güzel kesilmiş."

"Jeneratör sisteminizi de yenilediler," dedi Pryce.

"Bunu yapmalarını kim istedi?" dedi huysuz Scofield. "Çok iyi çalışıyordu."

"Sanırım, emir Beyaz Saray'dan geldi," diye yanıt verdi Cam. "Kapasitesi üç kat artırıldı. Görevli binbaşı bunun minnettar bir ulusun armağanı olduğunu söyledi."

"Başkan bir şey söylemedi, çocukla bir saat beraber oldum."

"Çocuk mu?" dedi Antonia kınayarak. "Aman, Bray..."

"Ondan hoşlanmadığımı söylemedim. Aslında çok parlak bir genç ve oldukça dürüst. Aynı zamanda çok da cömert. Ünüm beni ülke dışında, sahte isimle yaşamaya zorladığı için emekli maaşımın ihtiyaçlarımı zor karşıladığını anlattığım zaman, Örgüt'ü arayıp maaşımı üç misli artırdı."

"Bu senin dolandırdığın Başkan!" diye bağırdı Pryce. "Sansürsüz dosyanı okudum, hatırlıyor musun?"

"Hiçbir şey hatırlamıyorum, delikanlı. İlerlemiş yaşın verdiği bir lütuf bu...

Şimdi, beni dinleyin, bu iki helikopter pilotunun uyacakları bir program var ve siz de bunun bir parçasısınız. Bir süre burada kalmanızı çok isterdik, ama ne yazılâki, mümkün değil. Eşyalarınızı toplayıp helikoptere binin. On dakikanız var."

Scofield ile Antonia lagünün kenarındaki şezlonglarda oturuyorlardı. "Nasıl hissediyorsun, canım?"

"Evimizdeyiz, sevgilim. Bundan daha fazla bir şey isteyemezdim."

"Biraz erzak?"

"Yeni gömme buzdolabımızda bir yıl yetecek yiyecek var."

'Bunu yapmak zorunda değildiler."

"Ah, evet, zorundaydılar, benim tatlı sevgilim. Olağanüstüsün."

Robert Ludlum _ Geri Sayım